

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

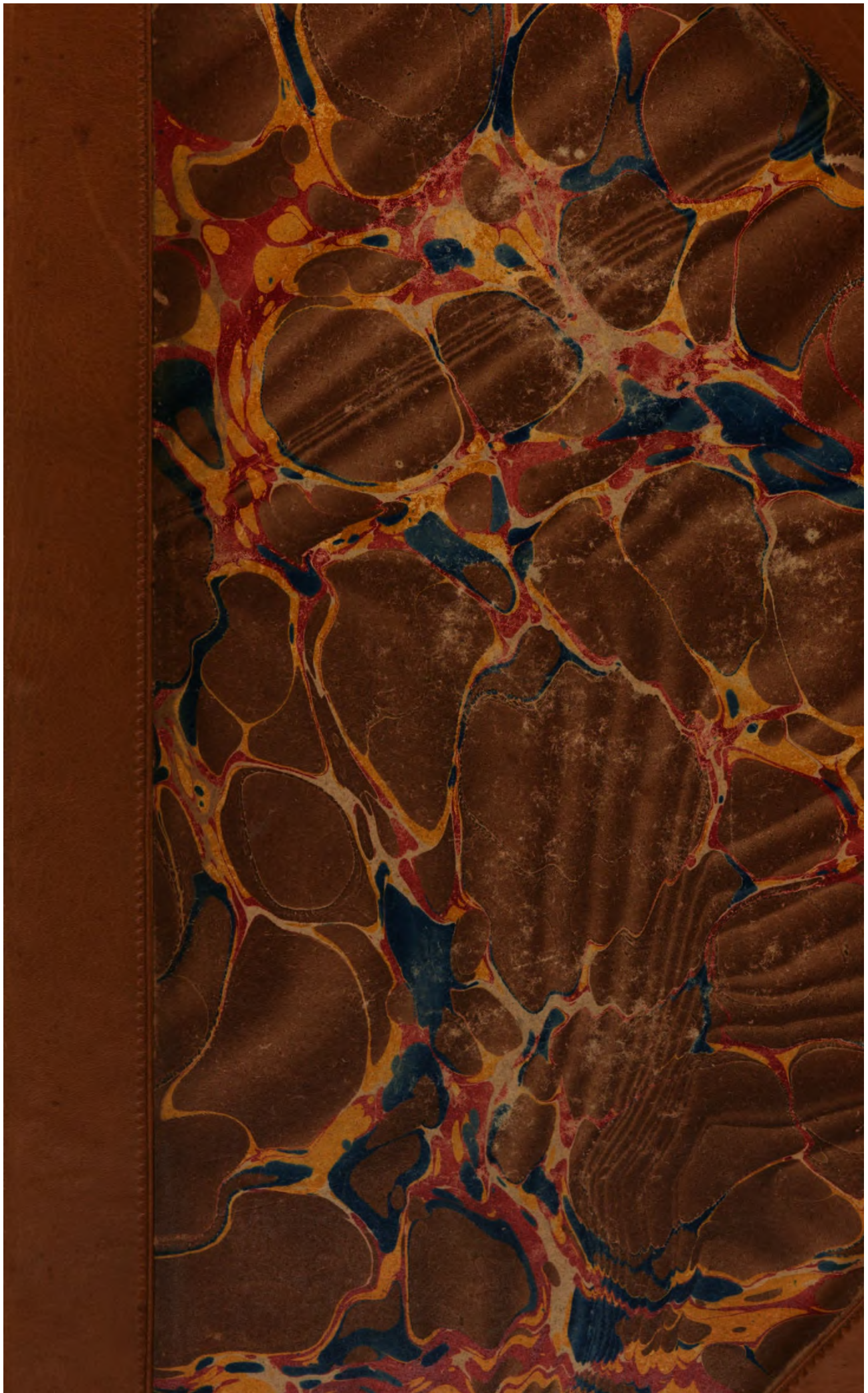
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

2901 ε $\frac{11}{3}$

ΗΛΙΟΔΩΡΟΥ
ΑΙΘΙΟΠΙΚΩΝ

ΜΕΡΟΣ Β.

SE VEND A PARIS,

Chez THÉOPHILE BARROIS, Rue Hautefeuille, N° 22.

Chez FUCHS, Rue de Seine, Hôtel de la Rochefoucault.

ΗΛΙΟΔΩΡΟΥ ΑΙΘΙΟΠΙΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΑ ΔΕΚΑ,

Ἀ χάριν Ἑλλήνων ἐξέδωκε μετὰ σημειώσεων,
προσθεὶς καὶ τὰς ὑπὸ τοῦ Ἀμίουτοῦ συλλεγεί-
σας, τέως δὲ ἀνεκδότους, διαφόρους γραφάς,

ΠΡΟΤΡΟΠῆ ΚΑΙ ΔΑΠΑΝῆ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ,

Ο Δ. ΚΟΡΑΗΣ.

« Ἀρκεῖ μὲν γὰρ ἴσως καὶ τὸ, μηδὲν ἑαυτῷ συνιδέσθαι φαῦ-
» λον, εὐμενείᾳ τῇ παρὰ τῶν κρείττων ἐπιλαίσειν· καλὸν
» δὲ καὶ, ἀνθρώπων τοὺς συνόντας πείθοντα, σὺν καρφισίᾳ
» τὸν ἐπίκαιρον τοῦτον βίον διάγειν ».

Αἰθιοπικ. σελ. 303, καὶ Σημειώσ. 252.

ΜΕΡΟΣ Β,

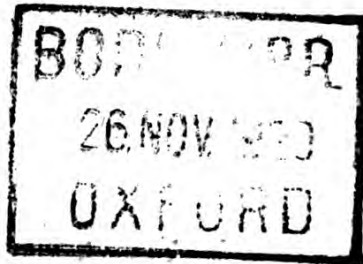
ΠΕΡΙΕΧΟΝ ΤΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΗΛΙΟΔΩΡΟΝ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ,

ΠΑΡΑ Ι. Μ. ΕΒΕΡΑΡΤΩ ΤΩ ΤΥΠΟΓΡΑΦΩ. ΑΩΔ.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΣΗΜΕΙΩΝ.

Τὸ Α σημαίνει τὸν Ἀμιότον, εἴτουν τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθεῖσαν Γαλλικὴν τοῦ Ἡλιοδώρου μετάφρασιν· τὰ δύο ΑΑ, τὰς διαφόρους ἀναγνώσεις ἢ γραφὰς τὰς ὑπὸ τοῦ Ἀμιότου συλλεγείσας· τὸ Β, τὴν ἐν Βασιλείᾳ ἐκδοσιν· τὰ ΔΑ, τὰς διαφόρους ἀναγνώσεις ἢ γραφὰς τὰς ὑπὸ τοῦ Δορβίλλου ἐκδοθείσας ἐν ταῖς εἰς τὸν Χαρίτωννα σημειώσεσιν, ὧν τὰς σελίδας δηλοῦσιν οἱ προσκείμενοι τοῖς ΔΑ ἀριθμοί· τὸ Κ, τὸν Κομμελῖνον, εἴτουν τὸ κείμενον τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθέντος Ἡλιοδώρου· τὰ ΚΑ, τὰς διαφόρους ἀναγνώσεις ἢ γραφὰς τὰς ὑπὸ Κομμελίνου προσεκδοθείσας· τὸ Λ, τὴν Λατινικὴν Ἡλιοδώρου μετάφρασιν· τὸ Μ, τὸν πρὸ ἐμοῦ ἐκδότην Μισχερλίχον.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΚΡΙΤΙΚΑΙ

ΕΙΣ

ΤΑ ΑΙΘΙΟΠΙΚΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΔΩΡΟΥ.

ΗΛΙΟΔΩΡΟΥ Α'ΙΘΙΟΠΙΚΩΝ ΠΡΩΤΟΝ.] Ἐν ταῖς ΚΑ ἐμφέρεται ἡ ἐπιγραφὴ οὕτως, Η'ΛΙΟΔΩΡΟΥ Α'ΙΘΙΟΠΙΚΩΝ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΘΕΑΓΕ'ΝΗΝ ΚΑΙ ΧΑΡΙ'ΚΛΕΙΑΝ ΒΙΒΛΙ'ΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Σελίδι 1, στίχῳ 1, Ἡμέρας ἄρτι διαγελώσης.] Ἄρχεται ἐξ αὐτῶν ὡς εἰπεῖν τῶν μέσων τῆς ὅλης διηγήσεως, δραματικῶς τοῦτο τεχνησάμενος· τὰς δὲ πρὸ τούτων καὶ μετὰ ταῦτα τύχας κατὰ συνεχῆ τάξιν εὐρήσεις ἐν τῇ προτεθείσῃ τῶν Αἰθιοπικῶν ὑποθέσει. — Στ. 2, Ἀκρωρείας.] Ἀκρωρείας λέγει τὰς ἄκρας καὶ κορυφὰς τῶν ὄρεων, ἃς καὶ Ἀκρίας ἀπλῶς ὠνόμαζον, ἀπὸ τοῦ Ἀκρίς, Ἀκρίος. σώζεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ, καίτοι πλατύτερον ἐκλαμβάνομένη Ἀκρίας γὰρ φαμὲν πᾶντα τὰ ἄκρα — Στ. 4, Ἡρακλεωτικόν.] Ἐν τῶν πολλῶν τοῦ Νείλου στομάτων, οὕτω καλούμενον Ἡρακλεωτικόν, διὰ τὸν παρακείμενον Ἡρακλέους ναόν· ἐλέγετο δὲ καὶ Κανωτικόν, καὶ, κατὰ τὸν Πλίνιον, Ναυκράτιον, τὸ μὲν διὰ τὴν Κάνωβον πόλιν (ἣς τόπον ἐπέχει νῦν τὰ κοινῶς καλούμενα Ἐπικέρια), τὸ δὲ διὰ τὴν Ναύκρατιν πόλιν ἐτέραν ἐπίσημον, κειμένην ἐπὶ τῷ ἀπὸ τοῦδε τοῦ στόματος ἀνήκοντι ρεῖθρῳ, περὶ ἧς ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 65) μνείαν ποιήσεται Ἡλιόδωρος. — Στ. 7, Ὡς οὐδὲν ἄγρας κ.τ.λ.] Ὁ νοῦς, Ἐπειδὴ τὸ πέλαιος μὴ πλεόμενον, ἤγουν διὰ τὸ μὴ πλεῖσθαι, οὐδεμίαν ἐπηγγέλετο ληστρικὴν ἄγραν, ἢ ἄλλως, Ἐπειδὴ τὸ πέλαιος, κενὸν ὄν πλοίων τὸ τινικαῦτα, οὐδεμίαν ἐλπίδα κέρδους τοῦ ἀπὸ τῆς ληστείας ὑπέφαιεν, ἔστρεψαν τὰς ὄψεις ἐπὶ τὸν πλοισίον αἰγιαλόν — Στ. 14, Ὁ δὲ αἰγιαλὸς κ. τ. λ.] Ἀντιπτωτικῶς ἀντὶ τοῦ, Τοῦ δὲ αἰγιαλοῦ μεστὰ πάντα, συν-

υπακουομένου τοῦ Μέρη. τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 105), « Ἡ δὲ θυσία καὶ ἡ θεωρία, τετραετήριδα ταύτην κ. τ. λ. » εἰσὶ δὲ τὰ τοιαῦτα ἀνακόλουθα οὐ τοῖς Ἀττικοῖς μόνοις ἴδια, ὡς φασιν οἱ Γραμματικοὶ, ἀλλ' ἀπάξάπασι τοῖς ἀνθρώποις· λαλοῦμεν γὰρ ὡς διανοοῦμεθα, διανοοῦμεθα δὲ πολλάκις οὐ κατὰ συνέχειαν, ἀλλὰ διαλύοντες τῶν ἐννοιῶν τὴν πλοκὴν καὶ μεταβάλλοντες ἄλλοτε ἄλλως κατὰ τὰς διαφόρους τῆς ψυχῆς ὑπὸ τῶν ἔξωθεν προσπιπτόνων παθήσεις. — Στ. 15, Μεστὰ πάντῃα νεοσφαγῶν.] Ἐν ἄπασι, Μεστὰ πάντα σωμάτων νεοσφαγῶν, φλὴν τῆς Β, ἐν ἧ, Μεστὰ πάντα τῶν νεοσφαγῶν, γράφεται, ὡς δοκεῖν, τυπογράφων ἀμαρτία, τὰς δύο πρώτας συλλαβὰς τοῦ Σωμάτων παραλελειφθαι. ἀλλ' ὅμως δεῖν ὠήθην περιγράψαι παντάπασι τὴν λέξιν ὡς πλεονάζουσαν. εἰ γὰρ τηρήσεις αὐτὴν, ἔσται τὸ λεγόμενον, Σωμάτων ἔτι τοῖς σώμασι σφαιρόνων· χωρὶς εἰ μὴ τις ὑπολάβοι γεγραφέναι τὸν Ἡλιόδωρον Πτωμάτων ἀντὶ τοῦ Σωμάτων· φήσει γὰρ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 244) « Πληθός τι κειμένων νεκρῶν ὄρωσι νεοσφαγῶν », καὶ (σελ. 281) « Ἐτι κειμένῳ τῷ πτώματι ».

Σελ. 2, στ. 5. Ἀναμέμικτο.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. ἀναυξήτως καὶ τοῖς παρακειμένοις ἰσοσυλλάβως ἐκφέρειν ἔστιν ὅτε τοὺς ὑπερσυντελικοὺς Ἀττικῶν ἐστὶν ἔθος· ἐκφέρει δὲ αὐτοὺς Ἡλιόδωρος πολλάκις καὶ μετ' αὐξήσεως, εἴτε αὐτὸς ποιικίλας τὴν χρῆσιν, εἴτε καὶ τῶν ἀντιγραφάντων μὴ προσχόντων τὸν νοῦν τῇ γραφῇ. — Στ. 5, Ἐλεεινὰ λείψανα.] Οὕτω σαφῶς γέγραπται ἐν τῇ Β, ἧ συνομολογοῦσι καὶ αἱ ΑΑ. ὅθεν δῆλον τὸ Ἀλεεινὰ τυπογράφων ἀμάρτημα γεγονέναι τὴν ἀρχὴν ἐν τῇ Κ, ἐξ ἧς ἀσκέπῳ παρέλαβον οἱ λοιποί. ὁ δὲ Βουρδελότας πρὸς τῇ ἀσκεψία, καὶ Θερμὰ λείψανα πάνυ ψυχρῶς διὰ μακρῶν ἐξηγεῖται τὰ Ἀλεεινὰ. Ἐλεεινὸν μὲν γὰρ λείψανόν ἐστιν, ὅπερ αὐτὸς Ἡλιόδωρος ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 57) Οἰκτρὸν λείψανον λέγει· Ἀλεεινὸν δὲ (ἀπὸ τῆς Ἀλέας, ἢ σημαίνει τὴν Θέρμην τοῦ ἡλίου), οὐχ ἀπλῶς πᾶν τὸ θερμὸν λέγεται, ἀλλὰ μάλλον τὸ θερμότητος μεταδοτικόν, οἷον φαρμὴν Ἀλεεινὴν χῶραν ἢ ὥραν, Ἀλεεινὸν ἱμάτιον, καὶ οἷον αὐτὸς ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 198) ἐρεῖ « Μέρος τὸ ἀλεεινότερον τῆς οἰκίσεως ». — Στ. 15. Κάχληκι. . . πεπορισμένῳ.]

Οὕτω διώρθωκα τὸ σόλοικον Πεπορισμένους ἀντὶ τοῦ Κάχλικι ἐν ταῖς ΚΑ γέγραπται Κάχλοις, ἐξ ἀμείνονος ἴσως ἐτέρας γραφῆς Κόχλοις. τοῦτο δ' ἐπεξήγησις ἔοικεν εἶναι τοῦ Κάχληξιν ὅπερ εἶ ἐν τοῖς Ἡλιοδώρου ἀρχαίοις Ἀντιγράφοις ἐνεφέρετο, εἰκὸς καὶ Πεπορισμένοις πλεθυντικῶς γεγράφθαι. καὶ Ἡσύχιος δὲ τὸ Κάχλικος διὰ τοῦ Κόχλου ἐξηγεῖ, καὶ τοῦτο δηλονότι σημαίνοντος τοῦ Κάχλικος, ὃς καὶ Κάχλαξ καὶ Κόχλαξ ἐλέγετο (Ἐτυμολογ. σελ. 534). οὕτω καὶ ἡ κοινὴ συνήθεια, Χοχλίον ὀνομάζει ποῖον ὄστρακόδερμον, τὸν ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων λεγόμενον Κόχλον ἢ Κοχλίαν, Χόχλακας δὲ, ἢ Χοχλάκια, αὐτοὺς τοὺς Κάχλικας. σημείωσαι δὲ ὅτι καὶ Θουκυδίδης (Δ, κς') Κάχλικας, ἢ, ὡς ὁ Ἐτυμολόγος (αὐτ.) βούλεται, Κάχλακας, ὀνομάζει τοὺς αἰγιαλίτας λίθους· οἱ δὲ μεταγενέστεροι τούτους μὲν Ψήφους, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ Ψηφίδας, Κάχλικας δὲ τοὺς ποταμίους εἰρήκασιν. αὐτίκα Στράβων (Δ, 182) «καὶ διὰ τοῦτο εἰς πλείονας μερισθῆναι» λίθους, καθάπερ τοὺς ποταμίους κάχλικας, καὶ τὰς ψήφους τὰς αἰγιαλίτιδας»—Στ. 16, Ῥαχίας.] Ῥαχία, καὶ Ἰωνικῶς Ῥηχίη, καλεῖται πᾶς πετρῶδης αἰγιαλὸς, ἢ φησιν Ἡσύχιος. ὅτι δὲ παρὰ τὸ Ῥάσσω ἢ Ῥήσσω ἐσχημάτισται ἢ Ῥαχία, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ συνωνύμου Ῥηγμῖν, ὥπερ Ὀμηρὸς χρῆται ἀντὶ τῆς Ῥαχίας, διὰ τὸ προσβάλλοντα ταύτη οἶονεῖ ῤῆγνυσθαι καὶ σκεδάζεσθαι τὰ κύματα. ὁμολογεῖ δὲ τούτοις καὶ τὰ ἐν τῇ κοινῇ συνήθειᾳ Ῥηχά, οὐδὲν ἄλλο ὄντα ἢ τὰ ἀβαθέστερα τῆς θαλάσσης μέρη τὰ πρὸς ταῖς ἀκταῖς, καὶ ἀντικρυς αὐτῇ ἢ Ῥαχία. ἢ αὐτῇ δὲ συνήθεια ἐκ τοῦ Ῥάσσω ῤήματος, ὃ καὶ Ἀράσσω ἐλέγετο, ἐποίησε τὸ Ἀράζω, οὕτω λέγουσα τὸ προσωρμίζειν καὶ προσελαύνειν τὴν ναῦν τῇ ῤαχίᾳ.

Σελ. 5, στ. 3, Τὴν ναῦν.] Οὕτως αἱ ΑΑ, ἀνευ τοῦ συνδέσμου.—Στ. 12, Καθῆστο.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Καθημένη.—Στ. 15, Ἀναπέψουσα.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Πείψουσα, δίχα τῆς προθέσεως.—Στ. 16. Φαρέτραν τῶν ὤμων ἐξῆπτο.] Φαρέτρα, κατ' ὀνομαστικὴν ἐξέδωκεν ὁ Μ, λαβὼν ἐκ τῶν ΚΑ. εἰκὸς δὲ μᾶλλον μέσως ἢ παθητικῶς χρῆσασθαι τὸν Ἡλιοδώρον τῷ Ἐξῆπτο, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 245), Πήραν ἐξῆπτο, ἐρεῖ. καὶ ὁ Λουκιανὸς δὲ (Προσλαλ. ἢ Ἡρακλ. § 1), «τὴν διφθέραν

» ἐνήπλαι τὴν τοῦ λέοντος » εἶπε.—Στ. 17, Ὑποστήρικτο.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ὑποστήρικτο, ἀναυξήτως.—Στ. 18, Ἀπηώρητο.] Ἐκ τῶν ΚΑ, διὰ τοὺς προηγησαμένους ὑπερσυντελικούς, Καθῆστο, Ἐστεπλο, Ἐξῆπτο, καὶ Ὑποστήρικτο.—Στ. 21, Προκείμενον.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ, ἔτι δὲ καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἠλιοδώρου, Ἴσα καὶ νεκρῶ προκείμενον, λέγοντος ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 220) περὶ τοῦ αὐτοῦ Θεαγένους. τὸ δὲ Ἀποκείμενον ἀκυρολεκτοῦντος καὶ βαρβαρίζοντος Ἀντιγραφῆως ἐστὶν ἀμάρτημα.

Σελ. 4, στ. 4, Ἡ δὲ ὄψις τῆς κόρης ἐφ' ἑαυτὴν ἀνεῖλκε.] Ὁ νοῦς πρόδηλος, Οἱ μὲν ὄνοι τοῦ σώματος ἠνάγκαζον τοὺς Θεαγένους ὀφθαλμοὺς εἰς τούδαφος βλέπειν ἢ δὲ τῆς Χαρίκλειας ὄψις ἀνέσπα καὶ ἀνήγειρεν αὐτοὺς ἐφ' ἑαυτὴν, τουτέστιν ἐπὶ τὸ ὄραν αὐτήν. ἀλλ' ὅμως, τοῦ Βουρδελότου διορθώσαντος, « Τὴν δὲ ὄψιν ἢ κόρη ἐφ' ἑαυτὴν ἀνεῖλκε » οὐκ ὤκνησεν ὁ Μ εἰς τὴν οἰκείαν ἔκδοσιν καταχωρίσαι τὴν διορθώσιν.—Στ. 5, Καὶ τοῦτο ὄραν. . . ὅτι ἐκείνην ἐώραν.] Ἐν ταῖς ΚΑ γράφεται, Καὶ τοῦτο ὄραν. . . ὅτι ἐκείνη ἐώρα. ταύτην δὲ τὴν γραφὴν προελόμενος ὁ Κ, ἐκφράζει οὕτως, Καὶ ἠνάγκαζε τοὺς ὀφθαλμοὺς Θεαγένους ὄραν τοῦτο, ὅ, τι ἐώρα ἢ Χαρίκλεια. καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἄξιον τοῦ Κ, ἀνδρὸς ἄλλως ἱκανοῦ συνιέναι τὴν Ἑλλάδα φωνήν. τί δ' ἂν τις εἶποι περὶ Βουρδελότου; ὅς καθάπτεται μὲν τοῦ Α, ὡς μὴ νοήσαντος τὸ χωρίον, ἀναφέρει δὲ τὸ αὐτοὺς πρὸς τὸ Ληστάς, καίπερ οὐ μετρίῳ τῷ διαστήματι κεχωρισμένον, ἵνα ἦ, ὡς αὐτὸς φησιν, ὁ νοῦς τῶν λεγομένων τοιοῦτος, Καὶ ἠνάγκαζε τοὺς ληστάς ἰδεῖν τὸν Θεαγένην τοῦτο, ὅτι ἐώραν τὴν κόρην παρεστηκυῖαν καὶ βλέπουσαν αὐτόν. μακρὰ τοίνυν χαίρειν φράσαντες ταῖς τοιαύταις παρεξηγήσεσι, τοιοῦτον εἶναί φαμεν τῶν λεγομένων τὸν νοῦν, οἷον ἐξέφρασε καὶ ὁ Α εἰπὼν, *Et n'y avoit autre chose qui les forçast de regarder, sinon l'affection et le plaisir de la voir*, ἤγουν, Τοὺς Θεαγένους ὀφθαλμοὺς τοῦτο μόνον ὄραν ἠνάγκαζεν, ὅτι Χαρίκλειαν ἐώραν, ἢ ἄλλως, εἰς τούδαφος ἂν αὐτοὺς πεπηγότας συνεχῶς κατεῖχεν, ἢ καὶ μεμυκότας ὅλως, εἰ μὴ παρῆν Χαρίκλεια.—Στ. 11 Φάσμα τὸ σὸν καὶ ψυχὴ.] Ἐπίστευον γὰρ τὰς τῶν μὴ τεθαμμένων νεκρῶν ψυχὰς περιπα-

λείν καὶ φανιάζεσθαι περὶ τὴν γῆν, εἰργομένας τέως τοῦ ἐπι-
 μίγνυσθαι ταῖς ἐν ἄδου ψυχαῖς, ἕως ἂν ταφῆς τύχωσιν· ὁ σα-
 φέστερον αὐτὸς ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 58 καὶ 251) ἐρεῖ Ἡλιόδωρος·
 ὁ δὲ δεισιδαιμονέστατος Δαμάσκιος, ἢ φησι Φώτιος (Κωδ. ρλ'),
 καὶ βιβλίον ὅλον συνέγραψε « Περὶ τῶν μετὰ θάνατον ἐπιφαι-
 » νομένων ψυχῶν ». αὐταὶ δὲ εἰσὶν, ἅς ὁ παρ' ἡμῖν χυδαῖος
 ὄχλος (μὴ γὰρ οὕτω ποτὲ κατακρατήσειεν ἀμαθία τῶν Γραι-
 κῶν ἱερέων, ὡς συνασοφεῖν τοῖς μὴ σοφοῖς) Βορβόλακους ἢ Βουρ-
 βουλάκους καλεῖ, καὶ αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος ἐμφαίνοντος τὸ ἀρ-
 χαῖον τῆς μυθολογίας· ὁ γὰρ Βορβόλαξ ἢ Βορβόλακας, οὐδὲν
 ἄλλο ἐστὶν ἢ μεταπτώσις τῆς Μορμολύκης ἢ Μορμολύκας, ἢ
 τιθήνην τοῦ Ἀχέρωντος γεγενησθαι φασὶν οἱ παλαιοὶ (Στοβ.
 Ἐκλογ. φυσικ. Α, σελ. 129). ἐκ ταύτης δὲ καὶ τὸ Μορμο-
 λύττεσθαι, ἢ γουν τὸ ἐκφοβεῖν, καὶ Μορμολύκεια τὰ τῶν Τρα-
 γωδῶν πρόσωπα, διὰ τὸ φοβερόν. καὶ οἱ Μορμοὶ δὲ φόβους κε-
 κεῦς (οἱοί εἰσιν οἱ τῶν Βορβόλακων) σημαίνουσι καθ' Ἡσύχιον.
 θεωρεῖται δὲ ἡ τοιαύτη μετάπτωσις τοῦ μ εἰς τὸ β καὶ ἐν τῷ
 Μυζᾶν, ὅπερ ἡ κοινὴ συνήθεια μετεποίησεν εἰς τὸ Βυζᾶν,
 καὶ ἐν τῷ Χήμη, ἐξ οὗ παρέλαβε τὴν Ἀχιβάδαν, οἰονεὶ Χημάδα
 τινὰ οὔσαν, πλεονάσαντος Ἀττικῶς τοῦ ἀρχικοῦ α καὶ τὸ Βορ-
 βορύζω δὲ καὶ Μορμυρίζω τῶν Ἀρχαίων, ἤχου ποιοῦ σημαντικὰ
 ῥήματα, τὴν αὐτὴν ταύτην μετάπτωσιν ὑπονοεῖν δίδωσιν.—
 Στ. 14, Δείξασα τὸ ἐπὶ τῶν γονάτων ξίφος.] Ὁρθὴν γραφὴν
 ταύτην διεσκεύασα ἐξ ἡμαρτημένων δύο, τῆς τε Δείξασα ἐπὶ
 τῶν κ. τ. λ., καὶ τῆς ἐκ τῶν ΑΑ Δείξασα τὸ τῶν κ. τ. λ.—
 Στ. 15, Ἠρῆσεν.] Ἠμάρτιται τό, τε τῆς Β Ἠρῆσεν καὶ τὸ
 τῶν ΑΑ Ἠρῆσεν. τοῦτό τε γὰρ τὸ χωρίον καὶ τὸ ἐν τοῖς ἐξῆς
 (σελ. 144) « Οὐχ' οὕτως ἦδε ἡ χεὶρ καὶ ξίφος τὸυμὸν ἀργή-
 » σει » παρῶδηται ἐκ τῶν Εὐριπίδου (Φοινίσσ. 628),

Ἦς τάχ' οὐκ ἔθ' αἵματηρὸν τὸυμὸν ἀργήσει ξίφος.

Στ. 20, Τῶν μὲν βελῶν τῆ ἀθρόα κινήσει κλαγζάντων.] Ἐκ
 τῶν Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Α, 46),

Ἐκλαγξαν δ' ἄρ' οἴστοι ἐπ' ὤμων χαομένοιο

Αὐτοῦ κινήσειος.....,

μεταφορικῶς ἀπὸ τῆς φωνῆς τῶν γεράνων, οὓς Κλαγγάζειν ἢ

Κλαδικάζειν φασί.—Στ. 24, Ἐπιτρεχούσης.] Εἰς τοῦτο τρέψαι δεῖν ἔγνω τὸ Ὑποτρεχούσης τῶν πρὸ ἐμοῦ. ἐρεῖ γὰρ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 80) «Κόμην τῶν ὤμων ἐπιβαίνουσαν» οὐχ Ὑποβαίνουσαν.

Σελ. 5, στ 1, Ἡ τῶν Γενομένων.] Ἐκ τῶν ΑΑ. ἐν δὲ ταῖς ΚΑ, Ἡ τῶν γιγνομένων, οὐδὲν ἀμεινον τοῦ Ἡ τῶν γιγνομένων· ἐνταῦθα γὰρ οὔτε ὁ διαζευκτικὸς σύνδεσμος, οὐδ' ἡ κατὰ τὸν ἐνεσιῶτα μετοχὴ ὀρθῶς ἀν παραλαμβάνοιτο. ὁ Λ καὶ ὁ Α μετέφρασαν ὡπερανεὶ ἐγγράφιο, Ἡ τῶν γενομένων. — Στ. 3, Ὑπό του θεῶν.] Τουτέστιν Ὑπό τίνος θεῶν. διώρθωκα ἐξ ἡμαρτημένων δύο, τῆς τε ΚΑ, Ὑπό τῶν θεῶν, καὶ τῆς ΑΑ, Ὑπό τοῦ θεῶν. κέχρηται δὲ ταύτῃ τῇ φράσει καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς οὐχ ἅπαξ. ὅλον δὲ τουτὶ τὸ χωρίον μεμιμῆσθαι μὲν δοκεῖ καὶ ἐξ Ὀμήρου (Ὀδυσσ. Ζ, 151), ἐν οἷς Ὀδυσσεὺς Ἀρτέμιδι εἰκάζει τὴν Ναυσικάαν· τὸ δὲ πλεον ἐκ τοῦ Πλουταρχείου Ἀράτου (§ 52) μετενήνεκται, ὅπου ἡ κάλλι καὶ μεγέθει σώματος εὐπρεπῆς θυγάτηρ Ἐπιγῆθους, αἰχμάλωτος καὶ αὐτῇ, ὡς ἡ Χαρίκλεια, ἐνδραμούσα τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ τὴν τριλοφίαν ἐπὶ κεφαλῆς φέρουσα, φρίκην ἐνέβαλε καὶ θάμβος, φάσμα θεῶν ὄραν δοκοῦσι, τοῖς πολεμίοις. καὶ ἡ τοῦ τὰ Ἐφesiaκὰ δὲ γράφαντος Ξενοφῶντος (Α, β') Ἀνθία, ὡς Ἀρτεμις καὶ προσκυνεῖται καὶ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν Ἐφesiῶν «Προσκύνησαν ὡς Ἀρτεμιν· καὶ τότε» οὐν ὀφθείσης ἀνεβόησε τὸ πλῆθος, καὶ ἦσαν ποικίλαι παρὰ τῶν θεωμένων φωναί, τῶν μὲν ὑπ' ἐκπλήξεως τὴν θεὸν εἶναι λεγόντων, τῶν δὲ, ἄλλην τινὰ ὑπὸ τῆς θεῶ ΠΕΡΙΠΟΙΗΜΕΝΗΝ». ὅπου καὶ τοῦτο σημειωτέον, ὅτι τὸ Περιποιημένην ἐνδέχεται μὲν καὶ γραφικῶς ἡμαρτῆσθαι ἀντὶ τοῦ Περιπεποιημένην, ἢ Περιποιουμένην, εἰκὸς δὲ καὶ ὑπὸ τῆς κοινῆς συνηθείας παραχθέντα τὸν Ξενοφῶντα ἀναυξήτως ἐξενέγκαι τὸν παρακειμένον, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς (συμ. σελ. 123, στ. 14) ἐροῦμεν· ἀρχαιότερον γὰρ Ἡλιοδώρου γεγονέναι τὸν τὰ Ἐφesiaκὰ γράφαντα, οὐδεὶς γέ μ' ἀν πείσειεν, οὐδ' ἦν πείση. ἔστω γὰρ καὶ γραφικῶς ἡμαρτῆσθαι τὸ ἀναύξητον τοῦ παρακειμένου· ἀλλ' ἡ λέξις αὐτῇ τοῦ Περιποιεῖσθαι, ἢ τοσαῦτα τοῖς Κριτικοῖς παρασχοῦσα πράγματα, ἀντικρυς ἐξελέγχει τὴν κοινὴν συνήθειαν, καθ' ἣν φαμὲν καὶ μέσως καὶ παθη-

τικῶς « Ὁ δειῖνα μὲ περιποιεῖται » τουτέστι περιέπει, ἢ φιλοφρονεῖται με, καὶ « Περιποιοῦμαι ἀπὸ τὸν δειῖνα. » εὐρηται δὲ παρὰ τῷ Ξενοφῶνι τούτῳ καὶ ἄλλα πολλὰ παρηκμακότος Ἑλληνισμοῦ ἴχνη.— Στ. 15, Ἐαυτοῖς.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ἀλλήλοις, ὅπερ ἐστὶν ἐπεξήγησις τοῦ Ἐαυτοῖς. ἐρεῖ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 68) Πρὸς ἑαυτοὺς, ἀντὶ τοῦ Πρὸς ἀλλήλους. ταύτην δὲ τὴν χρῆσιν Ἡσύχιος, Σουΐδας, Πρισκιανὸς καὶ ἄλλοι πλείστοι, τῶν Ἀττικῶν εἶναί φασιν. ὁ μὲντοι Εὐστάθιος περὶ αὐτῆς ταῦτα λέγει (Ὀδυσσ. Ε, 481) « Τὸ μὲν γὰρ Ἐαυτοὺς, ὡς » φασιν οἱ Παλαιοὶ, ἐπὶ τῶν καθ' αὐτὰ λεγομένων τέθειται » οἶον, Αἴας καὶ Μενοικεὺς, φασὶν, ὁ Κρέοντος, ἑαυτοὺς ἀνεῖλλον, ἢ γουν ἐκάτερος ἑαυτόν. τὸ δὲ Ἀλλήλους, ἐπὶ τινῶν » (γρ. ἐπὶ τῶν) συμπεπλεγμένων κεῖται· οἶον οἱ τοῦ Οἰδίποδος παῖδες ἀλλήλους ἀπέκτειναν, ἦτοι ἕτερος τὸν ἕτερον. Μένανδρος, οὖν, φασὶν, ἀμαρτάνει, Οὐκ ἠρκέσαμεν ἑαυτοῖς· ἐχρὴν γὰρ, Ἀλλήλοις, εἰπεῖν ». ἀλλ' εἰ Μένανδρος ἀμαρτάνει, ἡμαρτε δῆπου καὶ Θουκυδίδης εἰπὼν (Δ, κέ.) « Οἱ Νάξιοι, ὡς εἶδον, Φαρσήσαντες, καὶ παρακελευόμενοι ἘΝ ἘΑΥΤΟῖΣ (γρ. δίχα προθέσ. ἘΑΥΤΟῖΣ) » . . . προσπίπτουσι τοῖς Μεσσηνίοις »· ἡμαρτε δὲ καὶ Σοφοκλῆς περὶ αὐτῶν τούτων, ὧν φησιν Εὐστάθιος, τῶν Οἰδίποδος παίδων φήσας (Ἀντιγ. 145),

Μητρός τε μιᾶς φύλι ΚΑΘ' ΑἴΤΤΟῖΝ
Δικρατεῖς λόγχας στήσαντ'

ἢ γουν Κατ' ἀλλήλων, ὡς ὀρθῶς ἐξηγήσατο ὁ Σχολιαστής. ὁ δὲ αὐτὸς Σοφοκλῆς ἐν τῷ αὐτῷ δράματι (Ἀντιγ. 55) εἰρήκει,

Τρίτον δ' ἀδελφῶ δύο μίαν καθ' ἡμέραν,
ΑἴΤΤΟΚΤΕΝΟῦΝΤΕ τὰ ταλαιπῶρα, μόνον
Κοινὸν κατεργάσασσαντ' ἐπ' ἀλλήλοισιν χερσίν.

ὅπου ἀναγνωστέον ΑἴΤΤΟΚΤΟΝΟῦΝΤΕ (ὅ ἐστιν Ἐαυτοκτονοῦντε, ἢ γουν Ἀλληλοκτονοῦντε), ὁ μικρογραφοῦντας τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους· τὰ γὰρ τριαῦτα σύνθετα φυλάτειν εἴωθε τὴν παραλήγουσαν τοῦ μέσου παρακειμένου, ἀφ' οὗ παρῆκται, οἶον, Λέγω, λέλογα, πρωτολογῶ, Νέμω, νένομα, αὐτονομοῦμαι (ἀπ' ἀχρήστου τοῦ Αὐτονομῶ), Δρέμω, δέδρομα, παλινδρομῶ· ὀφείλει οὖν καὶ ἀπὸ τοῦ Κτείνω, ἔκλογα, αὐτοκτοινῶ.

Σελ. 6, στ. 1, Οὕτως ἄρα πόθος κ. τ. λ.] Οὐκ ἀφυῶς ἐμιμήσατο τὴν γνώμην ὃ τὰ κατ' Ἰσμινίαν καὶ Ἰσμίνην γράψας (Z, 245), καίπερ οὐδενὶ τῶν ἀφουεστάτων Μυθιστοριογράφων τὰ δεύτερα λέγων, Εὐμάθιος, « Οὕτως ἔρος εἰς » ψυχὴν ἐμπεσὼν, καὶ ὅλην καταδουλώσας αὐτὴν, τῶν μὲν » ἄλλων πάντων πείθει καταφρονεῖν, ὅλην δὲ πρὸς ἑαυτὸν μεθ- » αρμύζεται ». — Στ. 8, Μέλανας.] Οὐ τοὺς ἀκριβῶς μέλανας βούλεται λέγειν, ἀλλὰ τοὺς μελαγχρόους, οὓς ἡ συνήθεια Μελαγχροίους (συνελούσα τὸ ἀχρῆστον Μελαγχροίους) καὶ Μελαμφούς (οἶονεὶ ἀπὸ τοῦ Μελανοψίους) καλεῖ. τοιοῦτοι γὰρ οἱ Αἰγύπτιοι, ἧ δῆλον καὶ ἐκ τοῦ Ἀχιλλέως Τατίου, ὃς ἀκριβέστερον περὶ γε τῆς χροιάς αὐτῶν τούτων τῶν Βουκόλων ληστῶν φησὶ (Γ, 9) « Μέλανες δὲ τὴν χροιάν, οὐ κατὰ τὴν » Ἰνδῶν τὴν ἀκρατον, ἀλλ' οἷος ἂν γένοιτο νόθος Αἰθίοψ ». καὶ ὁ χαριέστατος δὲ Ἀριστοφάνης, παρωδῶν Εὐριπίδην « Με- » λανουσυρμάϊον λεῶν » ὀνομάζει (Θεσμοφ. 857) τοὺς Αἰγυπλίους. — Στ. 9, Αὐχμηρός.] Αὐχμηρὸς, ἀπὸ τοῦ Αὐχμὸς, λέγεται κυρίως, ὁ ἀνδρὸς καὶ ξηρὸς, κατὰ μεταφορὰν δὲ ὁ ῥυπαρὸς, ἐπεὶ τοιοῦτοι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ μὴ χρώμενοι λουτροῖς. σεσήμαγκε δὲ ἡ λέξις καὶ τὸν πένητα ἢ πτωχὸν, καὶ τέλος τὸν ἀγρίον καὶ θηριώδη, ὃ δεδήλωκεν ἐνταῦθα διὰ τοῦ Αὐχμηρούς. τὸ γὰρ ἀτημέλητον καὶ πιναρὸν τοῦ σώματος, ἢ πτωχείας ἐστὶν ἀποτέλεσμα, ἢ ψυχῆς ἀγριότητα κατελέγχει. διὸ φιλοσόφως τε πᾶν καὶ φιλάνθρωπως τὴν ἀλειψίν τῆς κεφαλῆς καὶ τὴν νίψιν τοῦ προσώπου (Μαίθ. 5, 13') ὁ θεῖος παρεγλυᾶ λόγος. — Στ. 10, Εἶδωλα τῶν κειμένων.] Τουτέστι φάσματα καὶ μορμολύκεια τῶν φονευθέντων· τοιούτους γὰρ αὐτοὺς ὑπέλαβεν ἡ Χαρίκλεια. εἰρήκαμεν δὲ περὶ τούτων ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 5), ὅτι εἰσὶν οἱ τοῖς χυδαίοις λεγόμενοι καὶ πιστευόμενοι Βορβόλακες. — Στ. 11, Παρενοχλεῖτε.] Ὁ Α μετέφρασε, *De nous venir encore une autre fois molester et troubler*, ὡσπερ ἂν εἰ ἐγγράπτο, Πάλιν ὀχλεῖτε, ἀντὶ τοῦ Παρενοχλεῖτε. — Στ. 13, Ἐκδικίας τῆς εἰς σωφροσύνην ὕβρεως.] Ἐκ τῆς Β διώρθωκα, τρέψας εἰς τὸ τῆς ἀρθρον τὸν καὶ σύνδεσμον, ὃς καὶ βάρβαρον καὶ ἀδιανόητον ἀπειργάζετο τὸ χωρίον. ὃ δὲ νοῦς, Ὅσοι δὲ πρὸς ἡμῶν ἀνήρησθε, πεπὸνθαλε τοῦτο,

τοῦτο, ἤγουν τὴν ἀναίρεσιν, κατὰ νόμον ἀμύνης καὶ ἐκδικήσεως, ἕνεκα τῆς ὕβρεως, ἣν ὕβρισαι εἰς τὴν ἐμὴν σωφροσύνην ἐβούλεσθε. — Στ. 18, 'Ουδέν.] Παρέλαβον τὴν διορθώσιν τοῦ Μ, ἣν συνῆκε πρὸ αὐτοῦ καὶ ὁ Α, ἐκφράσας, *N'entendoyent ras un seul mot de ce qu'elle leur disoit.* ἔρει δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 8) « Τῶν μὲν λεγομένων οὐδὲν συνίεισα ». — Στ. 20, 'Ισχυρὰν αὐτοῖς κ. τ. λ.] Εὐφυῶς ἐκπέφρασαι τὸ, «'Ισχυρὰν αὐτοῖς φυλακὴν τὴν ἀσθeneian αὐτῶν ἐπιστήσαντες». διὰ τί; διότι αὐτοφουεῖ καὶ ἀνεπιτηδεύτῳ κάλλει τὰ τοῦ λόγου κεικόσμηται. ἔστι δὲ τοιαῦτα οὐκ ὀλίγα παρὰ τῷ Ἡλιοδώρῳ, μακρῶ δὲ πλείω παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν συγγραφέων, ἀχρὴ μιμῆσθαι τοὺς νέους, μακρὰ χαίρειν λέγοντας ταῖς κακοζήλοις τῶν κακοσχόλων σοφιστῶν ἐκφράσεις. — Στ. 23, Πολλὰ δὲ ἦν καὶ ποικίλα.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ γράφεται, « Πολλῶν ὕλων καὶ ποικίλων ». προειλόμην δὲ τὴν πρώτην γραφὴν, περιορίσας τῷ Διαμέσου λεγομένῳ, ἐπεὶ καὶ προῖων (σελ. 278) ἔρει, « Πάντων μὲν τῶν ὄντων (πολλὰ δὲ ἦν) ἀποσυληθέντες ».

Σελ. 7, στίχ. 10, Οὔτε τι τῶν σκύλων ἀπεινεγκάμενοι.] Ἀντὶ τοῦ, Σκύλων, ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ γράφεται, Σύλων, ὅπερ ὠφείλον προελέσθαι. ἔοικε γὰρ τούτῳ διαφέρειν τὰ Σύλα τῶν Σκύλων, ὅτι τὰ μὲν, πολέμου νόμῳ, καὶ κατὰ μάχην ἔθνους πρὸς ἔθνος, ἢ πόλεως πρὸς πόλιν, ἀπὸ πεσόντων τῶν πολεμίων σκυλεύεται (τὰ γὰρ ἀπὸ ζώντων Λάφυρα καλεῖται). Σύλα δὲ, τὰ κατὰ γῆν ἢ θάλατταν ὑπὸ ληστῶν συλῶμενα, ἄπερ ἢ χυδαϊκὴ συνήθεια Κούρση καλεῖ, ὡς καὶ τοὺς συλητὰς, Κουρσάρους (ἐκ τῆς Ἰταλικῆς λέξεως *Corsale*). δηλοῖ δὲ καὶ ὁ Στράβων, εἰσὼν (ΙΖ, 794), « Ἐσύλησε δ' αὐτὴν... ἐκ τῆς Συρίας ἐπελθὼν, καὶ ἐκπεσὼν εὐθύς, ὥστ' ἀνόνητα αὐτῷ τὰ σύλα γενέσθαι ». καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν Σύλων· ἀντὶ δὲ τοῦ Ἐπεινεγκάμενοι, γέγραφα διορθώσας, Ἀπεινεγκάμενοι. ἡ δὲ διαφορὰ πρόδηλος· Ἐπιφέρεται γὰρ τις, ἄπερ ἀπλῶς φέρει ἐφ' ἑαυτῷ, Ἀποφέρεσθαι δὲ λέγεται, ἄπερ ἀφ' ἑτέρου εἰς ἕτερον τόπον μεταβαίνων φέρεται. ἔρει δὲ καὶ προῖων τροπικῶς (σελ. 12) « Καλὸν ἐντάφιον τὴν σωφροσύνην ἀπεινεγκαμένη. » — Στ. 12, Δέκα.] Αἱ ΑΑ, Εἰς δέκα, τουτέστιν, Ἐως δέκα, ὡς ἐν τῇ συνήθειά φαμέν· καὶ ἴσως οὕτως ἐγγράπτο τὸ πάλαι. — Στ. 13,

Τοσούτους ἐπελθόντας.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Τοσούτους τοὺς ἐπελθόντας. — Στ. 25, Ἐθαύμαζον.] Λείπει ἐκ μόνης τῆς Β· ὅθεν προαχθεῖς ὁ Μ περιττὸν αὐτὸ κέκρικε, ὡς τοῦ, Ἐξεπλήττοντο, καὶ πρὸς τὴν κόρην καὶ πρὸς τὸν νεανίαν ἔχοντος ἀναφέρεσθαι. ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω περιττὸν ἠγεῖσθαι τὸ, Ἐθαύμαζον, ὥστε καὶ εἰ μὴδ' ἐν ἐνὶ ὅλως ἐφέρετο τῶν ἀντιγράφων, οὐκ ἂν ἄκησα ἢ αὐτὸ, ἢ ἄλλοτι ἰσοδύναμον ἀντ' αὐτοῦ, παραλαβεῖν ῥῆμα. τὸ δὲ ἐχόμενον, Καὶ τραυματίαν, ταῦτο βούλεται τῶ, Καίπερ τραυματίαν, ὃ μὴ συνέντες ὁ Λ καὶ Α, παρέλιπον ἐν τῇ μεταφράσει, ὡς παρέλκοντα, τὸν Καί.

Σελ. 8, στ. 8, Συμβαλοῦσα.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Συμβάλλουσα. ἀδιάφορος δὲ ἐνταῦθα ἢ χρῆσις τοῦ ἐνεστώτος ἢ τοῦ ἀορίστου. Στ. 25, Τῶν Αὐχμηροτέρων.] Ἦγουν τῶν ἀγριωτέρων· εἰρήκαμεν δὲ περὶ τῆς σημασίας τοῦ Αὐχμηρὸς καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν. τὴν δὲ γνώμην ταύτην ὧδε μιμησάμενος ἐξέφρασε Θεόδωρος ὁ Πρόδρομος, ἐν τοῖς κατὰ Ῥοδάνθην καὶ Δοσικλέα (Α, σελ. 19),

Οὕτως τὰ θαυμάσια τῶν θαμάτων

καὶ βαρβαρικὸν συγκαταστέλλει θράσει·

ψυχὴν δὲ ληστοῦ πρὸς κατάπληξιν στρέφει.

καὶ ὅρα ὅπως, τῆς χρήσεως τὸ συστέλλειν, ἢ καταστέλλειν, ὑποβαλλούσης, ὃ τῶν καλῶν ἀγευστος ἰαμβογράφος, οὐκ ἀγαπήσας θατέρω, ἀμφοτέρα συνεφόρησε καὶ συνεκέρασεν εἰς τὸ συγκαταστέλλειν. καὶ ἔστι πρὸς τοὺς τοιούτους βαρβαροποιητὰς βαρβάρως ἀντιπαρωδήσαντα φάναι,

Οὕτω τὰ θαυμάσια τῶν συγγραμμάτων

τῶν βαρβαρικῶν τῶν ἀπαιδύτων θράσει,

Ἄμορφα κ' αἰσχρὰ γίγνεται συλάμενα.

Στ. 25, Δύναται.] Τοῦτο ὡς ἐπεξήγησεν τοῦ, Ὅιδεν, ὑπολαβῶν ὁ Μ, ὀβελίσαι ἢ μῖν οὐκ ὀρθῶς παραινεῖ. — Στ. 26, Στάδια.] Διγενές τὸ ὄνομα, ὃ Στάδιος καὶ τὸ Στάδιον, καθὰ καὶ ὁ Ζυγὸς καὶ τὸ Ζυγόν, καὶ ἄλλ' ἅττα, ἅπερ ἐσημειώσαντο Γραμματικῶν παῖδες. τούτοις δὲ προσθετέον καὶ τὸ Βότρυς ἀρσενικόν, κινήθην εἰς οὐδέτερον ἑτέρας κλίσεως τὸ, Βότρυον. αὐτίκα Λόγγος ἐν ἀρχῇ τοῦ δευτέρου τῶν Ποιμενικῶν βιβλίου, « Λίθου θλίψαι τὰ ἔνοια τῶν βοτρυῶν δυνα- » μένου » ἔρηκεν. καὶ οὐ μετακινήθην τὴν γραφὴν, οὔτε εἰς τὸ,

Τοὺς ἐνοίους τῶν βοτρυῶν, ὅτε εἰς τὸ, Τὰ ἔνοινα τῶν βοτρυῶν, ὡς ἔδοξε τῷ πρὸ μικροῦ τὸν Λόγγον ἐκδεδωκὸτι Σχεφέρῳ, ἀνδρὶ κριτικῆς Μούσης ὅτι μάλιστα πεπειραμένῳ· ἐπεὶ καὶ Λουκιανὸς κατ' ἀρχὰς τοῦ, Προσλαλιά, ἢ Διόνυσος, ἐπιγραφομένου βιβλίου, οὐκ ὠκνησεν εἰπεῖν « Καὶ τὸν μὲν στρατηλάτην. . . » ΒΟΤΡΥΟΙΣ ἐστεφανωμένον ».

Σελ. 9, σ1. 5, Βουκόλια.] Περὶ τῶν Βουκόλων ληστῶν τῆς Αἰγύπτου, καὶ τῶν ἐν οἷς κατώκουν χωρίοις, ἃ διὰ τοῦτο Βουκόλια ἐκαλεῖτο, ἰστόρησαν μὲν καὶ ἄλλοι, ἐν οἷς καὶ Ἀχιλλεὺς ὁ Τάτιος ἐν τοῖς περὶ Κλειτοφῶντα καὶ Λευκίππην (Γ, 9, καὶ Δ, 1β'), ἀκριβέστατα δὲ τῶν ἀπάντων ἔγραψεν Ἡλιόδωρος. ἦν δὲ μάλιστα τὰ Βουκόλια ἐν τοῖς ἔλεσι, διὰ τὸ ἀφθονον τῆς ἐκεῖ νομῆς· διὸ καὶ Ἐλεαρχία ὁ τόπος ἐκαλεῖτο, ὡς ἂν εἴποι τις τῶν ἐλῶν ἐπαρχία, οὔσα μεταξὺ τοῦ τε Σεβεννυτικοῦ καλουμένου στόματος τοῦ Νείλου καὶ τοῦ Μενδησίου. μέσον δὲ τῶν αὐτοφυῶν τούτων στομάτων ἐκεῖτο τρίτον χειροποίητον, Βουκολικὸν ὑφ' Ἡροδότου καλούμενον, ὃ ταῦτὸν εἶναι φασί τινες τῶν παρ' ἄλλοις καλουμένῳ Φατνιτικῷ, ἐφ' οὗ πόλις Θαμύατις ἢ κοινῶς λεγομένη τανῦν Δαμιάτη. δόξειε δ' ἂν Ἡλιόδωρος παρατοπογραφεῖν τὰ Βουκόλια, διὰ τὸ καὶ μέχρι τοῦ Ἡρακλεωτικοῦ στόματος παρεκτείνειν αὐτά. ἀλλ' ἐστὶν εἰπεῖν, ὅτι ἐν καὶ ἐν τῇ Ἐλεαρχίᾳ τὰ μάλιστα ὄκουν οἱ Βουκόλοι, εἰκὸς καὶ ἀλλαχοῦ τῶν ἐλῶν, πολλῶν ὄντων κατ' Αἴγυπτον, Βουκόλους οἰκῆσαι· καὶ αὐτὸ δὲ τὸ ληστὰς καὶ νομάδας ὑπάρξαι, ὑπαγορεύει μὴ τὴν αὐτὴν ἀεὶ κατασχεῖν χώραν, ἀλλ' ἄλλοτε ἄλλην ἐπιτρέχειν, ὡς ἂν αὐτοῖς τὰ τῆς ληστείας ἢ τῆς νομῆς εὐχερῆ καὶ ἀφθονα προσεγίνετο. συνηγορεῖ δὲ τοῖς λεγομένοις καὶ Στράβων, διαρρήδην λέγων, τοῦτο μὲν (ΙΖ, σελ. 792), ὅτι οἱ πρότεροι τῶν Αἰγυπτίων βασιλεῖς, ἀπείργειν βουλόμενοι τοὺς κατὰ θάλασσαν ἐπιόντας, Βουκόλοις παρέδωκαν τὰ κύκλω τῆς Ρακώτιδος, ἢ μετὰ ταῦτα μέρος ἐγένετο τῆς Ἀλεξανδρέων πόλεως, τοῦτο δὲ (σελ. 802), ὅτι ὁ πρὸς τῇ Φάρῳ λιμὴν ἐφρουρεῖτο ὑπὸ Βουκόλων ληστῶν ἐπιτιθεμένων τοῖς προσορμιζομένοις. διείργεται δὲ τοῦ Κανωβικοῦ στόματος οὐ πολλοῖς τισὶ σταδίοις ἢ τε Φάρος καὶ ἢ Ἀλεξάνδρεια.—Στ. 14, Εἴ ποί.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ.—Στ. 15, Ἐπὶ

σκάφους.] Διώρθωκα τὸν σολοικισμόν ἐξελὼν τὸ ἄρθρον, ὅπερ οὐδὲ ἢ ἐν ταῖς ΑΑ γραφῇ, ἔχει, ἡμαρτημένη καὶ αὐτὴ τῇ πτώσει, Ἐπὶ σκάφος. μετ' ὀλίγα μέντοι ἐρεῖ, Ἐπ' ἄκρου τοῦ σκάφους, μετὰ τοῦ ἄρθρου, ὀρθῶς· τὰ γὰρ ἄρθρα ἀναπόλησιν πρᾶγματος προεγνωσμένου ἐμφαίνει. ἐνταῦθα δὲ τῷ λέγοντι, Ἐπὶ τοῦ σκάφους βιοτεύει, ὑποκρούσειεν ἂν τις οὐκ ἀλόγως τῶν ἐλληνίζειν εἰδόντων, Τίνος σκάφους; — Στ. 17, Ἐριθεύουσιν.] Ἐν ταῖς ΔΑ 568 γράφεται, Ἐρύκουσιν, ἐξ ὀρθοτέρας ἄλλης γραφῆς, ὡς εἰκάζει Δορβίλλος, τῆς, Ἐρείκουσιν. σημαίνει δὲ τὸ Ἐρείκειν, κόπτειν, σχίζειν, καὶ τέθειται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ τῶν παχυμερῶς καὶ μὴ εἰς ἄλευρα κεκομμένων σιτηρῶν ἢ ὀσπριωδῶν καρπῶν. ὅθεν καὶ λέγεται τὰ οὕτω κεκομμένα Ἐρικτὰ, ἢ Ἐρεικτὰ, ἦγουν, ὡς ἂν ἡ συνήθεια φαίη, Χονδροκοπανισμένα. εἰκὸς μὲν τοι μᾶλλον τὸν Ἡλίοδωρον γεγραφέναι, Ἐριθεύουσιν, ὃ κυρίως μὲν δηλοῖ τὸ Ἐργάζεσθαι ἔρια, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐφ' οἴας δὴ ποτε ἐργασίας τέθειται. — Στ. 21. Ἐρπειν δὲ ἄρεγόμενον] Ἐρπω ἐστὶ τὸ ἐν τῇ συνήθειᾳ λεγόμενον, Περιπατῶ ἄρκουδιστα, ἦγουν, Τετραποδηδὸν βαδίζω, ἢ φησιν ὁ Σοφοκλέους σχολιαστὴς ἐξηγούμενος τὴν ῥῆσιν ταύτην (Φιλοκλ. 701), ἢν παρωδεῖν πως ἔοικεν Ἡλίοδωρος,

ἘΡΠΕΙ γὰρ ἄλλοτ' ἄλλα
 Τότ' ἂν εἰλυόμενος,
 ΠΑΪΣ ἄτιρ ἂν φίλας τιθήνας.

τῷ δὲ περὶ τοῦ ἱμάντος, ὃν ἐξάπτουσι τῶν σφυρῶν τῶν οἰκείων παίδων οἱ Βουκόλοι, παραπλήσιον τι ἰστορεῖ καὶ Ἡρόδοτος (Ε, 15) περὶ τῶν Παιόνων, « Οἰκεῦσι δὲ τούτον τὸν τρόπον· κρατέων » ἕκαστος ἐπὶ τῶν ἰκρίων καλύβης τε, ἐν ἣ διαιτᾶται, καὶ » θύρης καταπακτῆς διὰ τῶν ἰκρίων κάτω φερούσης εἰς τὴν » λίμνην· τὰ δὲ νήπια παιδία δέουσι τοῦ ποδὸς σπάρτω, μὴ » κατακυλισθῆν δειμαίνοντες ».

Σελ. 10. σλ. 3 Ἰκανὴ δὲ καὶ.] Καὶ τῇ γραφῇ καὶ τῇ σίξει ἡμαρτημένον τὸ χωρίον διώρθωκα, λαβὼν τὸ κατ' εὐθεΐαν πλῶσιν, Ἰκανή, ἐκ τῶν ΚΑ. τοῦτο δὲ ληφθῆν, καὶ τὴν πρὸ αὐτοῦ τελείαν σιγμὴν, καὶ ὃν μετ' αὐτὸ προσέθηκα, Καί, σύνδεσμον ὑπηγόρευε. — Στ. 5, Ὅσα καὶ τείχει.] Ἐξ ἡμαρτημένης ἐτέρας γραφῆς τῶν ΚΑ, καὶ ΑΑ, Ὅσα καὶ τείχη· ἐρεῖ δὲ καὶ προῖων

(σελ. 86) « Ὅσα φωλεοῖς καὶ σήραγξι τῷ ἔλει χρώμενοι » καθὰ δὴ καὶ Λουκιανὸς εἰρικήπου (Ψευδολογιστ. § 25) « Καὶ ἀντὶ » γλώσσης ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνωκας ». — Στ. 10, Τοῖς διέκπλοισ.] Ἐτρεψα τὴν αἰτιατικὴν εἰς τὴν δοτικὴν· οἱ γὰρ σύνδεσμοι, Μὲν καὶ Δέ, ἀρκούντως ὑπαγορεύουσι τὸ Διέκπλοισ συνεκδοχικῶς, ἢ φασὶ Γραμματικῶν παῖδες, συντακτικῶν εἶναι πρὸς τε τὸ Ῥάστας καὶ τὸ Ἀπόρους, ἀμφοτέρω ἐπιθετικῶς τῷ Ἀτραποῦς συναπτόμενα. ὁ δὲ νοῦς πρόδηλος, Ἀτραποῦς αὐτοῖς μὲν Ῥάστας, τοῖς δ' ἄλλοις ἀπόρους διέκπλευσθῆναι. ἀντὶ δὲ τοῦ, Ἀπόρους τοὺς διέκπλους, ἐν ταῖς ΔΑ 568 γράφεται, Ἀβάτους τοὺς τόπους· ὅπερ οὐδὲν ἔστιν ἄλλ' ἢ γραφῆς ἡμαρτημένης οὐδὲν ἄμεινον ἔχουσα ἐξήγησις. — Στ. 21, Λήσταρχον.] Καὶ Βασιλέα δὲ αὐτὸν ἐκάλουν, εἰ χρὴ πιστεύειν Ἀχιλλεῖ τῷ Τατίω (Γ, 9.) ἐν οἷς περὶ τῶν Βουκόλων τούτων φησὶν, « Ὡς εἰς τὴν ἐπιούσαν ἄξοντες ἡμᾶς ὡς τὸν » Βασιλέα· τούτῳ γὰρ ἐκάλουν τῷ ὀνόματι τὸν ληστὴν τὸν » μείζονα ».

Σελ. 11, στ. 4, Ὑπὸ ἀγροικίας.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΔΑ 568. Στ. 16, Καλύβην.] Κατ' αἰτιατικὴν γράφειν δεῖν ἔγνω Καλύβην ἀντὶ τοῦ Καλύβης· τὸ μὲν γὰρ πρῶτον, ἀναγκαῖον εἰς πλήρωσιν τῆς συντάξεως τοῦ Ἀποκληρώσας, ἢ γουν ἀφορίσας εἰς οἰκισίαν, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 39) « Τοῖς δὲ » Ἐλλισι τὴν προτέραν ἀπεκλήρου σκηνὴν »· τὸ δὲ Καλύβης συνυπακούεται Ῥάστα τῷ, τῆς ἑαυτοῦ. — Στ. 25, Ὀχλησόντων.] Οὕτω κατὰ μέλλοντα ἐν ταῖς ΑΑ. πολλὴ δὲ παρὰ τοῖς Ἀντιγραφεῦσιν ἢ τῶν δύο τούτων μετοχικῶν χρόνων σύγχυσις, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς γενήσεται δῆλον. διορθωτέος ἡμῖν ἐν παρόδῳ καὶ ὁ Λουκιανὸς (Συμπ. ἢ Λαπίθ. § 47) « Καὶ » καθευδήσαντες ἀπήγοντο, ἐμοῦντες οἱ πολλοὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς » μεταγράφουσι, « Καὶ καθευδήσοντες, κ. τ. λ. ».

Σελ. 12, στ. 1, Ἀνακινούσης αὐτοῖς.] Ἦγουν τοῖς περὶ τὴν κόρην· προηγήσατο γὰρ τὸ, οἱ περὶ τὴν κόρην. κακῶς οὖν ὁ Κ τρέπειν ἐβούλετο τὸ αὐτοῖς εἰς τὸ, αὐτῆς, ἢ τὸ, αὐτῆ. καὶ τοῦτο μὲν δῆλον· ὑπόρηται δὲ περὶ τοῦ, οἱ περὶ τὴν κόρην, εἰ, ὡς φάμεν ἐπὶ ἀνδρῶν, οἱ περὶ τὸν Πλάτωνα, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ, Ὁ Πλάτων, λέγοιτ' ἂν καταλλήλως καὶ

ἐπὶ Φηλειῶν, Οἱ περὶ τὴν κόρην, ἀντὶ τοῦ, Ἡ κόρη δόξειε γὰρ ἂν καταλληλότερον εἶναι τὸ, Αἱ περὶ τὴν κόρην· οὐ καὶ μαρτύριον ἐστὶ παραθέσθαι ἐκ τῶν Εὐαγγελιστῶν (Ἰωαν. ΙΑ, 19) τὸ, Πρὸς τὰς περὶ Μάρθαν καὶ Μαρίαν, ἀντὶ τοῦ, Πρὸς τὴν Μάρθαν καὶ Μαρίαν, εἰρημένον. πρὸς ὃ ρητέον, ὅτι Ἀττικωτέρα ἢ Ἡλιοδώρειος χρῆσις, καίπερ ἀκατάλληλος εἶναι δοκοῦσα· χρῶνται γὰρ πολλάκις οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ Φηλυκοῦ τῷ ἀρσενικῷ, ὡς ἐπικρατεστέρω γένει, οὐ μόνον ἐν δυϊκῷ ἀριθμῷ, τῷ γυναικῆ, τῷ χειρῆ, τῷ πόλεε, κ. τ. λ. λέγοντες, ἀλλὰ καὶ ἐν πληθυντικῷ· αὐτίκα παρὰ Σοφοκλεῖ (Ἀντιγόν. 926), ἢ Ἀντιγόνη, Παθόντες, καὶ Ἠμαρτηκότες, φησὶ, περὶ ἑαυτῆς λέγουσα, ἀντὶ τοῦ Παθοῦσα, καὶ Ἠμαρτηκυῖα. καὶ Εὐριπίδης δὲ τὴν Μήδειαν παρᾶγει λέγουσαν (Μηδ. 315),

. καὶ γὰρ ἠδικημένοι
Σιγησόμεσθα, κρεισσόνων νικώμενοι,

ἀντὶ τοῦ, Ἠδικημένη σιγήσομαι, κρεισσόνων νικώμενη. καὶ περὶ μὲν τούτων ἄλλοι· οὐκ ἀκαιρον δὲ, ὠφελείας ἕνεκα τῆς τῶν νέων, τῇ βραχυλογίᾳ τοῦ χωρίου τούτου ἀντιπαραθεῖναι τὴν ἀπεραντολογίαν Ἀχιλλέως τοῦ Τατίου, ὃς ὑπερβαλέσθαι σπεύδων τὸν Ἡλιοδώρον ἐνλαῦθα, ἔδειξεν ὅσον διαφέρει σοφιστῆς τοῦ τὰ καίρια λέγειν εἰδότος συγγραφέως. ὁ μὲν γὰρ Ἡλιοδώρος, διὰ βραχέων γνωματεύσας, ὅτι ἢ νύξ ἀνακινεῖ πλέον τὰ πάθη τῆς ψυχῆς, διὰ τὸ μηδὲν τῶν ἑξωθεν ἀντισπᾶν τὴν ἀκοὴν ἢ τὴν ὄψιν τοῦ πάσχοντος, ἐπὶ τὰ ἐξῆς μεταβαίνει τῆς διηγήσεως· ὁ δὲ Τάτιος (Α, 5') οὕτως ἐπεξεργάζεται τὸ χωρίον, καὶ καταλέγει τὰ πάθη, ὡσπερανεὶ δεδιῶς μὴ τοσοῦτον ἠλίθιος ἢ ὁ ἀκούων, ὥστε καὶ τῶν πᾶσι δήλων ἀσυνέτως ἔχειν· « τὰ » δὲ τῆς ψυχῆς τραύματα, μὴ κινουμένου τοῦ σώματος, » πολὺ μᾶλλον ὀδυνᾷ. ἐν ἡμέρᾳ γὰρ ὀφθαλμοὶ καὶ ὠτα, πολλῆς γεμιζόμενα περιεργίας, ἐπικουφίζει τῆς νόσου τὴν ἀκμὴν, » ἀντιπεριάγοντα τὴν ψυχὴν τῆς εἰς τὸ πονεῖν σχολῆς· ἐὰν » δὲ ἡσυχία τὸ σῶμα πεδιθῆ, καθ' ἑαυτὴν ἢ ψυχὴ γενομένη » τῷ κακῷ κυμαίνεται. πάντα γὰρ ἐξεγείρεται τέως κοιμώμενα· τοῖς πενθοῦσιν, αἱ λύπαι, τοῖς μεριμνῶσιν, αἱ φροντίδες, τοῖς κινδυνεύουσιν, οἱ φόβοι, τοῖς ἐρῶσι, τὸ πῦρ » — Στ. 10, τὰ παρελθόντα.] Ἐρωτηματικῶς ταῦτα, οὐδὲν

δίων, οἱ πρὸ ἐμοῦ ἐξέδωκαν.— Στ 11, Καταποντιστῶν ἄλωσις
 ... σύλληψις.] Ἐξείλον τούς τρεῖς Καὶ, λείποντας προδήλως
 καὶ ἐν ταῖς ΑΑ. μακρῶ γὰρ ἐμπαθέστερον ἀπεργάζεται τὸν
 λόγον, καὶ μᾶλλον ἀρμόζοντα τῇ λύπῃ τῆς Χαρικλείας, τὸ
 Ἄσυνδέτον· οἷον καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 56) ταῦτα σχεδὸν
 ταῦτα ἀσυνδέτως προοίσει. ἄξιον δὲ καὶ τὰ τοῦ Πλου-
 τάρχου (Πλατ. Ζητημ. 10) παραθεῖναι, ἐν οἷς λέγει περὶ
 τοῦ σχήματος τούτου· « Λόγος δὲ, συνδέσμων ἐξαιρεθέντων,
 » πολλάκις ἐμπαθεστέραν καὶ κινητικωτέραν ἔχει δύναμιν,
 » ὡς ὁ τοιοῦτος (Ἰλιάδ. Σ, 556),

» Ἄλλον ζῶν ἔχουσα νιούτατον, ἄλλον ἄουτον,

» Ἄλλον τεθνεῶτα κατὰ μόθον ἔλκε ποδῶϊν·

» καὶ τὰ τοῦ Δημοσθένους (κατὰ Μειδ.) ταυτί· Πολλὰ γὰρ
 » ἂν ποιήσειεν ὁ τύπτων, ὧν ὁ παθὼν ἔνια οὐδ' ἂν ἀπαγγεῖ-
 » λαι δύναίτο ἑτέρῳ· τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ
 » φωνῇ, ὅταν ὑβρίζων, ὅταν ἐχθρὸς ὑπάρχων, ὅταν κον-
 » δύλοις, ὅταν ἐπὶ κόρρης κ. τ. λ.». Στ. 16 Θεαγένης.]
 Πρῶτον ἐνλαῦθα μνημονεύει τοῦ Θεαγένους ὀνόματος, πλάσας
 τοῦτο πρὸς τὸν ἀνά πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἐνδοξον Θεαγένην τὸν
 Θάσιον. οὗτος γὰρ, ὡς φησι Πausanίας (Σ, 14), καὶ Ὀλυμ-
 πίων, καὶ Πυθίων, καὶ Νεμείων, καὶ Ἰσθμίων ἤρατο νίκας
 παγκρατίου τε ἀναμιξ καὶ πυγμῆς. « Ἐν Φθίᾳ δὲ τῇ Θεσσαλῶν,
 » πυγμῆς ἢ παγκρατίου παρῆκε τὴν σπουδὴν, ἐφρόνιζε (γρ.
 » ἐφρόνισε) δὲ ὅπως καὶ ἐπὶ δρόμῳ ἐμφανῆς ἐν Ἑλλησιν εἴη, καὶ
 » τοὺς εἰσελθόντας εἰς τὸν δολιχὸν ἐκράτησεν. ἦν δὲ οἱ πρὸς
 » Ἀχιλλέα, ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ φιλοτίμημα, ἐν παλρίδι τοῦ ἀρίστου
 » τῶν καλουμένων ἡρώων, ἀνελέσθαι δρόμου νίκην. τοὺς δὲ σύμ-
 » παντας σιφάνους τετρακοσίους τε ἔσχε καὶ χιλίους». καὶ μετ'
 ὀλίγα, περὶ τῶν μετὰ θάνατον Θεαγένει ψηφισθειῶν θείων
 τιμῶν, καὶ περὶ τῆς κατεχούσης δόξης, ὡς καὶ νοσήματα ἰω-
 μένου, « Θάσιοι δὲ... νομίζουσιν ἄτε θεῶ θύειν. πολλαχοῦ
 » δὲ καὶ ἑτέρωθι ἐν τῇ Ἑλλησιν οἶδα καὶ παρὰ βαρβάρους ἀγάλ-
 » ματα ἰδρυμένα Θεαγένους, καὶ νοσήματά τε αὐτὸν ἰώμε-
 » νον, καὶ ἔχοντα παρὰ τῶν ἐπιχωρίων τιμᾶς». καὶ ταῦτα
 μὲν ὁ Pausanias περὶ τοῦ Θασίου Θεαγένους· ὅτι δὲ πρὸς
 τοῦτον πέπλασαι καὶ ὁ τοῦ Ἡλιοδωρείου δράματος Θεαγένης,

σαφέστερον ἂν τις καταμάθῃ, παραθεῖς τὰ τῷ Πausανίῳ ῥηθέντα περὶ τῆς ἐπὶ δρόμῳ νίκης Θεαγένους, ἐν Φθίᾳ τῇ Θεσσαλῶν, κατὰ τὴν πρὸς Ἀχιλλεῖα φιλοτιμίαν τὸν Φθιώτην, οἷς ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 104 καὶ 137) ἐρεῖ Ἡλιοδῶρος περὶ οὗ ἐπλάσατο Ἀχιλλεΐδου καὶ δρομικοῦ Θεαγένους.

Σελ. 13, σλ. 2, Ἀπὸ τῆς ἐσπέρας.] Ἐτρεψα τὴν Ἰπὸ εἰς τὴν Ἀπό. εὐρήσωμεν δὲ προϊόντες καὶ ἐν ἄλλοις οὐκ ὀλίγοις χωρίοις συγχεθεῖσας ὑπὸ τῶν Ἀντιγραφῶν τὰς δύο ταύτας προθέσεις. — Στ. 11 Ἡ λέγω ταύτη βοτάνη χρυσάμενος.] Ἴσως ὀρθότερον μετὰ τοῦ ἄρθρου, Ταύτη τῇ βοτάνη· ἐρεῖ γὰρ καὶ προϊὼν (σελ. 224), « Οὗ λέγω τούτου παρακηκῶς τοῦ ὀνόματος ». εἰσὶ δὲ πως τὰ τοιαῦτα καθ' ὑπερβατὸν, ἀντὶ τοῦ, Ταύτη τῇ βοτάνη, ἣ λέγω, καὶ, Τούτου τοῦ ὀνόματος, οὗ λέγω· οἷόν ἐστι καὶ τὸ τοῦ Σοφοκλέους (Ἀντιγ. 404),

..... ἰδὼν θάπλουσαν ἂν σὺ τὸν νεκρὸν
Ἀπίπας

ἄνευ δὲ ὑπερβατοῦ, εἴρηκεν ὁ Λουκιανὸς (Λουκ. ἡ ὄν.) » Ἰασαί με ταύταις, αἷς λέγεις αὐτῆ, ταῖς πικραῖς καὶ ἠδύταις » Θεραπείαις ». ἔστι μὲν οὖν ἀτεχνῶς γελοῖον τὸ παρασημειοῦσθαι τὰ τοιαῦτα· ἀλλὰ, τοῦ Μ περιττὸν εἶναι φήσαντος τὸ, Ἡ λέγω, καὶ ὀρθότεραν κρίναντος τὴν φερομένην ἐν ταῖς ΚΑ γραφῆν, Ἡ λέγω, ἐσημειωσάμην καὶ μὴ βουλόμενος τὰ πᾶσι πρόδηλα. — Στ. 16. Ἕλλην; ὦ θεοὶ κ. τ. λ.] Τοῦτο καὶ Θεόδωρος ὁ Πρόδρομος, ἐν τοῖς κατὰ Ῥοδάνθην καὶ Δοσικλέα (Α, σελ. 17), μιμήσασθαι προὔθετο, ἀνθυποβαλὼν τῷ μὲν Κνήμωνι Κράτανδρον, Δοσικλέα δὲ τῷ Θεαγένει,

Ἕλλην, θεοὶ σωτῆρες, οὗτος ὁ ξένος,
Ἕλλην, Δοσικλῆς εἶπεν· ἄλλ', ὦ μοι ξένη,
Σὺ τὰς σεαυτοῦ προφθάσας μᾶλλον λέγε·
Λέγων γὰρ ἴσως ἐξεώσεις τὸν πόνον,
Καὶ κουφιεῖς με τῶν μακρῶν σίναγμάτων.

καὶ ὕρα ὅπως τὸ, Ἕλλην, δις αὐτὸς Δοσικλῆς λέγει· οὕτω γὰρ ἐξεδέξατο τὸ χωρίον τοῦ Ἡλιοδώρου ὁ Πρόδρομος. ὁ μὲντοι Α τὸ μὲν πρῶτον, Ἕλλην, τοῖς περὶ Θεαγένην, θάτερον δὲ, τῷ Κνήμωνι ἀποδέδωκε καὶ ἴσως ὀρθότερον τοῦτο. — Στ. 22,

Κάνα-

Κάναμοχλεύεις.] Συνηρημένως, ἐκ τῶν ΚΑ. παράδηται δὲ ἐξ Εὐριπίδου (Μηδ. 1317),

Τί τάσδε κινεῖς κάναμοχλεύεις πύλας;

ὁ δὲ καὶ ἄλλοι πρὸ ἡμῶν ἐσημειώσαντο.

Σελ. 14, σλ. 6, Ἦν μοι πατήρ Ἀρίσιππος κ.τ.λ.] Ὅλον τοῦτο τὸ μέρος τοῦ δράματος μέχρι τέλους (σελ. 51), ἐντέλως πάνυ καὶ τοῖς νοήμασι καὶ τῇ λέξει πεποίκιλται· ἔχει γὰρ τὸ σαφές, τὸ κυριολεκτικόν, τὸ γοργόν, τὸ δραματικόν, καὶ καθόλου τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον ὡς ὁρώμενα τὰ λεγόμενα παρ᾽ ἰσῆαν. — Στ. 7, Βουλῆς δὲ τῆς ἀνω.] Τὴν τοῦ Ἀρείου πάγου βουλὴν λέγει, ἦν πρῶτος, ἐμοὶ δοκεῖν, Πλούταρχος (ἐν Σόλων.) Ἄνω βουλὴν ὠνόμασε. τούτῳ δ' ἂν τῷ ὀνόματι οὐκ ἀπροσδιονύσως καλέσειε τις, ἐξελληνίσαι βουλόμενος, καὶ τὴν παρὰ τοῖς Ἀγγλοῖς *Chambre haute* λεγομένην. — Στ. 11, Ἀρχέκακον.] Τουτέστιν, ἀρχὴν καὶ αἴτιον πάντων ὧν ὑπέστην κακῶν, ὡς μετέφρασε καὶ ὁ Α, *Qui fut le commencement de tous nos maux.* ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας πρῶτος Ὀμηρος ἐχρήσατο τῇ λέξει (Ἰλιάδ. Ε, 62),

Ὅς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκλήνατο νῆας εἶσας

Ἀρχεκάκους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοιτο.

ὁ δὲ Α, ἐρμηνεύσας *Inveteratæ malitiæ*, ἐπὶ τοῦ πεποικιλαιωμένου καὶ οἷον ἀπηρχαιωμένου κακοῦ, ἐξεδέξατο τὴν λέξιν. οὐκ ἀπεικὸς δὲ τὸν Ἡλιόδωρον, Ἀρχέκακον καλέσαι τὴν Δημαινέτην, παρανιζάμενον τὸν ἐν ταῖς Χριστιανῶν βίβλοις Ἀρχέκακον ὄφιν ἢ διάβολον. — Στ. 26, Καὶ ὄνασθαί μου συνεχῶς ἤξαστο.] Τουτέστιν, εἶπε πολλάκις τὴν εὐχὴν ταύτην, Ὀναίμην σου· ἐστὶ δὲ τοῦτο, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον, *Νὰ σὲ χαρῶ*· οὕτω καὶ τὸ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 56) « Οὐδὲν μὲν » αὐτὴ τῆς ὥρας ἀπονάμενη » ἰσοδυναμεῖ τῷ ἐν τῇ συνηθείᾳ « Δὲν ἐχάρη ποσῶς τὴν νεότητά της ».

Σελ. 15, σλ. 14 Προσίρέχω.] Κυριώτερον ἅμα καὶ κομψότερον ἂν ἦν ἐνλαῦθα τὸ, Προσέχω· ὠκνησα μέντοι διορθῶσαι, διὰ τὸ καὶ ἀλλαχοῦ (σελ. 279 καὶ 289) κεχρηῆσθαι τὸν Ἡλιόδωρον, ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης τῇ λέξει. — Στ. 17, Ἄσποφαίνουσα.] Οὕτως ἐν ταῖς ΔΑ 27 (ὄσπου μέντοι, Ἐρώμενον, οὐκ ὀρθῶς ἀντὶ τοῦ, Ἐρωμένην, ἐμφέρεται). τὸ μὲν γὰρ ἔπει

φαίνεν, ὀλίγον καὶ ἀμυδρῶς φαίνεν, ἐστὶ, οἶον, ὅταν λέγηται Ὑποφαινούσης ἡμέρας (σελ. 128 καὶ 364), περὶ τῆς ἡδὴ ἀρχομένης, καὶ ἔτι κατὰ τὴν ἑω ὕψους ἡμέρας· τὸ δὲ Ἀποφαίνεν, τὸ ἐναντίον σημαίνει, ἢ δῆλον καὶ ἐκ τοῦ παρατεθέντος, Δαμπρῶς, ὅπερ ἀντίφασιν ἂν λαμπρὰν ἀπεργάσαιτο, παρακείμενον τῷ Ὑποφαινούσα. — Στ. 18, Παναθηναίων τῶν μεγάλων.] Ἦσαν γὰρ καὶ μικρὰ Παναθηναία κατ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἀγόμενα· τὰ δὲ μεγάλα, περὶ ὧν ἐνταῦθα ὁ λόγος, διὰ πενταετηρίδος ἤγετο, ἐν οἷς καὶ ὁ Φέπλος ἀκύγετο τῇ Ἀθηνᾷ. ἦν δὲ αὐτὸς ἄρμενον νεῶς, τὴν γιγαντομαχίαν ἔχον ἐμφασμένην ὑπὸ παρθένων Ἀπτικῶν, αἷς καὶ Ἐργασίνας διὰ τοῦτο ἐκάλουν. ἡ δὲ νεῦς ἐπέμπετο διὰ τοῦ Κεραμεικοῦ, οὐχ ὑπαζυγίων ἀγόντων, ἀλλ' ὑπογείοις μηχαναῖς ὑπολισθαίνουσα, ὡς φησι Φιλόστρατος. — Στ. 21, Ἐφηβείων.] Ταυτέστι, γεγραμμένος εἰς τοὺς Ἐφήβους, ὡς δῦλον ἐκ τοῦ, εἰς Ἐφήβους ἐγγράφας (σελ. 20). κατελέγοντο δὲ Ἀθηναῖοι ἐν τοῖς Ἐφήβοις ὀπτωκαίδεκα ἐτῶν γιγνόμενοι καὶ ἔμενον ἐν αὐτοῖς ἔτι δύο, ἔπειτα εἰς τὸ Ληξιαρχικὸν καλούμενον γραμματεῖον ἐνεγράφοιτο. — Στ. 23, Χλαμύδι.] Πρώτη Σαπφῶ, ὡς φησὶν ὁ Πολυδαύκης, ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι τῆς Χλαμύδος. ἦν δὲ περιβόλαιον, ὃ ἐφόρουσαν ἵππαζόμενοι οἱ Ἐφῆβοι, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 110 καὶ 111) δηλώσει, παραπλήσιον τῷ παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς λεγομένῳ *Tabatto*, παρὰ δὲ τοῖς Γάλλοις *Μαντεαυ*, ἀπὸ τῆς Περσικῆς λέξεως *Μανδύας*, ἢ ἐστὶν εὐρεῖν καὶ ἐν τῷ παρακμάσαντι Ἑλληνισμῷ. παρὰ δὲ τὰς ἄλλας ἐπίσημοι μάλιστα ἦσαν αἱ Θετταλικαὶ χλαμύδες, αἷς καὶ Θετταλικά πτερὰ ὀνόμαζον. ὅθεν καὶ Ἐνπεθετταλίσθαι ἐβρέθη τὸ Χλαμυδοφορεῖν.

Σελ. 16, στίχ. 3, Ὁ Θησεὺς ὁ ἐμὸς.] Θησεὺς, βασιλεὺς Ἀθηναίων, ἐκ μιᾶς τῶν Ἀμαζόνων Ἰππολύτης ἐγέννησεν Ἰππόλυτον· ταύτης δὲ μεταλλαξάσης τὸν βίον, ἐπεισάγεται Κρῆσσαν γυναῖκα τὴν Μίνως τοῦ Κρητῶν βασιλέως θυγατέρα Φαίδραν, μετ' ἧς μικρὸν ὕψερρον, Πάλλαντα ἕνα τῶν συγγενῶν φονεύσας, εἰς Τροίην φεύγει. ἐνταῦθα τὸν Ἰππόλυτον, τρεφόμενον παρὰ Πιτθεῖ, Θεασαμένη ἢ Φαίδρα, εἰς ἔρωτα ἀλλίσθε τοῦ νεανίσκου. καὶ ὁ ἔρωσ ὁυτος τραγωδίας ἐπέδωκεν ἀφορμὴν

Εὐριπίδῃ τῆς ἐπιγραφομένης, Ἴππόλυτος. ἐπεὶ τοίνυν ἡ Ἡλιο-
δώρειος Δημαινέτη ἑαυτὴν μὲν τῇ Φαίδρα, Κνήμωνα δὲ Ἴππο-
λύτῳ ἀπεικάζει, εἰκὸς καὶ τὸν Ἀρίστιππον τὸν αὐτῆς μὲν
ἄνδρα, Κνήμωνος δὲ πατέρα, Θησεῖ προσεμάσθαι· ἢ δὲ τῷ
αὐτῷ Κνήμωνι, καὶ τὸ Ἴππολύτου καὶ τὸ Θησεῶς φιλοφρο-
νουμένη προσήδησιν ὄνομα, μήποτε οὖν ἀντὶ τοῦ, Ὁ Θησεὺς
ἔ ἐμὸς, ἐγγέγραπτο πάλα, Ὁ Θησεῶς υἱός· αὕτη γὰρ ἡ γραφή
καὶ τοῖς ἰσορουμενοῖς συνάδει μᾶλλον, καὶ αὐτῷ Εὐριπίδῃ,
ἐν οἷς παράγει Φαίδραν λέγουσαν πρὸς τὴν ἑαυτῆς τροφὸν
(Ἴππολ. 520),

Μή μοί τε ΘΗΣΕΪΩΣ τῶνδε μνήσῃς ΤΟΪΚΩτε

Στ. 19, Νεανίας.] Τουτέστιν ὁ πρὸς μὲν ἄνδρας ἄνανδρος, πρὸς
ἐμὲ δὲ τὴν γυναῖκα νεανίας, ἤγουν ἀνδρεῖος. τοῦτα γὰρ βούλεται
τὸ Νεανίας ἐνταῦθα, ἐπὶ τῆς ἡλικίας ἄλλως ταττόμενον· οἷον
καὶ Δημοσθένης (Περὶ στεφ.), « Ἐν τίσιν οὖν σὺ νεανίας καὶ πη-
») νίκα λαμπρός; » εἶρηκε· πρὸς δὲ καὶ Ἀριστοφάνης (Σφηξ.
1332),

Ἦ μὴν σὺ δῶσαις ἄριον τούτων δίκην.

Ἡμῖν ἅπασι, κί σφόδρ' εἶ νεανίας.

καὶ ἡ συνήθεια δὲ τὸ Παλληκάριον ὑποκορίσασα τῷ σχηματισμῷ
ἀπὸ τοῦ Πάλληξ (ὅθεν καὶ ἡ Παλλακὴ, ἤγουν ἡ συνευνα-
ζομένη τῷ δεσπότῃ νέα φεραπανίς), οὐ μόνον ἐπὶ τῆς ἡλικίας,
ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ψυχικῆς ἀνδρείας τάττει πολλάκις.

Σελ. 17, στ. 4, Ὅσα περ σέ τε καμὲ περιύβρισεν.] Ἐν ταῖς ΑΑ
γράφεται, Ὅσα σέ τε καμὲ περιύβρισεν, δίχα τῆς παρὰ τοῖς
ἄλλοις, Περὶ, προθέσεως, ἣν ὁ Ξύλανδρος εἰς τὴν, Εἰς, μελέβαλεν,
ἀναγινώσκων, Ὅσα εἰς σέ τε κ. τ. λ. ἡμεῖς δὲ εἰς τὸν Περ σύνδεσ-
μον μετετρέψαμεν, ὃς φιλεῖ μάλιστα ἐγκλιτικῶς συναπτε-
σθαι τοῖς ποσότητα ἢ ποιότητα σημαίνουσιν ὀνόμασι, καὶ τοῖς
ὁμοιωματικοῖς μορίοις, οἷον Ὅσαπερ, Θιάπερ, Καθάπερ,
Ὅσπερ κ. τ. λ. ἐξῆν δ' ἂν καὶ, Ὅσα περ εἰς σέ κ. τ. λ. ἀναγινώσ-
κειν, εἰμὴ ἐκώλυεν ἢ ἐκ συνθέσει πρόθεσις τοῦ Περιύβρισεν·
Περιυβρίζειν γὰρ τινα, οἱ χαριέστεροι φασί, ὕβριζειν δὲ, καὶ
Τινά, καὶ Εἰς τινα. περὶ δὲ τῆς προθετικῆς, ἢ δίχα προθέσεως
συντάξεως τοῦ ῥήματος, ὡς Ἀπικισμοῦ κανόνα παραδίδωσιν ὁ
Λουκιανὸς (Σολοικ. § 10) τὸν ἐξῆς· « Τὸ μὲν Σὲ ὑβρίζειν, τὸ

» σῶμά ἐσσι τὸ σὸν, ἤτοι πληγαῖς, ἢ δεσμοῖς, ἢ καὶ ἄλλω
 » τῷ τρόπῳ τὸ δὲ, Εἰς σέ, ὅταν εἰς τι τῶν σῶν γίγνηται ἢ ὕβρις·
 » καὶ γὰρ ὅστις Γυναῖκα ὑβρίζει τὴν σὴν, Εἰς σέ ὑβρίζει, καὶ
 » ὅστις παῖδα, καὶ φίλον, καὶ ὅστις γε οἰκέτην ». ὅτι δὲ ὁ
 κανὼν οὗτος πολλοῦ γε καὶ δεῖ ἄνευ ἐξαιρέσεως εἶναι, δηλοῦσι
 πολλῶν Ἀπτικῶν συγγραφέων ἐναντίαι χρήσεις, ἅς διὰ μακρῶν
 ἐσημειώσαντο οἱ περὶ ταῦτα σπουδάζοντες. — Στ. 5, Λὰξ δὲ
 κατὰ τῆς γαστρὸς ἐναλλόμενος.] Οὕτως ἅπαντες, οἷς κατη-
 κολούθησα καὶ γὰρ ἄμεινον δὲ γράφειν, Ἐναλάμενος, ὡς καὶ ἐν
 ἄλλοις τοῦ Ἡλιοδώρου χωρίοις ἔγραφα, μεταβαλὼν εἰς τὸν
 ἀόριστον τὸν ἐνεστώτα· οὐδὲ γὰρ οἶόν τε καταλέξαι τὰς συγχύ-
 σεις τῶν δύο τούτων χρόνων, ἐν πολλοῖς μὲν καὶ ἄλλοις ἁμαρ-
 τηθεῖσας τοῖς Ἀντιγραφεῦσιν, ἐν δὲ δὴ καὶ τῷ ῥήματι τούτῳ.
 αὐτίκα ἐν τῇδε τῇ ῥήσει τοῦ Λουκιανοῦ (Περεγρ. τελευτ. § 9)
 « Μάλα πολλὰς πληγὰς ἔλαβε, καὶ τέλος κατὰ τοῦ τέγους
 » ἈΛΟΜΕΝΟΣ δῖεφυγε », γραπτέον οὐχ Ἀλλόμενος, ὡς
 ἔδοξε τίσι τῶν Κριτικῶν, ὑπολαβοῦσι τῇ τοῦ ἑτέρου ἢ παραλεί-
 ψει τὴν γραφὴν ἡμαρτήσθαι, ἀλλὰ, ἈΛΑΜΕΝΟΣ. καὶ ἐν οἷς
 προῖων λέγει (Αὐτ. § 42) « Ἐπὶ δόξῃ δὲ... ἅπαντα εἰπόντος
 καὶ παρᾶξαντος, ὡς καὶ εἰς πῦρ ἈΛΕΨΘΑΙ ». γραπτέον καὶ
 πάλιν, ἈΛΑΣΘΑΙ. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ τοῦ Πλουτάρχου (Σόλωι.
 § 9) « Εἰς ἀνὴρ ἑνοσπλος ἘΞΑΛΛΟΜΕΝΟΣ, μετὰ βοῆς ἔθει
 » πρὸς ἄκρον τὸ Σκιράδιον », δεόν γράφειν ἘΞΑΛΛΑΜΕΝΟΣ.
 ἔπανιτέον δὲ ἐπὶ τὸν Ἡλιοδώρον, καὶ σημειωτέον τὸ, Λὰξ ἐνάλα-
 σθαι, συνώνυμον ὄν τῷ παρ' Ὀμήρῳ (Ὀδύσσ. Ρ, 233), Λὰξ
 ἐνθορεῖν, καὶ τῷ συνηθεστέρῳ, Λὰξ πατήσαι, ὅπερ Σοφοκλῆς
 καὶ Λάγδην πατήσαι (παρὰ Στοβ. ΜΓ) εἶπεν ἐν τούτοις,

Οὐ γὰρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις,

Ἐν ἧ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σάφρονα

Λάγδην πατεῖται.

εὔρηται δὲ καὶ διὰ μιᾶς λέξεως Λακπατήσαι (Ἡσύχ. Β,
 σελ. 418), ὅθεν καὶ ὄνομα ἐσχημάτισεν ἡ τραγωδία τὸ Λακ-
 πάτητος, ἢ, ὡς ἕτεροι γράφουσι, Λαξπάτητος (Σοφοκλ. Ἀντιγ.
 1275),

Οἶμοι, Λαξπάτητον ἀντρέπων χαράν.

καὶ ἔοικεν ἐντεῦθεν, μεταθέσει καὶ τροπῇ βαρβάρῳ τῶν στοι-

χείων, ἢ χυδαία συνήθεια παραλαβεῖν τό Τζαλαπατῶ, οἰονεῖ, Καλπατῶ, ἢ Ξαλπατῶ. ὅτι δὲ τὸ κ καὶ τὸ ξ ἔτρεψεν οὐχ ἄπαξ ἢ αὐτὴ συνήθεια εἰς τὸν βάρβαρον συλλαβισμόν τοῦ τζ, δηλοῦ καὶ ἡ Τζίχλα ἀπὸ τοῦ Κίχλη, καὶ τὸ Τζώφλοιον, ὃ σημαίνει τὸν Ἐξω φλοῖον. — Στ. 9, Μηδὲν ἀν ψεύσασθαι.] Ἐλαβον ἐκ τῶν ΑΑ.— Στ. 11 Πύξ τε ἔπαιε.] Πύξ παίειν ἐστὶ, τὸ ἐν τῇ συνήθειά Γρονθοκοπεῖν λεγόμενον, ὅπερ οἱ Ἀγγλοι, μικροῦ καὶ τὴν λέξιν φυλάξαντες τὴν Ἑλληνικὴν, Βοx ὠνόμασαν. ἐστὶ δὲ ὁ Γρόνθος, ἢ Γρόθος, τὸ ἔξω τῆς συγκεκλεισμένης χειρὸς, ὃ οἱ Παλαιοὶ Πυγμὴν ἔλεγον. καὶ ὁ μὲν παρὰ τοῖς Παλαιοῖς Γρόνθων, ἢ γουν ἢ ἀναφύσησις, ἦν πρώτην μανθάνουσιν αὐληταὶ καὶ κιθαρισταὶ, ὡς ἐξηγεῖται Ἡσύχιος, οὐδὲν ἔχειν ἔοικε κοινὸν πρὸς τὸν τῶν νεωτέρων Γρόνθον· τὸ δὲ Γρονθονεύεται, ὅπερ ἐστὶ, θυμοῦται, κατὰ τὸν αὐτὸν Ἡσύχιον, ὑπονοεῖν παρέχει, μήποτε ἐπὶ τοῦ δι' ὄργην ἐπαπειλοῦντος καὶ ἀνατεινομένου τὸν γρόνθον ἠλέξις τὸ ἀρχαῖον ἐτέτακτο.— Στ. 19, Ἐπὶ τὴν Δημαινέτην.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, ὀρθώτερον ἴσως, Πρὸς τὴν Δημαινέτην. — Στ. 22, Παιδισκάριον.] Κυριολεκτικῶς· Παιδισκάριον γὰρ ἐκάλουν τὴν Φηλείαν θεράπαιναν, Παιδίον δὲ, τὸν ἀρρενα οἰκέτην. οὕτως ἐνδεκτέον τὸ παρὰ Σιράβωνι (Β, σελ. 99), « Ἐμβιβασασθαί τε μουσικὰ παιδισκάρια καὶ ἰατροὺς » καὶ ἄλλους τεχνίτας κ. γ. λ.». δηλοῦται δὲ μάλιστα ἡ τοιαύτη τῆς λέξεως ἐκδοχὴ ἐξ ὧν Διογένης ὁ Λαέρτιος (Ζήν. βίω) εἴρηκε περὶ Ζήνωνος τοῦ φιλοσόφου, ὅτι « Παιδαρίους ἐχρήτο » σπανίως, ἄπαξ (ἴσ. ἄπαξ δ') » ἢ δὲ σου παιδισκαρίῳ τινί, » ἵνα μὴ δοκοῖη μισογύνης εἶναι ».

Σελ. 18, στ. 6, Ἐπανῆκε.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ.— Στ. 8, Πολλά.] Ἐξήλειψα τὸ ἄρθρον· τὸ γὰρ, τὰ πολλά, ταῦτόν πως βούλεται τῶ, Ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον· τοῦτο δὲ ἀντιφάσκει προφανῶς τῶ προσηγασμένῳ, Ποτέ.— Στ. 11, Εἶναί σοι προσομιλοῦσαν.] Προσέλαβον τὴν ἀντωνυμίαν ἐκ τῶν ΚΑ.— Στ. 12, Ἀξίαν εἶποις τιμωρίας.] Ἐξεῖλον τὸ Εἶναι, ὅπερ οὐδὲ ἐν ταῖς ΚΑ οὔτε ἐν ταῖς ΑΑ ἐμφέρεται.— Στ. 18, Βουλευθεῖς.] Οὕτως αἱ ΚΑ. τὸ δὲ, Βουλευθῆς, μετὰ τοῦ εὐκτικοῦ Εἶ, σόλοιπον ἀναμφιλέκτως.— Στ. 23, Ἄλλ' ὅπως ἀνὴρ ἔση, καταλαβάν.] Τουτέστιν, Ἄλλὰ μέμνησο, ἢ ὄρα, ὅπως ἔση ἀνὴρ,

ἦγουν, ὅπως ἀνδρείως προσενηχθήσῃ, ὅταν αὐτὸν καταλάβῃς, διὸ καὶ ἔτρεφα τὸ καταλάβε εἰς τὸ καταλαβῶν τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. παρῶδήθη δὲ ἢ ῥῆσις ἐξ Εὐριπίδου (Κύκλωπ. 590),

Παρευτρέπισται δ' οὐδ' ἐν ἄλλο πλὴν πυροῦν
Κύκλωπας ὄψιν. ἀλλ' ὅπως ἀνὴρ ἔση.

Σελ. 19, στ. 9, Τῆς Θίσβης ἠγουμένης καὶ δᾶδας προ-
απτούσης.] Παρῶδηται ἐκ τῆς Ὀμήρου Ὀδυσσεΐας (Ψ, 293),

Τοῖσι δ' Εὐρυνόμῃ θαλαμηπόλος ἠγεμόνευεν
Ἐρχομένοισι λέχος δὲ, δᾶος μετὰ χερσὶν ἔχουσα.

Στ. 12, Ἐνδοθεν.] Οὕτως αἱ ΚΑ. — Στ. 13, Ἐρραγεῖς.] Του-
τέστι, μετὰ σφοδρᾶς ὀρμῆς ἐμπροσθῶν, ἀπὸ τοῦ ῥάσσω ῥήματος
καὶ τῆς Ἐν προθέσει. ἠμάρτηται οὖν τὸ Ἐκραγεῖς τῶν ΑΑ.
Στ. 16, Διαχειρισόμενος.] Ὁρθότερον γέγραπται ἐν ταῖς
ΔΑ 693, Διαχρησόμενος. Διαχρησθῆναι γάρ ἐστι τὸ ἀναίρειν ἢ
φονεύειν, ἐφ' ἧς σημασίας καὶ προϊῶν (σελ. 78 καὶ 327) χρή-
σεται τῇ λέξει. Διαχειρίζεσθαι δὲ, τὸ διοικεῖν. ἀλλ' ὅμως οἱ
παρακμάσαντος τοῦ Ἑλληνισμοῦ συγγράψαντες, καὶ μάλιστα
οἱ τὰ Χριστιανῶν ἐλόμενοι δόγματα, καὶ τὸ Διαχειρίζεσθαι ἐπὶ
τοῦ Διαχρησθῆναι πολλάκις ἔταξαν, οἷον τὸ παρὰ τῷ Λουκᾷ
ἐν ταῖς Πράξεσιν (Ε, λ.), « Ὅν ὑμεῖς διεχειρίσασθε κρη-
» μάσαντες ». τὸ δὲ ὑπὸ τοῦ Εὐσταθίου (Ὀδυσσ. Ω, 229) εἰ-
ρημένον, « Ὅτι χειρὸς πολλῶν ἄντων παραγωγῶν, ἐκεῖθεν
» ἐστὶ καὶ τὸ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΑΣΘΑΙ, ἀφ' οὗ καινότερον κατὰ
» συγκοπὴν καὶ τὸ ΔΙΑΧΡΗΣΑΣΘΑΙ », μιγνύντος ἐστὶ τὰ
ἄμικτα, καὶ κεραννύντος ἂ μὴ πέφυκεν εἰς ταυτὸ συνιέναι. —
Στ. 20, Αἶ σε ἀνέθρεψαν.] Ἐξείλον τὸν κακῶς εἰσφρήσαντα, Τε.
Στ. 21, Τιμωρητέοι.] Οὕτως αἱ ΑΑ. δῆλον δὲ καὶ ἐκ τοῦ
προηγησαμένου κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν ἔβρίσαμεν. — Στ.
25, Αὔρος, ἀπόπληκτος εἰστίκειν τὴν Θίσβιν περιέβλεπον.]
Τὸ μὲν Εἰστίκειν, περὶ οὗ ἀναγνωστέον τὰ τῷ Ἐτυμολόγῳ (σελ.
306) εἰρημένα, ἐκ τῶν ΚΑ εἰληπταί· τὸ δὲ Περιέβλεπον ἐξ αὐτῶν
τε τούτων καὶ τῶν ΑΑ. τὸ δὲ, Αὔρος, ἐστὶ συγκώνυμον τοῦ Ξηρός, ὃ
καὶ συνάπτεται πολλάκις ἐκ παραλλήλου, οἷον ἐστὶ τὰ « Αὔρον καὶ
» Ξηρᾶν, ὁ ἔσημείωσατο Τίμαιος ἐν τῷ Περί τῶν παρὰ Πλάτωνι
λέξεων. καὶ καθάπερ παρὰ τὸ Ξηρὸς ἐσχημάτισται ῥῆμα τὸ
Ξηραίνω, ὁμοίως καὶ παρὰ τὸ Αὔρος, τὸ Αὐαίνω, ἂ δὴ καὶ

αὐτὰ ἐκ παραλλήλου εὔρηται τεθειμένα, οἷον τὸ παρ' Ἰσσοκράτει (περὶ Ἀρχ. § ΧΙ) «*Ἐπραινόμενον καὶ ἐξουαινόμενον*». ἐπὶ πλέον μέντοι ἰσοικν εἶναι τὸ Αὔος τοῦ Ξηρός· παρὰ γὰρ τὸ Αὔω, ὃ δηλοῖ τὸ Κάω, παραχθέν, σημαίνει κυρίως τὸν Κεκαυμένον, καὶ μεταφορικῶς τὸν Ξηρόν, ἐπεὶ καὶ τοιαῦτα τὰ κεκαυμένα. καὶ αὐτὸ δὲ τὸ Κάω ἢ Καύω, οὐδὲν ἔστιν ἄλλο πλὴν τὸ Αὔω, προσλαβὸν κατὰ τὴν ἀρχὴν τὸ $\bar{\alpha}$, ὡς δηλοῖ καὶ τὰ διττογραφεύμενα Αὐαλέος καὶ Καναλέος, ὃ Ξηρός, Αὐλωνία καὶ Κουλωνία, πόλις εὐτῷ καλουμένη, Αὔχημα καὶ Καύχημα, Αὐλὴ καὶ Λατινιστὶ *Caula*, ἢ ἔπαυλις, Ἴχλα καὶ Κίχλα. καὶ τὸ Κτυπέω δὲ ἀπὸ τοῦ Τυπέω, καὶ τὸ Κνήφας ἀπὸ τοῦ Νέφος, ταῦτ' οὗτο μαρτυροῦσιν. ἐδήλωσε δὲ τροπικῶς Ἡλιόδωρος διὰ τοῦ Αὔος τὴν ὑπερβάλλουσαν ἐκπληξιν τοῦ Κνήμωνος· ἦν δὲ τροπὴν καὶ ἡ κοινὴ συνήθεια παραλαβοῦσα λέγει «*Ἐμεινα ξηρός, ὡς τὸ ἵκουσα*». ἡ αὐτὴ δὲ συνήθεια καὶ «*Ἐξεράνθην ἀπὸ τὸν γέλωτα*» φησὶν, ὅπερ οἱ Ἀρχαῖοι, Ἀφαιάνθην γελῶν (Ἀρίστοφ. Βατρ. 1089), ἔλεγον. ἐκ δὲ τοῦ Ἀφαιάνθην τούτου δῆλον ὅτι καὶ ἐδάσυνον οἱ Ἀττικοὶ τὸ Αὔος, ὡς φησὶν Εὐστάθιος (Ὀδυσσ. Ε, 490).

Σελ. 20, στ. 10, Ὡς ἐπιβουλεύσει.] Τὸ Ὡς ἐπιβουλεύσειεν, ἢ, Ἴνα ἐπιβουλεύσῃ, τελικῶς, ἢ, Ὅτι ἐπεβούλευσεν, ἀφηγηματικῶς κατὰ παρωχήμενον χρόνον, ἔχει φράζεσθαι. τοῦ πρώτου παράδειγμα ἔστω τὸ τοῦ Λουκιανοῦ (Λαπίδ. κζ'), «*Ἦν*» διδῶς αὐτῷ μοῖραν τινα . . . ὡς ἐμοὶ διακομίσειε»· Σατέρου δὲ, τὸ τοῦ Ἡλιοδώρου (σελ. 226), «*Καὶ ὡς ἀποτυγνῶ χάνουσα ἐπιβουλεύσειε*». τούτων δ' οὐδέτερον τῷ προκειμένῳ χωρίῳ προσήκει. τοιγαροῦν γραπτέον, Ὡς ἐπιβουλεύσει, ἢ γοῦν, Ὡς ἐπιβουλεύσοι, ἴνα ἢ ὀνοῦς, Ὅτι μέλλει ἐπιβουλεύσειν, καταλλήλως οἷς προϊῶν (σελ. 205) ἐρεῖ, «*Ἐφραζον ὡς . . .*» ἐπιβαίνειν δέησει τῆς ὀκιάδος». — Στ. 16, Τῆς κεφαλῆς κόνιν καταχεάμενος.] Ὁρθῶς κατὰ μέσσην διάθεσιν τὸ Καταχεάμενος, ὅπερ ἴσον δύναιται τῷ, Τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς καταχέας. ἐρεῖ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 168) «*Κόνιν τοῦ τε προσώπου καὶ τῆς κεφαλῆς καταχεάμενος*», ἐξ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Σ, 25) λαβῶν,

Ἄμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόισαν
Κεῖατο κακκεφαλῆς, χαρίεν δ' ἤσχυε πρόσωπον.

ἔστι δὲ τὸ Κακκεφαλῆς ταῦτόν τῳ Κατὰ κεφαλῆς, ὅθεν ἡ συνήθεια παραλαβοῦσα ἐπίρρημα σύνθετον ἐσχημάτισε τὸ Κατακέφαλα. τὸ δὲ τοῦ Ἀφροδισιέως Χαρίτωνος (Γ, ί.) « Κόνιν τῆς » κεφαλῆς καταχέασα », ἐνεργητικῶς εἰρημένον, ἀπολέλειπται τῆς Ἑλληνικῆς ἀκριβείας. — Στ. 21, Γὰ πρῶτα τῶν γραμμάτων.] Τούτῳ ἔστι τὸ ἀναγινώσκειν καὶ τὸ γράφειν, ἀπερ οἱ διδάσκοντες ἐκαλοῦντο Γραμματισταί, ἐνίοτε δὲ καὶ Γραμματεῖς· ὅθεν διορθῶ τὸν Ἡσύχιον, ἐν οἷς φησι, « Γραμματεὺς, ὁ ἀνα- » γνώστης, ΓΡΑΜΜΑΤΑ ἘΙΔΩ Σ ΚΑΛΩ Σ », μεταγράφων, ΓΡΑΜΜΑΤΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. οἱ δὲ Ἀττικοὶ παῖδες μετὰ τῶν γραμμάτων καὶ τὸ κολυμβᾶν ἐδιδάσκοντο, διὰ τὸ θαλασσοκρατεῖν τοὺς Ἀθηναίους· ὅθεν καὶ ἡ παροιμία « Μῆτε νεῖν, μῆτε » γράμματα ἐπίστασθαι », ἐπὶ τῶν παντάπασιν ἀμαθῶν λεγομένη, ὡς φησιν ὁ Σουΐδας. σημείωσαι δὲ, ὅτι Ἐλευθέριον τροφήν ὀνομάζει τὴν τῶν γραμμάτων ἐπιστήμην, εἰκότως· ὁ γὰρ ἀγνοῶν ταῦτα ἀγνοεῖ δῆπου καὶ τοὺς γεγραμμένους νόμους· ὁ δὲ μὴ γινώσκων αὐτοὺς, οὐκ ἔτι ὑπὸ τῶν νόμων, ὡς ἐλεύθερος, ἀλλ' ὑπὸ τῶν τοὺς νόμους ἀναγινώσκειν καὶ ἐξηγεῖσθαι δυναμένων ὡς ἀνδράποδον ἄγεται. — Στ. 22, Εἰς τοὺς φράτορας καὶ γεννήτας.] Οὕτως αἱ ΑΑ· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ (αἷς κατηκολούθησε καὶ ὁ Μ), Γεννητὰς, ὀξύτόνως. ἐμεμέριστο τὸ πάλαι ἢ Ἀττικῆ εἰς δῆμους ἑκατὸν πρὸς τοῖς ἐβδομήκοντα καὶ τέσσαρασι. οὗτοι δὲ οἱ δῆμοι συνάμα πάντες διήρηντο εἰς φυλάς τέσσαρας (ἢ γὰρ εἰς δέκα διαίσεις νεωτέρα ἐστὶ)· ἐκάστη πάλιν φυλὴ εἰς Τριτίδας τρεῖς, αἱ καὶ Φρατρίαὶ ἐκαλοῦντο, ὡς ἂν εἴποι τις, τῇ συνήθει χρώμενος διαλέκτῳ, Ἀδελφοσύναι· ἐκάστη Φρατρία εἰς τριάκοντα Γένη, καὶ Γένος ἑκάστον εἰς ἄνδρας τριάκοντα. ἐκαλοῦντο τοίνυν σχετικῶς πρὸς ἀλλήλους, Δημόται μὲν, οἱ τοῦ αὐτοῦ Δήμου μετέχοντες πολῖται, Φυλέται δὲ, οἱ τῆς αὐτῆς Φυλῆς, Φράτορες δὲ, ἦγον Συναδελφοὶ, ὡς ἂν ἡ συνήθεια φαίη, οἱ τῆς αὐτῆς Φρατρίας, Γεννήται δὲ, οἱ τοῦ αὐτοῦ Γένους· ἔνθα σημειωτέον ὅτι ἐκ τοῦ Φράτορες, τῆς Λατινίδος φωνῆς λαβούσης τὸ *Fratres*, μετεποίησαν ἔπειτα τὴν λέξιν οἱ μὲν Ἴταλοὶ εἰς τὸ *Fratelli*, οἱ δὲ Γάλλοι εἰς τὸ *Frères*. « Ἐγγράφειν οὖν εἰς τοὺς Φράτορας » ἢ « Ἐγγράφειν εἰς τὸ » φρατορικὸν ἢ κοινὸν γραμματεῖον » ἐλέγοντο οἱ γογεῖς τοὺς
ιδίους

ἰδίους παῖδας, ὅποτε τρία, ἢ τέτταρα (ἢ ὡς ἄλλοι φασὶ καὶ πλείω) ἔτη γεγονότας εἰσήγον εἰς τὴν Φρατρίαν. εἰκὸς δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν που χρόνον καὶ τὴν εἰς τοὺς Γεννήτας ἐγγραφὴν γίγνεσθαι. καὶ τέως μὲν ἐλέγοντο Παιδες· ὀκτωκαίδεκα δὲ γεγονότες ἔτη ἐκαλοῦντο Ἐφηβοι, ὡς καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 18) εἰρήκαμεν· ἐλέγετο δὲ καὶ τοῦτο «Εἰς τοὺς Ἐφηβους ἐγγράφεσθαι.»—Στ. 24, Κατὰ τοὺς νόμους.] Οὕτω διώρθωκα τὸ, Καὶ τοῖς νόμοις· ὅτι δὲ γραφικῶς ἠμάρτηται τοῦτο, δῆλον μὲν καὶ ἐκ τῆς χρήσεως, δῆλον δὲ καὶ ἐκ τῶν Λ καὶ Α, ὧν ὁ μὲν, *Civem nostrum etiam legibus* ἐξέφρασεν, οὐ πάνυ τι ἀκριβῶς ἐξηγησάμενος τὸ χωρίον, ὁ δὲ, ἐξαπορηθεὶς εἰς τὸ παραφράσαι κατέφυγε, *Pour user de voz privileges et vivre soubz voz loix.*

Σελ. 21, σφ. 1. Ἐβρισε.] Οὕτω διορθῶσαι τὸ χωρίον οὐκ ὤκησα, ἵνα ἢ τὸ ἐξῆς, Πρῶτα μὲν ἔβρισην ἐμέ, καὶ τὴν ἐμοὶ συνοικοῦσαν ἠκίσατο πλῆγαῖς· τέλος δὲ καὶ ξιφῆρης κ. τ. λ. εἰ δὲ σώζοις τὴν ἀρχαίαν γραφὴν, Ἐβρισε, ἔσται ἀσυνάρτητα τὰ τοῦ λόγου, ὥσπερ εἰ ἔλεγεν, ἠκίσατο ἐμέ μὲν ἔβρισε, τὴν δὲ ἐμοὶ συνοικοῦσαν πλῆγαῖς· ὅπερ ἔφευδται μὲν καθ' ἱστορίαν (Δημαινέτη γὰρ ἦν ἡ αἰκισθεῖσα, ὡς αὐτὴ ἐπλάσατο περὶ ἐαυτῆς λέγουσα, «Λάξ δὲ κατὰ τῆς γαστρὸς ἐναλάμενος κ. τ. λ.»), ἠμάρτηται δὲ καὶ τῇ γραμματικῇ χρήσει, καθ' ἣν Αἰκίαι καὶ Ἐβρισε διαφέρουσιν. Αἰκίαι μὲν γὰρ εἰσιν αἱ ἐφ' ἔβρισε καὶ ἀτιμία ἐμφορούμεναι πλῆγαῖς· Ἐβρισε δὲ, ἀπλῶς αἱ ἀτιμίας, αἵπερ οὐ πλῆγαῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ πράξεσιν ἀτιμαστικαῖς ἄλλαις, καὶ λόγοις, πολλάκις δὲ καὶ νεύμασε μόνοις γίγνονται. ὁ μὲν οὖν Ἀρίστιππος ἔβρισθη, ὑπὸ τοῦ υἱοῦ, λάξ ἐναλαμένου τῇ μητρὶα· αὕτη δὲ ἠκίσθη τε ἅμα ὑπὸ αὐτοῦ καὶ ἔβρισθη.—Στ. 8, Κατὰ τοὺς νόμους ἐξόν] Παραπεποίηται τὸ περὶ τῶν νόμων, ἀδεία μυθιστορικῇ· ἴσως δὲ καὶ διὰ τὸ τινικαῦτα τοὺς Ἀθηναίους ὑπὸ Ῥωμαίοις τελεῖν· τούτων γὰρ καὶ οὐχ οἱ τῶν Ἀθηναίων νόμοι ἐφίεσαν τοῖς πατράσιν ἀποκλιन्नύναι τοὺς παῖδας.—Στ. 15, Ἐπὸ δαιμόνων ἀλασθῶρων.] Ὁρέσθην αἰνίττεται τὸν μητροκτόνον, περὶ οὗ Εὐριπίδης ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι (1548) τάδε φησὶ,

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΚΡΙΤΙΚΑΙ

Μεγάλα δὲ τις δύναμις δι' ἀλασφόρων
Ἐπαισ' ἔπαισε μέλαθρα τὰ δὲ δι' αἰμάτων.

Στ. 19, Γραμματεὺς.] Ὁν ἡ συνήθεια Γραμματικὸν λέγει, ὅταν τὸν ὑπηρετούμενον τοῖς κατὰ πόλιν Δημογέροισι λεγομένοις σημῆναι βούληται. κοινότερον δὲ καὶ Σεκρετάριον καὶ Καγκελλάριον καλοῦσί τινες, ἐκ τῶν παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς *Secretario* καὶ *Cancelliere* λαβόντες. Σουίδα^ς δὲ Γραμματεῖα ἐξηγεῖται καὶ τὸν Νοτάριον (Ἰταλιστὶ *Notaio*). τρεῖς δὲ ἦσαν Ἀθήνησιν Γραμματεῖς, ὁ μὲν ὑπὸ τῆς Βουλῆς κατὰ πρυτανείαν κληρούμενος, ὡς φησι Πολυδεύκης, ἐπὶ τῷ τὰ γράμματα φυλάττειν καὶ τὰ ψηφίσματα· ὁ δὲ ἐπὶ τῷ τοὺς νόμους φυλάττειν, ὑπὸ τῆς Βουλῆς χειροτονούμενος· τρίτος δὲ ὑπὸ τοῦ δημοσίου αἰρούμενος, ἵνα ἀναγνώσκῃ τῷ τε Δήμῳ καὶ τῇ Βουλῇ. — Στ. 25, Βάραθρον.] Χάσμα τι φρεατῶδες καὶ σκοτεινόν, ὡς φησι ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφάνους (Πλούτ. 451), ἦν ἐν τῇ Ἀττικῇ τὸ βάραθρον, ἐν ᾧ τοὺς κακούργους ἔβαλλον· ἐν δὲ τῷ χάσματι τούτῳ ὑπῆρχον ὄγκινοι, οἱ μὲν ἄνω, οἱ δὲ κάτω. εἰσὶ δὲ αἱ ὄγκινοι (ὅθεν τῶν Λατίνων τὸ, *Uncipi*, καὶ τῶν Ἰταλῶν τὸ, *Oncipi*) τὰ βαρβαροτουρκικῶς τοῖς χυδαίοις καλούμενα *Τζιγκέλια*.

Σελ. 22, στ. 7, Τῶν δὲ ψήφων διακρινομένων.] Τουτέστι διαριθμουμένων καὶ χωρὶς ἀλλήλων τιθεμένων, τοῦ γινῶναι πόσαι ἦσαν αἱ ἀπολύουσαι καὶ πόσαι αἱ ἀπολλύουσαι. ὑπῆρχον δὲ, ὡς φησι Οὐλπιανός, αἱ ψῆφοι ποτὲ μὲν, αἱ μὲν τετριμέναι, αἱ δ' ἄτριποι, ποτὲ δὲ, αἱ μὲν μέλαιναι, αἱ δὲ λευκαί· καὶ αἱ μὲν τετριμέναι καὶ μέλαιναι ἦσαν αἱ κατὰ ψηφίζόμεναι· αἱ δὲ ἄτριποι καὶ λευκαί, αἱ σώζουσαι. ἐκαλοῦντο δὲ Χοιρίναι, ὅτι τὸ πάλαι Χοιρίναις, κόγχαις θαλαττίαις οὕτω λεγομέναις, ἀντὶ ψήφων ἐχρῶντο. ἄλλοι δὲ φησι, διὰ τὸ ἀπὸ χοιρείων ὀσίων αὐτὰς γίνεσθαι. Ἀριστοτέλης δὲ καὶ χαλκᾶς αὐτὰς γεγονέναι φησί. οἱ δὲ λαχόντες ἐπὶ τὰς ψήφους, μετὰ τὸ εἰρῆσθαι τοὺς λόγους τῶν ἀιτιδίκων, παρεδίδουσαν ἐκάστη τῶν δικαστῶν δύο ψήφους, τετριμένην καὶ ἄτριτον, ἢ μέλαιναν καὶ λευκὴν· καὶ καθίσταν αὐτὰς οἱ δικασταὶ εἰς δύο καθίσκους, τὸν μὲν τοῦ Ἐλέου λεγόμενον, ὃς ἐδέχετο τὰς ἀτρήτους καὶ λευκὰς, τὸν δὲ τοῦ Θα-

νάτου, εἰς ὃν ἐνεβάλλοντο αἱ τετρημέναι καὶ μέλαιναι. Πέρασ δὲ σχούσης τῆς ψηφιορίας, διριθμοῦντο αἱ ψῆφοι καὶ κατα-
 εδίκαζον μὲν αἱ μέλαιναι καὶ τετρημέναι, ἀπέλυον δὲ αἱ λευ-
 καὶ καὶ ἄτρητοι, αἱ καὶ πλήρεις ἐκαλοῦντο. σημειωτέον δὲ ὅτα
 τὰ περὶ τῶν παρ' Ἀθηναίοις ψήφων, καδίσκων, καὶ ὅλως τὰ
 περὶ τοῦ τρόπου κατ' ὃν ἐγίνοντο αἱ δικαστικαὶ ψηφιορῖαι
 πάνυ συγκεχυμένως ἰσθόρηται, ἄλλων ἄλλως γραφάντων τε
 καὶ παραδόντων, ὡς ἔστι καταμαθεῖν παραβαλόντα τὰ τῷ
 Σχολιαστῇ τοῦ Ἀριστοφάνους (Σφηξ. 981 καὶ 985), τῷ
 Ἀρποκρατίωνι (εἰς τὸ, Καδίσκος, καὶ, Τετρυπημένη), τῷ Οὐλ-
 πιανῶ (εἰς τὸν Δημοσθ.) τῷ Πολυδεύκει, καὶ πολλοῖς ἄλλοις
 περὶ τούτων εἰρημένα. ἐπάνειμι δὲ ἐπὶ τὸν Ἡλιόδωρον, ὃς ἐν-
 ταῦθα λεληθότως καθάπτεται τῶν Ἀττικῶν δικαστηρίων,
 ψηφιορίας δύο γενέσθαι περὶ Κνήμωνος παρεμφήνας, τὴν μὲν
 πρώτην περὶ τοῦ, τίνα ποινὴν ὄφειλε δοῦναι Κνήμων, ἐν ἧ
 χίλιοι μὲν τῶν δικαστῶν αἰφυγία αὐτὸν ἐζημίωσαν, χίλιοι
 δὲ πρὸς τοῖς ἑπτακοσίοις θάνατον αὐτοῦ κατέγνωσαν· τὴν ἐτέ-
 ραν δὲ, περὶ τοῦ, ὁποῖον εἶδος θανάτου ὄφειλε παθεῖν, ἐν ἧ
 τῶν ἑπτακοσίων καὶ χιλίων οἱ μὲν (οὐ λέγει δὲ πόσοι, οὐδὲ
 γὰρ ἦν ἀναγκαῖον τοῦτο) καταλεῦσαι, οἱ δὲ, εἰς τὸ Βάραθρον
 ὄσαι κατέκριναν. ἦν δὲ πρὸ τούτων ἄλλη πασῶν δικαιοτάτη
 ψηφιορῖα, περὶ τοῦ, εἰ ἔνοχος ὁ Κνήμων τοῖς κατηγορηθεῖσιν
 ὑπὸ τῆς Μητριᾶς· ἀλλὰ ταύτης ἐπιμνησθῆναι τοσοῦτου ἐδέη-
 σαν οἱ παράνομοι δικασταί, ὥστε μηδὲ ἀπολογίας μετεῖναι ἴψ
 Κνήμωνι ἔκριναν ἅπαντες. — Στ. 13, Τῶν μὲν γὰρ ἄλλων
 κ. τ. λ.] Τουτέστιν, αἱ ψῆφοι τῶν χιλίων, οἱ με φυγῆ ἐζη-
 μίωσαν, ἐλάττους μὲν ἦσαν τῶν ἄλλων ὁμοῦ πάντων, χι-
 λίων πρὸς τοῖς ἑπτακοσίοις ὄντων· ἀλλ' ἐκείνῳ, ἤγουν τῶν χι-
 λίων ἑπτακοσίων, ψηφισαμένων διάφορα, καὶ τῶν μὲν κατα-
 λεῦσαι, τῶν δὲ ὄσαι με εἰς τὸ Βάραθρον κρινάντων, οἱ χίλιοι
 ἐγίγνωστο πλείους. — Στ. 16, Ἐγίγνωστο.] Ἐκ τῆς Β. τὸ
 δὲ ἐχόμενον, Ἐξηλαυνόμην ἐσθίας τε κ. τ. λ. παρῶδεται ἐξ
 Εὐριπίδου (Ἑλέν. 89),

Φυγὰς πατρός ἐξελέλαμαι χθονός·

Στ. 23, Ἐάσεις.] Ἀπῆλειψα τὸ σόλοικον Ἐάσης.

Σελ. 23, στ. 19, κατ' Ἡσιόδου.] Αἰνίττεται τὰ διὰ

μακρῶν εἰρημένα τῷ Ἡσιόδῳ (Ἔργ. καὶ Ἠμ. 175-264),
περὶ τῆς θείας δίκης, ἣν Διὸς θυγατέρα ἐκεῖνός φησιν· ἐν οἷς
καὶ τὰδε (199-201),

..... Ὅδ' ἔσθ' ἐτέρηφι παρελθεῖν
Κρεῖσσαν εἰς τὰ δίκαια· δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει,
Εἰς τέλος ἐξελθοῦσα· παθῶν δὲ τε νύπιος ἔγνω.

θικεῖα δὲ τῷ προκειμένῳ χωρίῳ καὶ τὰ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Δ, 160),

Εἴπερ γὰρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσε,
Ἐκ τε καὶ ὄψε' τελεῖ· σύντε μεγάλῳ ἀπέτισαν
Σὺν σφῆσι κεφαλῆσι, γυναιξί τε καὶ πεκέεσσιν.

τοιούτο δὲ τι βούλεται καὶ ἢ ἐν τῇ συνήθειᾳ παροιμία, « Ὁ
» θεὸς ἀργεῖ, ἀλλὰ δὲν λησμονεῖ »·

Σελ. 24, στ. 2, Μεταμελόμενος.] Οὕτω γράφεται ἐν τῇ
B. ἔστι δὲ Ἀττικώτερα τὸ, Μελαμέλομαι, καὶ, Ἐπιμέλομαι τοῦ,
Μεταμελοῦμαι, καὶ Ἐπιμελοῦμαι. — Ἐσχατιὰ δὲ λέγεται
ἢ ἡ συνήθεια Ἐξοχὴν καλεῖ, διὰ τὸ τὰ ἔσχατα τοῦ ἀσέως
καὶ ἐξέχειν εἰκότως αὐτοῦ. οὕτω καὶ παρὰ τῷ Λουκιανῷ
(Τίμ. ἢ μισάνθρ.) ὁ Τίμων μισανθροπήσας εἰς τὴν ἔσχα-
τίαν ἐκ τοῦ ἀσέως μετοικίζεται, ὡς αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ φησιν,
« Ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἔσχατιὰν τραπόμενος,
» ἐναψάμενος διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν ». αἱ δὲ Χῖοι οὐ
μόνον Ἐξοχὴν, ἀλλὰ καὶ Ὑποστατικὸν καλοῦσι τὴν ἔσχατιάν,
τὸν δὲ ἐν αὐτῇ οἶκον, Πύργον. καὶ ὁ μὲν Πύργος φησὶν ὡς
μάλιστα τῇ ἀρχαίᾳ χρήσει, ἔπειτα καὶ οἱ Ἀθηναῖοι Πύργους
ἐκάλουσαν τὰς ἐν ταῖς ἔσχατιαῖς οἰκίας, ὡς δὴλον ἐκ Δημοσ-
θενικοῦ τινὸς λόγου (κατὰ Εὐεργ. καὶ Μνησιβούλ.), καὶ ἐξ
αὐτοῦ τοῦ μικρῷ πρόσθεν εἰρημένου Λουκιανείου Τίμωνος, ὃς
καὶ ταῦτα φησὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις, « Αὐτὸς δὲ ἤδη παῖσαν
» πριάμενος τὴν ἔσχατιάν, ΠΥΡΓΙΟΝ οἰκοδομησάμενος
» ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ, μόνῳ ἐμοὶ ἰκανὸν ἐνδαιτᾶσθαι κ. τ. λ. »·
ὁ δὲ Πυργίον τοῦ Τίμωνος καὶ ἐσώζετο ἔτι ἐπ' αὐτοῦ Πausa-
νίου (A, λ'). οὐδὲ τὸ Ὑποστατικὸν δὲ ἠλλοτριῶται παντάπασιν
τῆς τῶν Ἑλλήνων φωνῆς· σημαίνει γὰρ κτησίν, οὐσίαν, ὑπάρ-
χοντα, κατ' ἐξοχὴν δὲ τὰ ἀκίνητα, ἅπερ ἰδίως ἡ συνήθεια
Στεκούμενα (ἀντὶ τοῦ Στεκόμενα) καλεῖ. ὅθεν καὶ τὸ παρ'
Ἑβραίοις, Ἰεκούμ, ὅπερ οὐσίαν, ἢ ὑπάρχοντα δηλοῖ (ἀπὸ τοῦ

βήματος Κούμ, τουτέστιν Ἰσλασθαι) διὰ τῆς λέξεως, Ὑπόστασις οἱ Ἑβδομήκοντα (Δευτερονομ. ΙΑ, 5') ἐξηγήσαντο, « Ἀνοίξασα ἡ γῆ τὸ στόμα αὐτῆς κατέπιεν αὐτούς . . . καὶ πᾶσαν αὐτῶν τὴν ὑπόστασιν ». — Στ. 3, Ὀν θυμὸν κατέδων, τοῦτο δὴ τὸ τοῦ ἔπους] Τὸ τοῦ Ὀμήρου δηλονότι ἔπος τουτέ (Ἰλιάδ. Ζ, 201) λέγει,

Ἦτοι ὁ καππεδίον τὸ Ἀλήιον οἶος ἀλάτο,
Ὀν θυμὸν κατέδων, πάτοι ἀνθρώπων ἀλείων,

δι' οὗ ὁ ποιητὴς τὴν Βελλεροφόντου ἐπὶ τοῖς οἰκείοις παισὶ λύπην καὶ μελαγχολίαν ἀντικρυς παρίσθισι. καὶ ὁ γέρον δὲ Λαέρτης πεποίηται αὐτῷ διὰ τὴν ἐπ' Ὀδυσσεῖ λύπην ἀπωκισμένος εἰς τοὺς ἀγρούς· λέγει γὰρ περὶ αὐτοῦ (Ὀδυσσ. Α, 189),

..... Τὸν οὐκέτι φασὶ πόλιδι
Ἐρχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ πῆματα πάσχειν.

σημείωσαι δὲ καὶ τὸ θυμὸν κατέδων, ὃ διὰ μιᾶς λέξεως, Καταθυμοβορεῖν, Πυθαγόρας εἴρηκε (Στοβ. ΡΚΓ), οὐδὲν ἄλλο ὄν ἢ τὸ τῆς κοινῆς συνηθείας, Τρώγω τὴν καρδίαν μου, ὡς δῆλον καὶ ἐξ ὧν αὖθις αὐτὸς Ὀμηρος ἀλλαχοῦ (Ἰλιάδ. Ω, 128) φησὶ,

Τέκνον ἔμῳν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων
Σὴν ἔδειαι κραδίην;

τουτέστιν, Ἔως πότε, τέκνον μου, κλαίων καὶ λυπούμενος τρώγεις τὴν καρδίαν σου; φημὲν δὲ οὐ μόνον, Τρώγω τὴν καρδίαν μου, ἀλλὰ καὶ, Τρώγω τὸν ἑαυτόν μου, καὶ κομφοτέρως κατὰ μέσσην διάθεσιν, Τρώγομαι· ἔστι δὲ καὶ τούτων παραδείξαι μαρτύριον τὸ τοῦ Κωμικοῦ (Σφηξ. 286),

Ἄλλ', ὦ γὰρ, ἀνίστασο, μηδ' οὕτως
Ἐσθι σαυτὸν, μηδ' ἀγανάκτει.

Στ. 4, Ἐριννύες ἤλαυνον.] Ἐξ ὧν Εὐριπίδης εἴρηκε περὶ τοῦ ὑπὸ τῶν Ἐριννύων ἔλαυνομένου Ὀρέστου (Ἰφ. Ταύρ. 940),

Ἐπεὶ τὰ μητρὸς ταῦθ', ἃ σιγῶμεν κακὰ,
Εἰς χεῖρας ἤλθε, μεταδρομαῖς Ἐριννύων
Ἠλαυνόμεσθα φυγάδες

ἐμυθεύοντο δ' αἱ Ἐριννύες θεαὶ τοῦ Ἄδου, θυγατέρες Οὐρανοῦ καὶ φησὶν Ἀπολλόδωρος, τρεῖς τὸν ἀριθμὸν, Ἀληκτῶ, Τισι-

φώνη καὶ Μέγαιρα, δι' ὧν εὐφῶως πάνυ οἱ Παλαιοὶ ἠνίζαντα τὴν παραχὴν, ἣν ἐμβάλλει ταῖς τῶν κακούργων ψυχαῖς ἢ συν-εἰδήσεις τῶν πεπραγμένων. — Στ. 12, Ἐπιδείκνυται.] Ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 14, Καὶ οἶον ἐγκεῖσθαι κ. τ. λ.] Ἀσυνάρτητος καὶ σολοικοφανὴς ὁ λόγος, ἀντὶ τοῦ, Καὶ οἶον ἐγκεῖται αὐτῆς τῇ καρδίᾳ κ. τ. λ. — Στ. 19. Ἐπὶ δὲ τῷ στερηθῆναι.] Τροπῇ τῆς αἰτιατικῆς εἰς τὴν δοτικὴν, διώρθωκα τὸν σολοικισμόν, ὃς ἐλέγχεται καὶ τῇ παραθέσει τῶν ἐν τοῖς ἐξῆς ῥηθισομένων οἶον (σελ. 263), « Ἐπὶ τῷ φθῆναι τὴν εἰς τέλος αὐτῶν συμπλοκὴν, καὶ τὸ γῆρας βιασάμενον » καὶ αὐ-» ρις (σελ. 328), Ἐπ' ἀποστερήσει νυμφίου τοῦ ἐμοῦ ταῦτα » δρῶσαν ». — Στ. 23, Βαρυμνιῶσαν.] Βαρύμνις ἐστὶν ὁ μνησικακος κατὰ Σουίδα· ἢ δὴ λέξει καὶ ὁ μέγας Βασίλειος, κατὰ τοὺς αὐτοὺς Ἡλιοδώρῳ χρόνους ἀκμάσας, ἐχρήσατο. Ἡλιοδῶρος δὲ καὶ ῥῆμα ἰδίως ἐσχημάτισεν ἀπὸ ταύτης τὸ Βαρυμνιάω, ὅπερ ὁ μὲν Στέφανος παρέλιπεν ἐν τῷ Θησαυρῷ, ὁ δὲ τοῖς μάλιστα ὁμοίως φιλούμενός μοι σφὸς Σχνεῖδερὸς, ὡς λέξιν ὑποπτον, κατεχώρισεν ἐν τῷ Ἑλληνογερμανικῷ αὐτοῦ Δεξικῷ. ἐνδέχεται μὲν οὖν καὶ γραφικῶς ἡμαρτῆσθαι τὸ, Βαρυμνιῶσαν· εἰκὸς δὲ μᾶλλον τὸν Ἡλιοδῶρον αὐτὸν καινολομῆσαι τὴν σύνθεσιν, κατὰ τὸν τύπον τοῦ, Βαρυθυμέω.

Σελ. 25, στ. 1, Ἐγνω προλαβεῖν καὶ φθῆναι.] Παρέλκει θάτερον τῶν ἀπαρεμφάτων· καὶ ἔοικε τὸ Προλαβεῖν, ἐξηγήσεως ἕνεκα προσγραφὴν τὴν ἀρχὴν, παρεισδύναί ἔπειτα εἰς τὸ χωρίον, ἀμαθία τῶν ἀντιγραφάντων, οἱ ἀναγκαίως προσέθηκαν καὶ τὸν συμπλεκτικόν, ἵνα συνάψωσι τῷ φθῆναι. — Στ. 2, Ἐαυτῇ.] Διώρθωκα τὸν σολοικισμόν ἀνθυποβαλὼν τῇ γενικῇ τὴν δοτικὴν, ἢ συχτάσεται τὸ Περιποιῶσα. — Στ. 3, Προσελθούσα.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 18, Ἀπατῶμαι.] Τουτέστι κακῶς οἶομαι· εἰς ταῦτα γὰρ ἀναλυόμενον τὸ Ἀπατῶμαι, συντάσσεται πρὸς ἀπαρέμφατον δύναται. εὐεπίφορος δὲ ὁ Ἡλιοδῶρος εἰς τὴν τοιαύτην ἐκδοχὴν τοῦ ῥήματος τούτου, ὡς καὶ προϊῶσι γενήσεται δῆλον. τὸ δὲ ἐχόμενον, Ὀνειδίζοντα τὴν ἀδικὸν ἐπιβουλὴν, μέχρι τοῦ, Ὑποτίθεμαι, τῇ διαφόρῳ στίζει καὶ τῇ ἀποβολῇ τοῦ, Δε, συνδέσμου, (ὃς οὐδὲ ἐν ταῖς ΚΑ ἐμφέρεται) ἐξ ἀσαφῶς σαφὲς κατὰ

εστῆσαμεν. — Στ. 21 Ταῦτα ὑπεκκαίει, ταῦτα ἐκμαίνει.] Παράδηται ἐκ τῶν Δημοσθένους (κατὰ Μειδ.), « Ταῦτα » κινεῖ, ταῦτ' ἐξίστισιν αὐτῶν ἀνθρώπους ἀήθεις τοῦ προ- » πηλακίζεσθαι ». σημειῶσαι δὲ τὸ Ὑπεκκαίειν, τροπικῶς ἀπὸ τοῦ πυρὸς μετενηνεγμένον ἐπὶ πάντα τὰ διεγείρειν καὶ παροξύνειν τὰ τῆς ψυχῆς πάθη δυνάμενα, ἃ καὶ Ὑπεκκαίε- ματα διὰ τοῦτο λέγεται. ἢν τροπὴν παραλαβοῦσα καὶ ἡ συνή- θεια ἐπὶ τῶν λυπούντων εἰδικῶς ἐχρήσατο, οἷόν ἐστι τὸ, Μοῦ καίει τὴν καρδίαν, καὶ τὸ Καίεται ἡ καρδία μου, ἀντὶ τοῦ σφόδρα λυπεῖται, περὶ ὧν ἐστὶ καὶ μάρτυρα παρασχέσθαι τὸν Κωμικὸν λέγοντα (Λυσιστρ. 9),

Ἄλλ', ὦ Καλοῖκη, κίομαι τὴν καρδίαν,
Καὶ πόλλ' ὑπὲρ ἡμῶν τῶν γυναικῶν ἀχθομαι.

Σελ. 26, στ. 6, Ὑπὸήκουσεν.] Ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 13, Κρυπτόμενος.] Ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται, Παρακρυπτόμενος. — Στ. 15, Ἐκέχρητο.] Σεμνῶς εἰρημένον ἀντὶ τοῦ Ἐμίγνυτο, ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς τὸ *Usare*· περὶ οὗ ἀνάγνωθι τὰ ἐν ταῖς εἰς τὸ Περὶ ἀέρων, ὑδάτων, τόπων, τοῦ Ἰπποκράτους σημειώσεις (Β, σελ. 353) διὰ μακρῶν εἰρημένα μοι. — Στ. 24, Γνώριμον.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ.

Σελ. 27, στ. 3, Ὑποβεβρεγμένον.] Τουτέστιν εἰς τὸ εὐ- θυμότερον ἀνειμένον ὑπὸ τοῦ οἴνου, ὃν ὁ Κωμικὸς (Εἰρ. 274.) Ὑποπεπωκότα λέγει, ἢ γουν τὸν οὐ παντάπασι μεθύοντα· τοῦτον γὰρ Διαβεβρεγμένον προῖων (σελ. 217) ἐρεῖ Ἡλιόδωρος. — Στ. 4, Εἰ δὲ τύχοις.] Ἀπέβαλον ὡς σόλοικον τὸ, Εἰ δὲ τύχης. καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς δὲ (σελ. 203) ἐρεῖ, Εἰ τοῦ γάμου τύχοις. Στ. 8, Δεύτερος εἶσαι, φασὶ, πλοῦς.] « Παροιμία (φησὶν » ὁ τὸν Πλάτωνος Φαίδωνα σχολιάσας) ἐπὶ τῶν ἀσφαλῶς » τι πραττόντων· καθόσον οἱ διαμαρτόντες κατὰ τὸν πρότε- » ρον πλοῦν, ἀσφαλῶς παρασκευάζονται τὸν δεύτερον »· ἐχρή- σατο δὲ ταύτη καὶ Μένανδρος, εἰπὼν,

Ὁ δεύτερος πλοῦς ἐστὶ δῆπου λεγόμενος,
Ἄν ἀποτύχη τις πρῶτον, ἐν κόπαισι πλεῖν.

τῶν δύο τούτων στίχων τὸν ἕτερον, οὐ πάνυ τι σαφῶς ἔχοντα, διορθοῦν ἐπεβάλλοντο οἱ Κριτικοί. καὶ ὁ μὲν Γρότιος μετα- ποιητέον εἶναι ὑπέλαβεν εἰς τὸ,

Ανυὸς ἀποτύχη τις, ἐν κώπαισι πλεῖν

ὁ δὲ Σκαλιγέρος, εἰς τὸ,

"Αν ἀποτύχη τις πνεύματος, κώπαισι πλεῖν"

ὁ Φορσίερος δὲ (ἐν ταῖς εἰς τὸν Πλάτ. Φαίδων. σημ.),

"Αν ἀποτύχη τις οὐρίου, κώπαισι πλεῖν,

ταύτην εἶναι κρίνας τὴν ὀρθὴν γραφὴν ἐκ τῶν εἰρημένων τῶν Εὐστάθιου ('Οδυσσ. Β, σελ. 1453) « Δεύτερος πλοῦς λέγεται, ὅτε ἀπολύχων τις οὐρίου, κώπαισι πλεῖν ». καὶ ταῦτα μὲν οἱ Κριτικοὶ ἐμὲ δ' εἴτις ἔροιτο περὶ τούτων, οὐκ ἂν δυνήσαιμι φάναι μηδεμιᾶς διορθώσεως χρῆζειν τὸ τῶ Μενάνδρω ῥηθὲν,

"Αν ἀποτύχη τις πρῶτον, ἐν κώπαισι πλεῖν.

ὁ γὰρ Εὐστάθιος οὐ τὴν γραφὴν ἠνίξαστο, ἀλλὰ τὸν νοῦν ἐξέφρασε τοῦ λεγομένου ὃ στυλοπακούεται πάντως τὸ Πνεῦμα οὐρίου, διὰ τοῦ, Πρῶτον, ἐπεὶ κατεβίβασιν οἱ Ναυιλλόμενοι μὴ πρότερον ἀπαίρειν τοῦ λιμένος πρὶν ἂν οὐρίου καὶ φοροῦ τοῦ πνεύματος αἰσθῶνται· εἰ δὲ τοῦ λιμένος ἐξεληθόντας ἤδη νημεμία καταλάβοι, πεισόντος τοῦ πνεύματος, οὐκ εὐθὺς ἐπιάνιασιν εἰς αὐτὸν, ἀλλὰ κώπαισι χρωῶνται. καὶ ἔοικε παραινεῖν ἢ παροϊμία διὰ τούτου τὸ μὴ ἀφίστασθαι τῆς ἐπιβολῆς τοὺς ἐγχειροῦντας τοῖς πρᾶκτέοις, μηδὲ ἀπαγορεύειν αὐτίκα πρὸς τὰ κωλύοντα. ἀλλ' ἐπιμένειν τοῖς ἀπαξ γνωσθεῖσι, ποικίλλοντας τῆς ἐπιτυχίας τὰ μέσα.

Σελ. 28, σλ. 10, Πολλά.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 13, Μεταβαλέσθαι προσδοκίας.] Σαφέστερον ἂν εἶπε, Μεταβαλέσθαι με προσδοκίας, μετὰ τῆς ἀνλωνυμίας. καὶ ἴσως τοιαύτη ἦν ἡ ἀρχαία γραφή· ὁ γοῦν νοῦς τῶν λεγομένων ἐστὶ, Νομίσας ὅτι μετεβαλόμην, ἤγουν μετενόησα ἐπὶ τῇ κατὰ τῆς Δημοκρίτου κατηγορίᾳ. — Στ. 16, Ἀπολογήσασθαι.] Ἐκ τῶν ΔΑ 649, ὃ κατηκολούθησε καὶ ὁ Μ. — Στ. 20, Εἰ γὰρ ταῦτα κ. τ. λ.] Τὸ, Εἰ, δύναται καὶ ὡς εὐκτικὸν ἐπιρρήμα ἀντὶ τοῦ, Εἴθε, ἐκλαμβάνεσθαι· ἀλλὰ τότε τελεία σικλίον εἰς τὸ Ἀρίστωπος. ἡμεῖς ὡς συναπλικὸν ἐξεδεξάμεθα σύνδεσμον μετὰ τοῦ Λ καὶ Α, καίπερ τοῦ συναπλικοῦ οὐ πάνυτι καταλλήλως πρὸς τὸ Ἐπιδείξειας συντασσομένου. — Στ. 21, Ἐλευθερία.] Διῶρθωκα τὸ σόλοικον Ἐλευθερίας· ἐρεῖ γὰρ καὶ προῖων

προϊών (σελ. 84), Μισθός . . . εὐχαριστία, καὶ (σελ. 131), Μισθόν . . . τὴν οὐσίαν, ταυτοπλῶτως. — Στ. 22 Ἐπιβίων.] Ἄμεινων ἔοικεν ἢ τῶν ΑΑ γραφῇ, Ἐπιβίων, ἢ κατηκο-
λουθήσει καὶ ὁ Α. — Στ. 23, Ἀμυνάμενος.] Ἐτρεψα τὸν
ἐνεσίωτα εἰς τὸν ἀόριστον (ὁ γὰρ νοῦς, Μετὰ τὸ ἀμύνασθαι
με), ὃν ἐξέφρασαν ὁ, τε Δ καὶ ὁ Α. — Στ. 25, Σμύχομαι ἐν
ἐμαυτῷ.] Οὕτως αἱ ΚΑ. ἴσως δ' ἂν ἦν ἀμεινον μετοχικῶς
ἐκφράσαι, Σμυχόμενος ἐν ἐμαυτῷ, ὁ καὶ ἄλλοι πρὸ ἡμῶν
ἐσημειώσαντο (Σημ. εἰς τοὺς Λουκιαν. Νεκρ. διαλ. 5, 3).
Σμύχεσθαι κυρίως ἐστὶ, τὸ ἠρέμα καὶ κατὰ μικρὸν ἀνευ καπνοῦ
καίεσθαι. καὶ ἐπὶ μὲν ταύτης τῆς σημασίας ἀπαξ ἐχρήσατο
Ἡλιόδωρος τῇ λέξει, ἐν οἷς φησὶ (σελ. 67) « Καλάμους τε,
» εἶπε τινὲς ἐπι σμυχόμενοι περιλείφθησαν ». εὐεπίφορος δὲ
ἐστὶν εἰς τὴν τροπικὴν ἐκδοχὴν τοῦ, Σμύχεσθαι, καθ' ἣν οὐκ
ἀκόμψως κέχρηται καὶ ἡ κοινὴ συνήθεια τῷ, Καρδιοφλογίζο-
μαι.

Σελ. 29, σλ. 2, Τὸν κῆπον . . . ἐνθα τὸ μνήμα τῶν Ἐπι-
κουρείων.] Αὐτὸς Ἐπικουρος (ὡς φησὶ Διογένης ὁ Λαέρτιος
ἐν Ἐπικούρου βίῳ) ἐώηθη τὸν κῆπον τοῦτον ἐγδοήκοντα μνηῶν,
ὅνεκα τοῦ συμφιλοσοφεῖν ἐν αὐτῷ τοῖς γνωρίμοις, καὶ κατέλι-
πε θνήσκων τῷ διαδεξαμένῳ τὴν σχολὴν αὐτοῦ Ἐρμάχῳ
τῷ Μιτυληναίῳ, καὶ τοῖς συμφιλοσοφοῦσιν αὐτῷ, καὶ τοῖς
Ἐρμάχου διαδόχοις ἐνδιατρίβειν αἰεὶ κατὰ φιλοσοφίαν. ἔοικε
δὲ ὁ κῆπος οὗτος ἕτερος εἶναι τοῦ Ἀθήνησιν Ἐπικουρείου
κῆπου, περὶ οὗ φησὶ Πλίνιος (ΙΘ, δ', 162,) ὅτι πρῶτος
Ἐπικουρος κῆπον ἐν αὐτῷ τῷ ἀστεὶ κατεσκεύασε, τέως ἐκλῶς
τοῦ ἀστέως ὄντων τῶν κήπων. μνήμα δὲ τῶν Ἐπικουρείων λέγων
Ἡλιόδωρος, ὑπονοεῖν δίδωσιν αὐτὸν τε Ἐπικουρον καὶ πολλοὺς
τῶν διαδεξαμένων αὐτὸν φιλοσόφων, ἐν τῷ κήπῳ ταφῆναι.
καὶ Λυκούργος γὰρ ὁ Ῥήτωρ ἐν τῷ Μελανθίου τοῦ φιλοσόφου
κῆπῳ ἐτάφη, ὡς φησὶ Πλούταρχος ἐν βίῳ Λυκούργου, καὶ
πολλῶν ἄλλων ἐνδόξων ἀνδρῶν μνήματα ἐν κήποις ἐτύγχανον
ὄντα. — Στ. 7 Ἀβροτέρως.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ἀβρότερον· ἐν
δὲ ταῖς ΚΑ, Ἀβρότερον καὶ Ἀβροτέραν. ἴσως μετὰ τὸ Ἀβρο-
τέρως παρήλιπον οἱ Ἀντιγραφεῖς τὸν σύνδεσμον, Γάρ, ὃν ἐξ-
έφρασαν ὁ Α, *Car il est besoing* κ. τ. λ. — Στ. 8, Ἡυτρέ-

πισται. ἢ δὲ περιέβαλε τε.] Ἀντὶ τοῦ Ἑντρέπισται, ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ γράφεται, Ἑντρέπισμαι, κατὰ μέσσην δηλονότι διάφρασην, οὐ πάνυ τι κατάλληλον τῷ προκειμένῳ χωρίῳ. τὸ δὲ Περιέβαλε σημαίνει, ἠσπάσατο τὴν Θίσβην, ὡς ἐξεδέξατο καὶ ὁ Α, *Demeneté l'embrassa*. ὁ μὲντοι Α, *Amiciebat sese* εἰπὼν, ἔοικεν ἐτέρα γραφῇ ἐνλυχεῖν τῇ, Περιέβαλλεῖό τε, ἢ ἐκκρίνει καὶ ὁ Κοῖνος, ἐν ταῖς εἰς τὸ περὶ διαλέκτων τοῦ Κορίνθου σημειώσεις (σελ. 72). — Στ. 15, Τῶν Ἀφροδίτης μουόμενον.] Ὁφειλεν εἰπεῖν, Τὰ ἀφροδίτης μουόμενον, καὶ αἰτιατικὴν Ἰούτο γὰρ ἢ χρῆσις βούλειαι, ἢ καὶ αὐτὸς ἐν ἄλλοις (σελ. 86 καὶ 99) ἠκολούθησε. — Στ. 16, Παραλαμβάνει.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. Στ. 19, Διάγοντος καὶ σιωπῶσαν κ. τ. λ.] Ἐξ ἀσαφοῦς σαφὲς κατεστήσαμεν τὸ χωρίον, τῇ στίξει μόνῃ παραμυθησάμενοι. ὁ δὲ νοῦς, Καὶ ἡ Θίσβη, μετὰ τὸ παρεγγυῆσαι, ἤγουν παραινέσαι, τῇ δεσποίνῃ μετὰ σιωπῆς πληρῶν τὴν ἐπιθυμίαν, εἶπε πρὸς αὐτὴν, Ἐγὼ δὲ ἀπελεύσομαι ἐπὶ τὸν νεανίαν κ. τ. λ. τῆς αὐτῆς συνθέσεως ἔχεται καὶ ὁ προῖων (σελ. 165) ἐρεῖ, « Καὶ χρηστὰς ὑποθέμενος τῶν ἐσομένων τὰς ἐλπίδας . . . » Ἐγὼ μὲν ἐπὶ τὰ ἐξῆς τῆς πράξεως ἀπειμι, ἔφην ».

Σελ. 50, στ. 2, Σελιναίας.] Τουτέστι, Σελήνης. καὶ Σελιναίης δὲ, ὡς παρὰ τῷ Κωμικῷ (Νεφ. 614),

..... ἐπειδὴ φῶς Σελιναίης καλόν.

ἔλεγον δὲ καὶ Ἀθηναίη ἀντὶ τοῦ Ἀθήνη· οἱ δὲ Ἴωνες, καὶ Ἀναγκαίη, ἀντὶ τοῦ Ἀνάγκη. — Στ. 5 Ἐψόφησε.] Ἦγουν ἔνδοθεν ἔκρουσε τὴν θύραν· τούτῳ γὰρ διαφέρει τὸ φοβεῖν τοῦ κόπτειν, ὃ σημαίνει τὸ ἐξωθεν κρούειν τὴν θύραν, ὡς φασιν οἱ τὰ τοιαῦτα ἠκριβωκότες, καίπερ αὐτοῦ τε Ἡλιοδώρου ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 128) καὶ πλείστων ἄλλων ἐκατέρῳ χρησαμένων ἀδιαφόρως. — Στ. 12, Τὴν ἐπὶ τοῖς παροῦσιν ἀτιμίαν.] Ἐν μὲν ταῖς ΚΑ διπλῇ γραφῇ φέρεται, Τὴν ἐπὶ τοῖς μέλλουσιν ἀτιμίαν, καὶ, Τὴν ἐπὶ τοῖς μέλλουσαν ἀτιμίαν· ἐν δὲ ταῖς ΑΑ μετὰ τοῦ συνδέσμου, Καὶ τὴν ἐπὶ τοῖς μέλλουσαν ἀτιμίαν, ἐξ ἀμείνονος ἴσως ἐτέρας γραφῆς τῆς, Τὴν (ἢ Καὶ τὴν) ἐπὶ Ἰούτοις μέλλουσαν ἀτιμίαν. προσγέγραπται δὲ ταῖς ΑΑ ὡς διόρθωσις μᾶλλον ἢ διάφορος γραφῆ, ὑφ' ἐτέρας καὶ οὐκ αὐτῆς τῆς τοῦ Α χειρὸς, Τὴν ἐπὶ τοῖς παροῦσαι μέλλουσαν

ἄτιμίαν. ἐκ ταύτης τοίνυν ἔλαβον τὸ, Τὴν ἐπὶ τοῖς παροῦσιν ἄτιμίαν, παραλιπὼν ὡς παρέλκον τὸ, Μέλλουσαν ἔοικε γὰρ ἐνταῦθα ἀνίτιθῆναι τῷ, Παροῦσιν τὸ, Προσδοκηθέντων, ὡς καὶ προῖων (σελ. 71) ἔρει, « Τῶν παροῦσῶν συμφορῶν τὸ ἄπο- » ρον, καὶ τῶν προσδοκωμένων τὸ ἀδύλον ». — Στ. 16, Οἱ πολέμαρχοι.] Τοῦτο οὕτως ἐκδεικνέον ὡσανεὶ ἔλεγεν, Ὁ ἀεὶ Πολέμαρχος, τουτέστιν, ὡς ἡ συνήθεια λέγει, Ὁ κατὰ καιρὸν Πολέμαρχος· εἷς γὰρ τῶν ἐννέα ἀρχόντων ἦν Ἀθήνησιν ὁ πολέμαρχος, καὶ οὐ πλείους. εἰκὸς δὲ οὕτω κληθῆναι, διὰ τὸ συνεδρεῖν καὶ συμφηφορεῖν τοῖς στρατηγοῖς, ὡς δημοῖ Ἡρόδοτος (5, ρθ'). παρὰ δὲ Θηβαίοις καὶ Λακεδαιμονίοις δύο παρ' ἑκατέροις ἦσαν πολέμαρχοι, ἥπερ ἔστιν εἰκάσαι ἐξ ὧν φησὶ Πλούταρχος (Πελοπίδ. § 7, καὶ 17). — Στ. 18, Σπαράξασα.] Οὕτως ἢ Β, ἢ συνάδουσι καὶ αἱ ΑΑ. ταύτην τὴν γραφὴν παρέλαβε καὶ ὁ Μ. τὸ δὲ, Παράξασα τυπογραφικῶς ἔοικεν ἡμαρτῆσθαι ἐν τῇ Κ. ἔστι δὲ τὸ Σπαράξασα ἐνταῦθα οὐ πᾶν τι κυριολεκτικῶς εἰρημένον ἀντὶ τοῦ, Ἀποσπάσασα τὰς χεῖρας αὐτῆς τοῦ πρεσβύτου, ὃς καλεῖχεν αὐτήν, οἷον ἔρει καὶ προῖων (σελ. 427) « Τῶν καλεχόντων τὰ δεσμὰ σπαρά- » ξαντες ». καὶ οὐχ, ὡς ὑπέλαβεν ὁ Μ, παραχθεῖς ὑπὸ τοῦ Λ, ἀντὶ τοῦ Ἀμύξασα, ἢ δρύψασα, τὰς χεῖρας τοῦ πρεσβύτου. ἐπὶ γὰρ ταύτης τῆς σημασίας ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 294) χρῆσται τῷ Σπαράσσειν, καθὰ καὶ ἐπὶ τοῦ Τίλλειν τὰς τῆς κεφαλῆς τρίχας (σελ. 281,). ἐν δὲ τῷ προκειμένῳ χωρίῳ μακρῷ κυριολεκτικώτερον ἂν ἦν τὸ, Σπάσασα, ὧ καὶ Ὀμηρος ἐχρήσατο (Ὀδυσσ. Β, 521),

... Καὶ ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσεν Ἀτλινόοιο·

ἢ γοῦν τὸ, Ἀσπαράξασα, μάλα κομψῶς δηλοῦν τὸ, Μέλα βίας ἀποσπάσασα. ὁ γοῦν Σουΐδας, ἐξηγῶν τὴν λέξιν, φησὶν, « Ἀσπαρράξειεν (γρ. Ἀσπαράξειεν, ἢ Ἀσπαρράξειεν), ἀποσ- » πάσειεν, ἀποχωρίσειεν ». ἔφη δὲ πού καὶ Θουκυδίδης, (Ζ, ξγ') « Ἦν μὴ τοὺς ἀπὸ τοῦ πολεμίου κατὰσπρώματος ὀπλί- » τας ἀσπαράξῃη », ὅπερ ὀρθῶς ὁ σχολιαστὴς ἐρμηνεύει διὰ τοῦ « Μέλα ἀραγμοῦ καὶ συντριβῆς ἀποσπῆσῃη ». καὶ Πλού- » τάρχος δὲ (Μαρκέλλ. § 27), « Ὁ δὲ Ἀννίβας, ὡς ἀπέρρηξεν » ἐαυτὸν τοῦ Μαρκέλλου » εἶπεν, ἀπὸ τοῦ Ἀσπαρρήσσω ῥήμα-

τος, ὃ τοῦ Ἀπορράσσω ἢ Ἀπαράσσω αὐδὲν ἀλλ' ἢ κατὰ διάλεκτον διενήνοχε. — Στ. 21, Εἰπὼν, τῷ τε δήμῳ κ. τ. λ.] Οὕτως αἱ ΑΑ.

Σελ. 31, σλ. 1, Κατὰ τι χρέος ἐμὸν ἴδιον.] Μετενήνεκλα ἐξ Ὀμήρου (Ὀδυσσ. Α, 409, καὶ Β, 45),

Ἄλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρέος (*ικάνω*).

Στ. 8, Τὸ μὲν ἐκείνου πρόφασιν, μνήμη δὲ κ. τ. λ.] Οὕτω, Μνήμη, αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, ἐν αἷς καὶ, Τὰ μὲν, ἀντὶ τοῦ, Τὸ μὲν. ἐν δὲ ταῖς ΔΑ 135 γράφεται, Μνήμην, καὶ αἰτιατικὴν. ἔστι δὲ τὸ χωρίον κατὰ μίμησιν τοῦ πολυθρυλλήτου καὶ ὑπὸ πλείστων ὄσων παρωδηθέντος ἐκείνου (Ἰλιάδ. Γ, 301),

..... Ἐπὶ δὲ σιενάχοιο γυναῖκες

Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἐκάστη.

ἄνιοι δὲ καὶ τὰς λέξεις αὐτὰς τοῦ Ποιητοῦ παροιμιακῶς μετένεγκεῖν ἢ παρωδηῖσαι μᾶλλον προείλοντο. τοιοῦτον τὸ τοῦ Ἀχιλλέως Τάλιου (Β, λδ') « Ἐπεδάκρυσεν ὁ Κλεινίας, αὐτοῦ » λέγοντος ταῦτα, Πάτροκλον πρόφασιν ἀναμνησθεῖς Χαρικλέους ». ὅπου ἴσως γραπτεῖον τε καὶ σικιέον. . . « Πάτροκλον πρόφασιν, ἀναμνησθεῖς δὲ Χαρικλέους ». εἴρηκε δὲ καὶ ὁ Χαρίτων (Η, ε'), « Ἐπένθουν δὲ (γρ. δὲ καὶ) Περσῶν οἱ » ἐνλιμότατοι, Σταλείρας παρφάσει, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἔκαστος ». Πλούταρχος δὲ καὶ ἀπὸ τῶν λυπηρῶν ἐπὶ τὰ μὴ τοιαῦτα μετένεγκε τὴν Ὀμηρικὴν ῥῆσιν, εἰπὼν (περὶ τοῦ ἑαυτ. ἐπαιν. ἀνεπιφθ. § 19), « Καὶ μὴ δοκῶμεν Πάτροκλον πρόφασιν, σφᾶς δ' αὐτοὺς δι' ἐκείνων ἐπαινεῖν ». καὶ σημειῶσαι ὅτι κομφόλερα ἢ Ἡλιοδώρειος παρφάσει, καὶ παραπλήσιος τῇ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Συγγραφέως Τακίτου (Γ, λζ'), *Velut pro Vitellio conquerentes suum dolorem proferebant.* Στ. 11, Ὑφ' ἠδονῆς τῶν γόνων, ἔπαυσε τῶν δακρύων.] Ἐν μὲν ταῖς ΑΑ γράφεται, Ὑφ' ἠδονῆς τῶν θρήνων, ἔπαυσε τῶν δακρύων· ἐν δὲ ταῖς ΔΑ 686, διπλῆ φέρεται γραφὴ Ὑφ' ἠδονῆς τῶν γόνων, ἔπαυσε τῶν θρήνων, καὶ, Ὑφ' ἠδονῆς τῶν γόνων, ἔπαυσε τὸν θρήνον. πρὸ δὲ ταύτων, αὐτῷ διαρθεῖν ἐπιμεχεῖρηκε τις, ὡς φησι Βουρδελότος, Ὑφ' ἠδονῆς, τῶν γόνων ἔπαυσε καὶ τῶν δακρύων, σίζων δηλονότι εἰς τὸ, ἠδονῆς, καὶ πρᾶσι τισὶ τὸν σύνδεσμον, Καὶ, μετὰ τὸ Ἐπαυσε. καὶ ἔστι μὲν ἢ

διάνοια τῆς διορθώσεως οὐκ ἀπίθανος· τὰ δὲ τῆς λέξεως ἴσως ἂν ὀρθότερον ἔχοιεν οὕτως, Ὑφ' ἠδονῆς, τῶν γόνων ἔπαυσε καὶ τῶν θρήνων, τὸ μὲν τι, διὰ τὴν πρώτην γραφὴν τῶν ΔΑ, τὸ δὲ καὶ διὰ τὸ τοῦ Εὐριπίδου τουτί (Μιδ. 1211),

Ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόνων ἔπαυσαν,

ὃ παραινίττεσθαι ἔοικεν ὁ φιλευριπίδης Ἡλιόδωρος. ἐνδέχεται μέντοι τὴν ἀρχαίαν γραφὴν ὑπάρξαι, Ὑφ' ἠδονῆς τῶν ΛΟΓΩΝ, ἔπαυσε τῶν δακρύων. τοῦτο δὲ τῶν προδιηλωμένων γραφῶν τε καὶ διορθώσεων ἀπαξασπῶν μακρῶ ἂν ἦν ἀμεινον καὶ συνῶδον τοῖς πρόσθεν (σελ. 14) εἰρημένοις, « Μεγίστην » ἠγούμενοι παραψυχὴν τὴν τῶν ὁμοίων ἀκοήν »· πλὴν εἰ μὴ τις ὑπολάβοι ψυχρῶς πάνυ καὶ κακοζήλως τὸν Ἡλιόδωρον παραινίξασθαι τὸ τοῦ Εὐριπίδου. (Ἠλέκτρ. 125.),

Ἴθι τὸν κῦτον ἔγειρε γόνον,

Ἄναγε πολὺδακρυι ἀδονίαν.

Στ. 15, Τῶν ὕπνων ἀποσεύλητο.] Ἄμεινον ἂν εἶπε, Τὸν ὕπνον ἀποσεύλητο, καὶ μᾶλλον συνᾶδον τῷ τοῦ Βακχυλίδου, « Οὐ δὲ συλᾶται μελίφρων ὕπνος ἀπὸ βλεφάρων (Στοβ. ΝΓ.) » ὅπερ ἔοικε παραινίττεσθαι ἐπὶ τοῦ παρόντος. συνάψει δὲ καὶ προῖαν (σελ. 74) τὰ συλᾶν μετὰ αἰτιατικῆς αὐτοῦ τοῦ συλωμένου πράγματος. εὐεπίφορος μέντοι καὶ πρὸς τὴν τῆς γενικῆς σύνταξιν (σελ. 168, 209, καὶ 278), ἢ καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσατο (Οἶδ. Τύρ. 1350), εἰπὼν,

Ὅς μ' ἐξίωσι κἀπεσύλησεν πάτρας.

Στ. 19, Ἐπὶ τὴν τοῦ Θεοῦ πρόσρησιν.] Τὴν τοῦ Ἡλίου διηλονότι, ὅς ὁ αὐτὸς ἐνομιζέτο τῷ Ἀπόλωνι. ὁ δὲ Ἀλεκτρυὼν πρὸ τοῦ ἀπορνεωθῆναι, νεανίσκος ἦν, ὡς φησιν ὁ χαρίεστος Λουκιανὸς (Ὀνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. § 3), φίλος τῷ Ἄρει. ὁπότε δ' ἀπίοι παρὰ τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ Ἄρης, ἐπήγετο καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ ἀπέλειπεν ἔξω πρὸς ταῖς θύρας, μινύσσοντα ὅσπερ φαίνοι ὁ Ἥλιος. εἶτά ποτε κατακοιμηθέντος τοῦ νεανίσκου, ὁ Ἥλιος κατιδὼν τοὺς περὶ τὸν Ἄρην κατεμίνυσε τῷ Ἡφαίστῳ τὴν μοιχείαν τῆς γυναικός· καὶ ὁ Ἡφαίστος ἐσαγίνευσε συγκοιμημένους, περιβαλὼν τοῖς δισμοῖς, ἀπάλακμιμηχάνητα ἐφ' αὐτούς. ὁ δὲ Ἄρης μετὰ τὸ ἀφεθῆναι ἀγανακτῆσας κατὰ τοῦ νεανίσκου, ὡς προδάκτος τὴν φρουρὰν, μετ-

ἔβαλεν αὐτὸν εἰς τοῦτ' ὄρνειον, τὸν Ἀλεκτρυόνα· ὃς καὶ διὰ τοῦτο, ἀπολογούμενος δῆθεν τῷ Ἄρει, ἐπειδὴν αἰσθῆται ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον, πρὸ πολλοῦ βοᾷ. — Στ. 24, Κατὰ τὴν Μέμφιν τὴν ἑαυτοῦ πόλιν, τὸν νεῶν κ. τ. λ.] Ἐξήλειφα τὸν Μέν καὶ τὸν Καί, τὸν πρῶτον, ὅτι ἀνανταπόδοτος, τὸν δεύτερον, ὅτι τὸ ἐχόμενον, Ἐπερχόμενος, πρὸς μόνον τὸ, Νεῶν, συνάσσειαι. συνάδουσι δὲ τῇ διορθώσει ταύτη ὅ, τε Λ καὶ ὁ Α. ἢν δὲ ἡ Μέμφις ἐπιφανεστέρα τῶν καὶ Αἴγυπτον πόλεων, ἐν ἣ τὴν οἰκιστὴν ἐποιοῦντο σχεδὸν ἅπαντες οἱ βασιλεῖς τῆς Αἰγύπτου (Διόδωρ. Α, ν'). ἐν αὐτῇ δὲ ταύτῃ ἐστέφοντο καὶ οἱ ἑσπεῖα βασιλεύσαντες Αἰγύπτου ἐκ τῶν Ἀλεξάνδρου διαδόχων. ἐσώζετο δ' ἔτι κατὰ τὴν ἐβδόμην ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα ἡ Μέμφις, ἥς τανῦν λυπρὰ τινα καὶ σχεδὸν ἐξίτηλα ἶχνη φαίνεται ἐν τινὶ χώρῳ καλουμένῳ Μένφ, οὐ μακρὰν ἀπέχοντι τοῦ μεγάλου λεγομένου Καίρου, ὡς φησὶν ὁ τὴν Ἡρόδοτον Γεωγραφίαν Ἀγγλιστὶ συγγράψας Ῥενέλλος (σελ. 497).

Σελ. 52, στ. 1, Τῆς Ἰσιδος.] Περί τοῦ ναοῦ τοῦτου τῆς Ἰσιδος τάδε φησὶν Ἡρόδοτος (Β, ροσ'), « Τῆ Ἰσι τε τὸ ἐν » Μέμφι ἱρὸν Ἀμασίς ἐστὶ ὁ ἐξοικοδομήσας, ἐὼν μέγα τε καὶ » ἀξιοθεητότατον». καὶ αὐτοὺς δὲ τοὺς πλοκάμους τῆς Ἰσιδος παρ' ἑαυτοῖς ἔχειν οἱ Μεμφῖται διετείνοντο, καὶ τοῖς ξένοις ἐπεδείκνυντο, καθὰ φησὶ Λουκιανὸς (Πρὸς τὸν ἀπαίδ. καὶ πολλ. βιβλ. ὠνούμ. § 14). τὸ δὲ ἐχόμενον, Λαμπαδίω, ἢ κλητικῶς ἐκδέξασθαι χρὴ, ἢ ἡ Λαμπαδῶν πυρὶ, ἢ εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ Λαμπαδῶν μεταποιητέον, ἢ δῆλον καὶ ἐξ αὐτῆς τοῦ ὀνείρου τῆς λύσεως (σελ. 267). — Στ. 5, Συμμιγοῦς πάντα.] Ἐν τῇ Β, Συμμιγοῦσας πάντα, ἐξ ἀμείνονος, οἶμαι, γραφῆς τῆς, Συμμιγοῦς ἅπαντα. — Στ. 16, Παρθενίους.] Ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 22 Σῦλα.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ.

Σελ. 53, στ. 6, Πρὸς ἀνάγκης.] Ἐν ταῖς ΔΑ 554, Πρὸς ἀνάγκην, ὃ καὶ συνηθέστερον. — Στ. 10, Φράζειν.] Ἐρμηνεύειν, ἐξηγεῖσθαι. ὅθεν παρ' Ἡσυχίω, Φράσις, ἢ ἐρμηνεία, καὶ Φράσον, τὸ ἐρμηνεύσον. — Στ. 11. Συνίη τι.] Καὶ τυφλῷ δῆλον, ὅτι ἀπροσδιόνυσος ὅλως ὁ ἐνεστὼς, Συνίησι ὅθεν διώρθωκα τρέφας εἰς τὸ, Συνίη τι, ὃ καὶ διφθόρογγογραφεῖν, Συνίη τι, βούλεται ἢ πλείων χρῆσις. κακῶς ἐξέφρασεν, ἢ μάλλον παρ-

ἔφρασε, τὸ χωρίον ὁ Α, εἰπὼν, *Pour ce qu'il entendoit desia bien la langue*, τουτέστι, Συνίει γὰρ ἀκριβῶς ἤδη τῶν Αἰγυπτίων· οὐδὲ γὰρ εἰκὸς ἀκριβῶς συνιέναι τὸν Κνήμωνα τὴν Αἰγυπτίων φωνήν, ἄρτι καταπεπλευκότα εἰς Αἴγυπτον, καὶ πρὸ μικροῦ τοῖς λησταῖς αἰχμάλωτον γεγονότα, ἢ δῆλον ἐκ τῶν πρόσθεν (σελ. 11,) εἰρημένων. — Στ. 15, Κέκλημαι.) Διόρθωκα τὸ χωρίον, τρέψας τὸ, Κέχρημαι εἰς τὸ, Κέκλημαι· οὕτω δὲ διορθῶσαι καὶ τὸν Α φασὶν ὁ, τε Βουρδελότος καὶ ὁ Μ, οὐκοῖδα ὅθεν εἰκάσαντες ἢ μαθόντες· οὔτε γὰρ ἐν τῇ Α, οὔτε ἐν ταῖς ΑΑ τὸ παράπαν ἐμφαίνεται τι τοιοῦτον. ἢ δὲ τοῦ Βουρδελότου διόρθωσις, Οἷα ἂν κέχρημαι, ἐσχάτως βάρβαρος. — Στ. 18, Παρελέσθαι παρανομήσαντος.] Οὕτω προδήλως αἱ ΑΑ, τῇ τάξει μόνη διαφέρουσαι τοῦ Κ. ἐν δὲ τῇ Β λείπει τὸ Παρανομήσαντος. εἴρηται δὲ καινοσπερεπῶς, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν κακοζήλως, τὸ, Παρελέσθαι παρανομήσαντος, ἀντὶ τοῦ, Παρανόμως παρελομένου. αὐτοῖς ἐνταῦθα ὁ, τε Βουρδελότος καὶ ὁ Μ, φασὶ τὸν Α, Παρελομένου, μόνον ἀνεγνωκέναι. Στ. 20, Ἐφ' ᾧ τε.] Ἐκ τῆς Β, ἢ συνάδουσι καὶ αἱ ΑΑ. κακῶς ὁ Μ, Ἐφ' ᾧ γε, ἔγραψεν, ἀκολουθήσας τῇ διορθώσει τοῦ Κ.

Σελ. 34, σλ. 5, Ὅσοι τι ῥώμη κ. τ. λ.] Ἐτρέψα τὸ Τῆ ἄρθρον εἰς τὸ Τι, ἵνα ἢ ὁ νοῦς, Ὅσοι, ῥωμαλέοι ὄντες τὸ σῶμα, ὠφελήσῃν τι ἐμελλον. τοῦτο καὶ γὰρ ὑπονοεῖν δίδωσιν ἡ βάρβαρος τοῦ ἄρθρου παράθεσις· εἶπε γὰρ ἂν, εἴπερ ἐνάρθρως ἐβούλετο λέγειν, Τῆ ῥώμη τοῦ σώματος, ἢ, Τῆ τοῦ σώματος ῥώμη. ἔστι δὲ καὶ ἕτερον χωρίον παραθεῖναι, ἐν ᾧ φησὶ (σελ. 22) μετὰ τοῦ Τι, («Ὅσοι τι καὶ καὶ τῆ ὑπονοία. . . δόντες»). Στ. 8, Ἄφεις.] Ὁφείλον διορθῶσαι, Ἄφεις, καίπερ ἀπαξ-απάντων τῶν πρὸ ἐμοῦ, Ἄφεις, ἀορίστως ἐκδεδωκότων. εἶρε δὲ καὶ προῖων (σελ. 388) «Τοὺς δὲ εὖ γεγονότας ἐλευθέρους ἀφείς». — Στ. 10, Ἡ συνήθεια.] Μετὰ τοῦ ἄρθρου, ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 23, Ἀπολογίσασθαι.] Τουτέστι, διηγῆσασθαι, ὡς καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Λογαριάζω, ἀπὸ τοῦ ἀριθμολογεῖν μετενέγκται ἐπὶ τὸ διηγεῖσθαι. Εὐριπίδης δὲ καὶ τῶ, Ἀναμετρεῖσθαι, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ἐχρήσατο, φήσας (Ὁρέσι. 14),

..... Τί τ' ἄρρητ' ἀνμετρήσασθαι με δεῖ;

ταύτης δὲ τῆς μεταφορᾶς ἔχειται καὶ τὸ Erzählen τῶν Γερμανῶν, το Vertellen τῶν Βελγῶν, καὶ τὸ Contare τῶν Ἰταλῶν. καὶ αὐτὸ δὲ τὸ Compter (διηγέσθαι) τῶν Γαλλῶν παρὰ τὸ Compter (λογίζεσθαι) παρῆνται.

Σελ. 35, στ. 4, Στοχάζομαι.] Ἐν ταῖς ΚΑ γέγραπται, Λογίζομαι. οἰκειότερον μὲν τοῖς χρόνοις Ἡλιοδώρου τὸ, Στοχάζομαι, ἀπ' αὐτοῦ ἤδη Πολυβίου ἀρξάμενον ἐκλαμβάνεσθαι, καὶ διαμεῖναν μέχρι καὶ δεῦρο ἐν τῇ συνθείᾳ, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ Λογίζομαι, ἢ Κρίνω. ἢ αὐτὴ δὲ συνήθεια καὶ Στοχαστικὸν οὐκ ἀκόμψως καλεῖ τὸν Φρόνιμον. — Στ. 20, Βιάζεσθαι γὰρ οἷς ἐξὸν, τὸ πυνθάνεσθαι περιττόν.] Οἰκεία ληστῆ καὶ τυράννω ἢ θηριώδης αὕτη γνώμη. «Θηρίων γὰρ ἔργον εἶναι (φῆσι που Λυσίας) ὁ ῥήτωρ) ὑπ' ἀλλήλων βία κρατεῖσθαι, ἀνθρώποις δὲ προσήκειν» νόμῳ μὲν ὀρίσαι τὸ δίκαιον, λόγῳ δὲ πείσαι κ. τ. λ.»

Σελ. 36, στ. 7, Μᾶλλον, ἔφη, ὁ μὲν λόγος κ. τ. λ.] Καθ' ὑπερβατὸν, ἀντὶ τοῦ, Ὁ μὲν λόγος μᾶλλον ἤρμοζε, κ. τ. λ. ὅρα δὲ ὅπως ἐντεῦθεν μέχρι τέλους ἢ τῆς Χαρικλείας ἀπόκρισις καταλλήλως ἅμα τῷ ἤθει τῆς κόρης πέπλασται, καὶ λέξει καὶ διανοία τεχνικῶς πεποικίλται. — Στ. 8, Πρέπειν γὰρ οἶμαι κ. τ. λ.] Ἐκ τε Σοφοκλέους (Αἶαν. 293),
Γυναῖ, γυναῖξί κόσμον ἢ σιγὴ φέρει,
καὶ Εὐριπίδου (Ἰκέτ. 40),

..... Πάντα γὰρ δι' ἀσένων
Γυναῖξί πράσσειν εἰκός, αἱ τινες σοφοί.

Στ. 13, Ἄλλως τε διότι καὶ] Οὕτως αἱ ΑΑ, ἑλληνικώτερον. — Στ. 14, Ἐκβαίνειν ἀναγκάζομαι τοὺς κ. τ. λ.] Σημείωσαι τὸ, Ἐκβαίνειν, συντασσόμενον μετὰ αἰτιατικῆς, κατὰ τὸ, Παραβαίνειν, καὶ, Ὑπερβαίνειν. ἢς συντάξεως ἔστι καὶ παρὰ τῶν Ἀρχαιοτέρων λαβεῖν παραδείγματα. ἢ μὲντοι συνηθεστέρα χρήσις πρὸς γενικὴν συντάσσει τὸ ῥῆμα, διὰ τὸ καὶ τὴν, Ἐκ, μόνῃ γενικῇ συντάσσεσθαι. — Στ. 17, Καὶ ταῦτα ἐν ὁμίλῳ.] Ἐξήλειψα τὸν ἕτερον Καὶ, καίπερ ἐνδεχόμενον οὐ τῶν ἀντιγραφάντων, ἀλλ' αὐτοῦ Ἡλιοδώρου εἶναι τὸ ἀμάρτημα. ἐρεῖ γὰρ καὶ παρῶν (σελ. 338) «Καὶ ἤδη» ταῦτα καὶ πρὸς τῶν βασιάνων τετραχωμένους». — Στ. 19, Ἀμφιθαλεῖς.] Ἀμφιθαλῆς παῖς λέγεται, ὃ ἀμφοτέρω θάλλουσι

θάλλουσαι, τουτέστι ζῶσιν, οἱ γονεῖς, ὁ μηδετέρου τῶν γονέων ὀρφανισμένος. πρῶτος δ' Ὁμηρος ἐξηγήσατο τὴν λέξιν ἀντιδιαστεύσας αὐτὴν πρὸς τὸ Ὀρφανός (Ἰλιάδ. X, 490 καὶ 496),

²Ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν παναφίλικα παῖδα τίθησι·

Τὸν δ' ἐκ ἀμφιθαλῆς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξε.

ἐμφαίνει δὲ Ἡλιοδώρος Ἑλληνικὸν ἔθος, τὸ τινὰς τῶν τοῖς θεοῖς ὀπωσοῦν ἀνακειμένων ἀμφιθαλεῖς γεγονέναι. ἐν γοῦν τῷ Πυθίῳ ἀγῶνι τὴν εἰς τοὺς τῶν νικῶντων στεφάνους χωροῦσαν δάφνην, μέχρι πολλοῦ ἀπὸ τῶν Θεσσαλικῶν τεμπῶν παῖς ἀμφιθαλής ἐκόμιζεν, ὡς φησὶν ὁ σχολιάσας τὰ τοῦ Πινδάρου (Ἵποθ. Πυθ.). καὶ ἐν τοῖς γάμοις δ', Ἀθήνησιν, ἔθος ἦν ἀμφιθαλῆ παῖδα ἀκάνθας μετὰ δρυῖνων καρπῶν στέφασθαι, καὶ λίκνον ἄρτων πλῆρες περιφέροντα λέγειν, Ἐφυγον κακὸν, εὖρον ἄμεινον (Ζηνοβ. Παροιμ. Γ, 98). παρά τε Ῥωμαίοις, οἱ πολλὰ τῶν Ἑλληνικῶν θρησκευμάτων τοῖς ἰδίοις ἐγκατέμιξαν, τοὺς ὑπηρετοῦντας τοῖς ἱεροῖς κούρους καὶ κόρας ἀμφιθαλεῖς γεγονέναι φησὶν ὁ Ἀλικαρνασσεὺς Διονύσιος (Ῥωμ. Ἀρχαιολ. Β, κβ').

Σελ. 37, σλ. 6, Οἴκοι καταμεινάντων.] Ἀνθυπέβαλον τὸς Οἴκοι (τουτέστιν, Ἐν οἴκῳ) τῷ, Οἴκαδε (ὁ ἐστίν, εἰς οἶκον), αὐτοῦ Ἡλιοδώρου ὑπαγορεύσαντος τὴν διόρθωσιν, ἐξ ᾧ προῖών (σελ. 51) ἐρεῖ καταλλήλως τῇ χρήσει, «Τοὺς» τε ὑπολειφθέντας αὐτῶν οἴκοι συλλεξάμενοι». καὶ τὸ τοῦ Λουκιανοῦ δὲ (Δημοσθ. Ἐγκωμ. § 26) ἡμάρτηται, φήσαντος, «Καὶ νῦν ὑπεμνήσθην (τὸ βιβλίον) ἔχων οἴκαδε», ὅτινες τῶν Κριτικῶν εἰς τὸ, Οἴκοθι τρέφειν παραινῶσι. ἐνδέχεται μέντοι οὐ τοῖς ἀντιγράψασιν, ἀλλ' αὐτοῖς τοῖς γράψασιν τὴν ἀρχὴν ἡμάρτησθαι, τῷ μὲν Ἡλιοδώρῳ τὸ «Οἴκαδε» καταμεινάντων», τῷ δὲ Λουκιανῷ, ἢ γοῦν τῷ συγγραψαντι τὸ εἰς τὸν Δημοσθένην ἐγκώμιον, τὸ «Ἐχων οἴκαδε». ἐπεὶ γὰρ ἀπ' αὐτῶν ἤδη τῶν Λουκιανοῦ χρόνων, καὶ ἀνωτέρω, ἤρξατο ἢ νῦν ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐπικρατοῦσα χρῆσις τῆς εἰς προθέσεως ἀντι τῆς Ἐν, ὡς ἐστίν εὐρεῖν παρά τε τῷ εἰρημένῳ Λουκιανῷ, λέγοντι κατ' ἀρχὰς τοῦ ἐπιγραφομένου βιβλίου, Λούκιος ἢ Ὀνος, «Ἄνδρα οἰκοῦντα εἰς τὰ Ὑπατα», καὶ

ἄλλοις πλείστοις ὅσοις τῶν κατ' ἐκείνον καὶ μετ' ἐκείνον ἀκμασάντων συγγραφέων, ἀκόλουθον ἦν τοὺς ἀμαρτήσαντας περὶ τὴν προθετικὴν σύνταξιν, ἀμαρτῆσαι καὶ περὶ τὰ εἰς ἀμφω ταύτας τὰς προθέσεις ἀναλυόμενα, τὸ, Οἴκαδε, φημί, καὶ τὸ, Οἴκοι. εἰ γὰρ ἐξῆν λέγειν, Εἰς τὸν οἶκον (ὡς νυν λέγομεν ἅπαντες ἐν τῇ συνηθείᾳ), ἀντὶ τοῦ, Ἐν τῷ οἴκῳ, οὐδὲν ἐκώλυε καὶ, Οἴκαδε, λέγειν ἀντὶ τοῦ, Οἴκοι. πρὸς μέντοι τοὺς λέγοντας, ὅτι καὶ οἱ Ἀττικοὶ συγγραφεῖς (τοιούτους δὲ καλῶ Θουκυδίδην, Πλάτωνα, Ξενοφῶντα καὶ τοὺς κατ' ἐκείνους, ἢ μικρὸν μετ' ἐκείνους, ἀκμάσαντας) ἐχρήσαντο τῇ Εἰς ἀντὶ τῆς Ἐν, καὶ ταύτη ἀνάπαλιν ἀντὶ τῆς Εἰς, ἔστιν ἐκείνο φάναι, ὅτι πάνυ σπανίως κατηκολούθησαν τῇ τοιαύτῃ χρήσει. οἱ δὲ προσιδέντες, ὅτι καὶ τῶν ἐν τόπῳ καὶ εἰς τόπον ἐπιρρήμάτων (οἷόν ἐστι τὸ Οἴκοι καὶ τὸ Οἴκαδε) ἀδιάφορος ἦν παρ' αὐτοῖς ἢ χρῆσις, αὐτοσχεδιάζειν ἔμοιγε δοκοῦσι. — Στ. 10, Ἄνεμος Ἐξῴσις.] Ὁ τραχὺς, κατὰ Σουίδα. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐξωθεῖν καὶ παρατρέπειν τοῦ κατ' εὐθείαν πλοῦ τοὺς ναυιλλομένους. ἡ λέξις Ἡροδότειος (B, ριγ'.) « Καί μιν, ὡς ἐγένετο ἐν τῷ Αἰγαίῳ, ἐξῴσιαι » ἄνεμοι ἐκβάλλουσι εἰς τὸ Αἰγύψιον πέλαγος. » — Στ. 11, Καταιγίζουσαι.] Πρὸς τὸ Λαίλαπες συνέταξε Θηλυκὸν ὄν, Δέον, Καταιγίζοντες, φάναι, πρὸς τὸ Πρησιήρες. σημαίνει δὲ ὁ Πρησιήρ, κατ' Ἠσύχιον, καὶ, Σφοδρὸν ἄνεμον, καὶ Κεραυνόν. Λαίλαψ δὲ, κατὰ τὸν αὐτὸν, ἐστὶν ἀνέμου συστροφή μετὰ ὑετοῦ, τουτέστιν ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ καλούμενος Στρόβιλος, καὶ Ἀνεμοστρόβιλος. καὶ σημείωσαι ὅτι καὶ οἱ Ἀρχαῖοι, ἢ φησι Φρύνιχος (σελ. 176), τὴν βίαιον τοῦ ἀνέμου εἴλησιν καὶ συστροφήν, Στρόβιλον ἐκάλου, καὶ Συστροβιλῆσαι (ἴσ. Στροβιλῆσαι), τὸ σρέψαι. — Στ. 23, Ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων.] Παρώδηται ἐξ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Δ, 450),

Ἐνθα δ' ἄμ' οἰμαγὴ καὶ εὐχαλὴ πέλεν ἀνδρῶν,
Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἶματι γαῖα.

Σελ. 58, στ 1, Θεῶν τις.] Ὡς καὶ προῖων ἐρεῖ (σελ. 60)· ἐν δὲ ταῖς ΔΑ 602 γράφεται, Θεός τις, ἀκόμψως. — Στ. 5, Ὑπερβέβηκε.] Οὕτω καὶ κατωτέρω (σελ. 101). ἐν δὲ τῇ B, Ὑπερβέβηκει. — Στ. 9, Ἄμοιρον.] Αἰ ΑΑ, Ἄμοιρού-

σης, κατὰ γενικὴν μετοχικὴν ὅπερ ἴσως ἄμεινον, παραπλησίως ἔχον τοῖς ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 46), « Παντάπασιν ἐστὶ τοῦ » προσήκοντος ὑπερῶντων », καὶ αὖθις (σελ. 352), « Ἔοικε . . . θελατουμένων εἶναι, καὶ δυσμενείας κρείττονος περιρμημένων ». — Στ. 15, « Ὄταν καὶ τὴν τιμὴν ἀνακτήσῃ τῆς προφητείας.] Ἐν ταῖς ΔΑ 552 γράφεται, « Ὄταν καὶ τὴν ἱερωσύνην καὶ τὴν τιμὴν ἀνακαλέσῃ τῆς προφητείας. καὶ τὸ μὲν Ἀνακαλέσῃ (ὅπερ ἐμφέρεται καὶ ἐν τῇ Β,) οὐκ ὀρθῶς λέλεκται· τὸ δὲ, Καὶ τὴν ἱερωσύνην, οὐ κακῶς ἔοικε προστεθεῖσθαι, ἔπει καὶ δι' ὅλης ταύτης τῆς μυθιστορίας Ἡλιόδωρος συνωνύμως κέχρηται τῶ, Προφητεία, καὶ τῶ, Ἱερωσύνη, ὡς καὶ τῶ, Προφήτης, καὶ τῶ, Ἱερεὺς. οἱ γὰρ ἱερεῖς ἦσαν ἅμα καὶ προφῆται, διὰ τὸ προμηνύειν εἴτ' ἐκ τῶν σφαλᾶγγων τῶν θυομένων ζώων, εἴτ' ἐκ τῆς τῶν ὀρνέων πτήσεως, ἢ ἐξ ἄλλων τινῶν συμβόλων, ἢ σημείων, τὰ μέλλοντα. ὅθεν καὶ Πλούταρχος (περὶ τοῦ Σωκρ. δαιμον. § 7,) τῆς αὐτῆς ταύτης Μέμφεως, περὶ ἧς ἐνταῦθα ὀλόγος, Προφήτην ὀνομάζει, Χόνουφιν τὸν ἱερέα, ὃ συνεγένετο Πλάτων, ὅτε εἰς Αἴγυπτον πόσῳ τῆς Αἰγυπτίων σοφίας παρεγένετο. — Στ. 14, Εὐθυμότερος ἀν' ἀγοίτο.] ἴσως ἄμεινον ἐπιρρήματικῶς γράφειν, Εὐθυμοτέρως. προστέθηκα δὲ τὸν, Ἄν, σύνδεσμον, ὃν παρέλιπον οἱ Ἀντιγραφεῖς, πλανηθέντες ὑπὸ τῆς ὁμοιότητος τῶν δύο πρώτων στοιχείων τοῦ ἐπομένου, Ἄγοίτο. ταύτης δὲ τῆς ὁμοιότητος ἕτερον ἀμάρτημα παραθέσθαι οὐκ ἄκαιρον ἴσως τὸ παρὰ Πλούταρχῳ (περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ θείου βραδ. τιμωρουμ. § 18), « Ψυχὴν » ἀνδρὸς ἀσεβοῦς καὶ παρανόμου μετὰ θάνατον ἐφορῶσαν . . . » παῖδας, ἢ φίλους, ἢ γένος οἰκεῖον αὐτῆς, ἀτυχήμασι χρωμένους μεγάλοις δι' αὐτὴν, καὶ δίκην τίνοντας, οὐδεὶς ἌΝ » ἈΓΑΠ'ΗΣΒΙΕΝ αὖθις ἐπὶ ταῖς τοῦ Διὸς τιμαῖς ἄδικον » γενέσθαι καὶ ἀκόλαστον » ὅπου γραπτέον « . . . οὐδεὶς » ἌΝ ἈΝΑΠΕ'ΙΣΒΙΕΝ ». — Στ. 25, Ἐκὼν τε τὸ μέρος καὶ ἄκων.] Ὅλον τοῦτο τὸ περὶ τῆς ἀναβολῆς τοῦ γάμου χωρίον ἐμιμήσατο καὶ Ἀχιλλεὺς ὁ Τάτιος (Δ, ζ'), ἀντιθεῖς τῇ μὲν Χαρικλείᾳ τὴν Λευκίππην, τῶ δὲ ληστάρχῳ Θυάμιδι τὸν στρατηγὸν Χαρμίδην. διαφέρει δὲ ἡ σοφιστικὴ τοῦ Τατίου ἐν τούτοις ἀπεραντολογία, τῆς κομφοτάτης καὶ γραφικῆς

διατετυπωμένης ἀφηγήσεως τοῦ Ἡλιαδώρου, ὅσα διαφέρουσι ἀνθρώπων οἴδηκοι.

Σελ. 39. σλ. 10, Ἡυτρεπισμένους.] Οὕτως ἔγραφα τὰ πᾶσι πρὸ ἐμοῦ ἀναυξήτως ἐξενεχθέν, Εὐτρεπισμένους. — Στ. 11, Ποησομένους.] Ἀπῆλειψα τὸν σόλοικον ἀόριστον, Ποησαμένους. — Στ. 16, Ἀβροτέραν. . . . καὶ πη κ. γ. λ.] Ἀπῆλειψα τὸ περιττὸν ἄρθρον, Τήν. ἀντὶ δὲ τοῦ Καὶ εἶπη, ἴσως μὲν ἐχρῆν γράφειν, Καὶ ἔτι, ὡς καὶ ὁ Λ ἔοικεν ἐκδεδέχθαι *Atque etiam*: προειλόμην μέντοι γράψαι, Καὶ πη, ἐξελὼν τὸν συναπτικόν. ἰσοδυναμεῖ δὲ τοῦτο ἐνταῦθα τῶ, Καί ποτε, ὅπερ ἐξέφρασε καὶ ὁ Λ διὰ τοῦ *Quelquesfois*. καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ δὲ, ἐπὶ χρονικῆς σημασίας, ἀδιαφόρως χρώμεθα τῶ τε χρονικῶ, Κάποτε, καὶ τῶ τοπικῶ, Κάπου. ἄπερ ἐστὶ ἀντὶ τοῦ, Κάμποτε, καὶ, Κάμπου, διὰ τοῦ μ (ὡς ἀπὸ τοῦ Κᾶν ποτε καὶ Κᾶν που), καθά φαμεν καὶ Κάμμια, ἀπὸ τοῦ Κᾶν μία, καὶ Κάμπόσος, ἀπὸ τοῦ Κᾶν ποσός. — Στ. 21, Καταναγκασθεῖν.] Ὄφειλεν εἰπεῖν Καταναγκασθῆναι, ἵν' εἶχε συνηρτῆσθαι τῶ προσηγορησαμένῳ, Γίγνεσθαι· ὁ δὲ ὡς ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς ὑπακουομένης τῆς, Ὡς μὴ (ὅπερ ταυτὸ δύναται τῶ, Τοῦ μὴ), συνάψας ἐξήνεγκε κατ' εὐκτικὴν ἔγκλισιν.

Σελ. 40, σλ. 3, Μαστεύων.] Ζητῶν, ἐρευνῶν. λέγεται δὲ καὶ, Ματεύων, δίχα τοῦ σ. ἀπαξ ἐχρήσατο τῇ λέξει Ὀμηρος (Ἰλιάδ. Ε, 110)· συνεχέστερον δ' Εὐριπίδης. — Στ. 9, Ἡ μὴ τι πεπόνθοι.] Ἐξήλειψα τὸν κακῶς παρεισδύντα συναπτικόν· πλὴν εἰ μὴ τις προέλοιτο γράφειν, Ἡ εἴ τι πεπόνθοι, ἐξαλείψας τὸ, Μή. — Στ. 11, Ὀρκων μὲν καὶ σπονδῶν κ. γ. λ.] Ἐξ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Δ, 158),

Οὐ μὲν πως ἄλιον πέλει ὄρκιον, αἰμά τε ἀρνῶν,
Σπονδαί τ' ἄκρητοι, καὶ δέξιαί, ἧς ἐπίπιθμεν.

Στ. 16, Τὴν κατ' ἐμοῦ.] Οὕτως αἱ ΛΑ, ὀρθῶς· καὶ γὰρ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 156) ἔρεῖ, « Τὴν ἐπ' αὐτῇ δοκιμασίαν ἔχοντα ». — Στ. 18. Εἰ δὲ μὴ, γίγνεται.] Τῶν πρὸ ἐμοῦ μὴ σιξαῖων εἰς τὸ, Εἰ δὲ μὴ, ἀσαφὲς ἐγίγνωτο τὸ χωρίον· ὁ γὰρ Λ μετέφρασε, *Nisi contrarium potius eveniat*, ὅπερ ἐστὶν, Εἰ δὲ μὴ γίγνεται τούναντίον. οὐ τοῦτο δὲ βούλεται λέγειν

ἢ Χαρίκλεια τῷ Θεαγένει, ἀλλὰ, εἰ δὲ μὴ ἀνυπόπτως ἔχεις
 πρὸς με, τουτέστιν, εἰ δὲ μὴ πιστεύεις μοι, γίγνεται τοῦ-
 ναντίον κ. λ. λ.

Σελ. 41, σλ. 1, Τό τε.] Οὕτω γραπτέον διηρημένως, ἢ
 γοῦν, ὡς τινες γράφουσι, Τό, τε, μεθ' ὑποδιαστολῆς, καὶ
 οὐχ ὡς οἱ πρὸ ἐμοῦ ἐπιρρηματικῶς, Τότε. — Στ. 3, Ἀπὸ
 τῆς σῆς ὀμιλίας.] Ἐκ δύο γραφῶν ἡμαρτημένων, τῆς τε, Ἀπὸ
 τῆς ὀμιλίας, ἢ περ ἐμφέρεται ἐν τῇ Β καὶ ταῖς ΑΑ, καὶ τῆς,
 Ἀπὸ σῆς ὀμιλίας, ἣν ἔχουσιν οἱ λοιποὶ, οὐ χαλεπῶς διεσκεύασα
 τὸ χωρίον, γράψας, Ἀπὸ τῆς σῆς ὀμιλίας. ἀντὶ δὲ τοῦ, Φυ-
 λάττουσα, ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ γράφεται, Φυλάξασα. —
 Στ. 5, Ἐπὶ παισί.] Οὕτω διώρθωκα τὸ παρ' ἀπασι τοῖς
 πρὸ ἐμοῦ ἐμφερόμενον, Ἐπὶ πᾶσι, ὅπερ ὁ Λ, *Post* οἴπια
 μετέφρασε. Γάμον ἐπὶ παισὶν ἐκάλουν οἱ Ἀρχαῖοι τὸν ἔννομον
 καὶ ἐπὶ παιδογονίᾳ γιγνόμενον γάμον, ἀντιδιαστέλλοντες
 πρὸς τὴν μόνης ἡδονῆς ἕνεκα γιγνομένην ἀνδρὸς πρὸς γυναῖκα
 ἀφροσύνην μίξιν. καὶ ἔστι παραδέσθαι αὐτὸν Ἠλιόδωρον μαρ-
 τυροῦντα, ἐν οἷς προῖων (σελ. 445) ἔρεῖ, « Ξυνορίδα ταύτην
 » γαμηλίοις νόμοις ἀναδείκνυμι, καὶ συνέιναι θεσμῶ παιδο-
 » γονίας ἐφίημι ». ἔλεγον δὲ τὸν αὐτὸν τοῦτον ποιητικώτερον
 καὶ « Γάμον ἐπ' ἀρότω παίδων γνησίων », ὡς ἔστιν ἰδεῖν παρὰ
 τῷ Χαριεσάτῳ Λουκιανῷ (Τίμ. ἢ μισάνθρ. § 17), καὶ τῷ πι-
 θηκωδῶς καλαισχύνοντι τὰ παρ' ἄλλοις καλὰ Ἀριστοφάνει (Α.
 Ἐπιστολ. 18). — Στ. 11, Σαυτῆς.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Σὺν αὐτῆς
 ἐν δὲ ταῖς ΔΑ 159 ἐμφέρεται, Ἐαυτῆς οὐδὲ τοῦτο κακῶς,
 ἐπεὶ καὶ προῖων (σελ. 65,) ἔρεῖ « Γέγονας ἡμῖν αὐτάγγε-
 » λος τῶν ἑαυτῆς συμφορῶν ». οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τῷ Ἐαυτοῦ
 ἀδιαφόρως εἰκόασιν χρῆσθαι καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν προσώπων, ὡς
 ἔστιν ἰδεῖν παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν συγγραφέων οὓς ζηλώ-
 σασ Ἠλιόδωρος ἔρεῖ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 307), Ἐαυτοῦ,
 ἀντὶ τοῦ, Ἐμαυτοῦ, καὶ (σελ. 430), Ἐαυτῆς, ἀντὶ τοῦ
 Ἐμαυτῆς. ἐν μέντοι τῷ προκειμένῳ χωρίῳ, ἀναγνωστέον ἐμοὶ
 δοκεῖ οὔτε, Ἐαυτῆς, οὔτε, Σαυτῆς, ἀλλὰ, Σὺν αὐτῆς τὸ γὰρ
 τῶν ΑΑ Σὺν αὐτῆς, οὐδὲν ἔστιν ἕτερον, ἢ προφανῶς ἡμαρτη-
 μένη γραφὴ τοῦ, Σὺν αὐτῆς. τῶν Ἀττικῶν δ' οὐδὲν ἥττον εἶναι
 καὶ τὸ τὰς κτητικὰς τῶν ἀντωνυμιῶν προτιθέναι τῶν ἀναφο-

ρικῶν, οὐ χαλεπὸν ἐστὶ πιστώσασθαι παραθεμένους, τοῦτο μὲν, τὸν Κωμικὸν (Πλούτ. 35) λέγοντα,

Τὸν Ε΄ΜΟΝ μὲν Α΄ΥΤΟΥ τοῦ ταλαιπώρου σχεδὸν
Ἦδη νομιζῶν ἐκλετοξεῦσθαι βίον,

τοῦτο δὲ, τὸν Σοφοκλέα (Ἠλέκτρ. 251),

Ἐγὼ μὲν, ᾧ παῖ, καὶ τὸ Σ'ΟΝ σπαύδουσ' ἄμα,
Καὶ ΤΟΥΜ'ΟΝ Α΄ΥΤΗΣ, ἦλθον.....

Στ. 23, Καὶ ἡ Χαρίκλεια.] Οὕτως αἱ ΑΑ, μετὰ τοῦ συνδέσμου.

Σελ. 42, στ. 1, Φόβους.] Ἐξήλειψα τὸ ἄρθρον, τοὺς πλεονάζει γὰρ πᾶντο σολοίκως. — Στ. 17, Πολλὰ μία ἡμέρα κ. 7. λ.] Ἴσως ἐκ Σοφοκλέους (Αἴαντ. 131),

Ὡς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν
Ἄπαντα τὰνθρώπεια.....

ὡς ἐννοίας ἔχεται καὶ τὸ τοῦ Πινδάρου (Ὀλυμπ. Ζ, 173),

..... Ἐν
Δὲ μιᾷ μοίρᾳ χρόνου,
Ἄλλοτ' ἄλλοίαι διαιβύσσουσιν αὔραι.

ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς Τάτιος (Α, ή.) οὕτως ἐξέφρασε τὴν Ἠλιοδώρειον γνώμην, « Καὶ γὰρ εἰς τὴν προθεσμίαν τῶν γάμων » χρόνος ἐστὶν ἡμερῶν. πολλὰ δ' ἂν γένοιτο καὶ ἐν νυκτὶ μιᾷ » καὶ μετὰ (γρ. κατὰ) σχολὴν ζητήσομεν ». τῆς αὐτῆς δὲ πῶς ἐννοίας ἔχεται καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ παροιμιῶδες, ἐπὶ τῶν ἐνδεχομένων συμφορῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λεγόμενον, « Τὰ » φέρει ἡ ὥρα, χρόνος δὲν τὰ φέρει ». καὶ σημείωσαι ἐν παρόδῳ τὸ ἀρκλικὸν τῆς παροιμίας, Τὰ, Ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ, Ἀ, παραληφθέν. εὐρήσεις δὲ τοῦτα καὶ ἐν ἑτέροις παροιμίαις, οἶον, « Τ'Α, ὡς δὲν θέλεις, γίνονται, θέλε τα καὶ ὡς γίνονται », καὶ, « Τ'Α κερνάς, χάνεις, καὶ Τ'Α χρεωσίεις, πληρώνεις ». καὶ ἔοικεν ὁ Ἰωνισμὸς οὗτος τὴν ἀρχαιότητα τῶν εἰρημένων παροιμιῶν κατελέγχειν, καίπερ καὶ ἐν ποιήμασιν, αἷά ἐστιν ἢ καλούμενος Ἐρωτόκριτος, καὶ ἄλλα, οὐ σπανίου τῆς τοιαύτης χρήσεως οὔσης. — Στ. 19, τοῦτό τοι.] Ἐλλειπτικῶς τῆς Διᾶ, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 363). ἐχρήσατο καὶ Δουκιανὸς εἰπὼν (Νιγρίν. § 37) « Τοῦτό τοι καὶ ἦδονται καὶ » βακρύρουσι μεταξὺ ἀκούοντες ». ἐστὶ δὲ ταῦτόν τῳ, Ταῦτά

τοι, ἢ, Ταῦτ' ἄρα (καὶ ἐν τούτοις τῆς προθέσεως συνυπακουομένης)· πλὴν ὅτι μόνω τῷ, Ταῦτα, ἐλλειπτικῶς οἱ Ἀρχαῖοι ἐχρῶντο, τὸ δὲ ἐννικόν, Τοῦτο, κατὰ τὸ πλῆρες ἐκφέρειν προείλοντο. δῆλον δὲ τοῦτο καὶ ἐκ τοῦ Ξενοφῶντος (Κύρ. Ἐναβ. Δ, σελ. 188) «ΤΑΥΤΑ ἐγὼ ἴσπειδοι, καὶ ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ σὲ οὐχ ὑπέμενον». — Στ. 20, Τὸ παρὸν ἐπινοίαις ὑπερεθέμην ταῦτα, τὰ πρόδηλα κ. τ. λ.] Τὸ, Ἐπινοίαις, ἐκ τῆς Β· ἢ δὲ τοῦ, Ταῦτα, προσθήκη ἐκ τῶν ΑΑ. ἐρεῖ δὲ καὶ προῖων (σελ. 241) «Τὸν γάμον. . . διεκρουσάμην ἐπινοίαις». τὸ δὲ, Τὸ παρὸν, ἐνταῦθα οὐ πρὸς τὸ, Ὑπερεθέμην συντακτέον, ἀλλ' ἐπιρρηματικῶς ἐκληπτέον, ὡς τὸ, Τὸ νῦν, ἢ Τὰ νῦν. καὶ ἔστιν εὐεπίφορος εἰς τοῦτο ὁ Ἡλιόδωρος, οἷον (σελ. 200) «Ἐγνων τὸ παρὸν ὑπερθέσθαι χρυσίαις ἐπαγγελίαις»· καὶ αὖθις (σελ. 303), «Πρόφασις τὸ παρὸν» ὑπερθέσεως ἐπινοήσεται». λέγει δὲ καὶ ἡ συνήθεια ἐλλειπτικῶς, Τὸ παρὸν, καὶ συνεχέστερον ἐντελῶς, Κατὰ τὸ παρὸν.

Σελ. 43, στ. 15, Φόνους ἴσους.] Ἀντὶ τοῦ Φόνους, ἐν τῇ Β γράφεται, Πόνους· ὃ δὴ καὶ προείλετο ὁ Α ἐν τῇ μεταφράσει. ἑρθῶς μέγλοι ἔχειν τὴν γραφὴν, Φόνους, δηλοῖ μὲν τὸ προηγησάμενον, Τραύματα, δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 50), «Τοὺς μὲν τρώσαντος, τοὺς δὲ ἀνελόνητος». ἀντὶ δὲ τοῦ, Ἴσους, ὁ Κ εἰκάζει γεγράφθαι τὴν ἀρχὴν, Ἴσως. — Στ. 16, Ὅ, τί ποτε λέγοι.] Οὕτως αἱ ΑΑ. — Στ. 23, Ἄλλ' αὐτός τε ἔνδυναι.] Ἐτρεψα τὸν σόλοικον, Γε, εἰς τὸν, Τε. δῆλον δὲ τοῦτο καὶ ἐκ τῶν Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Β, 191),

ΑΛΛ' ΑΥΤΟΣ ΤΕ κάθησο, ΚΑΙ ἌΛΛΟΥΣ ἴδρυε λαούς,
καὶ (Ἰλιάδ. Ο, 475),

ΜΑΡΝΑΟ' ΤΕ Τρώεσσι, ΚΑΙ ἌΛΛΟΥΣ ὄρνυθι λαούς·

ἢ προφανῶς ἐνταῦθα παρωδεῖ Ἡλιόδωρος.

Σελ. 44, στ. 1, Ὑπερκύπτοντας.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. ἀναφέρεται δὲ πρὸς τὸ σημαϊνόμενον διὰ τῆς λέξεως, Πλήθος, κατὰ τὸ, Φάσαν ἢ πλεθύς (Ἰλιάδ. Β, 278). — Στ. 3, Ἄνεῖς.] Οὕτως ἐν ἅπασιν γέγραπται· ἀμεινον δὲ γράφειν, Ἄνεῖς, κατὰ τὸν ἀόριστον. — Στ. 13, Ὅ δὲ πόλεμος ἡμῖν

μελήσει.] Ἐτέρα παρῳδία ἐξ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Ζ, 490) :

Ἄλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σαντῆς ἔργα κόμιζε,

Ἴσ' ἴον τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε

Ἔργον ἐποίχισθαι· ΠΟΛΕΜΟΣ Δ' ἌΝΔΡΕΣΣΙ ΜΕΛΗΣΕΙ.

ταῦτά φησιν Ἐκτωρ πρὸς Ἀνδρομάχην τὴν ἰδίαν γυναῖκα. ὁ δὲ χαριέστατος Ἀριστοφάνης, τὰ σπουδαίως Ὀμήρῳ πεποιημένα, εἰς τὸ γελοϊότερον παρῳδήσας, τὰς γυναῖκας αὐτὰς παράγει λεγούσας πρὸς τοὺς ἰδίους ἀνδρας, καὶ παρακελεύομενας αὐταῖς παραδοῦναι, ὡς ἀμεινον διαδησομέναις, τὰ κατὰ τὸν πόλεμον (Λυσιστρ. 536),

Κᾶτα ξαίνειν ξυζωσάμενος,

Κυάμους τρώγων·

Πόλεμος δὲ γυναίξει μελήσει.

Στ. 25, Σύλων.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΛΑ.

Σελ. 45, σφ. 1, Τὸν οὐδόν.] « Οὐδὸς (φησὶν ὁ Σουΐδας), » φλιά, βατήρ, τὸ κάτω τῆς θύρας ». ἔστι δὲ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον, Κατώφλιον, τουλίσιον ἢ κάτω φλιά τῆς θύρας· οὗτος ταῖνον ὁ τῆς θύρας οὐδὸς ἦν, ὡς ἂν εἴποι γε Σοφοκλῆς (Οἶδ. Κολ. 1590), « Καταρράκτης οὐδὸς », ἤγουν ἐγίγνετο ἄλλη θύρα, δι' ἧς ἀνοιγομένης κατίεσαν ὑπὸ γῆν. τὴν δὲ τοιαύτην θύραν ἢ συνηθεῖα Κλαβανὴν ὠνόμασε, οὐδὲ τούτου ἴσως τοῦ ὀνόματος ἀπηλλοτριωμένου τῆς ἀρχαίας φωνῆς, ὡς ἔστιν εἰκάσαι ἐκ τοῦ Ἠσυχίου, παρ' ᾧ εὔρηται, « Αἰβάνη, θύρα », εἴτε τῶν ἀνιγραφέων κακῶς τὸ, Κλαιβάνη, ἢ, Κλιβάνη, μέγαλοπισάντων ἐκ τοῦ π εἰς τὸ α στοιχεῖον, εἴτε καὶ τῆς συνηθείας αὐτῆς, οἷα φιλεῖ γίγνεσθαι, μεταποιοσάσης τὸ Αἰβάνη εἰς τὸ Κλαβανὴ ἢ Κλαιβανή· ἀμφότερως γὰρ λέγεται. καὶ ὁ μὲν Ἡρόδοτος (Ε, 15'), Θύρην καταπακτὴν, εἴρηκε τὴν παρ' ἡμῖν Κλαβανὴν· Πλούταρχος δὲ, Θύραν καταρράκτιν (ἐν Ἀράτ.), καὶ Θύραν ἐπιρράκτιν (πρὸς Ἠγεμ. ἀπαίδ. § 4). — Στ. 15, Καὶ ὡς εἰς ἐσπέραν . . . φοιτήσιν κατεπαγγειλάμενος.] Περιττὸν τὸ ὧς, χωρὶς εἰ μὴ τις φάσῃ Ἀττικῶς παρέλκειν, κατὰ τὸ « Ἀπέωλεον ὡς ἐς τὰς Ἀθήνας », ἢ τὸ Σχεδόν, σημαίνειν, κατὰ τὸ, « ὧς τέσσαρα στάδια », ἵνα ἢ, Οὐκ ἀκριβῶς εἰς ἐσπέραν, ἀλλὰ περί που τὴν ἐσπέραν. εἰκὸς δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ὅτι, παρελήφθη, ἵνα ἢ τὸ ἐξῆς, Κατεπαγγειλάμενος

αγγελιάμενος ὡς εἰς ἐσπέραν φοιτήσῃ, κακῶς τῶν ἀντι-
 γραφέων, Φοιτήσῃν, ἀπαρεμφάτως γραφάντων. ἐρεῖ γὰρ καὶ
 προῖων (σελ. 328,) « Καὶ ὡς ἐκούσα ἐπιβήσεται τῆς πυρᾶς
 » ἐπαγγειλαμένη ». — Στ. 16, Διαδράναι οἱ τὴν μάχην.]
 Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. τουτέστι Διαδράναι αὐτῷ (ἦγουν
 τῷ Θεαγένει) τὴν μάχην, ὡς ἀνεὶ ἔλεγε, Διαδράναι διὰ
 τὸν Θεαγένην, ἢ χαριζόμενος τῷ Θεαγένει, τὴν μάχην,
 ἵνα δηλονότι σώσῃ τὸν Θεαγένην. δύναται δὲ ἢ ἀντωνυ-
 μία, Οἱ, καὶ ἐκ περιττοῦ κείσθαι, ἢ καὶ ἐξηρτῆσθαι τοῦ
 Ὑποθέσθαι, ἢ Συμβουλευσαι, ἢ Παραίνεσαι, ἢ ἄλλου του
 ῥήματος τοιοῦτου, ἀβλεψία τῶν ἀντιγραφάντων παραλειφ-
 θέντος, ἢ καὶ προσυπακουμένου κατὰ σχῆμα τὸ λεγόμενον,
 Ἐξ ἀναλόγου (Ἴδιε Εὐστάθ. Ὀδύσσ. Γ, 289). Καὶ ἔσται ὁ
 νοῦς, Ἀλλ' ὑποθέσθαι αὐτῷ διαφυγεῖν τὴν μάχην. ἐνδέχεται
 μέντοι καὶ γραφικῶς ἡμαρτῆσθαι τὸ, Οἱ, ἀπὸ τῆς διφθόγγου
 τοῦ Διαδράναι, διὰ τὴν ὁμοιότητα, παραπλασθὲν, κατὰ καὶ
 ἐπὶ τῆς ἐτέρας γραφῆς, Διαδράσαι σοι, τῷ Σαι, τὸ, Σοι, παρ-
 επλάσθη. — Στ. 22, Μονονουχὶ ζῶσαν κ. τ. λ.] Τοῦθ' ὁ καὶ ἢ
 παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ (Ἀντιγ. 919) Ἀντιγόνη περὶ ἑαυτῆς λέγει,

Ἄλλ' ὄσθ' ἔρημος πρὸς φίλον ἢ δῦσμορος,
 Ζῶσ' εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς.

Σελ. 46, στ. 10, Τούτους.] Οὕτως αἱ ΑΑ, κατ' αἰτια-
 τικὴν ὁ γὰρ νοῦς, Τούτους, ὧν οἱ πολέμιοι ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ
 ἐργάζεσθαι τὰ τοῦ πολέμου εἰσὶ, μὴ κατὰ τάχος διὰ τῶν
 αὐτῶν ἔργων ἀμύνεσθαι κ. τ. λ. — Στ. 13, Ὁ Λόγος.]
 Ἐνάρθρος, ἐκ τῶν ΑΑ. ἐρεῖ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 411),
 « Περὶ βασιλείας γὰρ . . . ὁ λόγος », τῆς χρήσεως ἐν τοῖς
 τοιοῦτοις ἀπαιτούσης πάντως τὸ ἄρθρον. — Στ. 16, Ὅσα
 καὶ νικᾶν περιγίγνεται.] Αἱ ΑΑ, Ὅσα καὶ νικᾶν περιγίγνεται
 ἀλλ' οὐδετέρα τῶν γραφῶν ἔρρωται ὡφείλε γὰρ εἰπεῖν, Ὅσα ἐκ
 τοῦ νικᾶν, ἢ, τῷ νικᾶν, ἢ γοῦν, τοῖς νικῶσι περιγίγνεται. —
 Στ. 19, Ἐνσπονδον.] Ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 20, Τοὺς ἀλόντας]
 Περιττὸν τὸ ἄρθρον, καὶ πῶς καὶ ἀδιανόητον ἀπεργάζεται τὸ
 λεγόμενον, ὡσπερ ἂν εἰ οὕτως ἐκπέφραστο, Ἀναγκαῖον τοὺς
 ἀλόντας ἢ περιεῖναι κρατοῦντας, ἢ τεθνάναι. ἴσως ἐγγρα-
 πτω πάλαι, Ἡ τεθνάναι τούτους ἀλόντας ἀναγκαῖον. — Στ.

21, Τεθνηγμένοι.] Ἐχρήσατο ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 43), τῷ Θήγειν, κυρίως, ἐπὶ τοῦ, Ἀκονᾶν· ἐνταῦθα δὲ μεταφορικῶς, ἀντὶ τοῦ, Παρορμᾶν, παροξύνειν, ἐνισχύειν. ἔστι δὲ ταύτης τῆς σημασίας ὅσα πλεῖστα μαρτύρια παραδέσθαι ἔκτε τοῦ περὶ Κύρου παιδείας τοῦ Ξενοφῶντος, καὶ πολλῶν ἄλλων ἀρίστων συγγραφέων. — Στ. 24, Ἐκάλει.] Ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται, Ἀνεκάλει. ὅπερ ἴσως ἄμεινον.

Σελ. 47, στ. 9, Ἀφόρητον] Ἡμάρτηται τὸ, Ἀπόρρητον, τῶν ΔΑ 63. — Στ. 10, Κατάκροτος.] Κακῶς ἐν ταῖς ΑΑ, Κατάκρατος· τὸ δὲ Κατάκροτος, ὅπερ οὐπω κατεγράφη ἐν τοῖς Λεξικοῖς, σημαίνει ἐνταῦθα, Φορύβωδης, οἷα φιλεῖ γίνεσθαι παρὰ τὰς μάχας ἢ συμμιγῆς τῶν πολεμούντων βοή. ἔχει δ' ἂν τις ἄλλως καὶ ἐπ' εὐφημίας τῆς μετὰ κρότου γιγνομένης χρήσασθαι τῇ λέξει· καὶ γὰρ καὶ τὸ, Κατακροτεῖ, Ἡσύχιος ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, « Ἄγαν ἐπαινεῖ. κατευφη- » μεῖ ». ἐν δὲ τῷ Περὶ τῶν τῆς συντάξεως σχημάτων συνταγματίῳ, ὃ προσετέθη τῷ Ἐνετίησιν ἐκδοθέντι, ἐν ἔτει 1757, τετάρτῳ τῆς Θεόδωρου τοῦ Γαζῆ Γραμματικῆς βιβλίῳ, σελ. 84, ὅλον τουτὶ τὸ χωρίον τοῦ Ἡλιοδώρου, ὃ τὸν Θεόδωρον ἐκδούς, παρὰ τυφλῷ Τυπογράφῳ, οὐ πανυ τι ὀξὺ δεδορκῶς αὐτὸς, οὕτως ἀθλίως καὶ παρῶδῆσε καὶ μετέγραφε· « Νομί- » σατε ὄραν ἀλισκομένην τὴν Τροίαν, καὶ τὴν μὲν φλόγα τὰ » οἰκοδομήματα ΝΕΜΟΜΕΝΗΝ, ΕΠΙ ΔΕ ΤΟΥΣ » ΟΦΘΑΛΜΟΥΣ ΜΕΛΑΝ ΕΜΠΥΡΟΝ, ΚΑΠΙ » ΤΗΝ ΑΚΟΗΝ ΗΧΗΝ ΚΑΤΑΚΡΙΤΟΝ ΕΠΙ- » ΦΕΡΟΜΕΝΗΝ, τοὺς δὲ πολεμίους, ἀνδρας ἀποκτείνον- » τας, γυναῖκας ἄγοντας ». — Στ. 13, Τῶν δέ.] Τουτέσι, τῶν ἐπεληλυθότων ληστῶν. — Στ. 22, Καθ' ὃ.] Ἄμεινον οὕτω γράφειν διηρημένως· ἀναφέρεται γὰρ εἰς τὸ ὄναρ. — Στ. 25, Καὶ πρὸς τὰ ἐναντία τῶν προτέρων.] Ἴσως περιττὸς ὁ σύνδεσμος. ὃ δὲ νοῦς, ἔκρινε νῦν τὸ ὄναρ ἐναντίως τῇ πρόσθεν (σελ. 32) κρίσει.

Σελ. 48, στ. 1, Συνέβαλλεν.] Οὕτως ἢ Β, κατὰ τὸν παραλίπ- κόν, ἐν δὲ ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Μελέβαλεν. — Στ. 2, Ἀφαιρεθείσης.] Ἴσως, Ἀφαιρεθεῖς· οἶον καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 83), « Παίδων » πρὸς ληστῶν ἀφαιρεθεῖς ». — Στ. 4, Ὡς δολεράν ὀνειδίσας.]

Καὶ Κροῖσος παραπλοσίως ὡς ψεύσῃν τε καὶ ἀχάριστον ὄνει-
δίξει τὸν Ἀπόλλωνα, ἀπαληθεύει ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ (Ἡρόδοτ.
Α, 90). καὶ Ξέρξης ἔπειτα, διαλυθείσης ὑπὸ χειμῶνος
τῆς γεφύρας, πλιγὰς ἐκέλευσεν ἐμφορῆσαι τῷ Ἑλλησπόντῳ,
«Ὡς ἐόντι καὶ ΔΟΛΕΡῶσι τε καὶ ἀλμυρῷ ποταμῷ (Αὐτ.
Ζ, 35)». ἢ τῶν τριῶν ἀρα τούτων βαρβάρων βάρβαρος
μεμφιμοιρία, σοφὸν εἰς τὰ μάλιστα, ἀποφαίνει τὸν Ἐπίκτη-
την εἰπὼντα, «Ἀπαιδεύτου ἔργον τὸ ἄλλοις ἐγκαλεῖν ἐφ'
» οἷς αὐτὸς πάσχει κακῶς». — Στ. 8, Κλοπεύοντας.] Ἴσως
ἔγραψεν Ἡλιόδωρος, Κλοτοπεύοντας, ὃ ἐστὶ διατρίβοντας
καὶ παρακλέπτοντας τὸν καιρὸν, καὶ φυγομαχοῦντας· παρωδεῖν
γὰρ εἰσὶν ἐνταῦθα τὸ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Γ, 148),

.....Νῦν δὲ μνησάμεθα χάριτος
Λίψα μάλ' οὐ γὰρ κρή ΚΑΟΤΟΠΕΥΕΙΝ ἐνθάδ' ἴοντας,
Οὐδὲ διατρίβειν.....

τὸ δὲ Κλοπεύειν (ἢ, ὡς ἕτεροι γράφουσι, Κλωπεύειν, ἀπὸ
τοῦ Κλωψ) οὐδὲν τι σχεδὸν πλεῖον βούλεται σημαίνειν τοῦ
Κλέπτειν. — Στ. 16, Ἐαυτοῦ.] Ἐκ τῶν ΑΑ ἡ γραφή. — Στ.
17, Συνέσσεσθαι.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Συνέπισσθαι. Ἴσως ἐξ ἀμεί-
νονος γραφῆς τῆς, Συνέψεσθαι. — Στ. 18, Ἀπατάμενον.]
Τουτέστι, κακῶς οἰόμενον, ὡς καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 25),
« Παρόντος ἀκούειν ἀπατάμαι ». ὃ δὲ Μ προείλετο τὴν ἡμαρ-
τημένην γραφὴν τῶν ΚΑ, Ἀπαντῶμενον. — Στ. 24, Καθαλά-
μενος.] Ἦγουν, κάλαπιδῆσας. οὕτω διώρθωκα τρέψας εἰς τὸν
ἀόριστον, τὸν ἡμερησίαν ἐνεσιῶτα, Καθαλλόμενος, ὃ ἐστὶ κάλα-
πιδῶν. εἰρήσαι δέ μοι περὶ τούτου καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 20).
ἴσως δὲ καὶ τὸ ἐχόμενον, Καὶ πολλὰ, τρεπτόν εἰς τὸ, Καὶ τὰ
πολλά.

Σελ. 49, στ. 1, Ἑλληνίδι τῇ γλώττῃ.] Οὕτω μετὰ τοῦ
ἄρθρου αἰ ΑΑ.

Σελ. 50, στ. 5, Τὸ μὲν τι.] Οὕτω διώρθωκα κἀνταῦθα
καὶ ἐν ἄλλοις χωρίοις, τρέψας εἰς τὸ ἀόριστον, Τι, τὸν διαβε-
βαιωτικόν, Τοι. — Στ. 10, Ἐπιστρέψαντες.] Ἐν ταῖς ΔΑ
406 γράφεται, Ἐπίσπρῆσαντες, ὅπερ ἀλλότριον τοῦ παρόντος
χωρίου, κἀν εἰ Δορβίλλος ἐγκρίνειν εἴκοι τὴν δίχα τοῦ σ γρα-
φῆν. — Στ. 13, Εἰς γὰρ οὐδεῖς.] Τουτέστιν, Οὐδεῖς ὅλως· τὸ γὰρ,

Εἷς, πλείονα ἐπίτασιν ἐμφαίνει τῆς ἀρνήσεως, συναπτόμενον τῷ Οὐδεῖς, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 92), « Ἐν οὐδὲν ἀπελίμπανον ». καὶ ἔστι τούτου μυρία παραθέσθαι παραδείγματα ἐκ τῶν δοκίμων συγγραφέων, εἴ μοι καταπυκνούν τὸν λόγον προὔκειτο παραδείγμασι. μετιόντες τοίνυν ἐπὶ τὰ καιριώτερα, διορθωτέον εἶναι φαμέν τὸν Ἡσύχιον ἐν οἷς φησιν, « ἘΝ ΟΥΔ' ἘΝ, ἐπὶ τοῦ πολλοῦ λέγεται ». δῆλον γὰρ ὅτι διηρημένως χρὴ γράφειν δασύνοντας. ἘΝ ΟΥΔ' ἘΝ ὅπερ ἀσαφῶς πάνυ ἐξηγήσατο διὰ τοῦ, « Ἐπὶ τοῦ πολλοῦ λέγεται », τοῦτο βουλόμενος ἐμφῆναι, ὡς ἔοικεν, ὅτι τὸ Ἐν, συναπτόμενον τῷ Οὐδὲν, τοσούτου δεῖ σημαίνειν ἐνότητα, ὥστε καὶ πλήθους ἐννοίαν παρίστησι. τὸ γὰρ, Οὐδεῖς, καὶ καθ' ἑαυτὸ ἐπὶ πολλῶν ἀποφατικῶς λεγόμενον, προσλαβὼν τὸ Ἐν, ἐπιτείνει τὴν ἀπόφασιν, τῷ μηδεμίαν ὑπολείπειν ἐξαίρεσιν, καὶ ἐμφαίνει ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ, Ἀπαξάπαντες ὅσον εἴτις λέγοι, « Εἷς οὐδεῖς ἐξῆλθε τῆς πόλεως », ταῦτ' ὅλον φήσει τῷ λέγοντι, « Ἀπαξάπαντες ἔμειναν ἐν τῇ πόλει ». τὸ δὲ ἐχόμενον, Ἐβαλεν, καίπερ οὕτω πάντων γραψάντων τῶν πρὸ ἐμοῦ, ὠφείλον τρέψαι, εἰς τὸ, Ἐβαλεν, παρατάλιμῶς. — Στ. 20, Καθέντα.] Ἀδρίστως, ἔκλε τῆς Β καὶ τῶν ΚΑ ὁ γὰρ ἐνεσίως, Καθιέντα (ὅς ἐμφέρεται καὶ ἐν ταῖς ΔΑ), ἀκατάλληλός ἐστιν ἐνταῦθα.

Σελ. 51, στίχ. 10, Σκύλων.] Οὕτω παρ' ἅπασιν ἄλλ' ἴσως κἀνταῦθα Σύλων γραπτέον. — Στ. 17, Ἐπιβουλῆς συνθήκη, τῆς ἱερωσύνης καὶ προφητείας . . . παρελόμενος.] Διεσχεύασα τὸ χωρίον ἐκ τῶν δύο τούτων γραφῶν τῆς τε ΔΑ, Ἐπιβουλῆ τῆς ἱερωσύνης τῆς προφητείας . . . παρελόμενος, καὶ τῆς ΔΑ 552, Ἐπιβουλῆς συνθήκη τὴν ἱερωσύνην τῆς προφητείας . . . παρελόμενος. τὸ μὲν γὰρ, Ἐπιβουλῆς συνθήκη, ὀρθῶς ἔχειν ἔοικε, διὰ τὸ « Τὴν ἐπιβουλὴν συνθεῖσης (σελ. 226) »· τὸ δὲ, Τῆς ἱερωσύνης καὶ προφητείας, διὰ τὰ καὶ ἐκ ἄλλοις (σελ. 266, 268, καὶ 275), συνωνύμως κεχρησθαι τοῖς δύο τούτοις ὀνόμασι τὸν Ἡλιόδωρον. διττὴ δὲ καὶ τοῦ, Παραίρεισθαι, ἢ σύνταξις· οὐ γὰρ μόνον, Παραίρουμαί σου τοῦτο, ἀλλὰ καὶ Παραίρουμαί σε τοῦτο, λέγειν ἔξεστι. — Στ. 25, Αἰσθανόμενος.] Ἐν τῇ Β καὶ ταῖς ΚΑ, Αἰσθόμενος.

Σελ. 52, στίχ. 6 Αὐτῶν.] Τουτέστιν, Ἐαυτῶν ἐν δὲ ταῖς ΔΑ,

Αὐτῶν, ψιλῶς. ἐρεῖ καὶ προῖων (σελ. 549), « Μοῖραν αὐ-
 » τάρκη τῶν ὁμογλώσσων εἰς τὴν φρουρὰν ἀποκληρώσας ». —
 Στ. 9, Πρὸς τὸ νησίον.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Πρὸς τὴν νῆσον. — Στ. 10,
 Σῦλα.] Οὕτως αἱ ΑΑ. — Στ. 11, Κατ' αὐτὸ.] Οὐδετέρως,
 διὰ τὸ προσηγορευμένον, Νησίον· ὃ δὴ καὶ Κοῖνος, ἐν ταῖς εἰς τὸ
 περὶ διαλέκτων τοῦ Κορίνθου σημειώσεις (σελ. 39), διορθώ-
 σατο πρὸ ἐμοῦ. εἰ δὲ γράφοις, Τὴν Νῆσον, ὡς αἱ ΑΑ, τότε
 καὶ, Κατ' αὐτὴν, γραπτέον. καὶ ἴσως ἀμεινον τοῦτο· ἐπεὶ καὶ
 μετ' ὀλίγα, « Ὡς δὲ πᾶσαν ἐπιδραμόντες », φήσει. ἀλλ' ὅμως τὰ
 τοιαῦτα ἔξεστι παραμυθεῖσθαι καὶ τῷ Πρὸς τὸ σημαίνοντον
 λεγομένῳ σχήματι.

Βιβλίῳ Β, Σελ. 53, σλ. 6, Ἀπρόσμαχον τὴν αὐγὴν ἀπο-
 λαβοῦσα.] Ἀντὶ τοῦ, Ἀπολαβοῦσα, ἴσως ἐγγράπτο, Ἐπι-
 βαλοῦσα, ἢ γοῦν, Ἐπιβάλλουσα. ἐπὶ γὰρ ἐν οὐδὲν οὕτως ἐπι-
 φοροὶ οἱ Ἀντιγραφεῖς, ὡς ἐπὶ τὸ συγχέειν τὰ δύο ταῦτα
 ῥήματα, τὰ τε, Βαλεῖν, καὶ τὸ, Λαβεῖν, καὶ τὰς δύο προθέσεις,
 τὴν τε, Ἐπὶ, καὶ τὴν, Ἀπό. ἄλλως τε δὲ καὶ χαίρει Ἡλιόδωρος
 τῇ φράσει ταύτῃ, οἷον (σελ. 528), « Ἐπέβαλλεν ὁ ἥλιος
 » τὴν ἀκτῖνα », καὶ (σελ. 568), « Ἡλίου τὴν ἀκτῖνα ἐπιβάλ-
 » λοντας, μαρμαρυγὴ τις ἀφραστος καὶ εἰς τοὺς πορρωτάτω
 » διερρίπιζετο ». ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου χωρίου, ἡ φλόξ ἐστὶν
 ἢ μετὰ τὸ δῦναι τὸν ἥλιον ἐπιβαλοῦσα τὴν αὐγὴν ἀπρόσμαχον,
 τούτέστι μῆκετι κωλυομένην διαφαίνεσθαι ὑπὸ τῆς ἀνταυ-
 γάσεως τοῦ ἡλίου· δι' οὗ καὶ παρωδεῖν ἔοικέ πως, ἢ γοῦν ἀνίπ-
 τισθαι, τὸ Ὀμηρικὸν (Ἰλιάδ. Σ, 210),

..... Ἄμα δ' ἡελίῳ καταδύντι
 Πυρσοὶ τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι, ὑψόσε δ' αὐγὴ
 Γίγνεται αἰσσοῦσα, περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι.

Σελ. 54, σλ. 5, Τὸ ἐξ ἀνθρώπων κάλλος.] Τὸ, Ἐξ ἀν-
 θρώπων, οὐδὲν ἄλλο σημαίνειν οἷον τε κυρίως, ἢ τὸ ἔξω τῶν
 ἀνθρώπων, ἢ γοῦν τὸ ἀπωκισμένον καὶ οἷον ἀπηλλοτριωμένον
 τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. ἐπεὶ δὲ τὸ τοιοῦτον ἢ θεῖον, ἢ θηριῶδες
 τι τυγχάνειν ἀνάγκη, διττὴν εἰκότως ἔλαχε τὴν σημασίαν
 καὶ τὸ, Ἐξ ἀνθρώπων· ἢ γὰρ σημαίνει τὸ συνηθέστερον λεγόμε-
 νον, Ἐπὲρ ἄνθρωπον, ἢ τὸ, Ἀπ' ἀνθρώπων καὶ ἀπηνέσιατον
 ἔτι παραδείγμα τοῦ πρώτου, τὸ τε ἐν τῷ προκειμένῳ χω-

ρίω, Ἐξ ἀνθρώπων κάλλος, τουτέστι τὸ ὑπὲρ ἀνθρώπων ἢ θεῶν κάλλος, καὶ ὁ προῖών (σελ. 85) ἐρεῖ, «Τὰ ἐξ ἀνθρώπων χρήματα», ἦγουν τὰ ὑπὲρ ἀνθρώπων χρήματα, τοσαῦτα δηλονότι ὅσα οὐδεὶς ἀνθρώπων κτήσασαίτο. τῆς αὐτῆς ἔχεται διακοίας καὶ τὸ ἐν ταῖς εἰς Ἱπποκράτην (Τομ. Β, σελ. 905) ψευδῶς ἀναφερομέναις ἐπιστολαῖς, «Ἐπὶ τὸν μέγαν (ἀν)» ἠρχόμην Περσέων βασιλεία, ἔνθα πόλιες ὅλαι προσέεισαν » Τῆς Ἐξ Ἀνθρώπων Ἐυδαίμονι ἦς γεγεμισμέναι ». τοιοῦτον δ' ἔοικε, καίπερ οὐ πᾶν τι σαφῶς ἐκπεφρασμένον, καὶ τὸ Ἐπικούρω (παρὰ Διογ. Λαερτ.) λεχθὲν, » Ἐνδοξοὶ καὶ περίβλεπτοι τινὲς ἐβουλήθησαν γενέσθαι, τὴν ἐξ ἀνθρώπων ἀσφάλειαν οὕτω νομίζοντες περιποιήσεσθαι »· εἴη γὰρ ἀνὴρ ἢ ἐξ ἀνθρώπων ἀσφάλεια, ἢ μεγίστη καὶ μόνοις ἀνθρώποις τοῖς κατοικοῦσι τὸν Ὀλυμπον ἀσφάλεια,

..... Ὅτι φασὶ θεῶν ἕδος Ἀσφάλῆς Αἰετῶν

Ἐμμεναι.....

καθὰ φησιν Ὀμηρος (Ὀδυσσ. Ζ, 42). καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς πρώτης σημασίας τοῦ, Ἐξ ἀνθρώπων. τῆς ἐτέρας δὲ, Αἰσχίνην ἔχομεν παρασχέσθαι μάρτυρα, λέγοντα (κατὰ Τιμάρχου), «Καὶ δῆσαντες πρὸς τὸν κίονα... ἐμασίγουν τὰς ἐξ ἀνθρώπων πληγὰς», τουτέστι τὰς ἀπηνεῖς καὶ ἀπανθρώπους πληγὰς. Αἰσχίνη δὲ κατηκολούθησαν ὁ, τε Αἰλιανὸς (Ζῶων ἰδιότη. Α, κα'), «Μασίγούσι τε πόλλαῖς καὶ ταῖς ἐξ ἀνθρώπων ξαίνουσι», καὶ ὁ τὸν Ἱεροκλέους βίον γράψας (Σουίδ. Ἱεροκλ.), «Εἰς δικαστήριον ἀχθεῖς ἐτύπτετο τὰς ἐξ ἀνθρώπων πληγὰς», καὶ ἄλλοι. — Στ. 9. Ἐσχάτων καὶ ἀψύχων φιλημάτων.] Οὕτως ἔχει τάξεως τὸ χωρίον ἐν ταῖς ΑΑ, ὁ δὲ Κ γράφει, Ἐσχάτων φιλημάτων καὶ ἀψύχων, ὅπερ ἐπιλαθόμεν καταχωρίσαι εἰς τὸ τῆς σελίδος ἄκρον. — Στ. 20, Δικνεῖσθαι.] Μακρῶν ἀνὴρ ἀμεινον εἶπε, Δικνεῖσθαι, κατὰ τὸν ἀόριστον.

Σελ. 55, σλ. 1, Παρὰ τὴν πρώτην.] Οὕτως ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 2, Ἀπὸ Ἰσπληγος.] Ἰσπληξ, ἐπὶ σταδιοδρομίας, ἢ οἱ Ἀττικοὶ Βαλβίδα φασίν· ἕτεροι μὲντοι διαφορὰν οἶδασιν Ἰσπληγος καὶ Βαλβίδος, τὴν μὲν, ξύλον ἐγκάρσιον εἶναι λέγοντες, τὴν Ἰσπληγα, ἀπείργουσαν τέως τοὺς δραμοῦς.

μένους, τὴν δὲ Βαλβίδα, γραμμὴν κοίλην ἐγκεχαραγμένην τῷ ἑδάφει, εἰς ἣν ἐγκαταπεσούσης τῆς Ὑσπληγος ἀφίεντο πρέχειν οἱ δρομεῖς· ὅθεν καὶ Ἀφετιρία ἐκλήθη ἢ Ὑσπληξ. — Στ. 5, Ἀφεςφενδόνητο.] Μεταφορικῶς, προσυπακουόμενου τοῦ, εἰς τὴν λίμνην, ἢ εἰς τὸ ὕδωρ, ὃ μὴ συνέντες οἱ πρὸ ἡμῶν, ἀσαφῶς τὴν ῥῆσιν ἠρμήνευσαν. δῆλον δὲ γενήσεται μάλιστᾶ παραθεμένοις τὸ παράλληλον τουτὶ χωρίον, ἐκ τῶν ἐξῆς (σελ. 556), « Ἐπὶ κεφαλὴν ἀπὸ τῶν τειχῶν εἰς τὸ » ἐκτός τε καὶ τὸ ὕδωρ ἐκσφενδονηθῆναι ». ἔστιν οὖν ὁ νοῦς τοῦ προκειμένου χωρίου, Ὁ πορθμένων αὐτοῖς, ὡς συνέβαλον οἱ πολέμιοι τὸ πρῶτον, ἀπὸ τῆς βοῆς, ὡς περ ἀπὸ φόβου Ὑσπληγος κατὰπεσούσης, τουτέστιν, ἀμα τῷ τῆς βοῆς τῶν πολεμίων αἰσθῆσθαι, ἐξελίναξεν ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ σκάφους εἰς τὴν λίμνην (ὅθεν ἔμελλεν εἰς γῆν ἀπονήξασθαι), τοσούτῳ τάχει, ὅσῳ περ ἂν λίθος ἀπὸ σφενδῶνης βληθεῖς. — Στ. 8, Χαλεπῶς δὲ.] Ἐκ τῶν ΑΑ. Στ. 9, Προσορμήσαντες.] Γέγραφα ἀμεταβάτως· Προσορμῆν γὰρ αὐτὸς ποί τις λέγεται· Προσορμίζειν δὲ τὴν ναῦν. — Στ. 15, Διαπλόκους.] Οὕτω διώρθωκα, ὡς πρὸς τὴν αἰτιατικὴν, Καλύβας, ἣν ἐξ ἀνάγκης ὑπακουστέον διὰ τὸ, Καταφλέξας. Στ. 18, Καὶ εἰς τέφραν κ. τ. λ.] Σημείωσαι Τέφρας καὶ Σποδιας διαφορὰν. Τέφρα μὲν γὰρ ἔστιν ἡ πάσις ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἐξαναλωθείσης τῆς ὕλης καταλειπομένη κόνις, ἣν ἢ συνήθεια, Ἀχυλίαν, ὠνόμακε, ἴσως διὰ τὸ μηδένα χυλὸν ἔτι ὑπολείπεσθαι ἐν αὐτῇ εἰς πυρὸς τροφήν ἐπιτιθέειον· Σποδιά δὲ, ἢ Σποδὸς, ἐν ἣ λεωτά τινα ψήγματα διαμένουσιν ἔτι καὶ λείψανα πεπυρωμένων ἀνδράκων, ἣν καὶ Θερμοσποδιάν, καὶ Μαρίλιν ἔλεγον, ἢ δὲ συνήθεια, Ἀνδρακούφην, λέγει, ὡσανεὶ τινα Ἀνδρακιὰν κούφην. μάρτυς δὲ τῆς διαφορᾶς ταύτης καὶ Ὅμηρος, ἐπὶ μὲν τῆς τέφρας λέγων (Ἰλιάδ. Ψ, 250),

Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθουσι οἶνω,
Ὅσσον ἐπὶ φλόξ ἤλθε, βαθεῖα δὲ κάππεισε τέφρη·

ἐπὶ δὲ τῆς σποδοῦ (Ὀδυσσ. 1, 375),

Καὶ τότε ἐγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς,
Εἴως θερμαίνοιτο.....

ὅθεν καὶ Σποδεῖν, τὸ ἐν τῇ σποδῷ ὀπτᾶν ἔλεγον. — Στ. 21, Ἀποσβεσθείσης.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΔ, Ἐναποσβεσθείσης. τὸ δὲ

ἔχόμενον, καὶ πρὸς τὸ βάσιμον ἀποφυγείσης, ἐστὶ, τῆς σὸθ' διας φυγείσης τοσοῦτον, ὥστε μὴ φλέγειν τὸν ἐπιβαίνοντα. Στ. 25, Ἄπέβησαν.] Ἦγουν ἀπὸ τοῦ στομίου πρὸς τὸ ἐνδότερον τοῦ σπηλαίου ἔβησαν. ἐν δὲ ταῖς ΔΑ γράφεται, Ἐπέβησαν, οὐκ ὀρθῶς· τὸ γὰρ Ἐποβαίνειν, Ἐπαναχωρεῖν πως ἐστίν· οἶον τὸ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 58), « Ἐπέβη δὲ εἰς τοῦπίσω ».

Σελ. 56, στ. 10, Δεδιώς μή τι κ. τ. λ.] Οὐκ ἂν ἀπροσδιονύσως παρῴδησεν ἐνταῦθα τὸ (Ἰλιάδ. Σ, 54),

Δείδει γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ.

τὸ δὲ, Μή τι κακὸν ἑαυτὸν ἐργάσῃται (ὡς ἐμφέρεται ἐν ταῖς ΔΑ 191), διπλῆ αἰτιατικῇ, τῶν Ἀττικῶν ἐστὶ· καθὰ καὶ προῖων (σελ. 292) ἐρεῖ, « Μὴ δὴ τι λάθοι κακὸν αὐτός τε ἑαυτὸν κακείνην » ἐργασάμενος». χαίρουσι γὰρ ὡς ἐπίπαν οἱ Ἀττικοὶ τῇ τοιαύτῃ συντάξει, οὐ μόνον τὸ Ἐργάζομαι καὶ τὰ συνώνυμα, οἶον, Δρῶ, Ποιῶ, πρὸς αἰτιατικὴν προσώπου συνάπλογες, ἀλλὰ καὶ Ἀποστερῶ, ἢ Ἀφαιροῦμαι σε τοῦτο, καὶ Ἀρέσκω σε, καὶ Λέγω σε κακὰ, ἢ κακῶς, καὶ ἄλλα τοιοῦτότροπα λέγοντες. τοιοῦτόν ἐστὶ καὶ τὸ παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλιάδ. Ρ, 237),

Καὶ τότε ἄρ Αἴας Εἶπε βοὴν ἀγαθὸν ΜΕΝΕΛΑΟΝ.

εἰκὸς δὲ καὶ τὴν συνήθειαν ἐκ τούτων ὀρμηθεῖσαν, ἐπὶ τοσοῦτον καταχρήσασθαι τῇ συντάξει, ὡς ἅπαντα σχεδὸν τὰ πρὸς δοτικὴν φερόμενα ῥήματα, αἰτιατικῇ συντάττειν· λέγει γὰρ οὐ μόνον, Μὲ ἔκαμε πολὺ κακὸν, Μὲ (καὶ Μοῦ) ἐσῆρε τὸ ἔνδυμα, Μὲ ἤρεσεν ὁ λόγος σου, Μὲ εἶπεν ὅτι, ἀλλὰ καὶ Μὲ ἔδωκέν, ἢ Μὲ ἐχάρισεν ἔνδυμα, Ὀλίγον με μέλει, Μὲ πιστεύει, κ. τ. λ. ὅτι δὲ ταῦτα πάντα ἑλλειπτικὰ προθέσεώς ἐστε τῆς, Εἰς, ἢ τῆς, Πρὸς, ἱκανὸν ἂν εἴη τεκμήριον, ὃ φθὰς ὁ λόγος ἐδήλωσεν ἐξ Ὀμήρου, παρατιθέμενον οἷς αὐτὸς ἐν ἄλλοις (Ἰλιάδ. Λ, 405) κατὰ τὸ πλῆρες ἐξήνεγκεν, εἰπὼν,

Ὁχθήσας δ' ἄρα Εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα ΘΥΜΟΝ.

Στ. 18, Κινδύνοις θαλασσῶν, Κινδύνοις πειρατιρίων, κ. τ. λ.] Περὶ τοῦ Ἀσυνδέτου λεγομένου σχήματος, ὅτι ἐμπαθέστερον ἀπεργάζεται τὸν λόγον, εἰρηται καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 15). ἐνταῦθα δ' οὐκ ἀπεικὸς καὶ παρῴδησάι πως τὸν Ἡλιόδωρον τὴν Ἀποστολικὴν ῥῆσιν (Β, Κορινθ. ΙΑ,

κς')

ες'), « Κινδύνοις ποταμῶν, κινδύνοις ληστῶν . . . κινδύνοις ἐν θαλάσῃ κ. τ. λ.

Σελ. 57, σλ. 1, Εἰς οὐδέν δ' ὄφελος.] Προσέθηκα τὸν, Δε, ὃν ἀπαιτεῖ ἐνταῦθα ὁ προηγησάμενος, Μέν.—Στ. 10, Ἀπειράτος.] Ἡ προσυπακουστέον τὴν γενικὴν, Γάμου, ἀπὸ τοῦ προηγησαμένου, Γαμετὴν, ἢ προσθετέον, ὡς ὑπὸ τῶν ἀντιγραφῶν παραλειφθεῖσαν· ἐν γὰρ τοῖς ἐξῆς (σελ. 456), «Γάμου» καὶ ἀνδρὸς ὀμιλίας ἀπειράτον», κατὰ τὸ πλῆρες ἐρεῖ.—Στ. 12. Χαρίκλειαν.] Κατὰ αἰτιατικὴν, ὡς αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ ἀναφέρεται γὰρ ἐπὶ τὸ, Προσφθέξομαι· κατὰ καὶ προῖων ἐρεῖ (σελ. 281), «Τὸ γὰρ χριστὸν ὄνομα καλεῖν ἀπεστέρημαι,» Πατέρα». οὕτω δὲ καὶ Πλούταρχος (Ἐπτ. σοφ. συμποσ. § 20), «Οὐ καὶ τὸ ὄνομα διαμνημονεύουσιν, Ἐναλον» καὶ αὐτοῖς (ἐν Ἀριστέιδ. § 6), «Ἀνὴρ πένης καὶ δημοτικὸς» ἐκτίσατο τὴν βασιλικωτάτην καὶ θειοτάτην προσηγορίαν,» Τὸν Δίκαιον», ὅπου οὐκ ὀρθῶς ὠήθησαν τινες ἀγνωστότερον εἶναι, Τὸν Δικαίου.—Στ. 16, Φίλιον.] Ἐν ταῖς ΑΑ καὶ ΚΑ, Φίλον.

Σελ. 58, σλ. 2, Ὑπήκουσε.] Ἦγουν Ἀπεκρίνατο πρὸς τὴν φωνήν. ἔστι δὲ ἡ χρῆσις τῶν Ἀττικῶν· οἷον τὸ τοῦ Θεοφράστου (Χαρακτ. Δ.), «Καὶ κόψαντος τὴν θύραν, ὑπακοῦσαι αὐτός.—Στ. 3, Τὸ μὲν τοιοῦτου σώματος κ. τ. λ.] Παρὰ τὴν ὑποσημειωθεῖσαν τῇ σελίδι γραφὴν τοῦ Κ, ἐν τῇ Β ἐμφέρεται, τὸ μὲν ὅτι τοιοῦτου σώματος, δι' οὗ πρὸς· ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, τὸ μὲν ὅτι τοιοῦτου σώματος, διότι οὗ πρὸς· δηλονότι ἡμαρτημένως τε ἅμα καὶ ἀσυντάκτως ἐν ἀπάσαις. γραπτέον οὖν, ὡς διώρθωκα, τὸ μὲν, τοιοῦτου σώματος, οὗ πρὸς, κ. τ. λ.—Στ. 6, Ὑπὸ νερτέρων εἰδώλων.] Τὰ τῶν Νερτέρων, τούτεστι τῶν ὑπὸ γῆν, εἰδῶλα φησὶν, ἀδὴ καὶ Φάσματα φθάσας εἴρηκεν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 4), ὡς Εὐριπίδης (Ἀλκεστ. 1127).

Ὅρα γε, μήτι φάσμα νερτέρων τοδ' ἦ.

Νέρτεροι δὲ, (κατ' ἀφαίρεσιν τῆς ἀρχικῆς συλλαβῆς παρὰ τὸς Ἐνέρτεροι) λέγονται οἱ Καταχθόνιοι, ἦγουν οἱ ὑπὸ γῆν ὄντες. Στ. 25, Ἠδίστης.] Ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 187), Ἠδίστην θίαν, ἐρεῖ θηλυκῇ καλαλήξει. ἐνλαῦθα μέντοι, ἀντὶ τοῦ, Ἠδίστης.

ἐν ταῖς ΔΑ 352 γράφεται, Ἡδίστου. καὶ ἴσως τοιαύτη ἦν ἢ ἀρχαία γραφή, πρὸς τὸ κακοζηλότερον Ἀττικίσαντος τοῦ Ἡλιοδώρου· εὐεπίφοροι γὰρ οἱ Ἀττικοὶ εἰς τὰς ἀρσενικὰς καταλήξεις ἐπὶ τῶν θηλυκῶν, Ἀργὸς, Γενναῖος, καὶ Στερρὸς γυνή, λέγοντες. καὶ τοὺς μὲν Ἀττικούς ἐξ ἀνάγκης ἐχρῆν ἀκολουθεῖν τῇ χρήσει, ἕως ἡκμαζε παρ' αὐτοῖς ἢ τῶν τοιούτων χρήσις. οἱ δὲ Ἀττικίζοντες, πλατύν ἂν ὀφλισκάνοιεν γέλωτα, εἰ τὴν ἀκριβῆ τήρησιν πενήτηκοντα ἢ καὶ ἑκατὸν καινῶς ἐσχηματισμένων λέξεων ἀποχρῶσαν οἴονται εἰς τὸ λέγειν ἢ γράφειν κατὰ Ξενοφῶντα καὶ Πλάτωνα.

Σελ. 59, στίχ. 19, Ὡσπερ ἠνωμένοι.] Ὡσπερ Ἡλιοδώρος μὲν αὐτὸς ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 179) κομψότερον, Οἰονεὶ συμπεφυκότες, ἐρεῖ, ὁ δὲ Λόγγος (B, σελ. 39), Ὡσπερ συνδεδεμένοι, εἴρηκεν. ἀντὶ δὲ τοῦ, ἠνωμένοι (ὅπερ ἢ συνήθεια ἀνωξήτως, καθὰ σχεδὸν τι πάντα τοὺς παρακειμένους, ἠνωμένοι, λέγει), ἠμαρτημένως ἐν τῇ B, ἠρωμένοι, γράφεται. οὐδὲν δ' ἦντρον ἀμαρτάνει καὶ ὁ K, ψιλῶς γραπτέον εἶναι ἠησιάμενος, ἠνωμένοι, παρὰ τὸ Ἐνεώω δῆθεν ῥῆμα· οὐ γὰρ αἶθεν ἢ χρήσις τὸ Ἐνεώω, παρὰ τὸ Ἐνεός, καίπερ ἐκρίνασα τὸ Κωφώω, παρὰ τὸ συνώνυμον Κωφός.— Στ. 24, Ἐως ὁ Κνήμων πίδακά τινα διασμώμενος.] Ἀντὶ τοῦ, Ἐως ὁ Κνήμων, ἐν ταῖς ΔΑ 315 γράφεται, Καὶ ὁ Κνήμων. τὸ δὲ Πίδακα σημαίνει Πηγὴν, παρὰ τὸ Πιδάω, ὃ μόνη γραφῆ διαφέρει τοῦ Πηδάω, ὡσπερ καὶ τὸ ποιηταῖς μᾶλλον ἐν χρήσει, Ἴκω, τοῦ κοινοῦ, ἠκω. ἐνθεν καὶ εἰκάζειν ὅπως οὖν ἐξεστὶν ἐλαχίστην καὶ μόλις ἀκοῇ καταληπτὴν ὑπάρξει τὴν διαφορὰν τῆς προφορᾶς τοῦ ἰ καὶ ἠ παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις. ἔγραψα δὲ διορθωσάμενος, Διασμώμενος, ὃ οἱ πρὸ ἐμοῦ, Διασμώμενος, ἐξέδωκαν, καίπερ ἠμαρτήσθαι τὴν γραφὴν ταύτην ἰκανῶς ἀποδειχθέντος τοῖς Κριτικοῖς (σημ. εἰς τὸ, Διασμώμενοι τοῦ ἠσυχ.). Διασμῶν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ τρίβοντα ἢ ξέοντα καθαίρειν τι, ᾧ δὲ καὶ ἐχρήσατο ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 45) εἰπὼν, Κράνος τι διασμῶντα· Διασμῶν δὲ, τὸ Σκαλεύειν καὶ διιστᾶν τὴν γῆν, κυρίως μὲν τῇ λεγομένῃ Ἀμῆ, γεωργικῶ ἔργαλείῳ, πλατύτερον δὲ, καὶ ἄλλοις ἐργαλείοις, ἢ καὶ αὐτῇ τῇ χειρὶ, ὡσπερ εἴρηκεν Εὐριπίδης (Βάκχ. 707),

Ὅσαις δὲ λευκοῦ πώματος πόθος παρῆν,
 Ἄκροισι δακτύλοισι διαμῶσαι χεῖρα,
 Γάλακτος ἰσμούς εἶχον.....

Στ. 25, Συρρνεῖσαν.] Οὕτως ἢ Β καὶ αἱ ΔΑ 315.

Σελ. 60, στίχ. 1, Ἐπερράνε.] Ἐν τῇ Β, Ἐπερρώννε· ἐν δὲ ταῖς ΔΑ 315 γράφεται, Ἐπέραινε, ἐξ ἀμείνονος, ὡς ἔοικε, γραφῆς τῆς, Ἐπερράνε, κατὰ τὸν παρατατικόν.—

Στ. 5, Κειμένους δὲ ἑαυτοὺς καλαλαβόντες κ. τ. λ.] Οὕτως αἱ ΑΑ. τὸ δὲ, Ὀρθωθέντες ἀθρόον, ἀνευ τοῦ ἀρθρου, ἐκ τῶν ΚΑ. καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 428.) δὲ ἀνάρθρως, « Ὀρ- » θώθη τε ἀθρόον » ἐρεῖ. — Στ. 11. Προσπαλαίσας.] Ἐκ τῶν ΑΑ.— Στ. 12. Πέπτωκεν.] Οὕτω γράφειν ἐτόλμησα, ἀντὶ τοῦ παρὰ πᾶσι φερομένου, Ἐγνωκεν, ἀμα μὲν ψυχρὸν ἐπιεικῶς ὑπολαβὼν εἶναι ἐνταῦθα τὸ, Ἐγνωκεν, ἀμα δὲ διὰ τὸ, Ἡτήθη, καὶ τὸ, Ἀπαραίτητα, οἷς εἰκὸς ἐστὶν ἐπενεγκεῖν τὸν Ἡλιόδωρον τὸ, Σ Ω Φ Ρ Ο Ν Ω Σ Π Ε Π Τ Ω Κ Ε Ν (τουτέστιν εὐσχήμως ἠττήθη τὴν ἀπαραίτητον ἠτταν τοῦ ἔρωτος), αἰκνιτόμενον, ἢ καὶ παρωδῆσαι βουλόμενον τὸ τῷ Εὐριπίδῃ (Ἐκάβ. 569) περὶ τῆς Πολυξένης σεμνῶς μάλα ρηθὲν,

..... Ἡ δὲ, καὶ θνήσκουσ', ὅμως
 Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν ΕΥΣΧΗΜΩΣ ΠΕΣΕΪΝ.

Στ. 14, Ὑπερησχυνόμην τε ὄρων.] Οὕτω γραπτέον, ὡς διώρ-
 θωσεν ὁ Καντέρος, Ὑπερησχυνόμην· ἐξήλειφα δὲ καὶ τὸν
 πρὸ τοῦ, Ὀρῶν, σύνδεσμον, ἀβλεψία τῶν ἀντιγραφάντων
 παρεισδύντα εἰς τὸ χωρίον. — Στ. 21, Εὐγε ποιῶν.] Πολὺ
 καὶ πολύσημον τὸ, Εὐ ποιῶν, ἢ, Καλῶς ποιῶν, ἔστι δ' ὅτε
 καὶ, Ὀρθῶς ποιῶν, παρὰ τοῖς συγγραφεῦσι, τοῖς κώλοις
 τῶν περιόδων παρενειρόμενον· χαίρει δὲ μάλιστα τούτῳ ὁ Ἡλιό-
 δωρος. κἀνταῦθα μὲν, ἰσοδυναμεῖν αὐτὸ δόξειεν ἄν τις τῷ, Εὐ-
 ποιῶν, ἢ, Εὐεργετῶν, συνυπακουομένης τῆς Ἡμᾶς, αἰτιατικῆς·
 ἔστι δ' οὐ ταυτὸν δύναται τῷ, Ὡς ἦν ἄξιον, ἢ δίκαιον, Ὡς ἐχρῆν.
 ἐν γὰρ τοῖς ἐξῆς (σελ. 65) « Σὺ μὲν, ΚΑΛΩΣ ΠΟΙΟΎΣΑ,
 τέθνηκας », εἰρηκῶς ὁ Ἡλιόδωρος, τοῦτο προῖων (σελ. 441),
 οἶονεὶ αὐτὸς αὐτὸν ἐρμηνεύων, « Καὶ τὸν μὲν Καλάσριν, Ὡς
 ΕΧΡΗΝ, τεθνηκότα καλαλαβῶν », φησὶ, κατὰ τὸ Ὀμηρικὸν
 ἐκεῖνο (Ὀδυσσ. Α. 46),

Καὶ λίην κείνός γε εἰκότι κείται ὀλέθρῳ·

εἶχε γὰρ ἂν καὶ οὕτως εἰπεῖν, « Καὶ ὁ μὲν Καλάσιρις, καλῶς » ποιῶν, τεθνηκῶς ὑπ' ἐμοῦ κατελήφθη »· οὐκ ἀγνοεῖ δὲ οὐδὲ ἢ συνήθεια τὸ, Καλῶς ποιῶν· οἷον ὅτε τις, τεθνάσαι τινὰ τῶν ἐξωλεστάτων πυθόμενος, λέγει, « Ἐκαμε καλὰ ν' » ἀποθάνη » ἢ καὶ, πρὸς τὸ σκωπτικώτερον τὸν λόγον ἀποκλίνων, « Ἐκαμε πολλὰ φρόνιμα ν' ἀποθάνη ». ἄλλοτε δὲ τὸ, Καλῶς ποιῶν, ἰσοδυναμεῖ τῷ, Εὐτυχῶς, ἐπιρρήματι, οἷον ἐν τούτοις (σελ. 230) « Καὶ ψεύδη γε ἅμα, καλῶς κατὰ » τοῦτο ποιούσα ».

Σελ. 61, σλ. 3. Πεζομάχος.] Τουτέστι κατὰ γῆν μαχόμενος· πρὸς γὰρ τὸ, Ναυμαχός ἀντιδιέσταλται. οὐ γὰρ ἂν σώζοιτο ἢ εἰρωνεία τοῦ, Γενναῖος καὶ Ἀττικὸς, εἰ ἀνιδιασφείλοις πρὸς τὸ, Ἴωπεύς· ἐπεὶ ἐνδοξότεροι οἱ Ἴωπεῖς τῶν πεζῆ μαχομένων. ὅτι δὲ καὶ τοῦτο δηλοῖ τὸ, Πεζομάχος, μάρτυς Θουκυδίδης, εἰπὼν (Βιβλ. Α, ριβ.), « Φοίνιξι καὶ Κυπρίοις καὶ » Κίλιξιν ἐναυμάχησαν καὶ ἐπεζομάχησαν ἅμα ». — Στ. 16. Ἀθηναίαν.] Τὸ, Ἀθηναίαν, τυπογραφικῶς ἡμαρτημένον παρὰ μόνῳ τῷ Κ, χαίρειν εἶασαν οἱ μετ' αὐτὸν, πλὴν τοῦ Μ. ἔστι δὲ οὐδὲ τὸ Ἀθηναίαν ὀρθόν, εἰ χρὴ πιστεῦειν τοῖς τα τῶν Ἀττικῶν ἀκριβοῦσι. τὸν μὲν γὰρ ἄνδρα Ἀθηναῖον ἔλεγον, τὴν γυναῖκα δὲ, οὐκ ἔτ' Ἀθηναίαν (ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ τῆς Θεοῦ ὀνόματι, ἢν Ἀθηναίαν, καὶ, κατὰ συναίρεσιν, Ἀθηναῖν ἐκάλουν), ἀλλ', Ἀττικὴν, ὡς καὶ αὐτὸς Ἡλιόδωρος ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 86), Ἀττικῆς ἐρωμένης, καὶ, Ἀττικῆς κόρης, λέγει. ὁ μὲντοι Στέφανος ἐν τῷ περὶ Πόλεων, (Λέξ. Αθῆναι), καὶ ὁ Σουίδας (Λέξ. Ἀθηναίας), μάρτυρας τῆς ἐναντίας χρήσεως παρέχοντα οὐκ εὐκαταφρονήτους Ἀττικούς Κωμωδίας ποιητάς. εἰκὸς μὲν οὖν οὕτως ἐσχηκέναι τὴν ἀρχαίαν τῶν Ἀττικῶν χρήσιν, ἐπὶ μὲν τῆς Θεοῦ, Ἀθηναία, ἐπὶ δὲ γυναικὸς Ἀστῆς, Ἀττικῆ, λεγόντων· ἐπεὶ δὲ μεταπεσοῦσης τῆς χρήσεως, οἷα φιλεῖ γίγνεσθαι, « ἤρξαντο αἱ ἀσται, ἥτοι Ἀττι- » καὶ γυναῖκες, Ἀθηναῖαι λέγεσθαι, τότε δὴ ἐπενοήθη καὶ » τὸ τὴν θεὸν μικέτι Ἀθηναίαν καλεῖσθαι, ἀλλὰ, κατὰ συν- » αίρεσιν, Ἀθηναῖν », ὡς παρασημειοῦται ὁ Εὐστάθιος (Ἰλιάδ. Δ, σελ. 84).

Σελ. 62. σλ. 9. Ψάλλουσα.] Ἐν τῇ Β ἐμφέρεται, Ψάλασα, κατὰ τὸν ἀόριστον χρόνον· ὅπερ ἴσως δοκιμώτερον. — Στ. 11, Καθ' ἑαυτῆς.] Ἀνοίκειον ὃν τοῦ παρόντος χωρίου τὸ, Καθ' ἑαυτὴν, οὐκ ὤκνησα μεταβαλεῖν εἰς τὸ, Καθ' ἑαυτῆς. — Στ. 13, Ἐπίχρυσος.] Τὸ παρὰ πᾶσιν, Ἐπόχρυσος, δύο ταῦτα δύναται ἂν σημαίνειν, ἥτοι, Ὀλιγόχρυσος, τῆς προθέσεως μειωτικῶς ἐκλαμβανομένης, ἢ, Ἐποκάτωθεν (ἤγουν ἐνδοθεν) χρυσοῦς· ὧν ἄμφω ἀνεπίδεκτον τὸ χωρίον. ὅθεν διώρθωκα, Ἐπίχρυσος, τῆς, Ἐπί, πλῆθος ἐνταῦθα καὶ ἐπίτασιν δηλούσης, ὡς ἐν τῷ, Ἐπίδοξος, Ἐπιποθεῖν, καὶ Ἐπιμελεῖσθαι. Στ. 16, Ἐπειδὴ κυρτουμένην αὐτῇ τὴν παρειάν κ. τ. λ.] Αἰνίττεται τὸν περὶ τῆς Ἀθηναίων μῦθον, ἢ τέως αὐλεῖν εἰωθυῖα, ἐπειδὴ, εἰς ποταμὸν ἀπερείασα τὴν ὄψιν, ἀσχημονεῖν ἔδοξε, τοὺς αὐλοὺς ἔρριψεν· ὅθεν καὶ Ἀλκιβιάδης ὑπερον, ὡς φησὶ Πλούταρχος (Ἐν Ἀλκιβ. § 2), φεύγων ὡς ἀγεννὲς καὶ ἀνελεύθερον τὸ αὐλεῖν, ἔλεγεν, « Αὐλείτωσαν Θεβαίων παῖδες » οὐ γὰρ ἴτασι διαλέγεσθαι. ἡμῖν δὲ τοῖς Ἀθηναίοις, ὡς οἱ » πατέρες λέγουσιν, ἀρχηγέτις Ἀθηναῖ καὶ πατρῶος Ἀπόλλων, ὧν ἡ μὲν ἔρριψε τὸν αὐλὸν, ὁ δὲ καὶ τὸν αὐλήτην ἐξέδειρε ». — Στ. 18. Τὸ τε ὄμμα πιμπράμενον.] Λεῖπουσι ταῦτα ἐν ταῖς ΑΑ.

Σελ. 63, σλ. 7, Ἡ τεθνηκότα.] Αἱ ΑΑ ὀρθώτερον (οἶμαι), Ἡ καὶ τεθνηκότα, μετὰ τοῦ, Καί. — Στ. 8, Ἐκέλευον.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ γράφεται, Ἡνάγκαζον. — Στ. 23, Κατὰ τὴν Ναυκρατὶν ἀνεύρομι.] Οὕτω διώρθωκα τὸ παρ' ἅπασιν ἡμαρτημένον, Ναυκρατίαν, τὴν τελευταίαν συλλαβὴν, οὐδὲν ἄλλ' ἢ τὴν πρόθεσιν οὔσαν, συνάψας τῷ ἐπομένῳ ῥήματι. πρῶτον μὲν γὰρ παρὰ πᾶσι τοῖς ἀρχαίοις Ἱστορικοῖς τε καὶ Γεωγράφοις ἢ κατ' Αἴγυπτον αὕτη πόλις, Ναυκρατὶς καλεῖται, ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ Ἐθνικοῦ, Ναυκρατίτης, ὃ ἐχρήσατο ἀνωτέρω (σελ. 62) Ἡλιόδωρος· μόνος δὲ Στέφανος, ἐν τῷ Περὶ πόλεων, ἐξ ἑτέρου ἔθνικοῦ τοῦ, Ναυκρατιώτης, καὶ Ναυκρατίαν, ἢ οὐδετέρως, Ναυκράτιον, εἰκάζει κληθῆναι ποτε τὴν πόλιν. εἶτα καὶ τὸ, Ἀνεύρομι, οὗ ταῦτον πάντως τῷ, Εὐρομι· Εὐρίσκει μὲν γὰρ τις τύχη καὶ τὸ ὅλως ἀγνοούμενον, ἢ γοῦν ἀμελούμενον· Ἀνευ-

ρίσκει δὲ τὸ ζητούμενον. τῆς δὲ Ναυκράτιδος, ἥπερ ἦν Μιλησίων ἀποικος, καὶ περιφανὲς ἀπάσης Αἰγύπτου ἐμπόριον, τανῦν ἐρείπιά τινα ἀμυδρὰ περιλέλειπται, πλησίον τοῦ καλουμένου, Σαλαγιάρ.

Σελ. 64, σλ. 2, Ἐνθα δὴ νυνὶ καὶ σὺν ὑμῖν ἐξετάζομαι.] Τὸ παρ' ἀπασιν, Ἐνθάδε, γραφικῶς ἡμαρτημένον, ἔτρεψα εἰς τὸ, Ἐνθα δὴ, ἤγουν Ὅπου δὴ. πεισθεῖση δὲ οὕτω γεγραφένας τὸν Ἡλιόδωρον, εἰ συνάψοις ἀμέσως τὸ, Ἐνθα δὴ, τῷ προηγησαμένῳ, Συνέπλευσα (σελ. 65), τὰ λοιπὰ τῷ διαμέσου περιγράφας οὕτως· « Ὡ καὶ δεύτερον εἰς τὴν Αἴγυπτον συνέπλευσα (εἶπη. . . τὰς δίκας), ἔνθα δὴ νυνὶ καὶ » σὺν ὑμῖν ἐξετάζομαι ». τὸν δὲ νοῦν τοῦ, Ἐξετάζομαι, κακῶς ἐξέλαβεν ὁ Λ. ὁ δὲ Κ καὶ καθάπτεται, μὴ συνεῖς αὐτὸς, τοῦ νοήσαντος Α. τὸ γὰρ Ἐξετάζεσθαι σὺν τινι, ἢ μετὰ τινος, ταῦτ' οὐ δύναται τῷ, Ἀναστρέφεσθαι, ἀριθμεῖσθαι μετὰ τινος, καὶ ἀπλῶς τῷ, Συνεῖναι τινι. — Στ. 6, Θεοῦ τινος ἂν ἴσως δεήσει φράζοντος.] Ἴσως ἐγέγραπτο, Δεήσειε, διὰ τὸν, Ἄν, σύνδεσμον· καίπερ καὶ τοῦ, Ἄν, ἔσθ' ὅ τε πρὸς μέλλοντα ὀριστικὸν συντασσομένου, ἐπὶ τῆς ἐνδεχομένης ὕλης, ἦν ἐνταῦθα ἰκανῶς ἐμφαίνει παρατεθὲν, τὸ Ἴσως. προσέχειν ὁμως δεῖ ταῖς τοιαύταις συνιάξεις, ὡς πολλάκις οὐ τῶν συγγραφέων, ἀλλὰ τῶν ἀντιγραφῶν, αὐτὰς καινοτομοῦντων· οἷόν ἐστι τὸ παρὰ τῷ Δευαρίῳ (Περὶ Μορίων, σελ. 36), ὡς μαρτύριον τῆς τοῦ, Ἄν, πρὸς ὀριστικὸν μέλλοντα συντάξεως, ἐκ τοῦ Γαληνοῦ προφερόμενον, « Εἰ γάρ τι καὶ παρῆται κατὰ ταύτας, » ῥαδίως ἐκ τῶν προειρημένων ἈΝ ΕΥΤΡΕΘΗΣΕΤΑΙ, ὅπου γραπτέον ἔοικε μονολεκτικῶς, ΑΝΕΥΤΡΕΘΗΣΕΤΑΙ. Στ. 12, Πρῶτα μὲν « εὐαγγελίζομαί σε τὴν κ. τ. λ.] Τὸ, Εὐαγγελίζομαι, συντάσσεται πρὸς δοτικὴν προσώπου καὶ αἰτιατικὴν πράγματος, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις (σελ. 204, 252 καὶ 391) συνέταξεν Ἡλιόδωρος. ὄφειλε τοίνυν κἀνταῦθα εἰπεῖν, « Εὐαγγελίζομαί σοι τὴν Δημαινέλης τελευτήν ». καὶ Φρύνιχος μὲν (σελ. 112), δοτικῆ προσώπου συντάσσεται λέγων, καὶ μαρτύρια παραλίθει τῆς τοιαύτης συνιάξεως ἐκ τῶν Κωμωδῶν. Θωμᾶς δὲ ὁ Μαγίστρος, ὁμολογῶν τῷ Φρυνίχῳ, προσσημειοῦται καὶ τοῦθ' ὅτι ἀπαξ παρ' Ἡλιόδωρον ἐνέτυχεν αἰτιατικῆς.

ἢ συντασσομένῳ τῷ ῥήματι, τουτὶ δηλονότι αἰνιττόμενος τὸ χωρίον. ἔστι μὲν οὖν εἰκάσαι γραφικῶς ἡμαρτήσθαι τὸ ΣΕ ἀντὶ τοῦ ΣΟΙ· εἰκὸς δὲ καὶ αὐτὸν τὸν Ἡλιοδώρον οὕτω γεγραφέναι, τῇ τῶν Εὐαγγελιστῶν ἀκολουθήσαντα χρήσει. καὶ γὰρ ἐν τῇ Νέᾳ Διαθήκῃ διττῶς εὔρηται συντεταγμένον τὸ ῥῆμα, καὶ δοτικῇ προσώπου, κατὰ τοὺς Ἀττικούς, «Καὶ ὑμῖν τοῖς ἐν Ῥώμῃ εὐαγγελίσασθαι (Πρὸς Ῥωμ. Α, ιε'), καὶ αἰτιατικῇ «Εὐηγγελίζετο τὸν λαὸν (Λουκ. Γ, ιη'), καὶ, «Εὐηγγελίζετο τὰς πόλεις πάσας (Πράξ. Η, μ'). — Στ. 15, Ἐπειτα φράζω.] Σημείωσαι τὸ, Ἐπειτα, ἀνταποδιδόμενον τῷ Πρῶτα μὲν, ἀνευ τοῦ, Δέ, συνδέσμου· καὶ ἔστιν ἢ χρήσις Ἀττικῶν, τὸ μὴ ἐξ ἀνάγκης συνάπτειν τὸν, Δέ, τῷ, Ἐπειτα, ἢ, Εἶτα, ἄλλως τε καὶ ὅτε ὁ προηγούμενος, Μὲν, συνάπτεται τῷ, Πρῶτα, ἢ, Πρῶτον· καὶ τούτου παραδείγματα μυρία οὐ μόνον παρ' Ἡλιοδώρῳ (σελ. 226, 245, 248, καὶ 352), ἀλλὰ καὶ παρὰ πᾶσι τοῖς ἀρίστοις συγγραφεῦσι τε καὶ ποιηταῖς. ταυτὸ δὲ τοῦτο συμβαίνει, καὶ ὅτε ὁ, Μὲν, συμπλέκεται τῷ, Μάλιστα, οἷόν ἐστι τὸ τοῦ Σοφοκλέους (Οἶδ. Τύρ. 647],

ΜΑΛΙΣΤΑ Μ'ΕΝ τόνδ' ὄρκον αἰδουθεῖς θεῶν,
ἘΠΕΙΤΑ κάμει.....

ἢ τῷ, Τοῦτο, ὡς παρὰ τῷ αὐτῷ Σοφοκλεῖ (Φιλοκτ. 1345),

.....ΤΟΥΤΟ Μ'ΕΝ παιονίας
Ἐς χεῖρας ἔλθειν· Εἶτα τὴν πολύστονον
Τροίαν ἔλόντα, κλέος ὑπέρτατον λαβεῖν.

Στ. 19, Θρύπτεται.] Θρύπτεσθαι κυρίως σημαίνει, τὸ εἰς λεπτὰ κατακλᾶσθαι, καὶ συντρίβεσθαι· ὅθεν, Θρύμματα, καθ' Ἡσύχιον, τὰ κλάσματα τοῦ ἄρτου, ἄπερ ἢ συνήθης φωνὴ, οὐ μόνον, Θρύμματα, ἀλλὰ καὶ, Θρούβαλα, καλεῖ, οἷον ἐπιθροῦβαλα, ἔτε τῆς ἀρχαίας τοῦ ὤ προφορᾶς κὰν τούτῳ, καθὰ καὶ ἐν ἄλλοις πλείστοις, ὑπεμφαινομένης, ἔτε καὶ αὐτοῦ τοῦ ὤ, εἰς τὴν οὐ δίφθογγον τραπέντος, κατὰ Βοιωτῶν διάλεκτον, καθ' ἣν καὶ Θουγάτηρ, καὶ Κοῦμα, καὶ Κῶνες, καὶ Ὀυδωρ ἔλεγον, ἀντὶ τοῦ Θουγάτηρ, Κῦμα, Κύνες, Ὑδωρ. ἀπὸ δὲ τοῦ, Θρούβαλον, καὶ ῥῆμα, Θρουβαλίζω, οἷον ἐπιθροῦβαλίζω, τὸ εἰς λεπτὰ

συντρίβω, ὡς ἀπὸ τοῦ Σκύβαλον, τὸ Σκυβαλίζω. καὶ δῆλον ἐκ τῆς ἀναλογίας, ὅτι τὸ Θρουβαλίζω οὐδὲν ἀλλοτριώτερον ἐστὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων φωνῆς, ἢ τὸ συνώνυμον αὐτοῦ, Θρουλλίζω, ὅπερ οἱ Ἀρχαῖοι, Θρυλλίζω, ἢ, Θρυλλίσσω, ἔλεγον, ταυτὸν ὡς εἰπεῖν ὄν τῶ, Θρύπιω. ἀπάντων δὲ τούτων ρίζα καὶ πηγή ἐστὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀπλούστατον καὶ πρωτότυπον Θρύω, ὅπερ ἡμαρτημένως Θρειῶ ἐν τοῖς Λεξικοῖς γράφεται. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς κυρίας τοῦ ῥήματος σημασίας· ἐν δὲ τῶ προκειμένῳ χωρίῳ μεταφορικῶς ἐχρήσατο τῶ, Θρύπτεσθαι, ἀντὶ τοῦ Αὐχεῖν, σεμνύνεσθαι. ἀλλαχοῦ δὲ (σελ. 296, 297 καὶ 304), ἀντὶ τοῦ ἄλλως λεγομένου, Ἀκκίζεσθαι, τουτέστι προσποιητῶς παραιτεῖσθαι, καὶ τὸν μὴ δυνάμενον, ἢ μὴ βουλόμενον, ὑποκρίνεσθαι.

Σελ. 65, στ. 7, Διεπραξάμην.] Οὕτω διώρθωκα τὸ, Διαπραξαμένη (ὅπερ ἐν ταῖς ΑΑ ἔτι χειρόν, Καὶ διαπραξαμένη, μετὰ τοῦ συνδέσμου γράφεται), ἴν' ἢ τὸ ἐξῆς, « Ἄ μὲν ἀδικεῖν ἔδοξα, βιασθεῖσα διεπραξάμην, ἃ δὲ » τετιμώρημαι τὴν σοὶ φιλεμίαν, ἐκοῦσα διεπραξάμην », ἀπὸ κοινοῦ τοῦ, Διεπραξάμην, λαμβανομένου. τὸ δὲ ἐχόμενον, Ἀμετάκλητος, ἴσως ἦν, Ἀμετάβλητος· τὸ γὰρ β' οἱ Ἀντιγραφεῖς, σχηματίζοντες πολλάκις κατὰ τὸ ὑ τῶν Λατίνων, ὡς ἐστὶν ἰδεῖν ἐν παλαιοῖς αντιγραφοῖς, συνέχεαν τῶ κ' πρὸς μέντοι τῶ κομψότερα εἶναι, καὶ ταῦτ' ὅσον βούλεται ἢ λέξις, Ἀμετάκλητος, ἐμφερομένη παρὰ τῶ Σουίδα. οὕτω καὶ τὸ παρὰ τοῖς Γάλλοις *Innéocable* ὅπερ ἐστὶ κατὰ λέξιν, Ἀμετάκλητος, σημαίνει πολλάκις τὸ, Ἀμετάβλητος. — Στ. 8, Πρὸς ὃ Βούλει.] Κρεῖττον ἐν τοῖς τοιούτοις τὸ εὐκτικόν· ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 358), « χρῆσθαι πρὸς » ὃ, τι βούλοιτο. » — Στ. 13. Τῆς Ἀττικῆς.] Οὕτως ἢ Β καὶ αἱ λοιπαὶ καὶ ταύτην τὴν γραφὴν ἐξέφρασαν ὃ, τε Λ, καὶ ὃ Α. ἐν δὲ ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ ἐμφέρεται κατ' αἰτιατικὴν πτώσιν, τὴν Ἀττικὴν, τουτέστιν, Ἐμὲ τὴν ἐξ Ἀθηνῶν ἀνέχεσθαι βαρβάρου φίλτρον, ὃ ἐστὶν ἐχθρὰς ἀνιαρώτερον. Στ. 16. Αὐτάγγελος.] Ἀυτὴ καὶ μὴ δι' ἑτέρου τὰς σεαυτῆς συμφορὰς ἐξαγγείλασα. — Στ. 16. Ἐαυτῆς.] Αἱ ΑΑ, Σεαυτῆς. ζήτει τὰ περὶ τῆς Ἀντωνυμίας ταύτης σημειωθέντα ἀνωτέρω.
(σελ.

(σελ. 45). — Στ. 25, Πάλιν.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Πάλαι, ὅπερ ἐξέφρασε καὶ ὁ Α. — Στ. 25, Ὡς ἐγὼ σε.] Ἐξήλειφα τὸν εἰς οὐδὲν χρήσιμον σύνδεσμον τοῦ, Καγώ.

Σελ. 66. σ. 6. Ἄγαν ἀνδριζόμενος.] Ἐν ἅπασιν οὕτως ἐμφέρεται ὁ δὴ καὶ εἰρωνικῶς εἰρησθαι ἐξεδέξαντο, καθὰ καὶ τὸ μικρῶ πρόσθεν (σελ. 60), « Ὡρα σοι σαυτὸν ὑπομνήσαι » τῆς ἄγαν ἀνδρείας . . . ὁ γενναῖος καὶ Ἀττικὸς πεζομάχος ». μόνος δὲ ὁ Α μετέφρασεν, ὡσπερανεὶ ἀντὶ τοῦ, Ἄγαν ἀνδριζόμενος, διὰ μιᾶς λέξεως γεγραμμένον ἐτύγχανεν ἢ Ἄνανδριζόμενος καὶ ἴσως οὐ χεῖρον, εἴγε ἦν ἐν χρήσει τὸ, Ἄνανδρίζεσθαι. ἐν ἐκείνοις μὲν γὰρ κατάδηλος ἡ εἰρωνεία διὰ τῶν ἐξῆς γίγνεται ἔνταυθα δὲ ἐπηλυγάζεται καὶ ἀμωσγέπως ἐκλυέται διὰ τοῦ προσεχοῦς, Εὐλαζούμενος. — Στ. 12, Καθειμένην.] Οὕτω διορθώσας ἔγραφα (παρὰ τὸ Καθήμι), τουτέστι Κεχαλασμένην, ἢ Ἐμβεβλημένην εἰς τὸ σπήλαιον. δῆλον δὲ καὶ ἐκ τῶν ἐξῆς (σελ. 67), « Ἐλαθεν εἰς τὸ σπήλαιον καθεῖς », καὶ (σελ. 70), « Καθήκειν εἰς τὸ σπήλαιον ». λέγονται δὲ καὶ μεταφορικῶς, Καθειμένα χωρία, τὰ ὀμαλά. ὅθεν διορθωτέον τὸν Ἡσύχιον καὶ τὸν Σουΐδαν, τὸν μὲν γράφοντα, « Καθήμενον, τὸ κοῖλον καὶ ὀμαλὸν χωρίον καὶ πεδίον », τὸν δὲ Σουΐδαν, « Καθήμενον πεδίον, τὸ ὀμαλὸν », μεταγράφοις ἐν ἀμφοτέροις, Καθειμένον. — Στ. 14, Ἐπίπαν.] Ἐκ τῆς Β τὸ, Ἐπίπαν (ἀνευ τοῦ, Ὡς), ὅπερ ἰσοδυναμεῖ τῷ, Πάντως, ἢ Ἐξ ἅπαντος ὡς καὶ παρὰ Θουκυδίδην (Β, 51), « Τὸ μὲν οὖν νόημα . . . τοιοῦτον ἦν ἐπίπαν τὴν ιδέαν », ὅπερ ὁ Σχολιαστὴς ἐξηγεῖ, Καθόλου. οἱ λοιποὶ (οἷς συνάδουσι καὶ αἱ ΑΑ) Ὡς ἐπίπαν, μετὰ τοῦ, Ὡς, ὅπερ ἐστὶ κολαστικὸν τοῦ, Ἐπίπαν. ἔοικε δὲ ἡμαρτήσθαι τὰ τῆς γραφῆς, τῶν ἀνίγραφέων εἰς οὐδὲν δέον ἐπαναδιπλωσάντων τὴν, ως, συλλαβὴν τοῦ προσηγησμένου, Ἀνηρικῶς. — Στ. 17, Γνώρίζω.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Νομίζω. — Στ. 18, Ἐκτετόρνευται.] Μακρῶ κρείττον τὸ, Ἐκτετόρνευται, τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ, ὅπερ οὐκ οἶδ' ὅπως λαθῶν παρῆκα, ὡς καὶ οἱ πρὸ ἐμοῦ ἐκδόται. Στέφανος μὲν οὖν ἐν τῷ Θεσαυρῷ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, πρὸς δὲ καὶ αὐτὸς πρὸ αὐτοῦ ὁ Ἡσύχιος, οὐδεμίαν εἰκόασι διαφορὰν εἶδέναι τοῦ, Τορνύειν καὶ τοῦ, Τορνέειν. ὁ δὲ Σαλμάσιος (Πλινιακ. Γυ-

μασ. σελ. 735) καὶ ὁ Κασωβῶν (ἐν ταῖς εἰς τὸν Στράβων
σημείωσ. σελ. 381), τὸ μὲν Τορεύειν, ἐπὶ τοῦ γλύφειν ἢ ὁπασ-
διπτότου ἐγχαράσσειν τύπους ζώων ἢ ἄλλων τινῶν ἐν ἀγγείοις,
ἢ σκεύεσιν, ὡς ἐπίπαν ἐκ μετάλλου πεποιημένοις, τὸ δὲ Τορ-
νεύειν, ἐπὶ τοῦ στρογγυλοῦν καὶ ὁμαλίζειν τὰ ξύλα διὰ τοῦ
τεκτονικοῦ ἐργαλείου τοῦ καλουμένου, Τόρνου· ὃν οἶδε καὶ ἡ
συνήθεια, καθὰ καὶ αὐτὸ τὸ, Τορνεύειν. καὶ ἐπειδὴ τὸ Τορ-
νεύειν, εἰς κύκλον ἐστὶ περιάγειν, καὶ οἷον ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἐπὶ τὸ
αὐτὸ ἐπανιέναι, ἐνλεῦθεν ἡ τῶν Ἰταλῶν γλῶσσα τῶ, Τορναπε
καὶ, Ριτορναπε, ἐπὶ τοῦ ἐπιστρέφειν καὶ ἐπανέρχεσθαι ἐχρή-
σατο. — Στ. 22, Καθάπερ τὸ ἄδυτον τὸ Πυθοῖ.] Ἦγουν τὸ,
ἐν Πυθοῖ, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς Πυθῶ. ἦν μὲν οὖν ἡ Πυθῶ αὐτὸς
ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἦσαν οἱ Δελφοί· τὸ δὲ Ἄδυτον τοῦ ναοῦ, χάσμα
γῆς ἦν, ὡς φησὶ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης (Βιβλ. 15, κς') ὑπ'
αἰγῶν εὔρεθεν τὸ πρῶτον, εἰς ὃ πρὸ τοῦ καταστραθῆναι τὴν
προφῆτιν, καὶ τὸν τρίποδα κατασκευασθῆναι, προσκόντες οἱ
βουλόμενοι ἐμαντεύοντο. — Ἐν Τροφωνίου.] Ἐλλειπτικῶς τοῦ,
Ἄντρω, ὅπερ ἦν ἐν Λεβαδία τῆς Βοιωτίας. ἴδεν καὶ ἡ παροιμία,
Ἐς Τροφωνίου μεμάντευται, ἐπὶ τῶν ἀγελάστων καὶ σκυθρῶ-
πῶν· καθόσον οἱ εἰσιόντες εἰς Τροφωνίου οὐκέτι ἐγέλων, ἐκπε-
πληγμένοι ὑπὸ τῶν ἐμφιλοχωρούνηων ἐκεῖσε ὄφρων. διάφοροι δὲ αἱ
περὶ Τροφωνίου λεγόμενοι λόγοι, οὓς ἔστι μαθεῖν παρὰ τοῦ
Σχολιάσαντος τὸν Ἀριστοφάνην (Νεφέλ. 508). — Στ. 23,
Θεοφωνεῖν.] Οὐχ εὔρηται ἡ λέξις παρὰ τοῖς Λεξικογράφοις·
τὸ, Θεσπιωδεῖν γὰρ ἢ, Χρισπιωδεῖν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ βούλεται
ἢ χρῆσις ἐν τοῖς τοιούτοις.

Σελ. 67, στ. 15, Καὶ πρὸς τὸν τάραχον ΚΑΙ ΤΗΝ
σπουδὴν. . . καταλιπών.] Ἴσως ἐγγράπτο, ΚΑΤ' Α σπουδὴν,
ἐν ᾧ, Διὰ τὸν τάραχον, ἢ ὑπὸ τοῦ ταραχου, ὡς εἶχε σπουδῆς,
καταλιπὼν τὴν Θίσβην περὶ τὸ δόμιον, διὰ τὸ μὴ σχολά-
ζειν ἐνδοτέρῳ ταύτην εἰσαγαγεῖν.

Σελ. 68, στ. 1, Σμυχόμενοι.] Ἠρέμα καὶ κατὰ
μικρὸν καίόμενοι. εἴρηται δὲ περὶ τούτου ἐν τοῖς πρόσθεν
(σελ. 53). — Στ. 6, Πρὸς ἑαυτούς.] Τουτέστι πρὸς
ἀλλήλους. ἔφθην εἰρηκῶς καὶ περὶ τούτου διὰ μακρῶν ἐν τοῖς
πρόσθεν (σελ. 7). — Στ. 18, Ἀγρίον τι.] Οὕτως αἱ ΚΑ.

δὲ Κ (ὡς κατηκολουθήκασι καὶ οἱ λοιποὶ), Ἄγριόν τε. ὅπερ ἐπελαθόμεν ὑποσημειώσασθαι ἐν αὐτῇ τῇ σελίδι. — Στ. 25, Εὐσχήμονα.] Ἐν τῇ Β γράφεται, Εὐσχημον.

— Σελ. 69, σφ. 5, Παράλογον.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. τὸ δὲ ἐχόμενον, Στῆσι. . . ἢ βεβλήση, παρῶδῆται ἐξ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. κ, 370),

Ἦέ μιν, ἢε σε δούρι κηχίσομαι.

καὶ σημειώσαι τὸ, Βεβλήση, διὰ τὸν Ἀλικαρνασσεῖα Διόνυσιον, ὅς, καίπερ ὢν κριτικώτατος, τοὺς Μετ' ὀλίγον λεγομένους μέλλοντας, καλλονῆς χάριν, ἀντὶ τῶν Μελλόντων παραλαμβάνεσθαι ὑπέλαβεν (περὶ συνθ. ὄνομ. σ', σελ. 45), ὡς μηδενὶ διαφέρον ἄλλω τῷ, Λελύσεται, τοῦ, Λυθήσεται, ἅπερ αὐτὸς φέρει παραδείγματα, ἢ τῷ σχηματισμῷ. καὶ τοὺς μὲν κατὰ Διόνυσιον καὶ τοὺς ἐξῆς χρόνους ἀκμάσαντας συγγραφεῖς ἀληθῆς ἴσως τὸ ἀδιαφόρως ἔστιν ὅτε κεχρῆσθαι τοῖς Μέλλουσι καὶ τοῖς λεγομένοις Μετ' ὀλίγον Μέλλουσι, ἐπεὶ καὶ οἱ Γραμματικοὶ ὡς εἰπεῖν ἅπαντες οὐδὲν περὶ αὐτῶν σαφῆς ἀπεφῆναντο, πλὴν ὅτι, Μετ' ὀλίγον μέλλοντας ὀνόμασαντες, ἀμυδρῶς πάνυ τὴν ἐνοῦσαν αὐτοῖς ἐνόησαν τοῦ μετ' ὀλίγον ἐσομένου ἠνίξαντο· ἀλλ' οὐ διὰ τὴν ἀλογον ἐνίαν χρῆσιν τῆς οἰκείας οἱ Μετ' ὀλίγον μέλλοντες ἐκσίησαν δυνάμειος. οἷον ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ, ὃ Ἡλιόδωρος, Βεβλήση, φήσας, τὴν ὅσον εὐπω γενησομένην βολὴν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, οὐκ ἐν τῷ μέλλειν γίνεσθαι ταύτην (ὅπερ ἐξέφρασεν ἀντὶ τοῦ Μέλλοντος, Βληθήση), ἀλλ' ἐν τῷ μέλλειν γεγενῆσθαι, παρασίησαι, καὶ τὸ ἀπὸ τῆς βολῆς μᾶλλον τραῦμα ἢ τὴν βολὴν αὐτὴν ἐβουλήθη δηλώσαι· τὸ γὰρ, Βεβλήση, ταυλόν ἐστὶ τῷ, Βεβλημένος, ἢ τέρωμένος ἔση· εἰς τοῦτο γὰρ καὶ ἀναλύεται, ἢ δῆλον καὶ ἐκ τῆς τοῦ Μετ' ὀλίγον μέλλοντος πρὸς τὸν παρακείμενον συγγενείας. ἀμφοτέροις γὰρ ἢ ἐπαναδίπλωσις πρόσσι. καὶ εἰ τὸ, Τετύφαται, ἀναλύεται (καὶ τῶν Γραμματικῶν ὁμολογούντων) εἰς τὸ, Τετυμμένοι εἰσι, καὶ τὸ, Τετύφονται, πάντως εἰς οὐδὲν ἄλλ' ἢ εἰς τὸ, Τετυμμένοι ἔσονται, ἀναλυθήσεται. καὶ οὐκ ἀλόγως ἴσως οἱ Γραμματικοὶ Μετ' ὀλίγον μέλλοντα ὀνόμασαν τὸν τοιοῦτον μέλλοντα· παρὰ κείται γὰρ καὶ οὗτος τῷ ἀπλῶ Μέλλοντι, ὡς περὶ ὁ ἰδίως λεγόμενος παρακείμενος τῷ ἐνεστώτι.

καὶ ἔστι φάναι ὅτι, ὡς περ τὸν παρακείμενον, τὸ ἐντελὲς ἔμφαινοντα τοῦ ἐνεσιῶτος, οὐδὲν κωλύει καὶ, Ἐντελῆ ἐνεσιῶτα, καὶ, Πρὸ ὀλίγου ἐνεσιῶτα, καλεῖν, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ὅ τὴν ἐπαναδίπλωσιν ἐπιδεξάμενος Μέλλον, εἴη ἂν ἐντελής Μέλλον, καὶ πρὸς μὲν τὸν ἀπλοῦν Μέλλοντα, Πρὸ ὀλίγου Μέλλον, πρὸς δὲ τὸν Ἐνεσιῶτα, Μετ' ὀλίγον Μέλλον, ἅτε τοῦ Ἐνεσιῶτος καὶ τοῦ Μέλλοντος ἐν μεθορίῳ πως κείμενος· ἔμφαίνει γὰρ τὴν ἐντέλειαν τοῦ μέλλοντος, καὶ μετὰ τῆς ἐντελείας καὶ αὐτὸ τὸ ὅσον οὐπω τοῦ μέλλοντος, ὡς ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ· ἔστι δὲ ὅτε τὸ συνεχὲς καὶ ἀδιάλειπτον τῆς ἐνεργείας αὐτῆς τοῦ ἐνεσιῶτος, κομψῶς πάνυ δηλοῖ, οἷον ἐν τοῖςδε τοῦ Πλάτωνος (Ε. Πολιτ. σελ. 457), « Κάλλιστα γὰρ δὴ τοῦτο καὶ λέγεται καὶ » ΛΕΛΕΞΕΤΑΙ, ὅτι τὸ μὲν ὠφέλιμον καλόν, τὸ δὲ βλα- » βερὸν, αἰσχρὸν », ἐν οἷς εἰ, ΛΕΧΘΗΣΕΤΑΙ, ἀντὶ τοῦ, Λελέξεται, ἔλεγει ὁ Πλάτων, οὐ μὰ τὰς Χάριτας καλλονῆν ἐνεποίησεν ἂν τῷ λόγῳ, ὡς ᾤετο Διονύσιος, ἀλλ' ἀκυρολογίας ὠφλε δίκην. σημαίνει γὰρ ἐνταῦθα τὸ, Λελέξεται, οὐ τὸ ἀφωλῶς, Λεχθήσεται, ἀλλὰ τὸ, Ἄει λεχθήσεται, ἢ μᾶλλον, Διατελέσει λεγόμενον, Οὐ παύσεται λεγόμενον. κἀνταῦθα μὲν διὰ τοῦ, Διατελεῖν, ἢ, Οὐ παύσεται, ἀποχρώντως ἂν σαφηνίζοιτο ἢ τοῦ Μετ' ὀλίγον μέλλοντος δύναμις· ἔστι δὲ οὐ ἄλλο παραληπτέον ῥῆμα, ἢ καὶ τὸ προκείμενον εἰς σημασίαν ὑπὸ τι διάφορον μεταληπτέον. ἔστι παραδείγμα τοῦ πρώτου τὸ παρὰ Ἀριστοφάνει (Ἰππ. 1370),

Οὐδὲς κατὰ σπουδὰς μετεγγραφήσεται,

Ἄλλ', ὡς περ ἦν τὸ πρῶτον, ΕΓΓΕΓΡΑΨΕΤΑΙ.

ἄρ' οὖν, ἢ φησὶ Διονύσιος, καλλονῆς χάριν, φήσομεν τὸν Κομικὸν μὴ φάναι, Ἐγγραφήσεται, ἐν τῷ δευτέρῳ στίχῳ; ἢ οὐ καὶ τυφλῷ δῆλον, ὡς ἕτερον ἂν ἴη, ἢ ὁ λέγειν ἐβούλετο, εἶπεν, εἰ οὕτως ἔλεγεν. ἐβούλετο δὲ λέγειν, Οὐκ ἐξαλειφήσεται· τοῦτο δὲ ἔστι, ΜΕΝΕΙ ΕΓΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΣ, οὕτως, ὡς περ ἦν τὸ πρότερον, ὅπερ ἄλλως ἐξένεγκεῖν οὐκ ἦν οἷόν τε, ὅτι μὴ διὰ τοῦ ΕΓΓΕΓΡΑΨΕΤΑΙ. μεταβῶμεν δὲ καὶ ἐπὶ τὸ τοῦ δευτέρου παράδειγμα, λαβόντες ἐκ τοῦ Πλουτάρχου (Λακων. Ἀποφθ.), « Ἐρωτηθεῖς (ὁ Δέων), ποίαν τις ἂν πόλιν » οἰκήσας ἀσφαλῶς οἰκοῖς, Ὁσση, ἔφη, μήτε πολίειω, μήτ'

» ἐλάσσονα ΚΕΚΤΉΣΟΝΤΑΙ οἱ ἐνοικοῦντες ». ἐνταῦθα, εἰ τὸ, Κτηθήσονται, ἰσοδυναμεῖν τῷ, Κεκτήσονται, οὐδ' αὐτὸς ἂν εἶποι ὁ τῆς Κωμωδίας Μελιτίδης, σχολῇ γ' ἂν Διονύσιος ὁ κριτικώτατος φαίη. λείπεται οὖν τὸ, Κτήσονται. ἀλλὰ τοῦτο σημαίνει, Πορίσονται· ἐβούλετο δὲ οὐ τοῦτο λέγειν ὁ παρὰ τῷ Πλουτάρχῳ Λέων, ἀλλὰ τὸ, Ἔξουσιν, ὅπερ ἰσοδυναμεῖ τῷ, Κεκλιμένοι ἔσονται, εἰς ὃ καὶ ἀναλύεται τὸ, Κεκλήσονται. καὶ περὶ μὲν τούτων μακρῶ πλείονα ἂν ἔχων εἰπεῖν, ἐνλαῦθα καταπαύσω τὸν λόγον· ὅσα δὲ καὶ τοῦ προκειμένου παρεκβὰς εἴρηκα, λελέχθων ἔνεκα τῶν φιλολόγων νέων, οἷς ἐκ τῆς φιλοσόφου τῶν ἀρχαίων Συγγραφέων ἀναγνώσεως μᾶλλον, ἢ τῆς τῶν Γραμματικῶν ἀδουλοχίας, τὴν τῆς Ἑλλάδος φωνῆς γνῶσιν θυματέον ἐστί. εἰ γὰρ μήτε Διονυσίῳ, τῷ φιλοσόφῳ τὰ τῆς Γραμματικῆς ἐξετάσαντι, ἀνεξετάστως χρὴ πιστεύειν ἐν ἄσασιν, ἔπουγε ὡς Ἑλληνισμοῦ διδασκάλους σφᾶς αὐτοὺς ἐγχειρίζειν ἐφείλουσι τοῖς λαλιστέροις μὲν χελιδόνος ἐν τοῖς προχείροις, ἐφωνοτέροις δὲ καὶ αὐτῶν τῶν ἰχθύων ἐν τοῖς ὧν ἄνευ οὐχ ὅπως ἐλλανίζειν, ἀλλ' οὐδὲ συνιέναι τὰ τῶν Ἑλλήνων οἶόν τε. ἐκείνο δὲ πρὸ πάντων ἐνθυμητέον, ὡς ὁ δίχα φιλοσοφίας τὰ τῆς Γραμματικῆς ἐρευνῶν διάκενός ἐστι λεξιθήρας, καὶ Γραμματισθῆς ἂν δικαιότερον ἢ Γραμματικός καλοῖτο. — Στ. 11 Ἀδικῶν.] Ἴσως γραπτέον, Ἀδικεῖν· εὐσυνάρτητα γὰρ οὐτὶα μᾶλλον ἂν εἴη τὰ τῆς συντάξεως. ὁ δὲ νοῦς, Διατεινόμενος ἀδικεῖν τε οὐδὲν, καὶ γεγενῆσθαι τῶν φιλίων τῇ προτεραίᾳ, καὶ παρὰ φίλους ἠκεῖν τανῦν.

Σελ. 70, σλ. 8, Μάθοι δ' ἂν ἠδέως.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Μαθεῖν ἂν· ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, Μαθεῖν δὲ ἂν. — Στ. 14, Ἐτι τοῦ αἵματος.] Οὕτως ἢ Β, ἄνευ τοῦ, καί. — Στ. 15, Θερμὸν ἔτι τὸν σίδηρον ἀποπτύοντα.] Παρωδήθη ἐκ τῶν Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Γ, 475), Πᾶν δ' ὑπερμαίνθη ξίφος αἵματι.....

καὶ (Ψ, 780),

Στῇ δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραύλοιο,
Ὀιδαν ἀποπτύων.....

Στ. 18, Ἀχλύϊ.] Ἐκότως ἂν τις ὑπολάβῃ ἐνταῦθα, « Ἀχει » καὶ σιγῇ κάτοχος » γεγραφέναι τὸν Ἠλιόδωρον· ὡς πού καὶ Ἠλούταρχος εἴρηκεν (ἐν Νικίᾳ § 10), « Ἀχει καὶ θαύμασι πε-

» πληγώτος », καὶ αὐθις (ἐν Εὐμεν. § 18), « Ἄχει καλείχεται, » καὶ κλαυθμὸς ἦν ». Ὀμηρος δὲ καὶ τὴν σιγὴν τῷ ἄχει συνῆψεν, ἐν οἷς περὶ Πηνελόπης λέγει (Ὀδυσσ. Δ, 704),

..... Τὰ δὲ οἱ ὄσσε
Δακρυόφιν πλῆσθεν, θαλερὴ δὲ οἱ ἴσχιτο φωνή.

καὶ προῖων ἐπάγει (Αὐτ. 716),

Τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη θυμοφόρον.....

ἴσως δὲ καὶ, Ἀχνύϊ, ἐγράψεν Ἡλιοδωρος διὰ τοῦ ἦ εὐρηταί γὰρ καὶ ἡ Ἀχνύς συνωνύμως τῷ Ἄχει τὴν ἀνίαν ἢ λύπην σημαίνουσα (ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, Ἀχνυμαι, ῥῆμα, ὃ συνεχῶς Ὀμηρος χρῆται) ἢ καὶ μαρτύριον οὐκ οἶδα ὅθεν λαβὼν παρατίθεται ὁ Ἐτυμολόγος (σελ. 182) τὸ,

Τῆς δ' ὀλοφυρομένης ἀμφ' ἀχνύϊ εἴβεται αἰάν.

χωρὶς εἰ μὴ τις καὶ παρὰ τούτῳ γραπτεόν, Ἀμφ' ἀχλύϊ, καὶ τὸ παρ' Ἡλιοδώρῳ Ἀχλύϊ ὀρθῶς ἔχειν διατεινοίτο, ὡς παραωδήθην ἢ μετενεχθῆν ἐξ Ὀμήρου, ὃς καὶ τὴν Ἀχλὺν, ἦγουν τὸν σκοτισμὸν, ὡς παρεπόμενον τῆς λύπης οἶδεν, ἐν οἷς παρεισάγει τὸν Ἐκτορα ἀνιώμενον ἐπὶ τῷ τοῦ ἀδελφοῦ θανάτῳ (Ἰλιάδ. Υ, 421),

Κὰρ ῥά οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς.....

εὐρηταί δὲ καὶ Ἀχλύμενος ἀντὶ τοῦ λυπούμενος παρ' Ἡσυχίῳ. — Στ. 22, Τὸ ὄνομα κατὰ μέρος ἀποτέμνων κ. τ. λ.] Γραφικῶς τοῦτο· αὐτὸν γὰρ ἂν τις τὸν Θέρμουθιν ὄραν δόξειεν εἰς ὑπνόν καταφερόμενον, καὶ ἀκούειν ἀποτέμνοντος αὐτοῦ τὸ Θίσβης ὄνομα καὶ κατὰ μικρὸν κερματίζοντος, οἶον, Ω^ς Θισβη, Ω^ς Θίσ- Ω^ς Θί- καὶ τελευταῖον, Ω^ς, μόνον.

Σελ. 71, σλ. 2, Ἐπεισῆει.] Οὕτως ἢ Β. — Στ. 4, Ἄπορον.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ἄπειρον. — Στ. 5, Ἐζόφουν.] Πληθυντικῶς γράφειν δεῖν ἔγνω διὰ τὰ προηγούμενα, Πλήθος, Ἄπορον, καὶ Ἀδηλον, πολλὰ ὄντα· ἀλλ' ἴσως, ἀμεινον κατὰ χῶραν εἶν τὴν γραφὴν· χαίρει γὰρ Ἡλιοδωρος τῷ πολλοῖς οὐσιαστικοῖς ἐνικὸν ἐπάγειν ῥῆμα. — Στ. 12, Ῥιστεῖ.] Οὕτως αἱ ΚΑ, ὅπερ ἐστὶν Ἀττικώτερον· ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 247), Ἀναρρίπτοῦντες, ἐρεῖ, ἀντὶ τοῦ, Ἀναρρίπτοντες, καὶ (σελ. 375), Ηιεζοῦντες, ἀντὶ τοῦ, Πιέζοντες. — Στ. 19, Ἡνέσχετο.] Ἐν τῇ Β, Ὑπηνέσχετο. — Στ. 20, Ἐσπάτ

σαντο.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἐπάσαντο, τουτέστιν, ἐγεύσαντο. ἐρεῖ μέντοι καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 173), « Ὀλίγον δὲ » καὶ ὑπνοῦ σπάσωμεν) ». — Στ. 22 Τῆδε ξυγκειμένη.] Τοῦτον τὸν τρόπον (καὶ οὐκ, Ἐν τῷδε τῷ τόπῳ, ὡς ἐξέλαβεν ὁ Λ.) κειμένη μετὰ τοῦ Θεαγένους· τὸ γὰρ, Τῆδε, ἐνταῦθα οὐ τοπικόν, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 73). — Στ. 23, Ὑποκαθήμενος.] Τουτέστι, δολερὸν καὶ ἐπίβουλον ἔχων τὸ βλέμμα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐνεδρευόντων, οὓς Ὑποκαθῆσθαι (σελ. 200), λέγομεν « Ἐνέδραν (φισὶν Ἡσύχιος), ἔγκρυμμα δολερὸν, » ὑποκάθισμα », — Στ. 25, Ἐξήρητο.] Ἐχρήσατο καὶ Χαρίτων (Ζ, ἐ). τῆ λέξει. ἀλλ' ὁμως συνηθέστερα τὸ, Ἐκκόπτειν (σελ. 77), καὶ τὸ, Ἐξορύπτειν, ἐστὶν ἐπὶ ὀφθαλμῶν ἀμεινον δὲ λέγειν ἐν παρατάσει, Ἐξήρειτο (ὡς μετέφρασε καὶ ὁ Λ), ὁ ἐστὶν, Ἐξελεῖν ἐπεχειρεῖ, καὶ ἐνεργητικῶς δὲ, Ἐξήρει, ὡς καὶ προῖων ἐρεῖ (σελ. 72) « Τὸν ὀφθαλμὸν . . . ἐξεῖλε τὸν « δεξιόν » τὰ γὰρ τοῦ Μέσου ἐνταῦθα οὐ πάνυ τι ἔρρωται.

Σελ. 72, σί. 14, Ἐπειώμασε.] Ἐτρέφα τὸν παρατατικὸν εἰς τὸν ἀόριστον, ὑπαγορεύοντος τοῦτο καὶ τοῦ ἐπομένου, Ἐξεῖλε. — Στ. 21, Ὀφθαλμὸν . . . καὶ Ψυχὴν.] Ἐρωτικαὶ φιλοφρονήσεις, διαμείναςαι μέχρι καὶ δεῦρο ἐν τῇ συνηθείᾳ· λέγομεν γὰρ πρὸς τοὺς ἀπωσοῦν ἀγαπωμένους, Ὀμμάτιά μου, Φῶς μου, Ψυχὴ μου. — Στ. 25, Ἄλλη πη φράζεσθαι.] Τουτέστι, κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον ἐξηγεῖσθαι.

Σελ. 73, σί. 2, Εἴποτε ἦσαν.] Τὸ, Εἰ, οἱ μεταφράσαντες, σύνδεσμον συναπτικὸν ἐξεδέξαντο. ἔοικε μέντοι Ἡλιόδωρος εὐκτικῶς ἀντὶ τοῦ, Εἶθε, χρήσασθαι τῷ Εἰ· ὁ δὲ καὶ μετὰ τοῦ, Ποτέ, σύναψας, ὑπονοεῖν παρέχει καὶ αὐτὸ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον εὐκτικόν, Ἄμποτε (ἐκ τοῦ Ἄν, καὶ τοῦ Ποτέ συγκείμενον), οὐδὲν ἄλλ' εἶναι ἢ τὸ, Εἴ ποτε. ἐστὶν οὖν ὁ νοῦς τοῦ χωρίου, Τῆς δὲ Χαρικλείας, ὁμολογούσης ἔχειν πατέρας, καὶ εἰπούσης, Εἶθε ἦσαν, ἦγουν, Εἶθ' ὄφελον εἶναι ζῶντες. ἄξιον δὲ προσσημειώσασθαι ὅτι καὶ τὸ Ὀμηρικόν, Εἴποτ' ἔην, εὐκτικῶς ἔοικεν ἐκλαβεῖν ὁ Ἡλιόδωρος· καὶ γὰρ παρωδεῖ δηλονότι ἄπερ ὁ ποιητὴς τὸν Τηλέμαχον παράγει λέγοντα περὶ τοῦ ἰδίου πατρὸς (Ὀδυσσ. Ο, 267),

..... Πατὴρ δὲ μοι ἐστὶν Ὀδυσσεύς,
Εἴ ποτ' ἔην· νῦν δ' ἤδη ἀπέφθιτο λυγρῷ ὀλέθρῳ.

ταῦτα δὲ δήλως ἐσὶν ἄλλως ἐκδέξάμενος ὁ Εὐστάθιος ἐξ ὧν φησι, «Καὶ ὅρα τὸ, Εἴποτ' ἔην, περιπαθῶς τε λεχθὲν, καὶ ἐπὶ » διορθώσεις τοῦ, Πατὴρ δέ μοι ἐστὶν Ὀδυσσεύς· οὐ γὰρ ἐστὶν » ὁ ἤδη φθαρεὶς ὀλέθρῳ λυγρῷ, ἀλλὰ Η'Ν ΠΟΤΕ». — Στ. 5, Φύντας.] Ἐν ἅπασι διουλλάβως καὶ προπερισπωμένως, Φύντας, πλὴν τῆς Β, ἐν ἧ ἄμεινον καὶ τῇ κοινῇ χρήσει μᾶλλον οἰκείως γράφεται, Φύσαντας. τὸ μὲν γὰρ, Φύντας (παρὰ τὸ, Φῦμι) ταῦτ' ἐστὶ τῷ Γεννηθέντας, οἷον τὸ (Ευριπίδ. Ἡρακλείδ. 510),

Πατὴρ δ' ἐκείνου Φύντας, οὐ πεφύκαμεν·

τὸ δὲ, Φύσαντας (παρὰ τὸ, Φύω) σημαίνει τὸ Γεννήσαντας, οἷον τὸ (Αὐτ. Φοινίσσ. 34),

Ἐφειχε, τοὺς φύσαντας ἐκμαθεῖν δέλιον.

γένοιτο δ' ἂν κατάδηλος παρ' ἄλληλα τεθέντων τῶν ῥημάτων ἢ δύναιμις, οἷον (Αὐτ. Φοινίσσ. 8),

Πολύδωρον Ε'ΕΕ'ΦΥΣΕ· τοῦ δὲ Λάβδακον

ΦΥΝΑΙ λέγουσιν.....

ἔφειλον οὖν γράφειν, Φύσαντας, εἰ μὴ ἐκώλυεν αὐτὸς Ἡλιοδωρος, γράψας καὶ ἐν ἄλλοις χωρίοις, Φύντα, ἀντὶ τοῦ, Φύσαντα, καὶ, Φύντι, ἀντὶ τοῦ, Φύσαντι (σελ. 264). καὶ οὐ θαυμαστὸν τοὺς ἐπὶ τῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ παρακμῆς γεγονότας πολλὰ τοιαῦτα καινοτομήσαι, ὅπου γε καὶ τῶν πολλοῖς ἔτεσι προγεγονότων τοὺς πλείστους χαλεπὸν ἐν ἅπασιν ἀνεπιλήπτους εὐρεῖν — Στ. 6, Ἐπὶ πατέρα κ. τ. λ.] Ὁ κοῦς, οἱ ὄνειροι σοφίζονται, τουτέστι σοφῶς δηλοῦσι καὶ σημαίνουσι, τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα τοὺς αἰτίους τοῦ βλέπειν τὸ φῶς ἡμῖν, διὰ τῆς συζυγίας τῶν ὀμμάτων, ἡγουν τῶν δύο ὀφθαλμῶν, ὡς αἰσθανομένων τὸ φῶς καὶ ὑπουργούντων τοῖς ὀρατοῖς. ἐνθά καὶ σημειωτέον, ὡς δειγμα τῆς Ἡλιοδώρου πολυμαθίας, ὅτι οὐκ ἠὲ σπασχεδίακε τὴν τοῦ ἀνείρου κρίσιν, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τῶν Ὀνειροκριτικῶν βίβλων τοῦ Διαποσίου ὁμοῦ τι προγεγονότος ἔτεσιν Ἀρτεμιδώρου μετενήνοχε. ταῦτα δὲ ἐκεῖνός φησι περὶ τῶν ἐν ὕπνοις φανταζομένων παθημάτων τῶν ὀφθαλμῶν (Ὀνειροκριτ. Α, κη'). «Τὸ δὲ δοκεῖν τετυφλωθῆαι ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμούς, σημαίνει τοῖς παισὶν ὀλεθρον τοῦ ἰδόντος, καὶ ἀδελφοῖς

» φοῖς, καὶ γονεῦσι· παισὶ μὲν, διὰ τὸν ἔμπροσθεν λόγον·
 » ἀδελφοῖς δὲ, ὅτι καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἀδελφοὶ εἰσιν ἀλλήλων·
 » γονεῦσι δὲ, ὅτι καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αἰτιοὶ εἰσι τοῦ τὸ φῶς ὄραν,
 » ὥσπερ καὶ οἱ γονεῖς· ἢ δὲ τούτων ἀπώλεια τὴν τῶν ὁμοίων
 » ἀπώλειαν σημαίνει . . . εἶδὲ τις τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν
 » τυφλὸς εἶναι δόξειεν, ἀπὸ μέρους τὰ σημαινόμενα γένοιτ' ἂν
 » αὐτῷ, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐξ ἡμισείας. ἔτι καὶ τοῦτο χρὴ σκοπεῖν,
 » ὅτι ὁ μὲν δεξιὸς ὀφθαλμὸς σημαίνει τὸν υἱὸν, καὶ ἀδελφόν,
 » καὶ πατέρα· ὁ δὲ ἀριστερὸς, θυγατέρα, καὶ ἀδελφὴν,
 » καὶ μητέρα κ. τ. λ.» — Στ. 9, Πλὴν ἀλλ' ἔστω γε κ. τ. λ.]
 Τουτέστι, Τεθναίνῃ μοι μᾶλλον ὁ πατήρ, ἢ ὁ Θεαγένης. τοῦτο
 δὲ, καίπερ οὕτως ἔχον τῇ φύσει, οὐκ ὤφειλεν Ἡλιόδωρος
 παραγαγεῖν λέγουσαν, νέαν καὶ σωφρονοῦσαν κόρην, τὴν Χα-
 ρικλείαν. οὐ δὲ γὰρ πάντα τὰ κατὰ φύσιν εὐπρεπῶς ἂν λέγοι-
 το, ἀλλὰ δεῖ καὶ λόγου τοῦ κολούσοντος τὰς ὁρμὰς τῆς φύσεως·
 πλὴν εἰ μὴ τις, τῷ μηδ' ἐγνωσθῆί πω τῇ Χαρικλείᾳ τοὺς
 φύσαντας, παραμυθοῖτο τὸ εἰρημένον. — Στ. 21, ἄρχε
 βουλῆς.] Ὅμηρος (Ἰλιάδ. Β, 84),

Ὡς ἄρα φωνήσας, βουλῆς ἐξῆρχε νέεσθαι.

Στ. 25, Συνεῖναι.] Ἐν ταῖς ΚΑ, ἌΑ καὶ ΔΑ 467, Συνεῖ-
 ναι, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 254)· φέρεται δὲ καὶ ἑτέρα
 γραφὴ ἐν ταῖς ΚΑ, Γνώναι, ὅπερ ἐστὶν ἐξήγησις τοῦ, Συνεῖναι.

Σελ. 74, σλ. 8, Σίτου δὲ . . . οὐδὲ ὄνομα περιλέλειπται.] Καθ'
 ὑπερβολὴν τοῦτο καθὰ καὶ τοῦ Ἀριστοφάνους (Λυσιστρ. 107),

Ἄλλ' οὐδὲ μοιχοῦ καταλέλειπται φεψάλυξ.

Στ. 11, Ἡ καὶ νῆ Δία.] Τὴν προδήλως ἡμαρτημένην
 γραφὴν διορθώσας οὐκ ὤκνησα, γράψαι, Ἡ καὶ νῆ Δία.
 χρῶνται δὲ πάνυ κομψῶς τῷ, Νῆ Δία, ἐν ταῖς μεταβά-
 σεις τοῦ λόγου ἀπὸ τοῦ χείρονος ἐπὶ τὸ ἀμεινον, ἢ ἀπὸ
 τούτου ἐπὶ τὸ χεῖρον, καὶ ὅλως ἐπὶ τὸ παραδοξότερον. αὐτίκα δ'
 καὶ καθ'ακόρως τῇ φράσει ταύτῃ χρησάμενος Πλούταρχος (Πῶς
 ἂν τις διακρ. τὸν κόλακ. τοῦ φίλ. § 15), « Καὶ παιδιᾶ καὶ
 » τραπέζῃ καὶ οἴνω, καὶ νῆ Δία γέλωτι καὶ φλυαρίᾳ »· καὶ
 μετ' οὐ πολλὰ, « Κρόνον καὶ νάρδον ἐπέβαλε, καὶ νῆ Δία πολ-
 » λάκις ἔλουσε ». οὐκ ἀκαιρον δὲ ἴσως παραθεῖσθαι καὶ τὸ
 τοῦ Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου (ΙΘ, ρζ'), « Εἴτε καὶ ψευδέσει

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΚΡΙΤΙΚΑΙ

74
 » διαβολαῖς φυγάδων πεισθεῖς, ἢ καὶ νῆ Δία χρημάτων βουλεύ-
 » μενος εὐπορήσαι». — Στ. 12, Εἰ γὰρ καθ' ἓν κ. τ. λ.] Τοῦ-
 το οἱ πρὸ ἡμῶν, Εἰ καθ' ἓνα, ἐξενεγκόντες τοῖς προηγουμέ-
 νοις οὕτω συνῆψαν, ὡς τὴν ὅλην τοῦ λόγου συνάρτησιν ὑπόμω-
 ρὸν πως καὶ τῆς Ἡλιοδώρου δριμύτητος ἀλλοτρίαν γίνεσθαι,
 « Ἦτοι τῶν ἐναντίων πάλιν ἘΛΘΟΝΤΩΝ . . . γεγυρό-
 » των, εἰ καθ' ἓνα ποτὲ συλλεγέντες . . . ἘΠΕΛΘΟΙΕΝ
 » διὰ τὰ χρήματα ». σίξαντες δὲ μετὰ τὸ, Χρήματα, σι-
 γμῇ τελεία, ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς ἀναγινώσκουσι, « Τότε οὐκ ἂν
 » φθάνομεν κ. τ. λ. », ὅπερ ὁ Λ καὶ ὁ Α μετέφρασαν ὡσανεὶ
 ἐγγράπτο, Τότε γὰρ οὐκ ἂν φθάνομεν. ἀλλ' ἡμεῖς τὸν μὲν
 Γὰρ σύνδεσμον τῆ τῆς περιόδου προτάσει συνάψαντες, μετὰ
 τε τὸ, Χρήματα, ὑποσίξαντες μόνον, τὰ ἐξῆς, Τότε οὐκ ἂν
 φθάνομεν, ὡς ἀπάδοσιν τῆς προτάσεως ἐξεννόχαμεν. ἐγρά-
 ψαμεν δὲ καὶ, Καθ' ἓν, ἀντὶ τοῦ, Καθ' ἓνα. ἔστι δὲ τὸ, Καθ' ἓν
 συλλεγέντες, ταυτὸν τῷ, Ἐπὶ τὸ αὐτὸ συλλεγέντες καὶ ὁμοῦ
 γενόμενοι. οὕτως ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 364), « Καθ' ἓν τὸν
 « στρατὸν ἤγεν », ἐρεῖ.

Σελ. 75, σλ. 2, Δύσεριν τὸ ἦθος.] Λείπει τὸ ἀρθρον ἐν
 ταῖς ΑΑ. Εἰ μὲν ἐπιθετικῶς πρὸς τὸ, Ἄνδρα, ἐκλάβοις τὸ,
 Ἄβέβαιον, καὶ τὸ, Λησθρικὸν, ἀναγνωστέον, Δύσεριν, ἀρσενι-
 κῶς, ὡς διώρθωκα, ἵνα καὶ τοῦτο πρὸς τὸ Ἄνδρα ἀναφέρε-
 σθαι ἔχη, τῆς, Τὸ ἦθος, αἰτιατικῆς, συνεκδοχικῶς ἐκλαμ-
 βανομένης· εἰδὲ πρὸς τὸ, ἦθος, παραρλεῖσθαι τοῖς ἀνιγρα-
 φεῦσι τὴν μετοχὴν, Ἐχοντα, ὑποληπτέον, ἢ ἢ « Ἄνδρα . . .
 » φύσει τε ἀβέβαιον καὶ λησθρικὸν καὶ δύσερι τὸ ἦθος ἔχοντα »·
 οἷόν ἐστι τὸ παρὰ Πλουτάρχῳ (Φιλοσοφίμ. § 17), « Οὕτως
 » εἶχέ τι . . . δύσερι καὶ φιλόνεικον »· πλὴν εἰ μὴ πρὸς
 τὸ, Φέροντα, ἀπὸ κοινοῦ ταῦτα συντετάχθαι τις φήσει.
 Στ. 4, Ἐπιβουλεύσειεν.] Ἴσως ἐγγράπτο, Ἐπιβουλεύσει,
 καθ' ὀριστικὸν μέλλοντα. — Στ. 7, Ὁρμήσαντες.] Δία τοῦ ἦ,
 οὐ διὰ τοῦ ἱ γραπτέον εἶναι, παντὶ δῆλον. οὕτω καὶ ἀνωτέρω
 (σελ. 55) ἔγραφα Προσορμήσαντες, ἀντὶ τοῦ ἡμαρτημένου,
 Προσορμίσαντες. — Στ. 15, Ὅσα γῆν.] Οὕτως ὀρθῶς ἡ Β.
 Πρῶτος ὁ Κ διορθοῦν ἐπεχείρησεν, Ὅσα γ' ἦν, ὅπερ οἱ μετ'
 αὐτὸν ἀνεπισκέπτως παρέλαβον. — Στ. 14, Διὰ τὴν ὄσιαν.]

Διὰ τὸν νόμον, διὰ τὰ νομιζόμενα γίνεσθαι περὶ τοὺς νεκροὺς. καὶ ἴσως ἐντεῦθεν ἡ κοινὴ συνήθεια, Μακαρίαν, ὠνόμασε τὸν διανεμόμενον ἐν ταῖς ἐκφοραῖς οἶνον μετὰ διπύρων ἀρτίσκων· καθὰ καὶ οἱ Παλαιοὶ, Μακαρίαν, ἐκάλουν τὰ νεωστὲ ἀλιλεσμένα ἄλφιστα, μέλιτι ἀναδεδευμένα, καὶ ἀσφαίσι καὶ χλωροῖς ἐρεβίνθοις μεμιγμένα, ἃ τοῖς τὰ ἱερά τελοῦσιν ἔνεμον, ὡς φησὶν Ἀρποκρατίων (λεξ. Νεήλατα). λέγεται δὲ τὸ, Διὰ τὴν ὀσίαν, καὶ, ὀσίας ἐνεκα ἢ χάριν, καὶ Νόμου χάριν· ὅθεν καὶ Ἀφοσιώσασθαι, τὸ πληρῶσαι τὰ περὶ τοὺς νεκροὺς ὀσια. αἱ δὲ λέξεις καὶ εἰς ἑτέραν σημασίαν ἐκπεπτώκασιν· Ἀφοσιούσθαι γὰρ, ἢ, Ὀσίας ἐνεκά τι δρᾶν, φημὲν, τὸ μὴ κατὰ προαίρεσιν μηδὲ παρεσκευασμένως, ἀλλ' ἀμελῶς καὶ ἐν παρέργῳ, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ προσποιητῶς τι ποιεῖν, καὶ τοσοῦτον μόνον, ὅσον ἀποτρίψασθαι τὸν ἐκ τοῦ μὴ ποιῆσαι ψόγον, ἐκ τούτου τυχὸν τῆς σημασίας μετενεχθείσης, ὅτι πρὸς ἐκείνους μάλιστα, Ὀσίας ἐνεκα πράττομέν τι, ἢ Ἀφοσιούμεθα, οὗς ἴσα καὶ νεκροὺς ἀποστρεφόμεθα. ἐκφράζει δὲ τοῦτο ἡ κοινὴ συνήθεια, Ὅσον νὰ λογιῆται, καὶ χυδαιότερον, Ὅσον νὰ λογαῖται· ὅπερ οὐδ' αὐτὸ τῆς Ἑλλάδος φωνῆς ἀπεξένωται· τὸ γὰρ, Ὀσίας χάριν, τοῖς ἄλλοις λεγόμενον, Ἀριστοτέλης διὰ τοῦ, Λόγου χάριν ἐξήνεγκεν, ἐν οἷς φησὶ (Πολιτ. Γ, κφ. ζ.) « Δεῖ περὶ ἀρετῆς ἐπιμελὲς » εἶναι τῇ γ' ὡς ἀληθῶς ὀνομαζομένη πόλει, μὴ λόγου » χάριν ». — Στ. 18. Πορεύεσθαι.] Ἡ σύνταξις ἀπῆται, Πορεύεσθαι, διὰ τὸ ἐπόμενον, Ἀναρρίψειν· ἀλλ' ἔστιν ὁ ἀντιχρονισμὸς τῶν Ἀττικῶν, ἐξ Ὀμήρου λαβὼν τὴν ἀρχὴν· καὶ τοῦ μὲν, Εἶμι, ῥήματος, τοῦ σημαίνοντος τὸ, Πορεύομαι, καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ συντιθεμένων, τῷ ἐνεσῶτι ἀντὶ μέλλοντος χρῆσθαι, οὐδεὶς ὡς εἰπεῖν τῶν γραμματικῶν ἐστὶν ὃς οὐκ ἐσημειώσατο· ὥστε καὶ βαρβαρισμὸν ἀντικρυς κατηγορεῖν τὸν Φρύνιχον τῶν λεγόντων, Ἀπελεύσομαι, καὶ οὐκ, Ἀπειμι. ὅτι δὲ καὶ τῶν συνωνύμων τῷ, Εἶμι, ῥημάτων οἱ ἐνεσῶτες ταῦτο τοῦτο δύνανται, ἔστι προσπαρασημειοῦσθαι ἐκ τε τοῦ προκειμένου χωρίου, καὶ ἐκ πλείστων ἄλλων ποιητῶν τε καὶ συγγραφέων, ὧν οὐκ ἀκαιρον ἴσως ἐν παραθέσθαι μαρτύριον, τὸ τοῦ Λυκούργου (Κατὰ Λεωκράτ.)

« Οὐ γὰρ μόνον νῦν οἱ φεύγοντες ΚΑΤΕΡΧΟΝΤΑΙ, »
 « ὅταν ὁ ἐγκαταλιπὼν τὴν πόλιν... ἐν τῇ πόλει ἀνασφρέθη-
 » ται κ. τ. λ. », καὶ αὐτοῦ τῶ, Κατέρχονται, ἀντὶ τοῦ, Κατ-
 ελεύσονται προφανῶς χρῆσαμένου· καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ δὲ
 μελλοντικῶς χρώμεθα πολλάκις τῶ, Ἔρχομαι. — Στ. 25,
 Λῆμμα.] Κέχρηται πολλάκις τῇ λέξει ὁ Ἡλιόδωρος, Εὐριπί-
 δην κἀν τούτῳ, ὡς καὶ ἐν πλείστοις ἄλλοις, μιμούμενος.
 κακῶς δὲ ἀπανταχοῦ, ὡς εἰπεῖν, διὰ τῶν δύο $\overline{\mu\mu}$ οἱ πρὸ
 ἡμῶν ἐξήνεγκαν, Λῆμμα, γράφοντες. ἀπόχρη οὖν σημειώ-
 σασθαι ἅπαξ, ὅτι ἐν ἅπασιν διορθώσαμεν τὴν γραφὴν, ἥτις
 ἡμάρτυται καὶ παρὰ πᾶσι σχεδὸν τοῖς ἀρχαίοις Λεξικογρά-
 φοις, εἴτε σολοικίσασιν αὐτοῖς, εἴτε τῆς τῶν ἀντιγραφῶν
 σολοικίας παραπολαύσασιν. ὅθεν καὶ ὁ Λουκιανὸς (Σολοικιστ.
 § 5) καταγελῶν τῶν τοιούτων, φησὶν, « Εἰπόντος δὲ τινος
 » Λῆμμα παρέσθιν αὐτῶ, διὰ τῶν δύο $\overline{\mu\mu}$, Οὐκοῦν,
 » ἔφη, λήφεται, εἰ λῆμμα αὐτῶ παρέσθιν ». Λῆμμα μὲν
 γὰρ ἐστὶ, τὸ κέρδος, παρὰ τὸ λαμβάνω· Λῆμα δὲ, τὸ φρό-
 νημα, ἢ τόλμη, τὸ θράσος, ἢ, ὡς φησὶν Ἀμμώνιος, τὸ
 παράστημα τῆς ψυχῆς· ὅθεν διορθωτέον καὶ τὸν Ἡσύχιον,
 ἐν οἷς λέγει, « Λήματος οἷσι ΠΑΡΟΣ· τοῦ φρονήματος,
 » τῆς ὑπεροφίας », γράφοντας... οἷσι ΠΑΡΕΣΤΙ κ.
 τ. λ. ἐστὶ δὲ παρὰ τὸ, Λάω, τὸ σημαῖνον τὸ, Θέλω.

Σελ. 76, σλ. 1, Γνωρίζω δέ σε.] Οὕτω διαρρήδην ἢ Β.
 Στ. 2, Θῆγε τὸ φρόνημα.] Φρόνημα, λέγει, ὁ πρὸ μικροῦ
 Λῆμα εἴρηκε· καὶ ἐστὶν ἐξ Εὐριπίδου (Ὀρέστ. 1627) παρω-
 δηθέν,

Μενέλαε, παῦσαι λῆμ' ἔχων τεθνηγμένον·

καθάπερ καὶ τὸ ἐπόμενον, Ὀρθου τὴν γνώμην, (Αὐτ. Ἰππά-
 λυ. 247),

Τὸ γὰρ ὀρθοῦσθαι γνώμην ἀδυναῖ.

Στ. 8, Ἐγκαταλείψαι.] Οὕτως ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ.
 10, Τινὰ τῶν πλοσίων.] Ἐν τῇ Β, Τινὰ πλοσίον· ἐν δὲ τῇ Κ,
 Τινὰ πλοσίων, ἐξ ὧν οὐκ ὠκνησα διορθώσασθαι, Τινὰ τῶν
 πλοσίων. — Στ. 11, Ἡμερον.] Ἡ αὐτὴ γραφὴ καὶ ἐν ταῖς
 ΑΑ· ἐν δὲ τῇ Β, Σήμερον, ἣν προείλετο πλανηθεὶς ὁ Α. — Στ.
 12, Χέμμιν.] Χέμμιν, Αἰγυπτου πωλις μεγάλη, κομῶν τῶν

Θηβαϊκοῦ, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος (Βιβλ. Β, κφ. 91). Χέννιν αὐτὴν ὀνομάζει κακῶς ὁ Πλούταρχος (Περὶ Ἰσιδ. καὶ Ὀσίριδ.), « Τῶν τὸν περὶ Χέννιν οἰκούντων τόπον Πανῶν καὶ Σατύρων », φήσας. ἐξελληνίσθη δὲ ὁ σχηματισμὸς τοῦ, Χέμμιν, ἀπὸ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ τῆς πόλεως ὀνόματος, Χεμμῶ, ὃ μεθερμηνευόμενον, ὡς φησὶν ὁ Σικελιώτης Διόδωρος (Βιβλ. Ι, κφ. 18), Πανὸς πόλις ἐστὶ, διὰ τὸ ἐξαιρέτως ἐκεῖ τιμᾶσθαι τὸν Πᾶνα. εἰσὶ δὲ οἱ διάφορον εἶναι βούλονται τὴν Πανόπολιν τῆς Χέμμιδος, ἢ καλεῖται τανῦν, Ἀχμίμ, ἢ, Ἀχμίν.—Στ. 17, Εὐθύ πρὸς Μεσημβρίαν ὀρώντας.] Ὀρώντας καὶ ἐν τῇ Β. ἐν δὲ ταῖς ΚΑ, Ὀρμώντας. ἔτρεφα τὸ, Εὐθύς, εἰς τὸ, Εὐθύ. Τὸ γὰρ Εὐθύς ἐπιρρήματικῶς λαμβανόμενον ἐπὶ χρόνου λέγεται, τὸ δὲ Εὐθύ, ἐφ' ὁδοῦ τῆς τεινούσης ἐπὶ τινος τόπου, ὡς παρασημειοῦται Ἀμμώνιος καὶ συντάσσεται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ γενικῆ, καθὰ καὶ αὐτὸς Ἡλιόδωρος (σελ. 9) συνέταξεν, « Εὐθύ τοῦ » ὄρους ἐχώρου ». καὶ ταῦτα μὲν τῶν ἐκ τρίοδου, ὡς ἀνίσι φαίνε, καὶ τοῖς πᾶσι κατάδηλα. ὃ δὲ μάλιστα σημειώσεως ἀξίον ἐστίν, οὐ παρελευστέον, ὅτι πολὺ τῆς Γεωγραφικῆς ἀκριβείας ἀποπλανᾶται ὁ Ἡλιόδωρος ἐνταῦθα· εἰ γὰρ ἡ λίμνη οὐ πολὺ τι ἀπέιχε τοῦ Ἡρακλεωτικοῦ στόματος τοῦ Νείλου (σελ. 1 καὶ 9), πῶς οἶόν τε ταύτην περαιωθεῖσι, καὶ σιάδια οὐ πολλῶν λειπόμενα τῶν ἑκατὸν παραμείψασιν ἐπὶ Χέμμιν εἶναι τὴν ἐν τῇ Θηβαϊκῇ νομῶ; εἰ δὲ τις φήσῃ τὴν ἑτέραν Χέμμιν αἰνίττεσθαι τὸν Ἡλιόδωρον, περὶ ἧς Ἡρόδοτος ἰστορεῖ (Βιβλ. Β, κφ. 156), οὐδ' οὕτως ἔρρωται ἡ διήγησις· αὕτη μὲν γὰρ ἢ Χέμμιν, ἢ Ἐκαταῖος Χέμμιν ὀνομάζει, οὐ κώμη, ἀλλὰ νῆσος, καὶ οὐ ταῖς ὄχθαις τοῦ Νείλου παρωκισμένη, ἀλλ' ἐν αὐτῇ τῇ λίμνῃ ἐστὶ τῇ παρακειμένη τῷ ἐν Βουτοῖ ἱερῷ τῆς Λητοῦς, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος.

Σελ. 77, στί. 2, Οὐκ ἀκόλους κ. τ. λ.] Ἐκ τῆς Ὀμήρου Ὀδυσσεΐας (Ρ. 222),

Αἰτίζων ἀκόλους, οὐκ ἄορας οὐδ' ἐλέητας.

περὶ ὧν φησὶν Εὐστάθιος, ὅτι οἱ μὲν, Ἄορας (ἤγουν γυναικας) γράφοντες, ἐξηγοῦνται, Αἰτῶν οὐ μεγάλα τινὰ, οἷον γυναικας δμῶας ἢ λέβητας, ἀλλὰ ἀκόλους, τουτέστιν ἄρτα καὶ κλάσματα· οἱ δὲ, Ἄορα ἀναγινώσκοντες, ἀπὸ τοῦ οὐδετέ

ρου Ἄορ, τὰ Ξίφι, ἐνόησαν. ἀκολουθεῖ γάρ πως τοῖς ἀκόλοις τὰ Ξίφι (ἦγουν τὰ μαγειρικά ἢ καὶ ἐπιτραπεζίδια μαχαίρια), οἷς κόπτονται, καὶ οἱ λέβητες, ἐν οἷς σκευάζονται τὰ ὄψα. ὁ μὲν οὖν Καλλίμαχος οὕτω ταῦτα παρώδησε (Ἔμν. εἰς Δῆμητρ. 116),

Αἰτιζῶν ἀκόλως τε καὶ ἐκβολὰ λύματα δαιτός.

ὁ δὲ νοῦς τῆς Ἡλιοδωρείου παρωδίας τοιοῦτός ἐστιν, Τοσοῦτον ἀπέχετε τοῦ δοκεῖν εἶναι πτωχοὶ, καὶ οἷοι ἀγαπᾶν, εἴτις καὶ κλάσμα μόνον ἄριου δῶν, ὥστε πολλῶ μᾶλλον ἀόρων τε καὶ λεβήτων ἀξίους ὑμᾶς οἱ θεασάμενοι ἠγήσονται. — Στ. 5, Ἐμειδίασαν.] Οὕτω γραπτέον ᾠήτην, ἐν ἧ ἁμφότεροι, ὁ, τε Θεαγένης καὶ ἡ Χαρίκλεια· ὡς καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 61), «Ἐγέλασαν πρὸς ταῦτα βραχὺ τι καὶ βεβια» σμένον κ. τ. λ. » — Στ. 4, Μόνοις τοῖς χεῖλεσιν.] Ἐκ τῆς Ἰλιάδ. (Ο, 101),

.....ἐγέλασσε
Χεῖλεσιν, οὐδὲ μέταπον.....
Ἰάνθη.....

Στ. 6, Ἐπιμαρτυράμενοι.] Ἀορίστως ἔγραψα, διὰ τὸ προηγησάμενον, Πισίωσάμενοι. — Στ. 13, Ἡγεμονεύειν τὴν ὁδόν.] Ὅμηρος (Ὀδυσσ. Ζ, 261),

Καρπαλίμως ἔρχεσθον· ἐγὼ δὲ ὁδὸν Ἡγεμονεύσω·

ὁ δὲ καὶ ὁ χαρίεστατος Ἀριστοφάνης ἀσλείως πάνυ παρώδησεν (Εἰρήν. 1093),

Ἐσπεύδον δεπᾶεσσιν· ἐγὼ δὲ ὁδὸν ἠγεμόνευον.

Στ. 14, Ἐαυτῶ.] Ἐξήλειψα τὸν σολοικισμὸν τοῦ ἀναφορικοῦ, Αὐτῶ. — Στ. 18, Κριόν τινα τῶν ἠγουμένων.] Τοῦτον διὰ μιᾶς λέξεως κτίλον ἔλεγον· Ἡσύχιος, «κτίλος, » ὁ προηγούμενος τῆς ποιμνῆς κριός». — Στ. 22, Θῶες.] Θῶες ἐστὶ τὸ βαρβαροτουρκικῶς λεγόμενον Τζακάλιον. Θῶες καὶ Λύκοι συνημμένως πολλάκις ἐκφέρονται παρ' Ὀμήρω τε καὶ ἄλλοις τῶν ποιητῶν· Ἐλάφισσον δὲ, μετὰ σκυλμοῦ, ἥσθιον, σπαράττοντες κατέπινον, ὡς φησὶν Ἡσύχιος. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ὑγρῶν πόσεως τὸ Λαφύσσειν. — Στ. 23, Τὰ αἰεῖ.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Τὰ οὕτω αἰεῖ. — Στ. 23, Τῶ πυρὶ μεμολυμένα.] Κυριολεκτικῶς· ἦγουν τοσοῦτον μόνον προσομιλήσαντες

τα τῷ πυρὶ, ὅσον μολυνθῆναι· ὅπερ καὶ διὰ τοῦ, Ἐφαυή-
 ναντες, ἀρκούντως ἐδήλωσεν. ὅτι δὲ εἶδος τι ἐψήσεως καὶ ἡ
 Μόλυνσις οὕτω λεγομένη, ἱκανῶς ἐδίδαξεν Ἀριστοτέλης ἐν
 τοῖς Μετεωρολογικοῖς (Δ, γ'). — Στ. 24, Ἡμίθαλπτα.]
 Ἐκ τῆς ἡμαρτημένης γραφῆς, Ἡμίθαλτα, τῶν ΑΑ οὐκ
 ἦν ἐργῶδες διορθώσασθαι, Ἡμίθαλπτα, οὗ ἐπεξηγήσεις ἐσσι
 τὸ παρά πᾶσι τοῖς πρὸ ἡμῶν, Ἡμίοπτα. ἐσσι δὲ παρά τὸ,
 Θάλπω, ὃ πρὸς τοῖς ἄλλοις σημαίνει καὶ τὸ Καίω, ὡς δῆλον
 ἀπὸ τοῦ συσσίχου Θαλύπτω, οὗ τὸν μὲν ἀόριστον, Θαλύψαι,
 ἐξηγεῖται Ἡσύχιος, διὰ τοῦ Θαλψαι, πυρῶσαι, τὸ δὲ συν-
 θετον Ἀκροθάλυπτα (οὐδὲν ἕτερον ὄν ἢ συνώνυμον τοῦ Ἡμί-
 θαλπτα), διὰ τοῦ Ἀκρόκαυσια, ἃ δὴ καὶ Ἡμιδαῖ λέγοιτ'
 ἂν κατ' αὐτὸν τὸν Ἡσύχιον. — Στ. 25, Ταῖς παρειαῖς ἐν τῇ
 βρώσει τοῦ αἵματος ἀπέσλαζεν.] Ἐξ Ὀμήρου καὶ τοῦτο (Ἰλιάδ.
 Π, 156),

..... Λύκοι ὡς
 Ὀμοφάγοι, τοῖσιν τε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή,
 Οἱ τ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν Οὔρεσι δῆσαντες
 Δάπτουσιν· πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινόν.

Σελ. 78, στ. 2, Βουλυτόν.] Τουτέστι, τὴν δείλην ὥραν, ἐν
 ἣ τὸ ἄροτρον λύεται τῶν βοῶν « ὡς φησὶν Ἡσύχιος καὶ αὐτὸς
 δὲ Ἡλιόδωρος προῖων (σελ. 206) παραφράσει τὸν Βουλυτόν,
 « Ὅτε ἄροτρον βοῦν ἐλευθεροῖ γηπόνος » λέγων. ἐχρήσατο δὲ
 πρῶτος Ὀμηρος τῇ λέξει (Ἰλιάδ. Π. 779),

Ἥμος δ' ἠέλιος μετενείσσετο βουλυτόνδε.

Στ. 6, Διεφθορέναι οἱ τὴν γαστέρα κ. τ. λ.] Πιθανῶς τοῦτο
 ὁ Κνήμων, καὶ τοῖς ὑπὸ τῶν ἰατρῶν λεγομένοις σύμφωνον· νόσον
 γὰρ τὴν καλουμένην Χολέραν ἐξ ἀδδηφαγίας κρεῶν ἐνώμων καὶ
 γάλακτος γεννᾶσθαι φησὶν Ἰωαννοκράτης (Ἐπιδημ. Ε, κζ').
 Στ. 10, Αὔθις.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ γέγραπται, Δις, ἀντὶ
 τοῦ, Αὔθις. — Στ. 17, Ταῖς ἀκρωρείαις.] Οὕτω καὶ αἱ ΑΑ· ἡ δὲ
 Β, τὰς ἀκρωρείας. — Στ. 21, Εἶποι ποτέ.] Ἀνωτέρω (σελ. 51)
 « Μὴ . . . ἐπέλθοι ποτέ » εἶπεν, καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 555),
 « Εἶποτε ἐπέλθοι ». ἴσως μέντοι γραπτέον ἐνταῦθα, Εἶπη
 ποτέ, ἢ μᾶλλον, Εἶπη ποθὲν, ἢ καὶ (ἀνευ τοῦ Πῆ) Εἶ ποθεν,
 ἢ καὶ ὁ Α, ἠνίξατο ἐν τῇ μεταφράσει, Si Cnémon viendroît

point de quelque côté. τοῦτο δὲ καὶ τοῖς Ὀμήρου ἔξεσι πιστώσασθαι μαρτυρίοις, οὗ συνεχῶς μιμεῖται τὰς φράσεις ὁ Ἡλιόδωρος· ἐν γὰρ Ὀδυσσεΐα (Α, 414) οὕτως ἐκεῖνος φησὶν,
 Οὐτ' οὖν ἀγγελίης ἔτι πείθομαι, εἴπωθεν ἔλθοι·

καὶ πάλιν (Β, 351),

Κεῖνον διομένη τὸν κάμμορον, εἴπωθεν ἔλθοι.

Στ. 24, Ὅπως ἂν οἱ ποτε διαχρήσαιτο.] Οὐκ ἔρρωται τὰ τῆς γραφῆς. τὸ γὰρ Διαχρήσαιτο οὐ δόλικὴν ἐνλαύθα, ἀλλ' αἰτιατικὴν ἀπαιτεῖ, ὡς καὶ ὁ Λ καὶ ὁ Α μετέφρασαν. ὀβελισθέν οὖν τὴν ἀντωνυμίαν, Οἱ, ἀναγινώσκοντας, Ὅπως ἂν ποτε διαχρήσαιτο, ὑπονοουμένης ἐκ τῶν προλαβόντων τῆς Ἀντωνυμίας, Αὐτὸν, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 252), « Γνώμην δὲ ποιουμένη » διαχρήσασθαι, εἰ ἀνεύροι », ἢ μετὰ τῆς ἀντωνυμίας γραπτέον, Ὅπως ἂν αὐτὸν ποτε διαχρήσαιτο. ἐνδέχεται δὲ καὶ ῥῆμα ὅλον ἀβλεψία τῶν ἀντιγραφάντων παραλελειφθαι, γράψαντος ἀρχῆθεν τοῦ Ἡλιοδώρου, Ὅπως ἂν, εἴ ποτ' Ε' Λ Θ Ο Ι, » διαχρήσαιτο ἐνενοεῖ ».

Σελ. 79, στίχ. 2, Χάλκεον . . . εἴλκυσεν.] Ἀντὶ τοῦ, Εἴλκυσεν (ὁ δὲ καὶ διὰ τοῦ παραλλήλου χωρίου, Ἐσπάσαντο ὑπνου, σελ. 71, σώζειν ἀντις διατείνοιτο), ἢ Β ἔχει, Ὑπνωσεν, ὅπερ μᾶλλον συνάδει τοῖς δυσὶν Ὀμήρου χωρίοις τουτοιούσι, ἃ δὴ ἄλλος ἐστὶ παρωδῶν, τῷ τε (Ἰλιάδ. Λ, 241), Ὡς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν ΚΟΙΜΗΣΑΤΟ ΧΑΛΚΕΟΝ ὙΠΝΟΝ.

καὶ τῷ (Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 289),

Ἄλλ' ἄγε, μὴ ΠΥΜΑΤΟΝ καὶ ὕστατον ὙΠΝΟΝ ἸΑΥΣΗΣΙΣ.

Στ. 6, Ἀπέλιπε.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Κατέλειπε· ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, Κατέλιπε. — Στ. 10, Ἐπαμήσας.] Οὕτως ἅπαντες, δέον φιλῶς, Ἐπαμήσας, ὡς καὶ Ὀμηρος, ἐν οἷς περὶ τοῦ Ὀδυσσεύς, ἠνίκα τῆς θαλάσσης ἐκνηξάμενος, καὶ ἀνεληθὼν εἰς τὴν ὕλην ἐπὶ τῆς φυλλάδος, ὡς ἐπὶ σίρωμνῆς, κατέκλιθη πολλά τῶν φύλλων ἐπαμυσάμενος (Ὀδυσσ. Ε, 475—487)· δῆλα γὰρ δὴ ὅτι ἐκεῖθεν ταῦτα μελενέγκται παρωδηθέντα. καὶ οἱ Ἀττικοὶ δὲ φιλῶς ἐξενηνόχασιν τὸ ἀπλοῦν Ἀμάω. ἐνδέχεται μέντοι τὸν Ἡλιόδωρον, τῇ ἐτυμολογίᾳ κακῶς πεισθέντα, παραμελῆσαι τῆς χρήσεως· καὶ γὰρ ὁμοῦ τι πάντες γραμματικῶν παῖδες ἀπὸ τοῦ Ἄμα εἶναι φασὶ τὴν παραγωγήν,
 ἐπεὶ

ἔπει οὐδὲν ἄλλ' ἢ Ἄμα καὶ ὕφ' ἐν πολλὰ ἔλκειν καὶ συλλέγειν ἐστὶ τὸ Ἄμα, ἐξ οὗ καὶ τὸ παρὰ τοῖς Γάλλοις *Amasser*. διό καὶ ὠκνησα τὴν γραφὴν μετακινήσαι, μὴ τὸν ἀντιγράφαντα διορθοῦσθαι σπεύδων, αὐτὸν ἀλῶ τὸν συγγράφαντα διορθούμενος. — Σελ. 11, Ἐφ' ἢ κείμενος κ. τ. λ.] Ἄσυν-ἀρτητος ὁ λόγος· καὶ ἔοικε μετὰ τὸ, Ἐπαμήσας, παραλελειφθαί τι ῥῆμα ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων· ἢ, ἀντὶ τοῦ, Ἐφ' ἢ κείμενος, γραπτέον διὰ μιᾶς λέξεως, Ἐποκείμενος, ἢ γοῦν, Ἐπέκειτο, καὶ τὰ πολλὰ... ῥῆμα γὰρ πάντως ἀπαιτοῦσι πρὸς ὃ συναφθεῖεν, αἱ τοσαῦται μελοχαί. — Στ. 19, Πρὸς δὲ τὴν νύκτα.] Ἡ οὕτως ἀναγνωστέον, ὡς διώρθωκα, ἢ, Πρὸς τε τὴν νύκτα χαλεπαίνειν, ἀνευ τοῦ ἐπιφερομένου Καί· ὃ καὶ κρεῖττον ἴσως. — Στ. 21, Ἀποτέμνει] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, ὃ καὶ προειλόμην διὰ τὸ ἐπόμενον (σελ. 80), Ἀποτεμῶν οὖν ὁ Κνήμων. — Στ. 25, Φοβερώτεροι.] Προϊὼν ἐρεῖ (σελ. 164), «Τὸ φοβερώτεροι δοκεῖν προσηληφότες». κἀνταῦθα τοῖνυν, Φοβερώτεροι, γραπτέον.

Σελ. 80, σλ. 3, Κόμη τοὺς μὲν ἐρωλικούς... ἀποδείκνυσιν.] Παρώδηται ἐκ τῶν Πλουτάρχου ἀποφθεγμάτων Βασιλέων καὶ σπράγγων, ὅπου ταῦτα ἐπὶ λέξεως φέρεται, «Λυκοῦργος» ὁ Λακεδαιμόνιος εἶδισε τοὺς πολίτας κομᾶν, λέγων, ὅτι «τοὺς μὲν καλοὺς ἢ κόμη εὐπρεπεσέβρους ποιεῖ, τοὺς δ' αἰ-» «σχροὺς, φοβερωτέρους.» — Στ. 10, Ἐναλύων.] Πάνυ κυριολεκτικῶς· ἐμφαίνει γὰρ ἀμφοτέρας τὰς σημασίας τοῦ, Ἀλύω, τὴν τε τοῦ, Πλανῶμαι, τῆδε κἀκεῖσε περιστρέφομαι, καὶ τὴν τοῦ, Ἀδημονῶ, ἢ δυσθυμῶ. παρώδηται δὲ ἐξ ὧν Ὀμηρος (Ἰλ. Ω, 12) φησὶ περὶ τρυῦ δυσθυμοῦντος ἐπὶ τῷ Πατρόκλου θανάτῳ Ἀχιλλέως,

Δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ Θῖν' ἀλός.....

εἰσὶ γὰρ πως αἱ ὄχθαι τοῖς πόλαμοῖς, ὅπερ τῇ θαλάσῃ οἱ θῖνες. καὶ τὸ μὲν ἀπλοῦν, Ἀλύω, πολὺ παρὰ ποιηταῖς τε καὶ λογογράφοις· τῷ συνθέτῳ δὲ, Ἐναλύω, πρῶτος ἔοικεν Ἡλιόδωρος κεχρηῆσθαι, πλὴν εἰ μὴ ὑπονοητέον καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ εὐρίσκεσθαι, ὅπου (Συμποσιακ. Δ, δ'.) φησὶν, «Ἀλλὰ τοὺς περὶ τὰ ἰχθυοπώλια ἈΝΑΔΙΔ'ΟΝΤΑΣ» «ἐκάσποτε», δήλου γὰρ ὄντος ὅτι οὐκ ἔχει χώραν ἐνταῦθα

τὸ, Ἐναδιδόντας, γραπτέον ἴσως, ἘΝΑ ΛΥ΄ΟΝΤΑΣ.—
 Στ. 11, Δολιχόν.] Δολιχόν, ἢ Δόλιχον (ἐπαμφοτερίζει γὰρ
 τὰ τοῦ τόνου), κύκλον μακρὸν, ἐξηγεῖται Ἡσύχιος. τί δὲ
 κυρίως ἐσήμαινεν ὁ Δόλιχος, ζήτησι παρατῶ Σουίδα. — Στ.
 15, Στολὴ καὶ ἐσθῆς ἢ ἄλλη πρὸς τὸ Ἑλληνικώτερον.] Εὐρι-
 πίδης (Ἡρακλιδ. 131),

Καὶ μὴν στολὴν γ' Ἑλληνα, καὶ ῥυθμὸν πέπλων
 ἔχει

Στολὴν δ' ἐνταῦθα κυρίως ἐκδεκτέον τὸ περιβόλαιον, τὸ ἐν τῇ
 κοινῇ συνηθείᾳ λεγόμενον, Ἐπανωφόριον, ἀντιδιασπασμένης
 πρὸς τὴν ἄλλην ἐσθῆτα. — Στ. 24, Ἡ ξένος, καὶ πόθεν.]
 Τὸ μὲν, Ἡ ξένος, παρείληφα ἐκ τῶν ΑΑ· τὸ δὲ Καὶ πόθεν,
 ἡμέτερον διόρθωμα. ὁ δὲ νοῦς, Καὶ εἶπερ εἴ ξένος, ἐκ ποίας
 ξένης γῆς ὧν τυγχάνεις; ὁ δὲ κατὰ λέξιν οὕτω μετέφρασεν ὁ Α,
Et si vous estes estrange, de quelle autre contrée estes-vous?
 εἰ δὲ βούλει σώζειν τὴν γραφὴν, Ἡ πόθεν, ὑποληπτέον τὸν
 Κνήμωνα χρῆσασθαι, κατ' ἔθος Ἑλληνικὸν, τῷ, Ξένος, ἀντὶ
 τοῦ, Πέρσης (Πέρσας γὰρ ὑποτίθεισιν ὁ λόγος κατέχειν τὴν
 Αἴγυπτον), ἀντιδιασπασμένης πρὸς τὸ Ἑλλιν' καὶ εἶσαι τνι-
 καῦτα ὁ νοῦς, Ἑλλιν' εἶ, ἢ Πέρσης, ἢ πόθεν ἄλλοθεν; Ξένους
 γὰρ ἐκάλουσαν ἀπὸ τῶν Βαρβάρων, καὶ ἰδιαιτέρως τοὺς Πέρ-
 σας (Ἡροδοτ. Θ, ια', καὶ Πλούταρχ. ἐν Ἀριστείδ. § 10).

Σελ. 81, σλ. 5, Ἰλιόθεν με φέρεις.] Ἀπὸ τῆς παροιμίας,
 Ἰλιάς κακῶν, ἢ ὡς ἐλέγετο ἐπὶ τῶν μεγάλων κακῶν, ἐκπρέ-
 φας μικρὸν εἶπεν, Ἰλιόθεν με φέρεις.—Στ. 8, Καὶ πόθεν, ὦ
 νεανία.] Ἐν τῇ Β ἐμφέρεται, Καὶ πόθεν ὦν (γρ. ὧν) νεανία,
 τὰ δὲ ἐξῆς, « Πῶς δὲ τὴν φωνὴν Ἑλλιν' ἐν Αἰγύπτῳ, » οὐκ
 ἔχει τὸ πιθανόν· ἐπεχωρίαζον γὰρ ἐξ ἀρχαίου οἱ Ἕλληνες τῇ
 Αἰγύπτῳ, καὶ ἀποικίας ἐστειλαν εἰς αὐτὴν, ὧν ἦν καὶ ἡ Ναύ-
 κρατις (σελ. 62, καὶ 63). ταῦτα οὖν ἀκριβῶς εἰδὼς, καὶ τὸ
 μέγιστον, αὐτῷ τῷ Ναυσικλεῖ, Ναυκρατίτῃ ἐμπόρῳ, καὶ τὸ
 γένος Ἑλλινι, ἐπεξενωμένος, ὁ Καλάσιρις, ἀπιθάνως θαυ-
 μάζει, εἰ Ἑλλιν' ὁ Κνήμων. — Στ. 12, Οὐκοῦν, ἦδ', ὅς.]
 Οὕτως αἱ ΚΑ, ΑΑ καὶ ΔΑ 217.—Στ. 13, Μελασχιμαλίζει.]
 Μεταφράζει ὁ Α, *Quelque defortune vous a tiré hors de vostre
 pais*, ὡς περ ἂν εἰ ἐγγράπτο, Μετοικίζει. καὶ ἦν ἂν ὀρθώτερον

ἔως τὸ Μετοικίζει· Καλάσιρις γὰρ ἦν, οὐ κινήμων ὁ μετεσχηματισμένος, ὡς αὐτὸς περὶ αὐτοῦ ἔφη διηλώσας, «Τὸ λαμ-»
 » πρὸν με τοῦτα σχῆμα μετήμφιασε». Κινήμων δὲ, Ἑλληνικῶν,
 Ἑλληνικῶς ἐνεσκεύαστο. — Στ. 14, Ὡδίνω δὲ καὶ αὐτὸς
 πρὸς τινα.] Τό, Τίκα, ἐκ τῶν ΑΑ' τὰ δὲ, Αὐτὸς, ἡμετέρα
 διάφθασις, ἦν καὶ ὁ Μ ὑπεκίπασε. εὐρήσομεν δὲ προϊόν-
 τες (σελ. 417) τὰ, Οὔτως, Αὐτὸς καὶ Οὔτως συγκεχυμένα.
 ἔοικε δὲ τὸ λεγόμενον τῷ παρὰ τῷ Λουκιανῷ (Νηγρίν. § 5),
 «Καὶ εἴγε μὴ ἔφθις, ΑΎΤ'ΟΣ ἂν ἐδέεθην ἀκοῦσαί μου
 » διηγουμένου». — Στ. 15, Καὶ τοῖςδε τοῖς καλάμοις
 κ. τ. λ.] Παροιμιῶδες τὸ, Καὶ ταῖςδε τοῖς καλάμοις, ὅπερ
 ἑτερότως ὁ Λουκιανὸς (Συμπόσ. ἢ Λαπειθ. § 4) ἐξέφρασε,
 «Καὶ μοι δοκεῖς, εἰ ἀπορήσειας τῶν ἀκουσομένων, κἂν πρὸς
 » κίονά τινα ἢ πρὸς ἀνδριάντα προσελθὼν, ἐκχέαι πάντα
 » συνείρων ἀμυσί».

Σελ. 82, στ. 6, Παρασκευασμένα.] Τυπογραφικῶς ἡμαρ-
 τῆσθαι δοκεῖ ἐν τῇ Β τὸ, Παρασκευασμένα. ἐνδέχεται μέντοι
 καὶ τῶν Ἀντιγραφάντων τινὰ οὕτως ἐκδοῦναι, ἢ καὶ αὐτὸν τὸν
 Ἡλιόδωρον, ὑπὸ τῆς καθωμιλημένης παραχθέντα φωνῆς,
 ἀναυξήτως ἐξενεγκεῖν τὸν παρακείμενον· περὶ οὗ καὶ ἐν τοῖς
 πρόσθεν εἰρήκαμεν, καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς αὖθις ἐροῦμεν. — Στ. 14,
 Ἀπένιζε τὸ πόδε.] Ἐξ Ὀμήρου, ἐν οἷς περὶ τῆς Εὐρυ-
 κλείας φησὶ (Ὀδυσσ. Γ, 386),

.....Γρηὺς δὲ λέβηθ' ἔλε παμφανόοντα,
 τῷ πόδας ἐξαπέειζεν.....

καὶ αὖθις μετ' ὀλίγα (392),

Νίξει δ' ἄρ' ἄσπον ἰούσ' ἀναχθ' ἰόν.....

καὶ σημειῶσαι, ὅτι Ὀμήρου πολλάκις χρωμένου τῷ, Νίξω
 ἀπὲρ τοῦ, Νίπτω, οὐκ ὀφείλον λέγειν Γραμματικῶν παι-
 δες, Ταραντίνων εἶναι τὸν διὰ τοῦ ζ σχηματισμόν· ἀλλὰ
 μᾶλλον, ὅτι καὶ Ταραντῖνοι τῷ αὐτῷ τοῖς Ἴωσι σχημα-
 τισμῷ τῆς λέξεως χαίρουσι. ἔυηδες γὰρ τὸ οἶσθαι τὴν
 θεῖαν Ὀμήρου ποίησιν ἐκ διαφόρων διαλέκτων συγκεκρά-
 σθαι, καὶ οἷονεὶ κέντωνά τινα γελοῖως συνερράφθαι. τοῦ-
 το γὰρ οὐδ' ἂν τῶν ἐκ τριόδου τις, μήτιγε ὁ τῶν ποιη-
 τῶν ὑπατος, ἐτόλμησε. — Στ. 17, Κάλπην.] Κάλπη, ὑδρία,

δλάμνος· τοῖς δ' ἀρχαιοτέροις ἐκαλεῖτο, Κάλπις. τὸ δὲ ἐχόμενον, Πῦρ ἀνέκαιε, ὀρθῶς γεγράφθαι ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, καὶ παρὰ τῷ Μ, μαρτυρεῖ καὶ τὰ Ὀμήρου (Ὀδυσσ. Κ, 352-372) περὶ τῶν τῆς Κίρκης ἀμφιπόλων· ἐκ τε γὰρ ἐκείνων, καὶ ὧν πεποίηκε περὶ τῶν Μενελάου δμῶν (Ὀδυσσ. Δ, 49), παρωδικῶς μετενήνεκται πάνθ' ὅσα λέγει Ἡλιόδωρος ἐνταῦθα περὶ τῶν τοῦ Ναυσικλέους Θεραπεινῶν. — Στ. 18, Ἄρτου τε . . . βρίθουσιν.] Ὀμηρικῶς καὶ τοῦτο τῆ τε συντάξει τῶν λέξεων καὶ τῆ διανοίᾳ (Ὀδυσσ. Ο, 332),

..... Εὐξέστοι δὲ τράπεζαι
Σίτου καὶ κρείων ἢδ' οἴνου βεβρίθασιν.

Στ. 19, Ὁ δὴ καὶ Κνήμων . . . Ἄλλ' ἦ.] Ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται, Ὁ δὲ Κνήμων. ἀντὶ δὲ τοῦ, Ἄλλ' ἦ, οὐκ ὠκνησα-διορθώσασθαι, Ἄλλ' ἦ, ἐνταῦθά τε καὶ ἐν ἄλλοις χωρίοις, καθὰ καὶ προϊοῦσι γενήσεται δῆλον. μετείληπται δὲ καὶ τοῦτο ἐξ Ὀμήρου (Ὀδυσσ. Δ, 74),

Ζηνός που τοιάδε γ' Ὀλυμπίου ἐνδοθεν αὐλή.

ὁ δὴ καὶ Λουκιανὸς (περὶ τῶν ἐπὶ μισθ. συνόντ. § 15) παρηνίξατο λέγων, « Σὺ δ' ὥσπερ (γρ. ὥσπερ εἰς) τοῦ Διὸς τὸν οἶκον παρελθὼν τεθαύμακας κ. τ. λ. ». — Στ. 25, Πολλὰί μὲν οἱ πόλεις.] Οὕτω διώρθωσε τὸ χωρίον τοῦτο ὁ Κοῖνος (ἐν ταῖς εἰς τὸ Γρηγ. Κορ. περὶ διαλέκτ. σημ. σελ. 256). παρωδήθη δὲ προδήλως ἐκ τῶν Ὀμήρου (Ὀδυσσ. Α, 5) ἐν οἷς περὶ Ὀδυσσέως φησὶ,

Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ Νόον ἔγνω.

καὶ σημείωσαι ὅπως τὸ τοῦ ποιητοῦ, Νόον, παραφράζει διὰ τοῦ, Ἦθη τε καὶ νοῦς. Ὁράτιος δὲ (Τέχν. Ποιητικ. 141) διὰ μόνου τοῦ, Ἦθη, μετήνεγκεν εἰς τὴν Ῥωμαίων γλῶσσαν τὸ, Νόον,

Dic mihi, Musa, virum captæ post tempora Trojæ
Qui mores hominum multorum vidit et urbes.

Σελ. 83, στ. 10, Θοινωμένου.] Μετήνεγκα ἀπὸ τῆς πρώτης λεγομένης τῶν περισπωμένων ἐπὶ τὴν δευτέραν, διὰ τὴν χρῆσιν. τὸ δὲ περὶ τῆς ὀρνιθὸς παρωδήθη ἐκ τῶν τοῦ

Μόσχου, ὅς, καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς Ὀμηρικῆς θήρουθου (Ἰλιάδ. Β, 314),

Ἐνθ' ὄγε τοὺς ἔλεινά κατήσθιε τετριγῶτας
Μήτηρ δ' ἀμφεποτᾶτο ὀδυρομένη φίλα τέκνα,

τὰς ἀρχὰς λαβὼν, παραβολικῶς ἐπεξεργάσατο τὸ ἰστορη-
μένον, φήσας (Δ, 21—26),

Ὡς δέ τ' ὀδύρεται ὄρνις ἐπὶ σφετέροισι νεοσσοῖς
Ὀλλυμένοις, οὓς τ' αἰνὸς ὄφιν ἐτι νηπιάχοντας
Θάμοις ἐν πυκινοῖσι κατεσθίει· ἢ δὲ κατ' αὐτοὺς
Πατᾶται κλάζουσα μάλα λιγὺ πότνια μήτηρ,
Οὐδ' ἄρ' ἔχει τέκνοισιν ἱπαρκέσαι· ἢ γὰρ οἱ αὐτῇ
Ἄσσον ἴμεν μέγα τάρβος ἀμειλίκτοιο πελώρου.

Ὅθεν καὶ τυφλῶ δῆλον, ὅτι ἐν τῷ προκειμένῳ τοῦ Ἡλιοδώ-
ρου χωρίῳ, ἀντὶ τοῦ, Προελθεῖν, γραπτέον, Προσελθεῖν,
ὡπερ ἐστὶ τὸ, Ἄσσον ἴμεν, τοῦ Μόσχου· αὐτὸ δὲ τοῦτο ἐξέφρα-
σαν ὁ, τε Λ, διὰ τοῦ *Accedere*, καὶ ὁ Α, διὰ τοῦ *S'approcher*.
ὡφειλον οὖν καὶ γὰρ, χαίρειν ἑάσας τὴν ἡμαρτημένην τῶν πρὸ
ἐμοῦ γραφὴν, γράφειν, Προσελθεῖν· ἀλλ' ἦν ἄρ' ἀληθὲς τὸ,
«Εἰς ἀνὴρ οὐ πάνθ' ὄρα». — Στ. 11, Πόθος γὰρ ἐν αὐτῇ καὶ
πάθος κ. τ. λ.] Ἐν τῇ Β, Πόθος γὰρ ἐν αὐτῇ τὸ πάθος.
εἰκόσσι δ' ἀμφοτέραι αἱ γραφαὶ ἡμαρτησθαι, ὡπερ ὑπολα-
βεῖν εἰκὸς καὶ τοὺς μεταφράσαντας. ὁ μὲν γὰρ Α, διὰ τοῦ
Malheur, ἐξέφρασε τὸ, Πάθος· ὁ δὲ Λ, *Dolor*, εἶπεν,
ὡσπερ ἂν εἰ ἐγγέγραπτο, ἢ γοῶν ὡφείλε γράφεισθαι, Πόνος,
ἀντὶ τοῦ Πάθος· καταλλιλότερον μέντοι δόξειεν ἂν τὸ γρά-
φειν, Πόθος γὰρ ἐν αὐτῇ καὶ ΦΟΒΟΣ, πρὸς τὸ τοῦ
Μόσχου,

Ἄσσον ἴμεν μέγα ΤΑΡΒΟΣ ἀμειλίκτοιο πελώρου.

Στ. 12, Τετριγυῖα δὲ περιποτᾶται τὴν πολιορκίαν.] Εἰ
μὴ ἐκώλυε τὸ, Πολιορκίαν, ἔγραψα ἂν, Τετριγυῖαν, κατ'
αἰτιατικὴν, ἐπιθετικῶς πρὸς τὸ προηγησάμενον, Γονὴν· καὶ
γὰρ Ὀμηρος, ἐξ οὗ ταῦτα παρῶδηται, οὐ τὴν μητέρα, ἀλλὰ
τοὺς νεοσσοὺς τετριγῆναι εἶρηκε. ἴσως δὲ Ἡλιοδῶρος διὰ τοῦ,
Τετριγυῖα, τὸ τοῦ Μόσχου, Κλάζουσα, ἐκφράσαι προείλετο.
Στ. 14, Προσάγουσα.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 18,
τὴν γαστέρα θεραπειεῖν, ἦν, ἐς τὰδε ἀπασκοπωῶν κ. τ. λ.]

Ἐντὶ τοῦ, Ἀποσκοπῶν, ἐν τῇ Β ἐμφέρεται, Ἀποσκοπεῖν ἔπι δεξιά δὲ τῆς σελίδος γέγραπται, εἴτε αὐτῇ τῇ χειρὶ τοῦ Ἀμιότου, εἴτ' ἄλλου του, ὡς μὲν διάφορος γραφὴ, Εἰς τὰδε ἀποσκοπεῖν, ὡς δὲ ἐπιδιόρθωσις, Καὶ εἰς τὰδε ἀποσκοπεῖν, ὡς Ὅμηρος πάντα κ. τ. λ. ὅτι μὲν αὖν ἡ μάρτυριαι ταῦτα, παντὶ δῆλον· προσημάρτηται δὲ καὶ ἡ ἐξήγησις, κακῶς ἐκδεξαμένοις τῶν λεγομένων τὸν νοῦν τοῖς μεταφράσασιν. ὁ μὲν γὰρ Λ κατὰ λέξιν αὐτὴν τοῦ Κ τὴν γραφὴν ἐξέφρασεν, εἰπὼν, *Ad hoc respiciens Homerus, et quod ipso omnia minoris ducantur*· ὁ δὲ Α, *Considérant comment Homere met tous autres affaires après celui-là, en lui donnant un merveilleux épithete, etc.* φήσας, μονονουχὶ καὶ λιχνείας ὄνειδος αὐτῷ προσετέθειτο τῷ ποιητῇ. μόνη ταίνου τῇ προσθήκῃ τοῦ, Η Ν (ὁ, διὰ τὴν ταυτότητα τῆς προφορᾶς τῆς τελευταίας συλλαβῆς τοῦ, Θεραπεύειν, εἰκὸς ἐξηλείφθαι), ἱκανῶς παραμεμυθεῖσθαι μοι δοκῶ τὸ χωρίον, μετενεχθὲν ἀπὸ τῆς Ὀμήρου Ὀδυσσεΐας (Ο, 343),

Ἄλλ' ἐνεκ' οὐλομένης γαστρὸς κακὰ κηδεῖ ἔχουσι.

Στ. 19, Πάντα δεύτερα αὐτῆς ποιεῖται.) Ὁρθῶς ἐξέλαβεν ὁ Λ τὸ, Ποιεῖται κατὰ παθητικὴν διάθεσιν. ὁ δὲ Α, κατὰ μέσσην ἐκδεξάμενος, διέφθειρε τῶν λεγομένων τὸν νοῦν· οὐ γὰρ Ὅμηρος ἐστὶν ὁ πάντα δεύτερα τῆς γαστρὸς ποιούμενος, ἀλλὰ πάντα δεύτερα τῆς γαστρὸς ποιεῖται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἢ διὰ λιχνείαν, ἢ καὶ διὰ τροφῆς ἔνδειαν, ὅτε ταύτης οὕτω δεῖ, ὥστε ἀναγκάζεσθαι, τῶν ἄλλων ἀπάντων ἀμελήσασθαι, αὐτὴν θεραπεύειν. εἰς ταῦτο δὲ ἀποσκοπήσας Ὅμηρος, Οὐλομένην ἐκάλεσε τὴν γαστέρα. ἐμφαίνει δὲ τοῦτο μάλιστα, ἐν οἷς παράγει τὸν Ὀδυσσεῖα λέγοντα περὶ ἑαυτοῦ (Ὀδυσσ. Η, 215—221),

Ἄλλ' ἐμὲ μὲν δαρπῆσαι ἔασσατε, κηδόμενον περ.

Οὐ γὰρ τι στυγερῆ ἔπι γαστρίῳ κύντερον ἄλλο

Ἔπλετο, ἢ τ' ἐκέλευσεν ἔο μνήσασθαι ἀνάγκη,

Καὶ μάλα τειρόμενον, καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα.

Ὡς καὶ ἐγὼ πένθος μὲν κ. τ. λ.

τὴν τοιαύτην δ' ἀνάγκην καὶ αὐτοὶ ἡμεῖς

Εἶδομεν, οὐκ ἐξ ἑτέρων

Μύθων ἔχομεν φράσασθαι,

ἐν τῇ πεισάσῃ τοὺς Παρισίους οὐ πολλοῖς ἔτεσι πρότερον σιτοδεία.

Σελ. 84, σλ. 1, 'Ακρατον ὕδωρ κ. τ. λ.] Ἐν τῇ Β (ἢ κατηκολούθησαν ὁ, τε Λ καὶ ὁ Α), 'Ακρατον ὕδωρ, καὶ σπένδω μὲν ἐν ταῖς ΑΑ, 'Ακρατον τὸ ὕδωρ, τοῦτο γὰρ ἔπινεν, καὶ σπένδω μὲν ἐν δὲ ταῖς ΚΑ, 'Ακρατον τὸ ὕδωρ, τοῦτο γὰρ ἔπινεν, καὶ σπένδωμεν. ἐκ ταύτης τῆς γραφῆς διώρθωκα τὸ χωρίον, παραλιπὼν τὸ ἄρθρον, καὶ μεταβαλὼν τὸ, Σπένδωμεν εἰς τὸ, Σπένδομεν. ὄρα δὲ καὶ τὸ 'Ακρατον καταχρηστικῶς ἐπὶ ὕδατος τεθειμένον, ὃ δὴ καὶ Ἀθήναιος (Β, 44) παρεσημειώσατο. ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς (σελ. 193) ἔτι καταχρηστικώτερον καὶ, Ἀπαράχυτον ὕδωρ, εἰπεῖν οὐκ ὀκνήσει. — Στ. 7, Ἐπιάγη.] Τουτέστιν, ὡσανεὶ πεπηγὼς, ἔμεινεν ἀκίνητος ὑπὸ τῆς ἐκπλήξεως. τοῦτο οὐκ ὀρθῶς ὁ Μ, μετέβαλεν εἰς τὸ βάρβαρον, Ἐπλάγη (οἱ γὰρ Ἕλληνες Κατεπλάγη καὶ, Ἐξεπλάγη λέγουσιν, οὐ μέντοι καὶ, Ἐπλάγη), οὐδὲ τῶν παραλλήλων χωρίων (σελ. 148 καὶ 157) μνησθεῖς, ἐν οἷς τῶ, Πήγνυσθαι, ἐπὶ τῆς σφοδρᾶς ἐκπλήξεως, οὐκ ἀκόμφως κέχρηται ὁ Ἡλιόδωρος.

Σελ. 85, σλ. 3, Ἐπάγγελλε.] Ἐν ταῖς ΚΑ, ΑΑ καὶ ΔΑ 449 γράφεται, Ἀπάγγελλε. βούλεται δ' ἐνταῦθα τὸ, Ἐπάγγελλε (ὃ καὶ μέσως ἀν λέγοιτο, Ἐπάγγελλαι) ταῦτο τῶ, Κέλευε, πρόσιαττε, ἢ αἶτει. περὶ οὗ ἐπιτι τὰ παρὰ τοῖς Δεξικογράφοις μαρτύρια. — Στ. 10, Τὰ ἐξ ἀνθρώπων χρήματα.] Ἐξήγηται ἤδη ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 54) ἱκανῶς ἡ φράσις αὕτη. — Στ. 15, Ἐντραγόντες.] Ἐμφαγεῖν, ἐπὶ τῶν διὰ πυρὸς ἐσκευασμένων βρωμάτων ἔλεγον Ἐντραγεῖν δὲ, κυρίως ἐπὶ τῶν ἀκροδρύων τῶν τελευταίων παρατιθεμένων ἐν τοῖς δείπνοις, ἃ καὶ διὰ τοῦτο, Τραγήματα (ὅθεν τὸ τῶν Γάλλων *Dragées*), καὶ Τρωγάλια ἐλέγιο, ὡς φησιν Ἀθήναιος (ΙΑ, 641). καὶ ἔοικεν ἐντεῦθεν ἢ συνήθεια παραποιῆσαι τὰ τοῖς Χίοις λεγόμενα, Στραγάλια, προσθήκη τοῦ σ (ὡς ἀπὸ τοῦ, Κόνεις τὸ, Σκόνη, καὶ ἀπὸ τοῦ, Τυμπανίζω τὸ, Στουμπανίζω), οἷονεὶ Τραγάλια ἢ, Τρωγάλια τίνα ὄντα ἔλεγον γὰρ καὶ Τραγαλίζειν οἱ Ἀρχαῖοι καὶ Τρωγαλίζειν τὸ, Τραγηματίζεσθαι, τουτέστι, τὸ τραγημάτων

ἐμφορεῖσθαι. ὧ καὶ δῆλον, ὅτι τὸ παρὰ τῷ Κωμικῷ (Σφηξ. 674), Τραγαλίζοντα, κατὰ χώραν ἐατέον, οὐδ', ὡς τισιν ἔδοξεν, εἰς τὸ, Τρωγαλίζοντα, μεταποιεῖόν. εἰσὶ δὲ τὰ Στραγάλια (οἷς ὁμοίωται καὶ ἂ τῷ Ἀραβικῷ ὀνόματι, Λεμπλεμπι, καλεῖν εἰώθασιν ἔνιοι), ἐρέβινθοι πεφρυγμένοι· οἷς μάλιστα τῶν τραγημάτων ἔχαιρον Ἀθηναῖοι, ὡς ἔστι παρὰ Ἀριστοφάνους μαθεῖν. — Στ. 18, Ὁ Δίονυσος . . . χαίρει μύθοις, καὶ Κωμωδίας φιλεῖ.] Καὶ Θαλίας δὲ, ὅπερ ἔστιν εὐωχίας, καθὰ φησὶν Εὐριπίδης (Βάκχ. 417),

Ὁ δαίμων ὁ Διὸς παῖς
Χαίρει μὲν Θαλίασιν,
Φιλεῖ δ' ὀλοδοτέειραν εἰρή-
ναν, κουροτρόφον θεάν.

εἶρηκε δὲ καὶ Στισίχορος (παρὰ Πλουτάρχ. περὶ τοῦ Εἴ τοῦ ἐν Δελφ. § 21), περὶ ἄλλων θεῶν τὸν λόγον ποιούμενος, ὅτι,

. . . Παιγμοσύνας φιλεῖ μολπᾶς τε Ἀπόλλων,
Κήδεά τε σίοναχάς τε Αἰδᾶς ἔλαχε.

Σελ. 86, σλ. 15, Πέπονθας.] Αἶ ΚΑ, ΑΑ καὶ ὁ Λ, Πέπονθεν. — Στ. 16, Σατραπέυει.] Σημείωσαι τὸ, Σατραπέυει τὴν Αἴγυπτον, ἀντὶ τοῦ Σατραπίης ἔστι, ἢ Σατραπέυει τῆς Αἰγύπτου, καινῶς, ἢ μᾶλλον κακῶς, εἰρημένον. οὕτω καὶ Πλούταρχος (Μάρκ. Κάτων. § 12), εἶπε « Τὰ περὶ Θράκην καὶ Ἰσθρον ὑπατεύοντι ». — Στ. 17, Ὁροσδάτης.] Πέπλασται τὸ ὄνομα, ἀλλὰ κακοσήμεως πάνυ. ἴσως ἀναγνωστέον, Ὁροσδάτης, ἢ ἔτι εὐσημότερον, Ὁροδάτης, ὡς φέρεται ἐν τῷ κειμένῳ καὶ ταῖς προσγραφείσαις διαφόροις ἀναγνώσεσι τῆς ὑποθέσεως τοῦ Φωτίου. εἰσὶ δὲ ταῦτα Περσικὰ, ἢ Συριακὰ ὀνόματα, ὡς καὶ ὁ Ὁρόντης, ποταμὸς οὐ πάνυ τι Ἐμίσης ἀπέχων τῆς πόλεως, ἐξ ἧς Ἡλιόδωρος· καὶ ὁ Ὁροάνδης ἐπικληθεὶς Πτολεμαῖος, εἰς τῶν ἐξηγησαμένων τὰ Ὀμήρου· καὶ Ὁρόντης δὲ, ὁ Βασιλέως Ἀρταξέρξου γαμβρὸς, περὶ οὗ Πλούταρχος (ἐν τοῖς Βασ. καὶ Στρατ. Ἀποφθ.), καὶ ὄν μάλιστα εἶκος αἰνίττεσθαι τὸν Ἡλιόδωρον, ἐπεὶ καὶ τοῦ βασιλέως ἀδελφῆ συνοικοῦντα ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ.

(σελ. 254) ἀναπαλάττει. εὔρηται δὲ παρὰ Πλουτάρχῳ (Ἄλιξάνδρ. § 57) καὶ Ὀροοδάτης, βασιλεὺς τις βαρβάρων, οὕτω καλούμενος. τὸ δὲ κατὰ πρόσλαγμα Ὀροοδάτου φρουραρχεῖν τὸν Μιτράνην οὐ πάνυ τι τῆς ἱστορικῆς ἀκριβείας ἔχεται· οὐδὲ γὰρ ἦν εἰκὸς τὸν Ἡλιόδωρον ἀγνοεῖν τοὺς φρουράρχους, ὡσπερ καὶ τοὺς σατράπας, ἀμέσως ὑπὸ τῷ βασιλεῖ τετάχθαι, Ξενοφῶντος (Κύρ. παιδ. Η, 156) τοῦτο διαρρήδην εἰπόντος, « Τοὺς μέντοι ἐν ταῖς ἀκραῖς φρουράρχους καὶ » τοὺς χιλιάρχους τῶν κατὰ τὴν χώραν φυλακῶν οὐκ ἄλλου » ἢ ἑαυτοῦ ἐβούλετο ἀκούειν. ταῦτα δὲ προεωρᾶτο, ἐννοῶν » ὅπως, εἴτις τῶν σατραπῶν ὑπὸ πλούτου καὶ πλήθους ἀν- » θρώπων ἐξυβρίσειε, καὶ ἐπιχειρήσειε μὴ πείθεσθαι, εὐθύς » ἀντιπάλους ἔχοι ἐν τῇ χώρᾳ». — Στ. 23, Τῷ Αἰθιοπῶν.] Οὕτως αἱ ΑΑ. — Στ. 24, Συμπαίσιριαν.] Φέρεται καὶ Συμπότριαν ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, αἷς ἐξηκολούθησε καὶ ὁ Λ. ἀμεινον δὲ τὸ πρῶτον, καὶ μᾶλλον ὁμοφωνεῖ οἷς ἐρεῖ προῖων (σελ. 280). — Στ. 25, Ὡς οὖν μεγάλων.] Οὕτως ἡ Β καὶ αἱ ΑΑ, ἀνευ τῆς Ἐπὶ προθέσεως· πλὴν εἰ μή τις ἔλοιτο μᾶλλον, μικρὰ τρέψας, ἀναγινώσκειν, Ὡς οὖν ἔτι μεγάλων, δι' ὧν ὑπονοεῖν ἔνεστι τὸν Ναυσικλέα εἰργᾶσθαι χρήματα ἀπὸ μουσουργούτης τῆς Θίσβης τοὺς μισθοὺς ἀπολεγόμενον. τὰ γὰρ τοῖς οἰκέταις ποριζόμενα τῶν δεσποτῶν ἦσαν. ὅτι δὲ καὶ μισθοῦ ἔφαλλον ἢ Θίσβη, ἐδήλωσε φθάσας (σελ. 62.) ὁ Ἡλιόδωρος.

Σελ. 87, σλ. 7, Μικροῦ καὶ εἰς πέρασ τὸν λόγον διαβιάζων.] Τὸ, Μικρὸν, ἐνταῦθά τε καὶ ἐν ἄλλοις οὐκ ὀλίγοις χωρίοις τοῖς ἐξῆς εἰς τὸ, Μικροῦ, διορθώσαντες ἐτρέψαμεν· τὸ μὲν γὰρ, Μικρὸν, τὸ Ὀλίγον σημαίνει, τὸ δὲ Μικροῦ, τὸ Παρ' ὀλίγον. ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ, Τῷ λόγῳ εἰς τὸ, Τὸν λόγον, μεταβαλεῖν δεῖν ᾤθημεν, ἵνα συνταττεσθαι ἔχη πρὸς τὸ Διαβιάζων, ὃ δὲ συναπτόμενον τῷ, Εἰς πέρασ, ταῦτὸ βούλεται τῷ, Περαιίνων (σελ. 90). καὶ ἐντεῦθεν ἡ κοινὴ συνήθεια παρέλαβε τὸ, Διαβιάζω ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ, Ἀναγινώσκω. — Στ. 17, Μέμφις πατρίς, καὶ ὄνομα.] Ἐκ τῆς διορθώσεως τοῦ Κοίνου (ἐν ταῖς εἰς τὸ τοῦ Κορίνθ. περὶ Διαλέκτ. σημ. σελ. 253). — Στ. 21, Εἰς τὴν ἑτέραν λῆξιν ἀναλυθείσης.] Πολὺ παρὰ τοῖς

Χριστιανοῖς συγγραφεῦσι τὸ, Λήξις, ἐπὶ τῆς Μελλούσης ζωῆς, οὐχ ἦπτον δὲ καὶ τὸ Ἀναλύειν ἐπὶ τοῦ Τελευταῖν τὸν βίον, ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου μετεννήχθαι δοκεῖ, ἐν οἷς (Φιλιππησ. Α, 23) ἐκεῖνος φησὶ, « Τὴν ἐπιθυμίαν ἔχων » εἰς τὸ ἀναλύσαι καὶ σὺν Χριστῷ εἶναι ». — Στ. 23, Ἀβρυνόμενος.] Τὸ, Κομπαζόμενος, τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ, ἐστὶν ἐπεξήγησις, οὐ διάφορος γραφῇ, τοῦ, Ἀβρυνόμενος — Στ. 25, Ὀμμα Κρόνιον.] Τοῦτο Σουΐδας κατεχώρισεν ἐν τῷ ἰδίῳ λεξικῷ, « Κρόνιον ὄμμα, τοῦ Κρόνου », μόνον εἰπῶν, ἀνευ τινὸς σαφειάρας ἐξηγήσεως. ἔοικε δὲ παροιμιῶδες εἶναι, λεγόμενον ἐπὶ τῶν μεγάλων συμφορῶν καὶ περιπετειῶν, ἃς τῇ κινήσει καὶ διαφόρῳ θέσει τῶν ἀστέρων ἐπέγραφον, μάλιστα δὲ τῷ Κρόνῳ, ὃν χαλεπὸν, κακὸν καὶ λυγρὸν δαίμονα οἱ Ἀστρολόγοι ὠνόμαζον, εἰκότως· ἐπεὶ καὶ Πανδαμάτωρ λέγεται ὁ Κρόνος, οὐχ ἕτερος ὢν τοῦ Χρόνου. ἄλλως τε καὶ μυθεύεται ὁ δαίμων οὗτος θεῶν χαλεπώτατος γενέσθαι, τοσαῦτα τε καὶ τηλικαῦτα δράσας, ὅσα οὐδ' ἂν τῶν ἀνθρώπων οἱ ἀσεβέστατοι· τὸν τε γὰρ πατέρα Οὐρανὸν, νεώτατος ὢν τῶν παίδων, ἐξέβαλε τῆς ἀρχῆς ἀποτεμὼν αὐτοῦ πρότερον τὰ αἰδοῖα, καὶ τὰ γεννώμενα αὐτῷ τέκνα κατέπινεν.

Σελ. 88, στ. 1, Ἐπάγον.] Οὕτως ἐν ταῖς ΑΑ. — Στ. 5, Τοὺς γὰρ μοιρῶν κ. τ. λ.] Μετεννήχθη ἐκ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Ζ, 488),

Μοῖραν δ' οὐ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,
Οὐ κακὸν, οὐδ' ἔμιν ἐσθλὸν, ἐπὴν ταπρῶτα γένηται.

καὶ ἐν ἄλλοις δὲ πλείστοις χωρίοις τὸ ἀφευκτον ὁ ποιητὴς τῆς μοίρας κατασκευάζει, ὢν καὶ ὁ Λουκιανὸς (ἐν τῷ Φιλοπάτριδι) καθάπτεται. καὶ Σοφοκλῆς δὲ, παρ' Ὀμήρου λαβῶν, ταῦτα λέγει (Ἀντίγ. 951) περὶ τῆς Μοίρας,

Αλλ' ἂ μοιριδίᾳ τις δύνασις δινά·
Οὐτ' ἂν νιν ὄμβρος, οὐτ' Ἄρης,
Οὐ πύργος, οὐχ ἀλίπτυποι
Κελαιναὶ γαῖαι Ἐκφύγοιεν.

Στ. 6, Συμφορᾶς γὰρ. . . διήτησε.] Τὴν γνώμην ταύτην μετένεγκεν ἐξ Ἠλιοδώρου καὶ Ἀχιλλεύς ὁ Τάτιος (Α, γ'), τὰ τε περὶ τῆς μοίρας φημί, καὶ τῆς τῶν συμφορῶν προγνώσεως. —

Στ. 11, Γίγνεται.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Γέγονε. — Στ. 13, Ῥοδῶπις.] Μετήνευκε τοῦτο ἐκ τῆς ἱστορίας ἀδεία μυθιστορικῆ. ἔγραψα Ῥοδῶπις προπερισπωμένως, καθὰ καὶ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης (Α, ξδ') καὶ πρὸ αὐτοῦ Ἡρόδοτος ὁ ἱστορῆσας περὶ αὐτῆς (Β, ρλδ'), « Ῥοδῶπις γενεὴν μὲν ἀπὸ Θρηίκης· δούλη δὲ ἦν Ἰάδ- » μωνος τοῦ Ἡφαισίοπόλιος ἀνδρὸς Σαμίου, σύνδουλος δὲ Αἰ- » σώπου τοῦ λογοποιοῦ ». παρὰ δὲ Στράβωνι (ΙΖ, σελ. 808) οὐκ ὀρθῶς γέγραπται, Ῥοδόπην, δέον Ῥοδῶπιν, ἢ Ῥοδώπιδα, οὔτε παρὰ τῷ Ἀχιλλεῖ Τατίῳ (Βιβλ. Β, ιζ'), Ῥοδόπης (ἀντὶ τοῦ, Ῥοδώπιδος) τάφον καλεῖσθαι φήσαντι ὑπὸ τῶν Τυ- ρίων τὸ πρὸ τῆς Τύρου νησίδιον. — Στ. 17, Ἀφροδισίους θηράτρουις.] Φησὶν Ἡρόδοτος (Αὐτ. ρλέ.) περὶ τῆς Ῥοδώ- πιδος ὅτι, « Κάρτα ἐπαφρόδιτος γενομένη μεγάλη ἐκτίσα- » το χρήματα », καὶ τοσαῦτα, ὥστε καὶ μιᾶς τῶν Πυραμίδων τὸ ἀνάλωμα αὐτῇ τοὺς πολλοὺς ἀναγράψαι. — Στ. 23, Ἀναθήμασι πολυταλάντοις.] Καὶ τοῦτο ἐξ Ἡροδότου παρα- τραπὲν μετενήνεκται, « Ἐπεθύμησε γὰρ Ῥοδῶπις μνημίαν » ἐαυτῆς ἐν Ἑλλάδι καταλιπέσθαι, ποίημα ποιησαμένη τοῦ- » το, τὸ μὴ τυγχάνει ἀλλῶ ἐξευρημένον καὶ ἀνακείμενον ἐν » ἱρῶ, τοῦτο ἀναθεῖναι εἰς Δελφοὺς μνημόστυνον ἐαυτῆς. τῆς ὧν » δεκάτης τῶν χρημάτων ποιησαμένη ὄβελους βουπόρους πολ- » λούς σιδηρούς, ὅσον ἐνεχώρει ἢ δεκάτη οἱ, ἀπέπεμπε εἰς Δελ- » φούς ». — Στ. 25, Ἐνίκα τήν.] Ἴσως, Καὶ ἐνίκα τήν, ἢ, Ἐνίκα τε τήν, ἐστὶ γραπτέον.

Σολ. 89, σί. 9, Ἐγνων.] Οὕτως αἱ ΑΑ· ὀρθῶς. ἃ γὰρ παρακείμενος, Ἐγνωκα, οὐκ ἐπιτήδειος ἐνταῦθα, εἶγε χρόνον ὠρισμένον καὶ πρὸ μικροῦ παρωχήμενον σημαίνει. — Στ. 17, Ῥοδῶπιν.] Προπεριέσπασα διὰ τὰ μικρῶ πρόσθεν εἰρημένα. Στ. 19, Ἐπιβρίσαντας.] Τὸ, Ἐπιβρίσαι, Ἡσύχιος ἐξηγεῖται, « Ἐπαγαγεῖν, ἐπελθεῖν, ΕΠΙΣΤΗΞΑΙ, ἐπιβαρεῖν, ἐφ- » ορμῆσαι, βιάσασθαι » ὅπου γραπτέον εἶναι, ΕΠΙΣΚΗΨΑΙ, αὐτὸς Ἡσύχιος ἰκανῶς διδάσκει διὰ παραλλήλου ἄλ- λου χωρίου τοῦ, « Ἐπισκήψασθαι, ἐπιβαρῆσαι ». — Στ. 23, Περιγράφων.] Περιαιρῶν. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐξαλει- φομένων γραμμάτων· περιγράφοντες γὰρ αὐτὰ τῷ καλάμῳ περιαιροῦμεν καὶ οἰονεὶ ἀποχωρίζομεν τῶν λοιπῶν ὅθεν καὶ

Περιγραφῆ, ἢ περιαιρέσεις, καθ' Ἡσύχιον· ἢ δὲ χρήσις καὶ τὸ Διαγράφω, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ταύτης σημασίας παρείληφε.

Σελ. 90, στ. 1, Πατρῶαις ὄφεισι.] Ἀκυρολογία· οὐ γὰρ ὡς, Οἰκίας πατρῶας, ἐρεῖ προϊῶν, οὕτω καὶ, Ὀφεισι πατρῶαις, ὄφειλεν εἰπεῖν, ἀλλὰ Πατρικαῖς. Πατρῶα μὲν γὰρ λέγοι τις ἂν τὰ ἐκ τοῦ ἰδίου πατρὸς τεθνηκότος εἰς αὐτὸν μεταβαίνοντα διαδοχῆς λόγῳ χρήματα ἢ κτήματα· Πατρικὰ δὲ, τὰ ὁπωσοῦν ἄλλως ἀνήκοντα τῷ πατρί. ἄμφω δ' αὖ πάλιν ταῦτα, τό, τε, Πατρῶα, φημί καὶ τὸ, Πατρικὰ, διενήνοχε τοῦ, Πάτρια, ὅπερ ἐστὶ, τὰ τῆς πόλεως ἔθνη καὶ νόμιμα, οὐ παρὰ τὸ, Πατήρ, ἀλλὰ παρὰ τὸ, Πατρίς, ἐσχηματισμένον. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τούτων· ἐπιλάβοιτο δ' ἄντις Ἡλιοδώρου καὶ διὰ τὸ ἐξῆς, Χαριζόμενος ταῖς πατρῶαις ὄφεισιν ἀθέατον τὸν φόνον τῶν παιδῶν, ὡς ἀφελείας τε πόρρω καὶ πολὺ τὸ κακόζηλον ἔχον, πρὸς δὲ καὶ περιττῶς εἰρημένον· ταῦτό γάρ πως τοῦτο φθάσας προεῖρηκε διὰ τοῦ, Περιγράφων οὖν τῶν ὀφθαλμῶν κ. τ. λ. — Στ. 5, Θάτερον.] Ἠμάρτηται καὶ τοῦτο οὐ μόνον τῷ Ἡλιοδώρῳ, ἀλλὰ καὶ πλείστοις ἄλλοις. τὸ γὰρ Θάτερον, συναιρεθὲν ἀπὸ οὐδετέρου τοῦ, Τὸ ἕτερον, οὐκ ὀρθῶς τίθεται ἐπὶ ἀρσενικοῦ τοῦ, Τὸν ἕτερον. — Στ. 7, Θύαμις.] Αἱ ΑΑ, Θύαμις δὲ, μετὰ τοῦ συνδέσμου. Στ. 16, Ἀνδρῶν δὲ σοφῶν ἐργαστήριον.] Δηλονότι παρῶδηται ἀπὸ τῶν Ἀριστοφάνους, ἐν οἷς ἐκεῖνος, κακοσχόλως κωμωδῶν τοὺς περὶ Σωκράτην, λέγει (Νέφελ. 94), περὶ τῆς οἰκίας αὐτῶν,

Ψυχῶν σοφῶν τούτ' ἐστὶ φροντιστήριον·
Ἐνταῦθ' ἐνοικοῦσ' ἄνδρες κ. τ. λ.

Στ. 19, Διά τε τοῦ Κρισσαίου κόλπου τῇ Κίρρᾳ προσορμισθεῖς.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Κίρραία. ἐπελαθόμεν δὲ ὑποσημειώσασθαι, ὅτι Κίρρω (ἀντὶ τοῦ Κίρρα) κακῶς ἐμφέρεται ἐν τῷ Κ, ἀπὸ τῆς Β. ἔστι δὲ ἡ Κίρρα, πόλις παραθαλασσία τῆς Φωκίδος, ἀπέχουσα τῶν Δελφῶν ὀγδοήκοντά που στάδια ὡς φησὶ Στράβων (Θ, σελ. 418), ἢ ἐξήκοντα, κατὰ τὸν Πausανίαν (I, λζ'). ὁ δὲ Κρισσαῖος κόλπος ἀπὸ Κρίσσης τῆς πόλεως οὕτως ὠνόμασται, ἢν τανῦν παραφθεύραντες, Χρισσὸ, καλοῦσιν οἱ ἐγχώριοι, ὡς φησὶ Μελέτιος. Καὶ Pausanίας μὲν

(Αυτόθ.) τὴν Κίρραν τὴν αὐτὴν εἶναι βούλεται τῇ Κρίσῃ ἢ Κρίσῃ ὥπερ ὁμολογεῖ καὶ ὁ Ἐτυμολόγος (σελ. 515), καθ' ἑαυτὸν ὡς Λεωκρίνους ἠγισαμένου δύο εἶναι πόλεις, ἄλλην τὴν Κρίσαν καὶ ἄλλην τὴν Κίρραν, καὶ τὸ πάθος ἀγνοήσαντος τῆς λέξεως, καθ' ἣ καὶ Χερρόνησος ἢ Χερσόνησος λέλεται, τοῦτο δηλονότι βουλόμενος λέγειν, ὅτι ἢ παρ' Ὀμήρῳ Κρίσα, μεταπέποιθαι παρὰ τοῖς ὑστερον εἰς τὸ, Κίρρα, ἔπειτα εἰς τὸ, Κίρρα. ἀντίκειται μέντοι τούτοις οὐ μόνον Στράβων (Θ, σελ. 418) ἀλλὰ καὶ Πτολεμαῖος, καὶ Πλίνιος, ἑτέραν ἀντικρυς εἶναι βουλόμενοι τὴν Κίρραν τῆς Κρίσας, καὶ οὐ τὴν αὐτὴν. διορθώ- τέος δὲ καὶ ὁ Στέφανος (περὶ Πολ. Λέξ. Κρίσα) ἐν οἷς φησὶ περὶ τῆς Κρίσας, « Τινὲς Δ' Αὐτὴν τῇ Κίρρα φα- » σί »· γραπτέον γάρ, Τινὲς Δ' Ἐ τὴν Αὐτὴν κ. τ. λ. Στ. 21, Ὀμφὴ με ὡς ἀληθῶς θεία προσέβαλεν.] Ἐκ τῶν Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Β, 41), ὅπου φησὶ περὶ Ἀγαμέμνονος, ὅτι, μετὰ τὸν παρὰ τοῦ Διὸς πεμφθέντα αὐτῷ ὄνειρον,

Ἐγρετο δ' ἐξ ὕπνου· θείη δὲ μιν ἀμφέχουτ' Ὀμφή.

κακεῖ μὲν Ὀμφὴν τὴν θείαν κληθόνα, ἢ φωνὴν, φασὶν οἱ ἐξηγησάμενοι τὰ Ὀμήρου, ἢν ἐγερθεὶς ὁ Ἀγαμέμνων ἔναυ- λον ἔτι ταῖς ἀκοαῖς ἔσωζε. καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ τοῦ Ἀπόλλωνος χρησμοὶ, Ὀμφαὶ ἐκαλοῦντο· ὁ γὰρ Λουκιανὸς (Νέρ. ἢ περὶ τῆς ὄρυχ. τοῦ Ἰσθμ. § 10) περὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου τὸν λόγον ποιούμενος, φησὶ. « Καὶ τὸ Πυθικὸν σόμιον, παρ' » οὔ αἱ Ὀμφαὶ ἐπέωνον (ἴσ. ἀπέωνον), ἀποφράττειν ὠρμισεν, » ὡς μηδὲ τῷ Ἀπόλλωνι φωνὴ εἶη ». ἐνταῦθα μέντοι τὸν Ἡλιόδωρον, ἀντὶ τῆς πνοῆς, ἢ ὀσμῆς, ἐκδέξασθαι τὴν Ὀμ- φὴν οὐκ ἀπεικότως ἀν τις ὑπολάβοι. ὅτι δὲ καὶ τοῦτο σημαί- νει ἢ Ὀμφή, δηλοῖ τὸ τῶν Λακωνῶν, Ὀμφα, ὅπερ Ἡσύχιος ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, Ὀσμή, καὶ τὸ τοὺς Ἀρκάδας, Εὐόμφα- λον, καλέσαι τὸ ῥόδον, ὃ ἐστίν, εὐόσμον, καθά φησιν Ἀθή- ναιος (ΙΕ, σελ. 682). προσμαρτυρεῖ δὲ τοῖς εἰρημένοις καὶ Πίνδαρος, Εὐῶδες ὀνομάσας αὐτὸ τοῦτο τὸ Πυθικὸν χρηστή- ριον (Ὀλυμπ. Ζ, 58),

Τῷ μὲν ὁ Χρυσόκομας.

Εὐῶδες ἐξ ἀδύτου κ. τ. λ.

ἢ δὲ Λουκιανὸς, περὶ τοῦ ἐν Ἱεραπόλει τῆς Συρίας Θεοῦ ναοῦ

ταῦτα λέγει (περὶ Συρ. Θεοῦ, § 51), « Ἀπόζει δὲ
 » αὐτοῦ ὁδμὴ ἀμβροσίη, ὁκοίη λέγεται τῆς χώρας τῆς
 » Ἀραβίης· καὶ σοι τηλόθεν ἀνιόντι προσβάλλει πνοιὴν κάρ-
 » τα ἀγαθὴν ». καὶ οὐ θαυμαστὸν ἠδίστον ὅζειν τοὺς ναοὺς,
 θυμιωμένους καθ' ἐκάστην τοῖς εὐώδεσιν, ὅπου καὶ μόνην τὴν
 θεῶν παρουσίαν εὐωδίας αἰτίαν ἀρκοῦσαν ᾔοντο. Ὀμηρος γάρ
 (Ἵμν. εἰς Ἑρμ. 251) τὸ Ἀρκαδικὸν ὕρος τὴν Κυλλήνην
 εὐωδίας πλησθῆναι φησὶ, καθ' ὃν χρόνον ἐτίκτετο ἐν αὐτῷ ὁ
 Ἑρμῆς,

Ἵδμὴ δ' ἡμερόεσσα δι' οὔρεος ἡγαθέοιο
 Κίδνατο.....

Στ. 25, Διαίτημα.] Ἴσως γραπτέον, Ἐνδιαίτημα, πλὴν
 εἰ μὴ τις κἀνταῦθα ἀκυρώτερον, Διαίτημα, ἀντὶ τοῦ,
 Ἐνδιαίτημα, γεγραφέναι φήσκει τὸν Ἡλιόδωρον.— Στ. 25,
 Παρνασσός.] Ὅρος Φωκίδος, ἐν ᾧ τὸ ἱερὸν καὶ μαντεῖον τοῦ
 Πυθίου Ἀπόλλωνος, καὶ τὸ Κωρύκιον λεγόμενον Νυμφῶν καὶ
 Πανὸς ἀντρον. Τὸ νότιον τοῦ Παρνασσοῦ πλευρὸν ὡς φησὶ
 Στράβων (Θ, σελ. 418) κατεῖχον « οἱ Δελφοὶ, πετρῶδες
 » χώριον, θεατροειδές, κατὰ κορυφὴν ἔχον τὸ μαντεῖον καὶ
 » τὴν πόλιν, σταδίων ἑκκαίδεκα κύκλον πληροῦσαν. ὑπέκει-
 » ται δ' αὐτῆς ἡ Λυκώρεια, ἐφ' οὗ τόπου πρότερον ἰδρυντο αἱ
 » Δελφοὶ ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ· νῦν δ' ἐπ' αὐτῷ οἰκοῦσι περὶ τὴν
 » κρήνην τὴν Κασαλίαν ». καὶ ὁ μὲν Παρνασσὸς τανῦν ἰδιωτικῶς
 Λιάκουρα καλεῖται, παραφθαρείσης, ἐμοῖ δοκεῖν, τῆς λέξεως
 ἀπὸ τῆς Λυκώρειας πόλεως, ἢ ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτῆς τοῦ
 Παρνασσοῦ ἐκτισμένην ᾔκουν οἱ Δελφοὶ πρότερον ἢ μετοικί-
 σασθαι ἐπὶ τὴν ὁμώνυμον πόλιν τοὺς Δελφοὺς, τὴν καὶ
 Πυθῶ καλουμένην, ἢ τανῦν ἡ κοινὴ συνήθεια Καστρί ὀνομάζει
 (ἀπὸ τοῦ Λατινικοῦ *Castrium*) διὰ τοῦτο οἶμαι, ὅτι φρου-
 ρίῳ ἔοικεν ἡ τοῦ τόπου θέσις καὶ ἀκροπόλις, ὡς φησιν
 Ἡλιόδωρος. συνομολογεῖ δὲ τούτοις καὶ Ἰουστίνος (ΚΔ, 5'),
*Templum et civitatem, non muri, sed praecipitia, nec manu
 facta, sed naturalia praesidia defendunt.*

Σελ. 91, στ. 4, Ἱερομνήμονα.] Ἱερομνήμονες ἐκαλοῦντο
 αἱ εἰς τὸ τῶν Ἀμφικτυόνων συνέδριον πεμπόμενοι ἐξ ἐκάστης
 πόλεως Ἑλληνικῆς. συνήεσαν δὲ οἱ Ἀμφικτύονες περὶ τῶν

κδινῶν βουλευσόμενοι· ἐπεμελοῦντο δ' ἄλλως καὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ, φυλακῆς δεομένου μεγάλης, διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐναποκειμένων χρημάτων. — Στ. 8, Ἐπανήειν.] Ἡμαρτῆσθαι γραφικῶς τὸ χάριον πρόδηλον. γραπτόν οὖν, Ἀνήειν, ἀνευ τῆς, Ἐπί, προθέσεως· ἢ (τοῖς ἐχομένοις συνάπτοντας, καὶ τὸν, οὖν, σύνδεσμον ὀβελίσαντας), Ἐπεὶ ἀνήειν πρὸς τὴν πόλιν, Ἐπαινέσας τῶν τε κ. τ. λ., ἢ γοῦν, Ἐπανήει, τριτοπροσωπικῶς, καὶ συναφῶς τοῖς πρόσθεν, ἐν ἢ τὸ ἐξῆς, Ἐξομαι, ἔφη, καὶ Ἐπανήει, ἦγουν Ἐπανῆλθεν ἐπὶ τὸ προκειμένον ὁ Καλάσιρις, Ἐπαναγαγὼν τὸν λόγον ἐπὶ τὴν πόλιν, ἀφ' ἧς παρεξέβη. — Στ. 9, Ἐπαινέσας οὖν τῶν τε δρόμων κ. τ. λ.] Ἐν ταῖς ΔΑ 632 γράφεται μετὰ προσθήκης, παρ' οὐδενὶ τῶν ἄλλων ἐμφορομένης, Ἐπαινέσας οὖν τῶν τε ΕΜΒΟΛΩΝ ΚΑΙ δρόμων κ. τ. λ. καὶ οὐκ ἀπεικὸς οὕτω γράφαι τὴν ἀρχὴν τὸν Ἡλιοδωρον, Χριστιανῶν ἔδει καὶ λέξεσ κατακολουθήσαντα· Ἐμβόλους γὰρ ἐκάλουν τὸ τνικαῦτα τὰς πρὸ τῶν Χριστιανικῶν ναῶν σιῶας, πρὸς τὸ ἀμύνειν ὄμβρους ἢ καύματα κατεσκευασμένας· ὅθεν καὶ ἐν τοῖς Πρακτικοῖς τῆς ὀγδόης οἰκουμενικῆς Συνόδου εὔρηται, « Δεξιὸς ἔμβολος » τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας». προσεικάσει δ' ἂν τις τοὺς παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς Ἐμβόλους τοῖς τῶν Ἑλληνικῶν ναῶν Περισύλοις, ἢ Περισίοις, καλουμένοις· καὶ γὰρ Εὐριπίδης, περὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ λέγων (Ἀνδρομάχ. 1098), οὕτω φησὶν,

Ἰδίᾳ δ' ὅσοι θεοῦ χρημάτων ἐφέσλασαν,
Φρουρὰν ἐτάξαντ' ἐν ΠΕΡΙΣΤΥΛΟΙΣ ΔΟΜΟΙΣ.

οὐ μόνοις δὲ τοῖς ναοῖς, ἀλλὰ καὶ οἰκοῖς κατὰ τὸ ἄστυ, καὶ παλαίστραις, καὶ ἀγοραῖς, προσωκοδόμητο τὰ περίστυλα. — Στ. 11, Περιρραντήριον.] Περὶ τῆς Κασαλίας κρήνης εἴρηται ἐν τοῖς πρόσθεν. τοῦ δὲ ἔθους τοῦ περιρραίνεσθαι τῷ ταύτης ὕδατι πρὸ τοῦ εἰσιέναι εἰς τὸ Ἱερὸν μνημονεύει καὶ Εὐριπίδης (Ἴων. 94),

Ἄλλ' ὦ Φοῖβου Δελφοὶ θέραιες,
Τὰς Κασαλίας ἀργυροειδεῖς
Βαίνετε δίνας. καθαραῖς δὲ δρόσοις
Ἀφουδρανάμενοι, στείχετε ναοὺς.

Στ. 13, Κινεῖσθαι τὴν Θεοπρόπον.] Τὴν Μάντιν δηλονότι, ἢ καὶ εἰδικώτερον, ἐν Δελφοῖς, Πυθία ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ ἱερατεύειν τῷ Πυθίῳ Ἀπόλλωνι. σημείωσαι δὲ καὶ τὸ, Κινεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ, Μαίνεσθαι, ὃ καὶ Παρακινεῖσθαι, ἐπ' ἄλλων ἔλεγον ὅθεν καὶ τῇ συνήθειᾳ, ὃ Παρακεκινηκῶς (οὕτω γὰρ ἐκάλουσαν τὸν μαινόμενον) οὐκ ἀκόμψως διὰ τῆς συνωνύμου λέξεως, Σαλευμένος (ἀπὸ τοῦ, Σεσαλευμένος) ἐκπέφρασται. ἢ αὐτὴ δὲ συνήθεια καὶ, Ἐσάλευσεν ὁ νοῦς του, λέγει, ὅπερ ὁ Κωμικὸς (Νεφέλ. 1276) διὰ τοῦ,

Τὸν ἐγκέφαλον ὥσπερ σειεῖσθαι μοι δοκεῖς,

ἔξέφρασε⁸ σεισμῶ γὰρ καὶ σάλῳ ἔοικεν ἢ τῆς τῶν ἐξεστηκῶτων διανοίας κίνησις. — Στ. 14, Λέγοντες.] Ἀκαταλλήλως εἰρημένον ἔχρῆν γὰρ εἰπεῖν, Λεγόντων, ἵν' εἶχεν ἀναφέρεσθαι εἰς τὸ, Πολλῶν, καθὰ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 160) ἔρει, « Ἐπειχέ τις βοῆ . . . ξένων καλούντων ». τῆς δὲ τοιαύτης ἀκαταλληλίας ἔστι παραθέσθαι μαρτύρια ἐκ τῶν ἀρίστων συγγραφέων τε καὶ ποιητῶν. αὐτίκα Σοφοκλῆς (Ἀντιγ. 259),

Λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐρρόθουν κακοί,

Φύλαξ ἐλέγχων φύλακα

ὃ παραπλήσιόν ἐστι τῷ τοῦ Ἡλιοδώρου προκειμένῳ χωρίῳ κατὰ τὴν σύνταξιν. — Στ. 16, Τοιάδε.] Ἐν τῇ Β, Τάδε. Στ. 17, Ἰχνος ἀειράμενος κ. τ. λ.] Περιττὴ ἢ ἑτέρα τῶν προθέσεων. καὶ ἴσως ὀρθώτερον τὸ ἐν ταῖς ΚΑ συνθέτως ἐμφερόμενον, Παρανεῖλου, τουτέστι, τῆς χώρας τῆς παρακειμένης τῷ Νείλῳ. ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται, Ἰχνος ἀειρόμενος τε ἀπ' εὐστιάχους παρὰ Νείλου. οὕτω δὲ διορθοῦν ἐπεχείρησε Δορβίλλος (ἐν ταῖς εἰς τὸν Χαρίτ. σημ. σελ. 261) τὸ χωρίον, Ἰχνος ἀειράμενος ἠυστιάχους παρὰ Νείλου. οὐκ ἀπεικὸς δὲ καὶ τὴν ἑτέραν τῶν προθέσεων τῷ Ἀειράμενος συντεταχέναι τὸν Ἡλιοδώρον κατ' ἀναστροφὴν, ἵν' ἢ, Ἰχνος ἀπαιράμενος. — Στ. 18, Νήματ' ἐρισθενέων.] Ἐν ταῖς ΚΑ ἐμφέρεται, Νῆμα περισθενέων. Στ. 20, Αἶψα.] Εὐθέως, ὠκέως, ταχέως, ὡς ἐξηγεῖται Ἡσύχιος ὅθεν ἢ κοινὴ συνήθεια παραλαβοῦσα ἐσχημάτισε τὸ, Ἀψά.

Σελ. 92, στ. 1, Περιεῖπον τὸ ἐντεῦθεν.] Οὕτω διώρ-
θωκα

Θωκα τὴν σόλοικον γραφὴν τῶν πρὸ ἐμοῦ. ἐν ταῖς ΑΑ προσγράφεται τῷ, Ἐντεῦθεν, τὸ, Πάντοθεν, ὃ δὴ τοῦ, Παντοίως, μᾶλλον ἂν εἴη γραφὴ διάφορος. — Στ. 2, Μετὰ Λυκοῦργον.] Τοῦτο εἴρηται διὰ τὰ τελευταῖα ῥήματα τοῦ χρησιμοῦ « Ἐμὸς ἔσσο φίλος » ὅτι καὶ Λυκοῦργον ἐλθόντα εἰς Δελφοὺς ἐπὶ τὸ Χρηστήριον, ὡς φησιν Ἡρόδοτος (Α, ξέ'), ἡ Πυθία φίλον τοῦ Διὸς προσηγόρευσεν ἐν τούτοις τοῖς ἔπεσιν,

Ἦκεις ᾧ Λυκόοργε ἐμὸν ποτὶ πίονα νῆον,
Ζηνὶ φίλος κ. τ. λ.

Στ. 10, Οὐκ ὀλίγος δὲ κ, τ. λ.] Ἐξ ἰστορίας τοῦτο παλαιὸν γὰρ ἦν ἔθος τὸ συνιέναι περὶ τὸν ναὸν τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος τοὺς ἀσπιοτέρους τῶν παραγινομένων ξένων καὶ προβάλλειν ἀλλήλοις ζητήματα καὶ συμφιλοσοφεῖν. καὶ ἐκάλουν τὰς τοιαύτας συνουσίας, καὶ τοὺς τόπους ἐν οἷς συνήεσαν, Λέσχας (ἐξ οὗ σύνθετον τὸ, Ἀδολεσχεῖν), ἐπωνομάζοντες ἀπὸ τοῦ τόπου τῶν συνερχομένων, οἶον, Λέσχη Ἀθηναίων, Λέσχη Κορινθίων. κ, τ. λ. δι' αὐτὰς δὲ ταύτας καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων ὁ Πύθιος, Λεσχηνόριος, ἐπεκλήθη (Ἰδε Πλούταρχ. περὶ τοῦ Εἰ τοῦ ἐν Δελφοῖς § 1 - 2, καὶ περὶ τῶν Ἐκλελοιπ. Χρηστῆρ. § 6, καὶ Ἀρποκρατίωνα, λέξ. Λέσχαι). παρὰ δὲ ταύτας ἦσαν Λέσχαι κατὰ πᾶσας τῆς Ἑλλάδος τὰς πόλεις, τοῖς μὲν δημωδεστέροις, χάριν θέρμης (ἦσαν γὰρ ἀλεινοὶ τόποι), καὶ τοῦ συναδολεσχεῖν ἕνεκα τοῖς δὲ κομψοτέροις, ἐπὶ τῷ συμφιλοσοφεῖν, τοῖς δὲ τὸ πλεῖστα φαγεῖν καὶ πιεῖν ἐν ἀρετῆς μοίρᾳ τιθεμένοις, οἷον ἦσαν οἱ Βοιωτοὶ, καὶ ἐπὶ τῷ συνδειπνεῖν. Λέσχας γὰρ ἐκάλουν καὶ οὗτοι τὰ παρ' αὐτοῖς κοινὰ δειπνητήρια (Ἐτυμολογ. σελ. 561). οἷδε δὲ καὶ Ὅμηρος (Ὀδυσσ. Σ, 528) τὰς Λέσχας, καὶ Ἡσίοδος. ὁ γοῦν Πρόκλος, ἐξηγούμενος Ἡσίοδου τουτὶ τὸ χαίριον (Ἔργ. καὶ Ἡμ. 493),

Πάρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον καὶ ἑπαλῆα λέσχην,
Ἦρη χειμερίη κ. τ. λ.,

φησὶν Ἀθηνοὶ ἐξήκοντα παρὰ ταῖς τριακοσίαις Λέσχαις ὑπάρξαι. καὶ οὐ θαυμαστόν· πάντων γὰρ ἀνθρώπων Ἕλλη-
νες, Ἑλλήνων δ' ἀπάντων Ἀθηναῖοι γεγόνασι λαλίσιτατοι.

προσεικάσει δ' ἂν τις τὰς τῶν Ἀρχαίων Λέσχας τοῖς παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς λεγομένοις Οἰνηματίοις (*Casipi*), ἢ καὶ αὐτοῖς τοῖς παρ' ἅπασι Καφοπωλείοις, οὕτω καλουμένοις διὰ τὸν ἐμπολῶμενον μέλανα ζωμὸν, τὸν ἐν τῇ συνηθείᾳ ὀνομαζόμενον, Καφέν, οὐδὲν ἔχοντα κοινὸν πρὸς τὸν τῶν Λακύνων Μέλανα ζωμὸν, ἀλλ' αὐτὸ ἀτεχνῶς ὄντα τὸ (Ὀδυσσ. Δ, 221),

Νηπειδῆς τ' ἀχολον τε, κακῶν ἐπίληθον ἀπάντων

φάρμακον, ὃ Λυκούργου πολλοῖς ἔτεσι πρότερον Ἑλένη μετέκομισεν ἐξ Αἰγύπτου εἰς Λακεδαίμονα. — Στ. 18, Συρίγγων πλάνην.] Τῶν ἐν τῇ Θηβαΐδι τῆς Αἰγύπτου ὑπογείων Συρίγγων μέμνηται καὶ Πausanίας (Α, μβ'), καὶ Αἰλιανὸς (Ζῶων Ἰδιότ. 5, μγ'), καὶ ἄλλοι. εἰσὶ δὲ ἀντρα λαβυρινθώδη χειροποίητα, ἐπὶ πολὺ διήκοντα, καὶ τοῖς ποικίλοις ἐλιγμοῖς πλάνην ἐμποιοῦντα, ὧν οἱ τοῖχοι ἐγγεγλυμμένων τύπων εἰσὶν ἀνάπλευοι, ὡς φασὶν οἱ πάλαι τε καὶ καθ' ἡμᾶς αὐτὰ θεασάμενοι. ἐθρυλλεῖτο δὲ, ὡς φησὶν Ἀμμιανὸς ὁ Μαρκελλῖνος (ΚΒ, ιέ), Αἰγυπτίους ταῦτα κατασκευάσαι, καὶ τύπους ἱερογλυφικοὺς μυστήριά τε καὶ τελετὰς δηλοῦντας ἐγκολάφαι, τὸν μέλλοντα προγόντας κατακλυσμὸν, καὶ δεῖσαντας, ὡς εἰκὸς, μὴ ἐξίτηλος ἢ τῆς θρησκείας γένοιτο μνήμη, *Sunt et Syringes subterranei quidam et flexuosi secessus, quos (ut fertur) periti rituum vetustorum adventare diluvium praescii, metuentesque ne caerimoniarum oblitteraretur memoria, penitus operosis digestos fodinis per loca diversa struxerunt: et excisis parietibus volucrum ferarumque genera multa sculpsērunt, et animalium species innumeras, quas hieroglyphicas literas appellarunt.*

Σελ. 95, στ. 1, Τῶν ἀστειοτέρων.] Τουτέστι τῶν παρὰ τοὺς ἄλλους μᾶλλον Πεπαιδευμένων, παρὰ τὸ, "Ἄστυ· οἱ γὰρ ἐν τῇ πόλει διαιτώμενοι ὡς ἐπίπαν τῶν κατ' ἀγροὺς διαιτωμένων λόγου τε καὶ πείρας πλείονος μετεσχῆκασι. — Στ. 4, Γινώσκειν καὶ ἀναγινώσκειν.] Παρεμφαίνεται κἀντεῦθεν τὸν Ἡλιόδωρον τῆς τῶν Χριστιανῶν ἀγέλης ἓνα γεγονέναι· ἔστι γὰρ τὸ λεγόμενον οἶονεὶ παρωδία ἐκ

τῶν εἰρημένων τῷ Φιλίππῳ πρὸς τὸν Κανδάκης εὐνοῦχον (Πράξ. Η, 30), « Ἄρα γε γινώσκεις ἢ ἀναγινώσκεις ; » Στ. 5, ἐκ τῶν ἀκρων.] Ἐν ταῖς ΑΑ, καὶ ΔΑ 561, Ἐκ τῶν ἀκρων μὲν. — Στ. 6, λαμβάνει.] Ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 10, Πρὸς τῶν Ἐτησίων.] Οὕτως ἐδόξαζε Θαλῆς ὡς φησι Πλούταρχος (Περὶ τῶν Ἀρεσκ. τοῖς Φιλοσοφ. Δ, α.). — Στ. 14, Συναράξωσι.] Ἀρίστη γραφὴ ἐκ τῶν ΑΑ· τοῦτο δὲ ἐστὶ Συγκρούωσιν, ἀπὸ τοῦ Ἀράσσω. λέγεται δὲ ἀδιαφόριαι καὶ, Συρράξωσι (ὡς σελ. 69), ἀπὸ τοῦ, Ῥάσσω, ὅπερ οὐδενὶ ἄλλῳ ἢ σχηματισμῷ διενήνοχε τοῦ Ἀράσσω. ἀποσκορακιστέον οὖν τό, τε Συναύξωσι τῆς Β, καὶ τὸ Συναξωσι τῶν λοιπῶν. Περὶ δὲ τῶν αἰτιῶν τῆς αὐξήσεως τοῦ Νείλου, ἀρίστα Ἡλιόδωρος φιλοσοφεῖ, τοὺς θερινοὺς τῆς Αἰθιοπίας ὄμβρους πληροῦν αὐτὰν λέγων. τοῦτο δὲ καὶ Ὀμηρον ἐγνωκέναι δῆλόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ Δικτετῆ προσαγορευῆσαι τὸν Νεῖλον, ὃ ἐστὶν ἀπὸ τῶν Διὸς ὄμβρων πληρούμενον. ὁμολογοῦσι δὲ τῇ δόξῃ ταύτῃ ὃ, τε Ποσειδώνιος, τοὺς πληροῦνίαις τὸν Νεῖλον ὄμβρους ἐκ τῶν Αἰθιοπικῶν ὄρων συμβαίνειν φήσας (Στράβ. Β, σελ. 98), καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς οἱ τὰ ἐκεῖ ἱστορήσαντες, οἱ φασιν ἀπὸ μηνὸς Ἰουνίου ἄχρι Σεπτεμβρίου λάβροις ὑετοῖς ἡσμέραι σχεδόν τι τὴν Αἰθιοπίαν κατομβρεῖσθαι. καὶ ἐν Αἰγύπτῳ δὲ τὸ πᾶσόν τῆς μελλούσης αὐξήσεως ἀπὸ τοῦ τῶν νεφῶν πλήθους τῶν ἀπὸ τῶν ἀρκτώων ἐπὶ τὰ μεσημβρινὰ ὠθουμένων εἰκάζομεν τε καὶ προλέγειν εἰώθασιν. — Στ. 19, Ὀργᾶ τε.] Ἐκ τῆς Β διώρθωκα τὸ σόλοικον, Ὀργᾶται. — Στ. 22, Πιεῖν τέ ἐστὶ γλυκύτατος.] Ὁ δὲ Πλούταρχος (περὶ Ἰσιδ. καὶ Ὀσίριδ. § 5), ὅτι καὶ πιαίνειν δοκεῖ, καὶ μάλιστα πολυσαρκίαν πιαεῖν τὸ Νεῖλῶν ὕδωρ πινόμενον, φησί.

Σελ. 94, στίχ. 1, Αὔρας οὐκ ἀναδίδωσι.] Ἐξ Ἡροδότου (Β, 137) λέγοντος, « Αὔρας ἀποπνεούσας (γρ. ἀποπνεοῦσας) μόνος πάντων ποταμῶν οὐ παρέχεται ». εἰσὶ δὲ αἱ Αὔραι λεπταὶ πνοαὶ καὶ ψυχραὶ ἐξ ὑγροῦ ἀποφερόμεναι, οὐχ ὀμίχλαι, ὡς ἔφασάν τινες κακῶς ἐκδιξάμενοι τὸ τοῦ Ἡροδότου. — Στ. 2, Καθώς τινες.] Ἀναξαγόραν αἰνίττεται. οὗτος γὰρ ἦν ὁ φήσας ἐκ τῆς χιόνος τῆς ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ τικομένης τοῦ θέρους πληροῦσθαι τὸν Νεῖλον. καὶ Δημόκριτος δὲ τῇ

χιόνι ἐπέγραφε τοῦ Νείλου τὴν αὐξήσιν, ἀλλὰ τῇ ἐν τοῖς ἀρκτώοις, ἥς λυομένης νέφη μὲν ἐκ τῶν ἀτμῶν πιλοῦσθαι ἔλεγε, τούτων δὲ ἀπελαυνομένων πρὸς μεσημβρίαν καὶ τὴν Αἴγυπτον ὑπὸ τῶν ἐτησίων ἀνέμων, ἀποτελεῖσθαι ῥαγδαίους ὄμβρους, ὑφ' ὧν ἀναπίμπλασθαι τὸν Νεῖλον (Πλούτ. Ἀρ. τοῖς Φιλ. Δ, ἀ.). — Στ. 9, Κατάδουποις.] Οἱ Κατάδουποι πῆ μὲν συνωνύμως ἐκλαμβάνονται τοῖς μικραῖς Καταρράκταις τοῦ Νείλου, ὡς παρ' Ἡροδότῳ (B, ιζ'), καὶ Κικέρωνι, ὃς καὶ, τὰ Κατάδουπα, οὐδετέρως αὐτοὺς ἐξήνεγκεν, ἐν οἷς φησὶ τοὺς περὶ αὐτοὺς οἰκοῦντας, κωφοὺς εἶναι τὰ ὄτια διὰ τὸν ψόφον τῶν καταρράσσομένων ὑδάτων τοῦ Νείλου (Κικέρ. ἐν Ὀνειρ. Σκιπίων. § 5), ἐξ οὗ ψόφου, τοῦ καὶ δούπου λεγομένου, Κατάδουποι ὠνομάσθησαν· πῆ δὲ πόλιν σημαίνουσιν ὁμωνύμως οὕτω κληθεῖσαν, διὰ τὸ πλησίον ἰδρῦσθαι τῶν Καταρράκτων, ὡς ἐνταῦθα τε καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 95) ἐκδεδέχθαι ὑποληπτέον τὸν Ἡλιοδώρον· τινες δὲ φασὶ καὶ περὶ τοὺς μεγάλους Καταρράκτας ἐτέραν πόλιν Κατάδουπους ἰδρῦσθαι. — Στ. 17, Γένηται.] Τὸν ἀόριστον ἐνταῦθα τοῦ ἐνεστώτος μᾶλλον ἐρῶσθαι ὑπέλαβον. ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς (σελ. 275) καλῶς ἔχει ὁ ἐνεστώτης παράτασιν Ἐνεργείας τινὰ ἐμφαίνων καὶ ἐπανάληψιν. σημείωσαι δὲ ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις τὴν Ἡλιοδώρειον χρῆσιν τοῦ Γίγνεσθαι τι τινὶ βουλομένῳ· ἢ γὰρ κοινοτέρα χρῆσις τὸ εἶναι ἀντὶ τοῦ Γίγνεσθαι βούλεται. — Στ. 20, Διά τι χρήσιμον ἐμὸν, ἀκροατὴν.] Κακῶς σιζῶντες μετὰ τὸ Χρήσιμον αἰπρὸ ἡμῶν συνέχεαν τὸν νοῦν τοῦ Χωρίου· καὶ γὰρ οὐκ ἔστι τὸ λεγόμενον, Ἐμὸν ἀκροατὴν γενέσθαι τῶν συμβεβηκότων, διὰ τι χρήσιμον, ἀλλὰ, Ἀκροατὴν γενέσθαι τῶν συμβεβηκότων, δι' ἐμὸν τι χρήσιμον· ὅπερ ἐστὶ καινῶς εἰρημένον ἀντὶ τοῦ, Ἐπὶ τῇ ἐμῇ ὠφελείᾳ, ὡς καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 51), Κατά τι χρέος ἐμὸν ἴδιον, εἴρηκε· καὶ προῖων δὲ (σελ. 277) ἔρει, Ὑπὲρ συνοίσοντος τοῦ ὑμετέρου.

Σελ. 95, σλ. 2, Τῶν μνηστειομένων.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΛΑ, τῷ μνηστειουσαμένῳ· παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις, τῷ μνηστειομένῳ· ἐνδέχεται δε καὶ, τῶν μνηστειουσαμένων, πάλαι γεγράφθαι, ὡς ὑπέλαβεν ὁ Κ. — Στ. 3, Συγκατεκλήθη.] Ἐπὶ

παῖς ΔΑ 124, Συγκατεκλείσθη· οὐδὲ πάνυ τι δῆλον πο-
 τέρα τῶν γραφῶν εἶη τῆς χειρὸς Ἡλιοδώρου. δόξειε δ' ἂν
 μᾶλλον εἰκὸς τὸ, Συγκατεκλείσθη, ἀπειδόντι εἰς τὰ ἰσλορού-
 μενα περὶ Ὀλυμπιάδος τῆς μητρὸς Ἀλεξάνδρου, ἅπερ ἔοικε
 πλασάμενος μετενεγκεῖν ἐνταῦθα ὁ Ἡλιοδώρος. φησὶ γὰρ
 περὶ αὐτῆς ὁ Πλούταρχος (Ἀλεξάνδρ. § 2), « Ἡ μὲν οὖν
 » νύμφη, πρὸ τῆς νυκτὸς, ἧ ΣΥΝΕΙΡΧΘΗΣΑΝ εἰς
 » τὸν θάλαμον, ἔδοξε, βροντῆς γενομένης, ἐμπεσεῖν αὐτῆς
 » τῇ γαστρὶ κεραυνόν· ἐκ δὲ τῆς πληγῆς πολὺ πῦρ ἀναφθῆν,
 » εἶτα ῥηγνύμενον εἰς φλόγας πάντη φερομένας διαλυθῆ-
 » ναι ». — Στ. 8, Πάρεπέμπετο.] Ἡμάρτιται τὸ, Παρ-
 εγένετο τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 9, Ἐπικήδειον.] Οὕτω γραπτόν·
 ἀπὸ τοῦ Κηδεύω γὰρ, ὡς Ἐπιτήδειος ἀπὸ τοῦ Ἐπιτηδεύω.
 Στ. 14, Τοῖς θεολογοῦσιν.] Καὶ τοῖς φιλοσοφοῦσι, γῆ Δία, καὶ
 ἕλως τοῖς καὶ ὁπωσοῦν φρονοῦσι· « Δεῖ γὰρ (ὡς φησι Πλούταρ-
 » χος, Κλεομέν. § 51) τὸν αὐθαίρετον θάνατον οὐ φυγὴν εἶναι
 » πράξεων, ἀλλὰ πράξιν· αἰσχρὸν γὰρ ζῆν μόνοις ἑαυτοῖς
 » καὶ ἀποθνήσκειν ». — Στ. 17, Μέγα γάρ τι.] Οὕτω κομ-
 φότερον μετὰ τοῦ, Τι, αἰ ΔΑ 36. — Στ. 19, Πολλοῖς
 ἐμπαληθεῖς τόποις.] ἐξ Ὀμήρου (Ὀδυσσ. Δ, 81),

... ἦ γὰρ πολλὰ παθὼν καὶ ΠΟΛΛ' ἘΠΑΛΗΘΕΪΣ
 ὀγδοάτῃ ἔτι ΗΛΘΟΝ
 Κύπρον Φοινίκην τε· καὶ ΑἴΓΥΠΤΙΟΥΣ.....

Στ. 24, Μᾶλλον δὲ ἀληθέστερον.] Ἴσως μετὰ τὸ, Δέ, παρ-
 ελείφθη, ὁ, καὶ, ἀβλεψία τῶν γραφῶν ἐνδέχεται δὲ καὶ κατὰ
 πλεονασμὸν εἰρησθαι ἀντὶ τοῦ, Μᾶλλον δὲ ἀληθές· οὗ πλεονα-
 σμοῦ παραδείγματα ἔστιν ἀναλέξασθαι καὶ ἐκ τῶν δοκιμωτέ-
 ρων συγγραφέων.

Σελ. 96, σλ. 1, Διατιθεμένῃ τὴν σχολήν.] Προσέθηκα τὸ
 ἄρθρον, τῆς χρήσεως τοῦτο ἀπαιτούσης· μαρτυρεῖ δέ μου τῇ
 διορθώσει καὶ αὐτὸς Ἡλιοδώρος λέγων ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ.
 198), Τὴν σχολὴν διατιθεμένων. — Στ. 8, Ἰδία φράζειν.]
 Οὕτω διώρθωκα, ἐκβαλὼν εἰς κόρακας τὸ βάρβαρον, Διαφρά-
 ζειν. ἐρεῖ δὲ καὶ ποροῖων (σελ. 310), « Ἰδία δὲ φράζειν βού-
 » λεσθαι ἀπεκρίνατο ». — Στ. 13, Ἀκραιφνή.] Αἰ ΚΑ,
 Ἀκραιφνή, ὄξυτόνως. αἰ δὲ ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἀκραιφνῆς, περισπω-

μένως καὶ μετὰ τοῦ σ· ὧν ἡμαρτημένων ἀπασῶν, δῆλον ὅτι ἀναγνωστότερον Ἀκραιφνῆ πλὴν εἰ μὴ τις ἔλοιτο μᾶλλον, πρὸς τὸ Ῥίζας συντάττων, γράφειν, Ἀκραιφνεῖς· ἀλλὰ τότε καὶ τὸ ἐπόμενον, Ταῦτα, εἰς τὸ, Ταύτας, μετατρέπτεον. Στ. 14, Παρέχειν.] Ἐν ταῖς ΑΑ ἐμφέρεται, Παρέργων, γραφὴ τερατώδης μὲν, ἀλλ' οὐ παντάπασι παροπτία τῷ Κριτικῷ· τὸ γάρ, Ἐτοιμος παρέργων, ἀδιανόητον ὄν, ὑπονοεῖν ὅμως δίδωσι μήποτε ἢ ἀρχαία γραφὴ ἦν, Ἐτοιμος παρέργων παρέχειν. ἐμφαίνει δὲ διὰ τούτων ὁ Αἰθίοψ, ὅτι οὐκ ἦν ἀληθῶς ῥιζοτόμος, καὶ τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένος· ἀλλ' ἀφειγμένος εἰς Αἴγυπτον ἄλλων ἕνεκα, ὅμως καὶ βοτάνια ταῦτα, εἴτ' ἐξ Αἰθιοπίας, εἴτ' ἄλλοθεν ποθεν ἐπιεγκάμενος, ὁδοῦ παρέργων πωλεῖν εἶχε. οὕτω γάρ ἐκλιπτεόν τὸ, Πάρεργον, ἐνταῦθα ἐλλειπτικῶς τε καὶ ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ Κατὰ παρέργον, ἢ ἐν παρέργου μέρει ἢ χώρᾳ. — Στ. 17, Σαυτῷ.] Ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 20, Μαργαρίδες.] Ἴσως γραπτεόν, Μαργαρίτιδες· λέγεται γάρ ὁ Μαργαρίτης καὶ ἡ Μαργαρίτις καὶ τὸ Μάργαρον· εὐρηται δὲ καὶ, Μάργαρος, ἀρσενικῶς, καὶ Μαργαρίδης, εἰ χρὴ πιστεύειν ταῖς λεγομένοις παρὰ τῷ Φωτίῳ (Κώδ. Ξγ). αἱ δὲ παρὰ τῷ Πλινίῳ (ΙΓ, δ') Μαργαρίδες, ἀπὸ τοῦ ἐνικοῦ Μαργαρίς, εἶδος εἰσι φοινίκων. — Στ. 23, Αἱ μὲν αἶα λήϊον.] Ἀπασα ἡ περιγραφὴ τῶν λίθων αὕτη παιδαριώδης τε καὶ σοφιστικῆς μᾶλλον ἀρμόζουσα τυγχάνει. φευκτέαι δὲ αἱ τοιουτότροποι ἐκφράσεις τοῖς νέοις, ὡς κῆρες μᾶλλον ἢ κάλλι τῶν λόγων αὔσαι.

Σελ. 97, στίχ. 2, Ὑποφριττούσης.] Τὴν Ὀμηρικὴν αἰνίττεται φρίκα (Ἰλιάδ. Η 163),

Οἴη δὲ ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρίξ

Ὀρνυμένοιο νέον, μελάνει δὲ τε πόντος ὑπ' αὐτῆε

σημαίνει δὲ ἡ Φρίξ, τὴν ἐξεπιπολῆς πρώτην κίνησιν τῶν κυμάτων, ἠνίκα ἄνεμος ἀρχεται πνεῖν. — Στ. 7, Σχολῆ γούνη εἰ καὶ ἐνὸς εἶη.] Οὐκ εὐκρινές τοῦτο· ἤρκει γὰρ τὸ μᾶλλον ἐν χρήσει, Σχολῆ γ' ἂν καὶ ἐνὸς εἶη κτ. λ. — Στ. 23, Ὀμώμοσσο.] ἐκ τῆς Β καὶ τῶν ΚΑ. — Στ. 24, Παρ' αὐτόν.] Δαουντέον τὸ Αὐτόν, ἴνα ἦ, Ἐαυτόν. — Στ. 26, Ἐπταετῆ.] Διάπεφώνηται τοῖς Γραμματικοῖς περὶ τῶν παρὰ τὸ Ἔτος συνθέ-

των, είτε βαρυτονεῖν, οἷον Ἐωταέτης, είτε ὀξυτονεῖν αὐτὰ
 χρῆ, οἷον Ἐωταετής, οὗ ἡ αἰτιατικὴ Ἐωταετέα καὶ κατὰ
 συναίρεσιν Ἐωταετῆ. κρεῖττον δὲ τὸ δεύτερον, πλὴν εἰ μὴ ἐπιρ-
 ρηματικῶς ἐκλαμβάνοιντο, ὡς τὸ Τρίετες καὶ Τετράετες, προ-
 παροξυνόμενα πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ἐπιθετικῶς λεγομένων,
 οἷον Τρίετες παιδίον, ἢ, δεκτικὰ ὄντα τοῦ α, τοῦτο ἀποβά-
 λουεν, ὡς τὸ Ἐξέτης καὶ Ἐωτέτης.

Σελ. 98, στίχ. 10, Ψυχὴν ἐνανθρωπήσασαν.] Σημειωτέα
 κἀνταῦθα ἡ λέξις, Ἐνανθρωπήσασαν, ἥς ἡ χρῆσις πολλὴ
 παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς Πατέρασιν. ἐγκατέμιξε δὲ Ἡλιό-
 δωρος τῷ Χριστιανῶν δόγματι, ἐπὶ μόνου τοῦ ἐνανθρωπήσαντος
 υἱοῦ τοῦ Θεοῦ χρωμένων τῇ λέξει, τὴν Πυθαγορικὴν μετεμ-
 φύχωσιν καὶ προὔπαρξιν τῶν ψυχῶν, ἀπὸ τῶν παρ' Ἰνδοῖς καὶ
 Αἰθίοψι Γυμνοσοφιστῶν, καὶ αὐτῶν, τῶν παρ' Αἰγυπτίοις
 ἱερέων τὴν ἀρχὴν λαβοῦσαν· ὁ γὰρ τὴν κόρην τῷ Χαρικλεῖ ἐγ-
 χειρίζων αὐτὸς ἦν ὁ Γυμνοσοφιστὴς Σισιμίθρης, ὡς προῖοῦσι
 (σελ. 405.) γενήσεται δῆλον. — Στ. 12, Χρόνοις ὀλίγω πρό-
 σθεν.] Ἴσως γραπτόν, Χρόνοις ὀλίγοις πρόσθεν· φιλεῖ γὰρ ἐν τοῖς
 τοιοῦτοις τὸ τοῦ ποσοῦ δηλωτικὸν ὄνομα ὁμοιοπλίως πρὸς τὸ
 χρόνον δηλοῦν συντάττεσθαι, οἷον, « Οὐ πολλοῖς ὑσπερον ἔτεσιν
 (σελ. 87). διὰ τοῦτο δὲ ἴσως καὶ ὁ Μάποσκορακιστεῖον ὑπέλαβεν
 ἐνταῦθα τὸ, Χρόνοις, ὡς πλεονάζον. ἀλλ' ὅμως οὐ μετακινή-
 τεον τὴν γραφὴν· ὥσπερ γὰρ « Ἐν τοῖς παρελθούσι χρόνοις »
 εἰρηκὲ που Ἰσοκράτης, οὐκ ἀπεικὸς καὶ, Χρόνοις ὀλίγω πρό-
 σθεν, φάναι, ὑπονοουμένου δηλονότι τοῦ, Παρελθούσιν.
 ἐνδέχεται δὲ καὶ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ, Ἐτεσι, τῷ, Χρό-
 νοις, ἐνταῦθα κεχρῆσθαι τὸν Ἡλιόδωρον, κατακολουθήσαν-
 τα τῇ συνηθείᾳ. ταύτης δὲ τῆς σημασίας καὶ κατ' αὐτὸν ἦδη
 τὸν Ἀμμώνιον (λεξ. Καιρὸς), καὶ ἔτι πρότερον ἐστὶν εὐρεῖν παρα-
 δείγματα. — Στ. 18, Διηγῆματι.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Διηγῆμασι.
 Στ. 23, Ἐμαυτοῦ.] Οὕτως ἐν ἅπασιν· ἐν δὲ τῇ Β, Ἐαυτοῦ,
 οὐδ' αὐτὸ κακῶς εἰρημένον, ὡς ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 45)
 σεσημειώται. — Στ. 24, Τὰ συνεκτεθέντα κατεῖχον.] Τοῦ-
 το περιττόν· τίς γὰρ ποιήσιν ὄρμους πολυτελεῖς κατα-
 παύσει; — Στ. 26, Γενέσθαι δι' αὐτὰ τῇ κόρῃ.] Αἱ ΚΑ,
 Γενέσθαι τῇ κόρῃ δι' αὐτὰ. διώρθωκα τῇ μεταθέσει, διὰ τὸ
 εὐσημότερον.

Σελ. 99, σλ. 5, Μὴ φωτισθεῖν.] Ἐν τῇ Β, Μή τι φωτισθεῖν, ἐξ ὀρθότερας ἴσως ἄλλης γραφῆς τῆς, Μή πη φωτισθεῖν. — Στ. 6, Αὐτή.] Προειλόμην τὴν ἀναφορικὴν ἀντωνυμίαν τῆς δεικτικῆς. — Στ. 14, Ἡ μὴν.] Οὕτως αἱ ΔΑ 681 τὴν ὀρθὴν δὲ ταύτην γραφὴν ὑπετόπασε καὶ ὁ Κ, ἀλλ' οὐ κατεχώρισεν εἰς τὸ κείμενον, ἀτόλμως πάνυ. — Στ. 15 Ἐκδώσειν κ. τ. λ.] Ἡμαρτήσθαι τὸ χωρίον ἐν πάσαις ταῖς πρόσθεν ἐκδόσεσι γεγραμμένον οὕτως, Ἐκδώσειν ταύτην, ἣν δὴ καὶ αὐτὸς κομίζη κ. τ. λ., δείκνυσι μὲν καὶ ἡ εἰς οὐδὲν χρήσιμος ἐπανάληψις τοῦ, Ταύτην, δείκνυσι δὲ καὶ τὸ ἐπιφερόμενον, Συνεκθεμένης, ἀπαιτοῦν πάντως τὸ, Ταινίαν, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 555), ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ὄνομα. ὅθεν παρενείρας ἐξ εἰκασίας τὰ βραχέα ταῦτα ῥήματα, Συνεκδώσειν δὲ καὶ ταινίαν, διώρθωκα τὸ χωρίον· οὐ πολλαῖς δὲ ὑψίτερον ἡμέραις ἐνέτυχον ταῖς Βερνάρδου τοῦ Ἰατροῦ εἰς τὴν Νόννου Σύμφων τῆς Ἰατρικῆς σημειώσεσι (Τομ. Β, σελ. 189), ἐν αἷς οὕτω διωρθοῦτο τὸ προκείμενον χωρίον, Ἐκδώσειν· δώσειν καὶ ταινίαν, ἣν δὴ κ. τ. λ. μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ δευτέρῳ, Ταύτην. ὁ αὐτὸς δὲ Βερνάρδος τὴν αὐτὴν ταύτην διόρθωσιν φθὰς πρὸυγεγράφει ἐν τοῖς Πρακτικοῖς τῆς ἐν τῇ Ῥηνοπεραίᾳ (Utrecht) τῶν τεχνῶν τε καὶ τῶν ἐπιστημῶν Ἐταιρείας (Τομ. Α. σελ. 205) οὕτως, Ἐκδώσειν· δώσειν καὶ τὴν ταινίαν, ἣν δὴ κ. τ. λ. — Στ. 17, Συνεκθεμένης.] Οὕτω, μετὰ τῆς προσθέσεως, ἡ Β καὶ αἱ ΚΑ. — Στ. 19, Ὡμιλημένα.] Ὡς καὶ ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ. — Στ. 25, Μυηθήση.] Ἀπαντες οὕτω ἐκ τῆς Β· καθάπερ καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 86), « Μυηθῆναι τὴν ἀφήγησιν » εἶπεν. αἱ δὲ ΚΑ, Μαθήση, ὅπερ ἐπίσης ἀν' ἔρρωτο, εἰ μὴ πιθανὸν ἦν παίζαντά πως πρὸς τὸ, Νεῶν, Μυηθήση, εἰπεῖν τὸν Ἡλιόδωρον· ἐν γὰρ τοῖς ναοῖς αἱ μυήσεις καὶ τὰ μυστήρια. τὸ δὲ ἐχόμενον, Τῆς Ἰσιδος, συμβῆναι μὲν ταῦτα κατὰ τὴν Μέμφιν ἐμφαίνει, ὡς δῆλον ἐκ τετῶν πρόσθεν εἰρημένων (σελ. 51) καὶ τοῦ τὴν Μέμφιν, βασιλείου οὔσαν πάλαι τῶν Αἰγυπτιακῶν βασιλέων, εἰς κατοίκησιν τοῖς παρὰ βασιλέως Περσῶν πεμπωμένοις σατράπαις ἀποκεκληρῶσθαι (σελ. 254)· ἀλλ' ὅμως οὐ πάνυ τι συνάδει τοῖς ἐξῆς ῥηθισμένοις (σελ. 101 καὶ 105), ὡς προϋοῦσι γενήσεσθαι δῆλον.

Σελ.

Σελ. 100, σί. 3, [Ὁμολογῶν.] Ἀρσενικῶς καὶ μετοχικῶς εἰ ΚΑ. κακῶς δὲ ἔσικται παρ' ἐμοὶ τὸ χαρίον ἀβλεψία τῶν τυπογράφων. γράφε οὖν ; « Φιλοφρονούμενος, καὶ πολλὴν τοῖς » θεοῖς ὁμολογῶν χάριν· αὐτόθεν τε κ. τ. λ. ». τὸ δὲ, Ὁμολογοῦν, ὑπονοεῖν ἔδωκε τῷ Κ, μήποτε ἐγγράπτο, Ὁμολόγουν ; ὅπερ καὶ ὁ Λ ἀναγνῶναι δοκεῖ. εἰ οὖν προαιρῆ τοῦτο, ἔα κατὰ χώραν τὴν σίξιν. — Στ. 10, Εἴτις ἑώρα.] Σημειῶσαι τὸν παρατατικὸν τοῦ, Ὁράω, ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου ἀορίστου, Ἐώρασα ; ἢ γοῦν τοῦ πάρακειμένου, Ἐώρακα, τεθειμένον. πολὺ δὲ τοῦτο παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· αὐτίκα Ἀριστοφάνης (Νεφέλ. 767),

Ἦδη παρὰ τοῖσι φαρμακοπόλαις τὴν λίθον
ταύτην ἑώρας..... ;

εἶρηκεν ἀντὶ τοῦ, Εἶδες, ἢ, Ἐώρακας. — Στ. 14, Ὅτι, ἔφη ὁ ἀπαγγέλλων, ἐπέταττεν. κ. τ. λ.] Τοῦτο ἀδιανόητον ἦν τῇ κακῇ σίξει. διώρθωκα οὖν σίξας μετὰ τὸ, Ἀπαγγέλλων. δῆλον δὲ καὶ ἐκ τῶν προηγησαμένων, Καί μοι τις ἀπήγγελλεν. ἔσιν οὖν ὁ νοῦς, Ὁ ἀπαγγέλλων τῷ Χαρικλεῖ ταῦτα ἔφη ; ὅτι ὁ πρεσβευτὴς τῶν Αἰθιοπίων ἐπέταττεν κ. τ. λ. ὁ δὲ Λ καὶ ὁ Α κακῶς τὸ, Ἀπαγγέλλων ; αὐτῷ τῷ πρεσβευτῇ ἀπέδωκαν.

Σελ. 101, σί. 3, Σκυλάκων.] Σκύλακες ; τὰ νεογνὰ τῶν κυνῶν. ἐνταῦθα δὲ οἱ Κύνες ἀπλῶς, ὡς καὶ παρὰ τῷ Ξενοφῶντι. ἐκ τούτου τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Σκυλάκιον, ὃ καὶ Σκυλίον φαρμέν. τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ Σκύλος ἀρσενικοῦ, ὃ ἢ μὲν συνηθεία ἐπὶ κυνὸς ἀπλῶς, ἢ δὲ ἀρχαία χρῆσις, ὡς φησιν ὁ Ἐτυμολόγος (σελ. 720), ἐπὶ κυνὸς νεογνοῦ κυρίως τέταχεν. Ἡσύχιος δὲ καὶ τὴν κύνα Σκύλλον εἰρησθαι φησί. δῆλον δὲ τοῦτο οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ παραγώγου Σκύλαξ ; ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς ἐν τῷ Τυρρηνικῷ πελάγει Σκύλης, οὕτω δηλονότι κληθείσης, διὰ τὸ ἐκατέρωθεν κυνῶν κεφαλὰς ἔχειν. καὶ ὁ μὲν Σκύλαξ δι' ἐνὸς αἰεὶ, ὁ δὲ Σκύλος, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ διὰ δύο χ' εὕρηται γεγραμμένος. — Στ. 7, Τοῖς Καταδούποις.] Ἀπάδει τοῦτο τὰ μάλιστ' αἰ τῆς γεωγραφικῆς ἀκριβείας· εἰ γὰρ κατὰ τὴν Μέμφιν ἐντυχεῖν τὸν Χαρικλέα τῷ τῶν Αἰθιοπίων πρεσβευτῇ φθὰς ἡμῖν ὁ λόγος ἐδήλωσε (σελ. 104), πῶς νῦν ἐνδιατρίβοντα λέγει

τοῖς Κααδούποισι πολὺ πρὸς μεσημβρίαν ἀπέχουσι τῆς Μέμφως; — Στ. 11, Παῖς μόνη.] Τρέφαντες τὸ ἀνανταπόδοτον Μέν, εἰς τὸ, Μόνη, ἰασάμεθα τὸ προσβριβέν ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων ἕλκος τῷ λόγῳ. ἀπόδειξις δὲ τῆς θεραπείας ἔστω τὸ παράλληλον χωρίον τουτὶ, « Ἐπὶ μόνῳ μοι παιδὶ σαλεύειν » (σελ. 14), — Στ. 15, Ἔρνος κ. τ. λ.] Ἐξ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Σ, 456),

Ἵϊον ἰπαί μοι δῶκε γενέσθαι τε τραφέναι τε,

Ἐξοχον ἠρώων, ὃ δ' ἈΝΕΔΡΑΜΕΝ ἘΡΝΕΙΐ ἴσος.

τὰ δὲ, Εὐθαλῶν, καὶ αὐτὰ ἀπὸ τοῦ Ὀμηρικοῦ (Ἰλιάδ. Ρ, 53), Ἔρνος ἐριθηλές, ὡσαύτως παρῳδήλαι. κυρίως δὲ τὸ Ἔρνος κλάδον ἢ κλώναν φυτοῦ σημαῖνον, οὐκ ἀκόμψως μετινέχθη ἐπὶ τὰ τεκνούμενα. πολλὴ δὲ ἡ τοιαύτη μεταφορά καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ὅς καὶ τῷ συνωνύμῳ, Πτόρτος, ἐχρήσατο (Ἐκάβ. 20). καὶ ὁ χαριέστατος δὲ Ἀριστοφάνης, Κύπριδας ἔρνος, ἐκάλεσέ που (Ἐκκλησι. 975) τῶν ἐρωμένων τινα, ὃ ἔστι, Κύπριδος τέκνον. ἐντεῦθεν ἡ κοινὴ συνήθεια παραλαβῶσα, Κλωναράκια ὀνομάζει τὰ τέκνα, ὡς ὅταν λέγη, « Νὰ χαρῆς τὰ κλωναράκιά σου », ὅπερ εἴποις ἂν ἐξελληνίσαι βουλόμενος, « Ὀναίο τῶν σῶν ἐρνῶν ». — Στ. 19, Νεῶν.] Ἀπτικῶς, ἀπὸ τῶν ΑΑ. — Στ. 23, Παρθενεύειν.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Παρθενεύειν μοι. — Στ. 24, Ζάκορον.] Λέγεται μὲν Ζάκορος καὶ ὁ νεωκόρος, ἦτοι ὁ τὸν ναὸν κορῶν, ὃ ἔστι σαίρων σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἱερέα ἢ τὴν ἱερείαν, ὡς ἐνταῦθα, ἢν Ἡρόδοτος καὶ Ὑποζάκορον ὀνομάζει (5, ρλδ'). Ἴσως δὲ ἐπὶ τῶν ἱερεῶν τῆς Ἀφροδίτης τεθὲν πρῶτον τὸ ὄνομα, μετινέχθη ὑπὲρ αὐτῶν καὶ ἐπὶ τὰς λοιπὰς ἱερείας ἢν γὰρ καὶ Ζακορία τις οὕτω λεγομένη θυσία Ἀφροδίτης, ὡς φησιν Ἡσύχιος. ἅτι δὲ παρθενίαν ἀσκεῖν ἔδει τοὺς Ἀρτέμιδι καθωσιωμένους, διηλοῖ ὁ παρ' Εὐριπίδῃ Ἰππόλυτος, ἢ Ἀταλάντη (Αἰλιαν. Ποικιλ. ἱστορ. ΙΓ, α.), καὶ ἡ Καλλιστῶ, σύνθιρος οὔσα τῇ θεᾷ, ἔπειτα κατατοξευθεῖσα ὑπὸ αὐτῆς, ὅτι τὴν παρθεμίαν οὐκ ἐφύλαξεν, ὡς παραδέδοται ἐν ποίσι Ἀπολλοδώρου (Γ, 9').

Σελ. 102, στίχ. 11, Ἀδιάφορον.] Ἐν τῇ Β, Ἀφθαρτον. σημειωτέα δὲ ἡ ἐπισώρευσις τῶν ἐπιθέτων τῆς παρθενίας, Ἐπισκότω Χριστιανῷ πρέπουσα, καὶ τοιαύτω οἶος ἢν Ἡλιόδω-

ρος, ἀπαρεσκόμενος τῷ τῶν ἱερατευόντων γάμῳ, ὡς εἴρηκα
 φθᾶς ἐν τῇ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον ἐπιστολῇ. — Στ. 13, Βοη-
 θόν.] Ἡ Β, Βοηθεῖν. — Στ. 17, Ω^ς γαθεῖ.] Ἐν ταῖς ΚΑ,
 Ω^ς καλέ. — Στ. 24, Ἰκέτην . . . μὴ παρίδης με.] Οὕτως
 αἱ ΑΑ.

Σελ. 103, στ. 8, Αἰνιάνων.] Ἐνταῦθά τε καὶ ἐν τοῖς
 ἐξῆς μονοφθόγγως ἔγραφα τοὺς Αἰνιᾶνας, πάντων τῶν πρὸ
 ἐμοῦ διαφορογραφησάντων· οὕτω γὰρ ἐκλήθησαν ἀπὸ τῆς
 Αἰνίας πόλεως τῶν Περραιβῶν. — Στ. 11, Καὶ τίς ἢ θεωρία.]
 Ἐτρε-φα τὸν, Ἡ, εἰς τὸν Καί, τοῦ κοῦ τῶν λεγομένων ὑπαγορεύον-
 τος τὴν διάρθρωσιν· περὶ ἐκατέρου γὰρ ἐν μέρει ἐρωτᾷ τῶν τε Αἰ-
 νιάνων καὶ τῆς θυσίας, οὐ περὶ θατέρου μόνον. τοῦτον δὲ τὸν
 νοῦν ἐξέφρασαν ὅτε Δ καὶ ὁ Α. οἱ δὲ Αἰνιᾶνες, Ἐνιῆνες κα-
 λοῦνται ὑφ' Ὀμήρου, ᾧ κατηκολούθησε καὶ Ἡρόδοτος. οὗτοι
 περὶ τὸ Δώτιον, ὡς φησι Πλούταρχος (Κεφαλ. καταγρ. Ἑλ-
 λην. § 13 καὶ 26), πρῶτον οἰκοῦντες, ἐξέπεσον ὑπὸ Λαπι-
 θῶν εἰς Αἴθικας· εἶτα περὶ τὴν Μολοσσίδα καὶ Κασσιοπαίαν
 ᾤκησαν· ἔπειτα εἰς τὸ Κιρραῖον πεδῖον ἦγον, ἐνθεν πάλιν πλα-
 νηθέντες, εἰς τὴν περὶ τὸν Ἰναχον χώραν κατέβησαν. Στρά-
 βων δὲ τῶν μεταναστᾶσεων τῶν Αἰνιάνων μνημονεύσας, (Α,
 σελ. 61) Αἰτωλοῖς ὁμόρους ἐπ' αὐτοῦ φησὶ γηροῖναι τοὺς
 Ἀινιᾶνας, καίπερ ἐν ἄλλοις (Θ. σελ. 427) ἐξεφάρθαι αὐ-
 τοὺς τέλεον ὑπὸ Αἰτωλῶν καὶ Ἀκαρνάνων φήσας. — Στ. 15,
 Μαλιακῷ κόλπῳ.] Ὅς τανῦν κοινῶς λέγεται, Κόλπος τοῦ
 Ζητουνίου. — Στ. 16, Ὑπάταν.] Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ Ὑπά-
 τιν, οὗ ὀνόματος μέμνηται καὶ ὁ τὰ Ἐθνικά συγγραψας
 Στέφανος. εὔρηται δὲ καὶ τὰ Ὑπατα οὐδετέρως παρὰ Λου-
 κριανῷ, κατ' ἀρχὰς τοῦ ἐπιγραφομένου, Λούκιος ἢ ὄνος, συν-
 τάγματος. μετωνομάσθη ἔπειτα Νεαὶ Πάτραι· καλεῖται δὲ
 τανῦν χυδαιοτουρικῶς, Πατραντζίκι, ὡς φησὶν ὁ Μελέτιος.
 Στ. 19, Ἡ δὲ θυσία καὶ ἡ θεωρία.] Περὶ ταύτης τῆς συνιάξεως
 εἴρηται ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 2). τοιοῦτον καὶ τὸ ἐξῆς (σελ.
 140) « Τὸ δὲ ὅπου παραπεμπτέον αὐτοὺς, μίαν μόνην λύσιν
 κεύρισκον». τὸ δὲ, Τετραετηρίδα κ. τ. λ. ὅμοιον τῷ παρὰ τῷ
 Θουκυδίδῃ (Γ, ρδ'), « Καὶ τὴν πεντετηρίδα τότε πρῶτον
 » μετὰ τὴν κάθαρσιν ἐποίησαν οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Δύλια ». —

Στ. 21, Νεοπτόλεμω.] Οὗτος Πύρρος ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον· καὶ ἔγχε, χηρεύσασαν τὰνδρὸς Ἐκτορος, τὴν Ἀνδρομάχην. ἔπειτα παραγενόμενος εἰς Δελφοὺς ἐπὶ τῷ ἐξιλάσασθαι τὴν κατ' αὐτοῦ μῆνιν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀναιρεῖται. ἐσώζετο δὲ τάφος αὐτοῦ ἐν Δελφοῖς ἐξελθόντι τοῦ ναοῦ ἐν ἀριστέρᾳ· καὶ ἐνήγιζον αὐτῷ κατ' ἔτος, ὡς φησι Πausanίας ἐν τοῖς Φωκικοῖς. Στ. 22, Ἐδολοφονήθη . . . ὑπ' Ὁρέστου τοῦ Ἀγαμέμνονος.] Διαπεφάνηται τὰ περὶ τῆς τελευταίας τοῦ Νεοπτολέμου. ὅτι μὲν γὰρ ἐν Δελφοῖς ἀκηρέθη, σχεδὸν ἅπαντες ὁμολογοῦσι· τὸν δ' ἀνελόντα, οἱ μὲν φασί, Μαχαιρέα, ἄνδρα Δελφόν, οἱ δὲ, Ὁρέστην τὸν Ἀγαμέμνονος. ἀλλ' ὅμως οὐ χαλεπὸν συμβιβᾶσαι ταῦτα, εἰ Μαχαιρέως μὲν αὐτοχειρία, Ὁρέστου δὲ προτροπῇ τε καὶ μηχαναῖς εἰργᾶσθαι τὸν φόνον φήσαιμεν. εἴκοι δὲ καὶ Εὐριπίδης τοῦτο βούλεσθαι ἐν οἷς (Ἀνδρομάχ. 1115) εἰπὼν περὶ τοῦ Ὁρέστου,

..... Ὡν Κλυταιμνήστρας τόκος
Εἷς ἦν ἅπαντων τῶνδε μηχανορῥέφος,

ἐπάγει μετ' ὀλίγα (1150) περὶ τοῦ πεσόντος Νεοπτολέμου,

..... Φασγάνῳ τυπαῖς
Δελφοῦ πρὸς ἀνδρὸς ὅσπερ αὐτὸν ἄλειε
Πολλῶν μετ' ἄλλων.....

καὶ περὶ τῆς αἰτίας δὲ, δι' ἣν εἰς Δελφοὺς παρεγεγόνει Νεοπτόλεμος, ἄλλοι ἄλλα ἰστορήκασιν.

Σελ. 104, στ. 4, Αἰνιάνων γένους τυγχάνων.] Οὕτω παρεμυθησάμεθα τὴν γραφὴν εἰς τὴν γενικὴν τρέφαντες τὸ, Γένος, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 314) εὐρήσομεν λέγοντα τὸν Ἡλιόδωρον, Γένους ὄντες τῶν ἐπὶ δόξης. ἐστὶ δὲ τοῦτο καὶ παρὰ Ξενοφῶντι (Ἑλληνικ. Δ, σελ. 301) καὶ πλείστοις ἄλλοις εὐρεῖν. εἰδὲ βούλει πάντως σῶζειν τὴν αἰτιατικὴν, τῆνικαῦτα γραπτέον, Αἰνιάνων γένος, ἀπαλείψαντα τὸ, Τυχάνων, ὡς οὐδὲν ἄλλ' ἢ διάφορον οὔσαν ἀνάγνωσιν τοῦ, Ὡν, ἢ, Αἰνιάν γένος τυγχάνων, δίχα τοῦ, Ὡν. εἴρηκε γὰρ καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 36), Γένος μὲν ἐσμὲν Ἴωνες· ἐρεῖ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 441), Θεταλὸς ὢν τὸ γένος. — Στ. 8, Αἰνιᾶνα εἶναι.] Τὰς δύο ταύτας λέξεις σολοικῶς ἀπαξᾶπάντων τῶν προέμοῦ εἰς μίαν

πὴν, Αἰνειᾶναι, συγκερασάντων, ἀπεκατεσθήσαμεν διακρίναν-
τες εἰς τὸ ἀρχαῖον· εἰ γὰρ ἐβούλετο Ἡλιόδωρος τῷ πωληθυν-
τικῷ χρῆσασθαι, εἶπεν ἂν οὐκ, Αἰνειᾶναι, ἀλλ', Αἰνιᾶνες, ἢ
γούν, Αἰνειεῖς· τὸ γὰρ ἐθνικόν, Αἰνιάν, ἐστίν, ἢ, Αἰνειεύς, καὶ
οὐκ, Αἰνιάνης. καὶ ἄλλως δὲ τὸ ἐνικόν, Διαγωνίζεται, οὐκ
ἔρρωται τῷ πωληθυντικῷ συναπτόμενον. γραπτέον τοίνυν, Καὶ
ὄλοσχερῶς Αἰνιᾶνα εἶναι τὸν ἥρωα διαγωνίζεται· καὶ ἔσται τη-
νικαῦτα πρόδηλος ὁ νοῦς τῶν λεγομένων. — Στ. 14, Εἰς
Μενέσθιον . . . ἀναφέρων.] Προσέθηκα τὴν πρόθεσιν, Εἰς,
μετατρέψας καὶ τὸ Καταφέρων εἰς τὸ Ἀναφέρων, τοῦτο πάν-
τως ὑπαγορεύοντος τοῦ Ἑλληνισμοῦ· καὶ γὰρ, Ἀναφέρειν εἰς
τινα, οὐκ Ἀναφέρειν, ἢ Καταφέρειν τινα, φασίν, ὅτε περὶ συγγε-
νείας ὁ λόγος ἐστί. ἐρεῖ δὲ καὶ αὐτὸς Ἡλιόδωρος προῖων (σελ.
141) περὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ Θεαγένους, « Ἀναφέρει δ' ἑαυτὸν εἰς
» Ἀχιλλέα πρόγονον », καὶ (σελ. 150) « Πρὸς τοὺς φύνας ἀνα-
» φέρον ». εἰ δὲ δεῖ καὶ παραδειγμάτων ἀλλοτρίων, πρόχει-
ρον τὸ τῷ Πλουτάρχῳ (ἐν Κίμωνι, § 4.) περὶ Θουκυδίδου
εἰρημένον, « Ὀλόρου τε πατρός ἦν, εἰς τὸν πρόγονον ἀναφέ-
» ροντος τὴν ὀμωνυμίαν ». καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς γραφῆς·
ἔοικε δέ πως Ἡλιόδωρος ἐνταῦθα προσεικάζειν βούλεσθαι τὸν
πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος Θεαγένην Ἀλεξάνδρῳ τῷ με-
γάλῳ· κἀκεῖνον γὰρ Αἰακίδην γεγονέναι πρὸς μητρὸς ἀπὸ Νεα-
πτολέμου, πεπιστεῦσθαι φησὶν ὁ Πλούταρχος (ἐν Ἀλεξάνδρ.
§ 2). ἢ δὲ τοῦ Μενεσθίου γενεαλογία ἐξ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Π,
173) εἴληπται.

..... Μενέσθιος αἰολοθώρηξ,
Ἰὼς Σπερχειοῖο διῷπετέος ποταμοῖο
Τὸν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ καλὴ Πολυδώρη.
Ἐσπερχειῶ ἀκάμαντι, γυνὴ θεῶ εὐνηθεῖσα·
Αὐτὰρ ἐπίκλησιν Βάρῃ Περιήρεος υἱί.

ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Πολυδώρα Δαναοῦ, ποταμῷ καὶ αὐτῇ, τῷ
Πηνειῷ, μιγεῖσα, ὡς φησὶν ὁ σχολιάσας τὰ Ἀπολλωνίου Ἀρ-
γοναυτικά (Α, 1212.). — Στ. 20, Αὐτὸν.] Οἱ πρὸ ἐμοῦ,
Αὐτὸν, ψιλῶς.

Σελ. 105, στ. 9, Ἐν ἐπαγγελίᾳ.] Διέστειλα τὴν πρόθεσιν,
κακῶς τῶν πρὸ ἐμοῦ συναφάντων, καὶ ὀνομαστικῶς τὴν δοτικὴν

ἔξενεγκόντων. ἔστι δὲ ῥίς ἐν ἑπαγγελίᾳ θυμοῦ, ἢ θυμὸν ἑπαγγελλομένη, ἢ θυμὸν πνέουσα ρίς. μετενήνεκται δὲ ἐκ τῶν Ὀμήρου (Ὀδυσσ. Ω, 317),

Τοῦ δ' ἄρίνετο θυμὸς, ἀνὰ ρίνας δὲ οἱ ἤδη
Δριμὸ μένος πρῶτυψε.....

Στ. 12, Σοβαρόν τε.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 24, Συνεφήωτο.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Συνεφήωτετο. — Στ. 25, Εἴ τί ποτε.] Οὐ πάνυ τι ἐρρώσθαι δοκεῖ τὰ τοῦ χωρίου. ἴσως ἀβλεψία τῶν ἀντιγραψάντων ἐξέπεσεν ἢ λέξις, Διαπορήσειεν, ἵνα ἢ τὸ ἀκέραιον, Λόγων ἱερώων, εἴ τί ποτε διαπορήσειεν, ἐπίθετο· περὶ γὰρ τῆς αὐτῆς Χαρικλείας προῖων (σελ. 118) ἔρει σχεδὸν αὐτὰ ταῦτα, « Περὶ θεῶων τε καὶ ἀνθρωπείων, » εἴ τί ποτε διαπορήσειεν, ἠρώτισέ τε καὶ ἔμαθε ».

Σελ. 106, σλ. 3, Παρεσκευάσλο.] Τυπογραφικὸν ἀμάρτημα τὸ τοῦ Κ, Παρασκευάσλο. — Στ. 10, Οὐ νηόν.] Προτακτικῶς οἱ πρὸ ἡμῶν, Οἱ νηόν. — Στ. 11, Ἰξοντ' ἠελίου.] Ἀντέβαλον τοῦτο τῶ, Ἦξοντ' ἠελίου, ὡς ποιητικώτερον ἂν τὸ, Ἰκω, τοῦ, Ἦκω. δείκνυται δὲ καὶ ἐξ ἑτέρου παραλλήλου χωρίου (σελ. 446). ὁ δὲ νοῦς τοῦ ὅλου χρησιμοῦ αὐτός. Ἐσιν· Ὡ Δελφοὶ κατανοήσατε τὴν ἔχουσαν ἐν τῷ πρώτῳ μέρει τοῦ ἰδίου ὀνόματος ΧΑΡΙΝ, ἐν δὲ τῷ τελευταίῳ, ΚΛΕΪΟΣ, τουτέστι τὴν Χαρικλείαν, πρὸς δὲ καὶ τὸν ΘΕΑΣ ΓΕΝΕΤΗΝ, ἦγον τὸν Θεαγέννη, οἱ, λιπόντες τὸν ἑμὸν ναὸν, καὶ περαιωθέντες τὴν θάλασσαν ἐλεύσονται πρὸς τὴν κυανὴν χθόνα τοῦ ἠλίου, δηλονότι τὴν Αἰθιοπίαν, ὅπου ἐξάφονται καὶ ἀναδήσονται ἐπὶ κροτάφων τὸ λευκὸν στέμμα τῶν μελαινομένων, ἦγον τὸ στέμμα, ᾧ τέως ἀνεδέδηντο οἱ μέλανες τῆς Χαρικλείας γονεῖς. λήφονται δὲ τοῦτο ὡς ἑπαθλον τῶν ἀρίστως βιωσάντων, διὰ τὴν αὐτῶν σωφροσύνην. Θεᾶς δὲ γενέτην εἶπεν ἀντὶ τοῦ υἱὸν, ἢ ἔκγονον, Εὐριπίδῃ (Ἰων. 915.) κατακολουθήσας, καὶ Σοφοκλεῖ (Οἰδίπ. Τυράνν. 470), οἱ τῷ Γενέτις ἐπὶ τοῦ ἐκγόνου ἐχρήσαντο. συνέχεε δὲ πως τὰ περὶ τὴν γεαλογίαν, τῆς Πολυδώρας ἀδελφῆς οὔσης ὀμοπατρίου τῷ Ἀχιλλεῖ ἀλλ' οὐ καὶ ὀμομητρίου· τὸν μὲν γὰρ ἐν Θετίδῃ τῷ Πηλεῖ γεννηθέντα, οὐκ ἀπεικότως καὶ Θεᾶς ἔκγονον αὐτὸν τε καὶ τοὺς ἀπ' αὐτοῦ τις φήσκει· Πολυδώρας δὲ Ἀντιγόνη τῆ

Εὐρυτίωνος τεχθείσης, ὡς φησὶν Ἄπολλόδωρος (Γ, 17.), πῶς ἂν οἱ ἀπ' αὐτῆς θεᾶς ἔκγονοι λέγοιντο; πλὴν εἰ μή τις τὸν ἄνδρα αὐτῆς τὸν Σπερχεῖον προφέροιτο θεὸν ὄντα· ἀλλὰ τότε οὐ θεᾶς, ἀλλὰ θεοῦ ἔκγονον φατέον ἦν τὸν Θεαγένην. καὶ τὸ, Μελαινομένων δὲ, ἀντὶ τοῦ, Μελάνων, οὐ πάνυ τι κυριολεκτικῶς εἴρηται. τοῦτο δὲ ὡς ἐπιθετικὸν πρὸς τὸ, Κροτάφων, καὶ Κτητικὸν πρὸς τὸν Θεαγένην καὶ τὴν Χαρίκλειαν (λευκοὺς ὄντας ἀμφοτέρους) κακῶς ἐξεδέξατο ὁ Λ· φησὶ γάρ,

Temporibus fuscis candida sarta gerent.

παραπλησίως ἐξέφρασε τοῦ χωρίου τὸν νοῦν καὶ ὁ Ἴταλὸς τοῦ Ἡλιοδώρου μεταφραστῆς· λέγει γὰρ καὶ αὐτὸς, κατὰ τὰ ἐπεσφαλμένα μοι παρὰ τοῦ φίλου Ἀλεξάνδρου,

Di bianca benda le loro nere tempie.

καὶ ὁ Α δὲ, ἐπιθετικῶς καὶ κτητικῶς πρὸς τοὺς νέους καὶ αὐτὸς, παρεξηγούμενος μέντοι τὸ, Μελαινομένων, καὶ παρεκτρέπων εἰς τὸ, Καλλυνομένων, ἢ, Καλῶν,

Car leurs beaux cheffz tous deux de blanche enceinte

Ils y auront à la fin coronnez.

δύναται μὲν οὖν καὶ ἐπιθετικῶς πρὸς τὸ Κροτάφων ἀναφέρεσθαι τὸ, Μελαινομένων· ἀλλὰ τήνικαῦτα τρεπτέον τὴν πρόθεσιν, γράφοντας,

Λευκὸν ἀπὸ κροτάφων στέμμα μελαινομένων.

ἵνα ἢ ὁ νοῦς, Ἐξάφονται στέμμα λευκὸν ἀπὸ κροτάφων (τοῦ Ὑδάσπου δηλονότι καὶ τῆς Περσίνης) μελάνων, τῶν τέως αὐτὸ φερόντων. καὶ συνάδει πῶς ταῦτα τοῖς ἐπὶ τέλει τῶν Αἰθιοπικῶν (σελ. 445) λεγομένοις, « Τὴν τε αὐτοῦ καὶ τὴν » Περσίνης μίτραν . . . ΑΦΕΛΩΝ, τὴν μὲν τῷ Θεαγένει, » τὴν αὐτοῦ, Χαρίκλειά δὲ τὴν Περσίνης, ἐπιτίθεισιν ». — Στ. 25, Πρὸς τὸ ἀκριβὲς ἀνιχνεύειν.] Μόνη τῇ μεταθέσει παρεμυθησάμην τὸ ἀσυνάρτητον τοῦ χωρίου.

Βιβλίω Γ, Σελ. 107, σφ. 2., Ἐτελέσθη . . .] Αἱ σιγμαὶ μετὰ τὸ, Ἐτελέσθη, ἵνα τὸ ἀτελὲς τῆς Χαρίκλέους διηγήσεως ἐμφάνωσι· ὑπέκρουσε γὰρ ὁ Κνήμων αὐτὸν, μὴ περιμείνας τὰ ἐξῆς, πόθω τῶν περὶ τῆς πομπῆς ἀκουσμάτων. — Στ. 4, Ἐπέστησι.] Παρὰ τὸ Ὑπέστησε (ὃ ἔχουσι καὶ αἱ ΑΑ), εἰσὶ καὶ

ἕτεραι γραφαὶ, ἐκ μὲν τῆς Β, Ὑπέσι, ἐκ δὲ τῶν ΚΑ, Ὑπέσισι. τὴν δὲ ἡμετέραν διόρθωσιν πιστοῦται καὶ τὰ παρ-
 ἀλληλα χωρία (σελ. 65 καὶ 263). — Στ. 6, Κατόπιν ἐορ-
 τῆς.] Παροιμιῶδες τοῦτο, ἐπὶ τῶν ὑπερούντων τινὸς καλοῦ,
 καὶ μὴ παραγινόμενων εἰς δέον. εἴληπται δὲ ἀπὸ τῶν
 Πλάτωνος ἐν ἀρχῇ τοῦ Γοργίου. — Στ. 8, Κλείσας.] Ἐν
 ταῖς ΑΑ καὶ ΔΑ 176, Λύσας. — Στ. 13, Ἀττικός.]
 Διεσύροντο γὰρ οἱ Ἀττικοὶ ὡς περίεργοι ταῖς λαλιαῖς, συκο-
 φαντώδεις καὶ παρατηρηταὶ τῶν ξενικῶν βίων, ἢ φησι Δικαί-
 αρχος, ἐν Ἑλλάδος βίῳ. καθάπτεται δὲ καὶ Δημοσθένης αὐ-
 τῶν ὡς τοιούτων· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Λουκᾶς ὁ Ἀπόστολος μνη-
 μονεύει τῆς καινοσπουδίας αὐτῶν (Πράξ. ΙΖ, κα΄.) —
 Στ. 16, Διαθήσομαι.] Τοῦτέστιν ἐναργῶς διηγήσομαι, καὶ
 οἷον εἰδωλοποιήσας παραστήσω. ὅθεν καὶ Διαθέσεις, ἐκάλουν
 τὰς τῶν εἰκονιζομένων ὑποθέσεις, καὶ αὐτὰς τὰς εἰκόνας. αὐ-
 τῆκα ὁ Ἀθήναιος (Ε, 5΄.), «Τινὲς μὲν εἰκόνας ἔχουσαι τῶν
 » βασιλέων ἐνυφασμένας, αἱ δὲ μυθικὰς διαθέσεις». εἶπε δὲ
 καὶ Πλούταρχος (ἐν Δημητρ. § 22), «Πρωτογένης γράφων τὴν
 » περὶ τὸν Ἰάλυσον διάθεσιν, καὶ τὸν πίνακα μικρὸν ἀπολεί-
 » ποντα τοῦ κ. τ. λ.». τὸ δὲ ἐχόμενον, Ἐκατόμβη κ. τ. λ. κακῶς
 γραφάντων τε καὶ σιζιζάντων τῶν πρὸ ἡμῶν, ἐγένετο τὸ χωρίον
 ἀδιανόητον· τὸ γὰρ, Τελουμένων, ὁ μὲν Α συνέταξεν ἐπιθε-
 τικῶς πρὸς τὸ Ἀνδρῶν (*viris mysteriis initiatis*), ὁ δὲ Α
 οὐδ' ἐξέφρασεν ὅλως. ἔστι δὲ τὸ, Τελουμένων, ἐνταῦθα οὐκ
 ἐνεσθίως, ἀλλὰ μέλλων Ἀττικός ἀντὶ τοῦ, Τελεσθησομένων,
 ἢ γουν θυσιασθησομένων· ὅθεν καὶ Τελεταί, αἱ θυσίαι. τῶν
 δὲ τοιούτων μελλόντων παραδείγματα, ἔστιν εὐρεῖν ἐν τε τῷ
 τετριμμένῳ καὶ τεθρυλλημένῳ, Μαχοῦμαι, καὶ δὴ καὶ ἐν
 ἄλλοις πλείστοις, οἷον Δρῶ, Κρεμῶ, Ἐξελῶ, Ἐξολῶ, ἀ-
 παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ταῦτο δύναται τοῖς Δράσω, Κρεμάσω,
 Ἐξελάσω, καὶ Ἐξολέσω. τούτοις κατηκολούθησε καὶ τὸ
 Τελῶ. καὶ Σοφοκλῆς δὲ (Οἶδ. Τυρ. 252), καὶ πρὸ αὐτοῦ
 Ὅμηρος (Ἰλιάδ. Ι, 156) τῷ, Τελῶ ἀντὶ τοῦ, Τελέσω, ἐχρή-
 σαντο. ἔστι τοίνυν ὁ νοῦς τοῦ προκειμένου χωρίου, Ἠγεῖτο
 ἐκατόμβη τῶν σφαιγιασθησομένων ζώων, ἄπερ εἴλικον ἄνδρες
 ἀγροικότεροι κατὰ τὸν βίον καὶ τὴν σιολὴν· δεῖ γὰρ καὶ τὸ
 Ἀγροικότερον,

Ἀγροικότερον, εἰς τὸ, Ἀγροικότερων, μετακινῆσαι, ἵνα ἔχη συντάσσεσθαι πρὸς τὸ Ἀνδρῶν.

Σελ. 108, Ἀγκύλην.] Ἀγκύλην, (ἦν οὐδέτερος τῶν μεταφραστῶν ὀρθῶς ἐξεδέξατο) ἐνταῦθα λέγει τὴν καμπὴν τοῦ γόνατος, ἢ ἄλλως Ἰγνύαν φασί, καίπερ τῆς Ἰγνύας ἰδιαίτερον τὸ ὄπισθεν τοῦ γόνατος μέρος σημαίνουσης, τὸ κατὰ τὴν καμπὴν. Εὐστιάθιος δὲ (Ἰλιάδ. Ψ, σελ. 1326) τὴν Ἀγκύλην φήσας ἐπὶ αὐτοῦ, Ἄνταν, καὶ Ἄνζαν, ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν λέγεσθαι, ἔοικε μὲν παραφθορὰν εἶναι τοῦ, Ἀγκύλη, τὸ νῦν ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον, Ἄντζα, καὶ Ἄντζιον, ὑπολαβεῖν, τὸν δὲ τρόπον τῆς φθορᾶς οὐκ ἐδήλωσε. φάμεν οὖν, ὅτι εἰ τῶ ὄντι ἢ νῦν Ἄντζα, ἐπὶ Εὐστιάθιου, Ἄντα ἐλέγετο, εἰκὸς οὕτω λελέχθαι ἀπὸ τοῦ Ἄντα ἐπιρρήματος διὰ τὸ ἀπεναντίας κείσθαι τῶ προσθίῳ μέρει τοῦ γόνατος. ἔοικε μὲντοι πιθανώτερον ἢ Ἄντζα ἀπὸ τοῦ, Ἀγκα, ἢ, Ἀγκη, διεσφράσθαι πρωτοτύπου ὀνόματος, ἐξ οὗ καὶ ὁ Ἀγκῶν καὶ ἡ Ἀγκύλη (καὶ γὰρ καὶ αὐτὴ τοῦ Ἀγκῶνος ἢ καμπῆ ὁμωνύμως Ἀγκύλη λέγεται). τοῦτο δὲ γέγονε τροπῇ χυδαϊκῇ τοῦ γ εἰς τὸ ν, καὶ τοῦ κ εἰς τὸ τ, ἢ περὶ ἧς καὶ ἐν τοῖς πρόσθετον (σελ. 21) εἰρήκαμεν. — Στ. 6, Τὸ κέρας.] Ἐξήλειψα τὸν, Μέν, ὡς οὐδὲν ἐνταῦθα χρήσιμον. ἢ δὲ περιγραφὴ τῶν βοῶν οὐ παντάπασιν ἐκπέφευγε τὸ σοφιστικὸν καὶ μεираκιῶδες· μακρῶ δὲ ταύτης μεираκιωδεστέρα ἢ Ἀχιλλέως τοῦ Γατίου (B, κ') ἔκφρασις τῶν Αἰγυπτίων βοῶν. — Στ. 8, Σιμοὶ τὴν κνήμην.] Σιμὸς κυρίως λέγεται ἐπὶ ῥινός, οἷον Ῥίς σιμῆ, καὶ Σιμὸς τὴν ῥίνα ἀπεναντίως τῶ Γρυπός. ἐπεὶ δὲ τῶν σιμῶν ἡ Ῥίς πλησιαιτέρον ἐστὶ καὶ οἷον εἰ προσκαθίζεται τῶ προσώπῳ, παραλαβοῦσα ἢ συνήθεια ἐποίησε τὸ, Σιμὰ ἐπιρρήμα, ὃ δὴ καὶ, Κοντὰ εἴρηκεν. ταυτόσημον ὄν τῶ, Πλησίον· καὶ ῥῆμα δὲ ἀπὸ τοῦ, Σιμόω, ἐσχημάτισεν ἀπολοῦν μὲν τὸ, Σιμόνω, σύνθετον δὲ, τὸ τοῖς μὲν μικρῶ πρὸ ἡμῶν Σιμοκοντεύω, ἡμῖν δὲ, Κοντοσιμόω λεγόμενον, οὐδὲν ἄλλ' ἢ τὸ Πλησιάζω δηλοῦν. ὄθεν καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου (Δ, κ'), Ἀποσιμωσάντων, ἀρίστα ὁ σχολιαστὴς διὰ τοῦ, Ὑπαναχωρησάντων, ἡρμήνευσε. καθάπερ οὖν τοὺς Σιμοὺς τὴν ῥίνα, Κοντομίτας φάμεν, εἶεν ἂν καὶ οἱ Σιμοὶ τὴν κνήμην οἱ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενοι Κοντοπόδαροι ἢ Κοντοπόδαι, ἢ γουκ

οἱ βραχέα τὰ σκέλη, καὶ οὐ πολὺ τῆς γῆς ἐξανεσθηκότα ἔχοντες. — Σημ. 12, Ζώων γένους κ. τ. λ.] Ἐνδέχεται μὲν καὶ, Ζώου γένος . . . ἀγόμενον, γεγραφέναι τὸν Ἡλιόδωρον· πιθανώτερον δὲ τὸ τοῦς ἀντιγράψαντας μεταλλάξαι τὰς πτώσεις· ὅθεν οὐκ ὠκνησα διορθώσασθαι, Ζώων γένους . . . ἀγομένου· ἔρεϊ γὰρ αὖθις προῖων (σελ. 592), «Καὶ ἄλλων ζώων παντῶν τοίων . . . ὥστε ἐξ ἑκάστου γένους ἑκατόμβην εἰς τὴν θυσίαν» πύτρεπίσθαι» — Στ. 17, Θετταλαί.] αἱ ΑΑ, Θετταλικάι· τὸ δὲ ἐχόμενον, Καλλίζωνοί τινες, ἐκ τε τῆς Β καὶ τῶν ΑΑ παρείληφα, μικρὸν παρασρέφας· τὸ γὰρ Καλλίζωνος ἀποσρέφεται τὸν θηλυκὸν σχηματισμὸν, Καλλίζώνη. — Στ. 20, Ὠραίων πλήρεις.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ὠραίων πλήρεις ὄπωρῶν· ἀλλ' ὅμως τὸ Ὀπωρῶν οὐδὲν ἐστὶν ἀλλ' ἢ ἐπεξηγήσεις τοῦ Ὠραίων, ὡς δῆλον καὶ ἀπὸ τοῦ, Ὠραιοπώλης, ὄν, Ὀπωροπώλην, Ἡσύχιος ἐξηγεῖται. — Στ. 21, Κανᾶ.] Κακῶς οἱ πρὸ ἡμῶν ἀπαντες, Κανᾶ, ὄξυτόνως· συνήρηται γὰρ ἀπὸ τοῦ Κάνεα. ἦσαν δὲ τὰ Κανᾶ, καλαθίσκοι πλεκτοὶ ἐκ καλάμων, οἷα τὰ ἐν τῇ συνήθειᾳ λεγόμενα Πανέρια, ἀπὸ τοῦ Λατινικοῦ, *Panarium*, σημαίνει τὴν κίστην ἐν ἣ ἀποτίθεται ὁ ἄρτος (*Panis*). οἷδε μέντοι καὶ ἡ συνήθεια τὸ Κανίον, παραφθαρὲν ἀπὸ τοῦ Κάνεον, καὶ τὸ Κανίσριον, ἦγουν τὸν Κάλαθον, ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κανίσριον, καὶ τὸν Κανισῖραν, ἦτοι τὸν πλέκοντα τὰ κανᾶ, τὸν ἄλλως λεγόμενον Καλαθᾶν, καὶ τὸ Κανίσκιον, ὅπερ Ἡσύχιος μὲν συνώνυμον εἶναι βούλεται τοῦ, Κανῶν, ἢ τοῦ, Δισκάριον, ἡμεῖς δὲ μεταφορικῶς ἐπὶ τοῦ Δώρου οὐ κακῶς ἐξείλασμεν, ἐπεὶ καὶ τὰ δῶρα ἐπὶ κανῶν προσφέρονται. ταῦτα δὲ πάντα παρῆκται ἀπὸ τοῦ, Κάνα, ἢ Κάννα (Ἀριστοφ. Σφ. 594), ὃ δῆλοϊ τὸν κάλαμον· ὅθεν τῶν Λατίνων καὶ τῶν Ἰταλῶν τὸ *Canna*. τούτου δὲ πρὸς τοῖς ἄλλοις μαρτύριον καὶ τὸ παρ' ἡμῖν Κανίον, σημαῖνον τὸ καὶ ἄλλως λεγόμενον Καλαμοπόδαρον, ἦτοι τὴν παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις Κνήμην, διότι καὶ ἡ κνήμη ὀσίουν ἐστὶ μακρὸν καὶ κοῖλον ὡς ὁ Κάλαμος. — Στ. 22, Εὐωδία κατέπνεον.] Οὕτω διαρρήδην ἢ Β καὶ αἱ ΑΑ. τὸ τῶν λοιπῶν, Εὐωδίας, ἐστὶν αὐτοῦ τοῦ Κ παραδιόρθωσις. καὶ ὁ μὲν Ἡλιόδωρος ἐνταῦθα, καλῶς ποιῶν, ἠρέσθη τῇ φράσει ταύτῃ, Τὸν τόπον εὐωδία κατέπνεον. ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς ὁ Τάτιος (Β, 16), ὑπερ-

βαλίσθαι πειρώμενος τὸν Ἡλιόδωρον, ἀπειροκάλως τε καὶ ψυχρῶς πάνυ, οἷονεὶ λεξιμανῶν, ῥηματισκίσις οὐδὲν πρὸς Διόνυσον, τὸ λεγόμενον, ἐπέπλισεν ἢν καταγράφει πομπῆν, «Πολλὴ» μὲν ἡ τῶν θυμιαμάτων πομπῆ (ἴσ. Πνοῆ), πολλὴ δὲ ἡ τῶν ἀν-»
 «) θείων συμπολοκῆ. τὰ θυμιάματα, κασσία καὶ λιβανωτὸς καὶ»
 «) κρόκος· τὰ ἄνθη, νάρκισσοι, καὶ ρόδα καὶ μυρρίναι. ἡ δὲ τῶν»
 «) αἰθέων ἀναπνοῆ πρὸς τὴν τῶν θυμιαμάτων ἕριζεν ὁδμὴν· τὸ»
 «) δὲ πνεῦμα ἀναπνευόμενον εἰς τὸν αἶρα, τὴν ὁδμὴν ἐκεράν-»
 «) νυεν, καὶ ἦν ἄνεμος ἡδανῆς». οὕτως ἄρα χαλεπὰ τὰ καλά, ἐπεὶ καὶ πολλὰ καμόντας πολλακίς ἐκφεύγει.

Σελ. 109, σλ. 5, Ὑπεσήμεινεν.] Τῆ φωνῆ διλονότι, ἡ καὶ δι' ὄργανου τινὸς μουσικοῦ. ἔλεγον γὰρ οἱ Ἀρχαῖοι, «Ση-»
 «) μαίνειν τῆ σάλπιγγι»· ὅθεν καὶ, Σημασίαν, ἐξηγεῖται Σουίδας, τὴν διὰ σάλπιγγος φανέρωσιν. εὔρηται δὲ καὶ, «Αἰγείῳ κέρατι σημαίνων» παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ (E, σελ. 200), ἐν οἷς περιγράφει τὴν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου γενομένην πομπῆν, ἢν ἐπιτεμῶν παρ-
 «) ωδεῖ Ἡλιόδωρος. πολὺ δὲ τὸ, Σημαίνειν, καὶ παρὰ τοῖς Ἑβδομήκοντα, ὅθεν παραλαβοῦσα ἡ συνήθεια κατεχρήσατο ἐπὶ παντὸς ὄργανου μουσικοῦ· καὶ αὐτὰ δὲ τὰ ὄργανα Σημάσ-
 «) ματα, καλεῖ, καὶ χυδαϊέσιρον, Σημάσματα, τραπέντος τοῦ σ εἰς ρ (ὡς καὶ ἐν τῷ Ξερκίζω, ἀντὶ τοῦ, Ξεσχίζω, ὅ ἐστιν, Ἐκσχίζω). ἐκ τούτου δὲ καὶ τὸ Σήμαντρον, ὃ καλοῦσιν εἰς Ἐκκλησίαν τοὺς μοναχοὺς ἐν τοῖς Κοινοβίοις. — Στ. 14, Χρυσοέθειρα Θέτιν.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Θέταν. Ἐνταῦθά τε καὶ ἐν τῷ τελευταίῳ στίχῳ τοῦ ὕμνου τούτου ἔτρεψα τὴν κλητικὴν εἰς τὴν αἰτιατικὴν, ἵνα ἔχη συνάπτεσθαι, ὡς καὶ τὸ πρῶτον Θέτιν, τῷ Ἀείδω ῥήματι. πιστοῦται δὲ τὴν διόρθωσιν καὶ ἡ τῶν ΑΑ γραφὴ, Θέταν, καίπερ ἡμαρτημένη. ἐκλιπτέον δὲ καὶ τὸ, Χρυσοέθειρα, αἰτιατικῶς· λέγεται γὰρ οὐ μόνον, Ἐθειραν, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, Ἐθειρα, ἀλλὰ καὶ, Ἐθειρα, ἀπὸ τῆς, Ἐθειρ (Σουίδ. λέξ. Ἐθειρ), κατὰ τὸ, Δήμητραν, καὶ, Δήμητρα. — Στ. 15, Νηρέος.] Ὀμικρογραφήτεον διὰ τὸ μέτρον· ὁ γὰρ ὕμνος Ἐλεγειακὸς πεντάμετρος. ὁ δὲ στίχος ἐκ πῶν Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Α, 538),

Ἀργυρέπιζα Θέτις, θυγάτηρ ἀλίοιο γέροντος.

πάντε πρὸς ταῖς τεσσαράκοντα Νηρέως θυγατέρας καταλέγει Ἄπολλόδωρος (Α, β'), ὧν ἦν μία ἡ Θέτις, ἐκαλοῦντο δ' ἅπασαι ἀπὸ τοῦ πατρὸς, Νηρηίδες, ὃ δὴ ὄνομα ἡ συνήθεια μετεποίησεν εἰς τὸ, Νεραίδες. — Στ. 18, Δουριμανῆ, τὸν τ' Ἄρεα πτολέμων.] Ἠμάρτηται ἡ γραφή τῶν ΑΑ, Δουρομενῆ τὸν τε τῶν πολέμων Ἄρεα. — Στ. 20, Τοῦ κλέος οὐράνιον.] Ὡς εἶναι φάναι περὶ Ἀχιλλέως, τὰ εἰς τὸν αὐτοῦ πατέρα Πηλέα ὑπὸ τοῦ Πινδάρου (Ἰσθμ. 5, λδ') ἀσθέντα,

..... Οὐδ' ἔστιν οὕτω
 Βάρβαρος οὔτε παλίγγλωστος πόλις,
 Ἄτις οὐ Πηλέος αὖει κλέος
 Ἥρωσ.....

Στ. 24, Ὀλβιε.] Ἐν τῇ Β, Ὀλβια. — Στ. 25, Δ' εὐμενέων τάνδε.] Ἐν τῇ Β, Δε εὐμεναίων τῶνδε· ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, Δε ὑμναίων τάνδε. τοῦτο δὲ τὸ, Ὑμναίων, οἱ μεταφραστικῶς ἀμφότεροι ἀντὶ τοῦ, Ὑμνων, ἐξεδέξαντο. ὁ Μ διώρθωκε, Δ' εὐμενέων τῶνδε· ὃ καὶ ἡμεῖς παρελάβομεν, φυλάξαντες μὲντοι τὸ, Τάνδε, τῶν ΑΑ, ἢ ἡ, Ταύτην τὴν θυηπολίην, ἤγουν τὴν θυσίαν. τὸ δε, Εὐμενέων, μετοχή ἐστὶ τοῦ ῥήματος, Εὐμενέω.

Σελ. 110, σλ. 3, Οὕτω συμβαίνων ὁ κρότος τοῦ βήματος.] Εἰκότως ἔπλασε τοῦτο ἐπὶ χορῶν Θεσσαλικῶν· λέγει γὰρ ὁ Λουκιανὸς (περὶ Ὀρχήσ. § 14) ὅτι, « Ἐν Θεσσαλίᾳ τοσοῦτον ἐπέδωκε τῆς ὀρχηστικῆς ἢ ἀσκήσεως, ὥστε τοὺς προστάτας καὶ προαγωνιστὰς αὐτῶν, Προορχηστήρας ἐκάλουν. καὶ » δηλοῦσι τοῦτο αἱ τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφαί, οὓς τοῖς ἀριστεύουσιν ἀνίστασαν· ΠΡΟΎΚΡΙΝΕ, γάρ φησι, ΠΡΟΟΡΧΙΣΤΗΡΑ Ἄ ΠΟΛΙΣ· καὶ αὖθις, ΒΙΛΑΝΤΙΩΝΙ ΤΑΝ ΕἶΚΟΝΑ Ὁ ΔΑΪΜΟΣ ΕΥΎΟΡΧΗΣΑΜΕΝΩΙ ΤΑΝ ΜΑΧΑΝ ». — Στ. 9, Ἔως κατόπιν κ. τ. λ.] Ὅλον τοῦτο τὸ περὶ τῶν Ἐφήβων καὶ τοῦ Ἰσπαρχοῦ παρώδηται πως ἀπὸ τῶν περὶ Φιλοποίμενος ἐστορημένων· οὕτω γὰρ κακεῖνον, φησὶ Πλούταρχος (Φιλοποίμ. § 11) τῆς τῶν Νεμέων πανηγύρεως συνεστώσης, « Κιθαρωδῶν ἀγωνιζομένων, εἰς τὸ θέατρον παρελθεῖν ἔχοντα τοὺς νεανίσκους ἐν ταῖς στρατιωτικαῖς χλαμύσι, καὶ τοῖς φοινικῶς

» ὑποδύταις, ἀκμάζοντάς τε τοῖς σώμασιν ἅπαντας καὶ ταῖς
 » ἡλικίαις παραλλήλους, αἰδῶ δὲ πολλὴν πρὸς τὸν ἄρχοντα
 » καὶ φρόνημα νεανικὸν ὑποφαίνοντας ἐκ πολλῶν καὶ καλῶν
 » ἀγώνων» — Στ. 17, Πέζαν.] Πέζα, καθ' Ἡσύχιον,
 ἔστι τὸ κάτω μέρος τοῦ ἱματίου, ὃ δὴ καὶ ῥα λέγεται, διὰ
 τὸ τοὺς Ἀρχαίους προβάτων δέρματα προσράπτειν τοῖς κρασ-
 πέδοις τῶν ἱματίων, ὡς φησὶν ὁ Ἐτυμολόγος (σελ. 820).
 ἔστι γὰρ τὸ, ῥα παρὰ τὸ, Οἶα, τοῦτο δὲ (ἀπὸ τοῦ, Οἶς,
 οἶος, παρηγμένον) σημαίνει μηλωτὴν προβάτου. ἐντεῦθεν ἡ
 συνήθεια παραφθεύρασα ἐσχημάτισε τὸ, Οὔϊα, καὶ χυδαίεσ-
 τερον, Οὔγια, ὡς ἀπὸ τοῦ, Οἶος (τοῦ Ὀποῖος), τὸ, Ὀῖος,
 ἢ Ὀγίος, ἢ γουν Ὀσίς. ἄλλως δὲ ἐλέγετο ἡ ῥα καὶ ἀπλῶς
 ἐπὶ πάντων τῶν ἄκρων τοῦ ἱματίου, οὐ μόνων τῶν κάτω.
 ὅθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνήθειᾳ λεγόμενον, Προφύλλιον, ῥα τις
 ἂν εἴη καὶ αὐτὸ, καίπερ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκ δερμάτων πολυτε-
 λεστέρων συνεῤῥαμένον. Προφύλλιον δὲ εἰρῆσθαι ἔοικε διὰ τὸ τὰ
 ἑκατέρωθεν πτερὰ τοῦ περιβολαίου, οἷονεὶ φύλλα προέχειν.
 Στ. 18, Θετταλική.] Ἐκ χρησιμοῦ τοῦτο, οὐ πολλοὶ μέ-
 μνηνται,

Ἴππον Θεσσαλικὴν, Λακεδαιμονίην τε γυναῖκα*

Ἄνδρας δ', οἱ πίνουσι ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης.

διεβεβόηοντο γὰρ αἱ τῆς Θεσσαλίας ἵπποι (Ἰδ. Σουίδ. λεξ.
 Ἵμεῖς, ὦ Μεγαρεῖς). — Στ. 21, Ὡς δὲ τὸν.] Ἐν ταῖς ΑΑ.
 πρὸς δὲ τὸν. κρείττον δὲ αἰτιατικὴν ἀπόλυτον ἐκλαβεῖν, Ἡρ-
 νεῖτο τὸν χαλινὸν ὡς δεσπότην· φέρειν δ' αὐτὸν ἠνείχετο, ὡς
 τοῦ νοῦς τοῦ ἀναβάτου ὑψηγομένου καὶ ἠνιοχοῦντος. — Στ.
 24, Πεπονημένων.] Οὕτως ἡ Β, ἢ συνάδουσι καὶ αἱ ΔΑ 541.

Σελ. 111, στί. 2, Τὸ μέλημα τὸ ἐμόν.] Οὕτω προσηγό-
 ρεον τοὺς προσφιλεστάτους ὑποκοριζόμενοι, οἷον Ἀριστοφάνης
 (Ἐκκλ. 972),

Ῥα χρυσοδαίδαλον ἐμόν μέλημα.

τοῦτο ἐν τῇ κοινῇ συνήθειᾳ οὐκ ἂν ἄλλως λέγοιτο, ἢ, Ἡ ἀγά-
 πη μου ὁ Θεαγένης. ὅθεν καὶ ὁ Ἡσύχιος ἐξηγεῖ τὸ Μέλημα,
 « Οὔτινος ἂν τις φρονιζοί, ἀγάπημα ». — Στ. 3, Ἐδοξας
 ἂν.] Οὕτως αἱ τε ΑΑ καὶ ΔΑ 704, — Στ. 7, Μελίαν.]
 Ὅτι καὶ ἔγχος ἐκ μελίας πεπονημένον ἔφερεν ὁ πρόγονος αὐταῖ

Ἀχιλλεύς, ὡς φησιν Ὅμηρος (Ἰλιάδ. Π, 143),

Πηλιάδα ΜΕΛΙΪΗΝ, τὴν πατρὶ φίλῃ πάρε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς.....

Στ. 14, Ἀνέμου λιγεῖα ῥιπή.] Ὅμηρος (Ἰλιάδ. Ε, 525),

.....ἀνέμων, αἳ τε νέφεα σκίοεντα
Πνοιῆσιν λιγυρῆσι διασκιδνάσιν ἀέντες.

Στ. 20, Καὶ ὡς καλὸν κ. τ. λ.] Κακῶς δ' Μ, ἡμαρτῆσθαι τὴν γραφὴν ὑπέλαβε· τὸ γὰρ ἐξῆς ἐστίν, Εἶπες ἂν τὸν ἵππον, ὡς ὄντα καλὸν αὐτὸν, αἰσθάνεσθαι φέρειν κάλλιστον τὸν ἡνίοχον· ἡμάρτηται δὲ τὸ, Φέρει, τῆς Β, ἀντὶ τοῦ, Φέρειν, οὗ Ἑλληνικώτερον ἐνταῦθα ἴσως τὸ, Φέροντα. Αἰσθάνομαι γάρ τι ποιῶν, οὐ, Ποιεῖν, φασὶν οἱ ὀρθῶς Ἑλληνίζοντες. — Στ. 22, Εἰς ὀρθὸν οὖς.] Σοφοκλῆς (Ἠλέκτρ. 25),

Ὡσπερ γὰρ ἵππος εὐγενὴς, καὶ ἢ γέρον,
Ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν,
Ἄλλ' ὀρθὸν οὖς ἴσησιν.....

καὶ κομψὴ μὲν ἱκανῶς ἢ Ἡλιοδώρειος ἑκφρασις τοῦ ἵππου. τὴν δὲ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Ζ, 506 – 511),

Ὡς δ' ὅτε τις σιατὸς ἵππος κ. τ. λ.

ὁ ἔχων ὧτα ἀκούειν Ἀπόλλωνί τε καὶ Μούσαις αὐταῖς ἂν, οὐχ Ὀμήρω, πεποιῆσθαι φαίη.

Σελ. 112, στ. 5, Δημόδεις γυναῖκες.] Τουτέστιν αἱ πόρνας· αὐταὶ γὰρ βάλλειν μήλοισι, οὐχ αἱ σεμναὶ, τοὺς καλοὺς εἰώσασιν. ὅθεν καὶ Ἀριστοφάνης (Νεφελ. 996), παραινεῖ τοῖς νέοις

Μηδ' εἰς ὀρχησίδος εἰσάττειν, ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχηνῶς,
Μήλω βληθεῖς ὑπὸ πορνιδίου, τῆς εὐκλείας ἀποδραυσθῆς,

αἰσείως ἅμα τε καὶ λελογισμένως· ἀκλεεῖς γὰρ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καταγηράσκουσιν, οἱ ταῖς πόρναις προσέχοντες νέοι. ἐλέγοντο δὲ αὐταὶ καὶ Δημίαι καὶ Δημιουργοὶ. καὶ πόλαι δὲ κατ' Ἡσύχιον τοῦ ἄστειος ἦσαν Ἀθήνησι Δημιάδες καλούμεναι, διὰ τὸ ἐν αὐταῖς προεσιάναι τὰς πόρναις. — Στ. 10, Τὸ Θεαγένους ὑπερβάλλοιτο κάλλος.] Ἐκ τῶν ΚΑ. ἴσως δ' ἐπι ὀρθώτερον, Ὑπερβάλλοιτο, ἀρίστως. — Στ. 12, Ἥμος δ' ἠριγένεια κ. τ. λ.] Τοῦ Ὀμήρου ὁ στίχος (Ἰλιάδ. Α,

477). — Στ. 18, 'Εφ' ἀρμαμάξης.] 'Εν τῇ Β, καὶ ταῖς ΔΑ 444, 'Εφ' ἀμάξης. — Στ. 19, 'Οχομένην.] 'Εν ταῖς ΚΑ καὶ ΔΑ 444, 'Ηνιοχομένην. τὸ δὲ ἐχόμενον, 'Αλουργῆ, ἐκ τῆς Β. οἱ λοιποὶ πάντες, 'Αλουργόν.—Στ. 21, 'Ην ὁ τεχνησάμενος κ. τ. λ.] 'Ασυνάρτητός πως ὁ λόγος· ἔδει γὰρ εἰπεῖν, Εἰς ἣν ὁ τεχνησάμενός τὸ πᾶν τῆς ἑαυτοῦ κ. τ. λ. ὁ δὲ Μ, οὕτω διορθοῦν ἐπεχείρησε τὸ χωρίον, 'Ηι ὁ τεχνησάμενος ἐκείνην τὸ πᾶν τῆς ἑαυτοῦ κ. τ. λ. παρώδηται δὲ τὰ ἐξῆς· Οὔτε πρότερόν τι τοιοῦτον κ. τ. λ. ἐκ τῆς 'Οδυσσεΐας (Λ, 612),

Μὴ τεχνησάμενος, μηδ' ἄλλο τι τεχνήσαιτο
 'Ὅς κείνον τελαμῶνα εἴη ἰγκάτθετο τέχνη.

Στ. 24, Δυοῖν γὰρ δρακόντοιν κ. τ. λ.] Παρωδήθη ἐκ τῶν 'Ησίοδου ('Ασπ. 'Ηρακλ. 255),

.....ἐπὶ δὲ ζώνησι δράκοντε
 Δοῖα ἀπῆραεῦντ' ἐπικυρτώντε κάρηνα.
 Λίχμαζον δ' ἄρα τάγε' μένει δ' ἐχάρασσον ὀδόντας,
 'Αγρια δερκομένω.....

Σελ. 115, σφ. 2, Διολισθῆσαι.] 'Εν ταῖς ΑΑ, Διολισθῆ-
 ναι, ὡς ἀν' ἀπὸ τοῦ Διολισθαίνω. — Στ. 7, Κώματι.] Οὕτω
 πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ αἱ ΑΑ· ἐν δὲ τῇ Β, Κοιμήματι, ὃ
 ἐστὶν ἐπεξήγησις τοῦ, Κώματι· ἐστὶ γὰρ τὸ ὕγρον κῶμα, ὅπερ
 'Ομηρος ('Ιλιάδ. Ε, 559) Μαλακὸν κῶμα λέγει. ἔοικε δὲ
 παρωδήσθαι ἐξ 'Ορφέως ('Αργον. 1015),

Κῶμα δ' ἄφαρ κατέμαρψε πελωρίου ὅσσε δράκοντος.

Στ. 12, Συγκραθέν.] 'Εκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. τὸ δὲ, Εἰσκραθέν, τῶν
 λοιπῶν ἡμάρτηται.—Στ. 15, 'Επεκύμαινε.] Οὕτως αἱ ΚΑ.
 Στ. 16, Καὶ τοῦ μετώπου.] 'Εκ τῶν ΑΑ.—Στ. 19, 'Εφιέντες.]
 'Εν ταῖς ΑΑ, 'Αφιέντες.—Στ. 21, Θατέρα.] Τοῦτο ἀναλυό-
 μενον ταῦτό βούλεται τῶ, Τῆ ἑτέρα· ὅθεν ἐξεβάλομεν τὸ κακῶς
 πλεονάσαν ἄρθρον, ἢ δῆλον καὶ ἐκ τῶν κατωτέρω (σελ. 155)
 ῥηθισσομένων, ὅπου Θατέρα πάλιν ἐρεῖ, οὐ Τῆ θατέρα. ἐνδέχεται
 μέντοι ἐνταῦθα, καὶ αὐτοῦ 'Ηλιοδώρου εἶναι τὸ ἀμάρτημα·
 ἐπεὶ καὶ Εὐριπίδην καὶ Μένανδρον, καὶ ἄλλους οὐκ ὀλίγους
 εὐθύνουσιν ἀμαρτήσαντας περὶ τὴν συναίρεσιν τοῦ ὀνόματος
 τούτου. τὸ δὲ ἐχόμενον, Λαμπαδίον, διὰ τὴν 'Αρτεμιν· δοκεῖ

γὰρ ἡ λαμπὰς Ἀρτέμιδος ἐξαίρετον εἶναι τῆς αὐτῆς οὐσῆς τῇ Σελήνῃ, ἢ, διὰ τὸ λάμπειν νυκτὸς, καὶ Φωσφόρος ἐπιθετικῶς ἐκλήθη. καὶ βόας δὲ ἱεράς νεμομένας Ἀρτέμιδος πέραν Εὐφράτου, χάραγμα φέρειν τῆς θεοῦ λαμπάδα, φησὶν ὁ Πλούταρχος (Λουκούλλ. § 24).

Σελ. 114, στίχ. 1, Ἴκετεύω.] Ἐντονώτερον ἐνταῦθα τοῦ Ἴκετεύων, τὸ, Ἴκετεύω, ὃ δὴ καὶ ὁ Α ἐξέφρασεν. — Στ. 4, Καὶ οἴους.] Ἀντέβαλον τῶ, Οὐς τὸ, Οἴους, συνομολογούντων μου τῇ διορθώσει τοῦ Λ καὶ τοῦ Α. — Στ. 8, Τὴν μὲν, ἀνδράσι, τὸν δέ.] Ἐν ταῖς ΔΑ 575 γράφεται, Τὴν μὲν ἐν ἀνδράσι, τὴν δέ ἐν. — Στ. 9, Θάτερον.] Ἡλιοδώρου τὸ ἀμάρτημα ἀντὶ τοῦ, Τὸν ἕτερον. — Στ. 23, Θυμὸν ἔχε ἀγαθόν.] Ἡροδότου (Γ, πῆ.) ἡ φράσις, ἢ χρῆται συνεχῶς (σελ. 55 καὶ 541) Ἡλιοδώρος. ἔστι δὲ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον, Ἐχε καλὴν καρδίαν.

Σελ. 115, στίχ. 7, Εἶναί μοι φαίνῃ.] Ἡ ἀντωνυμία ἐκ τῶν ΑΑ, ἐν αἷς οὐκ ὀρθῶς ἄλλως, φαίνειν, ἀντὶ τοῦ φαίνῃ. — Στ. 10, Τὰ κοιταῖα.] Τὰ μετὰ τὸ δεῖπνον ὑπὸ τῶν ἐπὶ κοίτην ἰόντων νομιζόμενα γίνεσθαι τοῖς νυχίοις θεοῖς. τούτων δὲ τῶν νυχίων θεῶν ἦν καὶ ὁ Ἑρμῆς,

Ὡς πυμάτῳ σπένδισκον, ὅτε μνησαίατο ΚΟΪΤΟΥ,

καθὰ φησὶν Ὅμηρος (Ὀδυσσ. Η, 158), ὃ καὶ ἐν ἄλλοις (Ἵμν. Ερμ. 14)

..... Ἠγήτορ' οὐείρων

Νυκτὸς ὀπωπητῆρα

αὐτὸν καλέσας. καὶ αὐτὴν δὲ τὴν τελευταίαν πόσιν, Ἑρμῆν ἐκάλουν (Ἀθην. Α, σελ. 52). ἔσπενδον δὲ καὶ Ποσειδῶνι, ὡς αὐτὸς πάλιν Ὅμηρος ἀλλαχοῦ (Ὀδυσσ. Γ, 535) λέγει. καὶ Μούσαις δὲ, καὶ Ἀμφιτρίτῃ σπονδαὶ ἐγίνοντο, λυομέων τῶν συμποσίων, ἢ φησὶ Πλούταρχος (Ἐπτ. Σοφ. συμποσ. § 21)· παρὰ δὲ τοῖς ὑψίτερον καὶ Διὶ τελείῳ (Ἀθην Α, σελ. 16). — Στ. 16, Ἐπέχεεν.] Οὕτω διορθωσάμην. — Στ. 21, Περισοιχίσαλο.] Ἐκ τῶν ΚΑ. ἔστι γὰρ ἀπὸ τοῦ Περισοιχίζομαι, οὐκ ἀπὸ τοῦ Περισοιχέομαι. τὸ δὲ, Περισοιχίζομαι καὶ κατὰ μέσσην καὶ κατὰ παθητικὴν διάθεσιν ἐκλαμβάνεται, ὅπερ ἐδήλωσεν Ἡσύχιος λέγων, « Περισοιχισμένοι, οἱ περιέχοντες, » καὶ

» καὶ περιεχόμενοι ». κατὰ μέσσην μὲν ὡς ἐνταῦθα, καὶ παρὰ τῷ Δημοσθένει, οὗ τὸ μαρτύριον παρατέθειται Ἀρποκρατίων καὶ ὁ Ἐτυμολόγος (λέξ. Περισίοιχίζεται) • κατὰ δὲ παθητικὴν, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 258) « Κλύδωνι φροντισμάτων » περιεσίοιχιστο ». — Στ. 23, Ὀλολύξαν.] Ἴσως ἐγγεγραπτο, καὶ Ὀλολύξαν, μετὰ τοῦ συνδέσμου • καὶ εἰ μὲν οὕτως εἶχεν ἡ γραφή, οὐ τελεία σιικτέον μετὰ τὸ Ἄνδρες, ἀλλὰ βραχὺ διασφαλτέον, ἴν' ἢ τὸ, τότε, ἀπόδοσις τοῦ κωρονησαμένου, Ἐπειδή. σημειῶσαι δὲ διαφορὰν τοῦ Ὀλολύζω πρὸς τὸ Ἀλαλάζω τὸ μὲν γὰρ Ὀλολύζειν καὶ ἡ Ὀλολυγῆ ἐπὶ γυναικῶν φωνῆς, ἢν κωριοῦνται ἐν τοῖς ἱεροῖς εὐχόμεναι, τάττεται, ὡς καὶ Ὀμηρος ἐδήλωσε (Ἰλιάδ. Ζ, 301, καὶ Ὀδυσσ. Γ, 450). τὸ γὰρ ἐπὶ θρήνου τάττειν τὸ, Ὀλολύζειν νεωτέρων ἐστίν, ἢ φησὶν Εὐστάθιος. Ἀλαλάζειν, δὲ (ὃ Ξενοφῶν καὶ Ἐλελίζειν εἶρηκε), ἐστὶ τὸ ἀνάρθρως βοᾶν εἰς πόλεμον συνιόντας, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ παρ' Ὀμήρῳ Ἀλαλητὸς, τούτέστιν ὃ παρὰ τὰς μάχας θόρυβος. καὶ ὁ Ἀλαλαγμὸς δὲ ἐπινίκιος ὕμνος ἐστίν. οἱ δὲ ὕστερον καὶ ἐπὶ πάντος ὕμνου εὐχομένων ἐξεδέξαντο τὴν λέξιν. Σοφοκλῆς μέντοι (Τραχ. 205), Ἀνολολύζειν ἀλαλαγαῖς, εἰπὼν, οὐδεμίαν ἔοικε διαφορὰν τοῦ Ὀλολύζειν καὶ Ἀλαλάζειν εἰδέναι. (ἴδ. καὶ τὰς σημ. εἰς τὸν Ἡσύχ. λέξ. Ἀλαλαγμὸς, καὶ Ὀλολυγῆ).

Σελ. 116, στ. 2, Φορτώσαντες.] Σημειωτέον τὸ Φορτώσαντες, ὡς ἀπὸ τῆς κοινῆς συνηθείας εἰλημμένον • οἱ γὰρ Ἀρχαῖοι διὰ τοῦ ἰζω τὸ ῥῆμα ἐξέφερον, Φορτίζω λέγοντες, οὐ Φορτόω. τοῦτο δὲ τῶν νεωτέρων ἐστὶν Ἑλλήνων. κατακόρως δὲ μάλιστα χρῆται τῷ συνθέτῳ Ἐκφορτόω, ὃ τὰ κατ' Ἰσμινίαν καὶ Ἰσμίνην συγγράφας Εὐμάθιος. ἐκ τούτων οἱ νεώτατοι παραλαβόντες, παρενθήκη τοῦ ν̄ ἐποίησαν τὸ Φορτόνω, ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν διὰ τοῦ σα, οἷον Χρυσώ Χρυσώνω, Σημειώω Σημειώνω κ. τ. λ. τὸ Φορτόω ὃ μὲν Στέφανος οὐδὲ ὅλως ἐνέγραψε τῷ Θεσαυρῷ • ὃ δὲ σοφὸς Σχινεΐδερὸς ταῖς ἀμφισβητούμεναις τῶν λέξεων συγκατέλεξεν ἐν τῷ Ἑλληνογερμανικῷ αὐτοῦ Λεξικῷ. ἀλλ' ὅμως καὶ εἰ παρὰ τινι τῶν δοκίμων συγγραφέων ἡ λέξις ἐφέρετο, οὐδ' οὕτως ἂν ἦν ἀμφισβητήσιμος • ἐπεὶ καὶ ἄλλα ἐστὶν ἅ τῶν ῥημάτων διαφορεῖται, τὰ μὲν οὕτω τῆς χρήσεως

ἰσαγορευσάσης, τὰ δὲ καὶ κατὰ διάλεκτον, αἷον ἐστὶ τὸ Ὀρκοῦν παρὰ Θεουκυδίδην, ὃ Δημοσθένης Ὀρκίζειν λέγει, καὶ τὸ Καταποντοῦν παρ' Ἡροδότῳ, ὅπερ οἱ ἄλλοι Καταποντίζειν λέγουσι. Στ. 5, Ἄκρα.] Οὐ δεόντως ὁ Δορβίλλος, ἐν ταῖς εἰς τὸν Χαρίτωνά σημειώσεσι (σελ. 527), εἰς τὸ, Ἄρθρα μεταβάλλειν ἠξίου. — Στ. 12, Οἱ νέοι καὶ ἥρων.] Λείποντα τὰ τέσσαρα ταῦτα μέρη τοῦ λόγου ἐκ τῆς Β καὶ τῶν ΑΑ, δεόντως ἀνεπλήρωσαν αἱ ΚΑ, ΔΑ19, καὶ ὁ Μ. — Στ. 15, Ἐκ πρώτης ἐντεύξεως.] Ἀνεστραμμένως αἱ ΔΑ19, Ἐντεύξεως ἐκ πρώτης. — Στ. 16, Ὀλιότερον.] Βραδύτερον καὶ βλακωδέστερον, ἵνα ἐπὶ πλέον ὁρᾶν ἀλλήλους ἐγγίγνοιτο. ἐρεῖ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 455), Ὀλιὰ προβαίνων, ὃ ταυτὸν ἐστὶ τῷ (σελ. 144), Βλακῶδες βαίνων. Ἀριστοφάνης δὲ (Σφισ. 268) μετὰ τῆς προθέσεως, Ἐφολιὸν λέγει τὸν τοιοῦτον. — Στ. 24, Καὶ τὴν καρδίαν.] Περιττὸς δοκεῖ ὁ σύνδεσμος.

Σελ. 117, στίχ. 11, Ἄλλο δὲ ἀκριβῶς.] Ἀδιανοῦτου οὔσης τῆς παρὰ πᾶσι φερομένης γραφῆς, διορθωσάμενος ἐσαφήνισα τὸ λεγόμενον· ὃ δὲ νοῦς, Τὸν μὲν χρησμὸν εἰς Θεαγένην τε καὶ Χαρίκλειαν αἰνίττεσθαι εἴκασα ἐξ αὐτῶν τῶν ὀνομάτων, Χάριν, Κλέος, Θεᾶς καὶ Γειέτην (σελ. 106). ἀλλὰ τοῦτο μόνον εἴκασα· ἄλλο δ' οὐδὲν τῶν ἐξῆς τοῦ χρησμοῦ ῥημάτων ἀκριβῶς συνέβαλον. ταῦτά δὲ ἐστὶ τὸ, Οἱ νηὸν περιλιπόντες κ. τ. λ. μέχρι τέλους. δῆλον δὲ καὶ ἐξ ὧν προῖων ἐρεῖ (σελ. 124) «Τοῦ χρησμοῦ τὰ τελευταῖα τί ἄρα βούλοιο ἀνιχνεύων». — Στ. 15, Ἀνῆψε, λέλυτο.] Οὕτως ἢ Β καὶ αἱ ΑΑ. περὶ δὲ τῶν ἀναυξήτων τούτων ὑπερσυντελικῶν ἀρκούντως εἰρήκαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 2). — Στ. 22, Παντοίως.] Ἐκ τε τῆς Β καὶ τῶν ΑΑ. τυπογραφικῶς δὲ ἡμαρτήσθαι τὸ τοῦ Κ Παντοίας (ὅπερ οἱ μετ' αὐτὸν ἀσκέπτως παρεδέξαντο), δῆλον ἐξ ὧν αὐτὸς σημειοῦται ἐν ταῖς ΚΑ.

Σελ. 118, στίχ. 4, Συνέθυσεν.] Ἐκ τῆς Β καὶ τῶν ΚΑ. αἰλοῖται, Συνέθυσα. — Στ. 7, Ω' γαθὲ.] Ἐκθλιπτέον εἶναι τὸ ἀρκτικὸν τοῦ, Ἄγαθὲ, οὐ μόνον Ἡλιόδωρος διδάσκει (πλὴν γὰρ τοῦ χωρίου τούτου, ἐν ἅπασιν τοῖς ἄλλοις, Ω' γαθὲ, ὀρθῶς ἐξέδωκαν οἱ ἀντιγραφεῖς), ἀλλὰ καὶ ἡ χρῆσις αὐτῆ τῶν Ἀττικῶν τοῦτο βούλεται. ἐστὶ δὲ φιλοφρονητικὴ προσ-

αγόρευσις ἐν τοῖς διαλόγοις μάλιστα χώραν ἔχουσα, ὡς καὶ τὸ συνωνυμοῦν πως Καλὸς ἐν τῇ συνηθείᾳ· οἷον τὸ προκειμένον χωρίον ἔστι μικρὸν παρεγκλίναντας ἐρμηνεύσαι, Καλὸ εἶπέ με πῶς σ' ἐφάνη σήμερον ἡ Χαρίκλεια; — Στ. 16, Οὔν.] Οὕτως αἱ ΛΑ.

Σελ. 119, σλ. 12, Ὁ περιεχυμένος ἡμῖν οὔτος ἀήρ.] Τὰ πλεῖστα τῆς ματαιολόγου ταύτης περὶ βασκανίας διαλέξεως, καὶ μάλιστα τὸ περὶ τοῦ Χαραδριοῦ, μετνέχθη ἐκ τῶν Πλουτάρχου Συμποσιακῶν (Ε, ζ'). — Στ. 19, Ἐνέωλησε.] Ἄμεινον ἂν εἶπεν ἐνταῦθα, Ἐνέωλησε, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ, Ἐμόλυνεν, ἐφ' ἧς μάλιστα ἔταττον αὐτὸ οἱ Ἀττικοὶ (Τιμ. λέξ. Ἐνάωλεως, καὶ Σουίδ. λέξ. Ἐναωλήσας). ὅθεν καὶ διορθωτέος ἅμα καὶ ἐξηγητέος ὁ Κωμικὸς (Νεφέλ. 990, ἐκδ. Κυστέρ.), ἐν οἷς παραινεῖ τοῖς νέοις,

..... Ἄλλο τε μηδὲν
 Αἰσχρὸν ποιεῖν, ὍΤΙ, τῆς αἰδοῦς ΜΕΛΛΕΙΣ τάγαλμ' ἀναπλήσειν.
 τοῦτο ἀτυχῶς πάνυ ὁ Βρύγκιος εἰς τὸ, Ἐναωλάττειν, μετέβαλε, δεόν γραφεῖν,

..... Ὅ, ΤΙ τῆς αἰδοῦς ΜΕΛΛΕΙ τάγαλμ' ἀναπλήσειν.
 τουτέστι, Μηδὲν αἰσχρὸν ποιεῖν ὅ, τι μέλλει (ἢ Μέλλοι) μολυνεῖν τὸ ἄγαλμα τῆς αἰδοῦς. τοῦτο δὲ καὶ τῶν σχολιασῶν ἄτερος εὔμαλα συνῆκε· φησὶ γάρ, «Ὁπερ μέλλει μολύνειν τὴν αἰδῶ», κακῶς θατέρου διὰ τοῦ, Πληρώσειν ἐρμηνεύσαντος τὸ, Ἐναπλήσειν. — Στ. 23, Βασκανίαν.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΛΑ. εἰρήκαμεν δ' ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 57) περὶ τῆς συντάξεως ταύτης.

Σελ. 120, σλ. 1, Θιγόντες.] Ἐτρεψα εἰς ἀόριστον τὸν ἐνεσῶτα, διὰ τὰ ἐπόμενα, Μετασχόντες, καὶ, Κοινωνήσαντες, ἀοριστούμενα καὶ αὐτά. — Στ. 2, Τραπέζης κ.τ.λ.] Ταῦτα ἐν ταῖς ΔΑΒ94 οὕτως ἐμφέρεται, Τραπέζης τῶν αὐτῶν μεταλαχόντες, αἴρος δὲ μόνον κ.τ.λ. — Στ. 6, Ὑπνέμα.] Ὑπνέμα λέγεται τὰ ἐν σκέπη τοῦ ἀνέμου τυγχάνοντα, ἢ γοῦν τὰ τὸν ἀνεμον ὀπισθεν ἔχοντα· οἷον ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 207) ἐρεῖ, Πλοῦς ὑπνέμος, τουτέστιν ὁ τῷ ἀνέμῳ ὀπισθεν ἐπιφερομένῳ ἀνυόμενος· τοῖς δὲ Ὑπνέμοις ἀντίκειται τὰ Προσπνέμα. ὅθεν οἶμαι γραφίον ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ, Ὑπνέ-

μια, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὠῶν τῶν ἀνευ ὀχείας γεννωμένων, ἄπερ ἐκάλουν Ἵπνέμια, Ἀνέμια, Ἀνεμίδια, Ἀνεμιαῖα, καὶ Ζεφύρια, διὰ τὸ πεπισηεῦσθαι τὴν σύλληψιν αὐτῶν ὑπὸ ἀνέμου γίγνεσθαι. ταυτὰ δὲ ταῦτα καὶ Οὔρια συνωνύμως (Οὔρος γὰρ ὁ ἀνεμος) ἐκάλειεν Ἀριστοτέλης (Ζῶων γενέσ. Γ, β'). καὶ ἡ συνήθεια δεῖτε καὶ νῦν, Οὔρια ὡς, καλεῖ τὰ ἄγωνα, καὶ, Οὔριον ἀνθρώπων, μεταφορικῶς φάμεν τὸν μωρὸν, ὃν οἱ Ἀρχαῖοι Ἀνεμιαῖον ἔλεγον, ἐν ἀμφοτέροις τοῖς ὀνόμασιν οὐκ ἀκόμψως τῆς μεταφορᾶς αἰνιξαμένης τό, τε ἄγονον, καὶ τὸ οἰοεὶ ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενον τοῦ νοός. — Στ. 15, Ὁ Χα-
ραδριός.] Τεθρύλληται τὰ περὶ τοῦ Χαραδριοῦ, οὐ πάνυ τι γνωρίμου ὀρνέου τοῖς νεωτέροις τῶν ὀρνιθιακῶν συγγραφεῦσι. περὶ δὲ τῆς μυθευομένης ταύτης ἰάσεως ἰστορεῖ καὶ Αἰλιανὸς (περὶ ζῶων ἰδιότ. ΙΖ, ιγ'), καὶ Πλούταρχος (Συμπωσιακ. Ε, ζ'), ἐξ οὗ καὶ κατὰ λέξιν σχεδὸν τι μετενήνεκται τὰ φυσιολογούμενα ταῦτα παρ' Ἠλιοδώρῳ, καὶ ἄλλοι πολλοί. ἀπόχρη δὲ παραθέσθαι τὸ τοῦ σχολιάσαντος τὸν Πλάτωνος Γοργίαν μαρτύριον, ὅς φησιν ὅτι διὰ τοῦτο καὶ οἱ πιπράσκοντες ἐν-έκρυπτον αὐτὸν, ἵνα μὴ προῖκα ὠφελοῖντο οἱ κάμνοντες· οὗ καὶ μαρτύριον παρέχεται ἐκ τῶν Ἰππώνακτος,

Καί μιν καλύπτει. μῶν χαραδριὸν περὶας;

εἰσὶ μέντοι οἱ φασί, τῶν ἰκτερικῶν οὐ τοὺς ἰδόντας τὸν Χα-
ραδριὸν, ἀλλὰ τοὺς φαγόντας ἀπαλλάττεσθαι τοῦ πάθους (Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 267). — Στ. 17, Τόδε.] Ἐγκεκλι-
μένως ἔγραψα διὰ τὸ εὐσυνάρτητον, καί περ οὐδ' οὕτως ἐρῶ-
σθαι μοι δοκοῦν τὰ τῆς γραφῆς τε καὶ τῆς συντάξεως. —
Στ. 18, Φθονοῦν.] Ἐν τῇ Β, Φθόνου· ἐν ταῖς ΑΑ, Φθονῶν·
ἐν δὲ ταῖς ΚΑ, Φθονοῦν, καὶ, Φθονῶν. — Στ. 22, Βασι-
λίσκος.] Ἄλλος οὔτος μῦθος, οὐ μᾶλλον πιθανὸς τοῦ προ-
τέρου, ὃ περὶ τοῦ Βασιλίσκου, περὶ αὐτὸν πολλὰ παράδοξα ἰστορεῖ
Πλίνιος (Η, κά). — Στ. 25, Εἰ δὲ τινες καὶ τοὺς φιλτά-
τους . . . ἀλλ' ὃ πεφύκασιν.] Τεῦτο ὅλον ἐκ τοῦ Πλουτάρχου
(Αὐτόθι) « Ὡστ' οὐκ ἄξιον θαυμάζειν τοὺς τὴν φθονητικὴν
» καὶ βασκαντικὴν ἀπειργασμένους ἐν ἑαυτοῖς ἔξιν, εἰ καὶ πρὸς
» τὰ οἰκεῖα κατὰ τὴν τοῦ πάθους ἰδιότητα κινουῦνται· κινού-
» μιναι δὲ οὕτως, ὃ πεφύκασιν, οὐχ ὃ βούλονται, ποιούσιν ».

Σελ. 121, σλ. 5, Πιστικώτατα.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Πιστότατα. Στ. 6, Εἶθε.] Ὡς καὶ ἐν τῇ Β. τοῦτο τυπογραφικῶς ἀμαρτηθὲν παρὰ τῷ Κ, παρέλαβον ἀσκέπτως οἱ μετ' αὐτόν. — Στ. 9, Δέος μὴ τοῦτο.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Δέος εἰ τοῦτο· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ, διωλῆ γραφῆ, Δέος εἰ τοῦτο, καὶ (ὃ μόνον ἐστὶν Ἑλληνικόν), Δέος μὴ τοῦτο. τὸ δὲ ἐχόμενον, Μισόλεκτρος (ὅπερ οὐχ εὐρηταί ἐν τοῖς Λεξικοῖς), ἐστὶν ἡ μισοῦσα τὸν γάμον. Στ. 17, Ἐπὶ μάχην ἢ πόλεμον.] Παροιμιῶδες τοῦτο, ἐπὶ τῶν βραδυνόντων· οἱ γὰρ εἰς πόλεμον ἰόντες, ἢ καὶ ὅλως τινὶ τῶν μὴ κατὰ γνώμην ἐπιχειροῦντες, βραδύνειν καὶ χρονοτριβεῖν εἰώθασιν. εἰληπται δὲ ἐξ αὐτῆς τῆς ἀρχῆς τοῦ Γοργίου τοῦ Πλάτωνος, ὅπου πρὸς τὸν Σωκράτην τοῦ συγκειμένου βραδύτερον ἀφιγμένον φησὶ Καλλικλῆς, « Πόλεμου καὶ μάχης φασὶ » χρῆναι, ὃ Σώκρατες, οὕτω μεταλαγχάνειν ». — Στ. 20, Δεῦρ' ἴτε.] Ὀμηρικῶς (Ἰλιάδ. Γ, 390),

Δεῦρ' ἴτ'· Ἀλέξανδρός σε καλεῖ οἰκόνδε νέεσθαι

Στ. 22, Προσκύψας.] Οὕτω διωρθωσάμην· Προκύπτει μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ προφαίνεσθαι, οἷον ὅταν φαμὲν Προκύπτει τῆς θύρας ἢ τῆς θυρίδος ἢ κόρη, καὶ τὸ ῥόδον τοῦ κάλυκος, καὶ Προκύπτουσι τῆς γῆς τὰ φυτὰ, ἠνίκα βλαστάνειν ἀρχηται· Προσκύπτειν δὲ τὸ πρὸς τι πρᾶγμα ἢ πρόσωπον προσκλίνεσθαι. — Στ. 23, Τὴν ἀπὸ ξύλου κλῆσιν.] Παρώδηται ἀπὸ τῆς θρυλλουμένης παροιμίας, « Ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις »· ἦν δ' αὕτη τὸ « Κλαίειν λέγω » ὅπερ Ἰδάνθυρσος ὁ Σκυθῶν βασιλεὺς ἀπεκρίνατο τῷ Περσῶν Βασιλεῖ Δαρείῳ, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος (Δ, ρκζ.). — Στ. 24, Καὶ ταῦτα.] Ὑπό τι ἀκύνως ἀντὶ τοῦ, Καίπερ. — Στ. 25, Πληγᾶς ἡμῖν ἐμφορήση.] Ἐντεῦθεν ἢ συνύθεια παραλαβοῦσα, Ξυλοφορεῖν λέγει, τὸ Ξύλω πληγᾶς ἐμφορεῖν.

Σελ. 122, σλ. 7, Πυρρίχιον ὄρχησιν.] Τὴν καὶ διὰ μιᾶς λέξεως Πυρρίχην καλουμένην, ἧς εὐρετὴν τὸν Ἀχιλλέως υἱὸν Πύρρον (τὸν αὐτὸν ὄντα τῷ Νεοπτολέμῳ) φασίτινες. — Στ. 12, Ἐνεδείκνυτο.] Ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 14, Τὸ ὄμμα ἠνεμωμένος.] Τουτέστιν Ἀσλατον καὶ τῆδε κάκεισε οἷον ὑπ' ἀνέμου φερομένην τὴν ὄψιν ἔχων. τοῦτο δὲ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 146) διὰ τῶν, Τὸ βλέμμα διέρριπται, ἐκφράσει ἀποσκορακιστίον οὐκ

τὴν γραφὴν τῶν ΔΑ 481, τὸ ὄμμα ἀνεωγμένος, καὶ τὴν ἔτι ψυχροτέραν ταύτης διόρθωσιν τοῦ Δορβίλλου, τὸ ὄμμα ἠνιημένος. ὁ Μ γραπτέον ἴσως φησὶ, τὸ ὄμμα ἀνειμένος. — Στ. 20, Διάνοια γὰρ ἐρῶντος.] Ἐκ τῶν Πλουτάρχου Συμποσιακῶν (Α, ε'), « Ἐλέχθη δὲ καὶ ὅτι τῷ μεθύειν τὸ ἐρᾶν ὁμοίον ἐστὶ· ποιεῖ γὰρ θερμούς καὶ ἰλαροὺς καὶ διακεχυμένους ». — Στ. 24, Πρὸς τὸ ἐρᾶν ὁ μεθύων.] Οἶνος γὰρ ἔρωτος τροφή, ὡς ἔφησέ που καὶ Ἀχιλλεὺς ὁ Τάτιος (Β. γ'). τοῦτο δὲ περὶ τῶν μετρίως χρωμένων αἴνω μάλιστα νοητέον· « Οἱ γὰρ πίνοντες πολλὸν ἄκρατον ἀμβλύτεροι πρὸς πᾶσιν ἐπιθυμίαις εἰσὶν », ἢ φησὶ Πλούταρχος (Συμποσιακ. Γ, ε').

Σελ. 123, στίχ. 3, Καθεωρακότα δὴ τὸ ἀνώμαλον.] Μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς ἀπροσδιονύσοις ἐξηγήσει τῆς προδήλως ἡμαρτημένης γραφῆς (Ἴδε τὰς ΚΑ καὶ ΔΑ 198), διώρθωκα οὕτως. — Στ. 14, Ἐμφυχωμένων.] Τὸ, Ἐμφυχομένων, τῶν πρὸ ἐμοῦ (ἀπὸ τοῦ ἐμφύχω) σημαίνει Ψυχραينوμένων. ἐνδέχεται μὲν οὖν καὶ, Ἐμφύχων μόνων, ὑπάρξαι τὴν ἀρχαίαν γραφὴν· εἰκὸς μὲντοι μᾶλλον γεγραφέναι τὸν Ἡλιόδωρον, Ἐμφυχωμένων διὰ τοῦ ω, καθάπερ διώρθωκα, παρὰ τὸ, Ἐμφυχόω. ἔστι δὲ παρακειμένος ἀναύξιλος ἀντὶ τοῦ, Ἐνεψυχωμένων. ἴσως δ' ἂν τις προέλοιτο διορθοῦν, Ἐψυχωμένων, παρὰ τὸ, Ψυχόω, ὃ χρῶνται πολλάκις ὅσοι παρακμασάσης ἤδη τῆς Ἑλλάδος φωνῆς συγγράφειν ἐπεχείρησαν. ἀλλὰ καὶ αὐταὶ αἱ παραλείψεις τῆς συλλαβικῆς τῶν παρακειμένων αὐξήσεως (οἱ γὰρ Ἀρχαῖοι ἐπὶ τῶν ὑπερσυντελικῶν τοῦτο ἐποίουν) τῶν νεωτέρων εἰσὶν· ὅθεν ἡ κοινὴ συνήθεια παραλαβοῦσα ἀφείλε πάντων ὡς εἰπεῖν τῶν παρακειμένων τὴν αὐξισιν, περὶ οὗ καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 6 καὶ 58) εἰρήκαμεν. — Στ. 24, Οὔσα.] Οὕτως ἅπαντες, πλὴν τῆς Β, ἐν ἣ γράφεται Οὔσαν. τὴν ἀδιανόητον ταύτην γραφὴν κατεχώρισεν εἰς τὴν ἰδίαν ἔκδοσιν ὁ Μ, ὑπολαβὼν τὸ Οὔσα εἰς τὸ, Τράπεζα ἀναφέρεσθαι, καὶ διὰ ταῦτα μετατρέπτεον εἰς τὸ Οὔσαν, ἵνα ἔχη συντάττεσθαι τῷ Φιλίαν. ἀλλὰ τὸ μὲν Σπενδέσθω, μέσως λαμβανόμενον ἐνταῦθα, ἀπῆτει πάντως τὴν αἰτιατικὴν, Ἡδε ἡ τράπεζα σπενδέσθω ἡμῖν φιλίαν· τὸ δὲ Ἐσπείσθω, παθητικὸν ὄν, οὐ χρήζει αἰτιατικῆς. ἔστι γὰρ ἔ

βούλεται λέγειν Καλάσιρις, Ἐσπείσθω ἡ φιλία, ἣν λέγεις, ὦ Θεάγενες, καὶ πάλαι οὔσα πρὸς σέ.

Σελ. 124, σλ. 8, Μεσούσης τῆς νυκτός.] Λεῖπει τὸ ἄρθρον ἐν ταῖς ΑΑ. — Στ. 15, Ἴσα καὶ παισί.] Τὸ, Ἴσα τε παισί, πόρρω σου Ἑλληνισμοῦ κεῖται. — Στ. 16, Ὅποι.] Τῶ, Ὅπη ἀνθυπέβαλον τὸ, Ὅποι. δῆλον δὲ καὶ ἐξ ὧν ἐρεῖ προῖων (σελ. 128) « Ὅπως μὲν λήσομεν, ὅποι δὲ τραπῶμεν ». — Στ. 25, Αὐτός γε.] Ἀντὶ τοῦ, Γε, ἐν ταῖς ΚΑ καὶ τῇ Β γράφεται, Γε. καὶ τὸ μὲν, Γε, περιττὸν τὸ δὲ Τε, πρὸς τῶ περιττῶ καὶ βάρβαρον.

Σελ. 125, σλ. 4, Ἰχνια κ.τ.λ.] Ἐκ τῆς Ἰλιάδος (N, 71). ὅθεν ἔγραφα (ὡς καὶ ὁ Μ), Ῥεῖ, μετὰ τῆς ἐκθλίψεως, ἐν ἧ, Ῥεῖα, τουτέστι ῤαδίως. ἀντὶ δὲ τοῦ, Ἀπιόντος, αἱ ΑΑ ἔχουσιν ἐνταῦθα, Ἀπιόντων. — Στ. 8, Ἄλλ' ἦ.] Οὕτω γραπτέον ἐπιρρηματικῶς, καὶ οὐ συνδεσμικῶς. — Στ. 10, Ὡν ἐγώ.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 11, Ὅτε περ.] Ἴσως γραπτέον, Ἐξ οὔπερ, ὡς ἔγραψεν ἀνωτέρω (σελ. 117), ἦ, Ἐξ ὅτεπερ λέγεται γὰρ καὶ τοῦτο, καθὰ καὶ τὸ, Ἐκτοτε τοιοῦτόν τι καὶ τὸ παρὰ τῶ ποιητῇ (Ἰλιάδ. I, 106), « Ἐξέτι τοῦ ὅτε. . . ἔβης ». — Στ. 12, Ἐγκατεσπαρμένην.] Μετὰ τῆς, Ἐν, οὐ μετὰ τῆς, Σύν, ἐνταῦθα γραπτέον εἶναι προθέσεως, αὐτὸς ὑπαγορεύσει προῖων ἐν οἷς φησι (σελ. 126), Τοῖς ἐπεσιν ἐναπέθετο, καὶ (σελ. 363), Τὰς ἐγκατεσπαρμένας τούτοις ὑπονοίας. — Στ. 24, Διάσθασιν.] Ἡμάρτηται τὸ, Διάσθασιν, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 405) τὸ, Μετάσθασιν. ὅθεν οὐκ ἄκνησα διορθῶσαι ἀμφοτέρω.

Σελ. 126, σλ. 5, Τῶ πόδε ζευγνύντες.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Τῶ πόδε ζευγνύοντες. ἐλέγοντο δὲ τὰ τοιαῦτα ἀγάλματα ἔχειν τὰ σκέλη Συμβεβηκότα, ἃ δ' ὑσπερον κατεσκευάζον οἱ Ἕλληνες, Διαβεβηκότα. — Στ. 8, Δεινῶ κ. τ. λ.] Ἐξ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Α, 200). — Στ. 11, Ῥεῖ ἔγνω ἀπιόντος.] Ἐν ἁσασι γράφεται κατὰ ῤῆμα τριτοπροσωπικόν, Ῥεῖ, πλὴν τοῦ Μ, ὃς ἔγραφε μὲν, Ῥεῖ, ἐπιρρηματικῶς, καθὰ ἐποίησεν Ὀμηρος, ὑπολαμβάνει μὲντοι γραπτέον εἶναι, Ῥεῖν, ἀπαρεμφάτως, οὐ μόνον διότι τὸ ἐχόμενον ἕτερον, Ῥεῖ, Ῥεῖν γράφεται ἐν τῇ Β, ἀλλ' ὅτι καὶ τοῦτο εἴοικε βούλεσθαι Ἡλιόδω-

ρος ἐνταῦθα, παραποιοῦντα δηλαδὴ καὶ παρεξηγούμενον τὰ Ὀμήρου τὸν Καλάσιριν ἐμφῆσαι. τοῦτο δὲ ἔστι μὲν ἢ πιθανόν, ἔστι δ' ἢ καὶ ἀντικειῖσθαι ἔοικε τῇ τοῦ Καλασίριδος ἐρμηνείᾳ· τὸ γὰρ, Οἶον ῥέοντος ἐν τῇ πορείᾳ, μᾶλλον ἀρμόζει τῷ, ῥεῖ ἀπιόντος (τοῦτο καὶ γὰρ μόνον καινοτομεῖ Καλάσιρις, τὸ, ῥεῖ τῷ, Ἀπιόντος συνάπτων, Ὀμήρου τῷ, Ἐγνων, αὐτὸ συνάψαντος) ἢ τῷ, ῥεῖν ἀπιόντος· ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ ἐπιρρήμα, ῥεῖα, παρὰ τὸ, ῥεῶ ῥῆμα ἔστι, ὡς καὶ τὸ τῶν Γάλλων *Coulamment* (ὃ ἔστι, ῥαδίως) παρὰ τὸ *Couler* (ὃ ἔστι, ῥεῖν). τὸ γὰρ ῥαδίως τι ποιεῖν, ἀκωλύτως καὶ οἶον ῥέοντως τι ποιεῖν ἔστι. — Στ. 12, ῥεῖ ἀπιόντος.] Ἐνταῦθα, ὡς ἔφθην εἰπὼν, μόνη ἢ Β, ῥεῖν, ἀπαρεμφάτως· ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, καὶ ταῖς λοιπαῖς ἀπάσαις, (ὡλὴν τοῦ Μ, γράφοντος ῥεῖ), ῥεῖ, κατὰ ῥῆμα τρίοπρωσωπικὸν, ἡμαρτημένως δηλονότι ἀντὶ τοῦ, ῥεῖ. — Στ. 15, Ταῦτά με.] Οὕτως ἐν ταῖς ΚΑ. — Στ. 21, Διαλαμβάνειν.] Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ διηγεῖσθαι, διαλέεσθαι, ἐκτίθεσθαι καὶ οὐκ ὀλίγη ἢ χρήσις παρὰ τοῖς νεωτέροις Ἑλλήσιν. Οὕτω καὶ Λουκιανὸς (Ῥητόρ. Διδάσκαλ. § 21) « Καὶ » περὶ ὧν ἔφης μεταξὺ διαλαμβάνοντα », ὅπερ οὐ συνεῖς ὁ Σολάνος διώρθου βαρβάρως πάνυ, Μεταξὺ διαλέγοντα. τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον φάμεν καὶ ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ; Τί διαλαμβάνει ἢ ἐπιστολή; ἢ γουν, περὶ τίνων ἔστιν ὁ ἐν αὐτῇ λόγος; — Στ. 24, Ἡμεδαπὸς Αἰγύπτιος.] Ἐν Μυθιστορίᾳ μὲν οὐκ ἀηδῶς ἂν τις ἀκούοι τῶν διατεινομένων Αἰγύπτιον γεγονέναι τὸ γένος τὸν Ὀμηρον· τὸ δὲ σπουδάζοντα λέγειν ἢ πιστεύειν Ὀμήρου πατρίδα τὴν Αἴγυπτον, πᾶσαν ὑπερβέβληκεν ἀτοπίαν. ταῦτα δὲ οὐ μόνον τῶν ἀρχαίων πολλοὶ, ἀλλὰ καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς ἐρεσχελεῖν οὐκ ὤκνησαν, περὶ ὧν ὁ βουλόμενος ἀναγνώτῳ τὰς εἰς τὸν Ἀθηναῖον (Δ, ιδ') σημειώσεις τοῦ Κασωβῶνος, καὶ τὴν νεωστὶ ἐκδοθεῖσαν Ἑλληνικὴν Βιβλιοθήκην τοῦ Φαβρικίου (Τ. Α, σελ. 527). τῶν τοιούτων ἄρα καταμωκώμενος ὁ χαριέστατος Λουκιανὸς (Ἄληθ. Ἱστορ. Β, § 20), Βαβυλώνιον φησὶ γεγονέναι τὸν Ποιητὴν, καὶ οὐχ Ὀμηρον, ἀλλὰ Τιγράνην κεκλήσθαι, ὑσπερον δὲ, Ὀμηρεύσαντα παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν, ἀλλάξαι τὴν προσηγορίαν. — Στ. 25, Θῆβαι, αἱ ἐκατόμυλοὶ εἰσι.] Ἡ τῶν πρὸ ἐμοῦ γραφῆ, Θῆβαι

καὶ ἑκατομυλοὶ εἰσι, τοῦτο βούλεται λέγειν ὡς αὐτὸς Ὀμη-
ρος ὁμολογεῖ φάσκων ἑαυτὸν ἐκ Θηβῶν γεγονέναι, οὐ τί ἂν
ψευδέστερον γένοιτο. διώρθωκα οὖν καὶ τὴν γραφὴν καὶ τὴν σί-
ξιν, ἵνα ἢ ὁ νοῦς, Πόλις Ὀμήρω Θῆβαι, ἃς ἐκεῖνος ἑκατομ-
πύλους ἐκάλεσεν· αἰνίττεται γὰρ δηλονότι τὸ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ
εἰρημένον (Ἰλιάδ. Ι, 581),

..... οὐδ' ὅσα Θῆβας
Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κείται,
Αἴθ' ἑκατόμυλοὶ εἰσι

Σελ. 127, σλ. 13, Ἦτοι τὸ φυγὰς κ. τ. λ.] Ὡς ἀπὸ προσ-
ώπου τοῦ Καλασίριδος ταῦτα. — Στ. 20, Ταῦτα μὲν κ. τ. λ.]
Ἄρχεται πάλιν ὁ Κνήμων τοῦ λόγου. — Στ. 22, Ἄρειμένον.]
Ἐν τῇ Β καὶ ταῖς ΚΑ, Ἀνηγμένον· ἐν δὲ ταῖς ΑΑ καὶ ΚΑ, Ἀν-
ημένον. εἰκότως ὁ Κ ὑπονοεῖ τὸν Α βεβουλησθαι, ἠνιγμένον, ἀπὸ
τοῦ Αἰνίττομαι· καὶ γὰρ μεταφράζει, *La subtilité mystique*.
ἀντὶ δὲ τοῦ Σύγκρατον, ἐν ταῖς ΑΑ ἐμφέρεται, Σύγκρο-
τον. — Στ. 25, Θείας καὶ δαιμονίας.] Ἦ Β, Θείας κηδεμονίας·
καὶ ἢν ἂν ἴσως ἡ γραφὴ οὐκ ἀπόβλητος, εἰ τοῦ, Καταβολῆς
προηγοῖτο ὁ Καὶ σύνδεσμος. τὸ δὲ Καταβολῆς ταῦτο βούλεται
τῷ Ἀρχῆς ἢ Γενέσεως· εἰκὸς γὰρ τὸν Ἠλιόδωρον, Χριστιανὸν
ὄντα, ταῖς παρὰ Χριστιανοῖς ἐν χρήσει μάλιστα λέξεσι χρῆ-
σθαι, οἷόν ἐστι τὸ « Πρὸ καταβολῆς κόσμου (Ἐφεσ. Α, 4) »,
καὶ τὸ « Σάρρα δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβε
» (Ἐβρ. ΙΑ, 11) » τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. ἐρεῖ δὲ καὶ αὐθις
προῖον (σελ. 149), Κυφορήσασα τὴν καταβολὴν. ὀνομάζει
δὲ Ἠσύχιος καὶ Καταβολάδας τοὺς κλάδους τῶν φυτῶν, αἰ-
νιττόμενος τοὺς καταβαλλομένους εἰς γῆν κλάδους, ἐπὶ βλα-
σθήσει νέου φυτοῦ, οὗς καὶ ἡ κοινὴ συνήθεια Καταβολάδας ἔτε
καὶ νῦν καλεῖ, καὶ ῥῆμα πρὸς τούτοις σχηματίσασα τὸ, Κατα-
βολεύω.

Σελ. 128, σλ 6, Ὅτι.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ὅταν. — Στ. 14, Ἐψό-
φει τε ἢ μέταυλος.] Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ Μέσαυλος, ἔλλει-
πτικῶς ἔξωθεν προσυπακουομένου τοῦ Θύρα. οὕτω δὲ ἐκαλεῖτο,
ὡς φησιν ὁ σχολιάσας τὸν Ἀπολλώνιον (Ἀργοναυτ. Γ, 255),
ἢ φέρουσα εἰς τε τὴν ἀνδρωνίτιν καὶ τὴν γυναικωνίτιν. τὰ
δὲ Ἐψόφει οὐκ ἀντίκειλαι οἷς εἰρήκαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 54)

περὶ διαφορᾶς τοῦ Φοφεῖν καὶ τοῦ Κόπτειν· ἄλλο γὰρ ἐστὶ τὸ Φοφεῖν τὴν θύραν, μελαβαλιῶς, καὶ ἄλλο τὸ Φοφεῖ ἢ θύρα ἀμεταβάτως. οἷδε δὲ καὶ ἡ κοινὴ συνήθεια τὸ Κτυπεῖν τὴν θύραν, καὶ τὸ Κτυπεῖ ἢ θύρα. τὸ δὲ φοφεῖν ἐπὶ τοῦ θνήσκειν λέγομεν, ὅπνῃκα τὸ θνήσκον ἐν τι τῶν ἀλόγων ζώων ἐστὶ, οἷον «Ἐφόφησεν ὁ Σκύλος, ἢ ὁ Γάδαρος. εἰσὶ δὲ οἱ πάνυ ἀναγῶγος, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἀπανθρώπως, καὶ ἐπὶ τῶν μὴ ὁμοδογματούνην χρῶνται τῇ λέξει, οἷον «Ἐφόφησεν ὁ Ἑβραῖος». καὶ φόφος δὲ ὁ θάνατος, οἷον «Ἐπεσε φόφος εἰς τὰ πρόβατα». δοκεῖ δὲ ἡ τοιαύτη χρῆσις τὴν ἀρχὴν εἰληφέναι ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ (Ἰλιάδ. Ν, 426),

Ἡ αὐτὸς δουπῆσαι ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς,

ὅπου φασὶν οἱ ἐξηγήσαντες τὰ Ὀμήρου, ὅτι τὸ Δουπῆσαι (οὐδὲν ἄλλο ὄν ἢ αὐτὸ τὸ Φοφῆσαι) ἐκ τοῦ παρεπομένου δηλοῖ τὸ ἐν πολέμῳ ἀποθανεῖν· οἱ γὰρ ἐν πολέμῳ πίπτοντες φόπον ἀποτελοῦσι τοῖς ὄπλοις. τοιοῦτον δὲ ἐστὶ καὶ τὸ (Ἰλιάδ. Ψ, 679),

.....δεδουπῶτος Οἰδιπόδαο,

ἀντὶ τοῦ, Γεθνηκότος. τὸ δὲ ἐχόμενον, Καλοῦντος, Παιδίου, διώρθωκα ἐκ τῶν ΑΑ. προσεπιδιορθώσας καὶ τὴν σίξιν. ἡμάρτηται γὰρ τὸ Παιδίου συναπτόμενον τῷ Καλοῦντος· ἕτερος γὰρ ὁ Καλῶν καὶ κόπτων ἔξωθεν, τοῦ καλουμένου παιδίου, ὃ δὴ καὶ Ὑπερέτην μετὰ μικρὸν ὀνομάζει. — Στ. 16, Καὶ κατὰ ποίαν.] Μετέβαλον τὸν διαζευκτικὸν εἰς τὸν συμπλεκτικὸν, τῆς διανοίας τοῦτο ἀπαιτούσης, ἢ κατηκολούθησαν ὅτε Λ καὶ Α ἐν τῇ μεταφράσει. — Στ. 17, Ἀπάγγελλε.] Τοῦτο λέγει ὁ κόπτας τὴν θύραν καὶ τὸ παιδίον καλέσας, τουτέστιν, Ἀπάγγελλε τῷ δεσπότῃ σου, ὅτι Θεαγένης ἐστὶν ὁ κόπτιον. ὅθεν κακῶς οἱ πρὸ ἔμοῦ παρέλιπον τὴν μετὰ τὸ, Χρείαν, διασβολήν. — Στ. 25, Ἡπάτηνλαι.] Ἡβουν ἠπάτημένως καὶ ψευδῶς νομίζουσι· οὕτω γὰρ γραπτόν, ὡς ἐμφέρεται ἐν ταῖς ΚΑ, ΑΑ ΔΑ 496 καὶ Μ. τὸ δὲ Ἡγνεται ἀπὸ τῆς Β εἰς τὰς λοιπὰς εἰσφθαρὲν οὐδὲν ἄλλ' ἐστὶν ἢ ἐπεξηγήσις. εἴρηκα δὲ περὶ τούτου καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 30).

Σελ. 129, στίχ. 5, Προσιούσα.] Αἱ ΑΑ, Προϊούσαν, μετὰ τῆς Πρὸ, καὶ κατ' αἰτιατικὴν. — Στ. 6, Αὐτὴ περὶ αὐτήν.] Ἀπίλειφα τὸ, Τὰ, κακῶς παραπλοσθὲν ἀπὸ τῆς προσηγαμέ-

νης τελευταίας συλλαβῆς τοῦ Αὐτή. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐπομένου, Πταί-
 αυσα (ὅπερ ἢ χρῆσις ἀντιδιέσβαλε πρὸς τὸ, Κατορθοῦσα),
 ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται, Παίουσα καὶ ἢν ἂν ἴσως οὐκ ἐπιλήψι-
 μος ἢ γραφή, εἰ προθετικῶς ἐλέγετο, Παραπαίουσα. — Στ.
 8, Ἀποτυχίας.] Μῶν Ἐπιτυχίας; τοῦτο γὰρ μᾶλλον ὑπ-
 αγορεύει τὸ προσηγησάμενον Κατορθοῦσα. ἀλλὰ καὶ τούτου δο-
 θέντος, τί βούλεται τὸ Κατορθοῦν ἐπιτυχίας; τὰς γὰρ πράξεις
 τε καὶ ἐπιχειρήσεις τῶν πράξεων κατορθοῦσθαι ἢ χρῆσις λέ-
 γει, καὶ ὁ λόγος αἰρεῖ· ἄλλως τε τὸ Κατορθοῦν ἐπιτυχίας,
 ταῦτόν ἂν εἴη τῶ Κατορθοῦν κατορθώσεις. ἐνδέχεται οὖν ἡμαρ-
 τῆσθαι τὸ χωρίον ὅλον, ὁρθῶς ἂν ἔξον εἰ οὕτω τις λέγοι,
 « Φαντασίαις τῶν μὴ ὄντων ὡς ὄντων, καὶ ἐπιτυχίας τῶν ἐλ-
 » πιζομένων » τὸ μὲν Φαντασίας εἰς δοτικὴν τρέψας, τὸ δὲ
 διορθωθῆν Ἐπιτυχίας κατὰ γενικὴν ἐκλαβὴν ἐξηρητημένην τοῦ
 Φαντασίαις. καὶ εἴη ἂν ὁ νοῦς τινικαῦτα, ὅτι ἡ ψευδὴς αὕτη
 σοφία μικρά τινα κατορθοῦν φαίνεται, φανταζομένη βλέπειν
 τὰ μὴ ὄντα ὡς ὄντα, καὶ ἀπολαύειν τῶν ἐλπιζομένων ὡς
 παρόντων· οἷς δὴ συνομολογεῖ καὶ Πλούταρχος (Περὶ Ἀρετ.
 καὶ Κακ.) ἐν οἷς λέγει περὶ κακίας, λαβὼν ἐκ τοῦ Πλάτωνος,
 « Ἀπολαύουσα τοῦ παρανομεῖν ὡς ἀνυσθὸν ἐστίν, Εἶδ' ὦ-
 » Δοῖς καὶ Φάσμασιν, εἰς ὕδαμίαν ἠδονὴν
 » οὐδὲ τελείωσιν τοῦ ἐπιθυμοῦντος τελευτῶσιν, ἀλλὰ κινεῖν
 » μόνον καὶ διαγριαίνειν τὰ πάθη καὶ τὰ νοσήματα δυναμέ-
 » νοις ». — Στ. 11, Ἡ ἀληθῶς σοφία . . . ἦν ἱερεῖς καὶ
 προφητικὸν γένος κ. τ. λ.] Οὐκ ἀπροσφύως οὐδ' ἀπροσδιονύ-
 σως τὰ περὶ τῆς διακλῆς ταύτης σοφίας μετενήνοχεν ἀπὸ τῶν
 θρυλλομένων παρ' Ἰουδαίοις τε καὶ Χριστιανοῖς, περὶ τῶν
 Αἰγυπτίων πηληγῶν. διὰ μὲν γὰρ τοῦ προφήτου καὶ ἱερέως
 Καλασίριδος, τὸν ἱερέα Αἰγύπτου ἠνίξαστο, περὶ οὗ φησὶν ὁ Θεὸς
 πρὸς Μωϋσῆν ἠνίκα ἔπεμπεν ἀμφοτέρους πρὸς Φαραῶ, « Καὶ
 » Αἰγύπτου ὁ ἀδελφός σου ἐστὶν σου προφήτης (Ἐξόδ. Ζ) »·
 διὰ δὲ τῶν ἀσκούντων τὴν ἐπιφθασίαν ἐπανεχούσαν καὶ δημόδιον
 σοφίαν, τοὺς τῶν Αἰγυπτίων ἐπαροιδούς λεληθότως ἐνέφηνε, οὓς
 φησὶν ἡ Γραφή (Αὐτ.) ποιῆσαι μὲν καὶ αὐτοὺς ταῖς φαρμα-
 κείαις αὐτῶν ἃ καὶ Αἰγύπτου ἐποίησε σημεῖα καὶ τέρατα, οὐ μὴν
 εἰς τέλος κατακρατῆσαι τοῦ προφήτου. — Στ. 14, Ἀσίων.]

Παρά τὴν ὀνομαστικὴν, Ἄστρον. ἅπαντες μέντοι οἱ πρὸ ἔμοῦ, Ἄστρον, περισπωμένως, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἄστρος ὅπερ ἐνδέχεται μὲν καὶ αὐτῶν εἶναι τῶν ἀντιγραφῶντων, παραχθέντων ὑπὸ τῆς καθωμίλημένης φωνῆς, ἐν ἧ οὐ μόνον Ἄστρα (παρὰ τὸ, Ἄστρον), ἀλλὰ καὶ Ἄσρη (παρὰ τὸ, Ἄστρος) φαμέν. ἐνδέχεται δὲ καὶ αὐτὸν τὸν Ἡλιόδωρον οὕτως ἐξενέγκαι, ἢ τῆ συνηθεία καλακολουθήσαντα, ἢ καὶ τισι τῶν ἀρχαίων οὕτω γράψασιν ἐντυχόντα. καὶ γὰρ καὶ αὐτὰ τῆς κοινῆς συνηθείας τὰ πλείεστα, ἀκρίτως ἂν τις βαρβαρισμοῦ αἰτιῶτο διὰ τοῦτο μόνον ὅτι οὐχ εὔρηται παρὰ τοῖς σωζομένοις τῶν Ἀρχαίων συγγραμμάτων πολλοσὸν γὰρ ἴσμεν ὃν μέρος τὰ σωζόμενα τῶν ἠφανισμένων ὑπὸ τοῦ χρόνου. ἐν τοῖς τοίνυν τοιούτοις τὴν ἀναλογίαν σκεπτέον, καὶ ὀρθῶς, ἢ ἔ βαρβάρως γε ἔχειν ὑποληπτέον τοὺς ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ σχηματισμοὺς, ὅσας τις παραπλησίους ἢ ἀναλόγοις σχηματισμοῖς τῆς ἀρχαίας χρήσεως ἐνυγχάνομεν. εἰ γὰρ τὸ Δένδρεσι τοῦ Θουκυδίδους (παρὰ τὸ Δένδρος), καὶ τὸ Κρίνεσι τοῦ Ἀριστοφάνους (παρὰ τὸ Κρίνος) ὀρθῶς ἔχει, τί μὴ καὶ τὰ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀπὸ κλίσεως εἰς κλίσιν ἑτέραν μέλαπεςόνη, ἢ ἄλλως διαφορούμενα, ὀρθῶς ἔξει; τοιαῦτα δὲ εἰσι τὸ Δένδρη ἀπὸ τοῦ Δένδρος, Ἄσρη ἀπὸ τοῦ Ἄστρος (οἱ δὲ Ἀρχαῖοι καὶ Ἄστρασι, οἷονεὶ ἀπὸ τοῦ Ἄστρας, εἶπον), Οὔρος ἀντὶ τοῦ Οὔρον, Μέτρος καὶ Μέτρον, Μύρος καὶ Μύρον, Κρύος καὶ Κρύον κ. τ. λ. οὐ μόνον δὲ σχηματισμοὺς λέξεων, ἀλλὰ καὶ λέξεις ὅλας ἢ συνήθεια περιέσωσεν, αἷς ἢ οὐδόως, ἢ ἀπαξ ποῦ, ἐστὶν ἐντυχεῖν παρὰ τοῖς σωζομένοις τῶν Ἀρχαίων συγγραμμάτων. οἷον τί λέγω; τῷ Μῆκος ἢ μὲν συνήθεια σπανίως κέχρηται, ἐπιπολάσαντος ἐν αὐτῇ τοῦ, Μάκρος τῶν Ἀρχαίων δ' ἀνάπαλιν παρὰ μόνῳ τῷ Ἀριστοφάνει (Ὀρν. 1131) εὔρηται τὸ Μάκρος,

Τὸ δὲ μῆκος ἐστὶ, καὶ γὰρ ἐμέτρησ' αὐτ' ἰγῶ,

Ἐκατοντόργυιον.— ὦ Πόσειδον τοῦ ΜΑΚΡΟΥΣ.

καὶ περὶ μὲν τούτων τε καὶ τῶν τοιούτων, ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰρήσθω μοι τοσαῦτα, ἐν ἄλλοις ἴσως πλατύτερον πραγματευσομένῳ. εἰ δέ τις τῷ μήκει τῶν σημειώσεων δυσχεραίνει, ἴστω με δὲ οὐδὲν ἄλλο τοῦ προκειμένου θαμὰ παρέκβαίνοντα, ἢ τῶν φιλομούσων Ἑλλήνων χάριν, αἷς διαφέρει μάλιστα τὰ τοιαῦ-

τα, ἵνα διορθοῦν τὴν καθωμιλημένην γλώσσαν σπουδάζοντες, μετὰ κρίσεως τοῦτο καὶ προσοχῆς μεγίστης ποιῶσι. ποιήσουσι δὲ, εἰν ἀκριβῶς τὰ ἀρχαῖα τοῖς νῦν ἐκάστοτε παραβάλλειν ἐθισθῶσι· τὸ γὰρ ἄλλως πειρᾶσθαι μετακοσμεῖν τὴν συνήθη φωνὴν, ἐντροφῶντος, οὐ προσέχοντός ἐστι τῇ γλώσση. — Στ. 21, Κατ' ἀλλήλων πόλεμον.] Ἀνεστραμμένως, ἐκ τῶν ΑΑ.

Σελ. 130, σλ. 7, Καταφύσας.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Κατακρύψας, ἐξ ἀμείνονος ἴσως γραφῆς τῆς, Κατατρίψας, ὅπερ οὐδὲν ἐστὶν ἄλλο ἢ ἐπεξήγησις τοῦ Καταφύσας. — Στ. 12, Σοφία.] Τοῦτο ἀβλεψία τῶν τυπογραφούντων παραλειφθὲν ἐν τῇ Κ, παρέλιπον καὶ οἱ μετ' αὐτὸν πλὴν τοῦ Μ. — Στ. 17, Καὶ Χαρικλείας.] Λεῖπει ὁ σύνδεσμος ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 18, Θεοκλυτεῖν.] Τοῦτο κυρίως τὸν Θεὸν ἐπικαλεῖσθαι σημαίνει· οἱ δ' ὕψιρον καὶ ἐπὶ τοῦ, Μαντεύεσθαι κατεχρήσαντο· οἷόν ἐστι καὶ τὸ παρὰ Πλουτάρχῳ (περὶ τοῦ δαιμον. Σωκράτ.), « Τὸ μαντικὸν καὶ Θεοκλυτούμενον γένος ». τὸ δ' ἐχόμενον, Μικροῦ με, ἀνθυπέβαλον τῷ, Μικροῦ μὲν. — Στ. 21, Ὁμολογεῖν χάριν οὐκ ἐσφαλμένον.] Ἐκ τῶν ΚΑ. ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, Ὁμολογεῖν (γρ. Ὁμολογεῖν) χάριν οὐκ ἐσφαλμένον· αἷς συνάδουσι πως καὶ αἱ ΔΑ 688, Ὁμολογεῖν χάριν οὐκ ἐσφαλμένως (γρ. ἐσφαλμένος). — Στ. 25, Πόθου.] Μεταμέλει μοι νῦν μὴ γραφαντι τὸ ἐν τῇ Β, Πάθους, ὕπερ ἠρμήνευσαν καὶ οἱ μεταφράσαντες Λ καὶ Α. πλὴν εἰ μή τις φαίη κἀνταῦθα τὸν Ἡλιόδωρον τοῖς συνωνύμοις, Πόθου, καὶ, Ἐρωτος, παραλλήλως χρήσασθαι, καθὰ καὶ ἀνωτέρω (σελ. 6) τῷ, Πόθος, καὶ, Ἐρως.

Σελ. 131, σλ. 10, Ἐφ' ἡμᾶς.] Η Β, Πρὸς ἡμᾶς. — Στ. 15, Εὐθυμος εἶναι.] Οὕτω κατ' ὀνομαστικὴν αἱ ΚΑ καὶ ΔΑ 52 καὶ 452, καὶ αὐτὸς αὖθις Ἡλιόδωρος ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 222), ὡς εἰώθασιν συντάττειν οἱ χαριέστεροι· ᾧ καὶ δῆλον ὅτι ἐλλειπτικὴ ἡ φράσις, ἀντὶ τοῦ, Θέλε(ἢ Βούλου, ἢ τοιοῦτου τινὸς ἄλλου ῥήματος) εὐθυμος εἶναι. — Στ. 23, Ἐπιθύει.] Ἐν πολλοῖς μὲν καὶ ἄλλοις ἡμαρτημένως ἢ Ἀπὸ τῇ Ἐπὶ ἀνθυπεβλήθη, ἐν δὲ δὴ καὶ τῇ συνθέσει τοῦ Θύω. Ἀποθύειν γὰρ κυρίως ἐστὶ τὸ ἀπὸ τινος ἀπολαβόντα καὶ χωρίσαντα θύειν, ὡς ὅτε περὶ τοῦ Σύλλα φησὶ Πλούταρχος (Σύλλ. § 35) « Ἀπο-

» θύων δὲ τῆς οὐσίας ἀπάσης ὁ Σύλλας τῷ Ἡρακλεῖ δεκάτῃ
 » τιν ». ὡσαύτως φαμέν καὶ « Τὴν δεκάτην τῶν λαφύρων
 » ἀποθύειν ». καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς διορθώσεως τῆς γρα-
 φῆς. τῷ δὲ Ἀποθύειν ἢ Ἐπιθύειν ὕμνον, μεταφορικῶς λεχθέν-
 τι, ἐχρήσατό ποῦ καὶ Συνέσιος, κατὰ τοὺς αὐτοὺς σχεδὸν χρό-
 νους ἀκμάσας Ἡλιοδώρῳ.

Σελ. 132, σφ. 7, Διαγαγούσης.] Ἐνταῦθα οὐκ ἐνεσιῶτος,
 ἀλλὰ παρωχημένου χρεῖαν εἶναι, πᾶς τις ἂν φαίη ὁ καὶ κατὰ
 μικρὸν λογικῆς ἐπιστήμης μετεिल्ῆχώς. — Στ. 12, Ἀπολιμ-
 πανομένην.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἀπολειπομένην. — Στ.
 18, Βουλομένῳ σοι.] Αἱ ΑΑ, Βουλομένῳ σοι ἤ. — Στ. 19,
 Προφῆταις καὶ τὰ.] Οὕτω καὶ ἡ Β. ἀλλὰ τοῦ Βουρδελότου
 ἐκδόντος, Προφῆταις μὲν τὰ, οἱ μετ' αὐτὸν, Προφῆταις μὲν
 καὶ τὰ, ἀμφοτέρους τοὺς συνδέσμους παραλαβόντες ἐξέδωκαν.
 Στ. 22, Ἐχειν.] Ἐτρεψα τὸ Ὀριστικὸν εἰς τὸ Ἀπαρέμφα-
 τον, οὕτως ὑπαγορεύοντος τοῦ Ἑλληνισμοῦ. τοῦτο γὰρ παρ-
 ἀλληλον ὅλως ἐστὶ τῷ πρόσθεν (σελ. 130) ῥηθέντι, « Παρ-
 » ἐκάλεε· μὴ γὰρ ἂν περισωθῆναι », καὶ δὴ καὶ τῷ μετ' ὀλίγα
 (σελ. 136) ῥηθισομένῳ, « Ἀπέπεμπον οὖν αὐτόν. . . οὐ γὰρ ἐπι-
 » τρέπειν τὸν νόμον ». ἐν δὲ τοῖς τοιοῦτοις Ἀπαρεμφάτοις ῥῆμά-
 τι συυπακουσίῳ ἐξῶθεν ἀνάλογον, πρὸς ὃ ἔχοιεν ἀναφέρεσθαι,
 οἷον, Παρεκάλουν· ἔλεγον γὰρ ἔχειν τι κ. τ. λ. Παρεκάλει,
 ἔλεγε γὰρ μὴ ἂν περισωθῆναι, καὶ Ἀπέπεμπον . . . ἔλεγον
 γὰρ οὐκ ἐπιτρέπειν κ. τ. λ.

Σελ. 133, σφ. 1, Βούλομαί σε καὶ λόγους.] Ἐκ τῶν ΑΑ.
 Στ. 5, Ἀπίωμεν.] Τοῦτο παρέλιπεν ὁ Λ. ἄλλως δὲ καὶ περι-
 τὸν ἔοικε, προσημισαμένου ἤδη τοῦ Ἰωμεν. ὅθεν ὑπονοῶ τὸν
 Ἡλιοδώρον γεγραφέναι, Ἀπῆιμεν, τρυτέσιν, ἐπορεύθημεν.
 Στ. 14, Φιλίσας.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Καταφιλήσας. —
 Στ. 18, Καὶ οὐκ ἠδίκημένη παρὰ κ. τ. λ.] Οὕτως ὀρθῶς, ἄνευ τοῦ,
 Ἀδικουμένη, αἱ ΚΑ. — Στ. 20, Ὀδε ὁ σοφός.] Οὐκ ἠκνησα
 παρενεῖραι τὸ ἄρθρον, αὐτοῦ τοῦ Ἡλιοδώρου κελεύοντος (σελ.
 210), « Ὀδε δὲ ὁ πρεσβύτης . . . παρέσθω ». — Στ. 21,
 Τὴν θείαν τέχνην.] Τὴν Ἰατρικὴν μὲν λέγει, ὡς ἐξ Ἀσκλη-
 πιοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος· παρηνίξατο δ' ἐν ταύτῳ καὶ τὴν Χι-
 μείαν, ἥτοι τὴν τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ποίησιν, ἢν Αἰγυ-

πῆλοισ ἀναλίθοντες, Θείαν τέχνην οἱ μάταιοι ταύτης δημιουργοί τε καὶ συγγραφεῖς ἐκθειάζοντες ὠνόμαζον. ταύτη δὲ καὶ τὸν Ἡλιόδωρον ἀνθρώπινόν τι παθόντα, προσχεῖν ἀμωσγέπως οὐκ ἀπίθανον, καίπερ ψευδῶς εἰς αὐτὸν ἀναφερομένου τοῦ περὶ Χημείας ποιηματίου, περὶ οὗ εἰρήκαμεν ἐν τῇ πρὸς Ἀλέξανδρον ἐπιστολῇ. — Στ. 24, Ποιοίης.] Οὕτω χρῆναί γράφειν, δῆλον καὶ ἐκ τῶν μικρῶ πρὸσθεν (σελ. 132) εἰρημένων, (« Δικαίως μὲν ἂν . . . ποιοίης »).

Σελ. 134, σφ. 4, Ἐπένευε.] Ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 8, Τῇ Χαρικλείᾳ.] Διῶρθωκα οὐδὲν μελλήσας τὸν σολοικισμόν, τοῦ Ἐμποιεῖν δοτικὴν προσώπου πάντως ἀπαιτοῦντος, ὡς ἐστὶν ἰδεῖν καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 169). — Στ. 11, Βούλησιν.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Βουλὴν. καὶ ἴσως τῇ κοινῇ κατακολουθήσας συνηθεῖα οὕτως ἔγραψεν ὁ Ἡλιόδωρος. Βουλὴν γὰρ φαμὲν ἦν οἱ Ἀρχαῖοι Βούλησιν ἔλεγον. Ἴσως δὲ καὶ αὐτοῖς τοῖς ἀρχαίοις οὐκ ἦν ἄγνωστον τὸ Βουλὴ ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης. τὸ γοῦν τοῦ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Α, 5),

..... Διὸς δ' ἐτελείετο βουλὴ,

οὐκ ἂν ἄτοπος δόξειε ὁ μεταφράσας εἰς τὴν καθωμιλημένην γλωσσαν, (« Ἐγένετο δὲ τὸ θέλημα τοῦ Διός »). ὅθεν καὶ Ἡσύχιος, Βουλὴ (φισί), γνώμη, θέλημα. ἃ γὰρ τις βουλεύεται ποιεῖν ταῦτα καὶ βούλεται, καὶ ἀνάπαλι.

Βιβλίῳ Δ, Σελ. 135, σφ. 5, Τὸν ἴδιον.] Ἀρσενικῶς ἐξενεκλέον τὸ ἄρθρον διὰ τὸ, Ἀγώνων. ἐνδέχεται μένοι καὶ τὸν Ἡλιόδωρον γράψαντα πρῶτον, Ἀγωνισμάτων, εἶτα τρέψαντα τὴν γραφὴν, ἐπιλαθῆσθαι τῆς τοῦ ἄρθρου τροπῆς. τὸ δ' ἐχόμενον, Γάρ τοι, καὶ τυφλῶ δῆλον γραπτόν εἶναι, Γάρ τι, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 427). μυρία δὲ τοιαῦτα τῶν ἀντιγραφάντων παροράματα διωρθώκαμεν ἐν ὅλῳ τούτῳ τῷ δράματι, ὡς δῆλον γενήσεται προοῖοι. — Στ. 8, Δρόμων ἄμιλλαι.] Καταλέγει ἐνταῦθα τὰ κατὰ μέρος ἀγωνίσματα, ἀλλ' οὐ πάντα. ἠκολούθησε δὲ τῇ ἐν Ὀδυσσεΐα, (Θ. 120) τάξει, παραλιπῶν τὰ ἐν μέσῳ, τό τε Ἄλμα φημί, καὶ τὸν Δίσκον. ἡ δὲ τάξις αὕτη μάχεται τοῖς ἀλλαχοῦ (Ὀδυσσ. Θ, 206, 246, καὶ Ἰλιάδ. Ψ, 621 - 637) τῷ Ποιητῇ εἰρημένοις. περὶ ὧν καὶ Πλούταρχος (Συμποσιακ. Βιβλ. Β, Προβλ. 5) διελέξατο.

Στ. 10, Οἱ ὀπλίται παριόντων.] Τουτέστιν οἱ Ὀπλιτοδρόμοι, οἱ τῶν ἄλλως δρομέων ἢ σταδιοδρόμων καλουμένων τούτων μόνω διέφερον ὅτι ἐν ὀπλοῖς ἔτρεχον, ἐκείνων ἀνόπλων θεόντων. εἰκὸς δὲ ἐνταῦθα τὴν γραφὴν ἡμαρτῆσθαι. ὁ μὲν γὰρ Κ ἀναγινώσκει, Ἄνδρες ὀπλίται παριόντων, ᾧ κατηκολούθησαν οἱ μετ' αὐτὸν ἅπαντες, συνομολογουσῶν καὶ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ· ἐν δὲ τῇ Β, Ὀπλίται παριόντων, ἐμφέρεται, ἄνευ τοῦ, Ἄνδρες, ἦν ἐγὼ τῆς ἐτέρας γραφῆς προειλόμην τὸ ἄρθρον μόνον προσθεῖς, οὐδὲν ἥττον δοκοῦν ἀναγκαῖον ἢ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 585) « Ἡκόντων δὲ καὶ οἱ λοιποὶ ». καὶ ὁ παρὰ τῷ Κωμικῷ (Ὅρν. 448) δὲ κήρυξ ἐνάρθρως καλεῖ λέγων,

Ἄκούετε λεῷ· ΤΟΥΣ ὈΠΛΙΤΑΣ νυμενί,
Ἄνελομένους θῶπλ', ἈΠΙΕΝΑΙ πάλιν οἴκαδε.

τῷ γὰρ ἐν πολλοῖς κηρύττοντι, καὶ τινὰς ἐξ αὐτῶν καλοῦντι, διορισμοῦ χρεῖα, τινὰς ἀνίστασθαι ἢ παριέναι βούλεται πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν κατὰ χώραν μενούστων. — Στ. 17, Ἐπέστρεψεν.] Ὡς ἐν τῇ Β, ἢ οὐκ ἀντιλέγουσιν αἱ ΑΑ. τὸ δὲ Ἐπέστρεψεν, τοῦ Κ, τυπογραφικῶς ἡμαρτημένον παρέλαβον ἀσκέπτως οἱ μετ' αὐτόν.

Σελ. 136, στ. 6, τῷ μὲν.] Οὕτω γραπτέον εἴκασα ἐκ τῆς ἡμαρτημένης γραφῆς, τὸ μὲν, τῶν ΑΑ. ἀντὶ δὲ τοῦ προσεχοῦς Ἐπέταττον γράφεται ἐν ταῖς ΑΑ καὶ ΚΑ, Προσεπέταττον. — Στ. 8, Παρήει.] Ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 10, Ἐπίδοξος ὡς ἐδόκει, καὶ πολλοὺς ἤδη κ. τ. λ.] Τὸ Ἐπίδοξος δύναται μὲν ποτε ταῦτόν τῷ Ἐνδοξος ἢ Ἐπίσημος, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 442)· ἀλλὰ τοῦτο τῆς Ἀττικῆς ἀπελήλαται κομφείας, καθὰ φησὶ Φρύνιχος, « Ἐπίδοξον τὸν προσδοκώμενον καὶ ἐλπιζόμενον ἐρεῖς, οὐχ, ὡς οἱ ἄμαθεῖς, τὸν ἐπίσημον »· ᾧ συνάδει καὶ Ἀμμώνιος, καὶ πρὸ πάντων ἢ χρῆσις, οὐ μόνον τῶν Ἀττικίζόντων, ἀλλὰ καὶ τῶν ὀπωσοῦν ἐλληνίζειν εἰδόντων· διὰ τε οὖν ταῦτα, καὶ διὰ τὸ παρεμβεβλημένον, Ὡς ἐδόκει, ὅπερ οὐδὲν ἄλλ' ἢ ἐπεξήγησις τοῦ Ἐπίδοξος εἶναι φαίνεται, ἡμαρτῆσθαι τὴν γραφὴν ὑπονοήθηκα. καί μοι δοκεῖ τὸν Ἡλιόδωρον ἀντὶ τοῦ, Ἐπίδοξος Ὡς ἘΔΟΚΕΙ, ΚΑΙ πολλοὺς, γεγραφέναι, Ἐπίδοξος Ὡς Ν ΝΙΚΗΨΑΙ, πολλοὺς κ. τ. λ. ὁ δὲ νοῦς πρόδηλος, ὅτι μόνος αὐτὸς ἐπροσδοκᾶτο παρὰ

παρὰ πάντων, ἢ ἐδόκει πᾶσι νικῆσαι, διὰ τὸ πολλοὺς πρότερον ἀγῶνας ἀναδήσασθαι. οὐκ ἀκαιρον δ' ἴτως παραθέσθαι καὶ Πλουτάρχου μαρτύριον, ἐξ ὧν περὶ τοῦ ἐν Κρήτῃ ταύρου φησὶ (Θησ. § 19), « Τὸν ἀγῶνα τοῦ Μίνω συντελοῦντος, » ἐπίδοξος ὧν ἅπαντας πάλιν νικήσειν ὁ Ταῦρος ἐφθονεῖτο ». Στ. 11, Τότε δὲ.] Καταλληλότερον ἀνταποδίδεται τοῦτο τῷ προηγησαμένῳ, Πρότερον, ἢ τὸ, Τότε δὲ. — Στ. 15, Ὁ δὲ.] Ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται, Ὅς δέ· ὄφεν ὑπονοῶ τὸ πάλαι γε γράφθαι, Ὡς δὲ, ὅπερ ἄριστα συνάψεις τοῖς ἐξῆς, εἰ πρὸ τοῦ Ἐπέταττον (ὃ δὲ, Ἐταττον γράφεται ἐν ταῖς ΑΑ) ἀντὶ τέλειας ὑποσίγμην θείης. — Στ. 17, Ἦκειν τὸν ἐπελευσόμενον.] Ἦγουν τὸν βουλόμενον ἐπιελθεῖν καὶ ἀνταγωνίσασθαι· τοῦτο γὰρ πολλακίς οἱ Μέλλοντες δύνανται. κρεῖττον δὲ ἐξαλείφειν τὰς τρεῖς ταύτας λέξεις, Ἦκειν τὸν ἐπελευσόμενον, αἷ οὐδὲ ἐν ταῖς ΑΑ ἐμφέρονται· τὸ γὰρ ἐξῆς λεγόμενον ὑπὸ Θεαγένους, Οὗτος ἐμὲ καλεῖ, ἀμεινον ἂν ἀναφείροιτο πρὸς τὸν ὠπλισμένον καὶ μέγα φρονοῦντα. — Στ. 20, Οὐ γάρ τις . . . χειρῶν τὸ νικητήριον ἀποίσειται.] Παρώδηται ἐκ τῶν εἰρημένων τῷ Ἀχιλλεῖ (Ἰλιάδ. Α, 88),

Οὐ τις, ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο,
Σοὶ κοίλης παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίησι.

καὶ ὅρα ὅπως τῷ Ζῶντος, τὸ Παρόντος, τῷ Δερκομένοιο, τὸ Ὀρῶντος, τῷ Χεῖρας ἐποίησι, τὸ Ἐκ τῶν χειρῶν ἀποίσειται, οὐκ ἀηδῶς ἀντιπαρέθηκε.

Σελ. 137, σλ. 4, Τῶν ὑπ' αὐτοῦ κεκρατημένων.] Διορθούσθω ἐντεῦθεν πᾶρεργον ὁ Πλούταρχος. (Γαμ. Παραγγελμ.) « Τοὺς μὲν αὐσίηρους καὶ σάφρονας βαρυνομένας, τοῖς » δ' ἐξ ἀκρασίας καὶ φιληδονίας ΚΕΚΡΑΜΕΝΟΙΣ, ὥς » περ κυσὶν, ἢ τράχοις, συνούσας » ὅπου γραπτέον ΚΕΚΡΑΤΗΜΕΝΟΙΣ. — Στ. 5, Κόμπου προσεῖναι.] Τὸ μὲν, Κόμπου ἐκ τῶν ΚΑ, τὸ δὲ, Προσεῖναι ἐκ τῶν ΔΑ 357. — Στ. 15, Τὴν ἐπὶ Σκαμάνδρῳ μάχην.] Ἦν Ὅμηρος ἰστορεῖ (Ἰλιάδ. 235). ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου, Παρίσησιν. ἐκεκίνητο, Ἦ Β, Παρίσησι. κεκίνητο. — Στ. 19, Ἐκεκίνητο δὲ ἡ.] Γραπτέον, Ἐκεκίνητο δὲ καὶ ἡ ἐν γὰρ ταῖς ἐπαναλήψεσι τῶν

αὐτῶν ῥημάτων ἀντιδιαιρουμένων τῷ Μὲν καὶ τῷ Δὲ, προστίθεται κομψῶς ὁ Καὶ σύνδεσμος, ὃν καὶ ὁ Λ ἐξέφρασε.

Σελ. 138, στίχ. 1, Τὴν τῶν Ὀφθαλμῶν.] Ἐκ τε τῆς γραφῆς τῶν ΑΑ, τῶν ὀφθαλμῶν, ἀνευ τοῦ πρώτου ἄρθρου, καὶ τῆς τῶν λοιπῶν, τὴν ὀφθαλμῶν, ἀνευ τοῦ δευτέρου, τρίτην ταύτην ἀμφοτέρω παραλαβῶν γέγραφα. — Στ. 3, Ἡ κόρη.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ἡ Χαρίκλεια. — Στ. 4, Ἐσκίρτων.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ἐσκαίρον, ἢ γραφῇ παρατέθεικεν ὁ Κ τὸ Ὀμηρικόν (Ἰλιάδ. Σ. 572),

Μολπή τ' ἰὺ γμῶ τε, ποσὶ σκαίροτες ἕποντο.

τούτῳ δὲ τῷ Σκαίρειν, χρήσεται ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 431) Ἡλιοδώρος. — Στ. 6, Οἱ μὲν δὴ θεαταὶ κ. τ. λ.] Κατ' ἀντιπτώσιν, περὶ ἧς εἰρήκαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 2). — Στ. 14, Ἐπιστρέψας.] Ἐν ταῖς ΑΑ καὶ ΚΑ, Ὑποστρέψας. Στ. 17, Καθάπερ βέλος.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. οἱ δὲ λοιποὶ βέλος (ἢ Β, Τέλος) ἀνευ τοῦ, Καθάπερ. τὸ, Καθάπερ παραλείπτεον εἶναι διατείνεται ὁ Κ, ὡς κομψῶς συνυπακούεσθαι δυνάμενον ὅπερ οὐδ' ἐμὲ λέληθε. ἀλλ' ἐστὶν οἶμαι πρὸς ἐκδότου λελογισμένου, μὴ μόνον τὸ κομψόν τε καὶ μὴ, θεωρεῖν ἐκάστοτε, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐμφερομένας γραφὰς περισώζειν, ὅταν μηδὲν ἔχωσιν ἀκομψόν, ἢ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπαῖδον. φέρε δὲ καὶ παραδείγμασιν ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἡλιοδώρου πισίωσόμεθα τὰ λεγόμενα. τοιαῦτα δὲ ἐστί, (σελ. 55) Καθάπερ ἀπὸ ὑσπληγος, (σελ. 230) Οἶον ἐπὶ σκοπὸν, (σελ. 265) Ὡσπερ βέλει, (σελ. 374) Καθάπερ αὐλοῦς, (σελ. 412) Οἶονεὶ κέρας, (σελ. 432) Καθάπερ σάλπιγγι. — Στ. 18, Τοσοῦτον . . . ὃ διαλείπον εἰς ὕψτερον ἐμετρήθη.] Ἡμάρτηται πάντως ἡ γραφή. ἐν μὲν γὰρ ταῖς ΑΑ, ἀντὶ τοῦ, Τοσοῦτον, ἐμφέρεται, Τοσοῦτων, ὅπερ οὐκ ἀπεικότως συντάξειεν ἂν τις τῷ Ὀργυιῶν ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, λείπει τὸ Ὅ, ὡς τὸ Διαλείπον ἀναφέρεσθαι ἀμέσως εἰς τὸ Πλήθος. ὑπονοῶ τοίνυν γεγραφέναι τὸν Ἡλιοδώρον, « Τοσοῦτων (ἢ Τοσοῦτον) παρέφθη τὸν Ἄρ » κἀκα ὀργυιῶν πλῆθος διαλιπὼν, ὡς ὕψτερον ἐμετρήθη » καθάπερ ἐξέφρασε κατὰ λέξιν καὶ ὁ Α, *Laissant derriere lui l'Arcadien de plusieurs brasses, comme l'on le mesurà puis pres.* — Στ. 20, Πθλύς . . . ἐμπίπτει.] Χαίρει τῷ Πολύς

Εὐριπίδης ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ Σφοδρὸς· τοῦτο δὲ ἀντ' ἐπιρ-
ρήματος τοῦ Σφοδρῶς.—Στ. 22, Τὸν φοίνικα κομιζόμενος.]
Οὐ μάχεται τοῦτο τοῖς ἰσορουμενοῖς περὶ τῶν κατὰ τὴν Ἑλ-
λάδα τεσσάρων ἀγῶνων, ὧν τὰ μὲν Ὀλύμπια Κότινον εἶχεν
ἑπαθλον, τὰ δὲ Πύθια, Μῆλα (ἢ κατ' ἄλλους Μηλέαν), τὰ
δὲ Νέμεα, Σέλινον, τὰ δὲ Ἰσθμια, Πίτυν. καὶ γὰρ, ὡς φησι
Πλούταρχος (Συμποσιακ. Η, δ'), τῶν τεσσάρων τούτων ἀγῶ-
νων ἄλλου ἄλλον ἔχοντος στέφανον ἴδιον, ὁ φοῖνιξ κοινὸς ἦν
ἀπάντων. εἰκὸς δὲ καὶ τὰ περὶ τῶν ἐπάθλων ἄλλοτε ἄλλως
δαιτηθῆναι· καὶ τῶν Ἰσθμίων γὰρ ἦν ὅτε οὐ αἶτις, ἀλλὰ
σέλινον ἦν τὸ ἑπαθλον, ὡς αὐτὸς αὖτις εἶρηκε Πλούταρχος
(Αὐτ. Ε, γ' καὶ Τιμολέοντ. § 26). ἄλλως τε, τῷ στεφανου-
μένῳ ἐγὶ ὄπωδ' ἰδὼν τῶν καταλεχθέντων στεφάνων νικητῆ οὐδὲν
ἐκώλυε καὶ φοῖνικος σπάδικα προσεπιδιδόναι· ὁ δὲ καὶ ῥητῶς φέ-
ρεται παρὰ Πausanίᾳ (Η, σελ. 697) « Οἱ δὲ ἀγῶνες φοῖνικος
» ἔχουσιν οἱ πολλοὶ στέφανον· ἐς δὲ τὴν δεξιὰν ἔστι καὶ παντα-
» χοῦ τῷ νικῶντι ἐσιθόμενος φοῖνιξ ».

Σελ. 139, σί. 5, Μοίρας τῆς νυκτὸς παρωχηκυίας.] Καὶ
τοῦτο ἐξ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Κ, 252),

..... παρωχηκεν δὲ πλέων νύξ
τῶν δύο μοιρῶν, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λείπειται.

Στ. 5, Οὐκ ἀποκναίεις.] Οὐκ ἔρρωται ἡ λέξις· ὀρθῶς μὲν
γὰρ ἂν λέγοιτο, Ἡ διήγησις μικκυνομένη οὐκ ἀποκναίει σε·
ὁ δὲ ἀνάπαλιν λέγων, Οὐκ ἀποκναίεις τὴν διήγησιν, ἀκυρο-
λογεῖ· χωρὶς εἰμὴ ἐπὶ τοῦ, Ἀποκόπτεις, ἢ γουν παύεις τὴν
διήγησιν, ἐχρήσατο τῇ λέξει, χρῆσιν οὐδὲ ταύτην ἀνεπίλι-
πτον, καίπερ τὸ Ἀποκόπτω κυρίως σημαίνοντος τοῦ, Ἀποκναίω,
ὄθεν καὶ Κνήσματα (παρὰ τὸ Κναίω) τὰ εἰς μικρὸν συγκεκομ-
μένα. ἴσως οὖν γραπτέον μετὰ τῆς προθέσεως, Καὶ πρὸς τὴν
διήγησιν μικκυνομένην οὐκ ἀποκναίη. — Στ. 6, Φιλότητος,
κόρον.] Φιλότητα λέγει τὴν μετὰ γυναικὸς μίξιν, ἐξ Ὀμή-
ρου (Ἰλιάδ. Ν, 636) λαβῶν,

Πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος.

τριχῶς δὲ ἠμάρτηκεν ἐνταῦθα Ἡλιόδωρος, τοῦ Ὀμήρου καθ-
απτόμενον πλάττων τὸν Κνήμωννα, διότι τὸ ψεῦδός ἐστι τὸ
μὴ εἶναι κόρον φιλότητος, καὶ ὅτι ἀκόλαστον τὸ τοιοῦτον δόγ-

μα, καὶ τῷ τὰ Μιλησιακὰ συγγράφοντι μάλλον, ἢ Ἡλιοδῶρῳ πρέπον, καὶ ἄλλως οὐκ ἀναγκαῖον τῇ διαθέσει τοῦ δράματος. φέρε γάρ, εἰ οὕτως ἔλεγέ, « Ἐγὼ καὶ Ὀμήρῳ μέμ- » φομαι, πάτερ, πάντων κόρον εἶναι φήσαντι· τὰ γὰρ τοιαῦτα » διηγήματα, κατ' ἐμὲ κριτὴν οὐδεμίαν φέρεي πλησμονήν· » εἰδέ τις καὶ τῆς Θεαγένους νίκης, μνημονεύοι. κ. τ. λ. », μὴ ἂν παρὰ τοῦτο κεκολοβῶσθαι φαίμεν τὸν λόγον; μακρῶν ἄρα ἀμεινὸν Πίνδαρος ἐμιμήσατό τε καὶ ἐξηγήσατο τὸν Ὀμηρὸν εἰπῶν (Νεμ. Ζ, 77),

..... Κόρον δ' ἔχει
Καὶ μέλι, καὶ τὰ τέρπν' ἀνθ' Ἐφροδίσια.

Στ. 8, Οὔτε καθ' ἡδονήν.] Ἐξετόπισα τὸ ἄρθρον, παρεισερπύσαν ἀβλεψία τῶν γραφάντων· πλὴν εἰ μὴ τις εἰς τὸ ἐγκλινόμενον, τῷ (ἤγουν, τινὶ) τρέπειν αὐτὸ βούλοιο, Οὔτε τῷ καθ' ἡδονήν ἀνυόμενον— Στ. 11, Ἀδαμάντινος ἢ σιδηροῦς τὴν καρδίαν.] Πλούταρχος ἐν τῷ, Πῶς ἀντίς ὑπ' ἐχθρῶν ὠφελοῖτο, φησὶ, « Κεῖνος ἐξ ἀδάμαντος ἢ σιδάρου κεχάλκευται μέλαι- » ναν καρδίαν », παραλαβὼν ἐξ οὐκ οἶδα τίνος ποιητοῦ, ὃν παρωδεῖ ἐνλαῦθα καὶ Ἡλιοδῶρος.— Στ. 19, Πυρὶ γιγνομένη.] Οὐκ ὀρθῶς ὁ Μ οἶεται διορθωτέον εἶναι, Πυρὶ ἐγγιγνομένη, ἢ Πυρὶ πλησίον γιγνομένη. — Στ. 23, Λάθοιμεν ἂν, ἐπισκοπῶν.] Διέστισα τὸ προθετικῶς συναφθὲν τῷ Ἐπισκοπῶν, τρέψας εἰς τὸν δυνητικὸν σύνδεσμον. — Στ. 24, Παραπέμποι.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἄρα πέμποι.

Σελ. 140, σλ. 2, Αὐτούς.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Αὐτὸς ἐν δὲ ταῖς ΚΑ, Ἀκτάς. — Στ. 3, Ἰξισθ'.] Οὕτως ἐνταῦθα διὰ τοῦ ἰ ἢ Β.

Σελ. 141, σλ. 4, Σεσηρὸς.] Ἐξηγεῖται Ἡσύχιος τὸ Σεσηρῦαι διὰ τοῦ « Γελῶσαι κατὰ (γρ. μετὰ) θυμοῦ, ἢ ἐν ὑποκρίσει, ἢ » προσποιητῶς ». ἐστὶ δὲ ἀπὸ τοῦ Σαίρω, τοῦ δηλοῦντος τὸ τε ὑποφαίνειν τοὺς ὀδόντας χαίνοντα, καὶ τὸ ἄλλως λεγόμενον Σαρόω, ἤγουν φιλοκαλῶ. ἐπεὶ δὲ τῶν χαίνοντων αὐτως, εἰς τὰ πλάγια ἐκατέρωθεν τοῦ στόματος παρέλκεται καὶ οἶον ῥυτιδοῦται τὸ πρόσωπον, ἐντεῦθεν ἢ τῶν πολλῶν συνήθεια, παραφθείρασα τὸν δεύτερον σχημαλισμὸν, ἐποίησε τὸ Σαρόνω, τροπῇ τοῦ Σ εἰς Ζ (ὡς καὶ ἐν τῷ Ζόχος ἀπὸ τοῦ Σόγχος, καὶ

ἄλλοις) ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ τε ῥυτιδῶ καὶ τοῦ ῥυτιδοῦ-
μαι. — Στ. 5, Τηνάλλως.] Οὕτως αἱ ΚΑ. ἡμαρτημένως
ἄπαντες οἱ πρὸ ἐμοῦ (οὐδ' αὐτοῦ τοῦ Κ ἐξηρημένου) Τηνάλλως
ἔγραψαν δι' ἐνὸς λ· σύγκειται γὰρ ἡ λέξις ἐκ τοῦ Τὴν ἄρθρου
καὶ τοῦ ἄλλως ἐπιρρήματος, συνυπακουομένου ὀνόματος τοῦ,
Ῥδόν, ἢ ἄλλου του τοιοῦτου. τοῦτο δὲ δῆλον ἐκ τε τοῦ παρα-
κειμένου Πλανᾶσθαι (οἱ γὰρ πλανώμενοι οὐ τὴν ἐπὶ τὸ
προκείμενον ἀλλὰ τὴν ἄλλως, ἤγουν τὴν ἐπ' ἄλλα φέρουσαν
ἔνται), καὶ μάλιστα ἐκ τῆς Πλατωνικῆς (Θεαιτ. σελ.
172) ῥήσεως ταυτησί, «Οἱ δὲ λόγοι αἰεὶ περὶ ὁμοδούλου,
» πρὸς δεσπότην καθήμενον· καὶ οἱ ἀγῶνες οὐδέποτε ΤΗ-
» Ν Α Λ Λ Ω Σ, ἀλλ' αἰεὶ Τ' Η Ν περὶ αὐτοῦ». ταύτη προσθεῖ-
ναι οὐκ ἀκαιρον καὶ τὸ τοῦ Ἀριστοφάνους (Ὀρν. 4) διαλελυ-
μένως τε καὶ ἐντελῶς ἐξενεγκόντος αὐτὸ δὴ τοῦτο τὸ Τηνάλλως,

Τί, ὦ πόνηρ, ἄνω κάτω πλανύττομεν;

Ἄπολούμεθ', Α Λ Λ Ω Σ Τ' Η Ν Ῥ Δ Ὀ Ν προφορῶμεν·

ἐρεῖ δὲ προῖων (σελ. 221) καὶ Ἡλιόδωρος «Εγὼ δὲ τηνάλλως
» πόρρωθεν εἰσώομην». — Στ. 16, Ἐφην.] Πρασεῖθηκα τοῦτα
ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 17, Δ' ἑαυτόν.] Πρόδηλος ἡ αἰτία τῆς
διορθώσεως.

Σελ. 142, στ. 20, Τὸ αἰδούμενον.] Ἦγουν τὴν αἰδῶ. Με-
τοχαῖς ἀντ' ὀνομάτων χρῆσθαι φιλεῖ Ἡλιόδωρος, οἷον, Τὰ
λογιζόμενον (σελ. 71) ἀντὶ τοῦ, Τὸν λόγον, Τὸ ἠδόμενον
(σελ. 178) ἀντὶ τοῦ, Τὴν ἠδονὴν, Τὸ θυμούμενον (σελ. 365)
ἀντὶ τοῦ, Τὸν θυμόν, καὶ ἀλλαχοῦ. ἦν δὲ καὶ τοῖς Ἀρχαίοις
ἐν χρήσει τὸ σχῆμα τοῦτο, οἷον τὸ παρ' Εὐριπίδῃ (Ἰφιγ.
Αὐλ. 1270),

Οὐδ' ἐπὶ τὸ κείνου βουλόμενον ἐλήλυθα.

τῶν δὲ μεταγενεσθέρων μάλιστα πάντων καὶ κατακόρως ἐχρή-
σατο Πλούταρχος, οἷον (Μαρκέλλ. §. 2) «Μεμιγμένον
» ἀπαύστῳ θυμούμενῳ τὸ αἰδούμενον» ἀντὶ τοῦ Μεμιγμένῃν
ἀπαύστῳ θυμῷ τὴν αἰδῶ. — Στ. 24, Ἰατρῶν.] Ἐκ τῶν
ΚΑ καὶ ΑΑ.

Σελ. 143, στ. 14, Ὁρᾶν ἐμὲ Χαρίκλεια.] Ἀπὸ κοινοῦ
παραλαμβανομένου τοῦ Εὐχεται. ἐν τῇ Β γράφεται, Ὁρᾶν ἐμὲ

Χαρίκλειαν· ἐν δὲ ταῖς ΔΑ 707, Ἐρᾶ μου Χαρίκλεια.—Στ. 16, Ἐπιλαβόμενος.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ.

Σελ. 144, σλ. 1, Πρὸς γάμον.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Καὶ πρὸς γάμον, μετὰ τοῦ συνδέσμου. — Στ. 9, Ξίφος τούμῳ ἀργή-σει.] Ἐξ Εὐριπίδου τοῦτο παρωδῆσθαι ἐσημειωσάμεθα ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 5). — Στ. 10, Πείθεσθαι.] Ἀπαρεμφατικῶς γραπτέρον, ὡς γράφεται ἐν ταῖς ΑΑ, ὑπαγορεύει καὶ τὸ προσ-εχῶς εἰρημένον Πράττειν, περὶ δὲ τῶν τοιούτων ἐλλειπτικῶν φράσεων, φθὰς ὁ λόγος διείληφε (σελ. 133). — Στ. 25, Μηδενὸς τῶν μειζόνων ὀχλήσαντος.] Οὕτως ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, ἀντὶ τοῦ Μηδενὶ τ. μ. ὁ. τῶν λοιπῶν· ἐν δὲ ταῖς ΔΑ 568 γρά-φεται, Μηδενὶ τῶν νομιζομένων ὀχλήσαντος. ἔστι δὲ τῶν γρα-φῶν τούτων οὐδεμία σαφής· εἰ μὲν γὰρ τὸ, Ὀχλήσαντος, συνάφῃς τῶ, Ἐμοῦ, ἀγνωστότερον, Μηδενὶ τῶν μειζόνων ὀχλήσαντος, ἵνα ἢ τὸ λεγόμενον, Εὐδήλον ἦν ὅτι εἴξει τὸ πάθος καὶ τῇ πρώτῃ ἐμοῦ προσβολῇ, καίπερ οὐδενὶ τῶν μειζόνων πράγματα παρασχόντος, τουτέστι μηδένα τῶν μειζόνων θεῶν ἢ δαιμόνων ἐπικαλεσαμένου εἰς Θεραπείαν τῆς κόρης. ταύτην δοκοῦσι τὴν γραφὴν προελέσθαι ὁ τε Λ καὶ Α, καίπερ ἀτελῶς πάνυ ἐκφράσαντες ἀμφοτέροι τῶν λεγομένων τὸν νοῦν. ταύτην δὲ καὶ τῇδε τοῦ Πλουτάρχου (Ἐπτ. Σοφ. συμποσ. § 5) τῇ ῥήσει πιστώσασθαι πως ἔστιν, « Ἦωου τὸν καθαρμὸν, ὦ » Διόκλεις, ἔφη, κινεῖν διανοῆ, καὶ παρέχειν πράγματα τοῖς » Τροπαίοις, ὡς τινος δεινοῦ καὶ μεγάλου συμβάντος ». εἰ δὲ τὸ Ὀχλήσαντος εἰς ἄλλο τι παρά τὸν Καλάσιριν ἀναφέρῃς, τινικαῦτα γραπτέον Μηδενὸς· καὶ ἔσται ὁ νοῦς, Εὐδήλον ἦν ὡς εἴξει τὸ πάθος καὶ τῇ πρώτῃ ἐμοῦ προσβολῇ, καίπερ μη-δενὸς τῶν μειζόνων θεῶν ἢ δαιμόνων ὀχλήσαντος τῇ Χαρικλείᾳ, καὶ προτρεφάμενου εἰς ἔρωτα. τοῦτο δὲ συνάδει μᾶλλον τοῖς μικρὸν ὑστερον ῥηθισομένοις (σελ. 147), « Οὐ διήμαρτες εἰπῶν » δαιμονᾶν τὴν κόρην· ΟΨΑΕΪΤΑΙ γὰρ ὙΠΟ ΔΥΝΑ- » ΜΕΩΝ, ἄς αὐτὸς κατέπεμψα, καὶ τούτων ΟΨΚ » ΕΛΑΧΙΣΤΩΝ κ. τ. λ. », ἃ δοκεῖ μὲν, οὐκ ἔστι δὲ ἐναντία τοῖς πρώτοις· τούτῳ γὰρ ἀκριβῶς ἐπισπαιότερον ὅτι διπλῆ ἦν ἡ πεπρασμένη Θεραπεία τοῦ Καλασίριδος· ἢ μὲν γὰρ πρώτη τοῦτο μένον ἐπιγέλλετο, τὸ μαλάξαι τὸ ἦθος τῆς Χαρικλείας,

καὶ εἰς ἔρωτα τρέφαι τὴν τέως δοκοῦσαν ἀνέρασλον· ὃ δὴ καὶ κατωρθωκέναι κομπάζει, μηδεμιᾶς τῶν μειζόνων δυνάμεων ὀχλησάσης τῇ κόρῃ. τῆς δὲ τελευταίας σκοπὸς ἦν τὸ τρέφαι τὸν ἔρωτα Χαρικλείας ἐπὶ Ἀλκαμένην, ἣν δὴ θεραπεΐαν, προσποιεῖται μήπω κατωρθωκέναι Καλάσιρις, καίπερ οὐκ ἐλαχίστας καταπέμφας ἐπὶ τὴν κόρην δυνάμεις.

Σελ. 145, σφ. 2, Τὴν προσοῦσαν οὐσίαν.] Τίμι τις ταῦτ' ἂν ποτε πιστεύσει; μακρῶ πιθανωτέρως ἂν εἶπε, Τῆς οὐσίας τὸ πλεῖστον μέρος· πλὴν εἰ μὴ οἱ κατὰ τὸν Ἡλιοδώρον ἰατροὶ ἐκ λησιείας τὸν βίον εἶχον. ἀλλὰ παρὰ λησιῶν τίς αἰτεῖ θεραπεΐαν, ἢ προσαγομένην προσίεται; — Στ. 7, Ὡς Ἀχιλεῦ κ. τ. λ.] Ἐξ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Π, 21 καὶ ἀλλαχοῦ). οἱ πρὸ ἐμοῦ, Πηλέως, ἀντὶ τοῦ, Πηλέος. — Στ. 8, Ὁ λόγιος Ἀκισθίνος.] Λόγιοι ἄρα προσηγορεύοντο ἐπὶ Ἡλιοδώρου οἱ Ἰατροὶ· καὶ ἡμᾶς δὲ τοὺς νέους Ἕλληνας Ἐξοχώτατοι καλούμενοι χαίρουσιν οὐ μόνον οἱ ἀληθεῖς Ἴατροι, οὐς Ἰσοθέους ὠνόμαζεν ὁ τῶν Ἰατρῶν ἐξοχώτατος Ἰωποκράτης, ἀλλὰ καὶ οἱ παρὰ τῷ Γαληνῷ Ἰάλεμοι Ἴατροι, οὓς ἂν τις κατὰ τὸν Κομικὸν Ἐριννύων ἀπορῥῶγας καλέσειε δικαιότερον· τὸ δὲ κύριον Ἀκισθίνος πέπλασται ἀδεία μυθιστορικῆ παρὰ τὸ Ἀκίεσθαι ῥῆμα, ὃ πρῶτας καὶ πάλαι σημαῖνον τὸ ῥάπτειν, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 197), μετηνέχθη ἐπὶ τὸ Χειρουργικὸν τῆς Ἰατρικῆς μέρος, ὡς τῶν Χειρουργῶν σύρραπτόντων τὰ ἔλκη, εἶτα δὲ καὶ ἐπὶ πᾶσαν ἀπῶως θεραπεΐαν. ὅθεν Ἀκισθίης, οὐ μόνον ὄν ἢ συνήθεια ῥάπτειν καλεῖ, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἴατρος. ἐνδέχεται δὲ καὶ κύριον ὄνομα γεγονέναι τὸ Ἀκισθίνος, ὡς καὶ ὁ Ἀκουμένος, ἰατρός καὶ αὐτὸς οὕτω καλούμενος, οὗ μέμνηται Πλάτων ἐν Φαίδρῳ, καὶ τρίτος ἄλλος Ἀκισίας, ἰατρός ἀφυῆς, ἐξ οὗ καὶ ἡ παροιμία, Ἀκισίας ἰάσατο, ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἰωμένων, ἢ φησιν ὁ τὰς παροιμίας συλλέξας Ζηνόβιος (Α, νβ'). αἰνίττεται δὲ πῶς διὰ τούτων τὰ κατ' Ἀντίοχον, ὃς ἐρασθεῖς τῆς ἰδίας μητριᾶς Στρατονίης, γυναικὸς δὲ Σελεύκου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ χαλεπῶς διὰ ταῦτα νοσήσας, τοῦ Ἰατροῦ ἐπινοῖα, τὴν νόσον ἐξανευρόντος, καὶ τὸν γάμον αὐτῷ καταπράξαντος, ἰάθη, ὡς φησι Πλούταρχος (Δημητρ. § 38) καὶ Λουκιανὸς (περὶ τῆς Συρ. Θεοῦ § 17.). ἦν δ' ἄρα ὁ Ἴατρος

Ἀντιόχου Ἐρασίστρατος, ὃν Ἀκεσίλιον μὲν πλασάμενος Ἡλιόδωρος ἐνταῦθα καλεῖ, Πανάκιον δὲ Ἀρισταίνετος (Ἐπιστολ. Α, 17) ὀνομάζει, ψυχρῶς πάνυ καὶ ταύτην τὴν ἱστορίαν, ὡς καὶ τάλλα, μιμήσασθαι βουληθεῖς. — Στ. 9, Τῷ καρπῷ . . . ἀπὸ τῆς ἀρτηρίας.] Ὁ μὲν Πλούταρχος τὴν ἀταξίαν καὶ θόρυβον τῶν σφυγμῶν καταμνησάμενος τὸ πάθος τῷ ἱατρῷ Δουκιανὸς δὲ οὐ τῷ καρπῷ ἀλλὰ τῇ καρδίᾳ τὴν χεῖρα ἐπιβαλεῖν αὐτὸν λέγει. προσσημειούστων δὲ οἱ φιλόμουσοι νέοι, γυμνασίας ἕνεκα τοῦ κριτικοῦ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦθ', ὅτι ὁ μὲν Ἡλιόδωρος, καλῶς ποιῶν, τὰ μέτρια διαλέγεται περὶ τούτου· ὁ δὲ Ἀρισταίνετος τῇ γελοιοτάτῃ τῶν νόσων λογοδιάρροια συνεχόμενος, ἀπειροκάλως τὸν ἅπαντα λόγον ἐξυφαίνει, καὶ πιθηκίζει γελοῖως, μιμῆσθαι καλῶς μὴ δυνάμενος. — Στ. 14, Ἱατρική.] Ἐν τῇ Β, Ἱατρικός· ἴσως ἐξ ἀμείνονος γραφῆς τῆς, Ἱατρός. — Στ. 15, Οὐδὲν ἂν οὐδαμῶς.] Χαίρει τῇ παρηχητικῇ ἐπαναλήψει τοῦ, Οὐδεὶς, καὶ τῶν συσλοίχων, ἐν μὲν ποιηταῖς Εὐριπίδης (Κύκλωπ. 120),

.....ἀκούει δ' οὐδὲν οὐδεὶς οὐδενός·

ἐν λογογράφοις δὲ Πλάτων (Φιλήβ. σελ. 19), «Οὐδεὶς εἰς» οὐδὲν οὐδενός ἂν ἡμῶν οὐδέποτε γένοιτο ἀξίος». τοῦ αὐτοῦ δὲ ἐστὶν (Μενεξέν. σελ. 249) ἐκ τοῦ ἐναντίου καὶ τὸ «Πᾶσαν» πάντων παρὰ πάντα χρόνον ἐπιμέλειαν ποιουμένη». — Στ. 18, Δεῖ.] Ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 22, Ὅταν συμπάσχη . . . συνωφελεῖται θεραπευομένῳ.] Οὕτω διώρθωκα, ἐξελὼν τὸν ἀνανταπόδοτον Μέν, καὶ τρέψας τὸ ὑποτακτικὸν εἰς τὸ ὀριστικόν, ἐν ἧ ὁ νοῦς, Ἡ ψυχὴ οὐ προηγουμένως θεραπεύεται ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ καὶ ὠφελεῖται· ἀλλὰ συνωφελεῖται τῷ σώματι θεραπευομένῳ, ἡνίκα συμπάσχει κακουμένῳ. οὕτω δὲ ἐξέφρασε τὸ χωρίον καὶ ὁ Α. εἰ γὰρ φυλάξεις τὸν Μέν, παρεμβλητέος καὶ ὁ Δὲ μεταξὺ τοῦ, Συνωφελῆται, καὶ, Θεραπευομένῳ· καὶ ὁ νοῦς ἔσται, Ἡ ψυχὴ οὐ προηγουμένως, ἀλλὰ τότε μόνον θεραπεύεται ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ καὶ ὠφελεῖται, ὅταν συμπάσχη μὲν κακουμένῳ, συνωφελῆται δὲ θεραπευομένῳ τῷ σώματι. τοῦτο δὲ ἀσυλλόγιστόν πως ἐστὶ· καὶ τοι οὐδὲ τὸ πρῶτον πάνυ τι ἠκρίβωται. οὐ γὰρ μόνη ἡ ψυχὴ διὰ τὰς κακώσεις

κακώσεις τοῦ σώματος νοσεῖ, ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα πολλάκις δι' ἐπιθυμίας, ἐλπίδας, φόβους, λύπας, ἡδονὰς ἀμέτρους, καὶ ὅλως διὰ πάθῃ ψυχῆς σφοδρὰ, ἀρρώσκει· καὶ οὐδὲν ἀνύσεις θεραπεύων αὐτὸ, ἂν μὴ πρῶτον ἐκεῖνα ὡσπερ κῆρας τῆς ψυχῆς ἀποβάλλῃς. διὸ καὶ Ἴπποκράτης (περὶ Παθῶν § 44) σοφῶς παραινεῖ λέγων «Ὅ, τι ἂν σοι δοκῆ τούτων ἀσθενέουσιν, ἐσθ' ὅρων τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν προσφέρειν . . . μάλιστα γὰρ αὖ οὕτως ὠφελῆς (γρ. ὠφελείας)».

Σελ. 146, στ. 7, Κυλοιδιά.] Οὐκ ὀρθῶς οἱ πρὸ ἡμῶν (πλὴν τοῦ Μ) διὰ διπλοῦ τοῦ λ. σημαίνει δὲ τὸ Κυλοιδιά, ὡς φησι Τίμαιος (Πλατων. Λεξ.), «τὰ κῦλα οἰδαίνειν· κῦλα» δὲ τὰ ὑπὸ τοὺς ταρσοὺς τῶν ὀφθαλμῶν μυώδη σαρκία». ἔστι δὲ πολλὴ ἡ λέξις παρ' Ἴπποκράτει, σχεδὸν τι πανταχοῦ διφθορογραφουμένη (Κοῖλα) κακῶς, ὡς καὶ παρὰ τῷ Τιμαίῳ· γίνεται δὲ τὸ Κυλοιδιά οὐ μόνον ὑπὸ νόσου ἢ ἀγρυπνίας, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ πληγῶν· ὃ καὶ Ἀριστοφάνης (Λυσιστρ. 472) ἐδήλωσεν εἰπὼν,

..... ἐὰν δὲ τοῦτο δράς, κυλοιδιάν ἀνάγκη.

καὶ τὸ ἐχόμενον δὲ, τὸ βλέμμα διέρριπται, ἰαίρικῶς ἐκπέφρασαι, οὐχ ὡς ὁ Α ἐξεδέξατο, *Distortus est*, ἐρμηνεύσας, (ὅπερ ἐστὶ, Διέστραπται μᾶλλον ἢ, Διέρριπται), ἀλλ' ὡς ὁ Α, *Le regard vague et essoré*. τοῦτο γὰρ καὶ Ἴπποκράτης (Κωακ. Προγν. 218) βούλεται διὰ τοῦ, «τὰς ὄφθιας πυκνὰ διαρρίπτειν», ὃ μικρῶ πρόσθεν (σελ. 122) ἀκυρωτέρως διὰ τοῦ, «Ὄμμα ἠνεμωμένος, ἐξέφρασεν Ἡλιόδωρος.—Στ. 8, Ὀχριά, σπαλάγχθον οὐκ αἰτιωμένη.] Σοφῶς καὶ τοῦτο, καὶ τῇ ἰατρικῇ παρατηρήσει κατάλληλον· ἢ γὰρ ὠχρίατις ἐπὶ σπαλάγχθοις, ἢ πατι καὶ σπαλῆνι μάλιστα, κακουμένοις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ γίνεται· «Ὀκόσοι δὲ πουλὸν χρόνον Ὠ'ΧΡΟ'Ι φαίνονται. . . εἰ» δέναι χρὴ τούτους τὴν κεφαλὴν ὀδυνωμένους, ἢ περὶ τὰ ΣΠΛΑΓΧΝΑ ἀλγύματα ἔχοντας (Ἴπποκράτ. Β. Προρφήτ. § 39)». — Στ. 9, τὴν διάνοιαν ἀλύει.] Ταῦτ' οὗτο φησὶν Ἴπποκράτης (περὶ Παρθεν. § 2) πάσχειν τὰς ἀραιὰς γάμου παρθέτους, κολλουμένας συνοικεῖν ἀνδράσιν, «Ἵπὸ» δὲ τῆς κακίης τοῦ αἵματος ἀλύων καὶ ἀδημονέων ὁ θυμὸς» κακὸν ἐφέλλεται», κακίην αἵματος λέγων τὴν μὴ κατὰ

φύσιν ἔξιν αὐτοῦ. Ἀλύειν δὲ ἐστὶ τὸ δυσφορεῖν, ὃ καὶ διὰ τῆς παρακειμένης λέξεως, Ἀδημονεῖν ἱκανῶς ἐδήλωσε. — Στ. 11, Τὸν ὄγκον. . . καθήρηται.] Οὐδὲ τοῦτο τῆς ἰατρικῆς ἀπεξένωται διδασκαλίας· ὄγκου γὰρ καθάρσεις καλοῦσιν ἰατρῶν παῖδες τὴν ἔνδοσιν, ἰσχνωσιν καὶ σύντηξιν τοῦ σώματος. τὸ δὲ ἐχόμενον, Ζητιτέος σοι κ. τ. λ. τοιοῦτόν ἐστι, Ζητεῖν χρὴ τὸν ἰασόμενον, ἢ γουν τὸν δυνάμενον ἰάσασθαι (τοῦτο γὰρ ὁ μέλλων ἐνταῦθα βούλεται)· εἴη δ' ἂν ὁ τοῦτο δυνησόμενος μόνος ἂν ποθεῖ Χαρίκλεια. ἐρμηνεύειν τὰ πᾶσι δῆλα, ἢν ἂν οὐ μόνον περιττὸν ἀλλὰ καὶ πρὸς ἑαυτοῦ τε καὶ τῶν ἄλλων ἀφειδούτος ἐκδότου, εἰ μὴ τοῖς πρὸ ἡμῶν ἐκδόταις τε καὶ μεταφρασταῖς κακῶς ἦν ἡρμηνευμένον τὸ χωρίον. — Στ. 15, Ὁκ μόνον.] Ἐξήλειψα τὴν ἀντωνυμίαν. σόλοικον γὰρ τὸ λέγειν, Ἐγὼ κακείνη γιγνώσκει· ἄλλωστε τοῦ Ἐγὼ προηγησαμένου ἡδὴ ἄκαιρος ἢ ἐπανάληψις. — Στ. 25, Ἡ πάντα χρύματα.] Ἐλλειψις τοῦ Μᾶλλον· ἔχει δὲ χώραν ἐν πολλοῖς μὲν καὶ ἄλλοις ῥήμασι, μάλιστα δὲ ἐν τοῖς προαιρετικοῖς λεγομένοις, οἷόν ἐστι τὸ Βούλομαι, Εὔχομαι, καὶ τὰ τοιοῦτότροπα.

Σελ. 147, στ. 2, Ἡκειν.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ἡκει· ὅπερ οὐ χεῖρον. — Στ. 6, Δαιμονᾶν.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Δαιμονιᾶν. Ἑλληνικώτερον δὲ τὸ πρῶτον (καὶ γὰρ καὶ τὸ συνώνυμον οὐ Κακοδαιμονιᾶν, ἀλλὰ Κακοδαιμονᾶν). τοῦτο δὲ ταῦτο βούλεται τῷ, Δαιμονίζεσθαι, ὅπερ ἢ κοινὴ συνήθεια παρὰ τῶν Εὐαγγελιστῶν ἔλαβε. — Στ. 7, Ἀλλόκοτον.] Ὁ Ἐτυμολόγος, καθ' ὑπερβασμὸν φησὶ γεγονέναι τὸ Ἀλλόκοτον ἀπὸ τοῦ Ἀλλότοκον. ἐπεὶ δὲ τοῦτο παίζειν, οὐκ ἔτυμολογεῖν ἐστὶ, φέρε, μακρὰ χαίρειν φράσαντες ταῖς ἀλλοκότοις ἔτυμολογίαις ταύταις, πειρασώμεθα ἀνερευνησαι τῆς μέχρι δεῦρο ἀγνώστου λέξεως τὴν γένεσιν. προπαραφετέον δὲ ἐστὶ τὰς τῶν Γραμματικῶν ἐρμηνείας τοῦ σαφεστέρου χάριν. Ἡσύχιος μὲν οὖν φησὶν, « Ἀλλόκοτα· ἀκατάλληλα, ἐναντία, ἀκατάστατα, ἀλλοφυῆ, » ἐξηλλαγμένα, ἰδιόκοτα ἐξ ἄλλων (γρ. καὶ στ. Ἰδιόκοτα, » ἐξ ἄλλα)· ὁ δὲ Ἐτυμολόγος ἐξηγεῖται τὸ Ἀλλόκοτον, « Ἀν- » ὅμοιον ἢ ἐξ ἀνομοίων συνεσθῶς, ἐξηλλαγμένον καὶ ἰδίωτροπον» ὁ δὲ Σουίδας, « Ἐναντίον, ξέρον, ἀλλοφυές, ἐξ ἄλλου (ἴα.

πᾶνλαῦθ.γρ. Ἐξαλλον) ἀσυνάρτητον, ἀλλότριον ». δῆλον τοίνυν ἐκ τούτων ὅτι σύγκειται τὸ Ἀλλόκοτος ἐκ τε τοῦ Ἄλλος καὶ τοῦ Κότος. ὁ δὲ Κότος τῆς Ὀργῆς τούτῳ μόνον διαφέρει τῷ ἔμμονος ὀργῆ εἶναι, εἰ χρὴ πιστεῦειν τοῖς Γραμματικοῖς. τὴν Ὀργὴν δὲ ὅτι λαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ Τρόπου, Ἡθους, ἢ Γνώμης, οὐδεὶς ἠγνόηκεν· οὐκ ἀπεικὸς ἄρα καὶ τὸν συνώνυμον αὐτῆς Κότον ταῦτὸ σημεῖναι παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις· καὶ ἔσται ἄρα τὸ Ἀλλόκοτος ταῦτὸν τῷ Ἰδιόκοτος, Ἰδιότροπος, Ἰδιογνώμων. ἐντεῦθεν ἡ κοινὴ συνήθεια (ἥτις οὐδὲ τὸ Ἀλλόκοτον ἀγνοεῖ), παραλλάξασα τὴν σύνθεσιν (κατὰ τὸ Ἀλοδημία καὶ Ἀποδημία τῶν Ἀρχαίων), Ἀπόκοτον εἶπε, τὸν Τολμηρὸν οὕτω λέγουσα, καὶ ῥῆμα ἐκ τούτου ἐσχημάτισε τὸ Ἀποκοτῶ, ταυτόσημον ὄν τῷ Ἀποτολμῶ· τὰ γὰρ Τολμηρὰ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ Ἀλλόκοτα, ξένα, ἐξηλλαγμένα, καὶ ἐναντία τοῖς ὑπὸ τῶν ἄλλων πραττομένοις ἐστί, καὶ οἱ Τολμηροὶ, Ἰδιοτροποὶ τινες καὶ Ἰδιογνώμονες εἰκότως ἂν λέγοιντο. ὅτι δὲ τὸ Ἀπόκοτον συγγενές ἐστι τῷ Ἀλλοκότῳ, δηλοῖ καὶ τὸ παρ' Ἰπποκράτει Ἀποργέστερον, ἐκ τῆς συνωνύμου τῷ Κότῳ Ὀργῆς συγκείμενον, ὅπερ ὁ Ἐρωτιανὸς Ἀπηνέστερον ἐξηγήσατο, ἀπηνῶν τινῶν ὄντων ἔργοις τε καὶ λόγοις καὶ αὐτῶν τῶν Ἀποκότων καὶ τολμηρῶν, ὡς ἴσασιν οἱ καὶ κατὰ μικρὸν αὐτοῖς ὀμιλήσαντες. παρατεθείσθω δὲ τοῦ σαφοῦς ἕνεκα καὶ παράδειγμα ἐκ τοῦ Πλουτάρχου· ἐκεῖνος γὰρ, περὶ Γαίου Γράκχου τὸν λόγον ποιούμενος, τοῦ καταλιπόντος τὸν ἐν Σαρδόνι ὑπάτον Ὀρέστιν, ᾧ ἔταμίευε, καὶ τολμήσαντος εἰς Ῥώμην παραγενέσθαι ἀνευ δόγματος τῆς Βουλῆς, ταῦτά φησιν (Γρακχ. § 2,), « Εὐθύς ἐξέπλευσε πρὸς ὀργὴν, καὶ » φανείς ἐν Ῥώμῃ παρ' ἐλπίδας, οὐ μόνον ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν » αἰτίαν εἶχεν, ἀλλὰ καὶ τοῖς πολλοῖς ἈΛΛΟΚΟΤΟΝ » ἐδόκει τὸ ταμίαν ὄντα προαποσῆναι τοῦ ἀρχοντος ». εἴ τις οὖν ἐρμηνεύων τῇ καθωμιλημένῃ γλώσσῃ τὸ χωρίον τουτὶ τοῦ Πλουτάρχου, ἀνθυποβάλοι τῷ Ἀλλοκότῳ τὸ τῆς συνήθειας ἈΠΟΚΟΤΟΝ, οὐδὲν ὅλως λυμανεῖται τῶν λεγομένων τὸν νοῦν. — Στ. 20, Δυνάμεων.] Σημείωσαι καὶ πάλιν τὴν λέξιν ἐκ τῆς Χριστιανικῆς παιδείας οὔσαν. πολὺ γὰρ ἐν ταύτῃ τὸ, Δυνάμεις τῶν οὐραίων, Δυνάμεις νοεραὶ καὶ ἀσώματοι κ. τ. λ.

ἐπὶ Ἀγγέλων λεγόμενον, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν Δαιμόνων. οἶδε δὲ καὶ ἡ μυθολογία Δυναμηρῶς Θεοῦς οὕτω λεγομένους τοὺς μίζοντας τῶν Θεῶν καὶ πρεσβυτέρους, ὡς πρὸς τοὺς Ἡρώας ἢ ἡμιθέους, περὶ ὧν ἴδε Σαλμασίου τὰς εἰς τὸν Αἴλιον Σπαρτιανὸν σημειώσεις (σελ. 40). — Στ. 21, Ἄς εἰκὸς ἦν ἐκείνην.] Τὸ μὲν Ἄς ἐκ τῶν ΚΑ, τὸ δὲ Ἐκείνην ἐκ τε τούτων καὶ ἐκ τῶν ΑΑ, λαβὼν διώρθωκα τὸ χωρίον. — Στ. 25, Ἄντιθεός τις.] Ἀπορήσειεν ἂν τις εἰκότως ἐνταῦθα, τί παθὼν ὁ Α ἠρμήνευσε, *Quelque jeune homme*, ὡσπερ ἂν εἰ ἀνέγνω, ἢ ἀναγνωστὴν ὑπέλαβεν, Ἡθεός τις, καίπερ μηδεμίᾳς τοιαύτης μῆτε ἐν ταῖς ΑΑ, μῆτε ἐν ταῖς ΚΑ ἐμφορομένης γραφῆς.

Σελ. 148, στίχ. 4, Μαγχανεῖαις κ. τ. λ.] Ἐτρεψα τὴν γενικὴν εἰς δοτικὴν, Μαγχανεῖαις τραχυνούσαις, ἵν' ἔχη συντάττεσθαι τῷ Ἀνάγραπτος, ὃ δὴ καὶ προῖον (σελ. 151) δοτικῇ συνάπτει « Βασιλείῳ μὲν συμβόλῳ τὸν κύκλον ἀνάγραπτον » καὶ (σελ. 335) « Γράμμασι δὲ ἱεροῖς τισιν ἀνάγραπτος ». ἐνδέχεται μένοι καὶ ἀντί τοῦ Ἀνάγραπτος (ὃ λείπει ἐκ τῶν ΑΑ) γεγραφεῖν πάλαι τὸν Ἡλιόδωρον, Ἀνάμεστος, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 355) « Τελετῆς Θειοτέρας ἀνάμεστος ». — Στ. 9, Ἐλθὼν τε οὐ κατηγόμενον.] Λείπει τὰ τέσσαρα ταῦτα ῥήματα ἐκ τῶν ΑΑ. Εἶσα μὲν τοι κατὰ χώραν ὡς ἀναγκαῖα, τὸν Τε μόνον σύνδεσμον ἐξελὼν· εἰκὸς γὰρ τὸν Καλάσιριν τὸ οὕτω μακρὸν διήγημα τῆς ταινίας, οὐχ ὅπου ἐνέτυχεν αὐτῷ Χαρικλῆς, ἀλλ' ἐπανιόντα οὐ κατήγετο κατὰ σχολὴν ἐπιλέξασθαι. — Στ. 11, Οὐ δημοτικοῖς, ἀλλὰ βασιλικοῖς.] Διττὰ παρ' Αἰθίοφι γράμματα, ὡς καὶ παρ' Αἰγυπτίοις, βούλεται Ἡλιόδωρος, τὰ μὲν, Δημοτικά, παρ' ἀμφοτέροις καλούμενα (Ἰδ. καὶ Ἡρόδοτ. Β, λς'), ἀ δὲ παρ' Αἰγυπτίοις Ἱερά, ἢ Ἱεράδικα, ἢ Ἱερογλυφικά καλεῖται, ταῦτα ὑπὸ Αἰθίοπων Βασιλικά προσαγορευόμενα· καίπερ Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου (Γ, γ' καὶ δ') οὐκ ἀσαφῶς παρεμφαίνοντος, ἐνὶ μόνῳ κεχρημένων εἰδει γραμμάτων τῶν Αἰθίοπων, τοὺς Αἰγυπτίους παραλαβόντας Ἱερογλυφικά προσαγορεύσαι ταῦτα· « Ἰδίων γὰρ Αἰγυπτίοις ὄντων γραμμάτων, τὰ μὲν δημῶδη » προσαγορευόμενα πάντας μανθάνειν, τὰ δ' Ἱερά καλούμενα, » παρὰ μὲν τοῖς Αἰγυπτίοις μόνους γινώσκειν τοὺς Ἱερεῖς

Ὡς παρὰ τῶν πατέρων ἐν ἀπορρήτοις μανθάνοντας, παρὰ δὲ
 Ὡς τοῖς Αἰθίοφιν ἅπαντας τούτοις χρῆσθαι τοῖς τύποις. φέ-
 ρεται δὲ καὶ ἐν τοῖς εἰς Δημόκριτον ἀναφερομένοις βιβλίοις
 (παρὰ Διογένη. Λαερτ.) ὑπομνήματα δύο, τὸ μὲν, Περὶ τῶν
 ἐν Βαβυλῶνι ἱερῶν γραμμάτων, τὸ δὲ, Περὶ τῶν ἐν Μερῶν ἱερῶν
 γραμμάτων, τὴν ἐπιγραφὴν ἔχοντα. ἀλλ' οὐκ εὐχερὲς ἐν τοῖς
 τοιούτοις ἀνευρεῖν τὴν ἀλήθειαν, εἴγε, καὶ αὐτοῖς Αἰγυπτίοις
 τοῦ τε Ἡροδότου καὶ τοῦ Διόδωρου διστὰ γράμματα προσμαρ-
 τυροῦντων, Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς (Στρωμ. Ε, σελ. 657)
 καὶ Πορφύριος (ἐν Βίῳ Πυθαγόρου σελ. 15) τρισσὰ φησὶν αὐ-
 τοὺς ἐσχηκέναι, οἷς τῶν καθ' ἡμᾶς τῆς Ἀγγλῶν καὶ τέταρ-
 τον εἶδος γραμμάτων ἐπεδαφίλευσατο. — Στ. 13, Ὁμοί-
 ωται.] Ἐνικῶς, ἐν τῶν ΚΑ, ἐξ ὧν λείπει καὶ τὸ προσεχῶς
 ἐπιφερόμενον Καί. — Στ. 15, Περσίνα.] Ἐν ταῖς ΚΑ, διὰ
 τῶν δύο ἦν, Περσίνα, δι' ὅλου τοῦ δράματος· εἰκὸς δὲ μάλ-
 λον τὸ δι' ἐνός· ἐπλάσατο γὰρ τοῦτο κατὰ τὸν τύπον τῶν
 διὰ τοῦ ἦν Φηλυκῶν πατρωνυμικῶν, ὡς ἀπὸ τοῦ προγόνου
 Περσέως δῆθεν. — Στ. 21, Οὔτε σε. . . οὔτε.] Τρέφαντι τὸ
 ἡμαρτημένον, Ὅτε, τῶν πρὸ ἐμοῦ πάντων, εἰς τὸ Οὔτε, ἐξ
 ἀνάγκης καὶ τὸ ἐπιφερόμενον, Οὐδὲ, εἰς ταῦτ' οὗτο μετα-
 κοσμητέον ἔδοξε· καίπερ ἔστιν ὧν οὐδὲν κωλύει καὶ τὸ Οὐδὲ
 τῶ Οὔτε ἐπακολουθεῖν διατεικομένων. — Στ. 22, Ὑδά-
 σπην.] Πέπλωσται πρὸς τὸ Ἰστασπης κύριον ὄνομα Περσικόν.
 ἴσως δὲ καὶ ὁ Ὑδάσπης, ποταμὸς οὗτω καλούμενος τῆς Ἰνδικῆς,
 ὑπηγόρευεν αὐτῷ τὸ ὄνομα. — Στ. 23, Γενάρχη.] Ἐν ταῖς ΑΑ,
 ἐνλαῦθά τε καὶ δι' ὅλου σχεδὸν τοῦ δράματος τούτου, Γενάρχη·
 ἐν δὲ ταῖς ΚΑ ὅτε μὲν τέτρασυλλάβως, ὡς ἐνλαῦθα, ὅτε δὲ τρισυλ-
 λάβως, ἢ δὲ τοῦ Ἡλίου λατρεία καὶ εἰς ἐκεῖνον ἀναφορὰ τοῦ γένους
 κοινὴ καὶ τοῖς Περσῶν βασιλευσιν, οἱ καὶ Μίθραν ἐκάλουν αὐτὸν
 (Στράβ. ΙΒ, σελ. 732), καὶ Μασσαγέται δὲ μόνον θεῶν ἐσέβοντο
 τὸν Ἡλίον (Ἡρόδοτ. Α, σις')· καὶ πάντες Αἰβυες Ἡλίῳ Φύουσιν
 ὡς θεῶ (Αὐτ. Δ, ρσπ). εἰκὸς μέντοι τοὺς Αἰθίοπας ἀντιποιήσα-
 σθαι τοῦ Ἡλίου τοσούτω μάλλον, ὅσα καὶ παρ' αὐτοῖς ἐμυθεύοντο
 εἶναι αἰ τοῦ Ἡλίου ἱπποσίαιες (Στράβ. Α, σελ. 35). ὅτι δὲ καὶ
 τὸ τοῦ Μίθρα ὄνομα οὐκ ἦν ἀγνωστον αὐτοῖς, μαρτυροῦσι καὶ οἱ
 μυθεύμενοι Μίθρας τε καὶ Φλεγύας, οἱ νόμους καὶ ἀδείξαντες

καὶ θεοσέβειαν τοῖς Αἰθίοφι (Στεφ. περὶ Πόλ. λεξ. Αἰθίοφ). καὶ οὐκ ἀπεικός, τῶν πρώτως μυθολογησάντων ἐξελληνίσαι βουληθέντων τὸν παρ' Αἰθίοφι Μίθραν διὰ τοῦ Φλεγύας ὀνόματος, τοὺς ὑψέρον ἀνδ' ἐνὸς δύο ὑπολαβεῖν τοὺς τῶν Αἰθίοπων νομοθέτας.

Σελ. 149, σλ. 5, Ἡλιος τε κ. τ. λ.] Περὶ μὲν τοῦ Ἡλίου εἴρηται μικρῶ πρόσθεν Διόνυσος δὲ ὁ ἀρχαιότατος (τρεῖς γὰρ Διόνυσους παραδέδωκεν ἡ μυθολογία), Ἴνδός ἦν ἀντιωοιοῦνται δ' αὐτοῦ πολλοὶ καὶ τῶν τὴν Λιβύην οἰκούντων παρὰ τὸν ὠκεανόν, καὶ τῶν Ἑλλήνων, ὡς φησι Διόδωρος (Γ, ξά — ογ'). Περσεὺς δὲ ὁ Διὸς καὶ Δανάης, γαμεῖ Ἀνδρομέδαν τὴν Κηφέως θυγατέρα ἐξ ἧς ἔσχε Πέρσην υἱόν, ἀφ' οὗ κατάγεσθαι Πέρσαι ἔλεγον (Ἡρόδοτ. Ζ, ρλ'). οὐδὲν δ' ἥττον Αἰθίοφιν ἢ Πέρσαι προσήκει Περσεὺς, οὐ μόνον ὅτι εἰς Αἰθιοπίαν παρεγένετο, ἀλλ' ὅτι καὶ Ἀνδρομέδαν, τὴν τοῦ Αἰθίοπων βασιλέως θυγατέρα, ἀπαλλάξας τοῦ Κήτους ἑαυτῷ γυναῖκα ἀγαγέσθαι μυθεύεται. Μέμνων δὲ, Ἡοῦς ὢν υἱὸς τῆς ἀδελφῆς Ἡλίου, Αἰθιοπῶν ἐβασίλευσεν, ὡς φησιν Ἡσιόδος (Θεογον. 983). τοῦτον δὲ φασιν ἐξ Αἰθιοπίας ὀρμηθῆναι εἰς Αἴγυπτον· ὅπου καὶ ὁ πολυθρύλληλος αὐτοῦ κολοσσός, τὸ λεγόμενον Μεμνόνειον, ἴδρυτο ἐν Θήβαις διαβάσει τὸν Νεῖλον, πρὸς τὰς Σύριγγας καλούμενας, περὶ ὧν εἰρήκαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 98). — Στ. 7, Οἱ δὲ τὰς βασιλείους κ. τ. λ.] Τὸ ὑποτακτικόν, Οἱ δὲ, ἡμαρτημένως οὕτω παρὰ πᾶσιν ἐμφερόμενον τοῖς πρὸ ἐμοῦ, ἔτρεψα εἰς τὸ προτακτικόν, Οἱ δὲ. — Στ. 10, Περιδρόμοις.] Οὐ ταῦτ' αὖ βούλονται οἱ Περιδρόμοι ταῖς Περιδρομίσι λεγομέναις ὑπὸ τοῦ Βιτρουβίου (Ε, ιά.), ἤγουν τοῖς ὑπαίθροις τόποις, εἰς οὓς χειμῶνος ἐξερχόμενοι τοῦ Ξυστοῦ ἐγυμνάζοντο, ἢ περιεπάτουν. μέμνηται δὲ καὶ Ξενοφῶν Περιδρόμων καὶ ἐπάλξεων (Κύρ. παιδ. 5'). πρὸ πάντων δ' Ὀμηρος ἐχρήσατο τῇ λέξει (Ὀδυσσ. Ε, 7), Αὐλὴν (ἤγουν ἑπαυλιν) περιδρόμον εἰπῶν, ἐπιθετικῶς. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος ἐνταῦθά τε καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 32), Περιδρόμους, οὐσιαστικῶς, τὰς σλοᾶς δοκεῖ μοι λέγειν τὰς περὶ τοὺς ἀνδρῶνας τῶν οἴκων, ἢ τοὺς ναοὺς, περὶ ὧν εἰρήκαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 95). ἐν ταύταις δὲ ταῖς σλοαῖς ἦσαν αἱ εἰκόνες τε καὶ γραφαί· ὅθεν καὶ

ἢ παρ' Ἀθηναίοις Ποικίλη σφοδρὰ λεγομένη οὕτως, διὰ τὰς ἐν αὐτῇ γραφάς. — Στ. 23, Ἀπρόσφυλον.] Ταῦτὸν τῷ Ἐκφυλον, ὅπερ Ἡσύχιος ἐρμηνεύει «Τὸ μὴ συγγενές, ἀλλόφυλον». ἐντεῦθεν ἢ κοινὴ συνήθεια καὶ ῥῆμα ἐσχημάτισε τὸ Ἐκφυλίζειν, ἢ Ἐκφυλεῖν, ὅ ἐστιν Ἐξίστασθαι τοῦ οἰκείου φύλου καὶ τῆς ἰδίας φύσεως, νοθεύεσθαι, ὡς ὅταν περὶ τινος φάμεν, «Οἱ Γονεῖς του ἦσαν χρήσιμοι ἀνθρώποι· ἀλλ' αὐτὸς ἐξεφύλισε». οὐ δεόντως ἄρα γραφικῶς ἠμαρτήσθαι τὴν λέξιν, Ἀπρόσφυλον, παρ' Ἡλιοδώρῳ τινὲς ὑπέλαβον. — Στ. 25, Ὅτι μοι παρὰ τὴν ὀμιλίαν κ. τ. λ.] Ὅτι τὰ περὶ τῆς Ἀνδρομέδας εἰκόνας, καὶ τὰ περὶ τοῦ τοκετοῦ τῆς λευκῆς θυγατρὸς ἐκ τοῦ Ἡλιοδώρου μετήνεγκεν εἰς τὴν αὐτοῦ ποίησιν ὁ Ἴταλὸς Τάστος εἰρήκαμεν ἤδη ἐν τῇ πρὸς Ἀλέξανδρον ἐπιστολῇ.

Σελ. 150, στ. 3, Ἀπὸ τῶν πετρῶν.] Ὁ γὰρ Κηφεὺς, ἀναγκασθεὶς ὑπὸ Αἰθιόπων, τῷ κήτει βορᾶν προῦθηκεν Ἀνδρομέδαν τὴν θυγατέρα, πέτρα προσδήσας, ὡς φησιν Ἀπολλόδωρος (B, δ'). — Στ. 4, Ὁμοιοειδές.] Ἐκ τῶν KA καὶ AA. Στ. 10, Ἡ πάντως.] Ἐν τῇ B, Ἡ παντός· ἐν δὲ ταῖς KA καὶ AA, ὁ παντός. — Στ. 11. Προτιμότερον.] Τοῦτο οἱ πρὸ ἡμῶν συνάφαντες τῷ προσεχεῖ Γενομένην (ὅπερ ὀρθῶς Γενομένην γράφεται ἐν ταῖς AA) ἀσαφὲς τὸ ὅλον χωρίον ἀπειργάσαντο. ὁ γὰρ νοῦς ἐστίν, Ἐγνων χαρίσασθαι σοι τὸ ἐκ τῆς τύχης ἀμφίβολον, ὅπερ ἐστὶ προτιμότερον θανάτου προδήλου, ἢ πάντως ὀνόματος νόθου, τουτέστι, Προειλόμην ἀμφιβόλῳ τύχῃ ἐπιτρέψαι τὰ κατὰ σέ διὰ τῆς ἐκθέσεως, ἢ, μὴ ἐκθεμένη, θανάτῳ σε προδήλῳ τῷ παρὰ τοῦ πατρὸς ἐπαχθισομένῳ προδοῦναι, ἢ τοῦτον ἐκφυγούσῃ ὀνομα γούν σοι νόθον περιποιῆσαι· εἶτα ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς, Γενομένην σέ τε λάθρα ἐξεθέμην, πλασάμενη τε θανάτῳ σε πρὸς τὸν ἄνδρα. — Στ. 16, Ἐλεεινῶν . . . τῶν σῶν τε.] Ὁ μὲν τε σύνδεσμος ἐκ τῶν AA προεβίληπται. ἀφείλον δὲ καὶ τὸν πλεονάζοντα, καὶ, τρέψας καὶ τὴν δοτικὴν, τῷ σῶ εἰς τὴν γενικὴν, τῶν σῶν, ἢ συνυπακουστέον· ἐξῶθεν τὸ, Παθῶν, ἢ Τυχῶν, ἢ Συμφορῶν, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, ὡς δῆλον ἐκ τῶν ἐξῆς σελ. 175, παραβαλλομένων τοῖς ἐν τῇ σελ. 173 καὶ 407. — Στ. 17, Δακρύων . . . καὶ αἵματος.] Παροιμιαικόν, ὅπερ εὔρηται παρὰ

τῷ Σουίδα (λεξ. Δίματι κλαίειν). — Στ. 18, Πρωτοτόκος.] Προπαροξυτόνως οἱ πρὸ ἐμοῦ· παρὰ δὲ τῷ Κ, ἀτόνως, ἀβλεψία τυπογράφων. — Στ. 19, Θύγατερ.] Ἐκ τῶν ΑΑ. Στ. 23, Ἀσκούσα.] Ὡς αἱ ΚΑ.

Σελ. 151, στίχ. 4, Παντάρβη.] Περὶ τῆς Παντάρβης λίθου πολλά τερατώδη καὶ ἀπίστα διηγέεται ὁ, τε Κτησίας ἐν Ἰνδικοῖς, ὃς καὶ Παντάρβαν αὐτὴν ὀνομάζει, ὡς ἐστὶν ἰδεῖν παρὰ Φωτίῳ (κώδ. οβ'), καὶ ὁ Φιλόστρατος ἐν Ἀπολλωνίου βίῳ, (Γ, μς'). — Στ. 5, Τὴν σφενδόνην.] Αἱ ΑΑ, Εἰς σφενδόνην. ἀντὶ δὲ τοῦ Καθιερωμένων, αὐταὶ τε καὶ αἱ ΚΑ, Καθιερευμένον, ἔστι δὲ ἡ Σφενδόνη, ἣν καὶ Πυελίδα ἐκάλουν, τὸ ἀνω κοῖλον τοῦ δακτυλίου ἐν ᾧ ἡ λίθος καθείργνυται ὅθεν διορθωτέον καὶ τὸν Ἡσύχιον, ἐν οἷς φησι « Σφενδόνην· τοῦ δακτυλίου τὸ » ΠΕΡΙΦΕΡΕΨ. Ἡ σφραγίς», μικρὸν μεταποιήσαντας τὴν γραφὴν τε καὶ σίξιν, . . . τὸ ΠΕΡΙΦΕΡΕΨ, ἘΝ ΗΪ ἡ σφραγίς, ἡ γοῦν, Τὸ περιφερές, ἡ σφραγίς. — Στ. 7, Εὐρομένη.] Ἐκ τῶν ΚΑ, ὡς ἀναλογώτερον, καίῳερ ἀλλαχοῦ (σελ. 415) Ἀνευραμένη, διὰ τοῦ ἀφίσαντος Ἡλιοδώρου. — Στ. 8, Κωφά.] Ἐκ Σοφοκλέους (Οἰδίω. Τυρ. 290),

Καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαιά ἔση.

ὅπου ἀρίστα ὁ Τρικλίνιος ἐξηγεῖται τὸ Κωφά, διὰ τοῦ Μάταια καὶ ἀσύστατα. καὶ γὰρ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ Κουφά (καὶ χυδαῖστοτερον Κούφια) λόγια φαιμέν, αὐτὸ τοῦτο δηλωσαὶ βουλόμενοι τὸ τοῦ Σοφοκλέους ὅθεν καὶ Κουφολογία παρ' Ἡσυχίῳ ἢ φλυαρία. ὅτι δὲ τὸ Κωφός καὶ Κούφος συγγενῆ καὶ σύσλοιχά πως εἰσὶν ἀκόματα, συνιδεῖν ἔξεστι ἀπὸ τε τῶν ἀρχαίων γραμμάτων, καὶ ἀπὸ τῆς νῦν συνηθείας. δῆλον γὰρ ἐξ ὧν φησιν Εὐστάθιος τε καὶ ἄλλοι, ὅτι μήπω τοῦ ὦ στοιχείου συγκαταλεγέντος ταῖς λοιποῖς γράμμασι, τῷ ὦ ἐχρῶντο ὅθεν καὶ τὸ νῦν Κωφός, εἰκὸς τότε γράφεσθαι Κοφός, ἢ Κόφος. ἐπεὶ δὲ καὶ αὐτὸ τὸ μικρὸν ὦ, οὐ ἐγράφετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἢ ἅπανσι, ἢ γοῦν αὐτῶν τισιν, ἐγράφετο ἄρα καὶ Κουφός τὸ Κοφός. τοῦτο δ' εἰκὸς πρώτῃν ἐσχηκεῖναι σημασίαν τὴν τοῦ Κοῖλος, εἴτα τὴν τοῦ Κενός, ἔπειτα τὴν τοῦ Ἐλαφρός· τὰ γὰρ κοῖλά τε καὶ κενά, ἐλαφρά εἰσιν. ἐντεῦθεν οὖν ὁ Κόφινος, ὃν ἢ κοινὴ συνήθεια οὐ μόνον Κοφίνιον ἀδετέρας, ἀλλὰ καὶ θυλοκῶς Κόφαν καὶ Κούφαν

Κούφαν ὀνομάζει· καὶ τὰ Κουφὰ ἀμύγδαλα ἢ καρύδια, τὰ κενὰ τοῦ καρποῦ· καὶ Κουφάριον τὸ περιεχόμενον ταῖς πλευραῖς κοῖλον τοῦ σώματος. προϊούσα δὲ ἡ χρῆσις μετήνεγκε τὸ ὄνομα ἐπὶ πάντα τὰ τῆς οἰκείας ἐνεργείας ἀπολειπόμενα καὶ οἷον ἐκενὰ ὄντα· ὅθεν οὐ μόνον ὁ βεβλαμμένος τὴν ἀκοὴν, ὃν ἡ συνήθεια Κουφὸν λέγει, ἀλλὰ καὶ ὁ παρεμποδιζόμενος τοὺς ὀφθαλμοὺς Κώφωσιν ὀφθαλμῶν πάσχειν λέγεται παρ' Ἰπποκράτει, ὡς φησιν Ἐρωτιανός. Κωφὸς δὲ ἄλλως καὶ ὁ κενὸς νοῦ καὶ φρενῶν, ὃν εἴποις ἂν, κατὰ Σοφοκλέα, οὐ μόνον Κωφὸν (Αἴαντ. 911),

Ἐγὼ δ' ὁ πάντα κωφός, ὁ πάντ' αἰθρῖς,

ἀλλὰ καὶ Κουφόνου (Ἀντιγόν. 617),

Πολλοῖς δ' ἀπάτα κουφονῶν ἐρώτων,

δήλης οὔσης κἀντεῦθεν τῆς συστοιχίας τῶν λέξεων. καὶ ἐπεὶ τὰ τῆς οἰκείας ἐνεργείας στερόμενα εἰς οὐδὲν ἐσσι χρήσιμα, ἀποτυγχάνοντα τοῦ δι' ὃ γέγονε τέλος, εἰκότως τὸ Κωφὸς μετέπεσεν εἰς τὴν σημασίαν τοῦ Μάταιος, οἷον τὰ Κωφὰ ἢ Κοῦφα ἔπει, ἀφθὰς ὁ λόγος ἐδήλωσε, καὶ τὸ παρ' Ὀμήρου Κωφὸν βέλος (Ἰλιάδ. Λ, 390) ὃ ἐσσι μάταιον, καὶ ἀποτυγχάνον τοῦ σκοποῦ, ἢ μὴ συντόμως βαλλόμενον, καὶ τὸ τοῦ Εὐριπίδου (Ὀρέστ. 1287) Ἐκκεκωφωμένον ξίφος. — Στ. 16, Τὴν ἐκ θεῶν οἰκονομίαν.] Τὴν πρόνοιαν δηλαδὴ τῶν θεῶν. καὶ μὴ παραδράμης τὴν Ἀποσιολικὴν καὶ Πατερικὴν λέξιν, ἐμφαίνουσιν τὸν Χριστιανὸν Ἠλιόδωρον. — Στ. 22, Ἀστατόν τι.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ἀστατόν τε. δείκνυται δὲ τὸ ὀρθὸν τῆς γραφῆς, Ἀστατόν τι, καὶ ἐκ παραλλήλου ἄλλου χωρίου (σελ. 179). εὐεπίφορος δὲ ὁ Ἠλιόδωρος εἰς τὴν περὶ τοῦ ἀβεβαίου τῆς ἀνθρωπιότητος τύχης γνώμην· ἢ ἐνταῦθα μὲν διὰ τοῦ Ἀστατόν ἐδήλωσεν, ἀλλαχοῦ δὲ διὰ τοῦ Ἀσταθμητόν, ἔκ τε Δημοσθένους λαβὼν, ὃς (περὶ Παραπρεσβ.) τὸν δῆμον εἶναι φησὶν, « Ἀσταθμητότατον πρᾶγμα τῶν ἀπάντων καὶ ἀσυνετώτατον, ὡς περ ἐν θαλάττῃ κύμα ἀκατάστατον, ὡς ἂν τύχοι κινούμενον », καὶ ἐξ αὐτοῦ Ὀμήρου (Ὀδυσσ. Δ, 236),

..... Ἀτὰρ θεὸς ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλω
Ζεὺς ἀγαθὸν τε κακὸν τε δίδοι.....

Στ. 24, Ταῖς Χαρικλείας.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ἐν ταῖς Χαρικλείας·
 Σελ. 152, σλ. 25, Ἄ καὶ πάσχειν αἰσχροὺν κ. τ. λ.] Ἐκ
 Σοφοκλέους (Οἶδ. Τυρ. 1409),

... Οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ', ἀ μὴδ' ἔδραν καλόν.

Σελ. 153, σλ. 8, Σύ τε εἰκότα.] Ἐτρεψα τὸν Δὲ εἰς τὸν
 ἰγκλιτικὸν Τε, τοῦτο βουλομένου τοῦ Ἑλληνισμοῦ διὰ τὸ προ-
 ηγησάμενον, Ἐγὼ τε. — Στ. 9, Ἄ γυναιξὶ κρύπτειν κ. τ. λ.]
 Ἐξ Εὐριπίδου (Ἐκάβ. 570),

Κρύπτειν θ' ἀ κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων χρεῶν.

Στ. 12, Σύ μὲν . . . σὺν πολλαῖς δὲ παρθένοις.] Καὶ τοῦτο
 ἐξ Εὐριπίδου (Ἴππολ. 437),

Οὐ γὰρ περισσὸν οὐδὲν, οὐδ' ἔξω λόγου
 Πέπονθας ὄργαι δ' εἰς σ' ἐπέσκηψαν θεῶς.
 Ἐρᾶς; τί τοῦτο θαῦμα; σὺν πολλοῖς βροτῶν.

Στ. 16, Καὶ θεῶν αὐτῶν.] Ἐξ Εὐριπίδου (παρὰ Στοβ. ξα'),

Ἐρωτα δ' ὅσῃς μὴ θεὸν κρίνει μέγαν,
 Καὶ τῶν ἀπάντων δαιμόνων ὑπέρτατον,
 Ἡ σκαιὸς ἔστιν κ. τ. λ.

Στ. 20, Περιποιῆσαι.] Ἀμεινον ἂν εἶπε, Περισῆσαι καὶ
 ἴσως τοιαύτη ἢ ἡ ἀρχαία γραφή. ἀπροσδίονυσον γὰρ ὅλως ἐν-
 ταῦθα τὸ Περιποιῆσαι, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ἐπαγόμενον, Τρέψαι.
 καὶ τὸ τοῦ Α δὲ Reduire τὸ Περισῆσαι, οὐ τὸ Περιποιῆσαι,
 εἰκότως ἂν ἐρμηνεύοι. — Στ. 23, Εἰς γάμον τρέψαι τὴν νόσον.]
 Παρὰ τὸ τοῦ Εὐριπίδου (Ἴππολ. 476) καὶ τοῦτο,

Τέλμα δ' ἐρῶσα θεὸς ἐβουλήθη τάδε.
 Νοσοῦσα δ', εὔπως τὴν νόσον καταστρέψου.

Σελ. 154, σλ. 3, Οὐκ ὀλίγον.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Καὶ οὐκ ὀλί-
 γον· περιττὸς μέντοι ὁ Καὶ, καὶ διὰ τὸ ἐπόμενον Οὖν, καὶ
 ὅτι εἰκὸς αὐτὸν ἐκ τῆς τελευταίας τοῦ Ἐάλωκεν εἰσερῆσαι εἰς
 τὸ χωρίον. — Στ. 6, Τὸν ἐμοὶ πολέμιον.] Αἰ ΚΑ καὶ ΑΑ,
 Τὸν ἐμὸν πολέμιον. — Στ. 9, Ἀπὸ τῶν ὁμοίων.] Συνοπακου-
 στέον τὸ Παθῶν, ἢ δῆλον ἐκ τῶν ἐξῆς (σελ. 413), Ἀπὸ τῶν
 ἴσων παθῶν κεινημένον. — Στ. 24, Κιστίδι.] Ἐγραψα διὰ
 τοῦ ἰ, οὕτω διορθώσαντος τοῦ Κ, ὃ κατηκολούθησε καὶ ὁ Μ.
 ἴσως δ' ἄντις προέλοιτο Κοιτίδι γράφειν· ἢ μὲν γὰρ Κιστὶς,
 ἢ Κίστις (διφορεῖται γὰρ τὰ τοῦ τόπου), ὁψοθήκην σημαίνει,

ὡς φησιν ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφάνους (Ἀχαρν. 1085 καὶ 1157)· καὶ γὰρ τὸ ἀφ' οὗ παρήκται, Κίστη, τοῦτο σημαίνει παρ' Ὀμήρῳ (Ὀδυσσ. Ζ, 76),

Μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μιν οἰκί' ἰδωδὴν.

Κοιτὶς δὲ (ἢ, ὡς γράφουσιν ὁ, τε Ἐτυμολόγος καὶ ὁ Σουΐδας, Κοίτις), κατ' Ἠσύχιον ἐστὶν « ἡ μικροτέρα κίστη, ἐν ἣ » ὁ γυναικεῖος κόσμος ἀπειτέθητο (γρ. Ἀπειτέθητο) ». καὶ δοκεῖ ἀπὸ τοῦ Κεῖμαι ῥήματος τὴν ἀρχὴν λαβεῖν τὸ ὄνομα, ἀφ' οὗ καὶ τὰ Κεῖμήλια, τὰ ἐναποκείμενα ταῖς Κοιτίσι· πλὴν εἰ μὴ τις παρά τε τοῖς προειρημένοις Λεξικογράφοις, καὶ παρά τῷ Πολυδεύει, ἔτι δὲ καὶ παρά τῷ Λουκιανῷ (ἐν τοῖς πρὸς Κρόν. § 21), ἡμαρτῆσθαι τὴν γραφὴν ὑπολάβοι τοῦ Κοιτὶς, ἀντὶ τοῦ Κυτὶς· εὗρηται γὰρ καὶ τὸ ὑψιλογραφούμενον παρά τῷ Σχολιαστῇ τοῦ Ἀριστοφάνους, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν παρά τῷ Ἀριστοφάνει (Εἰρήν. 665), ὅπου, φήσαντος τοῦ Κωμικοῦ,

Σπονδῶν φέρουσα τῇ πόλει ΚΙΣΤΗΝ πλέαν,

ὁ Σχολιαστὴς λέγει, « Πλήρη κυτίδια (γρ. κυτίδα)· Κυτίδας » δὲ ἐκάλουν τὰς κίστας κ. τ. λ. »· ὅθεν δῆλον γεγραφέναι τὸν Κωμικόν,

Σπονδῶν φέρουσα τῇ πόλει ΚΥΤΙΝ πλέαν·

οὐ γὰρ εἰκὸς τὸν Σχολιαστὴν τὸ σαφὲς Κίστην διὰ τοῦ ἵπτον σαφοῦς κυτίδα ἐξηγήσασθαι. Κυτίδα δὲ φήσας, παρεμφαίνει τὴν αἰτιατικὴν διαφορεῖσθαι κατὰ τὸ Θέμιν καὶ Θέμιδα· οὕτω γὰρ καὶ τὴν Κισλίδα, Κίστην ἐξήνεγκεν ὁ αὐτὸς Κωμικός (Ἀχαρν. 1085). ἔστι δὲ ἡ Κύτις ἢ Κυτὶς ὑποκοριστικὸν τοῦ Κύτος, ᾧ δὴ καὶ αὐτῷ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ἐχρήσατο Εὐριπίδης (Ἰων. 37),

..... Πλεπτόν ἐξάρκας κύτος

Ἦνεγκε

καὶ τοι τοῦ Κύτους γενικώτερον πᾶν τὸ κοιλότητα καὶ βάθος ἔχον σημαίνοντος. τούτου δὲ ἕτερον ὑποκοριστικὸν τὸ Κυτίον παραλαβοῦσα ἢ συνήθεια μετεποίησεν εἰς τὸ Κουτίον, ὡς καὶ τὸ Σκύζω εἰς τὸ Σκούζω, καὶ τὸ Κυλλὸς εἰς τὸ Κουλλὸς, καὶ ἄλλα πλείοστα, περὶ ὧν ἐν ἄλλοις ἐροῦμεν πλατύτερον.

Σελ. 155, στ. 2, Οὐκ εἰδέναι πόθεν, ὁμολογούσης.] Τὸ Πόθεν παρέλιπεν ὁ Δ μὴ νοήσας. καὶ ἔσθαι ἀληθῶς ἀσαφές, εἰ

μῆ, προσθεῖς τὸν καὶ ἢ τὸν γὰρ σύνδεσμον, γράφοις καθ' ὑπερ-
 βατὸν οὕτως, « Οὐκ εἰδέναι (καὶ πόθεν;) ὁμολογούσης », ἢ
 « Οὐκ εἰδέναι (πόθεν γάρ;) ὁμολογούσης ». ὁ δὲ νοῦς, Ὁμο-
 λογούσης οὐκ εἰδέναι, καὶ, πόθεν ἂν τοῦτο εἰδείν, λεγούσης.
 ὡς ἀνωτέρω (σελ. 146). καὶ προῖὼν δὲ (σελ. 221) ἔρει « Οὐ
 » μὴν ἐσπῆκεσά γε πόθεν; » — Στ. 8, Καὶ, τὸ φρόνημα
 κ. τ. λ.] Τοῦτο κακῶς ἐσιγμένον καὶ γεγραμμένον, χειρόνως
 μετέφρασαν ὁ, τε Λ καὶ ὁ Α. ἀντὶ τῆς ἐνικῆς μετοχῆς Δι-
 αναστῆσα, ἐν τῇ Β γράφεται Διαναστῆσαι, πληθυντικῶς, ἐν
 δὲ ταῖς ΑΑ, Διανάστασα, κακοτόνως, ἐν δὲ ταῖς ΚΑ,
 Διαναστάσασα, βαρβάρως. γραπτέον οὖν, Διανιστῆσα, ὡς
 διώρτωκα, ἢ γοῦν Διαναστήσασα, καὶ συναπτέον ἀδιαστίκ-
 τως τῷ προσεχεῖ Πλέον, ἵνα ἢ ὁ νοῦς, Καὶ διεγείρουσα (ἢ
 διεγείρασα) πλέον τὸ φρόνημα διὰ τὸ γένος, τουτέστιν, ὡς
 ἔμαθε βασιλέων θυγάτηρ οὔσα, προσέδραμεν, ἤγουν ἐγγυ-
 τέρῳ μου ἦλθε, καὶ ἠρώτα κ. τ. λ. οὐ γὰρ τῷ Γένει συντακ-
 τέον τὸ Προσέδραμε, ἀλλὰ τῇ συνυπακουομένῃ ἀντωνυμίᾳ
 Ἐμοί. τοῦτο δὲ μᾶλλον δῆλον γενήσεται παραθεῖσι τὸ ἐν τοῖς
 πρόσθεν (σελ. 55) εἰρημένον, « Τὸ φρόνημα πρὸς τὴν ἐξ ἄρ-
 » χῆς ἀναφέρει τύχην ». — Στ. 15, Παρ' ἐκείνοις.] Οὕτω
 καὶ αἱ ΑΑ. ἴσως δ' ἄμεινον τὸ ἐμφερόμενον ἐν τῇ Β, Παρ' ἐκεί-
 νων. — Στ. 21, Θαρσήσειν.] Ὡσαύτως καὶ ἐν ταῖς ΑΑ ἐν δὲ
 τῇ Β, Θαρρήσειν.

Σελ. 156, σλ. 4, Εἴποτε φανείης.] Ἐν τῇ Β, Εἴποτε
 διαφανείης, ἐξ ἀρχαιοτέρας ἴσως, καὶ ταύτης οὐκ ἀκόμψου,
 γραφῆς, Εἴποτε δὴ φανείης. — Στ. 15, Οὐ διὰ τοῦτο μὲν.]
 Πῶς, Οὐ διὰ τοῦτο, ὁ μαθὼν ἐκ θεῶν τὴν Χαρίκλειαν ἐν
 Δελφοῖς εἶναι, καὶ εἰς Δελφοὺς ἦκων ἵνα τὴν ἐνώμοτον τῆς
 Περσίνης ἱκεσίαν τελέσῃ; ἴσως οὖν περιγραπτέα ἢ ἀρησις
 χωρὶς εἰ μὴ τοῦτο βούλεται λέγειν, ὅτι Ἀποδημήσας Αἰ-
 γύπτου ἦλθον εἰς Δελφοὺς, οὐ διὰ σέ, ἀλλ', ἐπειδὴ πρὶν
 εἰς Δελφοὺς ἀφικέσθαι, παρεγενόμην εἰς τοὺς Αἰθίοπας,
 ἐκέρδησα θεῶν ὑποθήκην ἐκ τῆς πλάνης καὶ τὸ ἐλθεῖν ἐν-
 ταῦθα. — Στ. 25, Θεαγένει δέ.] Οὕτως αἱ ΑΑ, ἀνταπα-
 ρητικῶς πρὸς τὸν Μέν.

Σελ. 157, σλ. 4, Βασιλεύουσαν.] Ὁ μὲν Κ ἐν ταῖς ΚΑ

τὸ Βασιλεύουσα (παρὰ πᾶσιν οὕτω γραφόμενον) χρῆναι φησὶ γράφεσθαι κατὰ δοτικὴν, Βασιλευούση, διὰ τὸ προηγησάμενον, Ἐνεσί σοι ὑπολαμβάνει μέντοι τὴν ἀκατάλληλον ταύτην σύνταξιν οὐ τῶν ἀντιγραφάντων ἐμάρτημα εἶναι, ἀλλ' αὐτοῦ Ἡλιοδώρου ἰδίωμα. ἀλλ' ἡμεῖς προειλόμεθα εἰς αἰτιατικὴν τρέψαι, ὡς συνήθους οὔσης τοῖς Ἀττικίζουσι τῆς ταύτης συντάξεως, λέγω δὲ τῆς ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν μεταβάσεως, ἄλλως τε καὶ προηγουμένου τοῦ Ἔσθιν, Ἐνεσίην, ἢ Ἐξεσίην. ἔστω παράδειγμα τὸ τοῦ Λουκιανοῦ (Περὶ τοῦ Ἡλέκτρ. § 3) « Οἶε ἡμᾶς δυοῖν ὄβολοῖν ἕνεκα ἐρέττειν ἂν » Οἶς ἔξῃν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας » τῶν αἰγείρων τὰ δάκρυα; ». — Στ. 4, Θεοῖς τε τοῖς ἄλλοις.] Ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 24, Πράξοντος.] Διώρθωκα τὸ σόλοικον Πράξαντος.

Σελ. 158, στ. 2, Πρὸς ὑπερβολὴν . . . ἀνάπλεων.] Ἐν μὲν ταῖς ΑΑ γράφεται, Πρὸς ὑπερβολὴν ἕλος περίλυπον, καὶ ὅλης κατιφείας ἀνάπλεων· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ, Πρὸς ὑπερβολὴν περίλυπον, καὶ ὅλης κατιφείας ἀνάπλεων· ἢ καὶ ὅλον κατιφείας ἀνάπλεων. — Στ. 4, Ἐχρῆν τέρωσθαι.] Ἀντὶ τοῦ Ἐχρῆν, ἐν ταῖς ΚΑ, Χρῆ· τὸ δὲ Ἐσεσθαι, κοινῶς ἅπασιν ἡμαρτημένον, ἔτρεψα εἰς τὸ Τέρωσθαι, ὡς καὶ τὸ Ἀποθύειν εἰς τὸ Ἐπιθύειν. καὶ περὶ μὲν τῆς διαφορᾶς τῶν δύο τούτων συνθέτων εἴρηται καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν· ὅτι δὲ καὶ τοῦ Ἐπεσθαι ἢ τροπῇ εἰς τὸ Τέρωσθαι ἀναγκαῖα, τὴν χρῆ καὶ λέγειν;

Ὡς ἤδομαι καὶ τέρωμαι καὶ Χαίρομαι,

φησὶν Ἀριστοφάνης (Εἰρήν. 291), Δάτιδα τὸν Περσικὸν σατράπην σκώπτων ἀσλείως, οὐχ ὅτι τῷ Τέρωσθαι συνῆψε τὸ Χαίρειν, ἀλλ' ὅτι, ἀντὶ τοῦ Χαίρω, Χαίρομαι εἶπεν· ὅθεν καὶ Δατισμὸς ἐκλήθη ὁ παθητικὸς τοῦ Χαίρω σχηματισμὸς, οὐ τοῦ Πέρσου τοῦτον πλάσαντος πρώτου, ἀλλ' οὕτω λέγοντας μιμησαμένου τοὺς πολλοὺς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, ἐξ ὧν εἰκὸς καὶ τὴν κοινὴν παραλαβοῦσαν συνήθειαν κατακόρως τανῦν τῷ Χαίρομαι χρῆσθαι. τί δὲ σημαίνει τὸ Τέρωσθαι; καὶ τί διαφέρει τοῦ Ἠδεσθαι, καὶ ἄμφω πάλιν τοῦ Χαίρειν, ἔστι μαθεῖν παρὰ Πλάτωνος (Πρωταγόρ. σελ. 337, καὶ Κρατύλ. σελ. 419), καὶ Πλουτάρχου (περὶ Ἠθ. ἀρετ. § 9), καὶ

Ἀμμωνίου (λεξ. Χαρά). — Στ. 11, Τοῦ βίου . . . μετασθησομένης.] Διωρθώκα τὸ σόλοικον, Τὸν βίον μετασθησομένης· ὅτε δὲ γενικῆ συντακτέον, δηλώσει προῖων καὶ αὐτὸς Ἡλιόδωρος (σελ. 316) « Αὐλῆς τῆς ἡμετέρας . . . μεθίστασο ». — Στ. 15, Ἄετὸν ᾠμην . . . φέροντα.] Παρὰ τὸ τοῦ Κωμικοῦ (Σφ. 15),

..... Ἐδόκουν ἄετὸν
Καταπτόμενον εἰς τὴν ἀγορὰν μέγαν πάνυ,
Ἀναρπάσαντα τοῖς ὄνουσιν ἄσπίδα
Φέρειν ἐπίχαλκον ἀνεκὰς εἰς τὸν ουρανόν.

καὶ σημειῶσαι ὅτι σοφῶς τὸν Ἄετὸν Ἡλιόδωρος προείλετο τῶν ἄλλων ὀρνέων ἐν τῇ τοῦ ὀνείρου πλάσει, δηλῶσαι βουλόμενος οὐ μόνον ὅτι ἀρπαχθήσεσθαι ἔμελλε Χαρίκλεια, ἀλλὰ καὶ ὅτι οὐκ εἰς μακρὰν. κατὰ γὰρ τοὺς περὶ ταῦτα δεινοὺς (Ἄρτεμιδώρ. Ὀνειροκριτ. Β, κ'), « Σημαίνει ὁ Αἴετ' Ὁσ καὶ » τὸν ἐνεστώτα ἐνιαυτὸν· ἔστι γὰρ τὸ ὄνομα αὐτοῦ γραφέν οὐ· δὲν ἄλλο, ἢ πρῶτον ἔτος ». — Στ. 23, Τείνοι.] Εὐκτικῶς γράφειν δεῖν ἔγνωκα, χαιρούσης μάλιστα τῆς τοιαύτης διαθέσεως τοῖς ἀόριστολογουμένοις τῶν μορίων. — Στ. 24, Συνέβαλλον.] Ἴσως γραπτέον, Συνέβαλον, κατὰ τὸν ἀόριστον.

Σελ. 159, στ. 1, Τοῦ μαντικωτάτου τῶν Θεῶν.] Τοῦ Ἀπόλλωνος δηλονότι. ἴσως δὲ μετὰ τὸ Θεῶν, ἐξερρύη ἀβλεψία τῶν γραφάντων ἢ μετοχὴ ὄν· δοκεῖ γὰρ μετενηνέχθαι ἐκ τῶν τοῦ Σοφοκλέους (Ἡλέκτρ. 1481),

Καὶ μάντις ἂν ἀριστος, ἐσφάλλου πέλαι·

ἢ μᾶλλον ἐξ αὐτοῦ τοῦ Κωμικοῦ (Πλούτ. 1175),

Καὶ ταῦτα τοῦ Σωτῆρος ἱερεὺς ἂν Διός.

ἐνδέχεται δὲ καὶ τὸν Ἡλιόδωρον παραλιπεῖν τὴν μετοχὴν, διὰ τὸ ἐκ τῆς συνδρομῆς τριῶν τῶν αὐτῶν φθόγων κακόφωνον. Στ. 3, Ὄς, τῶν ἐνουπνίων κ. τ. λ.] Καὶ σίξει, καὶ τροπῇ τοῦ Ὄς (ἐν τῇ Β, Ὄς) εἰς Ὄς, διωρθωσάμεθα τὸ χωρίον· ἀνενεκτέον δὲ τὸ Ὄς πρὸς τὸ ἐπόμενον Ἀγανακτεῖς. — Στ. 6, Καὶ ὡς ἐκ χειρὸς τὸν συνοικήσοντα προσάγοντος.] Ἀσλείως πάνυ, παρὰ τὸν Ὀμηρικὸν ὄνειρον· κἀκεῖνος γὰρ (Ὀδυσσ. Τ, 548) τὸν Ὀδυσσεῖα ἐν αἰετοῦ εἶδει καθ' ὕπνου φανῆναι τῇ γυναικὶ Πηνελόπῃ ἐπλάσατο,

..... Ἐγὼ δέ τοι αἰετὸς ὄρνις
Ἦα πάρος, νῦν αὖτε τίος πόσις εἰλήλουθα.

Στ. 17, Γυναῖκας.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ.—Στ. 19, Συνέχειν.] Ἐπείγειν, ἐπισπεύδειν, ὡς δῆλον ἐξ ὧν ἐρεῖ προΐων (σελ. 436) « Ἐν συνέχοντι τῷ καιρῷ », ἤγουν Ἐν κατεπείγοντι τῷ καιρῷ. ἢ δὲ τοιαύτη ἐκδοχὴ τοῦ ῥήματος τῶν Μακεδονικῶν ἐστὶ χρόνων. — Στ. 25, Οὐδέν.] Ἐν μόνῃ τῇ Κ καὶ τῇ τοῦ Βουρδε-λότου τὸ Οὐθέν· ὅπερ ἀλλότριον Ἡλιοδώρου, αἰετοτε τῷ δια τοῦ δ σχηματισμῷ χρωμένου. καθάπτεται δὲ καὶ Φρύγιχος τῶν Οὐθεῖς, ἀντὶ τοῦ Οὐδεῖς, λεγόντων.

Σελ. 160, στ. 17, Χρησίηριον.] Χρησίηριον ἐνλαῦθα ὁ χρῆσιμος, ὡς καὶ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ (Οἶδ. Κολ. 604 καὶ 1331). — Στ. 25, Σύσπευδε.] Οὕτω διώρθωκα συνάψας τὸ κακῶς διακριθὲν εἰς τὸ Σύσπευδε, τοῖς πρὸ ἡμῶν χρῆται δὲ τῇ λέξει καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς οὐ μόνον ἀμεταβάτως (σελ. 391), ὡς ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ μεταβατικῶς (σελ. 338) « Καὶ τὴν εἰς δύναμιν ἐπικου-ρίαν σύσπευδε ».

Σελ. 161, στ. 5, Ἐπέθυσσα.] Ἐν ταῖς ΑΑ καὶ ΔΑ 706, Ἀπέθυσσα, ὁ σημειωλιεὸν πρὸς τὴν σύγχυσιν τῆς Ἐπὶ καὶ τῆς Ἀπὸ τῶν προθέσεων, περὶ ἧς καὶ πρότερον εἰρήκαμεν. ἀντὶ δὲ τοῦ ἔχομένου, Ἐσπευσσα, αἱ ΔΑ 706, Ἀπέσπευσσα, ἐξ ὀρθωτέρας οἴμας γραφῆς τῆς, Ἐπέσπευσσα. — Στ. 6, Τὸ πολυτελές.] Εἰρωνικῶς τοῦτο. — Στ. 11, Δαιτὸς μὲν κ. τ. λ.] Παρώδηται οὐκ ἀφυῶς ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ (Ἰλιάδ. I, 225),

Χαῖρ' Ἀχιλλεῦ, δαιτὸς μὲν εἴσης οὐκ ἐπίδευεῖς.

Στ. 12, Ἀκοῆς δὲ ἔτι.] Ἀντὶ τοῦ Ἐτι, ἐν ταῖς ΑΑ ἐμφέρεται, Ἄρα. — Στ. 13, Καὶ ὀπόθεν.] Τὸν Ἠ ἔτρεψα εἰς τὸν Καί, ἐπειδὴ Καλάσιρις ἦρα μαθεῖν οὐ μόνον τίνες ἦσαν τὸ γένος οἱ ἐυωχοῦμενοι, ἀλλὰ καὶ πόθεν γῆς, ὡς δῆλον καὶ ἐκ τῆς ἀποκρίσεως, Φοίνικες Τύριοι, τοῦ μὲν Φοίνικες πρὸς τὸ Οἴτινες, τοῦ δὲ Τύριοι πρὸς τὸ Ὀπόθεν τὴν ἀναφορὰν ἔχοντος. ἐκ δὲ τῶν ΑΑ λαβὼν τὸ Ὀπόθεν ἀντέβαλον τῷ Πόθεν τοῦτο μὲν γὰρ συσλοιχεῖ τῷ Τίνες, τὸ δ' Ὀπόθεν τῷ Οἴτινες. Στ. 15, Σπονδῶν καὶ τραπέζης . . . ἱεροῦς ἄλας κ. τ. λ.] Ἐν ταῖς ΑΑ ἀντὶ τοῦ Ἱεροῦς γράφεται οὐκ ὀρθῶς, Ἱερᾶς, πρὸς τὸ Φιλίας δηλοῦντι συντασσόμενον. εἰληπται δὲ ἐκ τοῦ

Δημοσθένους (περὶ Παραπρεσβ.), οὕτω συνάφαντος τὰ τρία ταῦτα « Ποῦ δὲ ἄλες, ποῦ τράπεζαι; ποῦ σπονδαί; ταῦτα » γὰρ τραγωδεῖ περιιών ». ἱερούς δὲ ὀνομάζει τοὺς ἄλας, ἐξ Ὀμήρου καὶ τοῦτο παραλαβὼν (Ἰλιάδ. I, 214),

Πάσσε δ' ἄλος θείοιο.....

Θείους δὲ ὀνομάσαι τὸν Ποιητὴν τοὺς ἄλας φασὶν οἱ ἐξηγήσαντες τὰ Ὀμήρου, ἢ διὰ τὸ γόνιμον αὐτῶν, ἢ διότι ἀσηπτα διατηροῦσι καὶ μόνιμα πολὺν χρόνον τὰ νεκρά, ἢ ὅτι κινδυνεύουσιν οἱ ἄλες τῶν ἄλλων ὄψων ὄψον εἶναι καὶ ἕδυσμα· διὸ, φησὶ Πλούταρχος (Συμποσιακ. E, 1'), καὶ Χάριτας ἔνιοι προσαγορεύουσι τοὺς ἄλας, ὅτι τῆς τροφῆς τὸ ἀναγκαῖον ἠδὲ ποιοῦσιν. — Στ. 21, Ἡρακλεῖ Τυρίῳ.] Ἄλλος οὗτος παρὰ τὸν Ἑλληνικὸν Ἡρακλέα· μυθεύεται δὲ καὶ τρίτος Αἰγύπτιος· ὁ δὲ Κικέρων (περὶ φύσ. Θεῶν, Γ, 15') τοῖς τρισὶ τούτοις τοσοῦτους ἑτέρους προστίθησιν. οὐκ ὀρθῶς ἄρα ἐπιτιμᾷ Πλούταρχος Ἡροδότῳ δύο φήσαντι Ἡρακλέας. Στ. 22, Ἐπιθύειν.] Οὕτω διώρθωκα διὰ τὰ πολλάκις ἐν τοῖς πρόσθεν σημειωθέντα.

Σελ. 162, σλ. 1, Μαλέαν ὑπερβαλόντες.] Ἄδηλον εἰ θηλυκῶς ἢ ἀρσενικῶς ἐξήνεγκε τὴν αἰτιατικὴν· καλεῖται γὰρ παρὰ μὲν Ὀμήρῳ αἱ Μάλειαί, πληθυντικῶς, καὶ, ἡ Μάλεια ἐνικῶς (Ὀδυσσ. Γ, 287 καὶ I, 80), ἢν Εὐριπίδης (Ὀρέστ. 362 καὶ Κύκλωπ. 18) Μαλέαν λέγει. εἰσὶ δ' οἱ πληθυντικῶς καὶ ὀξυτόνως, τὰς Μαλέας ἐξήνεγκαν, ὡς Στράβων πολλαχοῦ· ὁ δὲ Μαλέας ἀρσενικῶς, ᾧ καὶ Στράβων ἐνιαχοῦ χρῆται, τῶν μεταγενεστέρων ἔοικεν εἶναι. ἔστι δὲ τῆς Λακωνικῆς ἀκρωτήριον, τὰ νῦν ὑπὸ τῶν πλοῖζομένων Ἰταλῶν Ἀκρατήριον τοῦ ἀγίου Ἀγγέλου καλούμενον. Σημεῖωσαι δὲ καὶ τὸ Ὑπερβάλλειν κυρίως λεγόμενον ἐπὶ τοῦ ὑπερβαίνειν πλοίῳ ἄκραν τινὰ, ὡς καὶ Θουκυδίδης εἰρηκέ που (H, ρδ'). ἔστι δὲ τοῦτο τὸ παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς λεγόμενον *Montare un capo*. Φιλόστρατος δὲ, ἐν Ἀπολλωνίου βίῳ (Γ, κγ' καὶ Δ, ιγ'), ἀντὶ τοῦ Ὑπερβάλλειν τῷ Περιβάλλειν ἐχρήσατο, ὅπερ ἀναλογεῖ μᾶλλον τῷ παρὰ τοῖς Γάλλοις *Doublet un capo*. — Στ. 2, Τῆ κεφαλήνων προσέσχομεν.] Ἐκ τῆς B τὸ, Κεφαλήνων, ἐν ἧ παραλείπεται θάτερον τῶν δύο λλ· γράφεται δὲ ἐν τῇ αὐτῇ καὶ,

Προσέχομεν

Προσέχομεν ἀντὶ τοῦ Προσέσχομεν. Κεφαλλήνας αὐτοὺς ὀνομάζει πανταχοῦ Ὅμηρος ἢ γραφῇ κατηκολούθησε καὶ ὁ Γεωγράφος. — Στ. 4, Πυθιονίκην.] Τὴν ἐν Πυθοῖ νίκην λέγεται δὲ καὶ ἀρσενικῶς, Ὁ Πυθιονίκης (σελ. 199), τουτέστιν ὁ Πυθοῖ νικήσας. εὔρηται δὲ καὶ κύριον ὄνομα ἢ Πυθιονίκη ἑταίρας ἐνδόξου οὕτω καλουμένης, ἐρωμένης Ἀρσάλου (Παρ' Ἀθηναίῳ ΙΓ, 595). — Στ. 7, Καλλίνικος ἡμῖν ὁ τέως ἔμπορος.] Εὐγε ποιῶν ὁ Τύριος νεανίας· δεξιῶ γὰρ ἔστι πρὸς ἀνδρὸς κὰν τοῖς πατέροις, ὡς ἐν τοῖς ἔργοις καθορθοῦν· οἷα δὴ καὶ αὐτὸς, Ἀλέξανδρε φίλε, οὐ μόνον τὸν Ἐμπολαῖον Ἐρμῆν, ἀλλὰ καὶ τὰς Ἐλικωνιάδας Μούσας, ἀξίως σουτοῦ τε καὶ τῶν θεῶν θεραπεύεις· — Στ. 10, Ἐμβατήριον.] Σησημειώσθαι ἢ λέξις, Ἐμβατήριος, ὡς οὕτω καταχωρισθεῖσα ἐν τοῖς Λεξικοῖς ἐπὶ τῆςδε τῆς σημασίας. λέγει δὲ τὴν πρὸ τῆς ἀναγωγῆς, εὐπορίας ἕνεκα, προσαγομένην θυσίαν ὑπὸ τῶν ἐμβαίνειν εἰς πλοῖον μελλόντων. ὅθεν καὶ Ἐμβάσιος Ἀπολλων, ᾧ θυύουσιν ἀναγόμενοι οἱ Ἀργοναῦται· καὶ Ἐκβάσιος ὁ αὐτὸς, ὅτε, καταχθέντες εἰς Κύζικον, αὐτίς θυύουσι (Ἀπολλων. Ἀργον. Α, 404 καὶ 966). καὶ Διαβατηρίου δὲ θυσίας οὕτω λεγομένας προσάγειν εἰώθεσαν τοῖς ποταμοῖς οἱ περαιούσθαι μέλλοντες (Ἡρόδοτ. Η, ριγ', καὶ Πλουτάρχ. Λουκούλλ. § 24). Στ. 13, Βουλόμενοι.] Ἐν ταῖς ΔΑ 662, γέγραπται, Βουλόμενον, οὐκ ὀρθῶς. — Στ. 16, Εἰ γὰρ βουληθεῖς κ. τ. λ.] Ὁ Δ καὶ ὁ Α μετέφρασαν, μετακινήσαντες τὸν Γὰρ, ὡσπερ ἂν εἰ οὕτως εἶχε τὸ χωρίον, Εἰ βουληθεῖς, ἔλεγον· ἀγαθὸν γὰρ οὐδὲν κ. τ. λ. κρεῖττον δὲ τὸ, Εἰ γὰρ εὐκτικῶς ἐκδέχασθαι, ἀντὶ τοῦ, Εἶθε γὰρ. — Στ. 17, Ἀγαθὸν οὐδὲν.] Ἡ αὐτὴ γραφὴ ἐν ἅπασιν, οὐ σόλοικας μὲν, ἀκομφος δέ. γράφει τοίνυν Ἀγαθῶν οὐδὲν, οὕτως ἀπαιτούσης τῆς τῶν ἀσλειοτέρων χρήσεως· καὶ ἴσως τοῦτο ἐβούλοντο αἱ ΑΑ, ἐν αἷς ἀντὶ τοῦ προσεχοῦς Νομιοῦμεν, γράφεται Νομιοῦμεν ὦν, ῥεμβασμῶ τῆς διανοίας τὴν διόρθωσιν ΩΝ τῆς τελευταίας τοῦ Ἀγαθῶν, εἰς ὃν οὐκ ἐχρῆν ἐξωθήσαντος τόπον τοῦ γράψαντος. Στ. 18, Ἑλληνι.] Ἑλληνα ὑπέλαβον τὸν Καλάσιριν οἱ Τύριοι, ἐκ τῆς σιολῆς (σελ. 81). — Στ. 22, Μόνον.] Ταῦτο ὁ Δ καὶ Α συνῆψαν τοῖς προλεχθεῖσιν, ὁ μὲν τὴν αὔριον μόνον

Crastinum tantum ἐκφράσας· ὁ δὲ καὶ τρέψας τὸ Μόνον (ἢ Μόνην) εἰς τὸ Ὀλιν, *Tout le jour de demain*. συνηγορεῖν δ' ἔοικέ πως τῇ συναφῇ τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ ἐχομένου βιβλίου (σελ. 172) λεγόμενον, « Ἡμέραν καὶ νύκτα ἀναμεῖναι μόνην ». κρεῖττον μέλοι συνδεσμικῶς τε καὶ ἐναντιωματικῶς ἐκδέχεσθαι τὸ Μόνον, οἷα δὴ καὶ τὸ παρὰ τοῖς Γερμανοῖς *Allein*, ὅπερ καὶ τὸ Μόνον καὶ τὸ Ἄλλὰ, ἢ Ὅμως, σημαίνει. — Στ. 23, Ἄνύουσι.] Ἐν τῇ Β, Ἄνύονται, κατὰ μέσην διάθεσιν, ἢ περ ἐνταῦθα οὐ πάνυ τι ἔρρωται.

Σελ. 163, στ. 1, Προαναχθήσονται.] Τούτου, οὐκ οἶδ' ὅθεν λαβόντες, ἅπαντες οἱ πρὸ ἐμοῦ τὴν τετάρτην ἀπὸ τέλους διὰ τοῦ ἠ' ἔγραψαν. — Στ. 4, Πηκτίδων.] Εἶδος ὄργανου κιθαρῳδικοῦ ἢ Πηκτὶς, ἧς μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης (Θεσμ. 1231). ἔοικε δὲ ἀπὸ Λυδῶν τοὺς Ἑλληνας παραλαβεῖν τὴν Πηκτίδα (Πλάτων Γ. Πολιτ. σελ. 599). — Στ. 5, Ἀσσυρίον τινα νόμον.] Νόμος ἐν Μουσικῇ καλεῖται ὁ παρ' ἡμῖν Ἦχος, ὃν οἱ πάμπαν χυδαῖζοντες Χαβαῖν καλοῦσι. συνέχεε δὲ, καθὰ καὶ πολλοὶ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων τε καὶ Ῥωμαίων, τοὺς Σύρους τοῖς Ἀσσυρίοις. Σύροι μὲν γὰρ εἰσὶν εἰς οὓς οἱ Φοίνικες ἔμποροι (περὶ ὧν ὁ λόγος ἐνταῦθα) καὶ αὐτὸς ὁ λέγων Ἡλιόδωρος τὸ γένος ἀνέφερον· πλατύτερον δὲ καὶ τοὺς Καππαδόκας Σύρους ἢ Συρίους οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν, ἔπειτα δὲ καὶ Λευκοσύρους τοὺς αὐτοὺς τούτους, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν προτέρων, ἐπικεκαυμένων ὄντων τὴν χροῶν. ἐκατέρους δ' αὖ πάλιν τῶ τῶν Ἀσσυρίων ὀνόματι προσηγόρευσαν, εἴτε διὰ τὴν ὁμοιότητα συγχυθεισῶν τῶν κλήσεων, εἴτε, ὃ καὶ μᾶλλον εἰκὸς, διὰ τὸ ὑπ' Ἀσσυρίοις (καὶ αὐτοῖς Σύροις ποτὲ κληθεῖσι) γεγονέναι πάλαι τοὺς τε ἐν τῇ Φοινίκῃ Σύρους, καὶ τοὺς Λευκοσύρους ἢ Καππαδόκας (Ἴδε Ἡρόδοτ. Α, 5', καὶ ὀβ', Ε, μθ', Στράβων. Γεωγρ. ΙΒ, 544, Ις', 736, Κελλάρ. Γεωγρ. Γ, ιζ', 653). — Στ. 6, Ἀλμασιν.] Οὕτως ἐν τῇ Β. τὸ δὲ Ἀρμασι, τυπογραφικῶς ἀμαρτηθὲν ἐν τῷ Κ, ἔλαβον οἱ μετ' αὐτὸν, πλὴν τοῦ Μ. ἢ δὲ τῆς ὀρχήσεως περιγραφῆ, τὴν ὀρχησιν ἐκείνην ἐμφαίνει, ἣν ὁ Πολυδεύκης Ὀκλασμα κυρίας καλεῖ, παρεμφερῆ οὔσαν τῇ Περσικῇ λεγομένη ὀρχήσει, ἧς μέμνηται Ξενοφῶν (Κύρ. Ἀναβ. βιβλ. 5') λέγων· « Τὸ Περ-

» σικόν ἄρχεῖτο, κροτῶν τὰς πέλτας, καὶ ἄκλαζε καὶ ἀν-
 » ἴστατο· καὶ ταῦτα πάντα ἐν ῥυθμῷ πρὸς τὸν αὐλὸν ἐποίει».
 Στ. 7, Ὀλοσώματος.] Ταῖς ἀμφιβαλλομέναις τῶν λέξεων
 ἐγκατέλεξεν ὁ σοφώτατος Σχνεῖδέρος τὸ, Ὀλοσώματος· ἔστι
 δὲ οὐ τῶν ἀμφιβαλλομένων, ἀλλ' ἀπὸ τῆς κοινῆς μᾶλλον συν-
 ηθείας παρὰ συνήθειάν πως ἐσχηματισμένη. τὰ γὰρ παρὰ
 τὸ Ὀλος σύνθετα, ἀρχὴν λαβόντα ἀπὸ τῆς τῶν ἀρχαίων γλώσ-
 σης, ἐπεπόλασε μάλιστα παρὰ τοῖς νεωτέροις Ἑλλήσιν ὑπερ-
 θετικῶν χρεῖαν πολλάκις πληροῦντα. τοιαῦτα δὲ εἰσι τὸ Ὀλό-
 γυμνος, Ὀλόμοιος, Ὀλόνευρος, Ὀλοῦστερος Ὀλόχρυσος κ.
 τ. λ. καὶ ἐν ἐπιρρήμασιν, Ὀλημερίς, Ὀλονυκτίς, Ὀλοχρονίς,
 Ὀλόγυρα κ. τ. λ. ἃ ταῦτὸν βούλονται τοῖς, Ὀλωσ ἢ Δι'
 ὄλου γυμνός, Κατὰ πάντα ὁμοίος, Δι' ὄλου νευρώδης, ἢ Ὀλος
 νεῦρον, Πάντων ὕστατος, Δι' ὄλου χρυσοῦς, Δι' ὄλης τῆς ἡμέ-
 ρας, Δι' ὄλης τῆς νυκτός, Δι' ὄλου τοῦ χρόνου, Δι' ὄλου τοῦ
 γύρου. σημειωτέον δὲ παρὰ ταῦτα δύο ἐπιρρήματα κομφότα-
 τα, ἀκόμφως πάνυ παραχαραχθέντα ὑπὸ τῆς συνηθείας, τὸ
 Ὀλόπασι, λέγω, καὶ Ὀλόκαιπα· ὧν τὸ μὲν ἐστὶν Ὀλάπασι,
 ταῦτὸν ὄλωσ τῷ Παντάπασι, τὸ δὲ ἐγράφετο οἶμαι τοῖς πρώ-
 τως παραποιήσασιν, Ὀλόγκαιπαν. τοῦτο δὲ ἐστὶν Ὀλον καὶ
 πᾶν, ᾧ δὴ συνεχῶς χρῆται Πλάτων, οὐ μόνον κατ' αἰτιατι-
 κὴν, ὡς ἐν τούτοις (Α. Ἀλκιβιαδ. σελ. 109), « Ἀλλὰ μὴν
 » τοῦτό γε διαφέρει ὄλον τε καὶ πᾶν », ἀλλὰ καὶ κατὰ δοτικὴν,
 οἶον (Κρατύλ. σελ. 434), « Ὀλω καὶ παντὶ διαφέρει . . . τὸ
 » ὁμοίωματι δηλοῦν κ. τ. λ. ». — Στ. 20, Τοὺς καὶ κατὰ
 μικρὸν.] Οὕτω πρὸ πολλοῦ διορθώσας, ἐνέτυχον ὕστερον ταῖς
 ΑΑ, ἐν αἷς γράφεται μετὰ τοῦ συνδέσμου. — Στ. 25, Εὐ-
 τρεπῆ.] Ἦγουν ἠτοιμασμένην, ὡς ἐξηγεῖται Ἠσύχιος. δεόν-
 τως τοίνυν εἰς τοῦτο μετεποίησα τὸ τῶν πρὸ ἐμοῦ, Εὐπρεπῆ,
 ὅπερ ἐστὶν Εὐμορφον, κατὰ τὸν αὐτὸν Ἠσύχιον.

Σελ. 164, στ. 4, Τὸν ἐνυάλιον.] Ἐν ταῖς ΚΑ οὐδετέρως,
 Τὸ ἐνυάλιον. τὸν Ἐνυάλιον οἱ μὲν τὸν αὐτὸν εἶναι βούλονται τῷ
 Ἄρει, οἱ δὲ ἕτερον. ἐνταῦθα δὲ ἐπιθετικῶς ἐκληπτέον τὸν πο-
 λεμικόν, συνυπακουομένου τοῦ Κέλαδον, ἢ Ἰμνον, ἢ τινος ταιού-
 του, ὡς δῆλον ἐκ τῶν πρόσθεν εἰρημένων (σελ. 50) « Οὐδὲ τὸν
 » ἐνυάλιον ἐνιοὶ κέλαδον ἀνασχόμενοι ». — Στ. 5, Ἐπιδου-

ποῦντες.] Ἐκ τῆς Β, μόνως σωσάσης τὴν ὀρθὴν ἀνάγνωσιν· τὸ γὰρ Ἐπικτυποῦντες τῶν λοιπῶν ἀπαξ ἀπάντων οὐκ ἔστιν ἄλλ' ἢ ἐπεξήγησις τοῦ Ἐπιδουποῦντες. παρωδεῖ δέ πως τὴν παρ' Ὀμήρω (Ἰλιάδ. Λ, 44) τῶν θεῶν ἐπιδούπησιν,

..... Τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἶσα
 Λάμπ' ἘΠ' Ἰ δ' ἘΓΔΟΎΠΗΣΑΝ Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη.

ὅπου καὶ διορθούσθω ἡμῖν ἐν παρόδῳ τὰ Ἐνετίησιν ἐκδοθέντα σχόλια, οὕτως ἔχοντα, «Οὐ μόνον τῇ ὀπλίσει, ἀλλὰ καὶ ταῖς» ΔΗΜΟΣΙΑΙΣ προφαντάζει τὸν ἀκροατὴν», μεταγραφουσι, ΔΙΟΣΗΜΙΑΙΣ. — Στ. 8, Προσελιηφότες.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 14, Ἀφιππεύσαντο.] Τουτέστιν Ἐφ' ἵππων ἔφυγον. ἀμεινον δ' ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας τὸ Ἀφιππάσαντο, ὧ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 508) ἐχρήσατο.

Σελ. 165, σλ. 3, Ἄλλ' εὐθύμους.] Ταύτην τὴν γραφὴν ἐξέφρασαν ὁ, τε Λ καὶ ὁ Α. ἐν μὲν τοῖς ταῖς ΚΑ καὶ ΔΑ 568 γέγραπται, Ἄλλ' ἀνευθύμους· ἐν αὐταῖς δὲ ταύταις καὶ ταῖς ΑΑ ἐμφέρεται καὶ, Ἄλλ' ἀνευθύμους. — Στ. 5, Νῶ... ἐπιδακρύσας.] Παρακεκινδύνευται τὰ τῆς μεταφορᾶς. εἰ γὰρ καὶ Νῶος ὀφθαλμοὺς φαμέν, καὶ τυφλὸς τὸν νοῦν εἴρηκε Σοφοκλῆς (οἶδ. Τυρ. 371), καὶ, Μύσας τῷ λογισμῷ, εἶπέ που Πλούταρχος (Πομπ. § 60), οὐ διὰ τοῦτο καὶ πάντα τὰ τοῖς ὀφθαλμοῖς ὅπως οὖν προσόηλα μετενεκλίον ἐπὶ τὸν νοῦν. ὅρος γὰρ ἐν τοῖς τοιοῦτοις αὐτὸ τὸ καλὸν τῷ πιθανῷ συζευγνύμενον· οἶον, ἐπὶ τοῦ προκειμένου παραδείγματος, εἰ συγχωρήσαιμεν Ἐπιδακρύειν τὸν νοῦν, τί μὴ καὶ, Λημᾶν αὐτὸν φήσομεν, καὶ Σκαρδαμύττειν; καὶ τί γὰρ οὐ πάσχειν τῶν ὅσα πάσχουσιν ὀφθαλμοί; — Στ. 14, Ἐπεῖχε.] Ἦγουν Ἐκώλυεν, ὡς καὶ κατωτέρω (σελ. 169). οὕτω διώρθωκα τὸ προφανῶς ἡμαρτημένον Ἐπεῖχεν, ὅ ἐστι καθ' Ἠσύχιον «Ἐπέβαλλεν (γρ. Ἐπέβαλλον)». — Στ. 17, Οὐδὲ ἐννοήσεις... προκειμένον.] Ὀλον τοῦτο πρὸς τῷ κακοζήλῳ καὶ τὸ ἀπίθανον ἔχει· οὐδὲ γὰρ εἰκὸς παρθένον εὖ τετραμμένην, καὶ τῆς Ἀρτέμιδος Ζάκορον, γνωμολογεῖν ἐν καιρῷ τοιοῦτω περὶ τῶν ἔραστῶν, ἄλλως τε καὶ ἀποχρώσης τοῦ ὄρκου τῆς ἀπαιτήσεως.

Στ. 25, Ὀμιλήσει.] Ἐκ τῶν ΚΑ.

Στ. 166, σλ. 5, Τὴν τε ἔστιαν ἐσχάραν.] Ὁ Οὐαλκηναί-

ρος, ἐν ταῖς εἰς τὸν Ἀμμώνιον σημειώσεσι (σελ. 48), οὐκ ἀπι-
 θάνως γραπτέον εἶναι ἐνταῦθα διατείνεται, Τὴν τε ἐστίας
 ἐσχάραν (ἄφειλεν ἐνάρθρως λέγειν, Τὴν τε τῆς ἐστίας ἐσχάραν)-
 ἀλλ' ἐνδέχεται τὸν Ἡλιόδωρον ἐπιθέτικῶς καὶ κλητικῶς ἐνλαῦθα
 χρῆσασθαι τῷ Ἑστίαν. ὡς γὰρ φαμέν Φιλίαν κεφαλὴν, παρὰ τὸ
 Φίλιος, καὶ Ἰκεσίαν χεῖρα παρὰ τὸ Ἰκέσιος, οὐδὲν κωλυόντων τῶν
 οὐσιαστικῶν Φιλία καὶ Ἰκεσία, οὕτω καὶ Ἑστίαν ἐσχάραν ἔστιν
 εἰπεῖν, παρὰ τὸ Ἑστίος, ὃ φθὰς ἐχρήσατο (σελ. 48) ὡς ἐπιθέτω
 χωρὶς εἰ μὴ τις ἠμαρτήσθαι κἀκεῖ τὴν γραφὴν φήσειε. —
 Στ. 7, Ἐπιθύσαντος.] Οὕτω καὶ πάλιν διορθωτέον ἔγνων ἐξ
 αὐτοῦ τοῦ Ἡλιόδωρου, φήσαντος οὐ πολλῶ πρόσθεν (σελ. 161),
 «Τοῦ λιβανωτοῦ λαβὼν ἐπέδυσα». ἔχω δ' ἐνταῦθα ὁμολο-
 γοῦντά μοι καὶ τὸν Οὐαλκηνναῖρον. — Στ. 22, Περιεστοι-
 χισμένων . . . συνεχομένων.] Οὕτως ὀρθῶς ἡ Β. ἢ αὐτὴ δὲ καὶ
 Γινομένων ἀντὶ τοῦ Γεγονότων. αἱ ΑΑ, Περιεστοιχισμένων, κατὰ
 γενικὴν, καὶ Συνεχόμενον, κατ' αἰτιατικὴν. ἀναφέρεται δὲ τὸ
 Περιεστοιχισμένων πρὸς τὸ Πολιτῶν καθ' ἣν ἔφημεν καὶ ἐν τοῖς
 πρόσθεν (σελ. 120) μέσσην διάθεσιν.

Σελ. 167, στ. 5, Περιττὸν μὲν ἴσως.] Ἐν τῇ Β, Περιτ-
 τὸν γε λοιπὸν ἴσως. — Στ. 8, Εἶδον ὀφθαλμοῖς.] Παρωδῆ
 τὴν πῆρῳσιν Τειρεσίου τοῦ μάντιος, ὃς γυμνὴν λουομένην ἰδὼν
 τὴν Ἄρτεμιν, πρόσμιμον ἔλαβε τῆς οὐ θεμιτῆς ὀράσεως τὴν
 τῶν ὄψεων στέρῃσιν. — Στ. 11, Καὶ πρὸς Δαίμονα.] Ἐν τῇ
 Β, Καὶ πρὸς δαίμονας. ἄμεινον δὲ ἐνικῶς· πρόδηλον γὰρ ὅτι
 πεπαιρομιάκε τὸ Ὀμηρικὸν (Ἰλιάδ. Ρ, 103),

Ἄμφω κ' αὐτίς ἰόντες ἐπιμνησαίμεθα χάρις,
 Καὶ πρὸς δαίμονά περ

Στ. 12, Ἡ τίς.] Οὕτω διώρθωκα· καὶ οὕτως ἐξέφρασεν ὁ
 Α. ἐνδέχεται δὲ καὶ, Καὶ τίς, γεγραφέναι τὸν Ἡλιόδωρον,
 ἢ γραφῇ κατηκολούθησεν ὁ Α. — Στ. 13, Κίνδυνον.] Ἐν ταῖς
 ΚΑ καὶ ΑΑ, Πόλεμον· ἔστι δὲ τοῦτο ἐπεξήγησις. ὁ γὰρ Κίν-
 δυνος παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν συγγραφέων, τὸν Πόλεμον σημαί-
 νει κατ' ἐξοχὴν, ὡς καὶ τὸ Κινδυνεύειν, τὸ Πολεμεῖν, οἷόν ἐστι
 καὶ τὸ, Μ'Α ΤΟΥΣ ἘΝ ΜΑΡΑΘΩΝΙ ΚΙΝΔΥΝΕΥΣΑΝΤΑΣ,
 ὁ ἱερώτατος τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ἑλληνικῶς φρονούντων ὄρκος.
 Στ. 14, Κάμοι.] Ἀντὶ τοῦ Καὶ ἐμοί. οὕτως ἔγραφα ἐκβαλὼν τὸ

Σόλοικον Καί μοι, ἐπειδὴ ἡ ἔκκλησις οὐκ ἔχει χώραν ἐν οἷς ἀλλή-
διαβολὴ θεωρεῖται προσώπων· ὁ γὰρ νοῦς, Οὐ μόνον αὐτὸς
φίλον εἶχες αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ ἐμοὶ εἰσποιεῖν ἔσπειρες, — Στ.
16, Οὐκουν.] Ἀνεβίβασα τὸν τόνον, ἕνεκα τῆς διαφόρου ση-
μασίας. — Στ. 17, Ἐσπέρας.] Ἐν τῇ Β, Ἡμέρας.

Σελ. 168, σί. 3, Προσαγγεῖλαί με.] Μηνύσαι ἑμαυτὸν
ἀξίον θανάτου, ἢ φησι Σουίδα. τοῦτο γὰρ βούλεται τὸ Προ-
αγγέλλειν καθ' αὐτό· ὃ μὴ νοήσας ὁ Κυσίερος, ἀσαφές τῇ
κακῇ σίξι καὶ μεταφράσει ἀπειργάσατο. Γράφει τοίνυν τὸ τοῦ
Σουίδα, « Προσαγγέλλει. Ὁ δὲ ἑαυτὸν προσαγγέλει· ἀντὶ τοῦ
» μηνύει ἑαυτὸν ἀξίον θανάτου ». μετὰ φραζε δὲ, Προσαγγέλλει,
Defert. Ille vero se defert. Id est, Se ut morte dignum declarat.
Στ. 7, Ἐρημος καὶ θεύλατος.] Ἐκ τῆς Εὐριπίδου Ἀνδρομά-
χης (851 - 854). — Στ. 11, Εὐρεσιν.] Ἀμεινον ἂν εἶπεν
Ἀνεύρεσιν. — Στ. 15, Ὑμῶν.] Οὕτω διώρθωκα. καὶ ὁ Α δὲ
δευτεροπροσώπως ἐξήνεγκε. — Στ. 20, Πατήσαντες.] Ση-
μείωσαι τὸ τῆς κοινῆς συνηθείας, ἀπ' αὐτῶν ἤδη τῶν Ἡλιο-
δώρου χρόνων ἀρξάμενον· φαμέν γὰρ, Οἱ κλέπται ἐπάτησαν
τὴν πόλιν, τὸ χωρίον, τὸν οἶκον κ. τ. λ.

Σελ. 169, σί. 3, Εὐρεσιν.] Ὁρθῶς ἐνταῦθα τὸ Εὐρεσιν,
καὶ οὐχ ὡς ἐν τοῖς μικρῶ πρόσθεν. ἐκεῖ μὲν γὰρ Ἀνεύρεσιν
ᾧφειλεν εἰπεῖν, διὰ τὸ ἐζητῆσθαι τὴν ἀρπαγεῖσαν· ἐνταῦ-
θα δὲ τὴν ἐν Αἰγύπτῳ φησὶν εὐρεσιν αὐτῆς ταύτης, ἣν
οὐκ ἐζητεῖ. πῶς γὰρ ἦν οὐδέπω ἐγνώκει; — Στ. 17, Ὠσ-
περ ρεύμασι κ. τ. λ.] Ψυχρὰ ἢ παραβολή. οὐ γὰρ, ἐπειδὴ
παραβολικῶς Ὀμηρος κρήνη (Ἰλιάδ. Π, 3), καὶ ποταμῶ ρέ-
οντι (Ὀδυσσ. Γ, 207), προσείκασε τὰ πολλὰ δάκρυα, διὰ
τοῦτο καὶ, Ὑποφέρεσθαι τοῖς δάκρυσιν, ὡσπερ ρεύμασι, φή-
σομεν, ἐκεῖνο δηλαδὴ προϊσχύμενοι, ὅτι καὶ τὸ τοῦ ποτα-
μοῦ ρεῦμα ὑποφέρει καὶ κατασύρει τὰ προσλυχόντα· λάθοιμεν
γὰρ ἂν οὕτω ὡσπερ ρεύμασι ταῖς μεταφοραῖς ὑποφερόμενοι
καὶ τῆς ἀληθείας ἐκτοπιζόμενοι. — Στ. 18, Τὸν καιρὸν
προϊέμενοι . . . ῥοπήν.] Ἐκ Δημοσθενικοῦ τοῦτο λόγου, οὐ
μέμνημαι τίνος ἐν γε τῷ παρόντι.

Σελ. 170 σί. 1, Αὐτοὺς τε ὡς ὅτι τάχιστα.] Μικρᾷ δια-
στολῇ παρεμυθησάμην τὸ χωρίον, ἐκ μέσου ποιήσας τὸ Τέως

ἐπιρρήμα. — Στ. 5, Διαβιβάσαντας.] Περιέγραφα τὸν σόλοικον μέλλοντα. — Στ. 15, Συμβάλλειν.] Ἐξώρισα πάνταυτα τὸ σόλοικον Συμβαλεῖν. — Στ. 19, Χειρὶ.] Ἦγουν Χειροτονία, ἢ ἐγένετο οὕτως· ἔλεγεν ὁ Κήρυξ (οἷον ἐπὶ τοῦ προκειμένου), ὅτῳ δοκεῖ τὴν Ζάκορον ἀναφαίνειν κ. τ. λ. ἀνατείνάτω τὴν χεῖρα, καὶ ἀνέτεινον οἷς ἐδόκει, τὰς χεῖρας. καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο Καταχειρονομία. εἶτα πάλιν ἔλεγεν ὁ Κήρυξ, ὅτῳ μὴ δοκεῖ τὴν Ζάκορον ἀναφαίνειν κ. τ. λ. ἀνατείνάτω τὴν χεῖρα, καὶ ἀνέτεινον οἷς μὴ ἐδόκει. καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο Ἀποχειρονομία. καὶ λοιπὸν ἠρίθμει πᾶσας τὰς χεῖρας ὁ Κήρυξ τῶν τε καταχειροτονησάντων καὶ τῶν ἀποχειροτονησάντων, καὶ ἐκράτει τῶν πλειόνων ἢ γνώμη.

Σελ. 171, σλ. 1, Εἰς ἀκμῆς προσθήκην.] Τουτέστιν, ὅσον ἔλειπε τῆς κατὰ τὴν ἡλικίαν ἀκμῆς τοῦτο προσθήσεις τῆς προθυμίας. σοφιστικῶς δὲ καὶ ἀπιθάνως ἐτραγώδησε τὴν παιδων, γυναικῶν καὶ πρεσβυτῶν ἐκστρατείαν, μετενεγκῶν ἐκ τῶν τῷ Διοδώρῳ τῷ Σικελιώτῃ (ΙΓ, νε') ἰστορηθέντων περὶ τῆς πολιορκίας τῶν Σελιουντιῶν. — Στ. 6, Ἐγνώριζον.] Ἐν τῇ Β, Ἐγνώρισαν. — Στ. 8, Ἐλκυσαν τὸ σῶμα τὴν διάνοιαν.] Ἐν τῇ Β, Ἐλκυσαν πρὸς τὸ σῶμα τὴν διάνοιαν, ἴσως ἐξ ἑτέρας γραφῆς, Ἐλκυσαν τὸ σῶμα πρὸς τὴν διάνοιαν, ἢ μᾶλλον, Ἐλκυσάν πως τὸ σῶμα τὴν διάνοιαν. — Στ. 11, Κεκινημένη.] Ἐν τῇ Β, Κεκινημένοι, ὅπερ οὐκ ἂν ἦν ἀπόβλητον, εἰ καὶ τὰ ἐξῆς πληθυντικῶς ἐξεφέρετο.

Βιβλίῳ Ε, Σελ. 172, σλ. 4, Ὑπέβαλεν.] Τουτέστιν, Ὑπηγόρευσεν, εἰς νοῦν ἔβαλεν, ὅπερ *Suggestere* φαίη ἂν Ἰταλὸς ἀνὴρ τῇ ἰδίᾳ γλώσσῃ. εἰς τοῦτο οὖν ἔτρεψα τὸ ἡμαρτημένον Ὑπέβαλεν. Στ. 12, Ὑπ' εἰρεσία τὸ πρῶτον κ. τ. λ.] Ἐξ Ὀμήρου (Ὀδυσσ. Α, 638),

Τὴν δὲ κατ' Ὀκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο,
Πρῶτα μὲν εἰρεσίῃ, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὔρος.

Σελ. 173, σλ. 2, Νῆσοι δὲ Ὀξεῖαι.] Τῶν Ἐχινάδων αὗται. Ὀμηρος δὲ Θεὰς αὐτὰς καλεῖ (Ὀδυσσ. Ο, 298), ὃ καὶ αὐτὸ οὐδὲν ἄλλ' ἢ Ὀξεῖας σημαίνει. — Στ. 5, Λανθάνω τὴν δίηγησιν κ. τ. λ.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. ἐξ ὧν δῆλον, ὅτι τὰ λοιπὰ, Ἐμαυτὸν καὶ ὑμᾶς, καὶ ἐκτείνω, παρεμβέβληνται ὑπό τινος ὡς ἐπ-

εξήγησις. καὶ αὐτὸ δὲ τὸ Ὑμᾶς, πληθυντικῶς πρὸς ἓνα τὸν Κνήμωνα ἀποτεινόμενον, ἐλέγχει τὴν παρεμβολήν. — Στ. 6, Ἐνταῦθα τὰν λοιπὸν λόγον.] Τυπογραφικῶς ἡμάρτηται, βουλευθέντος μου γράφειν τε καὶ διορθοῦν, Ἐνταῦθα λοιπὸν τὸν λόγον. ἐν τῇ Β, Ἐνταῦθα λοιπὸν λόγον ἀνευ ἄρθρου. αἰνίττεται δὲ πως τὸ ἐν Ὀδυσσεΐα (Λ, 578) εἰρημένον,

Ἔρη μὲν πολέων μύθων, ἄρη δὲ καὶ ὑπνοῦ.

Στ. 11, Τῆς νυκτός.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Τῶν νυκτῶν. — Στ. 16, Πολλὰς μὲν . . . πλείους δέ.] Χαίρει καὶ ὁ Ποιητὴς (Ἰλιάδ. Λ, 494) τῷ Πολλὰς,

Πολλὰς δὲ δρυὸς ἀζαλέας, πολλὰς δὲ τε πεύκας.

Σελ. 174, σλ. 6, Ὡ γὰρ Καλάσιρι.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ὡ καλὲ Καλάσιρι· καὶ ἴσως τοιαύτη ἦν ἡ ἀρχαία γραφή, τοῦ Ἡλιοδώρου τὴν παρονομασίαν προελομένου, καίπερ οὐ πάνυ τι σπουδάζοντος περὶ τὰ τοιαῦτα, ὡς καὶ ἐκ τῶν ἐξῆς δῆλον. Στ. 20, Αὔος ἐγεγόνει.] Τοῦτο ἢ συνήθεια, Ἐμεινε ξερὸς, λέγει, καθὰ καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 23) εἰρήκαμεν.

Σελ. 175, σλ. 1, Ἐκτόπως.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ἀτόπως, ὅπερ ἐστὶν ἐπεξεξήγησις τοῦ ἐκτόπως. — Στ. 5, Γνωρίζεις τε.] Ἐτρεψα τὸν σόλοικον Γε, εἰς τὸν Τε. αἱ ΑΑ Γνωρίζεις καὶ, οὐδὲ τοῦτο ὀρθῶς. — Στ. 10, Ταυταισι.] Λεῖπει ἐν τῇ Β. ἔτρεψα δὲ τὸ Ἰωνικὸν Ταυταισι, εἰς τὸ Ἀττικὸν Ταυταισι, ᾧ χρωῶνται εἰς ἐναργεσίερας δείξεως ἔμφασιν, λέγοντες Οὔτοσι, Αὐτή, Τουτί καὶ Τουτογι. — Στ. 21, Πάντα γε.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Πάντα τε.

Σελ. 176, σλ. 1, Αἴλιον ὦδὴν ἐν νυκτὶ μυρομένης.] Ἐν ταῖς ΚΑ ἀντὶ τοῦ Αἴλιον ἐμφέρεται, Αἴλιον, ὅπερ ὁ Κ μεταποιητέον εἶναί φησιν εἰς τὸ Αἴλινον (γρ. Αἴλινον), μάρτυρα παρεχόμενος τὸν Ἐτυμολόγον λέγοντα, « Αἴλιον, τοῦτο ἐπὶ θρήνου ἐτίθετο κ.τ.λ. », πρὸς δὲ καὶ τὸν Σοφοκλέα (Αἴαντ. 627),

Αἴλινον, Αἴλινον

Οὐδ' σίκτηρᾶς γόον ὄρνιθος Ἀηδοῦς

Ἦσει δυσμορος

ἐνδέχεται δὲ καὶ τὸ, Ὡδὴν παρεμβεβλήσθαι ὑπὸ τινος ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ, τοῦ Ἡλιοδώρου γράφαντος ἐπιρρηματικῶς,

Αἴλιον

Αἴλινον ἐν νυκτὶ μυρομένης. τούτοις δὲ παρατεθείσθω καὶ τὸ τοῦ Μόσχου (Γ, α'),

Αἴλινα μοι σίναχεῖτε νάπαι, καὶ Δώριον ὕδαρ,
 Καὶ ποταμοὶ κλαίοιτε τὸν ἡμερόντα Βίωνα,
 Νῦν φυτὰ μοι ΜΥΡΕΣΘΕ, καὶ ἄλσεα νῦν γαίοισθε.

τὴν ἡμαρτημένην δὲ γραφὴν Ἐλειον, εἴπερ εἰς ἕτερόν τι παρὰ τὸ Αἴλινον μεταβάλλειν ἐχρῆν, οὐκ Ἐλειινὸν ἔδει γράφειν, ὡς ὑπείληφεν ὁ Μ, ἀλλὰ κατὰ συγκοπὴν, Ἐλειινὸν, ἢ συγκοπῆ καὶ Σοφοκλῆς (Φιλοκτ. 870) κέχρηται, ἢ γοῦν Ἐλεὸν, ἢ εἴχῃ πως καὶ τοῦτο παρωδησθαι ἐξ Ἡσιόδου (Ἔργ. καὶ Ἡμ. 205),

Ἡ δ' Ἐλεὸν γναμπῶϊσι πεπαρμένη ἀμφ' ὀνύχεσσι,
 ΜΥΡΕΤΟ

σημείωσαι δὲ καὶ τὸ Μύρεσθαι, παρ' ὃ ἡ συνήθεια ἐσχημάτισε σύνθετον τὸ Μυρολογῶ, τῷ ἰδίως ἐπὶ τῆς ἐπὶ τοῖς ἀποικοιχομένοις θρηνηδίας τελέχθαι, διαφέρον τοῦ Οἰκίρολογῶ καὶ Ἐλειινολογῶ. ἡ δὲ σύνθεσις ἀνάλογός ἐστι τῷ Μυρωδῶ, ὅπερ ἀγνοήσας τῶν τις κριτικῶν, κακῶς τὸ παρ' Ἡσυχίῳ Μυρωδεῖ, εἰς τὸ Μυράδει μεταβάλλειν ὠρμησεν. ἐκεῖνο δὲ ἴσως Ἡσυχίου τὸ χωρίον χρήζει διορθώσεως, ὅπου φησὶν, « ἈΝΕΙΝΩΣ, οἰκτρῶς ». ἐνδέχεται γὰρ ΑἴλινΩΣ γεγράφθαι τὸ πάλαι, καὶ τοῦ καὶ τοῦ Ἀδινῶς, ὡς ἕτεροι διορθοῦνται, πολὺ τὸ πιθανὸν ἔχοντος. — Στ. 2, Ἐπὶ τε τὸ δωματίον... καὶ μὴ βουλόμενος.] Ὀλην ταύτην τὴν τῆς Χαρικλείας ἐντέχνως ἐκφρασθεῖσαν θρηνηδίαν ἀτέχνως ἐμιμήσατο Ἀχιλλεὺς ὁ Τάτιος (5, μέ καὶ 15') ἐπὶ τὴν Λευκιππην μετενεγκὼν, οὐδὲ τοῦ δωματίου ἐπιλαθόμενος. — Στ. 16, Καὶ πικρότερα.] Ἐν τῇ Β, Ὅτι καὶ πικρότερα. — Στ. 19, Καταγώγιον.] Ἄνευ τοῦ ἀρθρου, ὡς ἡ Β. — Στ. 22, Ἐκεῖ με καὶ ζῶσαν.] Ἐτρεψα τὸν ἀνανταπόδοτον Μὲν εἰς τὴν ἀντωνυμίαν Μέ.

Σελ. 177, στ. 2, Βουλήμασι.] Οὕτως ἀναγνωστέον εἶναι, καὶ οὐ Βουκολήμασιν, ὡς ἐμφέρεται ἐν ταῖς ΚΑ, δηλοῖ καὶ τὸ παράλληλον χωρίον (σελ. 212) « Ἀθέσμοις βουλήμασι ληστῶν ἐκκειμένους ». — Στ. 3, Ἄνεχομένη.] Καὶ τυφλῶ δῆλον γραπτέον εἶναι, ὡς περ διώρθωκα, Ἄνεχομένη, ἢ γοῦν φέρουσα, ὑπομένουσα, καὶ οὐκ Ἄντεχομένη, ὃ ἐστὶν ἀντιλαμβανομένη. οὕτως ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 50) « εἶναι μετα

» Χαρίκλειαν οὐκ ἀνεχόμενος » εἶπεν. — Στ. 14, Ἐκ δὲ τῶν ἐπὶ τέλους.] Προσέθηκα τὸν σύνδεσμον διὰ τὴν ὑπεναντίωσιν τοῦ Ἑτερα. — Στ. 15, Ὀλίγου μὲν ἐδέησε.] Ἐτρεψα τὴν αἰτιατικὴν εἰς γενικὴν. τὸ γὰρ Ὀλίγος τε καὶ Μικρὸς ἐπὶ τῶν τοιούτων μετὰ μὲν τοῦ Δέω ῥήματος μόνου, κατὰ γενικὴν ἐκφέρειν εἰώθασιν οἱ χαριέστεροι τῶν καταλογάδην γραφόντων, οἷον Μικροῦ ἢ Ὀλίγου ἐδέησε κατενεχθῆναι. αἰτιατικῶς δὲ ἐκφέροντες προσλαμβάνουσι τὴν Παρὰ πρόθεσιν, μετὰ τῆς ἐπιπλοκῆς, τοῦ Δέω, ἢ ἄλλου του ῥήματος, οἷον, Παρὰ μικρὸν, ἢ παρ' ὀλίγον ἐδέησεν, ἢ ἦλθε κατενεχθῆναι. οἱ δ' Ἀντιγραφεῖς συνέχουσαν ταῦτα πολλάκις οὐ μόνον παρ' Ἡλιοδώρῳ, ἀλλὰ καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις τῶν συγγραφέων. αὐτίκα παρὰ Πλουτάρχῳ ἐν τῷ αὐτῷ Βιβλίῳ καὶ, Μικρὸν ἐδέησαν (Μαρ. § 32) καὶ, Μικροῦ ἐδέησε (Αὐτ. § 44) γεγράφασι. καὶ παρήχθησαν ἴσως ὑπὸ τῆς κοινῆς συνηθείας, καθ' ἣν φημὲν, Ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέση, ἢ ὀνομαστικῶς συνάπτοντες τὸ Ὀλίγον πρὸς τὸ ἔλειψεν, ἢ γὰρ Ὀλίγον (πρᾶγμα) ἔλειψεν ἵνα πέση, ἢ ἐλλειπτικῶς συνυπακούοντες ἐξώθεν τὴν πρόθεσιν, τουτέστι, Παρ' ὀλίγον ἀπέλιπε τοῦ πεσεῖν. εἴρηκα δὲ τῶν Λογογράφων εἶναι τὴν χρῆσιν τῆς γενικῆς, διὰ τὸ παρ' Ὀμήρῳ μοναδικὸν (Ὀδυσσ. Γ, 485 καὶ 540) τυτθὸν ἐδέησεν, ὅπερ ἐστὶ Μικρὸν ἐδέησε, καί περ ἴσως καὶ παρ' ἐκείνῳ τῆς γραφῆς ἀμαρτηθείσης. ἐκ δὲ τοῦ ἐχομένου, Καὶ κατενεχθῆναι, περιγραφείας ὁ σύνδεσμος, εἰς οὐδὲν δέον πλεονάσας. — Στ. 25, Παλμὸς εἶχε, τῶν δὲ ὀδόντων ἄραβος.] Συνάπτει ταῦτα καὶ Πλούταρχος (Συμποσιακ. Γ, 5'), « Τὸν ἐκ τῆς συνουσίας ἄραβον καὶ » παλμὸν » φήσας. ὁ δὲ Ἡλιοδώρος ἰδίως ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς τῶν ὀδόντων συγκρούσεως ἐχρήσατο τῇ λέξει, λαβὼν ἐξ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Κ, 375),

..... Ἄραβος δὲ διὰ σλόμα γίνεται ὀδόντων.

καὶ ὁ Ἄραδος δὲ διὰ τοῦ δ συγγενῆς πως ἐστὶ τῷ Ἀράβῳ σημαίνει γὰρ παρ' Ἰωποκράτει τὴν ταραχώδη κίνησιν καὶ σάλον τῆς γαστρός. καὶ Ἀραβίῳ δὲ ῥῆμα καὶ Ἀραδέω εὐρηται. καὶ εἰσὶν ἢ διὰ τοῦ β γραφῆ, ὅτε σημαίνει τὴν ταραχώδη κίνησιν ἢ σύρρηξιν, διαλέκτου εἶναι ἰδίωμα, ἢ Γραμματικῶν ἀμαρτημα. ἀναλογώτερον γὰρ ἐπὶ ταύτης τὸ Ἄραδος, οὐδὲν δια-

φέρων τοῦ Ἀραγμὸς, πλὴν εἰ μὴ τῇ παραγωγῇ· τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ παθητικοῦ, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ μέσου παρακειμένου τοῦ Ἀράσσω ῥήματος παρῆκται. Ἀραβὸς δὲ κυρίως, εἰ χρὴ πύθεσθαι τοῖς Ἐτυμολογισταῖς, ἢ ἐν τῷ Ἄρει, τουτέστι τῷ πολέμῳ, γινομένη βοή.

Σελ. 178, στίχ. 5, Ἐξεμάνθανεν.] Σημειώσαι τὴν καινοφανῆ χρῆσιν, οὕτω καταχωριαθεῖσαν ἐν τοῖς Λεξικοῖς. τὸ γὰρ Ἐκμανθάνειν, τὸ ἀκριβῶς μανθάνειν, ἢ ἐξεπίσταςθαι σημαίνει· ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ Ἐζήτει μανθάνειν, ἤγουν Ἡρώτα, ἐχρήσατο τῷ Ἐξεμάνθανεν. — Στ. 7, Ἐξέθανε.] Ἡγουν ἐλειποθύμησεν· τοῦτο γὰρ σημαίνει παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν Συγγραφέων τὸ Ἐκθνήσκειν, ὅπερ ἀγνοήσαντες πολλοὶ πολλὰκις ἀντὶ τοῦ Ἀποθνήσκειν ἐξεδέξαντο. εἰσηγητῆς δὲ τῆς χρῆσεως Ὀμηρὸς (Ὀδυσσ. Σ, 99) («Γέλω ἔκθανον») εἰπὼν, ὅπερ ἢ κοινὴ συνήθεια Ὀλιγώθησαν, ἢ Ὀλιγοθύμησαν νὰ γελῶσι, φάσκει, καὶ τοῦ Ὀλιγοῦσθαι παρ' αὐτῇ τὸ λειποθυμεῖν σημαίνοντος, ὡς καὶ τὸ παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς *Venir meno*. ἐχρήσατο δὲ τῇ λέξει καὶ ὁ τὰ καθ' Ἑσθμινίαν καὶ Ἑσθμίνην γράψας Εὐμάχιος (Θ, σελ. 341) «Καὶ ὅλος ὀλιγωθεὶς τὴν ψυχὴν» . . . κατὰ γῆν ἐλεεινῶς ἐπεπτώκειν». — Στ. 15, Ὅτι.] Διεσφαλμένως, Ὁ, τι, ἐξεδέξατο ὁ Α, ᾧ κατηκολούθησε καὶ ἡ πέμπτη ἐκδοσις. τὸ δὲ ἐχόμενον, Ἡδὴ τὸ ἀλγεινὸν, ὁ Α μετέφρασεν ὡς περ' ἂν εἰ ἐγγραπτό, Ἡδὴ τι ἀλγεινόν. ἔοικε δὲ ταῦτα παρωδησθαι ἐκ τῶν Μενάνδρου (παρὰ Στοβ. ρ5'),

Εὐροὶς δ' ἂν οὐδὲν τῶν ἀπάντων, Σικύλε,
Ἄγαθόν, ὅπου τι μὴ πρόσιςτι καὶ κακόν.

Στ. 15, Αὐτῷ.] Τουτέστι τῷ δαιμονίῳ, ὡς ἐξεδέξατο καὶ ὁ Α.

Σελ. 179, στίχ. 6, Ὀχλήσοντος.] Κάνταῦθα ἐξέβαλον τὸν κακῶς εἰσφρήσαντα ἀόριστον, ὡς καὶ ἐν τῷ παραλλήλῳ χωρίῳ (σελ. 11) καὶ ἐν ἄλλοις πλείστοις. — Στ. 8, Ἐνεπίμπλαντο.] Ἐν τῇ Β, Ἐμπέμπλαντο, ἀναυξήτως. — Στ. 11, Δάκρυσι δὲ ὑγροῖς.] Ποιητικώτερον εἴρηται τοῦτο, ὡς καὶ τὸ παρ' Ὀμήρῳ (Ὀδυσσ. Δ, 458) Ἐγρὸν ὑδῶρ. — Στ. 14, Παρακινούοντα.] Εἴρηκα μὲν καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 96) περὶ τοῦ Παρακινεῖν ἢ Παρακινεῖσθαι· ζήτησι δὲ καὶ τὰ Γαλλισί μοι γεγραμμένα περὶ αὐ-

τοῦ ἐν ταῖς εἰς τὸ Ἴπποκράτους περὶ Ἀέρων, Ὑδάτων, Τόπων σημειώσεις (Τ. Β. σελ. 366). — Στ. 25, Πρὸς ἄλλα.] Ἐν ταῖς ΑΑ, εἰς ἄλλα. περὶ δὲ τῆς γνώμης ταύτης εἴρηται ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 153).

Σελ. 180. στίχ. 7, Ἀπόρρητά τε γνωριῶμεν παρόντες.] Ὁ νοῦς, Παρόντες φράσμεν ἀλλήλοις διὰ συμβόλων τὰ ἀπόρρητα, εἰὰν δηλονότι ἄλλων παρουσία κωλύῃ τὸ σαφῶς αὐτὰ ἐκλαῖσαι· ὃν ὁ μὲν Λ οὐ πᾶν σαφῶς ἠρμήνευσεν, ὁ δὲ Α, οὐδὲ συνῆκεν ὅλως. — Στ. 13, Λίθοις ἐπὶ τριόδων.] Εἰρηλαίμοι περὶ τούτων ἀρκούντως ἐν ταῖς εἰς τοὺς Θεοφράστου χαρακτῆρας σημειώσεις (σελ. 254). περὶ δὲ τῶν καθ' ὁδοὺς ἀγαλμάτων ἢ βωμῶν τοῦ Ἑρμοῦ, οὗς Ἑρμᾶς τε καὶ Ἑρμακας ἐκάλουν, διείληφεν Εὐστάθιος (Ὀδυσσ. Π, 471), Στράβων (ΙΖ, 818), καὶ ἄλλοι. — Στ. 19, Ὅς ἀμαυρώσαι.] Ἐτρεψα τὴν Ἀπαρέμφατον εἰς τὴν Εὐκτικὴν λεγομένην ἔγκλισιν, τοῦτο τῆς συντάξεως ἀπαιτούσης· ὡς καὶ ἐν ταῖς πρόσθεν (σελ. 112) «Ὁ τὸ Θεαγένους ὑπερβάλλοισι κάλλος». — Στ. 22, Οὐλὴν δὲ ἐπὶ τοῦ γόνατος κ. τ. λ.] Ἠνίξατο τὴν παρ' Ὀμήρω (Ὀδυσσ. Γ, 393) οὐλὴν τοῦ Ὀδυσσεύς,

Οὐλὴν, τὴν ποτέ μιν οὖς ἤλασε λευκῇ ἰδόντι,
 ἐξ ἧς ἡ Εὐρύκλεια ἀνεγνώρισε τὸν Ὀδυσσεύα, ὡς περ ἡ Χαρίκλεια ἀναγνώρισα ἐλπίζει τὸν Θεαγένην. καὶ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ δὲ (Ἠλέκτρ. 573) ἐξ οὐλῆς Ὀρέστῃς ἀναγνωρίζεται τῇ Ἠλέκτρᾳ. — Στ. 24, Λαμπάδα.] Ἡ Χαρίκλεια, ὡς Ζάκορος τῆς Ἀρτέμιδος· ἡ δὲ Θεαγένης, Φοίνικα, ὡς λαβῶν αὐτὸν ἑπαθλον ἐκ τῶν χειρῶν Χαρικλείας. — Στ. 25, Αὔθις περιέβαλλον.] Προσέθηκα τὸ Αὔθις ἐκ τῶν ΑΑ, ὡς ἐμφατικωτέρας οὔσης ἐνταῦθα τῆς ἐπαναλήψεως.

Σελ. 181, στίχ. 4, Θίγοντες.] Οὕτως ἐν ἅπασι κατ' ἐνεστώτα τὸ, Θίγοντες, ὅπερ ἠρμηθεῖς εἰς τὸν ἀόριστον Θιγόντες τρέψαι, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπελαθόμεν, ταῦτο δὲ καὶ ἐν ἄλλοις ὅτι πλείστοις ἠμάρηται ἀβλεψία τῶν Ἀντιγραφῶν· αὐτίκα παρὰ Πλουτάρχῳ (Καίσαρ. § 69.) «Ἀλλὰ καὶ τοὺς» καθ' ὃ, τι οὖν, ἢ χειρὶ τοῦ ἔργου θίγοντας, ἢ γνώμῃ μετασχόντας ἐπεξελεθεῖν», ὅπου γραπτέον ὡσαύτως παροξυτώως, Θιγόντας. — Στ. 5, Σύλων.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Σκύλων.

Στ. 18, Εἰσήκεσαν.] Ἐξεῖλον τὰ ἰ τῆς παρατελευταίας. αὐτὸς γὰρ Ἡλιόδωρος ἐρεῖ προῖων (σελ. 229) Εἰσήκεσαν, ὡς καὶ (σελ. 192) Ἐώκεσαν· καὶ ὅλως κοινόν ἐστίν Ἰώνων τε καὶ Ἀττικῶν τὸ μὴ διὰ τοῦ εἰσαν ἀλλὰ διὰ τοῦ εσαν ἐκφέρειν τοὺς Ὑπερσυντελικούς κατὰ τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν. σημειῶσαι δὲ καὶ τὸ Ἀπαλοῦντες, ἀντὶ τοῦ Ἀποκάμνοντες καὶ μηκέτι θέλοντες πονεῖν, ὡς Ἡσύχιος ἐξηγεῖται.

Σελ. 182, στ. 1, Ὀμόσε.] Λεῖπει τὸ Ὀμόσε ἐκ τῆς Β· καὶ ἐνδέχεται μόνῳ τῷ Χωρήσωμεν κεχρησθαι τὸν Ἡλιόδωρον συνωνύμως τῷ Εἰζώμεν, οἷον καὶ τὸ παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλιάδ. Ν, 524),

Οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ ρηξήνορι χωρήσειεν.

τὸ δὲ Ὀμόσε χωρεῖν ἀμφίβολον. κυρίως γὰρ τὸ εἰς τὸν αὐτὸν τόπον χωρεῖν σημαίνει· ἡ δὲ πλείστη χρῆσις τροπικῶς ἐπὶ τοῦ ἐναντιοῦσθαι καὶ μάχεσθαι ἐξέλαβεν, οἷον καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 68), διὰ τὸ καὶ τοὺς μαχομένους εἰς τὸν αὐτὸν τόπον συνιέναι.—Στ. 5, Πομπείαν.] Ὑβριν, παρὰ τὸ Πομπείω· διαφέρειν φησὶν Ἀμμώνιος Πομπήν καὶ Πομπείαν· Πομπήν μὲν γὰρ εἶναι, ἣν τοῖς θεοῖς πέμπουσι, Πομπείαν δὲ, τὴν λοιδορίαν. ἡ δὲ συνήθεια καὶ τῇ Πομπῇ ἐπὶ κακοῦ χρῆται, τὴν ὕβριν ἢ τὴν κατασχύνην σημαίνουσα, ἰδιαιτέραν δὲ τὴν δημόσιον ἐπὶ ὄνου διὰ τῆς ἀγαρᾶς περιαγωγῆν τῶν ἀλόκτων ἐπιμοιχεῖα· καὶ Πομπειωμένον (ἀπὸ ῥήματος ἀχρήστου τοῦ Πομπειῶ) λέγει τὸν βδελυρὸν καὶ πομπείας ἀξία πράττοντα. Στ. 5, Ἐκ γῆς.] Οὕτως αἱ ΑΑ. ἐρεῖ δὲ καὶ προῖων (σελ. 221) ἀνάρθρως.—Στ. 11, Ὑπόλέμνομεν.] Ὑφαιροῦμεν. εὐεπίφορος δὲ ὁ Ἡλιόδωρος εἰς τὸ ῥῆμα τοῦτο, ᾧ καὶ τοὺς ἀρίστους τῶν συγγραφέων χρῆσαμένους ἴσμεν.—Στ. 21, Ὡς ταχεῖαν. . . συγχωρῆσαι.] Ἀσυνάρτητον τοῦτο. ὤφειλε γὰρ, ἢ Ἐλπῖσαι, ἀντὶ τοῦ Συγχωρῆσαι, εἰπεῖν, ἢ γοῦν ἄλλως πως διαθεῖναι τὴν περίοδον, οἷον, Οὐ γὰρ οὕτω χρηστὸς ᾧ προσπαλαίωμεν δαίμονι, ὡς ταχεῖαν . . . συγχωρῆσαι.—Στ. 23, Ἐαυτοῖς.] Οὕτως ὀρθῶς ἐν ταῖς ΑΑ γέγραπται.—Στ. 25, Ὀλέθρῳ.] Ἐκ τῆς Β. πολλὴ καὶ κατάδηλος ἡ χρῆσις τοῦ Ὀλέθρου ἐπιθετικῶς ἀντὶ τοῦ Ὀλέθρου ἀξίος, οὐχ ὅπως παρὰ τοῖς Ἀττικαῖς, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικίζειν ἐσπούδακόσι· παρ' αἷς

καὶ τὸ Λῆρος καὶ τὸ Φλίναφος καὶ τὸ Φλύαρος ὅτε μὲν οὐσιαστικῶς ὅτε δὲ ἐπιθετικῶς ἐκλαμβάνονται. Δωριεῖς δὲ Φόνους καὶ Καταφόνους ἔλεγον τοὺς ἐπονειδίστους, ὡς οἰοῦναι ἄξια φόνου δεδρακότας (Εὐστιαθ. Ὀδυσσ. Κ, 192). ὁ δὲ Ἀμμώνιος καὶ Βάραθρον ἀρσενικῶς εἰρήσθαι φησι τὸν ἄξιον τοῦ Βαράθρου. καὶ ἡ συνήθεια δὲ Κρεμάλαν εἶπεν ἀρσενικῶς τὸν ἄξιον τῆς Κρεμάλας. διορθώσιον οὖν ἐν παρέργῳ καὶ τὸν Λουκιανὸν (Α, Νεκρ. διαλ.), ὅπου φησι, « Μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγεννεῖς καὶ ὀλεθρίου ὄντας », μεταγράφοντας Ὀλέθρους, ᾧ καὶ ἀλλαχοῦ κέχρηται. Δημοσθένης (ἐν Γ τῶν κατὰ Φιλίππ.) « Ὀλεθρον Μακεδόνα » λέγει τὸν Φίλιππον. Πλούταρχος δὲ (Σερτωρ. § 6) καὶ « Βαρ-» « Βάροις ὀλέθροις », ὡς περ Ἡλιόδωρος, ἐπισυνάψας εἴρηκε Ὀλεθρον δὲ οὐσιαστικῶς καὶ τὸ γυναικεῖον μόριον (Φωλ. Λέξ. Ὀλεθρον) ἔλεγον οἱ Ἀρχαῖοι, κοσμίως πάνυ τὴν τῶν ἀκόσμων τοῖς ὑπὸ γαστέρα δουλευόντων ἀπώλειαν ἐμφῆναι βουλόμενοι.

Σελ. 183, σλ. 1, Ἐπίρρητον.] Ἐπονειδίστον, ἐπίφογον, αἰσχροῦ. — Στ. 14, Ὡς δέ.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ὡς δέ τι, οὐκ ὀρθῶς. — Στ. 22, Προσαγαγεῖν.] Οὕτως αἱ τε ΚΑ καὶ ΑΑ.

Σελ. 184, σλ. 2, Πρὸς τοῦ προτέρου.] Ἀντὶ τῆς Πρὸς ἐν τῇ Β, Πρὸ ἐν δὲ ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἀπὸ, ἴσως ἐξ ἀμείνονος ἐτέρας γραφῆς, Ὑπό. τὸ δὲ ἐπόμενον Κατανάλωτο, ἐκ τῆς Β ὡς Ἀπτικώτερον εἴληφα. — Στ. 5, Μιτράνης.] Ἐντεῦθεν καὶ Θεόδωρος ὁ Πρόδρομος ἐν τοῖς κατὰ Ῥοδάνθην καὶ Δοσικλέα (Δ, σελ. 178) ἐπλάσατο τὸν ἑαυτοῦ Μιτράνην κατέχοντα τὴν πόλιν Ῥάμνον. — Στ. 14, Ὀλέθρων.] Οὕτω διορθῶσαι ἔγνω τὸ ἐν ἅπασιν Ὀλεθρίων, διὰ τὰ μικρῶ πρόσθεν εἰρημένα. — Στ. 19, Ὡς ἂν λανθάνοι.] Τοῦτο διορθώσας ἔλαβον ἐκ τῆς ἡμαρτημένης γραφῆς, Ὡς ἦν λανθάνοι τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. εἴρηκε δὲ καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 174) Ὡς ἂν . . . ἔχοις. — Στ. 21, Γλώσσης τε.] Ἐκ τῶν ΑΑ.

Σελ. 185, σλ. 18, Τῆ βασιλέως.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ.

Σελ. 186, σλ. 5, Μεγίστω.] Αἱ ΚΑ, Μεγάλω. — Στ. 9, Αὐτὴ κόσμον.] Προσέλαβον τὸ Κόσμον ἐκ τῶν ΑΑ καὶ ΔΑ 677, αἷς κατηκολούθησε καὶ ὁ Μ. — Στ. 12, Ὑποφαινούσης.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ, ὃ παρέλαβε καὶ ὁ Μ. τοῦτο δὲ τὸ Ὑποφαίνειν κομφῶς ἢ συνήθεια διὰ τοῦ Χαράσειν ἔφρασε,

τηρήσασα καὶ τὸ ἀμετάβατον τῆς ἐνεργείας. καὶ Χάραγμα δὲ φαμέν τὸ παρά τοῖς Ἀρχαίοις Λυκαυγὲς ἢ Λυκόφως· ἐπεὶ γὰρ τῶν χαρασσομένων καὶ ῥηγνυμένων ὑποφαίνεται τι ἔνδοθεν ὅτεως ἦν ἀδέατον, ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τὸ πρῶτως φαινόμενον φῶς τῆς ἡμέρας Χάραγμα καλοῖτ' ἂν εἰκότως. οὐδ' αὐτὸ δὲ τὸ Λυκόφως ἠγνόηκεν ἢ συνήθεια· ἐπὶ μὲν γὰρ Εὐσταθίου Γλυκόφως αὐτὸ ἔλεγε (Δουκαῖγ. λέξ. Γλυκόφως), νῦν δὲ Γλυκοφέγγισμα καλεῖ· οὐ παρά τὸ Γλυκὺς, ὡς ἂν τις ἠγήσαιτο, ἀλλὰ προσθεῖσα τὸ γ, καθὰ καὶ τῷ Γλάρος παρά τὸ Λάρος, καὶ τῷ Γνέμα παρά τὸ Νεῦμα κ. τ. λ. ταύτης δὲ τῆς προσθήκης εὐρίηται καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ φωνῇ παραδείγματα, οἷον Γλαμᾶν παρά τὸ Δημᾶν, Γλάμπειν παρά τὸ Λάπτειν, Γνόφος παρά τὸ Νέφος, Γνώω παρά τὸ Νοῶ κ. τ. λ. — Στ. 21, "Ὅσον ἂν τι.] Μετίλλαξα τὸ Τις εἰς τὸ Τι, ἵνα ἔχη ἀναφέρεσθαι πρὸς τὸ οὐδέτερον, Διάφορον.

Σελ. 187, σφ. 14, 'Εδάκρυν.] Ἐτρεψα τὸν ἀόριστον εἰς τὸν παραβλαβικόν, διὰ τὸ Ἐφ' ὅσον, ὅπερ ἐμφαίνει παράτασιν. ἀντὶ δὲ τοῦ Ἀφορῶν, ὅπερ ἐμφέρεται καὶ ἐν τῇ Β καὶ ἐν ταῖς ΑΑ, ὁ πέμπτος ἐκδότης καὶ ὁ Μ, παρά τοῦ Βουρδελότου λαβόντες, Ἐφορῶν. — Στ. 15, Ἀναγνωρισμός, ἀγνοῶν καὶ διαπορῶν.] Αἱ ΑΑ, Ἀνάγνωρισμός, διαπορῶν, δίχα τῆς πρώτης μετοχῆς καὶ τοῦ αὐνδέσμου. — Στ. 16, Ἄμα φιλήμασι.] Προσελήθη τὸ Ἄμα ἐκ τῶν ΑΑ. ἔστι δὲ ταῦτὸν τῷ Σὺν φιλήμασιν· ἕτερον γὰρ τὸ φιλεῖν τοῦ ἀσπάζεσθαι· τοῦτο γὰρ, ὡς καὶ ὁ σχηματισμὸς δηλοῖ, ταῦτὸν ἔστι τῷ Σπάεσθαι μέσῳ ῥήματι, παρεμβληθέντος τοῦ ζ, καὶ προστεθέντος τοῦ κατ' ἀρχὰς α (ἀναλόγως τῷ Ἀράσσω ἀπὸ τοῦ Ῥάσσω)· οἱ γὰρ φιλεῖν μέλλοντες σπῶσιν, ἤγουν ἔλκουσι πρὸς ἑαυτοὺς τὸν φιληθέντα ὄντα ταῖς χερσὶ περιβάλλοντες. δῆλον δὲ καὶ ἐκ τοῦ Πλουτάρχου (Περικλ. § 24), ἐν οἷς φησὶν ὅτι Περικλῆς τὴν Ἀσπασίαν, «Ἐξιῶν, καὶ εἰσιῶν ἀπ' ἀγορᾶς, ἠσπάζετο καθ' ἡμέραν μετὰ τοῦ καταφιλεῖν». — Στ. 19, Ὅσα κατὰ γνώμην ὄντα κ. τ. λ.] Συγκέχυται τὰ τῆς συντάξεως· πλὴν εἰ μὴ τι γραφικὸν ἀμάρτημα παρεσέδῃ τοῖς λεγομένοις. ὤφειλε γὰρ εἶπεῖν Εἰσὶ ἀντὶ τοῦ ὄντα, ἵνα ἦ τὸ ἐξῆς, Σοὶ δ' οἱ θεοὶ τοσαῦτα δοῖεν εἰς κόρον τελεσθῆναι, ὅσα σοι κατὰ γνώμην εἰσὶ,

κατὰ τὸ Ὀμηρικὸν (Ὀδυσσ. Ζ, 180),

Σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῆσι μανοῖας,

ὃ δὴ καὶ παρωδεῖν ἔοικε· ἢ γοῦν . . . τοσαῦτα δοῖεν, ὅσα σοὶ κατὰ γνώμην εἰσὶ τελεσθῆναι εἰς κόρον. — Στ. 20, Σωτήρ μοι.] Ἐκ τῶν ΑΑ, ἐξ ὧν λείπει καὶ τὸ ἐχόμενον, Ἔτι. — Στ. 21, Τὴν ἐμοί.] Ἐκ τῶν ΔΑΘΘ, αἷς κατηκολούθησε καὶ ὁ Μ.

Σελ. 188, σί 3, Ὅποιοι.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ὅπη. — Στ. 8, Μηδὲν αὐτοῖς κ. τ. λ.] Τοιαύτη τῶν λέξεων ἢ τάξεις ἐν ταῖς ΑΑ καὶ ΔΑΘΘ. — Στ. 9, Θαυμαστὸν εἰ καὶ κ. τ. λ.] Συγκέχυται καὶ πάλιν τὰ τῆς συντάξεως ἄμεινον γὰρ ἂν εἶπε, Τοῦ Μιτράνου οὐδ' ἐπὶ πολλοῖς ἂν αἰρησομένου κ. τ. λ., ἢ γοῦν, Θαυμαστὸν (ἀπολελυμένως ἀντὶ τοῦ Θαυμαστὸν ὄν) εἰ καὶ ἐπὶ πολλοῖς ὁ Μιτράνης ἔλοιτο κ. τ. λ. — Στ. 12, Ἐπάγγειλαι.] Ἡ Β, Ἀπάγγελε, ὁ Μ, Ἐπάγγελε, ἐκ τοῦ τυπογραφικοῦ ἀμαρτήματος τῶν ΚΑ. — Στ. 17, Ἐπεφέρετο ἡ Χαρίκλεια.] Τὸ μὲν Ἐπεφέρετο ἐκ τῆς Β· τὸ δὲ ἄρθρον ἐκ τῶν ΑΑ. Στ. 18, Οὐκ ἔστιν ὅτε κ. τ. λ.] Οὕτω τετάχεται ἐν ταῖς ΑΑ. Στ. 21, Φράζε μόνον.] Περιέγραφα τὸν σύνδεσμον, περιττὸν ὄντα.

Σελ. 189, σί 2, Δώσεις ἐμέ.] Οὕτως αἱ ΔΑΘΘΟ, καὶ ἐξ αὐτῶν ὁ Μ' ἐν δὲ ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Δώσεις με. τὸ δὲ Σε προσετέθη τῷ Δύνασθαι ἐκ τῶν ΔΑΘΘΟ. Σημειωτέον τὸ Δώσεις κρινῶς εἰρημένον ἀντὶ τοῦ Ποιήσεις, Παρασκευάσεις, Πείσεις, ἢ τινος τοιοῦτου. ἀλλ' οὐ δεόντως ἴσως κατέλιπον τὴν τοῦ Κ γραφὴν, Δώσεις ἐμοί· ἔοικε γὰρ ἐκ τῆς συνηθείας εἰληφθαι, καθ' ἣν φαμέν, Δίδω σοὶ (καὶ κατὰ πλείονα χρῆσιν, Δίδω σου) νὰ καταλάβῃς. — Στ. 12, Χαριστήρια), κ. τ. λ.] Τοῦτο κακῶς τῶν πρὸ ἡμῶν καὶ τῆ στίξει, καὶ τῆ θέσει τοῦ Διαμέσου λεγομένου, γραφάντων, διορθώκαμεν οὕτως. ὁ δὲ νοῦς, Μᾶλλον δὲ, εἰ βούλει (ἐπειδὴ μέλλω θύειν χαριστήρια), παρῶν αὐτὸς τοῖς ἱεροῖς, ἤγουν ταῖς θυσίαις, ἐπεύχου τοῖς θεοῖς. ὦρα δὲ παραθεῖναι καὶ τὰς τῶν ἄλλων γραφάς. ἐν μὲν τῇ Β, « Μᾶλλον δὲ εἰ δοκεῖ θύειν γὰρ μέλλω χαριστήρια τοῖς θεοῖς, » ἐπεύχου παρῶν τοῖς θεοῖς. τοῖς ἱεροῖς. καὶ τὸν πλοῦτον » κ. τ. λ. », ἥς γραφῆς οὐ πόρρω διέστηκεν ἢ τοῦ Κ, « Μᾶλλον

» λον

» λον δὲ εἰ δοκεῖ, (θύειν γὰρ μέλλω χαριστήρια τοῖς θεοῖς)
 » ἐπεύχου παρὼν τοῖς ἱεροῖς θεοῖς, καὶ τὸν πλοῦτον κ.τ.λ.)»
 ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, «Μᾶλλον δ. ἐ. δ. θ. γ. μ. χαριστήρια τοῖς
 » θεοῖς καὶ τὸν πλοῦτον», τῶν ἐχομένων, «Ἐπεύχου παρὼν
 » τοῖς θεοῖς τοῖς ἱεροῖς» λειπόντων. ὁ δὲ Μ τὴν τοῦ Κ γρα-
 φὴν παρέλαβε, τὴν στίξιν μόνην μικρὸν παραλλάξας, «Μᾶλ-
 » λον δὲ, εἰ δοκεῖ, (θ. γ. μ. χ, τοῖς θεοῖς) ἐπεύχου, παρὼν
 » τοῖς ἱεροῖς, θεοῖς, καὶ τὸν πλοῦτον κ. τ. λ.». — Στ. 17,
 Παρεσόμεθα.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Παρεπόμεθα. — Στ. 21, Συν-
 ἐκειτο.] Ἐκ τῶν ΚΑ.

Σελ. 190, στ. 2, Μόγις.] Ἐκ τῶν ΔΑ 345. ὁμοῦ τε
 πάντες οἱ Γραμματικοὶ Ἀττικώτερον εἶναί φασι τὸ Μόγις
 τοῦ Μόλις. Ἡλιόδωρος δὲ καὶ ἄλλοι πλείστοι τῶν κατ' αὐτὸν
 τε καὶ πρὸ αὐτοῦ συγγραφέων, ἑκατέρῳ ἀδιαφόρως χρῶνται,
 εἴτε καὶ αὐτοὶ οὐ πᾶν προσέχοντες, οἷα φιλεῖ συμβαίνειν τοῖς
 ζηλοῦσι τὰ μικέτι κρατοῦντα, εἴτε καὶ τῶν Ἀντιγραφάντων
 εἰς τὸ συνηθέστερον Μόλις ῥαδίως καταφερομένων. ὅθεν καὶ γὰρ
 ἐν ἐκείνοις μόνοις τοῖς χωρίοις μετεκίνησα τὴν γραφὴν, ἐν οἷς
 διάφορος ἢ ἀνάγνωσις, κατὰ χώραν ἔασας τὸ Μόλις, ἐν οἷς
 ἅπαντες ὁμολογοῦσι. — Στ. 5, Ὡς δὲ ἐπὶ τὸν νεῶν . . .
 τάχιστα τούτων πρὸς βραχὺ κ. τ. λ.] ἔτρεψα τὸ Δ' οὖν εἰς
 τὸ ἀπλοῦν Δέ, ἐκ τῶν ΑΑ· μετέβαλον δὲ καὶ τὸ Αὐτὸν εἰς τὸ
 Αὐτὸν, καὶ τὸ Τάχιστά τε, οὕτω καὶ, εἰς τὸ Τάχιστα, τού-
 των (λείποντος καὶ ἐκ τῆς Β τοῦ Καί), ἵνα ἢ ὁ νοῦς, Ὡς δὲ
 τάχιστα παρεγένοντο ἐπὶ τὸν νεῶν τοῦ Ἑρμοῦ (τούτω γὰρ
 ὁ Ναυσικλῆς ἤγε τὴν θυσίαν, ἑαυτὸν καθοσιούμενος ὡς ἀγο-
 ραίῳ τε καὶ ἐμπορικῶ, ἔμπορος ὢν αὐτὸς) καὶ ἐπὶ τὰ ἱερά,
 τούτων τῶν ἱερῶν τὰ σπλάγχνα ἐπιθεωρήσας πρὸς βραχὺ ὁ
 Καλάσιρις κ. τ. λ. συντάττει δὲ τὸ Τάχιστα μετὰ τοῦ Ὡς
 καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 213). — Στ. 13, Ἐτι φλεγόμενοις.]
 Οὕτως ἢ Β, ἐξ ἧς καὶ τὴν ἐχομένην Ἀπὸ πρόθεσιν προσέλα-
 βον. ἐν δὲ ταῖς ΔΑ 702, Ἐτι φθεγγόμενος, οὐδὲν ἦττον
 ἡμαρτημένως τοῦ Ἐπιφθεγγόμενος, γράφεται. — Στ. 23,
 Ὑπερφέρουσα.] Αἰ ΚΑ καὶ ΑΑ, Ὑπερφέρουσαν, πρὸς τὸ Σφεν-
 δόνην συντάττουσαι. ὁ Κ ἐν ταῖς ΚΑ, τὴν σύντάξιν ἀπαι-
 τεῖν φησὶν Ὑπερφερούση, ἵνα πρὸς τὸ Ἀμεθύσῳ συνάπτηται.

ἡμεῖς δὲ, τελείαν στίξαντες μετὰ τὸ Φλεγόμενον, εἶτα ὡς ἐξ ἐτέρας ἀρχῆς ἐπάξαντες, κατ' ἔλλειψιν ὑπαρκτικοῦ ῥήματος, τὸ Μέγεθος μὲν κ. τ. λ. ἀρκαύντως παραμεμυθῆσθαι δοκοῦμεν τὰ τῆς συντάξεως· περὶ ἧς ἀνάγνωθι καὶ τὰ εἰρημένα τῷ Εὐσταδίῳ (Ὀδυσσ. Ε, 476). Ἀμέθυσον δὲ τὴν ἀρίστην φησὶ Πλίνιος (ΛΖ, 9') γίγνεσθαι ἐν Ἰνδία· εὐρίσκεισθαι δὲ καὶ ἐν τῇ Πετραίᾳ λεγομένη Ἀραβίᾳ, ἐν τῇ μικρᾷ Ἀρμενίᾳ, καὶ ἀλλαχοῦ. ἀληθὲς δὲ καὶ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τοῦ Ἡλιοδώρου περὶ τῆς Ἰβηρίδος καὶ Βρετανίδος Ἀμεθύσου. εἰσὶ γὰρ ἔτι καὶ νῦν ἐν τε Ἰβηρίᾳ, καὶ ἐν τῇ Ἰέρνῃ νήσῳ, ἣν Βρετανίαν, πλατύτερον ἐκλαβὼν τοῦνομα, καλεῖ, ὡς περὶ τὴν Βρετανίαν οὔσαν, Ἀμέθυσοι· παρὰ πολὺ μέντοι λειπόμεναι τῶν Ἀσιανῶν Ἀμεθύσων.

Σελ. 191, στίχ. 4, Περιτρέψεις.] Ἀμεινον αἱ ΚΑ, Περιτρέποις. — Στ. 9, Ἀληθῶς ἀμέθυσος.] Τοῦτο λαοδογματικῶς φησὶ· ψεύδος γὰρ τὸ τὴν μέθην κωλύεσθαι ὑπὸ τῆς Ἀμεθύσου. οὐ μόνον δὲ ταύτην αὐτῇ τὴν δύναμιν προσῆψαν, ἀλλὰ καὶ χάλαζαν ἀποτρέπειν, καὶ ἀκρίδας ἀφανίζειν, καὶ δὴ καὶ πρὸς φάρμακα ποιεῖν, εἴ τις ἐγγράψας τὸ τοῦ Ἡλίου ἢ τῆς Σελήνης ὄνομα ἐξάπτοιτο τοῦ τραχήλου, Φριξὶ κυνοκεφάλου ἢ χελιδόνος ὠκυπτέροις ἐκδήσας, Μάγοι καὶ γόπτες ἀνδρωποὶ κατεψεύσαντο, καθὰ φησὶ Πλίνιος (Αυτ.). ὀρθῶς ἄρα καὶ φιλοσόφῳ πρεσβόντως ὁ Πλούταρχος (Συμποσιακ. Γ, α') Ἀμέθυσον φησὶ κεκλήσθαι τὴν λίθον, οὐ διὰ τὸ πρὸς τὰς οἰνώσεις βοηθεῖν, ἀλλ' ὅτι ὑδαρεῖ τὴν κρᾶσιν οἴνω τὰ χρῶμα προσέοικε. — Στ. 15, Παιδαρίσκος.] Παρακμάζοντος Ἑλληνισμοῦ ὑποκορισμὸς, ᾧ χρῆται καὶ Νικήτας, εἰς τῶν τῆς Βυζαντίδος συγγραφέων, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς δωδεκάτης ἑκατονταετηρίδος. οἱ δὲ ἀρχαῖοι σχηματισμοί, ἧ φησιν Ἀλεξίων παρὰ τῷ Εὐσταδίῳ (Ὀδυσσ. Ο, 471), « Παιδίον, » τὸ τρεφόμενον ὑπὸ τῆς τιθνοῦ, Παιδάριον δὲ, τὸ ἤδη περὶ ριπατοῦν καὶ λέξεως ἀντεχόμενον, Παιδίσκος δὲ, ὁ ἐν τῇ ἐχομένη ἡλικίᾳ, Παιῖς δὲ, ὁ δι' ἐγκυκλίων μαθημάτων δυνάμενος ἵεναι ». σημειωτέον δὲ τὴν ἔκφρασιν ὅλην τῆς γραφῆς τῆς Ἀμεθύσου, ὡς κομφοτάτην μὲν τῇ λέξει, ἀλλ' οὐ πᾶν ἐρρωμένην τῇ διανοίᾳ. ἐβουλήθη μὲν γὰρ δῆλον ὅτι τὴν

παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλιάδ. Σ, 478-607) τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ παρ' Ἡσιόδῳ (Ἄσπ. Ἡρακλ.) τοῦ Ἡρακλέους τῆς ἀσπίδος πολυθρύλλητον περιγραφὴν μιμήσασθαι, καὶ ὡς ἐνεδέχεται παρωδῆσαι· οὐ μὴν κατώρθωκε, διὰ τὸ μετεωρότερα εἶναι τὰ τοιαῦτα ἢ κατὰ πεζὸν λόγον, ἄλλως τε καὶ διότι ἔχει τι καὶ κακόζηλον τὰ πολλὰ, οἷόν ἐστι τὸ, « Ἀρνειοὶ, ὥσπερ ἡλίῳ, » τῇ φλογὶ τῆς Ἀμεθύσου γαννύμενοι ». — Στ. 17, Τὴν δὲ νομὴν τῇ ἀγέλῃ . . . διατάττων.] Ἀμεινον ἴσως γέγραπται ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Τῇ δὲ νομῇ τὴν ἀγέλην . . . διατάττων· ὁ δὲ νοῦς ὁ αὐτός. τὸ δὲ, Πλαγίοις αὐλήμασι, ἀντὶ τοῦ Πλαγιαυλήμασι, τουτέστι Πλαγίου αὐλοῦ αὐλήμασιν· οὕτω γὰρ διηρημένως καὶ Λουκιανὸς καὶ Αἰλιανὸς Πλάγιον αὐλὸν εἰρήκασιν, ὃν ἄλλοι πλείστοι Πλαγίαυλον διὰ μιᾶς λέξεως ἐκφέρουσιν. ἐντεῦθεν δὲ ἡ συνήθεια παραλαβοῦσα, βαρβάρῳ ἐξαιρέσει τοῦ λ, ἐσχημάτισε τὸ Παγιαύλιον. — Στ, 19, Τῆς σύριγγος.] Σύριγγά δοκεῖ λέγειν ἐνταῦθα συνωνύμως ὃν ἀνωτέρω ἠνίξαστο Πλαγίαυλον καὶ Βίων δὲ, Πανὸς εὖρημα λέγων τὸν Πλαγίαυλον (Γ, 7),

Ὡς εὖρε πλαγίαυλον ὁ Πάν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα,

τὸν αὐτὸν ἔοικεν ὑπολαμβάνειν εἶναι τῇ Σύριγγι· τῆς σύριγγος γὰρ εὖρετης ὁ Πάν, ἥς τὸν μῦθον διὰ μακρῶν ἀφηγήσαντο ὅ, τε τὰ ποιμενικὰ γράφας Λόγγος (Βιβλ. Β), καὶ Ἀχιλλεὺς Ὀτάτιος (Βιβλ. Η), καὶ ἄλλοι. Θεόκριτος δὲ διαφορὰν οἶδε Πλαγιαύλου τε καὶ Σύριγγος, ἐν οἷς φησὶ (Κ, 28),

Ἄδῦ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἦν σύριγγι μελίσθῳ,

Κῆν αὐλῶ λαλέω, κῆν δάνακι, κῆν πλαγιαύλῳ.

παρὰ δὲ τὸ Σύριγγξ, καὶ τὸ Συρίζω ῥῆμα, ὅπερ ἡ συνήθεια παρεμβалоῦσα τὸ φ, Σφυρίζω εἴρηκεν. — Στ. 20, Χρυσοῖς βεβριθέσαι τοῖς μαλλοῖς.] Ἐξ Ἡσιόδου (Ἔργ. καὶ Ἡμέρ. 234),

Εἰροπῶκοι δ' οἷς μαλλοῖς καταβεβρίθασιν.

Σελ. 192, σλ. 16, Καὶ λόγος ἄλλως ἦν.] Ἐπιρρήματικῶς τὸ Ἄλλως ἐν τῇ Β, ΑΑ, ΔΑΒ41, καὶ τοῖς λοιποῖς ἀσπασι, πλὴν τοῦ Κ καὶ Μ. καὶ χωρὶς δὲ τούτων οὐ χαλεπὸν ἦν συνιδεῖν τὸ ἀκατάλληλον τοῦ Ἄλλος. παρατεθείσθω παράδειγμα ἐν ἑκ πολλῶν τὸ τοῦ Πλουτάρχου (Ἐπτ. Σοφ. συμποσ. § 3) « Λόγος, ἔφη,

» ταῦτα ἄλλως ἐστίν. . . ἔργω δὲ καὶ τοὺς σοφοὺς ὑμᾶς ὄρω
 » τὸ τιμᾶσθαι διώκοντας ». διορθούσθω δ' ἡμῖν ἐν παρέργῳ
 καὶ ὁ Λουκιανὸς (Ὀνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. § 17), « Τί δέ, ὁ Ἀχιλ-
 » λεύς τοιοῦτος ἦν ἄριστος τὰ πάντα, ἢ μῦθος ἌΛΛΟΣ καὶ
 » ταῦτα », μεταγράφουσιν ἌΛΛΩΣ, ὅπερ ἐπιτείνει τὴν ἔμ-
 φασιν τοῦ ψεύδους· καὶ καθ' ἑαυτὸ γὰρ, οὐ μόνον τὸ Μῦθος,
 ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ Λόγος ἐν γε τοῖς τοιούτοις τὸ ψεῦσμα σημαί-
 νει. Εὐριπίδης δέ, ἀντὶ τοῦ, Ἄλλως, τὸ Μάτην συνῆψε τῷ
 Λόγος (Ἰων. 275),

..... Τὸδ' ἄρ' ἀληθές, ἢ μάτην λόγος;

καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ δέ, ὅταν ἀπιστῶμεν τῷ λέγοντι, Λόγια,
 ἢ Παραμύθια, ἀναφωνοῦμεν. — Στ. 17, Ἀπριάτην.] Ἐξ
 Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Α, 98),

Πρὶν γ' ἀπὸ πατρὸς φίλων δόμεναι ἐλικώπιδα κούρη
 Ἀπριάτην, ἀνάποιον.....

Στ. 18, Οὐκ ἀπόβλητά ἐστιν κ. τ. λ.] Καὶ τοῦτο ἐξ Ὀμήρου
 (Ἰλιάδ. Γ, 65),

Οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα.

ἀστέιως δὲ πάνυ προσέθηκε τὸ Ὡς φατε, τουτέστιν, Ὡς λέ-
 γετε ὑμεῖς οἱ Αἰγύπτιοι· εἰκὸς γὰρ εἰδέναι καὶ τὸν Ναυσικλέα,
 ὅτι Καλάσιρις Αἰγύπτιον ᾤετο γεγονέναι τὸν Ὀμηρον.

Σελ. 193, σλ. 1, Ταῦτα ὡς εἰπὼν ἐποίησεν.] Τουτέστιν,
 Ὡς εἰρηνικῶς ἐποίησε ταῦτα, ἢ, Ὡς εἶπέ τε ταῦτα καὶ ἐποίη-
 σεν (ἢ γουν ἐδέξατο τὸ δῶρον), ἐπέτρεπεν ἑαυτὸν τε καὶ τοὺς
 ἄλλους ἐπὶ τὴν εὐωχίαν. ἐν δὲ ταῖς ΔΑ 707 διπλῇ γραφῇ
 φέρεται, Ταῦτα ὡς εἰπὼν ἐποίησεν ἐπιέναι, καὶ, Ταῦτα ὡς
 εἰπὼν ἐποίησεν ἰέναι. ἐν δὲ ταῖς αὐταῖς καὶ ἀντὶ τοῦ Ἐπέτρε-
 πεν γράφεται, Ἐπέτρεψεν. — Στ. 8, Ἐμβατήρια.] Ὑπ-
 ακουστὲρον τὸ Μέλη, ὡς φέρεται κατὰ τὸ πλῆρες παρ' Ἀθη-
 ναίῳ (ΙΑ, 630). Ἐμβατήριον, φησὶν Ἡσύχιος, εἶδος αὐλή-
 ματος. ἐλέγοντο δὲ καὶ Ἐνόπλια, καὶ Καστόρεια, καὶ παρὰ
 Λεσβίοις ὕστερον Ἀδώνια, καὶ Ἐμβατήριοι ῥυθμοὶ, καὶ αὐτῶν
 ἔστιν ὅτε τῶν αὐλῶν, μεθ' ὧν ἠδόντο, Ἐμβατηρίων κληθέντων,
 ἢ φησὶ Μεύρσιος (Συμμίκτη. Λακων. Β, 14). ἐχρῶντο δὲ τού-
 τοις Λακεδαιμόνιοι μέλλοντες μάχεσθαι, παρορμητικοῖς οὔσι
 πρὸς ἀνδρείαν τε καὶ θανάτου καλαφρόνησιν. σημειοῦσθαι δὲ ὅτι

δὲς ὁ Ἡλιοδωρος χρῆσάμενος τῇ λέξει, ἐνταῦθα τε καὶ μικρῶ πρόσθεν (σελ. 162), δυσὶ σημασίαις διαφόροις ἐξήνεγκεν. ὑπολάβοι δ' ἂν τις αὐτὸν, ἐν τούτῳ δὴ τῷ χωρίῳ, τὰς ἐπ' Ἰνδούς τε καὶ ἄλλους πλείστους Διονύσου μυθευόμενας στρατείας ἠνίχθαι. — Στ. 11, Κάκεινον.] Ἡμαρτήσθαι δοκεῖ μοι τὰ τῆς γραφῆς. ἔρκει γὰρ εἰπεῖν, Ἡυχετο Θεαγένην σώζεσθαι, καὶ ἑαυτῇ φυλάττεσθαι. ἴσως οὖν ἀντὶ τοῦ Κάκεινον ἐν τοῖς ἀρχαίοις Ἀντιγράφοις ἐφέγραπτο, Κάκέραιον, ἢ ἀσυναίρετως, Καὶ ἀκέραιον· τοιοῦτο γοῦν τι ἢ ἀνεγνωκέναι, ἢ ὑπονενοικέναι, καὶ τὸν Λ εἰκάσειεν ἂν τις, μεταφράσαντα, *Orans ut Theagenes saluus et incolumis sibi servaretur.* — Στ. 13, Λαμπρῶς ἤδη Βράζοντος.] Τουτέστι, Ζέοντος, ἀκμάζοντος. ἐν ταῖς ΑΑ, Λαμπρῶς ἤδη βριάζοντος· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ, Λάβρως ἤδη βρυάζοντος, ὅπερ ἐνδέχεται γεγραφέναι τὸν Ἡλιοδωρον. σημαίνει γὰρ καὶ τὸ Βρυάζειν, θάλλειν ἀκμάζειν. καὶ τὸ Λαμπρῶς δὲ καὶ Λάβρως ἐν πολλοῖς πολλαῖς συνέχεαν οἱ Ἀντιγραφεῖς. — Στ. 15, Ἀπαραχύτου.] Κατεχρήσατο τῇ λέξει. ἐπὶ γὰρ οἴνου ἀκράτου, ᾧ μὴ παρακέχεται ὕδωρ (καὶ τοῦτο θαλάσσιον) τέθειται τὸ Ἀπαράχυτος· ἐνταῦθα δὲ ὕδωρ ἀπαραχύτον εἴρηκεν, ᾧ μὴ παρακέχεται οἶνος, καθ' ὁμοιότητα τοῦ πρόσθεν εἰρημένου (σελ. 84) Ὑδωρ ἀκρατον·

Σελ. 194, σλ. 6, Γένοιτο.] Ἀφείλον τὸν σολοικισμόν, ἀφελὼν τὸν Ἄν σύνδεσμον· ὁ γὰρ τύπος τοῦ εὐκτικοῦ, ὅταν εὐχὴν σημαίνει, οὐ χρῆζει τῆς τῶν δυνητικῶν λεγομένων συνδέσμων ἐπιπλοκῆς. καὶ ἐν τῇ Β δὲ χωρὶς τοῦ Ἄν γράφεται. ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, προηγείται ὁ Ἄν τοῦ Γένοιτο, οὐδ' οὕτως ὀρθῶς. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου, Ὑπολαβὼν ἔφη ὁ Κνήμων, ἐν τῇ Β, Ὑπολαβὼν ᾧ Κνήμων, κατὰ κλητικὴν, καὶ δίχα τοῦ Ἐφη, ὃ δὴ καὶ ἐν τῇ Κ παραλειφθὲν τυπογραφικῆ ἀμαρτία, παρέλιπον καὶ αἱ μετ' αὐτὴν. καὶ τὰ ἐξῆς δὲ Ὡς, ἀπροσδιόνυσον ὃν ἐνταῦθα, εἰς τὸ Ὡς ἐτρέψαμεν. — Στ. 15, Λόγων ἠδυσμα τῷ πότῳ.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Λόγων ἠδυσμά τε τῷ πότῳ. ἴσως δὲ ἦν ἡ ἀρχαία γραφή, « Λόγον οἶον ἠδυσμά τι τῷ πότῳ ». — Στ. 15, Θυσίας.] Οὕτω γραπτέον εἶναι δηλοῦσιν οὐχ ὅπως τὰ ἐχόμενα, ἀλλὰ καὶ αἱ μεταφράσεις Λ καὶ Α· ὃ δὴ συνῆκε καὶ ὁ Μ. — Στ. 25, Ἐν

θεν ἰλών.] Ἐντεῦθεν ἀρξάμενος τῆς διηγήσεως ὡς ἐπειδὴ τῆς Φοινίσσης ὀλκάδος ἐπέβισαν κ. τ. λ. καὶ ὅρα ὅπως εὐφυῶς καὶ τοῦτο παρῴδηται ἐκ τῶν Ὀμήρου (Ὀδυσσ. Θ, 499),

.....Φαῖνε δ' αἰοιδὴν,
 ἘΝΘΕΝ ἘΛ'ΩΝ, ὩΣ οἱ μὲν Ἐϋστέλμαν ἐπὶ ΝΗΣῶΝ
 ΒΑΝΤΕΣ Α'ΠΕ'ΠΛΕΙΟΝ.....

Σελ. 195, στ. 2, Τὰ μὲν πρῶτα πλεῖν κ. τ. λ.] Τοῦτο ὑπεναντιοῦται πῶς τοῖς πρόσθεν εἰρημένοις (σελ. 172) « Ὑπ' » εἰρεσία τὸ πρῶτον ἀνήγοντο », διὰ τὸ σπουδάσαι κακεῖ παρῴδησαι τὰ ἐξ Ὀμήρου καὶ οὐκ ἀπεικὸς πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς, καὶ ἀντιφάσει περιπίπτειν ἔσθ' ὅτε τὸν καταχρώμενον τῇ μιμήσει ὡστ' ἀληθὲς εἶναι τὸ τοῦ χαρίεντος Ἀριστοφάνους (Λυσιστρ. 159).

Φλυαρία ταῦτ' ἐστὶ τὰ μεμιμημένα.

λέγω δὲ τοῦτο, οὐχ Ἡλιοδώρου κατὰπτόμενος, τοῦ κάλλισθα πάντων τῶν μυθιστοριογράφων καὶ μιμησαμένου καὶ παρῴδησαντος ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἀλλὰ τοῖς εὐπλοεῖν ἠρημένοις ἐν λόγῳ οἰονεὶ σκόπελον τὸν ἐκ τῆς μιμήσεως κίνδυνον προδεικνύς. — Στ. 3, Ὑποφερομένους.] Οὐκ ἀπεικότες ὑπολάβοι τις ἂν γεγράφθαι πάλαι, Ἐπιφερομένῳ, ἵνα ἦ, Πνεύματι ἐκ νώτων ἐπιφερομένῳ, κατὰ τὸ Ὀμηρικὸν (Ὀδυσσ. Δ, 457),

.....Ἡ ληγὺς οὖρος ἐπιπνεῖσιν ὄπισθεν.

Στ. 4, Καλυδώνιον πορθμόν.] Τὸν μεταξὺ Πελοποννήσου καὶ Αἰτωλίας, ἐν ἣ Καλυδὼν πόλις, ἠνῦν, ὡς φασί τινες, Ἄετος καλουμένη. — Στ. 15, Τῆς πρόσω φορᾶς.] Οὕτως ἡ Β.

Σελ. 196, στ. 2, Ζακυνθίων ἄκραν.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ζακύνθιον ἄκραν. — Στ. 4, Ἡμῶν.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 12, Ὑφειμένως.] Οὕτως ἐν ταῖς ΚΑ, ἐπιλαθόμεν ὑποσημειώσασθαι τὸ τῆς Κ, Ὑφειμένως, ὅπερ ἐμφέρεται καὶ ἐν τῇ Β καὶ ἐν ταῖς ΑΑ. — Στ. 15, Ἀνίσχε.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ἀνῆχεν· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ αὐτό τε τοῦτο, καὶ, Ἀνεῖχε. — Στ. 19, Ἐφαίνετο.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ἐφαίνοντο. — Στ. 25, Πλειάδων.] Οὕτω διωρθωσάμην· οὐδὲ γὰρ εἰκὸς τὸν Ἡλιοδώρον τῷ Ἴωνικῷ Πληιάδων κεχρηῆσθαι.

Σελ. 197, στ. 11, Ἀκούμενον.] Ἐθάρρησα διορθῶσαι

καὶ τοῦτο· οὐδὲ γὰρ ἐνταῦθα πιθανὸν γεγράφθαι τὴν ἀρχὴν, Ἄκεόμενον, Ἴωνικῇ διαλύσει· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ γράφεται, Ἄκεζόμενον, ὅπερ ἐστὶν ἀχρηστον, κατὰ τὸν κανόνα τῶν Γραμματικῶν τὸν λέγοντα, Τῶν εἰς ζῶ ῥημάτων οὐδὲν ὅλως ὑπερδισύλλαβον τῶ ε̄ παραλήγεσθαι· τὸ γὰρ Πιέζω κατὰ τροπὴν γέγονεν ἀπὸ τοῦ Πιάζω (Ἐτυμολ. σελ. 671). Στ. 15, Ἐνσχεθέν.] Ἐκ τῶν ΚΑ, ἐν αἷς ἀριδῆλως, Ἐνσχεθέν, οὐ, Συσχεθέν (ὡς ἀνέγνω ὁ Μ) ἐμφέρεται. — Στ. 16, Ἐφην, οὐδὲν ἐδεόμην.] Αἱ ΑΑ, Οὐδὲν, ἔφην, ἐδεόμην. Στ. 17, Ποιοίης.] Ἐτρέφα τὴν Ἰσσοτακτικὴν εἰς τὴν Εὐκτικὴν λεγομένην ἔγκλισιν.

Σελ. 198, σφ. 9, Παιδῶν.] Ἐν τῇ Β, Παιδίων, ὅπερ ἀμεινον ἴσως ἐνταῦθα. — Στ. 14, Παρόντα.] Ἐν τῇ Β, Παρίοντα. — Στ. 21, Ἀναπαυόμενοι.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἀναπαυόμενος.

Σελ. 199, σφ. 3, Ἐμπορείαν.] Ἡ Β, Ἐμπορείαν, ἴσως ἐξ ἀμεινονος γραφῆς τῆς, Εὐπορίαν, ἣν καὶ ὁ Λ ἐκφράζειν πως ἔοικε. — Στ. 5, Φασί.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, ὀρθῶς· ἔστι γὰρ παροιμιαικόν. — Στ. 16, Δεσπόζοι.] Οὕτω προήχθη διορθοῦν καὶ ὁ Μ, διὰ τὸ προηγησάμενον Τυχάνοι· εἶδὲ βούλει γράφειν, Δεσπόζει, γράφει τὴνικαῦτα καὶ Τυχάνει. Στ. 21, Ὡς οὐκ ἂν ποτε... αἰρησομένου.] Ἀντὶ τοῦ, Ὡς οὐκ ἂν ποτε ἐλοίμην. ἢ σύνταξις ὠκείωται πως θάτερα ταύτη, Εἰ καὶ ἐπὶ πολλοῖς ἂν αἰρησομένου, περὶ ἧς εἰρήκαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 176). — Στ. 25, Πολλά.] Γέγραφα χωρὶς τοῦ Καὶ ἐκ τῆς Β.

Σελ. 200, σφ. 2, Ἐπὶ Καρχηδόνος.] Ἐκ τῆς Β. — Στ. 3, Οὐ δὴ καὶ βούλεσθε.] Γραπτέον οἶμαι, Οἶ δὴ καὶ βούλεσθε· τὸ μὲν γὰρ Οὐ ὡς καὶ τὸ Ὅπου καὶ Ποῦ, ἐν τόπω στάσιν, τὸ δὲ Οἶ, καθὰ καὶ τὸ Ὅποι καὶ, Ποῖ, εἰς τόπον κίνησιν δηλοῖ· τὸ δὲ Πῆ καὶ τὰ σύστοιχα ἐπαμφοτερίζειν ἔοικε (ἴδ. Σχολ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 447). — Στ. 5, Ὅρων δὴ.] Ἐτρέφα τὸ Δὲ εἰς τὸ Δή. ἐν δὲ ταῖς ΑΑ ἀμφοτέρα κεῖται, Ὅρων δὲ δὴ. — Στ. 7, Ἡμέραν οὐδεμίαν τοῦ διανοχλεῖν.] Ἐν τῇ Β, Ἡμέραν ἀλλ' οὐδεμίαν τοῦ διανοχλεῖν. — Στ. 11, Οὕτω.] Τουτέστι, Τοιαύταις ἐπαγγελίαις ἀπο-

σκευασμένου μου πρὸς μικρὸν τὸν Φοίνικα. αἱ δὲ ΚΑ Οὕτω⁴ καὶ ἴσως οὐ κακῶς. ἐρεῖ γὰρ καὶ προῖων (σελ. 280), « Οὕτω » τι σχεδὸν τῆς Κυβέλης χωρισθείσης, καιρὸν ἢ μόνωσις . . . » ὑπηγόρευεν ». ἔσται δ' ὁ νοῦς τῆνικαῦτα, 'Οκ ἔφθην τοῦτον ἐπ' ὀλίγον ἀποσκευασάμενος, καὶ κῦμα ἕτερον ὁ δαίμων προσέβαλλεν. — Στ. 12, Φασίν.] Οὕτω διώρθωκα, διὰ τὰ μικρῶ προσθεν εἰρημένα. — Στ. 15, 'Επὶ κῦμα.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, 'Επὶ κύματι. — Στ. 20, 'Εμοί τε.] 'Ετρεψα τὸν Γε εἰς τὸν Τε, διὰ τὸ ἐχόμενον Σοί τε. — Στ. 21, 'Υμῖν.] Οὕτω διορθωτέον εἶναι τὸ ἐν ἅπασι φερόμενον 'Ημῖν, ἐμφαίνει καὶ ὁ Λ. — Στ. 22, Ναυλοχεῖ . . . κατὰ τὴν περιπτύσσουσαν κ. τ. λ.] 'Απροσδιονύσως παρώδηται ἐκ τοῦ Εὐριπίδου ('Εκάβ. 1015),
 'Αχαιῶν ναύλοχοι περιπτυχαί.

ἐκεῖ μὲν γὰρ αἱ Ναύλοχοι περιπτυχαὶ αὐτὰ τὰ ναύσταθματῶν Ἑλλήνων σημαίνουσιν· ἐνταῦθα δὲ τὸ Ναυλοχεῖν ῥῆμα, τὸ Ναῦν ἐνεδρεύειν δηλοῖ, ἢ φησι Σουίδα.

Σελ. 201, στ. 5, Ποιόιης.] Διώρθωκα κἀνταῦθα, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς, τὴν τῶν ἐγκλίσεων σύγχυσις. — Στ. 11, Κύρτους.] « Κύρτος, ἀγγεῖον σχοινῶδες, ὃ οἱ αλιεῖς » χρῶνται », φησὶν 'Ησύχιος· ὅθεν καὶ Κυρτεὺς, ὁ Ἀλιεύς. ἐφύλαξε δὲ καὶ ἡ συνήθεια τὴν λέξιν, οὐ μόνον Κύρλον, ἀλλὰ καὶ Σκύρλον λέγουσα, προσθήκη τοῦ σ, ὃ καὶ ἄλλαις λέξεσι, μάλιστα ταῖς ἀρχομέναις ἀπὸ τοῦ κ, προσέθηκεν, οἷον ἐστὶ τὸ Σκύπτω ἀπὸ τοῦ Κύπλω, τὸ Σκόνη ἀπὸ τοῦ Κόνις, καὶ τὸ Σκορδαλὸς ἀπὸ τοῦ Κορδαλός. καὶ Σκρόφα δὲ φησὶν, οἷον Σγρόφα, ἀπὸ τοῦ Γρομφάς, καὶ Σπάραχνα, ἐπὶ ἰχθύων, ἀπὸ τοῦ Βαράχνα ἢ Βαράχνια. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ πανώλης νόσος ἢ καλουμένη Σκορδούλα, ἢ Σκουρδούλα, παρὰ τὸ Κορδύλη πεποίηται, ὃ ἐστὶ, κατ' Ἡσύχιον, 'Απόστημα· βουβῶσι γὰρ ἡ νόσος καὶ διαφοροῖς ἄλλοις ἀποστήμασιν ἐπίσημος εἰς τὰ μάλιστα. ὅτι δὲ τὰ τοιαῦτα παλαιᾶς ἐστὶ χρήσεως λείψανα, δηλοῖ καὶ τὰ παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις διαφορούμενα, οἷον, Κάπετος καὶ Σκάπετος, Κεδάζω καὶ Σκεδάζω, Κορδίνημα καὶ Σκορδίνημα, καὶ ἐπὶ ποιῶν δὲ ἰχθύων, Κορδύλη καὶ Σκορδύλη, Κορδύλος καὶ Σκορδύλος· οἷς ἐστὶ προσθεῖναι τὸ Μάραγδος καὶ Σμάραγδος, Μικρὸς καὶ Σμικρὸς, Μίλαξ καὶ Σμίλαξ, Μύραινα καὶ Σμύραινα,
 Τέγος

Τέγος καὶ Στέγος, Φιξ καὶ Σφιξ ἢ Σφιγξ, κ. τ. λ. — Στ. 14, Συνείς.] Ἐτρεψα τὸν ἐνεστώτα εἰς τὸν ἀόριστον. — Στ. 16, Ἐαρ δὲ πρῶτον.] Τοῦτο Πρώτην ἀνοίξιν ἢ συνήθεια λέγει, ἐξ Ὀμήρου τὴν ἀρχὴν λαβοῦσα παρ' ἐκείνω γὰρ τὸ Πρώτω ῥυμῶ (Ἰλιάδ. Π, 371) ἀντὶ τοῦ Κατὰ τὸ ἄκρον, ἤγουν τὴν ἀρχὴν τοῦ ῥυμοῦ, λέγεται, καὶ οὐχ ὡς δευτέρου ὄντος ῥυμοῦ, καὶ τὸ Πρώτησι Θύρησι (X, 66) ἀντὶ τοῦ Κατ' αὐτὴν τὴν ἀρχὴν καὶ εἴσοδον τῶν θυρῶν. Ἰπποκράτης δὲ τὸ Πρῶτον ἔαρ, Πρῶτὸ τοῦ ἥρος, κομψῶς εἴρηκεν, ὃ μὴ συνέντες οἱ ἐξιγνῆται, Πρὸ τοῦ ἔαρος, ἐξεδέξαντο. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου Ἀφορμήσειν, Αἰ ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἀφορμήσαι.

Σελ. 202, στίχ. 5, Ἐγὼ τε.] Ἐτρεψα τὸν Δὲ εἰς τὸν Τε, τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῷτο ἀπαιτοῦντος διὰ τὸ προηγησάμενον, Σοῦ τε. — Στ. 18, Παρ' ἐμαυτῶ.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Κατ' ἐμαυτόν.

Σελ. 203, στίχ. 10, Καὶ γὰρ . . . ἀλλ' ὑπάρχειν κ. τ. λ.] Ἦρτηται τὸ Ὑπάρχειν ἐξ ὑπακουομένου ἕξωθεν τοῦ Ἐφθ, Εἶπε, ἢ ἄλλου του ῥήματος συνωνύμου· περὶ ἧς συντάξεως προδεδόλωται (σελ. 134). τὸ δὲ προηγησάμενον εἶναι, δοκεῖ μὲν σολοίκως γεγράφθαι διὰ τὸν συναπτικὸν εἶ, παραμυθεῖται δὲ τῇ χρήσει τῶν ἀρίστων συγγραφέων. αὐτίκα Ἡρόδοτος (Γ, ρε'), « Ὡς δὴ λέγεται ὑπὸ Περσέων . . . εἶναι » δὲ ταχύτητα οὐδενὶ ἐτέρῳ ὅμοιον, οὕτω ὥστε Εἶ Μὴ » ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΙΝ τοὺς Ἰνδοὺς, ἐν ᾧ τοὺς μύρμηκας » ΣΥΛΛΕΓΕΣΘΑΙ, οὐδένα ἂν σφείων ἀποσώζεσθαι ». κἀνταῦθα γὰρ μόνου τοῦ εἶναι καὶ τοῦ ἀποσώζεσθαι, κατὰ φύσιν συναπτομένων τῶ λέγεται, ὃ δὲ καὶ τὸ Προλαμβάνειν καὶ τὸ Συλλέγεσθαι καινότερος συνῆψεν· ἠγὰρ κοινοτέρα σύνταξις ἀπῆται τὸ, εἶ μὴ προλαμβάνοιεν οἱ Ἰνδοί, ἐν ᾧ οἱ μύρμηκες συλλέγονται. — Στ. 15, Τὸ ἀκριβὲς τοῦ ἔαρος.] Ἦγουν τὴν ἀκμὴν αὐτὴν τοῦ ἔαρος· τοῦτο γὰρ ἐνταῦθα σημαίνει τὸ ἀκριβὲς, ὡς μικρῶ πρόσθεν τὸ Πρῶτον ἔαρ, τὴν ἀρχὴν ἐδήλου τοῦ ἔαρος. — Στ. 14, Τῆς ἀρχομένης . . . ἀποπλεῦσαι.] Ἠμαρτημένως ἐν τῇ Β, Πλεῦσαι, δίχα προθέσεως· δῆλον δὲ (καὶ εἰ μὴ Ἀμμώνιος ἔλεγε διαφέρειν τὸ Πλεῖν τοῦ ἀποπλεῖν) καὶ ἐκ τοῦ προηγησαμένου ἀπόπλου· ἠμαρτηται δὲ καὶ τὸ, Τῆς ἀρχομένης· ἔδει γὰρ εἶναι

Ἄρχομένης τῆς νυκτός, μεταθέσει τοῦ ἄρθρου, εἰ τοῦτο λέγειν ἠβούλετο Καλάσιρις. ὑπονοῶ μέντοι τὴν ἀρχαίαν γραφὴν ὑπάρξαι, Τῆς ἐρχομένης, ἢ γοῦν, Τῆς ἐχομένης, ὡς καὶ προϊῶν (σελ. 212) ἐρεῖ, Τῆς ἐχομένης ἡμέρας. — Στ. 22, Πραχθῆναι συμφέρειν.] Λεῖπει τὸ Πραχθῆναι ἐν ταῖς ΑΑ. ἀντὶ δὲ τοῦ Συμφέρειν, ἐν ταῖς ΚΑ (ἴσως δὲ καὶ ἐν ταῖς ΑΑ) γράφεται, Συμφέρει. — Στ. 25, Ἐπιγουνίδα.] Ἐκ τῶν περὶ Ὀδυσσεῶς ῥηθέντων τῷ Ποιητῇ (Ὀδυσσ. Σ, 73),

Οἴην ἐκ μακέων ὁ γέρον ἐπιγουνίδα φαίνει.

Ἐπιγουνίς δὲ, τὸ πρὸ τοῦ γόνατος σεσαρκωμένον τοῦ μισροῦ μέρος, τουτέστιν ὁ πρὸς τῷ γόνατι μῦς.

Σελ. 204, στ. 2, Τοῦ ζώματος.] Ἐκ τῆς διορθώσεως τοῦ Κ, ἢ συνομολογοῦσι καὶ αἱ ΑΑ, καίπερ ἡμαρτημένως φέρουσαι, ζώματα. προσέθηκα δὲ τὸ ἄρθρον, τῆς χρήσεως ἐνάρθως τὰ τοιαῦτα φιλούσης ἐκφέρειν· εἴρηκε γὰρ καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 108) « Τὸ μὲν ζῶμα ἐκάστῳ χιτῶνα λευκὸν » εἰς ἀγκύλην ἀνέσπελλε ». — Στ. 3, Ἀγχίνου δὲ ἅμα καὶ πολύτροπον.] Τοῦτο καὶ ἡ Ἀθηναῖα προσμαρτυρεῖ τῷ Ὀδυσσεῖ (Ὀδυσσ. Ν, 332),

Οὐνεκ' ἐπητής τ' ἴσσι καὶ ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων.

Πολύτροπον δὲ αὐτὸς τε ὁ Ποιητὴς λέγει τὸν Ἥρωα ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀδυσσεΐας· καὶ τὴν Κίρκην παράγει (Ὀδυσσ. Κ, 330) τοῦτο προσμαρτυροῦσαν αὐτῷ,

Ἦ σὺ γ' Ὀδυσσεύς ἴσσι πολύτροπος.....

Στ. 4, Μισρὸν σκάζοντα.] Ἴσως κἀνταῦθα ἐνάρθως, τὸν μισρὸν, γραπτέον, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 244) γέγραπται, « Τοῖν σκελοῖν θάτερον παρεσύρετο ». αἰνίττεται δὲ τὸ περὶ Ὀδυσσεῶς καὶ Διομήδους εἰρημένον τῷ ποιητῇ (Ἰλιάδ. Τ, 47),

Τῶ δὲ δῶ ΣΚΑΖΟΝΤΕ βάτην Ἄρεος θεράποντε,
Τυδείδης τε μενεπτόλεμος καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
Ἐγχει ἐρειδομένῳ· ἔτι γὰρ ἔχον ἔλκεα λυγρά·

καίπερ Διομήδεις μόνῳ προσήκοντος τοῦ σκάζειν, ὡς βεβλημένῳ παρὰ τὸν δεξιὸν πόδα (Ἰλιάδ. Λ, 377), Ὀδυσσεῶς τὸν χρῶτα τῶν πλευρῶν ἀποξεσθέντος μόνον (Αὐτ. 437)· ὃ δὲ καὶ οἱ σχολιάσαντες τὰ Ὀμήρου ἐπισημάναντο. παράγεται δ'

ἄλλως τῷ ποιητῇ (Αὐτ. 809) βεβλημένος καὶ ὁ

Διογενὴς Εὐαιμονίδης κατὰ ΜΗΡ'ΟΝ ὁμοίῳ,
ΣΚΑ'ΖΩΝ ἐκ πολέμου.....

Στ. 16, Τὴν κόρην δὲ . . . τὴν σωφροσύνην.] Ἀστεία καὶ βιώ-
τικῆς ἐχομένη παραινέσεως ἢ παρὰ τῆς σώφρονος Πηνελόπεια
πρὸς τὴν σώφρονα Χαρίκλειαν φιλοφρονητικὴ πρόσρησις. —
Στ. 22, Ἀφυωνισθεῖς.] Τοῦ Ἀφυπνίσας τῶν πρὸ ἐμοῦ μετα-
βατικὴν εἶναι τὴν χρῆσιν, ἀντὶ τοῦ Ἐξεγεύρας ἕτερον τοῦ ὕπ-
νου, διλοῖ καὶ αὐτὸς Ἡλιοδῶρος οὕτω χρησάμενος ἐν τοῖς ἐξῆς
(σελ. 222, 239 καὶ 337). δεῖν οὖν ἐγνων ἐνταῦθα τρέψαι
εἰς τὸ Ἀφυωνισθεῖς. ἴσως μέντοι κατὰ χώραν ἣν ἀμεινεν εἶναι
τὴν γραφὴν· ἐπεὶ καὶ Φιλόστρατος (Βίω Ἀπολλων. Β, 45)
Ἀφυωνίσαντι εἶπεν, ἀντὶ τοῦ Ἀφυωνισθέντι· χωρὶς εἰ μὴ τις
γραπτέον εἶναι φήσειεν οὐδετέρως, παρὰ μὲν τῷ Φιλοστράτῳ
Ἀφυωνήσαντι, ἐν δὲ τῷ προκειμένῳ τοῦ Ἡλιοδώρου χωρὶς
Ἀφυωνήσας, καθὰ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ χρώμεθα τῷ Ἐξ-
υπνῷ ἀμεταβάτως ἐπὶ τοῦ Ἐξεγεύρομαι τοῦ ὕπνου. — Στ.
24, Τὴν Χαρίκλειαν δέ.] Ἐτρεψα τὸν Τε εἰς τὸν Δέ. οὕτω δὲ
ἐξέφρασε καὶ ὁ Λ.

Σελ. 205, στ. 3, Συμβουλή.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΔΑ54. —
Στ. 8, Παρεωραμένος.] Οὕτως ἅπαντες πλὴν τῆς Β, ἐν ἣ
γράφεται, Παρεωσαμένος, ἐξ ἀμείνονος ἴσως γραφῆς τῆς
Παρεωσμένος. — Στ. 18, Πλάσματα.] πληθυντικῶς, ἐκ
τῆς Β, — Στ. 20, Πειραθέντες. . . προσωκείλαμεν.] Ὑγιὲς τὸ
χωρίον, οὐδὲ γραπτέον, ὡς ὑπέλαβεν ὁ Μ, Πειραθέντες,
ὥστε ἀπολέσθαι παρὰ μικρὸν, ἐλθόντες εἰς ἄκραν τινὰ Κρη-
τικὴν, προσωκείλαμεν. παρώδηται δὲ πως καὶ ταῦτα ἐκ τῆς
ναυαγίας Ὀδυσσέως (Ὀδυσσ. Γ, 290),

Ἐνθα διατμήξας, τὰς μὲν Κρήτη ἐπέλασσειν.

Σελ. 206, στ. 4, Ὑπηχούντων.] Οὕτως αἱ ΚΑ, ΑΑ καὶ
ΔΑ303, οἷς κατηκολούθησε καὶ ὁ Μ. ἐπελαθόμεν δὲ σημειώ-
σασθαι ὅτι ὁ Κ Ἐπηχούντων γέγραφεν ἐκ τῆς Β, καίπερ τὸ
Ὑπηχούντων ἐγκρίνας. — Στ. 11, Ἀναφαῖνον.] Οὐδετέρως,
ἀντὶ τοῦ μᾶλλον ἐν χρήσει παθητικοῦ, Ἀναφαινόμενοι· αἰῶκ
καὶ τὸ τοῦ Ὀρφέως (Ἀργοναυτ. 370),

.....¹ Ημερόσσα κολώνη
 Πηλίου ὑλήεντος ἀπ' ἠϊόνος κατέφαινε,

ἀντὶ τοῦ Κατεφαίνετο· χωρὶς εἰ μὴ τις ὑπολάβοι παρὰ τῷ Ἡλιοδώρῳ οὐκ Ἀναφαῖνον, ἀλλ' Ἀναφαίνων, πάλαι γεγράφθαι, δίχα τοῦ Ὑφορώμενος, ὃ δὴ καὶ λείπει ἐν τῇ Β. καὶ ἔσται τὰ τῆς διανοίας τότε, Ἀναφαίνων ὁ κυβερνήτης, ἤγουν δεικνύων καὶ λέγων τὸ ἐκ πρύμνης ἀκάτιον εἶναι πειρατικόν. — Στ. 12, Ἀπήραμεν.] Προσέθηκα τὴν πρόθεσιν, ἵνα ἢ Ἀπὸ τῆς Κρητικῆς ἤραμεν ἀκρας, τοῦτο βουλομένης τῆς χρήσεως· εἴρηκε γὰρ καὶ ἀλλαχοῦ συναπαίρει, Ἀποθεῖν ἄραντες (σελ. 49), καὶ Απαίρειν (σελ. 155). ἐσημειωσάμεθα δὲ μικρῷ πρόσθεν (σελ. 185) καὶ τὸ Πλεῦσαι ἡμαρτημένως γραφέν ἀντὶ τοῦ Ἀποπλεῦσαι. — Στ. 13, Ἀπαράλλακτον.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 21, Ὀδηγουμένας.] Ἀμεινον ἢ Β, Ὀδηγουμέναις, ἢ κατηκολούθησε καὶ ὁ Μ, συνάπτων αὐτὸ τὸ Ναυσί. κατὰ δοτικὴν δ' ὡσαύτως ἐξέφρασαν ὅ τε Λ καὶ ὁ Α. — Στ. 23, Ὅτε ἀρότρου βοῦν ἐλευθεροῖ γηπόνος.] Τοῦτο συντομώτερον ἐκφέρειν εἰώθασιν οἱ πεζογράφοι, Ἀμφὶ βουλυτὸν, ἢ Περί βουλυτὸν λέγοντες. ὃ δὲ Ἡλιοδῶρος περιφράζει καὶ παραφράζει, ἐξ Ὀμήρου λαβῶν (Ἰλιάδ. Π. 779), τὸ,

² Ἡμος δ' ἠέλιος μετενείσσεται βουλυτόνδε.

ἔστι γὰρ Βουλυτὸς, ἢ δείλη ὄψια, ὅτε οἱ βόες λύονται τοῦ ἀρότρου. φιλεῖ δὲ ὁ Ποιητὴς τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας, ἐκ τῶν συνήθως κατ' αὐτὰς πραττομένων τοῖς ἀνθρώποις δηλοῦν. οἶον καὶ ἀλλαχοῦ (Ἰλιάδ. Α, 86) εἴρηκεν,

³ Ἡμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὠπλίσατο δόρπον
 Οὔρεος ἐν βήσσησιν, κ. τ. λ.

Σελ. 207, στίχ. 2, Εἰς γαλήνην ἐξενικήθη.] Ὅπερ ἢ κοινὴ συνήθεια, Ἐπεσεν ὁ ἄνεμος, λέγει, ἀφελέσθηρον μὲν, οὐχ ἥττον μέντοι Ἑλληνικῶς, ἐπεὶ καὶ Ὀμηρος ἐχρήσατο τῇ λέξει (Ὀδυσσ. Γ, 202),

Τῇ τρισκαιδεκάτῃ δ' ἄνεμος πίσει.....

Στ. 9, Θᾶττον ἡμῖν ἢ.] Προσέθηκα τὸν ἠ σύνδεσμον, τῆς συγκρίσεως ὑπαγορευούσης. — Στ. 14, Συνεμβεβηκότων.] Οὕτω διώρθωκα τὸ Συμβεβηκότων, ὃ πρὸς τῷ ἀχρήστῳ καὶ συν-

ωνυμίαν, ἐπιπροσθοῦσαν τῷ νῶ τῶν λεγομένων, ἐμφαίνει τὴν πρὸς τὸ Συμπεσφωκότων. Ἐμβαίνειν γὰρ νῆϊ, ἢ Ἐπιβαίνειν νεὼς, ἢ Εἰσβαίνειν εἰς ναῦν, ἢ χρῆσις οἶδε. αἱ δὲ ἐχόμεναι δύο λέξεις, Ἀπὸ τῆς, οὐκ ἐμφέρονται ἐν τῇ Β. — Στ. 20, Πρὸς μάχην.] Ἐν ταῖς ΑΑ, γέγραπται, Προμαχὴν, διὰ μιᾶς λέξεως. καὶ ἔοικεν ἡ ἡμάρτημένη αὕτη γραφή, ἐξ ἀμείνονος ἐτέρας παρεισδύναι, τῆς Προμαχεῖν· τοῦτο καὶ γὰρ ἂν τὸ ἀπαρέμφατον μακρῶ καταλληλότερον συντάττατο τῷ Παρακελευομένων, ἢ τὸ Πρὸς μάχην, ὃ καλῶς ἂν εἶχεν, εἰ ἔλεγε Πρὸς μάχην ἀλλήλους διεγειρόντων, ἢ παροξυνόντων, ἢ τι τοιοῦτον. ἔστι δὲ τὸ Προμαχεῖν τῶν νεωτέρων, ἀντὶ τοῦ Ὑπερμαχεῖν. οὕτω γὰρ καὶ Ἡρωδιανὸς εἰρηκέ που, « Συγκαλέσας » τοὺς στρατιώτας ἐδεῖτο προμαχεῖν ». τὸ γὰρ παρ' Ὀμήρῳ Προμαχίζειν καὶ ὁ Πρόμαχος ἐτεροῖόν τι δηλοῦσιν. ἐξ αὐτοῦ δὲ τούτου τοῦ Προμαχεῖν καὶ οἱ Προμαχῶνες, καὶ Ἰωνικῶς (παρ' Ἡροδότῳ) Προμαχεῖνες, οἱ ἐπὶ τῶν τειχῶν πύργοι καὶ πύργοι, οὓς ἡ χιδαία συνήθεια Περμαχιόνια οὐδιτέρως εἶπεν, ὡσανεὶ ἀπὸ τοῦ Ὑπερμαχεῖνες.

Σελ. 208, στ. 7, Γενέσθαι.] Προσέθηκα τὴν λέξιν ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 18, Εἰ βούλεσθε.] Οὕτως αἱ ΚΑ, αἷς ἠκολούθησε καὶ ὁ Μ. ταύτην δὲ τὴν γραφὴν ἐξέφρασε καὶ ὁ Λ. τὸ δὲ Οἱ βούλεσθε, εἶχεν ἂν οὐ κακῶς, εἰ ἐγγέγραπτο, Οἱ βούλεσθε, τουτέστιν Ὅσοι βούλεσθε ὡς ἠρμήνευσεν ὁ Α, *Et qu'ilz se sauvent là où ilz voudront.* — Στ. 24, Ἐναλάμενος.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ, τουτέστιν Ἐμπεδησας· σόλοικον γὰρ ἐν ταῦθα τὸ Ἐναλλόμενος, ὃ ἐστὶν Ἐμπεδηδῶν.

Σελ. 209, στ. 2, Μετεμέλοντο.] Κακῶς διὰ δύο λ, Μελεμέλοντο, ἄπαντες, πλὴν τοῦ Μ, παρελιφότης ἐκ τῶν ΔΑ 581. Στ. 3, Ἐφ' ᾧ τε.] Οὐκ ὀρθῶς εἰς τὸ Ἐφ' ᾧ γε τρεπτέον εἶναι εἶκασεν ὁ Κ, ᾧ συντίθεσθαι πως δοκεῖ καὶ ὁ Μ· τίς γὰρ οὐκ οἶδε τοὺς Ἀττικοὺς πλεονάζειν τῷ Τε συνδέσμῳ, ἐν τῷ Ἐφ' ᾧ τε, ὡς καὶ ἐν τῷ τετριμμένῳ Ὡστε. — Στ. 14, Προτιμότερον.] Ἐν ταῖς ΑΑ καὶ ΚΑ, Προτιμοτέρα.

Σελ. 210, στ. 4, Καὶ καιρόν.] Προσέθηκα τὸν σύνδεσμον, ὃν ἐξέφρασεν ἐναργῶς καὶ ὁ Α, καὶ ὑπέεικασεν ὁ Λ. — Στ. 4, Δρασήριος.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Δρασήριον· καὶ ἴσως ἀμείνον.

Σελ. 211, σφ. 15, Ἀνιμώντων.] Ἐντῆ Β. ἡμαρτημένως, Ἀνικώνων. Ἀνιμῶν δ' εἶπεν οὐκ ἀκύρως ἐπὶ τῶν ἰσίων ὃ ἐστὶν Ἰμαῖσιν ἀνέλκειν, τοὺς δὲ Ἰμάντας καὶ Ἡσύχιος καὶ Φώτιος, κάλους ναυτικούς, ἐξηγήσαντο.

Σελ. 212, σφ. 5, Ἡρτιτο.] Ἐν τῆ Β, Ἐξήρτιτο. τὸ δὲ ὄλον χωρίον ἐν ταῖς ΔΑ281 οὕτω γράφεται, Καλώδιον, ὃ ἔξω τῆς νεῶς ἦρτιτο κ. τ. λ. — Στ. 17, Καὶ πρὸς, τῆς ἐχομένης ἡμέρας.] Ἐσίξα εἰς τὸ Πρὸς, ἵνα ἢ ἀντὶ τοῦ Καὶ πρὸς τούτοις. — Στ. 20, Ἐπιβαίνομεν.] Ἴσως γραπτέον, Ἐπιβαίνομεν, παρατατικῶς. — Στ. 21, Τῆς σωτηρίας.] Προσέθηκα τὸ ἄρθρον ἐκ τῆς Β. — Στ. 25, Οἷα γὰρ καὶ ἐπεχείρουν . . . οἱ ἀλιτήριοι.] Ἀσείως πάνυ παρώδηται ἐκ τῶν Μενάνδρου (παρ' Ἀθην. Δ, σελ. 146),

..... Ὡς θύουσι δ' οἱ τοιχωρύχοι
Κοίτας φέροντες, σλάμνιά τ', οὐχὶ τῶν θεῶν
Ἐνεκ', ἀλλ' ἑαυτῶν.....

Σελ. 213, σφ. 11, Ἡυτρέπιζον.] Οὕτως ἔγραφα, διότι καὶ μετ' ὀλίγα Ἡυτρεπίσθαι μέγα τῆς χρονικῆς αὐξήσεως ἐρεῖ. Στ. 17, Στυγνότερον.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Στυγνότερος. — Στ. 20, Οὐ βεβαιωθῆναι κ. τ. λ.] Εὐφυῆς ληστρικοῦ καὶ ἀγρίου ἔθους παράσθαις.

Σελ. 214, σφ. 8, Μιδένα, μηδὲ διοχλεῖν.] Ἐξείλον τὸν πρὸ τοῦ Μιδένα σύνδεσμον Δέ, ὡς περιττὸν ἐκ δὲ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ ἔτρεψα τὸ Ὀχλεῖν εἰς τὸ Διοχλεῖν. — Στ. 9, Καὶ τῆς ἄλλης τημελείας καὶ εὐπρεπείας.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Καὶ τῆς ἄλλης εὐπρεπείας ἐν ταῖς ΑΑ, Καὶ τῆς ἄλλης καὶ εὐπρεπείας. ἢ Β, ὡς καὶ ἢ Κ καὶ αἰ μετ' αὐτὴν ἀπασαί, καὶ τῆς ἄλλης ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΣ καὶ εὐπρεπείας. ἐξ ὧν δῆλον ὅτι τὸ προφανῶς ἡμαρτημένον, Ἐπιμελείας ἐπιμεληθῆναι, διορθῶσαι τις σπεύδων ἐξεῖλε τοῦ χωρίου τὸ Ἐπιμελείας, ὡς νόθον. ἀπώλλαξα οὖν τῆς νοθείας μεταβαλὼν αὐτὸ εἰς τὸ ΤΗΜΕΛΕΙΑΣ. διαφέρει δὲ Τημέλεια Ἐπιμελείας ὡς εἶδος γένους, καὶ τέθειται κυρίως ἐπὶ τῆς τοῦ σώματος θεραπείας. αὐτίκα Εὐριπίδης (Ἰφιγ. Αὐλ. 731),

Χάρει πρὸς Ἄργος, παρθένους τε τημέλει,
καὶ αὐθις (Ἰφιγ. Ταύρ. 311),

Ἄφρον τ' ἀπέψα, σώματός τ' ἐτημέλει.

καὶ Πλούταρχος δὲ (ἐν Ἀγιδ. § 17) ἐκυριολέκησεν, εἰπὼν περὶ Χειλωνίδος τῆς Λακαίνης, « Ἀψαμένη τῶν πέσλων καὶ » τῆς κόμης ἀτημελῶς ἐχόντων ». — Στ. 17, Πράξειν.] Ἐκ τῆς Β. — Στ. 21, Σιδωνίων.] Προσμαρτυρεῖ καὶ Ὅμηρος τοῖς Σιδωνίοις τὸ περὶ τὰς τέχνας ἠκριβωμένον, Πολυδαίδαλους αὐτοὺς καλέσας (Ἰλιάδ. ψ. 743). καὶ ὁ τοῦ Μενελάου κρατὴρ δῶρον ἦν τοῦ βασιλέως τῶν Σιδωνίων (Ὀδυσσ. Δ, 618). καὶ περὶ τῶν ἐκεῖθεν δὲ ὑφασμάτων λέγει ὁ Ποιητῆς (Ἰλιάδ. Ζ, 289),

.... Πέπλοι παμποίκιλοι ἔργα γυναικῶν.
Σιδωνίων, τὰς αὐτὸς Ἀλέξανδρος Θεοσιδῆς
ἠγάγε Σιδονίηθεν

Στ. 24, Ἐξετίθεντο.] Ἐσίξα εἰς τὸ Ἐξετίθεντο, διὰ τὸ σαφέστερον.

Σελ. 215, σλ. 7, Καὶ τὴν ἐμοὶ Τραχίνου πολεμίαν εὔνοιαν.] Ὁρθῶς μὲν συνῆκεν ὁ Μ τὸν ἀκαιρον ἐνταῦθα πλεονασμὸν τοῦ Καὶ συνδέσμου, οὐκ ὀρθῶς δὲ ἐξώθειν αὐτὸν ἀπλῶς τοῦ χωρίου παραινεῖ, μεταφράζων *Omnia quidem, inquit Chariclea, deploro, maxime vero lugeo id quod timueram, benevolentiam, etc.* τὸ γὰρ *Id quod timueram* τὰ προσδεδοκῆμένα βούλεται λέγειν, καὶ οὐ τὰ προσδοκώμενα, ὡς ἔχει ἢ τοῦ χωρίου γραφή· ἢ δὲ τοῦ Τραχίνου εὔνοια οὐκ ἔτι τῶν προσδοκωμένων ἢ Ἰσθμικαῦτα, ἀλλὰ πολλὸ πλεον ἰὰ ἐκ τῆς εὔνοιας ἀποβησόμενα προσεδοκᾶτο, ὡς ὀρθῶς ἐξέφρασε καὶ ὁ Α, *L'un et l'autre, dit-elle; mais sur tout le meschef que j'attens de l'ennemye amitié que me porte Trachinus.* διὸ καὶ μεταποιητέον τὸν ΚΑΪ εἰς τὴν ΔΓΑ πρόθεσιν. — Στ. 15, Ἐννοια.] Ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται, Εὔνοια. — Στ. 24, Ἐμβεβήκαμεν.] Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐμβαινόντων εἰς πλοῖον· εἰληφθαι δ' ἔοικεν ἐκ τοῦ Περὶ Στεφάνου τοῦ Δημοσθένους, ὅπου φησὶν ὁ Ῥήτωρ, « Ἐν αὐτοῖς τοῖς δεινοῖς καὶ φοβεροῖς ἐμβε- » βηκῶς ».

Σελ. 216, σλ. 7, Κερδαλεώτατον.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. Στ. 9, Παραγεγονότος.] Ἐκ τῆς Β. — Στ. 11, Ἐπιδέχεται.] Ἐν τῇ Β, Δέχεται. — Στ. 12, Οὐδέμ, εἰ ἠπτήθη.]

Προσέθηκα τὸν Συναπτικὸν Εἰ, ὃν ἐξέφρασε καὶ ὁ Α. οὕτω δὲ ἀναγνῶναι, ἢ γοῦν διορθῶσαι, δοκεῖ καὶ ὁ Λ. — Στ. 13, Ἰφοραῖται δὲ . . . ἐνέφηνεν.] Ὅρα ὅπως ἐντέχνως καὶ πιθανῶς ἅμα διασκευάζει τὰ πρὸς τὸν Πέλωρον ὑπὸ Καλασίριδος λεγόμενα. ὃν γὰρ Τραχίνῳ φθάσας κατήνεσε διὰ φόβον γάμον τῆς Χαρίκλειας ὁ Καλάσιρις κωλύειν ἄλλως οὐκ εἶχεν, ἢ παροξύνων Πέλωρον ἀντεραστὴν γενέσθαι Τραχίνου· παροξύνει δὲ, ἐρᾶν αὐτοῦ τὴν κόρην πλαττόμενος. καὶ τοῦτο μὲν οὐ πάνυ τι δριμύ τὸ ἐπιπόημα· τὸ δ' ἐπόμενον φρενῶν ἐμφαίνει λεπτότητα. οὐ γὰρ φησι, Γαμεῖ μετ' ὀλίγον Τραχίνος Χαρίκλειαν· τοῦτο γὰρ τοσοῦτον ἀπέιχε τοῦ πείσαι παραχρῆμα Πέλωρον, ὥστε καὶ ἀπέκρουσε τῆς ἐπιχειρήσεως· ἐπιχειροῦμεν γὰρ οἷς ἐλπίζομεν μάλιστα καταπράξασθαι· ἐλπίζομεν δὲ τοσοῦτω μᾶλλον ὅσω πορρωτέρω τῶν ἐλπιζομένων τοὺς ἀντιποιοῦμένους εἶναι πεπεισμέθα. ἄλλως τε Καλάσιριν λέγοντα, Γαμεῖ μετ' ὀλίγον Τραχίνος Χαρίκλειαν, εἰκὸς ἦν προσθεῖναι ἢ αὐτόθεν, ἢ καὶ πρὸς τοῦ Πελώρου ἐρωτώμενον, ὅτι καὶ παρ' αὐτοῦ Τραχίνου πυθόμενος λέγει τοῦτο, καὶ ὅτι δείσας κατήνεσεν αὐτῷ τὸν τῆς κόρης γάμον. ἦν δὲ καὶ τοῦτο οὐ πρὸς δεξιῶν ῥήτορος· τὸν γὰρ τοῖς ἄλλοις τολμᾶν παρακελευόμενον οὐκ αὐτὸν χρὴ φοβούμενον φαίνεσθαι. ταῦτ' οὖν εὖ εἰδὼς Καλάσιρις, ἢ μᾶλλον αὐτὸς Ἡλιόδωρος, ἀμφιβόλως τὰ περὶ τοῦ γάμου προφέρει. Στ. 17, Περιποιήσαιο.] Ἐν τῇ Β, Περιποιήσεως, ἢ συνάδουσι καὶ αἱ ΑΑ. — Στ. 21, Ἐφοδίου.] Προφάσεως, ἀφορμῆς· καὶ σημείωσαι τὴν λέξιν ὡς οὐ πάνυ τι τεταγμένην ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας. Στ. 23, Ἄ χρεωστοῦμαι . . . γεγωνός.] Ὅρα τὸ καινὸν τῆς συντάξεως· τὸ γὰρ κοινότερον ἦν, Ἄ χρεωστεῖταί μοι προεμβάτη τῆς ὀλκάδος γεγωνότι. τούτου τοῦ χαρακτήρος πως ἔχεται καὶ τὸ παρὰ Πλάτωνι (περὶ Νομ. Θ, 877.) « Ὅταν » οὖν τις ἅμα δυστυχηθῆ καὶ ἀσεβηθῆ τῶν οἴκων ». ἀντι τοῦ Ὅταν τις οἶκος δυστυχὲς καὶ ἀσεβὲς τι πάθῃ. — Στ. 24, Πικρόγαμος.] Ἐξ Ὀμήρου (Ὀδυσσ. Α. 266 καὶ ἀλλαχοῦ) ἐν οἷς περὶ τῶν Πηνελόπης μνηστήρων,

Πάντες κ' ἀκύμοροί τε γενοῖατο πικρόγαμοί τε.

χρῆσται δὲ καὶ ἀλλαχοῦ (σελ. 307) Ἡλιόδωρος τῇ λέξει, ἐξ Εὐριπίδου μέντοι παρωδῶν ἐκεῖ.

Σελ.

Σελ. 217, σλ. 4, Διαβεβρεγμένους.] Εἰρήκαμιν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 51) περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ Διαβεβρεγμένους πρὸς τὸ Ὑποβεβρεγμένους — Στ. 13, Θάνατον προξενήσης.] Δύ' ἄττα σημειωτέον περὶ τοῦ Προξενεῖν ῥήματος ἐνταῦθα· πρῶτον μὲν ὅτι τοῖς Ἀρχαίοις, μετὰ γενικῆς συντασσομένη, ἐπὶ τῶν δημοσίων ξένου τινὸς προϊσταμένων, τῆς πόλεως τοῦτο κελευούσης, ἢ καὶ αὐτῶν ξενιζόντων, ἢ λέξις ἐτάττετο. καὶ ἦσαν οἱ παρὰ τοῖς πάλαι Πρόξενοι, οὓς ἢ συνήθεια Ἰταλιστὶ Κοινούλους ὀνομάζει· προϊστάνται γὰρ καὶ οὗτοι, καὶ προξενούσιν ἕκαστος τῶν ἐπιδημούντων αὐτοῦ πολιτῶν. ἔπειτα δὲ ἡ χρῆσις τοῦτο μετήνεγκε, καὶ ἐπὶ τῶν ἀπλῶς τιτινὸν ἀγαθὸν ποριζόντων, δολικῆ καὶ αἰτιατικῆ συνάφασα, οἷον Προξενῶ σοι τιμὴν, πλοῦτον κ.τ.λ. ἐπεπόλασε δὲ μάλιστα ἡ χρῆσις αὕτη, παρὰ τοῖς ἐπ' Αὐγούστου Καίσαρος ἀκμάσασε συγγραφεῦσι, καὶ διέτεινε μέχρι καὶ ἐφ' ἡμῶν. κατὰ δὲ τοὺς Ἡλιοδώρου χρόνους (ἢ δῆλον ἐκ τοῦ προκειμένου χωρίου), καὶ ἐπὶ τῶν κακόν τιτινὸν ποριζόντων, ἐχρῶντο ἤδη τῇ λέξει. εἶρηκε δὲ που καὶ ὁ Ναζιανζινὸς Γρηγόριος, κατὰ τοὺς αὐτοὺς Ἡλιοδώρῳ ἀκμάσας χρόνους, « Προξενεῖν κίνδυνον τῇ πόλει ». Στ. 14, Μελλήσας.] Τοῦτο ὡς ἡμαρτημένως γεγραμμένον δι' ἐνὸς λ̄ παρὰ τῷ Κ, διορθωσάμενος, οὐκ ἔγνω δεῖν ὑποσημειώσασθαι. ὁ δὲ Μ, τοσοῦτου δεῖ γραφικὸν ἠγεῖσθαι σφάλμα, ὥστε καὶ προεῖλετο γράφειν Μελλήσας, καίπερ τοῦ Μελλήσας καὶ ἐν τοῖς ΔΑΒ81 ἐπιδύλως ἐμφερομένου. — Στ. 17, Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.] Ἐν τῇ Β, Ἐπὶ τῇ κεφαλῇ.

Σελ. 218, σλ. 13, Πράττοις.] Ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 16, Τάπίχειρα.] Αἱ ΑΑ, Τὰ ἐπίχειρα, ἀσυναίρετως. — Στ. 18, Καὶ τοῦ τυραννικοῦ τούτου νόμου πειραθήσεται.] Λεῖπει ταῦτα πάντα ἐν τῇ Β μόνῃ. τὸ δὲ ἄρθρον παρέλαβον ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 20, Αἰφνιδίῳ σσιλάδι.] Δοκεῖ πως ταῦτα παρωδῆσθαι ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας (Ε, 401),

Καὶ δὴ δούπων ἄκουσε ποτὶ ΣΠΙΛΑΪΔΕΣΣΙ ΘΑΛΛΑΣΣΗΣ·
 ῥόχθει γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο,
 Δεινὸν ἐρευγόμενον

ἃ δὴ καὶ Ἀπολλώνιος ἐμιμήσατο (Ἀργοναυτ. Β, 570)
 εἰπὼν,

Κοῖλαι δὲ σπήλυγγες ὑπὸ σπιλάδας τρηχίας
 Κλυζούσης ἄλος ἔνδον ἐβόμβειον ὑψόθι δ' ὄχθης
 Λευκὴ καγγλάζοντος ἀνέπτυε κύματος ἄχνη.

τὰ δὲ τῆς συντάξεως τοῦ χωρίου οὐ πάνυ τι ἔρρωται. διὸ καὶ
 δοκεῖ μοι μεταποιοιτέον εἶναι τὸ, Θαλάττη. . . αἰφνιδίῳ, εἰς
 τὸ Θαλάττης. . . αἰφνιδίως, ἵνα ἢ ὀνοῦς, Προσείκασας ἂν τοὺς
 ἄνδρας, κατασεισθέντας καὶ διαταραχθέντας αἰφνιδίως, σπι-
 λάδι Θαλάττης βομβούση ὑπὸ τῶν προσκλυζόντων κυμάτων,
 ἢ παραβολῇ καὶ Σοφοκλῆς (Οἶδ. Κολ. 1240) ἐχρήσατο
 εἰπῶν,

Πάντοθεν βόρειος ὡς τις ἀκτὰ
 Κυματοπλῆξ χειμερία κλονεῖται,
 Ὡς καὶ τόνδ' ἐκ. τ. λ.

ἢ, κατὰ χώραν ἑάσαντας τὸ Θαλάττη, γράφειν γοῦν Αἰφνιδίως.
 ἔσται δὲ ὁ νοῦς τινικαῦτα, Προσείκασας ἂν τοὺς ἄνδρας Θα-
 λάττη, ἢ κατασειεῖται αἰφνιδίως πρὸς σπιλάδα, καὶ δούπων
 ποιεῖ, τοῦ Κατασεισθέντος καινότερον πρὸς τὸ ἄνδρας συναφ-
 θέντος, δεῖον εἰπεῖν Κατασεισθείση πρὸς τὸ Θαλάσση. οἱ δὲ
 μεταφράσαντες ὁ, τε Λ καὶ Α, οὕτως ἠρμήνευσαν, ὡς δήλους
 μὲν εἶναι καὶ αὐτοὺς συνιδόντας τὸ τοῦ λόγου ἀσυνάρτητον,
 οὐ πάνυ δὲ σαφῶς δηλοῦν ὃν ὑπέλαβον τρόπον διορθώσεως.
 ὁ μὲν γὰρ Λ φησὶ *Mari comparasses viros repentino turbine
 concitatos*, ὁ δὲ Α, *Vous eussiez proprement dit que c'estoit
 une playe de mer qu'un soudain estourbillon de vent ren-
 verse sans dessus dessous*, Θυέλλης ἄμφω μνημονεύσαντες,
 ἢ συνυπακούεται μὲν ἐξ ἀνάγκης, οὐ κείται δὲ διαρρήδην ἐν
 τῷ χωρίῳ. — Στ. 24, Οἱ μὲν γὰρ ὡς τοῦτον . . . βαλλόν-
 των καὶ βαλλομένων.] Μετενήνεκται ταῦτα τὸ μέρος ἐκ τῶν
 Λουκιανοῦ (Συμπος. ἢ Λαπίθ. § 43 καὶ 44), ὃς ἀστείως
 πάνυ τὰ ἐν τῷ Ἀρισταινέτου δείπῳ παροινηθέντα διηγού-
 μενος, φησὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις, « Συμπεσόντες ἑσάειον ἀλλήλους
 » ταῖς ὄρμισιν αὐταῖς εἰς τὰ πρόσωπα καὶ τῶν πωγῶνων ἑπει-
 » λημμένοι ἑπεκαλοῦντο βοηθεῖν, ὁ μὲν τὸν Κλεόδημον, ὁ Ἐρ-
 » μων, ὁ δὲ Ζηνόθεμις Ἀλκιδάμαντα καὶ Δίφιλον. καὶ συν-
 » ἴσταντο οἱ μὲν ὡς τοῦτον, οἱ δὲ ὡς ἐκεῖνον . . . καὶ ὁ μὲν
 » Ζηνόθεμις, σκύφον ἀράμενος ἀπὸ τῆς τραπέζης, κείμενον

» πρὸ τοῦ Ἀρισταινέτου, ῥιπατεῖ ἐπὶ τὸν Ἑρμωνα·

» Κάκινου μὲν ἄμαρτε, παραὶ δὲ οἱ ἐτρέπετ' ἄλλη·

» διεῖλε δὲ τοῦ νυμφίου τὸ κρανίον εἰς δύο χρηστῶ μάλα καὶ

» βαθεῖ τραύματι κ. τ. λ. » — Στ. 25, Οἱ μὲν αἰδέϊσθαι τὸν ἄρχοντα.] Ἀκροθιγῶς ἐπιφάσει τοῦ Ὀμηρικοῦ (Ἰλιάδ. Α, 25),

Αἰδέϊσθαι δ' ἱερῆα

Σελ. 219, σλ. 6, Ἐκτέτακτο.] Οὕτως ἐναργῶς ἐν ταῖς ΔΑ645, καὶ οὐχ, ὡς ῥήθη ὁ Μ, Ἐτέτακτο, ὅπερ ἐν μόναις ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ ἐμφέρεται. — Στ. 7, Ἀλλήλους.] Οὐκ ὀρθῶς ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἀλλήλοις, κατὰ δοτικὴν· δῆλον δὲ καὶ ἐξ ὧν ἔφθην παραθέμενος ἐκ τοῦ Λουκιανοῦ, ὃν ἐν ταῦθα παρῳδεῖ Ἡλιόδωρος. τὸ δὲ ἐχόμενον, Ἐπαμύνοντες, εἴληπται ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 9, Οἴμωγῆ . . . βαλλόντων καὶ βαλλομένων.] Παρὰ τὸ Ὀμηρικόν (Ἰλιάδ. Δ, 450), ὃ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 37 καὶ 47) ἐκφανέστερον παρῳδισεν, ὡς φθάντες ἐπεσημινάμεθα (σελ. 42). — Στ. 10, Κρατήρσι, δαλοῖς.] Κρατῆρ ἐστὶν οἰνοχόον ἀργεῖον, ἧ φησιν Ἡσύχιος. λέγεται δὲ καὶ Κρητῆρ, Ἰωνικῶς· οὗ τὸ ὑποκοριστικὸν Κρητήριον παραλαβοῦσα ἴσως ἡ χυδαία συνήθεια, μελαπέποιηκεν εἰς τὸ Κρεντήρι. ὃ δὲ Δαλός, καὶ Δαυλός ἐλέγετο Ἰωνικῶς καὶ Αἰολικῶς, φυλαχθέντος καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ τοῦ δευτέρου τούτου σχηματισμοῦ· Ἀττικοὶ δὲ αὐτὸν, Δαελόν, καὶ Λάκωνες, Δαβελόν ἐλεγον (Ἰδ. Ἐτυμολογ. σελ. 246, Ἡσύχ. λέξ. Δάβελος, Εὐστάθ. εἰς τὴν Ὀδυσσ. Κ, 192).

Σελ. 220, σλ. 4, Αὐτοσχεδίου.] Οὕτω διώρθωκα, ἵνα συντάττηται πρὸς τὸ Μάχης ἐπιθετικῶς. ἔστι δὲ Αὐτοσχεδίας ἢ Αὐτοσχεδία μάχη, ἢ ἐκ τοῦ συνέργυς καὶ διὰ χειρῶν γιγνομένη, ἢ καὶ Αὐτοσταδίαν καλεῖ ὁ ποιητὴς (Ἰλιάδ. Ν, 525). καὶ ἐπεὶ τὸ Αὐτοσχεδίον δύναται σημαίνειν καὶ τὸ ἀπροπαρασκευῶς καὶ ἐξ ἐτοίμου τελούμενον, τὸ ἀμφίβολον ἐξαιρούμενος προσέθηκε τὸ Ἐν χερσὶ, παρῳδῶν ἅμα καὶ τὸν ποιητὴν (Ἰλιάδ. Ο, 509),

Ἡμῖν δ' οὔτις νόος καὶ μῆτις ἀμείνων,

Ἡ αὐτοσχεδίῃ μίξαι χεῖράς τε μένος τε.

Στ. 16, Ἐκρον δὲ τὸν ὤμον παραξέσας κ. τ. λ.] Ἐξ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Ε, 80) παρῶδηται,

Πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα μεταδρομάδην ἔλασ' ὤμον,
Φασγάνῳ αἴξας· ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βυρεΐαν.

Στ. 17, Ἀπέτεμε. καὶκ τούτου δὴ.] Τὸ Ἀπέτεμεν ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ· τὸ δὲ Δὴ ἐξ ἡμετέρας διορθώσεως. — Στ. 24, Προκαθημένην.] Ἡμαρτημένως ἐν ταῖς ΑΑ, Προκαθημένην.

Σελ. 221, σλ. 2, Εἰπεῖν τι καὶ μαθεῖν.] Ἐτρεψα τὸν Τε εἰς τὸ Τι, τῶν μεταβατικῶν Εἰπεῖν καὶ Μαθεῖν ἀπαιτούντων πάντως ἐνταῦθα αἰτιατικὴν. ἐρεῖ δὲ καὶ προῖων (σελ. 245) « Ἐπιχειρεῖν τι παρὰ τῆς πρεσβύτιδος, εἰ οἶόν τε, ἐκμαν- » θάνειν ». — Στ. 7, Λησθρικόν.] Οὕτω γραπτέον ἀντὶ τοῦ Λησθρικῶν, δηλοῦσι καὶ τὰ παράλληλα χωρία (σελ. 7 καὶ 253). Στ. 14, Οὐ μὴν ἐπήκεσά γε· πόθεν;] Ὅμως οὐκ ἴσχυσα ἐπικουρῆσαι καὶ βοηθῆσαι· πόθεν γὰρ εἶχον τοῦτο ποιῆσαι; ἀπολειφθεῖς μὲν τότε διὰ τὸ γῆρας κ. τ. λ. τοιοῦτον εἶναι τὸν νοῦν τοῦ χωρίου, παραμυθησάμενοι τῇ σίξει πεποιήκαμεν· ὁ δὲ καὶ ὁ Κ συνῆκεν. ἴσως δὲ ἐντεῦθεν διορθωτέος καὶ ὁ Ἡσύχιος, « Ἐπάρκιοι, ἘΜΠΕΙΡΟΙ, βοηθοί »· εἰκὸς γὰρ αὐτὸν γεγραφέναι, ΕΠΙΚΟΥΡΟΙ. — Στ. 16, Ἐν τοῖς ὄρθίοις μέρεσι.] Τουτέστι, τοῖς ἀνάντεσι. λείπει τὸ Μέρεσι ἐν τοῖς ΑΑ· ὅπερ ὄφειλον καὶ γὰρ παραλιπεῖν, καίπερ παρὰ τοῖς ἄλλοις ἀπασιν ἐμφερόμενον· συνυπακούεται γὰρ κατ' ἔλλειψιν Ἀττικὴν τῶ ὄρθίοις, ὡς ἔστιν ἰδεῖν πολλαχοῦ παρὰ Ξενοφῶντι. φιλεῖ δὲ καὶ τὸ ὄρθῃ ἑλλειπτικῶς προφέρεσθαι, συνυπακουομένου ὅτε μὲν τοῦ ὄδοι, ὡς ἔχει τὸ τοῦ Κωμικοῦ (Ἄρν. 1),

ὄρθῃν κελεύεις, ἢ τὸ δένδρον φαίνεται;

ὅτε δὲ τοῦ Γωνία, οἶόν ἐστι τὸ παρὰ τοῖς Μαθηματικοῖς, Πρὸς ὄρθάς. — Στ. 17, Ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος.] Ἐτρεψα τὸν Τε εἰς τὸν Δε, ἵν' ἔχη ἀνταποδίδοσθαι πρὸς τὸ Μὲν τότε. ἐμφαίνει δὲ τοῦτο καὶ ὁ Λ, *Nunc autem* μεταφράσας. — Στ. 21, Ἀφθονίαν.] Οὕτως αἱ ΚΑ. — Στ. 22, Ἐδάκρυν δὲ καὶ οἱ παρόντες.] Προσέθηκα τὸν Καί, τοῦ Ἑλληνισμοῦ τοῦτο πάντως ὑπαγορεύοντος. οὕτω γὰρ εἴρηκε καὶ ἐν τοῖς πρόθετον (σελ. 31) « Καὶ ἅμα ἐδάκρυν· ἐδάκρυν δὲ καὶ οἱ ξέ-

» νοι ». ἐρεῖ δὲ καὶ προῖων (σελ. 323), « Κατειλήφει μὲν » καὶ τὴν Χαρίκλειαν, . . . κατειλήφει δὲ καὶ τοὺς παρόν- » τας ». — Στ. 24, Ἐπίφορον γάρ τι πρὸς δάκρυον οἶνος.] Διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ οἴνου δηλαδὴ συμβαίνουσαν ἔκλυσιν τῆς σωματικῆς δυνάμεως· δηλοῦσι δὲ καὶ οἱ παῖδες, οἱ γέροντες καὶ αἱ γυναῖκες, ἐπιφόροι μᾶλλον τῶν ἄλλων ὄντες εἰς δάκρυα διὰ τὴν ἀσθένειαν. τὸν δὲ ὑπὸ τοῦ οἴνου ἐχειρόμενον Θρῆνον ἀστείως ἢ κοινῇ συνήθεια Κρασοκατάνυξιν εἶπεν.

Σελ. 222, σφ. 7, Νῦν δὲ, ὥρα γὰρ κ. τ. λ.] Στίξας εἰς τὸ Νῦν δὲ, ἔτρεψα ἐξ ἀνάγκης καὶ τὸν Γε εἰς τὸν Γάρ, ἵνα ἢ ὁ νοῦς, Νῦν δὲ, ἐπεὶ καιρὸς ἐστὶ διαλύειν τὸ συμπόσιον, μνήμη τοῦ δαιμονίου γιγνέσθω, καὶ τις τῶν θεραπόντων περι- αγέτω τὰς κύλικας, ἵνα σπείσωμεν τὰς λυτηρίους σπονδάς· ἄλλως γὰρ οὐ πάνυ τι σαφὲς ἂν εἴη τὸ λεγόμενον. ἔοικε δὲ πρὸς τὸ τοῦ Εὐριπίδου (Φοινίσσ. 578) τὴν αναφορὰν ἔχειν,

Οἴκταν μὲν ἤδη λήγειθ', ὡς ὥρα τάφου
Μνήμην τίθεισθαι

τῆς αὐτῆς δ' ἕνεκα σαφηνείας, διώρθωκα καὶ τὸ ἀδιανόητον, Καὶ τὰς λυτηρίους τῇ σπονδῇ περιαγέσθω, τρέψας εἰς τὸ, Καὶ τὰς λυτηρίους ΤΙΣ ΣΠΟΝΔΑΣ ΠΕΡΙΑΓΕΤΩ· ἔφθη γὰρ καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 123) εἰρηκῶς, « Ἐπεὶ » δὲ τὰς κύλικας ἔδει περιάγεσθαι ». ἐνδέχεται δὲ καὶ οὕτω διορθοῦν τὸ χωρίον, Καὶ ἡ λυτήριος σπονδὴ περιαγέσθω, ἢ γοῦν, καὶ αἱ λυτήριαι σπονδαὶ περιαγέσθων. — Στ. 11, Διελύετο.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. καὶ αὐτὸς δὲ Ἡλιόδωρος προῖων (σελ. 305) « Διαλυομένου τοῦ συμποσίου » ἐρεῖ. — Στ. 13, Ἐφεύρισκεν.] Ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ Εὐρίσκειν, ἢ τοῦ Ἐνεύρισκεν, ἐχρήσατο τῷ Ἐφεύρισκε, ποιητικώτερον, κατὰ τὸ (Ἰλιάδ. Ν, 760),

Φοίτα ἀνὰ προμάχους διζήμενος εἴπου ἐφεύροι.

Βιβλίω 5, Σελ. 223. σφ. 10, Συνέπασθαι ἰκετεύουσα.] Ἀντὶ τοῦ Συνέπασθαι, ἐν τῇ Β, Ἐπασθαι, ἀντὶ δὲ τοῦ ἰκετεύουσα, ἐν ταῖς ΚΑ, Βουλομένη, γέγραπται· οὐδέτερον ὀρθῶς.

Σελ. 224 σφ. 8, Ὀλίγου ἔδει.] Διώρθωκα κἀνταῦθα, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, τὴν φράσιν, περὶ ἧς εἴρηκα καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν

(σελ. 170).—Στ. 10, Ἐγὼ μὲν ὦμην.] Προσέθηκα τὸν Μὲν, οὐ μόνον διὰ τὴν ἀναίρεσιν τῆς χασμωδίας, ἣν ἐποίησε τῶν δύο ὦ ἢ συνδρομῇ, ἀλλ' ὅτι καὶ πρόδηλον οὕτω γεγράφθαι τὴν ἀρχὴν, τοὺς δὲ ἀντιγράφοντας παραλιπεῖν τὸν σύνδεσμον παραχθέντας ὑπὸ τῆς ἐπαναλήψεως τῶν αὐτῶν σχεδὸν στοιχείων, ὦ μὲν ὦμην.— Στ. 12, Σκότους.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Σκότου, ἀρσενικῶς καὶ Ἀττικωτέρως. — Στ. 15, Ἀδεᾶ.] Τουτέστιν, ἀφοῦσα, ἀντὶ τοῦ Ἀδεῆ, ἐκ τοῦ Ἀδεᾶ, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 251). καὶ τοῦτο δὲ τῶν Ἀττικῶν, τὸ συναρεῖν εἰς ἄ τὸ εἶ, συνεχέστερον μέντοι ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς τῶν ἐνικῶν ἀρσενικῶν, οἷον Τὸν ὑγιᾶ, Τὸν εὐφυᾶ, Τὸν Πειραιᾶ· τὸ γὰρ καὶ τὰ οὐδέτερα πληθυντικὰ οὕτω συναρεῖν τῶν μεταγενεστέρων εἶναι δοκεῖ, οἷον καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ εὕρηται πού τὰ ἐνδεᾶ. τῷ δὲ νῶ τοῦ λεγομένου ἔστι παραθέσθαι τὸ τοῦ Τραγικοῦ (παρὰ Στοβ. Η),

Ἄπαντα γάρ ται τῷ φοβουμένῳ φοφεῖ.

Στ. 19, Ἀνθρώπου δὲ, καὶ, ὃ πλέον ἐστὶ θαυμαστόν.] Οὕτω διώρθωκα τὸ χωρίον, μεταβαλὼν τὸ Πλεῖον εἰς τὸ Πλέον, καὶ μεταθεῖς τὸν Καὶ σύνδεσμον· τὸ μὲν, ὅτι τὸ Πλέον, ἐπιρρηματικῶς μὲν λαμβανόμενον, μονοφθογογραφεῖται, ὀνομαστικῶς δὲ καὶ ἐπιθετικῶς, διφθογογραφεῖται, παρὰ γοῦν τῷ Ἡλιοδώρῳ, οἷον (σελ. 281), « Καὶ ΠΛΕΟΝ ἢ Χαρίκλεια, » ἄτε καὶ ΠΛΕΪΟΝΙ τῷ χρόνῳ μείζονος . . . εὐνοίας περὶ φειραμένη »· τὴν δὲ τοῦ συνδέσμου μετάθεσιν ὁ νοῦς αὐτὸς τῶν λεγομένων ὑπαγορεύει, Εἰ μὲν καὶ θεοῦ τινός, ἢ δαίμονος ἐπωνυμίαν φοβεῖται, οὐκ ἔχω λέγειν· ἀνθρώπου δὲ ὄνομα ἀκούων πέφρικε, καὶ ὃ μᾶλλον θαυμάζειν ἄξιον, οὐδὲ τούτου ἀνδρὸς, ἀλλὰ γυναικός. αἱ δὲ δύο λέξεις, Ἐστὶ θαυμαστόν, παρελείφθησαν ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ.—Στ. 25, Οὐκ οἶδ' ὅπως ἢ ὅθεν, οὐ λέγω, τούτου παρακηκῶς κ.τ.λ.] Ἐτρεψα τὸ ἀρνητικὸν Οὐ εἰς τὸ ἀναφορικὸν Οὐ, διορθώσας ἅμα καὶ τὴν σλίξιν. καὶ οἱ μεταφράσαντες δὲ Λ καὶ Α δίχα τῆς ἀρνήσεως ἐξηγήσαντο.

Σελ. 225, στίχ. 2, Μεταλαβεῖν ἐνέδωκε.] Ἐν ταῖς ΔΑ519, Μέγαλαχεῖν, ἐμφέρεται. κακῶς δὲ οἱ πρὸ ἐμοῦ Ἐνδεδώκε κατὰ παρακειμένον· σημαίνει γὰρ οὗτος ἐνέργειαν παρακειμένην τῷ

ἐνεστῶτι, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 250). ταύτην δὲ τὴν σημασίαν ἀποσφραγίζει ἐπὶ τοῦ προκειμένου χωρίου, τὸ προηγησάμενον, Τῆς γοῦν νυκτὸς καθ' ἣν ἀπὸ τῶν βουκόλων ἐπέστης.—Στ. 3, Ἐκθνήσκων.] Λειποθυμῶν, περὶ οὗ καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 171) εἴρηκα. — Στ. 13, Οὐκ ἐμοὶ μόνῳ μορμολύκειον.] Τὸ Μόνῳ παρέλαβον ἐκ τῶν ΑΑ. τὸ δὲ Μορμολύκειον προδήλως σημαίνει τὸ φάσμα τῆς γεγραψῆς Θίσσης, ἤγουν τὸν ἐν τῇ συνηθείᾳ Βορβόλακα, ὡς καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 5) εἴρηκαμεν. οὐκ ἄκαιρον δὲ προσεπιμήνασθαι ἐν τῷ παρόντι, πρὸς πλείονα τῶν εἰρημένων πίστῳσιν, καὶ τὸ ἱστορούμενον, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν μυστεύμενον παρὰ τῷ Φιλοστράτῳ (Βίῳ Ἀπολλων. Δ, κέ) περὶ Μενίππου τοῦ γήμαντος μίαν τῶν Θηλειῶν βορβολάκων, ὑφ' ἧς βρωθήσεσθαι μέλλοντα ἐπιγνοῦς ἀπήλλαξεν Ἀπολλώνιος, « Ἡ χρηστὴ νύμφη μία τῶν Ἐμψουσῶν ἐστίν, ἃς » Λαμίας τε καὶ Μορμολυκίας (γρ. Μορμολύκας) οἱ πολλοὶ » ἠγοῦνται. . . . σαρκῶν δὲ, καὶ μάλιστα ἀνθρωπείων, ἐρώσι, καὶ » πάλλουσι (ἴσ. σφάλλουσι) τοῖς ἀφροδισίοις οὓς ἂν ἐθέλωσι δαΐσασθαι ». — Στ. 17, Γινώσκων οὐκ ἔτ' οὔσαν.] Ἐν τῇ Β καὶ ταῖς ΚΑ, Γινώσκω γὰρ οὐκ ἔτ' οὔσαν. — Στ. 19, Ἐτύγχανε . . .] Στιγμαῖς διέστειλα τὰ τοῦ διαλόγου, ὅτι ἔοικε μὴ φθάσαι πέρας ἐπιθεῖναι, οἷς ἔλεγε, Κνήμων, ὑποκρούσαντος Ναυσικλέους διὰ τοῦ, Πέπαυσο· ἄλλως γὰρ ἂν εἴη ἀσυνάρτητα τὰ τοῦ λόγου, ὃ καὶ ὁ Κ συνῆκε. — Στ. 22, Πρὸς ἀλῶν καὶ τραπέζης.] Περὶ τῆς θειότητος τῶν ἀλῶν εἴρηκαμεν καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 160). ὅτι δὲ τοιοῦτους ἠγοῦντο τοὺς ἄλας, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ ὀμνύειν κατ' αὐτῶν, ὡς κατὰ θείου τινός. καὶ παρ' ἡμῖν δὲ μέχρι καὶ δεῦρο ὁ ἰδιώτης λαὸς « Μὰ τὸ ψωμίον καὶ τὸ ἄλας » πολλάκις ὀμνύοντες λέγουσι. — Στ. 23, Ἐν ἡμετέρῳ.] Οὕτω προδήλως κατὰ δοτικὴν αἰ ΑΑ. ἴν' ἔχη προσυπακούεσθαι τὸ Οἴκῳ. διδάσκει δὲ τοῦτο καὶ ἡ Ὀμήρειος χρῆσις, ἐν μὲν δοτικῇ αἰεὶ κατὰ τὸ πλήρες ἐκφέρουσα, Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ, ἢ Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ἐν αἰτιατικῇ δὲ, ποτὲ μὲν κατὰ τὸ πλήρες, Ἡμέτερον δόμον, δῶμα, ἢ δῶ, οὐκ ὀλιγάκις δὲ καὶ ἐλλειπτικῶς, οἷον Ἐς Ἡμέτερον (Ὀδυσσ. Β, 55, Η, 301, Ρ, 534), ἢ Ἡμέτερόνδε (Αὐτ. Θ, 39, Ο, 512, Ω, 266)· οὐδέποτε δὲ ἐν γενικῇ, πλὴν

ἄπαξ ἐν τῷ εἰς Ἑρμῆν ὕμνῳ (στ. 370), ὅπου γέγραπται ἁμαρτία τῶν Ἀντιγραφῶν,

Ἦλθεν ἐς ἩΜΕΤΕΡΟΥ διζήμενος εἰλίποδας βοῦς,

ἀντὶ τοῦ, «Ἦλθεν ἐς ἩΜΕΤΕΡΟΝ», ὡς διορθοῦτο Βαρνεσίος, καὶ ὡς διορθωτέον τὰ τε προδηλωθέντα Ὀμήρου χωρία, καὶ ἢ ἐν τῷ προκειμένῳ Ἡλιοδώρου χωρίῳ γραφῆ, ὑπαγορεύουσιν· ἢ γὰρ Ἐν καὶ Εἰς, ὅταν πρὸς γενικὴν φέρωνται συνυπακουόμενον ἐξ ἁπάντος ἔχουσιν, ἢ μὲν κατὰ δότικὴν, ἢ δὲ κατ' αἰτιατικὴν, τὸ Τόπος, Οἶκος, Ναός, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον. διὸ καὶ εἴρηκεν ὀρθῶς ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 81), Ἐν ἐμαυτοῦ, συνυπακουόμενου τοῦ, Οἴκῳ. τὸ δὲ, Ἐν ἡμετέρου, καὶ, Εἰς ἡμετέρου, εἴ τι τοιοῦτον συνυπακούοις αὐτοῖς, ἔσται γελοῖως ἀναλυόμενα εἰς τὸ πλήρες, Ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἡμέτερου οἴκου, καὶ, Εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἡμετέρου οἴκου. πρὸς δὲ τοὺς ἀντιβάλλοντας τὰ δύο χωρία τοῦ Ἡροδότου (Α, λέ', καὶ Η, ή, 4) ἐν οἷς ὁμοίως γέγραπται, Ἐν ἡμετέρου, ρητέον ὅτι καὶ ἐν ἐκείνοις, καὶ εἴπω ἄλλη εὔρηται ἢ τοιαύτη γραφῆ, μεθαρμοστέα εἰς τὸ, Ἐν ἡμετέρῳ. εἰ δὲ γε μὴ πείθονται, λείπεται δὴ λέγειν αὐτοῖς τὸν παλαιὸν λόγον,

Σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦν' ἔστω, ἐμοὶ δὲ τάδε.

Στ. 25, Παιδιὰν ἐμὲ πεπωοίηθε.] Ἐν ταῖς ΚΑ, ἀντὶ τοῦ, Ἐμὲ, γράφεται Ἐμοὶ, ὅπερ ἐξέφρασε καὶ ὁ Λ κατὰ λέξιν· ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς, Ἐμῆν, πλὴν τοῦ Μ, κατακολουθήσαντος τῇ διορθώσει τοῦ Κ, ὃς ὀρθῶς εἶπασε κατ' αἰτιατικὴν γραπτέον εἶναι, Ἐμέ. ἐρεῖ δὲ καὶ μετ' ὀλίγα (σελ. 228) κατ' ὁμοίαν λέξεων συμπλοκὴν, «Χλεύην ἐμὲ συνήθως, καὶ τὰ» ἐμὰ πεπωοίηται »· οἷς προστίθει καὶ τὰ ἐν τῇ 242 σελίδι.

Σελ. 226, σλ. 10, Ὡς Ἀθηναῖος.] Ἐξ ἀλήλιφα τὸν Καί, ὡς ἀτόπως πλεονάζοντα. — Στ. 12, Διήει.] Περιέγραφα κἀνταῦθα τὸν Καί, ὃς λείπει καὶ ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 16, Πατραλοία.] Δοτικὴν ἀπαιτεῖ τὸ ἐχόμενον Ἐπιθέντος· ὅθεν ἔτρεψα τὸ Πατραλοίου εἰς τὸ Πατραλοία.

Σελ. 227, σλ. 4, Ἀνευράν.] Οὕτως ὀρθῶς ἢ Β, διὰ μιᾶς λέξεως, ἀντὶ τοῦ, Ἄν εὐράν. — Στ. 14, Τῷ τε Καλασίριδι.] Οὕτως ἢ Β καὶ ἔοικε τυπογραφικῶς ἡμαρτῆσθαι τὸ, Τῷδε, τοῦ Κ, ᾧ κατηκολούθησαν οἱ μετ' αὐτὸν, πλὴν τοῦ Μ. — Στ.

19, Τὸ μὲν τι.] Ἐτρεψα καὶ πάλιν τὸν, Τοι, σύνδεσμον εἰς τὸ, Τι. — Στ. 24, Ὅσοι.] Ἐκ τῶν ΚΑ· ἐν αἷς φέρεται καὶ ἑτέρα γραφή, Ὅπη, ἣν ἔχουσι καὶ αἱ ΑΑ. — Στ. 25, Ὁ δὲ, Ὡ Ναυσίκλεις, ἔφη κ. τ. λ.] Περὶ τοῦ κατὰ τὴν Ἰσιάδα τοῦδε ἀμουςοτάτου ἐπεισοδίου ἐπιθετὰ γεγραμμένα μοι ἐν τῇ πρὸς Ἀλέξανδρον ἐπιστολῇ.

Σελ. 228, σφ. 3, Χεμμίτιδι.] Ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 7, Ὁ ἂν μὴ ἐπιτάττη.] Ὁ Λ ἀνέγνω, ἢ ἀναγνωστέον ὑπέλαβεν, Ὁ ἂν μοι ἐπιτάττη, ἑρμηνεύσας, *Quod mihi imperarit*, ὃ καὶ ἄμεινον. τὸ δὲ, Ἀλλά μοι ζημία καὶ μόχθος, τῷ Διὰ μέσου λεγομένῳ χωρίσας τῶν ἄλλων, ἀντὶ τοῦ, Καίπερ, οὐκ ὀρθῶς ἐξεδέξατο τὸ, Ἀλλά. — Στ. 8, Ἰσιάς. ἐκείνη καὶ νυνὲ θεώ.] Τῇ στίζει, τῇ τροπῇ τῆς ὀνομαστικῆς εἰς τὴν δοτικὴν, καὶ τῇ ἐξαιρέσει τοῦ, Δὲ, Σύνδεσμου, παρεμυθησάμεθα τὸ χωρίον. — Στ. 9, Φοινικόπτερον.] Ὅρνις ποιὸς, οὕτω καλούμενος, ἐπιχωριάζων μάλιστα τῇ Λιβύῃ, ὃν οἱ μὲν Ἴταλοὶ *Fenicottero* καλοῦσιν, οἱ δὲ Γάλλοι *Flamman*, ὃ ἐστὶ, Φλογίαν, ὡς ἂν εἴποι τις ἐξελληνίσας, διὰ τὸ φοινικῶν καὶ φλογοειδὲς τῶν πτερῶν. μέμνηται δὲ καὶ Ἀριστοφάνης (Ὅρνις 272) τοῦ ὀρνέου,

..... Βαβαί, καλὸς γε καὶ φοινικιοῦς.

Εἰκότως· καὶ γὰρ ὄνομα αὐτῷ γ' ἐστὶ Φοινικόπτερος.

Στ. 10, Ὡς. εὐγνώμονι. . . ἐρωμένη συμπέπλεξαι.] Εἰρωνικῶς καὶ εἰκοιε παραινίττεσθαι τὸ τοῦ Εὐριπίδου (Βάκχ. 799),

Ἀπόρα γε τῶδε συμπεπλέγμεθα ξένη·

ἢ τὸ τοῦ Κωμικοῦ (Πλούτ. 853),

Οὕτω πολυφόρα ζυγκέκραμαι δαίμονι.

Στ. 13, Τὸν Φοίνικα τὸν ἐξ Αἰθίοπων, ἢ Ἰνδῶν.] Ὁ Α μετέφρασεν, ὡς περ ἂν εἰ ἐγγράψωτο, Καὶ Ἰνδῶν, ἀντὶ τοῦ, Ἡ Ἰνδῶν. ἀμείνων δὲ ἢ διὰ τοῦ διαζευκτικοῦ γραφῆ. ὁ πρῶτος Γράφας τὰ κατὰ τὸν μυθευόμενον Φοίνικα, τὸν ὄρνιν, Ἡρόδοτός ἐστιν (Β, ογ'), οὐκ αὐτὸς συνθεὶς ἢ πιστεύσας, ἀλλὰ τὰ παρὰ τῶν πεπιστευκότων, ἢ καὶ πλασαμένων Αἰγυπτίων, περὶ ἐκείνου λεγόμενα καθιστορῶν. ἔλεγον οὖν ἐξ Ἀραβίας ὀρμώμενον τὸν Φοίνικα ἀπαξ δι' ἐτῶν πεντακοσίων, κομίζειν ἀποθανόντα τὸν πατέρα ἐπ' Αἰγύπτου καὶ θάπτειν ἐν τῷ τοῦ Ἡλίου ἱερῷ. ὁ δὲ

Σουΐδας (λέξ. Φοίνιξ) ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος φησὶν ἔλθειν τοῖς Αἰγυπτίοις τὸν Φοίνικα διὰ τεττάρων καὶ πεντήκοντα καὶ ἑξακοσίων ἐτῶν. προσιστορεῖ δὲ τούτοις καὶ τινα τῶν Ἀρτεμιδώρων περὶ τοῦ Φοίνικος λελεγμένων. λέγει δὲ κάκεινος (Ὀνειροκριτ. Δ, μθ') ἐτέρων πυθόμενος, ὅτι «Ὁ Φοίνιξ οὐ»
 » τὸν πατέρα καταθάπτει, οὐδὲ ὅλως ἐστὶ περιῶν αὐτῷ πα-
 » τήρ, οὐδὲ ἄλλος τις τῶν προγόνων. ἀλλ', ὅταν αὐτὸν τὸ
 » μοιρίδιον ἄγῃ, ἄγεται εἰς Αἴγυπτον, ὅθεν οὐκ ἴσασι ἀν-
 » θρωποι, καὶ αὐτὸς ἑαυτοῦ (γρ. ἑαυτῷ) ποιησάμενος ἐκ κά-
 » σίας τε καὶ σμύρνης πυρὰν ἀποθνήσκει. καυθεύσης δὲ τῆς
 » πυρᾶς, μετὰ χρόνον ἐκ τῆς σποδοῦ σκώλῃκα γεννᾶσθαι λέ-
 » γουσι, ὄντινα μεταβάλλειν αὐξανόμενον, καὶ γίνεσθαι
 » πάλιν Φοίνικα, καὶ ἀφίπτασθαι Αἰγύπτου ἐκεῖσε, ὅθεν
 » ἤκεν ὁ πρὸ αὐτοῦ Φοίνιξ». καὶ ταῦτα μὲν ὁ Ἀρτεμίδωρος.
 παραγγέλλομεν δὲ τοῖς νέοις τῶν Μουσῶν μύσταις τὴν Ἡρο-
 δότειον ἐκθεσιν τοῦ Φοίνικος ἀναγνόντας, ἐπαναγνῶναι
 μηδὲν ἐπισχόντας τὰ ψυχρῶς Ἀχιλλεῖ τῷ Τατίῳ (Γ, κέ')
 ῥητορευθέντα περὶ τοῦ αὐτοῦ ὄρνιθος, ὡς ἂν ἐκ τῆς παρα-
 θέσεως κατανοεῖν ἔχοιεν ὅσον αὐτοφυῆς κάλλος διενήνοχε τοῦ
 κικομμομένου· οὐδὲν γὰρ οὕτω θήγειν τὸ κριτικὸν τῆς ψυχῆς
 πέφυκεν, ὡς τὰ ὄντα καλὰ τοῖς δοκοῦσι παραβαλλόμενα.
 τῷ περὶ Φοίνικος μύθῳ πολλοὶ καὶ τῶν θείων πατέρων, τῇ
 κοινῇ δόξῃ κρατηθέντες ἐπίστευσαν. ἀλλ' οὐχ ὁ κριτικώτατος
 Φώτιος (Κωδ. ρκς')· ὃς καὶ Κλήμεντα τὸν Ῥώμης ἐπίσκοπον αἰ-
 τιᾶται, ὅτι, ἐν τῇ φερομένῃ αὐτοῦ πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῇ, ὡς
 παναληθεστάτῳ τῷ κατὰ τὸν Φοίνικα τὸ ὄρνεον ὑποδείγματι
 κέχρηται. — Στ. 15, Ταῦτα μὲν ἐκείνη, ἔφη, χλεύην...
 πεποιήται.] Ἠμάρτηται ἡ γραφὴ τοῦ χωρίου· ἡ δὲ ἐπανόρ-
 θωσις οὐ πᾶν τι ραδία. ἴσως ἐγγράψατο τὴν ἀρχὴν, Ταῦτα
 μὲν ἐκείνη, ἔφη· Σ'Υ Δ'Ε χλεύην ἐμὲ συνήθως καὶ τὰ ἐμὰ
 ΠΕΠΟΙΗΣΑΙ, παραπλησίως τοῖς ἀνωτέρω εἰρημένοις (σελ.
 97), «Ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνίκανος, ἔφην, δῶρόν γε λαμβάνειν·
 » σὺ δ' οὐκ οἶδ' ὅ, τι βουλόμενος παίζεις ἡμᾶς». οἱ δὲ Ἀν-
 τιγραφεῖς, παραλιπόντες τὸ, Σὺ δὲ, καὶ μετενεγκόντες ἀπὸ
 τοῦ δευτέρου εἰς τὸ τρίτον πρόσωπον τὸν παρακείμενον, ἀσυν-
 ἄρτητον τὸν λόγον ἀπειργάσαντο. ἐνδέχεται δὲ καὶ οὕτω γε-

γράφαι, Ταῦτα μὲν ἐκείνη, ἔφη, χλεύην ἐμὲ συνήθως καὶ τὰ ἐμὰ πεπονημένα.—Στ. 20, Βῆσαν.] Τὴν Ἀντινόειαν ἢ Ἀντινοοῦπολιν ἔοικε λέγειν, πόλιν Αἰγύπτου ὑπὸ Ἀδριανοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος κτισθεῖσαν, ἢ μᾶλλον ἀνακαινισθεῖσαν, εἰς τιμὴν Ἀντινοῦ τοῦ αὐτοῦ ἐρωμένου. ἐκλήθη δὲ καὶ Ἀδριανούπολις, ὡς φησιν ὁ τὰ Ἐθνικὰ γράφας Στέφανος· ἐκαλεῖτο δὲ τὸ πρότερον Βῆσα, ἢ Βῆσα· ὅθεν καὶ Βησαντινóειαν τινὲς ἐκάλεσαν μίξαντες ἄμφω τὰ ὀνόματα. καὶ αὕτη μὲν ἢ διὰ τοῦ ἐνὸς σ̄ γραφῆ τοῦ Ἀμμιανοῦ ἐστίν· οὕτω γὰρ αὐτὴν ὀνομάζει Λατινιστὶ *Besa*. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, ἢ γοῦν οἱ τὰ Ἡλιοδώρου ἀντιγράφαντες, τὴν διὰ τοῦ διπλοῦ σ̄ γραφὴν προείλοντο προσοικειοῦντες πῶς τῶνομα τῇ Βήσῃ, πόλει τῶν Λοκρῶν, ἧς ὁ ποιητὴς μνημονεύει ἐν τῷ Καταλόγῳ (39),

Βῆσάν τε, Σκάρφην τε, καὶ Αὐγείας ἐρατεινάς.

καὶ ταύτην δὲ τινὲς μὲν δι' ἐνὸς σ̄ (ὡς καὶ τὸ Βῆσα, ὄνομα δήμου τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, ἢ φησιν Ἀρποκρατίων), Ἡρωδιακὸς δὲ ἄμεινον διὰ δύο ἔγραφεν· ὠνομάσθη γὰρ ἀπὸ τῆς τοῦ τόπου φύσεως, οὔσης ναπώδους. Βῆσσα γὰρ, κατὰ τὸν Ἐτυμολόγον (σελ. 196), λέγεται, « Ὁ βασιμώτατος καὶ » ὑψηλὸς (γρ. ὑδρηλὸς) καὶ κοῖλος τόπος ». παρὰ δὲ τὴν κοιλότητα, καὶ τὴν διὰ ταύτην σύρροϊαν τῶν ὑδάτων ἔοικε καὶ τὸ παρὰ Ἀλεξανδρεῦσι ποτήριον, πλατύτερον ἐκ τῶν κάτω μερῶν, ἐστενωμένον ἀνωθεν, οὗ μέμνηται Ἀθήναιος (σημ. Κασωβ. σελ. 495), Βῆσσα κεκλιῆσθαι, οὗ καὶ τὸ ὑποκοριστικὸν Βησίον (γρ. Βησσίον), ποτήριον, ἐξηγεῖται ὁ Ἡσύχιος. — Στ. 25, Ἀναχθεῖν.] Ἐκ τῶν ΚΑ. οὕτω δὲ ἐξέφρασε καὶ ὁ Λ. τὸ δ' ἐχόμενον, Βησσαεῖς, οὐκ ὀρθῶς διὰ δύο σ̄ γράφεται. Βησαιεὺς γὰρ λέγεται ὁ ἐκ τῆς κατὰ τὴν Αἰγύπτου Βήσῃ, ὃς λέγοι' ἂν καὶ Βησαντινοεὺς, καίπερ Ἑλλάδιος τις Αἰγύπτιος Βησαντίνοος καλούμενος εὔρηται παρὰ τῷ Φωτίῳ (Κώδ. σοθ')· ὁ δὲ ἐκ Βήσῃς τῆς Λοκρικῆς πόλεως, Βησσαῖος· ἀπὸ δὲ Βήσῃς, τοῦ ἐν Ἀττικῇ δήμου, ὁ δημάτης, Βησαιεὺς ἐκαλεῖτο.

Σελ. 229, στ. 4, Ἡ που με νῦν πολλοῖς τοῖς ὀφθαλμαῖς περισκοπεῖ.] Παρείληφα τὸ, Ἡ που, ἐκ τῶν ΚΑ· ταύτην δὲ τὴν γραφὴν ἐξέφρασαν ὁ, τε Α καὶ Λ. τὸ δὲ, Πολλοῖς τοῖς ὀφ-

θαλμοῖς, πρὸς τὸ ποιητικώτερον ἔρρύθμισται, κατὰ τὸ « Πολλὰς τανύσασθαι χεῖρας » τοῦ Καλλιμάχου (Ἄρτεμ. 27). ἀντὶ τοῦ Πολλοῖς ὁ Λ ἀναγνωστέον εἶναι ὑπέλιπε, Πικροῖς, *acribus oculis*. ὁ δὲ Α παρέφρασεν εἰπὼν, *Regarde de tous costez*, ὅπερ ἀρμόσειεν ἂν μᾶλλον τῷ μετ' ὀλίγα (σελ. 230) ῥηθησομένῳ, « Ἐκ πάντων κλιμάτων περισκοποῦσαν », καὶ τῷ (σελ. 261), « Παντοίως αὐτὸν περισκοπούση ». ἴσως ἐγγράπτο, « Ὅλοις τοῖς ὀφθαλμοῖς, εἴπερ εἰκάζειν ἕξεσθιν ἐκ τοῦ πολλάκις μιμησαμένου τὸν Ἡλιόδωρον Ἀχιλλέως τοῦ Τατίου, ὃς εἰρηκέπου (Γ, ἦ), « Καὶ θέλει μὲν αὐτὸν ὅλοις » τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν, ἔλκει δὲ τὸ ἡμισυ τοῦ βλέμματος ὁ » πόνος » καὶ αὐθις (Α, ε'), « Ὅλοις ἔβλεπον τὴν κόρην ταῖς » προσώποις » εἶπε. — Στ. 7, Ἀκκισμοῦς.] Κακῶς αἱ ΔΑ145, Αἰκισμοῦς. πάνυ δὲ ψυχρὸν καὶ αὐτὸ τὸ Ἀκκισμοῦς ἀναπλάσσει· αὐτὸς γὰρ καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἀκκισμὸς, πεπλασμένη ἀρνησις καὶ παραίτησις ἐστί, ὡς φθάντες ἐξηγησάμεθα (σελ. 64). καὶ Φιλήμων δὲ ὁ Κωμικὸς (παρ' Ἀθην. ΙΓ, 569), φήσας, ὅτι παρὰ ταῖς πόρναις,

..... Οὐκ ἔσ' οὐδ' εἰς
Ἀκκισμὸς, οὐδ' εἰς λῆρος

ἀποχρώντας ἐδήλωσε τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. — Στ. 12, Ὡς οὐ δεοὶ διὰ τὴν ἐπ' ὀλίγον . . . ἀπεγνωκέναι τῶν ἐν χερσίν.] Καθηλωμένον τὸ χωρίον ὑπὸ τῶν ἀντιγραφάντων ἐθεράπευσα τῇ προσθήκῃ τῆς, Διὰ, προθέσεως, καὶ τῇ ἀφαιρέσει τοῦ διαζευκτικοῦ συνδέσμου. οὕτω δ' ἀνεγνωκέναι καὶ ὁ Λ εἰκε. — Στ. 13, Πρὸς καιρόν.] Ἐν ταῖς ΔΑ570, Πρόσκαιρον, διὰ μιᾶς λέξεως. — Στ. 16, Τῶν δὲ πρακτέων ἐπισκέφει γενομένους.] Βάρβαρον ὄν τὸ Ἐν ἐπισκέφει ἐχομένους, ἔτρεφα εἰς τὸ, Ἐν ἐπισκέφει γενομένους. τοῦτο δὲ παρωμοίαται πῶς τῷ πρόσθεν εἰρημένῳ (σελ. 179), « Τῶν πρακτέων » εἰς ἔννοιαν ἐλθόντες ». — Στ. 20, Ἀγαθὴν.] Ἴσως παραλείπεται τὸ ἄρθρον, Τὴν, ἀβλεψία τῶν ἀντιγραφάντων. — Στ. 22, Τὸ δὴ τιτι] Ἐν ταῖς ΚΑ, Οἶω δὴ τιτι.

Σελ. 230, στίχ. 3, Ἀμα τι . . . συναναφαινομένης.] Ἐτρεφα τὸ, Ἀμα τε, εἰς τὸ, Ἀμα τι· τὸ δὲ, Συναναφαινομένης παρ᾽ εἰληφα ἐκ τῶν ΚΑ, ταῦτο δὲ τοῦτο ἔνεστι καὶ ἐν ταῖς ΑΑ, ἐν

αἷς καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἀγγελθεῖσι, γράφεται, Ἐπαγγελθεῖσι, ἐξ ἀμείνονος δηλονότι γραφῆς τῆς, Ἀπαγγελθεῖσι. — Στ. 11, Λίγειόν τι ἀνακωκύσασα, Ἀλλ' ἢ μόνοι μοι, πάτερ, κ. τ. λ.] Ἐδιφθορογράφησα τὸ, Λίγιον. ἔστι δὲ ἡ φράσις ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ (Ὀδυσσ. Δ, 259) Λίγα κωκύειν, ὃ ἔστι, λιγεία, ἢ γουν ὀξεία τῇ φωνῇ θρηνεῖν. ἀντὶ τοῦ, Ἀνακωκύσασα, ἢ Β' ἔχει Ἀνακωκύουσα. ἀντὶ δὲ τοῦ, Ἀλλ' ἢ μόνοι μοι, ἔγραφα, Ἀλλ' ἢ μόνοι μοι, περισπᾶσας τὸ κακῶς ὀξύτονηθῆν, Ἡ. ἔοικε δὲ ὁ Α, ἀναγνωστέον εἶναι ὑπολαβεῖν, Ἀλλὰ μόνοι, οἴμοι, ἢ Ἀλλ' οἴμοι, μόνοι, *Helas! dit-elle, mon pere, vous reveuez tous seuls.* — Στ. 16, Ἀπαγγελίας.] Οὕτω διώρθωκα τὸ ἡμαρτημένον ἐπαγγελίας. — Στ. 21, Ἐπίφορός πως αἰεὶ τυγχάνεις τὰ χείρονα μαντεύεσθαι.] Εἰκὸς τὴν ἀρχὴν γεγράφθαι. . . Εἰς τὸ τα χείρονα μαντεύεσθαι· τοῦτο γὰρ ἀπαιτεῖ ἡ σύνταξις τοῦ Ἐπίφορος, καθὰ καὶ τῶν συνωνύμων, Εὐκαλάφορος, Ἐπιρρέωθης κ. τ. λ. παρώδηται δὲ τὸ χωρίον ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ (Ἰλιάδ. Α, 107),

Αἰεὶ τοι τὰ κακ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι.

Σελ. 251, στ. 5, Καταπιστεύουσιν ὑπὲρ τῶν παιδικῶν.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ· ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 256) συνδέτως ἔρεῖ, Καταπιστεύοντες. τὸ δὲ Παιδικῶν ταῦτὸ βούλεσθαι τῷ Ἐρωμένων, εἴθ' εἷς, εἴτε πλείους εἶεν, οὐδεὶς ἀγνοεῖ· ὁ δὲ Πλάτων καὶ τὴν σύνταξιν κεκαινοτόμηκε τοῦ, Παιδικὰ, ἀρσενικοῖς ἐνικοῖς ἐπιθέτοις συνάψας, πρὸς τὸ σημαϊνόμενον οἶον ἐν Ἀλκιβιάδῃ δευτέρῳ (σελ. 141), « Ἀρχέλαον τὸν Μακεδόνων τύραννον, Τ' Α ΠΑΙΔΙΚ' Α, ἐρασθέντα τῆς τυραννίδος . . . ἀπέκτεινε τὸν ἐραστὴν, ὡς ΤΥΡΑΝΝΟΣ τε καὶ ΕΥΔΑΙΜΩΝ ΑΝ' ΗΡ ΕΣΟΜΕΝΟΣ. ΚΑΤΑΣΧΩΝ δὲ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας τὴν τυραννίδα, πάλιν ΑΥΤΟΣ ΕΠΙΒΟΥΛΕΥΘΕΙΣ ὑφ' ἐτέρων τινῶν ἐτελεύτησεν ». οὐ μόνον γὰρ τὸ, Ἐρασθέντα, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ κατ' ὀνομαστικὴν ἀρσενικὴν ἐξενεχθέντα, ἀναφέρεται εἰς τὸ, Τὰ παιδικὰ, ὥσπερ ἂν εἰ ἐγεγράφει, « Ἀρχέλαον τὸν Μακεδόνων τύραννον ὁ ἐρώμενος, ἐρασθεῖς τῆς τυραννίδος . . . ἀπέκτεινε τὸν ἐραστὴν, ὡς τύραννος κ. τ. λ. », ἢ μὴ συνεῖς ὁ Μεταφραστὴς, κακῶς ἠρμήνευσεν εἰς τὴν Λατι-

νίδα φωνήν. — Στ. 7, Αἴτιον δὲ, πεπείκασιν ἑαυτοῦς.] Ἐν τῇ Β, Αἴτιον δὲ καὶ πεπείκασιν ἑαυτοῦς, μετὰ τοῦ, Καί, συνδέσμου. εἰκὸς δὲ ἀμφοτέρας ἡμαρτήσθαι τὰς γραφὰς, δέον γράφειν, Αἴτιον δὲ, πεπείκασι γὰρ ἑαυτοῦς, ἢ γοῦν, Αἴτιον δὲ, καὶ γὰρ πεπείκασιν ἑαυτοῦς. ἐπεσθαι γὰρ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ φιλεῖ ὁ, Γὰρ, σύνδεσμος ταῖς τοιαύταις τῶν λέξεων, Αἴτιον, Σημεῖον, Τεκμήριον κ. τ. λ. — Στ. 19, Ἀγῆκεν.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 23, Ὡς ξένοι (καὶ θεοὶ μάρτυρες τῶν λεχθησομένων), ἠδὲ μὲν κ. τ. λ.] Παρέλιφα τὸν, Καί, ἐκ τῶν ΑΑ, ἀναγκαίως τῆς χρήσεως αὐτὸν ἀπαιτούσης ἐν τοῖς τοιοῦτοις. — Στ. 24, Καὶ παρ' ἐμοῖ.] Ἐξαλειπτέος ἐνταῦθα ὁ Καί, ὃν παρέλιπον καὶ οἱ μεταφρασταὶ ἀμφοτέροι.

Σελ. 232, στίχ. 3, Βάρος οὐδ' ὀτιοῦν.] Σημεῖωσαι τὸ Βάρος τροπικῶς ἀντὶ τῆς ἐνοχλήσεως, ἧ πολλῶ χρηταὶ καὶ ἡ συνήθεια, οἶον, Σὲ δίδω βάρος, ἢ Σὲ βαρύνω. ταύτης δὲ τῆς μεταφορᾶς ἐνεσί καὶ ἐκ τοῦ Ξενοφῶντος καὶ ἄλλων ἀρχαίων προενεγκεῖν μαρτύρια. — Στ. 15, Ὑμέτερον.] Τὸ τῆς Β, Ἡμέτερον, εἴτε τῶν γραφάντων (καὶ γὰρ ἀδιόρθωτον καταλείπουσιν αὐτὸ αἱ ΑΑ), εἴτε τῶν τυπογραφησάντων ἀβλεψία ἡμαρτημένον, παρέλαβον οἱ μετ' αὐτὴν, πλὴν τοῦ Μ. — Στ. 18, Σοὶ μὲν ἐπ' αἰσίοις . . . καὶ Ἑρμῆς μὲν κερδῶος, κ. τ. λ.] Παρωδεῖ τὸ τοῦ Εὐριπίδου (Ῥήσ. 216),

Ἄλλ' εἴ σ' ὁ Μαίας παῖς ἐκείσε καὶ πάλιν
Πέμφειεν Ἑρμῆς, ὅς γε Φηλητῶν ἀναξ.

Κερδῶος δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ Ἐμπολαῖος ἐλέγετο διὰ τὸ προσεῖναι τῶν ἐμπόρων. ταῦτ' οὗτο σημαίνει καὶ ἡ Λατινικὴ τοῦ θεοῦ προσηγορία *Mercurius*, παρὰ τὸ *Mercor*, τὸ ἀγοράζω, ἢ ὠνοῦμαι, ὅθεν *Mercator*, τουτέστιν ὁ ἔμπορος, ὃν οἱ Ἴταλοὶ *Mercante* καλοῦσι. ἐπώνομαζέτο δὲ παρὰ ταῦτα Δόλιος, εὐσλόχως πάνυ τῆς μυθολογίας αἰνιξαμένης τὸ τοῦς ἀπ' ἐμπορίας τὸν βίον ποριζομένους ἀπάντων ῥᾶσι, εἰ μὴ προσέχοιεν ἑαυτοῖς, εἰς τὰ ἀδίκ' ἀκέρδη ὑποφέρεσθαι, καὶ φιλήτας ἐκ χρηστῶν ἐμπόρων τε καὶ πολιτῶν ἀποβαίνειν· τοῦτο γὰρ βούλεται τὸ παρ' Εὐριπίδῃ, Φηλητῶν ἀναξ· Φηλήτης γὰρ, ὁ κλέπτης, καὶ Φηλός, ὁ ἀπατηλὸς καὶ κακοῦργος, ἐξ οὗ τὸ τῶν Γάλλων *Filou*, καὶ Φηλοῦν, τὸ ἀπαλῆν, ὅπερ οἱ Γάλλοι *Filouter*

λέγουσιν. εἶχε δὲ ὁ Ἑρμῆς καὶ ἑτέρας ἐπωνυμίας πολλὰς, οἷον, Στροφαῖος, Ἠγεμόνιος, Ἐναγώνιος, κ.τ.λ. ἄς ἀποσκώπτων Ἀριστοφάνης (Πλούτ. 1164) φησὶν,

Ὡς ἀγαθὸν ἐστὶ ἐπωνυμίας πολλὰς ἔχειν

Οὗτος γὰρ ἐξεύρηκεν αὐτῷ βίότιον.

Ἑρμῆς δὲ ἐκλήθη παρὰ τὸ Εἶρω, τὸ λέγω, ὅθεν καὶ ἡ Ἑρμηνεία· καὶ γὰρ καὶ τῶν λόγων προσιάτης ἐπιστεύετο ὁ θεός. ὅτι δὲ καὶ οἱ τοῖς λόγοις προσέχοντες οὐχ ἅπαντες ἀπὸ τοῦ βελτίστου τοῦτο ποιοῦσιν, ἀλλ' εἰσὶ καὶ παρ' αὐτοῖς λογοκάπηλοι καὶ λογοφιλῆται, τί χρὴ καὶ λέγειν; — Στ. 20, Ἀσφάλειος.] Ἀσφάλειος, ἢ Ἀσφάλιος, καὶ Ἀσφαλίων ἐπωνομάζετο ὁ Ποσειδῶν· καὶ οὐ θαυμαστὸν φησὶ Μακρόβιος (Κρονικ. Α, νζ.), εἰ ὁ Ἐνοσίχθων ἐπικληθεὶς, διὰ τὸ σείειν τὴν γῆν, καὶ τὸ τοῦ Ἀσφαλίωνος ἐπώνυμον προσέλαβεν, ὅπερ ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸν ἐδράζοντα καὶ ἐν ἀσφαλεῖ τιθέντα σημαίνει· καὶ γὰρ καὶ ὁ Ἀπόλλων οὐ μόνον Λοίμιος, ὡς δοτὴρ τοῦ λοιμοῦ, ἀλλὰ καὶ Ἀλεξίκακος καὶ Οὐλῖος, ὡς ἀποτρέπων τὰς νόσους καὶ ἰώμενος, ἐπωνομάσθη. καὶ τῷ Ἑρμῆ δὲ ὁ ποιητὴς ἐναντίας ὑπουργίας προσήθησιν ἐν τῷ λέγειν (Ὀδυσσ. Ω, 2),

..... Ἐχε δὲ ῥάβδον μετὰ χερσὶν
Καλὴν, χρυσεῖην, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει
ἽΩν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτὲ καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.

Στ. 24, Παρόντας περιέποντι, καὶ ἀπίεναί βουλομένους πέμποντι.] Παρώδηται ἐξ Ὀμήρου (Ὀδυσσ. Ο, 74),

Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν.

καὶ σημείωσαι, ὅτι τὸ, Φιλεῖν, ἐνταῦθά τε φήσας Εὐστάθιος, καὶ ἐν τῷ (Ὀδυσσ Α, 123),

Χαῖρε ξεῖνε· παρ' ἄμμι φιλήσεις.....,

ἐπὶ ξενοδοχικῆς φιλοφροσύνης τεθεῖσθαι, ἔοικεν ἀγνοῆσαι, ἢ γοῦν ἐπιλελήσθαι, ὅτι καὶ ἡ συνήθεια μέχρι καὶ δεῦρο ἐπὶ τῆς αὐτῆς ταύτης σημασίας κέχρηται τῷ Φιλεῖω, ὅπερ οἱ Γάλλοι, *Régaler*, φασί.

Σελ. 233, σφ. 2, Οἰκίας.] Ἄπαντες οἱ πρὸ ἐμοῦ, Οἰκείας, ὅπερ ἔτρεφα εἰς τὸ, Οἰκίας. — Στ. 6, Τίς ποτε ἢ γνώμη.] Οὕτως αἱ ΑΑ· οἱ δὲ ἄλλοι πάντες, Τί ποτε, οὐδεντέρως. καὶ εἰκὸς τοὺς πλείστους τῶν Ἀντιγραφῶν οὕτω γρά-

ψαι παραχθέντας ὑπὸ τῆς ἀμελεστέρας συνηθείας, καθ' ἣν τὸ Τί, οὐ μόνον οὐδετέροις, ἀλλὰ καὶ θηλυκοῖς τε καὶ ἀρσενικοῖς ὀνόμασι καθ' ἐνικὸν καὶ πληθυντικὸν ἀριθμὸν συνίεται· οἷον Τί γυναῖκα, καὶ, Τί γυναῖκες, Τί ἄνθρωπος, καὶ, Τί ἄνθρωποι εἶναι, ἀντὶ τοῦ, Τίς γυνή, καὶ Τίνες γυναῖκες Τίς ἄνθρωπος, καὶ Τίνες ἄνθρωποι. — Στ. 11, "Ἐλυξέ τε . . . δάκρυον." Ἐν ταῖς ΚΑ, Ὡλόλυξέ τε . . . δάκρυ· ἐν δὲ ταῖς ΔΑ 208, Ἐληξέ τε . . . δάκρυον. ἔστι δὲ τὸ Λύζω, ὃ καὶ Λυγκᾶω, καὶ Λυγκάζω, καὶ Λυγγάνω, καὶ Λυγγαίνω ἐλέγετο, αὐτὸ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον, Λυγγιάζω. τὸ δὲ πάθος τοῖς μὲν Ἀρχαίοις, Λύγξ καὶ Λυγμός, ἐκαλεῖτο· τοῖς δὲ νῦν, Λύξιγκας, ἢ Λούξιγκας, καὶ Λυγκίον, καὶ Λουκλουκίον λέγεται. καὶ τὸ μὲν, Λυγκίον, δηλονότι οὐδὲν ἄλλ' ἢ ὁ ὑποκοριστικὸς τύπος ἐστὶ τοῦ Λύγξ· τὸ δὲ, Λουκλουκίον, παρέφθαρται ἀπὸ τοῦ, Λυγκίον (προσυπακουομένου τοῦ Πάθος), καθὰ καὶ ἀπὸ τοῦ, Ἐκτικόν, ἐγεννήθη τὸ, Κτικίον. κεχυδαῖίσθαι δὲ κομιδῇ ὁ Λύξιγκας καὶ ὁ Λούξιγκας. — Στ. 12, Προχυθέν.] Ἐν ταῖς ΔΑ 208, Περιχυθέν.—Στ. 14, Ὡ πάσης, ἔφη, τροπῆς κ.τ.λ.] Οὕτως ἢ Β, Ὡ, κατὰ κλητικὴν. ἢ δὲ γνώμη, ἦν καὶ ἀλλαχοῦ (σελ. 151 καὶ 179) ἐγνωμολόγησεν, ἐξ Εὐριπίδου (Ὁρέσι. 77 - 81),

..... Λεύσειθ' ὡς παρ' ἐλπίδας

Μοῖρα βαίνει.

"Ἐτερα δ' ἕτερος ἀμείβεται

Πῆμαί' ἐν χρόνῳ μακρῷ·

Βροτῶν δ' ὁ πᾶς ἀσπλάγμητος αἰών.

καὶ αὖθις (Ἰππολ. 1108),

"Ἄλλα γὰρ ἄλλοι' ἀμείβεται·

Μετὰ δ' ἴστανται ἀνδράσιν αἰών

Πολυπλάνητος αἰεὶ.

πολλὴ δὲ παρὰ τοῖς Τραγικοῖς ἅπασιν ἢ τὸ εὐμετάβολον παρ-
ιστάνουσα τοῦ ἀνθρωπίνου βίου γνώμη, εἰκότως· καὶ γὰρ
καὶ ἡ τραγωδία ἐκ τῆς παρὰ δόξαν μελαπλώσεως τῶν ἀνθρω-
πίνων εἴληχε τὰς ἀρχάς. — Στ. 17, Γένους με.] Ἐτρεψα
τὸν εἰς μηδὲν χρήσιμον ἐνταῦθα, Μέν, εἰς τὴν ἀναγκαίαν ἀντ-
ωνυμίαν. — Στ. 18, Πατρίδος τε καὶ πόλεως τῶν φιλτά-
των.] Ἐπιθετικῶς τὸ, Φιλτάτων, πρὸς τὸ Πατρίδος, καὶ
τὸ

τὸ Πόλεως· ὄθεν ἐξήλειψα τὸ, Τῆς. ὁ δὲ Α μετέφρασεν, ὡςπερανεὶ ἐγγράωτο, Πατρίδος τε καὶ πόλεως καὶ τῶν φιλτάτων, *De mon país, de ma ville et de mes plus chers amis*. Στ. 20, Πολλὰ τὰ μεταξὺ σιωπῶντα.] Τραγικὴ ἢ ἀποσιώπησις, παρωδηθεῖσα ἐξ Εὐριπίδου (Ὀρέστ. 16),

Ἄτρεως δὲ (τὰς γὰρ ἐν μέσῳ σιγῶ τύχας)

Ὁ κλεινός, εἰ δὴ κλεινός, Ἀγαμέμνων ἔφη.

Σελ. 234, σφ. 2, Τράωμαι.] Ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 8, Ἄδηλον δὲ ποῖ ποτε καὶ στήσεται μοι τὰ τῆς ἄλης, τί οὐχὲ κ. τ. λ.] Ἐν ταῖς ΑΑ γέγραπται, Ἄδηλον καὶ ποῖ ποτε καὶ στήσεται μοι κ. τ. λ. μετὰ διπλοῦ τοῦ, Καί. δεῖν οὖν ᾠήθη τρέψαι τὸ πρῶτον εἰς τὸ, Δέ, ἐξελεῖν δὲ τὸ ἕτερον Δέ, ἐκ τοῦ ἐχομένου, Τί δὲ οὐχὶ, ὃ διέσειλα τῶν πρὸ αὐτοῦ, οὐ τελεία, ὡς οἱ πρὸ ἐμοῦ, ἀλλὰ μέση στιγμή, ἵνα ἡ ἀπόδοσις τῆς ὅλης περιόδου, ἢς ἡ πρότασις τελευτᾷ εἰς τὸ Ἄλης. ὡσαύτως δὲ ἐξεδέξατο τὸ χωρίον καὶ ὁ Α, ἐρμηνεύσας, *Mais si l'issue en est incertaine, et l'entreprise plus laborieuse, et plus penible, n'estant encore nullement assuree là où se doyne arrester ce mien exil, et cette vie vagabunde se terminer, ne doy-je, en demandant pardon, etc.* — Στ. 13, Παραπειπτικόςτος.] Οὕτως αἱ ΚΑ. ταύτη δὲ τῇ γραφῇ συνηγορεῖ καὶ τὸ μετ' ὀλίγα ρηθισόμενον (σελ. 235), « Τὴν παραπεισοῦσαν πρόφασιν ». — Στ. 24, Παρῶν ἐγχειρίσας.] Ἐκ τῶν ΑΑ. ὑπονοῶ δὲ τὴν γνησίαν γραφὴν ὑπάρξαι πάλαι, Παρόντε παρῶν ἐγχειρίσας· ἔχει γὰρ τι τῆς Εὐριπίδου κομφείας ἢ φράσις. οὕτω δ' ἐκείνος (Ἀνδρομ. 738),

..... Παρῶν δὲ πρὸς παροντας ἐμφανῶς
Γαμβροὺς διδάξω, καὶ διδάξομαι λόγους.

Σελ. 235, σφ. 5, Κατάλιπὼν . . . παρακαταστήσας.] Προσυπακουσίεον ταῖς μελοχαῖς ταύταις τὸ, Χωρίζομαι, ἐκ τῶν προηγησαμένων, τοῦ σαφοῦς ἕνεκα. — Στ. 10, Ὑπὸ τῶν ἴσων.] Ἐτρεψα τὴν, Ἄπο, εἰς τὴν, Ὑπὸ, διὰ τὸ ἐχόμενον, Κεκρατημένον, ὃ δὴ καὶ Λουκιανὸς οὕτω συνέταξεν, ἐν ἀρχῇ τοῦ ἐπιγραφομένου, Πατρίδος ἐγκώμιον, λόγου· « Οὐδεὶς ἐξ- » ἠπατήθη τῶν καὶ πάνυ κεκρατημένων ὑπὸ τῆς κατὰ θεῶν » ἠδονῆς ». — Στ. 12, Ἀσμένῳ γένοιτο.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ

ΑΑ ἢ γραφή. ἔστι δὲ Θουκυδίδειος ἢ σύνταξις· οὕτω γὰρ ἐκεῖνος (Δ, κη'), « Ἐνέπεσε μὲν τι καὶ γέλωτος . . . ἀσμένους » δ' ὁμως ἐγένετο τοῖς σάφροσι τῶν ἀνθρώπων ». Ὅμηρος δὲ τῷ, Εἰμί, ἐχρήσατο ῥήματι (Ἰλιάδ. Ξ, 108),
 Ἐμοὶ δὲ κεν ἀσμένῳ εἴη.

Στ. 12, Τοῦτο πραγματεύεται.] Τουτέστι τοῦτο σπουδάζει, καὶ περὶ τοῦτο καλῶς γίνεσθαι. ἐκ ταύτης δὲ τῆς ἀρχαίας σημασίας λαβόντες οἱ μεταγενέστεροι τὰς ἀφορμὰς, καὶ ἐπὶ τοῦ Ἐμπορεύεσθαι ἔταξαν τὸ Πραγματεύεσθαι, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ Ἐμπόρου τὸ Πραγματευτής. αὐτίκα Πλούταρχος (περὶ τοῦ μὴ δεῖν δανεῖζεσθαι § 2), « Τί θεραπεύεις τὸν τραπεζίτην, ἢ πραγματευτήν »; εἴρηκε, καθὰ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν. — Στ. 14, Ἐφελκόμενος.] Οὕτω διορθοῦν ἐπεβάλλετο ὁ Μ τὸ χωρίον, Καὶ τὸν Κνήμωνα ἐμπορεύεσθαι ποικίλως ἀφελκόμενος, ἢ γουν, ὡς αὐτὸς ὁ Μ ἐξηγεῖται, Τοῦ σὺν τῷ Καλασίριδι καὶ τῇ Χαρικλείᾳ πορεύεσθαι τὸν Κνήμωνα ἀπάγων. ἀλλ' ὁμως ἀμεινον κατὰ χώραν εἶν τὴν γραφήν. — Στ. 24, Μιδαμῶς.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ.

Σελ. 236, στ. 13, Πενίαν.] Ἐν ταῖς ΔΑΒΟ7 γράφεται, Πτωχείαν. καὶ ἡ συνηθεῖα δὲ, Πτωχείαν καλεῖ τὴν Πενίαν· ὅτι μὲν τοι διαφέρει ἡ Πτωχεία τῆς Πενίας, καθὰ καὶ ὁ Πτωχὸς τοῦ Πένητος, ἐσημειώσατο καὶ Ἀμμώνιος, ἢ μᾶλλον αὐτὸς ὁ Κωμικὸς, φήσας (Πλούτ. 552),

Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἔστιν μηδὲν ἔχοντα·
 Τοῦ δὲ πένητος, ζῆν φειδόμενον, καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα·
 Περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μόντοι μηδ' ἐπιλείπειν.

ὅλον δὲ τουτὶ τὸ χωρίον, Μῆτε πενίαν ὀδύρου, πλωχεύσειν ἔτι προσδοκῆσας, λείπει ἐκ τῆς Β. — Στ. 18, Ἐπιδιδούς.] Ἐν τῇ Β, Ἐπιδούς. — Στ. 21, Διαμελλήσας.] Οὕτως ἐν ταῖς ΔΑ 581, διὰ διπλοῦ τοῦ λ̄, αἷς κατηκολούθησε καὶ ὁ Μ. — Στ. 22, Ἄλλ', ἀπάλαι . . . ἔχων οὐκ ἤλπιζε.] Τρέφαντες τὸ, Ἄλλὰ, εἰς τὸ, Ἄλλ' ἀ, καὶ ἐξελόντες τὸ ἐχόμενον, Ἀ, εὐσυνάρτητον καὶ εὐσύνετον κατεσθήσαμεν τὸ χωρίον. ταύτην δὲ τὴν διορθῶσιν ἐμφαίνει καὶ ὁ Λ.

Σελ. 237, στ. 7, Καὶ τὸν ὑμέναιον ἀπρόσκλητον κ. τ. λ.] Πῶς, Ἀπρόσκλητον, ἐπεὶ ἐτεκελεύσατο ἤδη Ναυσικλῆς αὐτὸν

ἄδεδῆσαι; ἴσως τοίνυν ἐγγράπτο, Ἐπροςδόκητον· πλὴν εἰ μὴ τοῦτο βούλεται λέγειν, ὅτι οὐκ ἦσαν ἕξωθεν κεκλημένοι, αὐτοσχεδίου τοῦ γάμου γεγονότος, ἀλλ' οἱ κατ' οἶκον μόνοι τὸν ὑμέναιον ἦσαν. σημειῶσαι δὲ καὶ τὸ, Ἐκώμαζον, μεταβατικῶς συναφθὲν πρὸς τὸ, Ὑμέναιον, ἀ καὶ Εὐριπίδης ἀπαξ ἐποίησε (Ἡρ. μαινομ. 180),

Τὸν καλλίνικον μετὰ θεῶν ἐκώμασεν.

Στ. 12, Καταπιστεύουσα.] Ἐτρεψα τὸ, Παραπιστεύουσα, εἰς τὸ Καταπιστεύουσα. ἡ μὲν γὰρ διὰ τῆς, Παρά, σύνθεσις ἀτοπος ἐνλαῦθα· τῷ δὲ, Καταπιστεύω, ἐχρήσατο καὶ ἀλλαχοῦ (σελ. 231 καὶ 236). ὅτι δὲ συνέχεαν οὐχ ἀπαξ οἱ Ἀντιγραφεῖς τὰς δύο ταύτας προθέσεις, δηλώσει καὶ τὰ ἐξῆς (σελ. 367). — Στ. 20, Μόνην μὲν . . . ἀλητεύει.] Ἐκ τῶν ΚΑ ἢ Γραφή, πλὴν τοῦ Καί, ὃ λείπει ἐν ἐκείναις. ὃ δὲ Μ, καληκολούθησε τῷ κειμένῳ τοῦ Κ, οὗ τούτῳ μόνῳ διαφέρει ἢ Β ὅτι ἀντὶ τοῦ, Θεαγένης δὲ ἀλητεύει, ἔχει, Θεαγένης τε ἀλητεύει. ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, Μ. μ. ἔ. μ. κ. ἀ. τ. δ. μ. ὀνόματος νυμφίου Θεαγένους, οἴμοι, χηρεύει. Κνήμων γαμεῖ, Θεαγένης δὲ ἀλητεύει. ὃ Λ μετέφρασεν, ὥσπερ ἂν εἰ ἐγγράπτο, Μόνην με ἔχει καὶ ἀνύμφευτον δαίμων ὃ εἰληχῶς με τοῦ μέχρις ὀνόματος νυμφίου, οἴμοι· χορεύει Κνήμων, γαμεῖ· Θεαγένης δὲ ἀλητεύει· ταῦτά δὲ ταῦτα, ὡς εἰπεῖν, ἐξέφρασε καὶ ὃ Α.

Σελ. 258, στ. 1, Τὰ εὐτυχέστερα· σώζοιτο μόνον.] Ἐν ταῖς ΚΑ γράφεται, Τὰ εὐχερέστερα, εἰ σώζοιτο μόνον. — Στ. 11, Ὀπη.] Τουτέστι καθ' ὃν τρόπον. οὕτω διώρθωκα. — Στ. 15, Ἐπιφέρω χοὰς κ. τ. λ.] Ἐρεῖ καὶ προῖων (σελ. 281) « Ἀποσπένδω τῶν ἐμαυτῆς δακρύων, καὶ ἐπιφέρω χοὰς ἐκ » τῶν ἐμαυτῆς πλοκάμων· καὶ ἅμα ἀπεσπάραιεν ὡς ὅτι πλείσ- » τας τῶν ἑαυτῆς τριχῶν ». ἔθος γὰρ ἦν τοῖς Ἕλλησι τὸ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τίλλειν, ἢ τέμνειν, ἐπὶ τῷ τύμβῳ τῶν ἀποικομένων οἰκείων· καθὰ καὶ ἡ Ἑλένη παρ' Εὐριπίδην (Ὀρέστ. 113), Ἐρμιόνη τῇ θυγατρὶ τὰς τρίχας διδοῦσα τῆς κεφαλῆς, ἵνα εἰς τὸν Κλυταιμνήστρας τάφον ἀποίση, λέγει,

Καὶ λάβε χοὰς τάσδ' ἐν χεροῖν, κόμας τ' ἐμάς·

καὶ Ἠλέκτρα δὲ ταῖς ἰδίαις θριξὶ τὸν τοῦ πατρὸς τάφον αὐτὴ τε

στέφειν ὄρμα, καὶ τῇ ἀδελφῇ παραγγέλλει (Σοφοκλ. Ἡλέκτρ. 448),

.....Σὺ δὲ
 Τεμοῦσα κρατὸς βοστρύχων ἄκρας φόβας,
 Κάμου ταλαίνης, σμικρὰ μὲν τὰδ', ἀλλ' ὅμως
 Ἄχῳ, ὅς· αὐτῶ τίνδε λιπαρῇ τρίχα.

Στ. 16, Τῇ κλίνῃ ἐπέβαλλε.] Ἐτρεψα τὸ, Ἐπὶ κλίνῃ εἰς τὸ Τῇ κλίνῃ. ἢ μὲν γὰρ πρόθεσις ἔνεστιν ἐν τῷ, Ἐπέβαλλε· τὸ δὲ ἀρθρον ἀναγκαῖον, ἵνα σημάνη ἐνταῦθα, Τῇ ἑαυτῆς κλίνῃ. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου, Ἐπιχέω, ἐν ταῖς ΚΑ, Ἀποχέω.—Στ. 21, Παρθένον. ἰδού σε.] Οὕτως αἱ ΚΑ· τὸ δὲ μεταξὺ, Μιδὲ καθ' ὑπνους συγγένῃ, ἐν τε ταῖς λοιπαῖς ἀπάσαις καὶ ἐν ἀμφοτέροις τοῖς μεταφρασταῖς ἐμφερόμενον, εἰ μὴ νόθον, ὡς οἶεται ὁ Μ, ἔστι γοῦν περιττὸν, ψυχρὸν, ἀσεμνον, καὶ Βουκολικῇ μᾶλλον ποιήσει πρέπον, οἷόν ἐστι τὸ (Θεοκρίτ. Κ, ε'),
 Μὴ τὴ γέ μιν κύσης τὸ καλὸν σίωμα, μὴδ' ἐν ὀνείροις.
 οὐδὲ γὰρ εἰκὸς τὴν Χαρίκλειαν, σωφροσύνης ἀντιποιουμένην, τοιαῦτα ἐκφωνεῖν ῥήματα, ἐν λύπῃ καὶ ταῦτα· χωρὶς εἰ μὴ τις διὰ τὸ προηγησάμενον (σελ. 237), «Βάκχιόν τι οἰσθήσῃ» θείσα», τὰς οἰσθηρομανεῖς ταύτας φωνὰς πιθανολογεῖν βούλοιο. ἀλλ' ἔστιν ὅμως φάναι κατ' Εὐριπίδην (Βάκχ. 317), ὅτι καὶ

.....Ἐν βακχεύμασιν
 Οὐδ' ἢ γε σώφρων, οὐ διαφθαρήσεται.

Στ. 23, Ὑποτιθεμένη.] Ἡμαρτημένως ἐν τῇ Β γράφεται, Ὑπονομίζουσα τιθεμένη. τὸ γὰρ, Νομίζουσα, ὡς ἐρμηνείαν ἐπιγράφαντός τινος τῷ, Ὑποτιθεμένη, ἐντυχῶν τις ἕτερος ἀντιγραφεὺς, μέσον ἔγραφε τῆς, Ὑπὸ, προθέσεως, καὶ τῆς μετοχῆς, Τιθεμένη.

Σελ. 239, στίχ. 2, Λύζουσα τε καὶ βρύχιον κ. τ. λ.] Ἀντὶ τοῦ, Λύζουσα, ἐν ταῖς ΚΑ, Ὀλολύζουσα. ταύτης δὲ τῆς διαφόρου γραφῆς ἐμνήσθημεν καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 208), ἐν οἷς καὶ περὶ τοῦ, Λύζω, ᾧ δὴ τὸ Ὀλολύζω, ἐν ἀμφοτέροις ταῖς χωρίοις, οἶονεὶ ἐπεξήγησιν προσγράψαι τις ἡβουλήθη. τὸ δὲ, Βρύχιον, ἐνταῦθα σημαίνει τὸ μετὰ βρυχηθμοῦ· ἔστι δὲ Αἰσχύλου (Πρ. δεσμ. 1090) ἡ λέξις,

Βρυχία δ' ἤχῳ παρμυκᾶται
 Βροντῆς.....

Στ. 3, Ἐως αὐτήν.] Οὕτως αἱ ΑΑ, ἀνευ τοῦ Ἄν, ὅς οὐδ' ἐν τῇ Β ἔνεστιν, ἐν ἣ γράφεται, Ὡς αὐτήν. — Στ. 16, Ἐπικυμαῖνον.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ἐπικυμαῖνον, διὰ μιᾶς λέξεως. τὰ δὲ ἐχόμενα, Καὶ τὸ πρὸ τῶν ὑπῶν ἐμμανὲς ἐπισημαῖνον, λείπει ἐκ τῆς Β, ἀ καὶ ὀρθῶς λείπειν ὁ Μ διατείνεται. — Στ. 25, Οὐκ ἐννοήσεις, ἀνθρώπος οὔσα;] Τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἔχεται τὸ τοῦ Κωμικοῦ Φιλήμονος (παρὰ Στοβ. 45'),

Οὐκ ἂν δύναιο μὴ γενέσθαι, δέσποτα,
Ἄνθρωπος, ἂν ἄνθρωπος. ἄλλως οὖν βοᾷς.
Τὸν ζῶντ' ἀνάγκη πόλλ' ἔχειν ἔστιν κακά.

Σελ. 240, σλ. 6, Ἀκούσατα.] Αἱ ΑΑ, Ἀκούουσα. — Στ. 12, Ἐξάγει.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 15, Εἰ περίεστιν.] Ἐν ταῖς ΑΑ καὶ ΔΑ 585, Εἴπερ ἐστίν. — Στ. 18, Τοῖς τε προθεσπισθεῖσι κ. τ. λ.] Τὸν μὲν, Τε, προσέθηκα ἐκ τε τῆς Β καὶ τῶν ΔΑ 585, (ἐν αἷς γράφεται, Τοῖς τε προθεσπίσμασι)· τὸ δὲ Χρὴ δέ, τῷ Διαμέσου περιόρισας, μεταβαλὼν τε τὴν στίξιν, εὐσυνετώτερον κατέστησα τὸ χωρίον. — Στ. 24, Σπευστέον.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ἀπιτέον· καὶ ἴσως ἄμεινον οὕτω γράφειν.

Σελ. 241, σλ. 1, Θεαγένην.] Ἐν ἅπασι, Θεαγένη· καὶ οὕτως ὤφειλεν, ἐπεὶ τὴν γενικὴν ἔχει λήγουσαν εἰς τὸ σ. ἔγραψα μέντοι διὰ τοῦ ν, διότι οὕτω γράφεται καὶ ἐν ἄλλοις χωρίοις· ἄλλως τε καὶ ὅτι καὶ παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις πολλαὶ τῶν τοιούτων αἰτιατικῶν ἀδιαφόρως τὴν εἰς ἦ ἢ πν κατάλιξιν ἐπιδέχονται. — Στ. 12, Ἐκτύχοιμεν.] Οὕτως ἡ Β, ἣ συνάδουσιν αἱ ΑΑ. τὸ δὲ, Ἐκτύχοιμεν, τυπογραφικῶς ἡμαρτημένον παρὰ τῷ Κ, παρελήφασιν οἱ μετ' αὐτόν, μηδὲ τούτω προσχόντες τὸν νοῦν, ὅτι οὐδ' ἐν τῷ καταλόγῳ τὴν ἀρχὴν τῶν Ἑλληνικῶν φωνῶν ἐμφέρεται τὸ Ἐκτυγχάειω. — Στ. 14, Τότε μοι.] Ἐν τῇ Β, Ποτέ μοι. — Στ. 16, Μὴ οὕτω μὲν ποτε, φησίν.] Λείπει τὸ, Φησίν, ἐκ τῆς Β. ἐν δὲ ταῖς ΔΑ 562 γράφεται, Μὴ οὕτω μὲν, φησί, ποτε. — Στ. 18, Ὀμμα.] Ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 19, Καὶ κολάσαι.] Προσέθηκα τὸν σύνδεσμον. — Στ. 22, Περιγραφὴν.] Περιαίρεσιν, ἀποτροπήν. — Στ. 24, Διαδύσεις.] Διαφεύξεις. — Στ. 25, Ἀνείθη.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ἀνέθη.

Σελ. 242, σλ. 6, Διανοηθεῖσιν.] Ἐν τῇ Β, Διηθεῖσιν· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Βουληθεῖσιν. — Στ. 8, Πτωχοῖς.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Πτωχούς. — Στ. 11, Ἐπιβουλευσόμεθα πρὸς τῶν ἐντυγχανόντων.] Οὕτως αἱ ΚΑ. ἀντὶ δὲ τοῦ, Ἐπιβου-
λευσόμεθα, ἐν ταῖς ΔΑ' 693, γράφεται Ἐπιβουλευθησόμεθα,
ὃ προαιρεῖται ὁ Δορβίλλος. — Στ. 13, Τῆς τε καθ' ἡμέραν
ἀναγκαίου τροφῆς.] Αὐτολεξεῖ ἐκ τῶν Θουκυδίδου (Α, β'),
« Τῆς τε καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς πανταχοῦ ἂν ἠγού-
» μνοι ἐπικρατεῖν, οὐ χαλεπῶς ἀπανίσταντο ». ἐποίησε δὲ
τοῦτο μάλιστα Ἡλιόδωρος, ἵνα μιμήσῃται κακοζήλως τὸν Ἀτ-
τικισμὸν τοῦ, Ἀναγκαίου, ἀντὶ τοῦ, Ἀναγκαίας. εἰρήκαμεν δὲ
καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 58) περὶ τῶν τοιούτων Ἀττικῶν
ἐπιθέτων. — Στ. 15, Σπάνιον.] Τουτέστι, τίμιον, πολλοῦ
ἄξιον, ὡς καλῶς ἐξεδέξατο ὁ Λ. οὐ γὰρ τοῦτο βούλεται λέ-
γειν, ὅτι οὐχ εὐρήσουσιν ἐν τῇ ξένη γῆ ὄνια, ἀλλὰ μᾶλλον
ὅτι τοῖς ξένοις πλείονος τιμῆς πωλεῖται, ὥσπερ ἂν εἰ σπάνια
ἐτύχχανεν ὄντα. — Στ. 19, Ἐντυχόντες.] Ἐτρεψα τὸν
ἐνεστώτα εἰς τὸν ἀόριστον, τοῦ Ἑλληνισμοῦ τοῦτο κελεύοντος.

Σελ. 243, σλ. 2, Ἐκνικηθεῖσα.] Ἐξελθοῦσα καὶ οἶον ἐξωσθεῖσα
βία τῆς νυμφικῆς αἰδοῦς διὰ τὸ πρὸς τὴν Χαρίκλειαν φίλτρον.
ἔστι δὲ τὸ, Ἐκνικηθεῖσα, τὸ παρὰ τοῖς Νομικοῖς τῶν Γάλλων,
λεγόμενον *Envincée*, ἐκ τῆς Λατινίδος λέξεως, *Envicta*. — Στ.
4, Ἐνέβαλλον.] Ἐν ταῖς ΔΑ48 γράφεται κακῶς, Ἐπ-
έβαλλον. — Στ. 11, Πλάσμα.] Τουτέστι, σχῆμα, μορφή·
ἐπεὶ καὶ τὸ, Πρόσχημα, συνωνυμεῖ τῷ, Πλάσμα, καὶ τὸ,
Σχηματίζομαι, τῷ, Πλάττομαι. ἔοικε δὲ διὰ τοῦτο καὶ ὁ
περὶ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως συγγεγραφώς, εἴτε Πλούταρχός
ἔστιν, εἴτ' ἄλλος τις, Πλάσματα τῶν λόγων, καλέσαι, ἅς
οἱ ἄλλοι Ἰδέας, ἢ Χαρακτῆρας, εἰώθασι λέγειν. — Στ. 17,
Πήραν τε.] Ἐτρεψα τὸν, Γε, εἰς τὸν, Τε. συντάσσεται δὲ τὸ
Πήραν, πρὸς τὸ, Ἐξῆπτο. ἔοικε δ' ἅπασ ὁ μετασχημα-
τισμὸς οὗτος ἐκ τοῦ παρ' Ὀμήρῳ (Ὀδυσσ. Ν, 430—438
καὶ Ρ, 197) εἰς πτωχὸν μετασχηματιζομένου Ὀδυσσεὺς
παρωδησθαι,

Ἄμφι δέ μιν ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλει, ἠδ' ἔχιτῶνα,
Ἰωγαλία, ῥυπῶντα, κακῶ μίμορυγμένα καπνῶ.

καὶ αὐθις,

Ἡ γὰρ, καὶ ἀμφ' ὁμοίῳ ἀικέα βάλλετο κήρη
Πυκνὰ ῥωγαλέην.....

Σελ. 244, σλ. 3, Εἶπη.] Ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 10, Ἄτερος.] Καίπερ ἐνδεχόμενον μὴ τῶν Ἀντιγραφέων, ἀλλ' αὐτοῦ Ἡλιοδώρου εἶναι τὸ ἡμαρτημένον (καθὰ σσημειώται ἐν τοῖς πρόσθεν, σελ. 119) Θάτερος, διώρθωκα ὅμως αὐτὸ, ἐπεὶ καὶ προῖων (σελ. 356) « Ἄτερος ὑπὲρ Θατέρου » ὀρθῶς ἐρεῖ. Στ. 16, Νεκρῶν ὀρῶσι νεοσφαγῶν.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Νεκρῶν νεοσφαγῶν ὀρῶσι. — Στ. 19, Πολέμου.] Αἱ ΑΑ, Πόλεμον, ὅπερ ἀμεινον. — Στ. 20, Καὶ πρὸς τίνας.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἡ πρὸς τίνας. — Στ. 22, Δειναί.] Οὕτως αἱ ΚΑ, ἐν αἷς προσγράφεται καὶ Ῥάδισαι τοῦτο δὲ ἐρμηνεία ἔοικεν εἶναι τοῦ, Δειναί.

Σελ. 245, στ. 3, Καταστέλλειν τῶν ἄγαν θρήνων.] Οὕτως ἐν ἀπασιν. οἶμαι μέντοι γραπτόν εἶναι ἐνικῶς καὶ κατ' αἰτιατικὴν, Καταστέλλειν τὸν ἄγαν θρήνον· οὕτω γὰρ καὶ προῖων (σελ. 282) λέξει, « Τὰ μὲν συνεξαίροντος . . . τὸν θρήνον, τὰ δὲ, » φειδοῖ τῆς Χαρικλείας, καταστέλλοντος ». — Στ. 18, Δῶρων.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Δῶρον· οὐδ' οὕτω κακῶς. — Στ. 20, Ἐπελθόντες ἀφείλοντο κ. τ. λ.] Οὕτως αἱ τε ΚΑ καὶ ΑΑ, πλὴν ὅτι ἐν ταῖς ΑΑ σώζεται τὸ μετὰ τὸ, Πλάσαντες, οὐκ ὀρθῶς παρεισδεδυκός, Ἐλεγον.

Σελ. 246, στ. 19, Τὴν Μεμφιτῶν πόλιν.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Τὴν Μέμφιν πόλιν.

Σελ. 247, στ. 3, Σαγηνεύσοντος.] Σαγηνεύειν μεταφορικῶς λέγεται, τὸ πόλεως ἀλούσης, τοὺς ἐνοικοῦντας οὕτω περιελθεῖν, ὡσθ' ἀπαξάπαντας οἶον ἐν σαγῆνῃ λαβεῖν. ἦν δὲ Πέρσαις ἴδιον τὸ σαγηνεύειν τὰς πόλεις. Ἡρόδοτος δὲ (Ζ, λα) καὶ τὸν τρόπον, καθ' ὃν τοῦτο ἐποίουν, ἐξιστόρηκεν, ἐν οἷς τὰ κατὰ τὴν ὑπὸ Περσῶν, Χίου, Λέσβου τε καὶ Τενέδου σαγηνεύουσιν διηγείται· « Σαγηνεύουσι δὲ τόνδε τὸν τρόπον· ἀνὴρ » ἀνδρὸς ἀψάμενος τῆς χειρὸς ἐκ θαλάσσης τῆς βορείης ἐπὶ » τὴν νοτίνην διήκουσι, καὶ ἔπειτα διὰ πάσης τῆς νήσου διέρχονται ἐκθηρεύοντες τοὺς ἀνθρώπους ». — Στ. 4, Τὴν δίκην.] Οὕτως αἱ ΑΑ, μετὰ τοῦ ἄρθρου. — Στ. 7, Εἰ δύναιντ',

ἰάσασθαι.] Ἐκ τῶν ΔΑ568 παρέλιφα τὴν μόνην ὀρθὴν γραφὴν ταύτην, εἰ καὶ ἄλλως κρίνοι περὶ αὐτῆς ὁ Μ. ἐν ταῖς ΑΑ, γράφεται, Εἰ δύνηντο ὠνήσασθαι, ἐν δὲ ταῖς ΚΑ, ἀμφοτέρως, Εἰ δύνηντο ὠνήσασθαι, καὶ, Εἰ δύναιντο ὠνήσασθαι. ταύτην δὲ τὴν γραφὴν ἐρμηνεύει καὶ ὁ Λ. ὅτι δ' οὐκ ἀλόγως τὴν τῶν ΔΑ γραφὴν (ἣν ἐξέφρασε καὶ ὁ Α) προειλόμην, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ παροιμιῶδες τι ἔχειν αὐτήν. αὐτίκα Σοφοκλῆς (παρα Στοβ. Δ, σελ. 54),

Ἐνταῦθα μὲν τοι πάντα τὰνδράπων νοσεῖ,
Κακοῖς ὅταν θέλωσιν ἰᾶσθαι κακά.

εἶπε δὲ καὶ Πλούταρχος (Ἄλκιβιάδ. § 23), «Οὐχ ὀρῶν» ἑτέραν διαφυγὴν ἐκ τῶν παρόντων, ἐπεχειρήσεν ἰᾶσθαι μείζονι κακῷ τὸ κακόν». — Στ. 13, Ἵπερμαχομένων.] Ἴσως ἐγέγραπτο, Ἵπερμαχομένων, κατὰ τὸν μέλλοντα. ὁ δὲ νοῦς, Εὐμαρέσιον αἰρήσειν τὴν πόλιν, εὐρόντες κενὴν ἀνδρῶν τῶν ὑπερμαχουμένων αὐτῆς. ἀντὶ δὲ τοῦ ἔχομένου, Αὐτοί, ἐν μὲν ταῖς ΚΑ, Αὐτὰ, ἐν δὲ τῇ Β, Αὐτοῖς ἀμφοτέρα οὐκ ὀρθῶς. Στ. 14, Τὸ παρόν.] Καίπερ εὐεπίφορον ἄλλως ὄντα τὸν Ἡλιόδωρον εἰς τὴν λέξιν ταύτην, οὐκ ἀπεικότως ὑπονοήσειεν ἂν τις ἐνλαῦθα γεγραφέναι, Τὸ παράπαν. — Στ. 15, Τὴν τῆς προφητείας καὶ ἱερωσύνης τιμὴν.] Οὕτω διώρθωκα, μεταθεῖς μὲν εἰς τὸν οἰκειὸν τόπον τὸν σύνδεσμον, Καί, προσθεῖς δὲ τὸ, Τιμὴν, διὰ τὸ καὶ ἐν ἄλλοις (σελ. 58) συνῆφθαι τοῦτο τῷ, Προφητείας, ὃ δὲ συνώνυμόν ἐστι τῷ, Ἱερωσύνης, καθὰ καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 52) εἰρήκαμεν.

Σελ. 248, στ. 6, Τῶν νεκρῶν ἐν καθαρῷ.] Τουτέστιν, ἐν τόπῳ καθαρῷ τῶν νεκρῶν, ὅπου δηλαδὴ οὐκ εἰσὶ νεκροὶ κείμενοι. ἢ δὲ φράσις ἐξ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Θ, 491),

Ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκρῶν διεφαίνετο χάρος.

Στ. 26, Πρῶτα μὲν βόθρον ὠρύξατο κ. τ. λ.] Ὅλη ἡ παρούσα σκηνὴ μετενήνεκται οὐκ ἀφυῶς ἐκ τῆς κατὰ τὸν Ὀδυσσεῖα Ὀμηρικῆς νεκρομαντείας (Ὀδυσσ. Λ, 25),

Βόθρον ὠρυξα ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα
Ἄμφ' αὐτῷ δὲ χάος χέομεν κ. τ. λ.

Σελ. 249, στ. 1, Ἐκ θατέρου.] Ἀντὶ τῶν δύο τούτων λέξεων ἐν ταῖς ΚΑ γράφεται, Ἐκατέρου ἴσως ἐξ ἀρχαιοτέρας γραφῆς,

γραφῆς, ἐξ ἑκατέρου, τουτέστιν, ἐξ ἑκατέρου μέρους τοῦ βόθρου. Στ. 4, Μέλιτος . . . γάλακτος, καὶ οἴνου.] Μετέβαλον τὸ, Οἶνον, εἰς τὸ, Οἴνου, διὰ τὰς προηγησάμενας γενικάς. ση- μείωσαι δὲ ὅτι παραλλάττει μικρὸν ἐνταῦθα τὰ λεγόμενα ἢς ἔφην Ὀμηρικῆς νεκυομαντείας, καὶ πρὸς τὴν Εὐριπίδου ποίη- σιν ἀποκλίνει μᾶλλον. Ὀμηρος μὲν γὰρ οὐ μόνον μέλι καὶ γάλα (ἃ διὰ μιᾶς λέξεως, τῆς Μελίκριτον, ἐδήλωσε) καὶ οἶνον, ἀλλὰ καὶ ὕδωρ καὶ ἄλφιστα ταῖς χοαῖς ἐγκατέμιξεν (Ὀδυσσ. Λ, 26),

Ἄμφ' αὐτῶ δ' ἑ χοᾶς χέομεν πᾶσι νεκύεσσιν,
 Πρῶτα μελικρήτω, μετέπειτα δ' ἠδέϊ οἴνω,
 Τὸ τρίτον αὐθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιστα λευκὰ πάλυον'

Εὐριπίδης δὲ τρισὶ μόνοις ἠρέσθη, φήσας (Ὀρέστ. 115),

Μελίκρατ' ἄφες γάλακτος, οἴνωπὸν τ' ἄχνην.

εἰκὸς οὖν ἄλλως παρ' ἄλλοις ἐπιτελεῖσθαι τὰς ἐπὶ τοῖς κατ- οιοχομένοις χοαῖς, ἢ καὶ τοὺς Τραγωδοὺς καινοτομήσαι, καθὰ καὶ πολλὰ ἕτερα ὧν ἐξ Ὀμήρου μετήνεγκαν εἰς τὴν ἰδίαν ποίησιν, οὕτω καὶ τὰ περὶ τῶν χοῶν. καὶ γὰρ Αἰσχύλος, ἐπὶ τῆς ἀνακαλούσης τὸν ἀποθανόντα Δαρεῖον Ἀτόσσης, παρα- λείπει μὲν τὰ παρ' Ὀμήρῳ ἄλφιστα, ἔλαιον δὲ ταῖς χοαῖς προσίθησιν ἀντ' αὐτῶν (Περσ. 615),

Τῆς τ' αἰὲν ἐν φύλλοισι θαλλούσης βίου
 Ξανθῆς ἐλαίας καρπὸς εὐώδης πάρα.

ἦσαν δὲ πολλαχοῦ νεκυομαντεῖα, εἰς ἃ παρεγίγνοντο, οἱ ἐπ- ωδαῖς καὶ γοντεῖαις ψυχὴν τιν' ἀναγαγεῖν ἐξ ἄδου βουλόμενοι, καὶ πυθέσθαι ταύτης τὰ πρακτεῖα, ἢ τὰ μέλλοντα· οἷον τὸ ἐν Ἑρακλείᾳ, καθὰ φησι Πλούταρχος (Κίμων. § 6), καὶ ἕτε- ρον κατὰ τὴν μεγάλην Ἑλλάδα περὶ τὴν Ἄορνον καλουμένην λίμνην, ὡς λέγει Μάξιμος ὁ Τύριος (Λόγ. κς'), « Καὶ » θεραπευτῆρες τοῦ ἀντροῦ, ἄνδρες ψυχαγωγοὶ, οὕτως ὄνο- » μαζόμενοι ἐκ τοῦ ἔργου. ἐνταῦθα ὁ δεόμενος, ἀφικόμενος, » εὐξάμενος, ἐντεμῶν σφάγια, χεάμενος χοαῖς, ἀνεκαλεῖτο » ψυχὴν ὅπουδ' ἂν τῶν πατέρων, ἢ φίλων· καὶ αὐτῷ ἀπῆντα » εἶδωλον, ἀμυδρὸν μὲν καὶ ἰδεῖν ἀμφισβητήσιμον, φθεγγί- » κὸν δὲ καὶ μαντικόν· καὶ συγγενόμενον ὑπὲρ ὧν ἐδεῖτο ἀπιλ-

» λάττετο ». σκώπτει δὲ τοὺς τῆς ἀρχαίας μυθολογίας λή-
 ρους τούτους εὐφυῶς πάνυ ὁ χαριέστατος Λουκιανὸς, ἔντε τῷ
 ἐπιγραφομένῳ, Μένιππος, ἢ Νεκρομαντεία (§ 9), καὶ ἐν
 τῷ, Ἐπισκοποῦντες (§ 22). — Στ. 6, Στεάτινον.] Του-
 τέστιν ἐξ ἀλεύρου φουράματος πεπλασμένον. εὕρηται ἡ λέξις
 καὶ ἐν τοῖς Αἰσώπου μύθοις· ἔστι δὲ παρὰ τὸ Στέαρ. τοῦτο δὲ
 παρὰ μὲν τοῖς Ἀρχαίοις ἐσήμαινε κυρίως τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ
 λεγόμενον, Ἀξύγγιον (παρὰ τὴν Λατινικὴν λέξιν, *Axungia*)·
 ἐξενίκησε δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον συνώνυμον γενέσθαι τοῦ, Σταῖς,
 ὃ πάλαι μόνον ἐδήλου τὸ ἐξ ἀλεύρου (καὶ τούτου πυρίνου) φου-
 ραμα. ἔοικε δὲ ἡ σύγχυσις παρὰ τὴν ὁπωσοῦν ὁμοιότητα τῶν παρ-
 αγωγῶν ἐκατέρως λέξεως τὴν ἀρχὴν γεγονέναι. κακῶς γὰρ ἀπαξ
 γραφάντων τινῶν, Στεατίτης, ἢ Στεάτινος (ὁ ἐκ Στέατος,
 ἦγουν Ἀξύγγιου συγκείμενος), ἀντὶ τοῦ, Σταιτίτης, ἢ Σται-
 τίνος (ὁ ἐξ ἀλεύρου πεποιημένος), παρεισέδω τῷ χρόνῳ καὶ
 εἰς αὐτὰ τὰ πρωτότυπα, Στέαρ, καὶ, Σταῖς, ἢ οὐκέτι τοῖς
 ἀντιγραφεῦσιν, ἀλλ' αὐτοῖς τοῖς συγγραφεῦσιν ἐπισημασθεῖσα
 συνωνυμία. τεκμήριον δὲ, τὰ γὰρ παρατιθέμενα μαρτύρια
 τῷ, Στέαρ, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ, Σταῖς, ἀπανθ' ὡς εἰπεῖν,
 ἐκ τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων εἰσὶν, οἷον Γαληνοῦ, Διοσκορίδους,
 Στράβωνος καὶ τῶν τοιοῦτων. — Στ. 7, Μαράθρω.] Ἐν τῇ
 Β, Μαλάθρω, ἴσως τυπογραφικῶς ἠμαρτημένον ἀντὶ τοῦ,
 Μαράθρω· ἐλέγετο γὰρ καὶ, τὸ Μάραθρον, οὐδετέρως, καὶ,
 ὁ Μάραθος, ἀρσενικῶς, ὅθεν ὁ Μαραθῶν, δήμου τῆς Ἀττικῆς
 αἰοίδιμον ὄνομα. ἐν δὲ ταῖς ΑΑ γράφεται, Μαλάθρω· καὶ ἔστιν
 ἡ τοιαύτη γραφὴ ἐκ τῆς συνηθείας, ἢ λαθῶν κατηκολούθησεν
 ὁ ἀντιγράφας, ἢ καὶ αὐτὸς ὁ Ἡλιόδωρος. οὕτω γὰρ μέχρι καὶ
 δεῦρο φαιμέν, τὸ Μάλαθρον, τρέποντες θάτερον τῶν ρ εἰς τὸ
 λ (ὡς καὶ, Πλώρη, παρὰ τὸ Πρώρα, καὶ, Ἀλέτρι, παρὰ τὸ
 Ἄροτρον κ. τ. λ.) εὐφωνίας χάριν. — Στ. 8, Ἐφ' ἀσπασι δὲ
 ξίφος ἀνελομένη.] Συνεχίζει πῶς τὰ τῆς κατὰ τὰς χρᾶς παρ-
 φθίας (§ Ὀδυσσ. Α, 48),

Ἀὐτὰρ ἐγὼ ξίφος δ' ἐὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 Ἕμην κ. τ. λ.

ἀντὶ τοῦ, Ἐφ' ἀσπασι, ἐν τῇ Β, Ἐφ' ἀσπασι, ἐν ταῖς ΚΑ, Ἐφ'
 ἀσπίδι, ἐν ταῖς ΑΑ, Ἐφ' ἀσπίδι ἀντὶ δὲ τοῦ, Ἀνελομένη, ἐν

ταῖς ΔΑΒΒΟ, γράφεται, Ἀραμένη. — Στ. 10, Βαρβάρους τε καὶ ξενίζουσι κ. τ. λ.] Τὰ γὰρ τοιαῦτα τῶν ὀνομάτων ἑσπαρωγὰ μάλιστα ὄντο καὶ οἱ Ἕλληνες εἰς ψυχῶν, ἢ δαιμόνων, ἀνάκλησιν· ἐπεὶ καὶ παρὰ βαρβάρων παρειλήφεσαν τὰς γουτείας τε καὶ τερατουργίας. διὸ καὶ ἐν τοῖς ἐπιγραφομένοις Μαγικοῖς λογιῶσι τῶν ἀπὸ τοῦ Ζωροάστρου Μάγων, καὶ τοῦτο πρὸς τοῖς ἄλλοις φέρεται τὸ παράγγελμα (σελ. 70, Ἐκδ. Παρισ. 1599),

Ὄνοματα βάρβαρα μή ποτ' ἀλλάξῃς·

ὅπερ ἐξηγούμενος οὐ χριστιανικῶς ὁ Χριστιανὸς Ψελλὸς, ταῦτα λέγει, « Τουτέστιν, εἰσὶν ὀνόματα παρ' ἐκάστοις ἔθνεσι » θεοπαράδοτα, δύναμιν ἐν ταῖς τελεταῖς ἄρρητον ἔχοντα. » μὴ οὖν μήτ' ἀλλάξῃς (γρ. μὴ οὖν μεταλλάξῃς) αὐτὰ εἰς » τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον. οἷον τὸ Σεραφεῖμ, καὶ τὸ Χερου- » βεῖμ, καὶ τὸ Μιχαὴλ, καὶ τὸ Γαβριὴλ, οὕτω μὲν λεγόμενα κατὰ τὴν Ἑβραϊκὴν διάλεκτον, ἐνέργειαν ἐν ταῖς τελε- » ταῖς ἔχει ἄρρητον· ἀμειψθέντα δὲ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς ὀνό- » μασι, ἀσθενῆ ». εἶτα, ἑπανορθούμενος τὴν ἀτοπίαν τῆς ἐξηγήσεως, προστίθῃσι τοῖς εἰρημένοις τὰ ἐξῆς, « Ἐγὼ δὲ » οὐ τὰς Χαλδαϊκὰς δέχομαι τελετάς, οὔτε τῷ δόγματι πά- » νυ προσίθεμαι· ἀνεκάλυφα δὲ σοι μόλις τοῦ λόγου τὴν » κρυφίότητα ». καὶ ταῦτα μὲν ὁ Ψελλὸς· ἡμεῖς δὲ τοὺς περὶ τὰ τοιαῦτα σπουδάζοντας, καὶ τῶν ψελλιζομένων παιδίων ἀφρονεστέρους ἠγούμεθα. — Στ. 15, Προσκύψασα.] Ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 16, Ὁρθὸν ἐσλάναι.] Ἀντὶ τοῦ, Ὁρθὸν, ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται, Ὁρθον (μόνον τῷ τόνῳ ἡμαρτημένον)· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ, Ὁρθρον· οἱ δὲ λακωοὶ προείλοντο τὸ τοῦ Κ, Ἀθρόον, ὅπερ ἔχει καὶ ἡ Β. Ὁρθὸν μέντοι ἀναγκαστέον εἶναι δηλοῦσι καὶ τὰ ἐπόμενα (σελ. 250 καὶ 251). — Στ. 19, Ἀύθων.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ἀὐδῶν. — Στ. 20, Ἀφύπνιζε τε.] Οὕτω διαρθασάμεθα τὸ τῆς Β καὶ τῶν ΑΑ, Ἀφουπνίζεταί, ὃ παρὰ τῷ Κ καὶ τοῖς λακωαῖς ἔτι χειρόνως, Ἀφουπνίζεταί τε, γέγραπται. ἐχρήσατο δὲ καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 239) τῷ, Ἀφύπνιζε.

Σελ. 250, σλ. 5, Τὰ κατὰ γνώμην.] Αἱ ΑΑ, Τὸ κατὰ γνώμην· αἱ δὲ ΚΑ, αὐτό τε τοῦτο, καὶ, Τὴν κατὰ γνώμην. Στ. 6, Ἀνίει.] Ἐν ἅπασιν, Ἀνήει, ὃ, τὸ παράπαν ἀπρασδιά-

νυσον ὃν ἐνταῦθα, ἔτρεφα εἰς τὸ, Ἄνιει. — Στ. 7, Βιαιοτέ-
 ραις . . . ταῖς κατανάγκαις.] Οὕτω γραπτέον εἶναι ὀρθῶς
 εἰκάσθη ἐν ταῖς ΚΑ. ἐν δὲ ταῖς ΑΑ γράφεται, Βιαιοτέραις τοῖς
 κατανάγκης. — Στ. 19, Ἐπιχειρεῖν κ. τ. λ.] Οὐκ ἐμέλ-
 λησα τρέψαι τὸ κακῶς εἰσερρήσαν Ἐπιχαίρειν, εἰς τὸ Ἐπι-
 χειρεῖν. δῆλον δὲ καὶ ἐκ τῶν ἐξῆς (σελ. 251), « Οὐκ ἀθε-
 » μίτοις μόνον τὴν ἀρχὴν ἐπιχειρήσασα ». Ἐπιχαίρειν γὰρ,
 ἣ φησιν Ἀμμώνιος, ἐστὶ, τὸ ἐπιγελαῖν τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς
 ὅπερ ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ ψυχρῶς ἀνὸ πάνυ καὶ ἀφυῶς εἰρησθαι
 δόξειε. Ἐπιχειρεῖν δὲ ταυτόν ἐστι τῷ Ἐγχειρεῖν, τουτέστιν,
 ἔργου τινὸς ἀπτεσθαι, καὶ περὶ τοῦτο τὴν πᾶσαν σπουδὴν
 ποιεῖσθαι ὡς τὸ παρα Πλουτάρχῳ (περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Θ.
 βραδ. τιμωρουμ. § 2), « Ταῦτα δ' αὐτὰ τοὺς κακοὺς εἰκός
 » ἑαυτοῖς διακελευομένους . . . ἐπιχειρεῖν τοῖς παρανομήμα-
 » σιν ». καὶ σημειῶσαι ὅτι καὶ τούτῳ τῷ Πλουταρχείῳ χωρίῳ,
 ἀντὶ τοῦ, Ἐπιχειρεῖν, κακῶς ἐν τισὶ τῶν ἀντιγράφων φέρε-
 ται, Ἐπιχαίρειν. εἰδὲ δεῖ καὶ μαρτύριον Εὐριπίδου, ὃν ἀπάν-
 των μάλιστα πεφίληκεν Ἡλιόδωρος, παραθέσθαι, παρα-
 τεθεῖσθω τὸ ἐξῆς (Βάκχ. 190),

Καγὼ γὰρ ἠβῶ, κάπιχειρήσω κακοῖς.

καὶ ἡ συνήθεια δὲ τῷ συστοίχῳ ῥήματι, Ἐπιχειρίζω, καὶ Ἐπι-
 χειρίζομαι ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας τέταχε. ἐπεὶ δὲ τὸ Ἐπι-
 χειρεῖν, ἢ Ἐγχειρεῖν, καὶ αὐτὸ τὸ ἐνάρχεσθαι τοῦ ἔργου, καὶ
 οἷον τὴν χεῖρα ἐπιβάλλειν αὐτῷ, σημαίνει, τοῦτο ἡ συνήθεια
 διὰ τοῦ Καταχερῶ καὶ Καταχερίζω προείλετο φράζειν. ἡ δὲ
 χυδαιεστέρα φωνὴ καὶ Καταχερνῶ εἶρηκε, παρενθεῖσα τὸ ν̄,
 ὡς ἀπὸ τοῦ Φέρω πεποίηκε τὸ Φέρνω. ἔχει δ' ἀν τὶς καὶ
 ταῦτα εἰκοτολογῶν παραμυθήσασθαι τῷ καὶ τοὺς Ἀρχαίους
 Χερνήτην καλέσαι, τὸν ἀπὸ χειρῶν ζῶντα, καὶ Φερνήτην τὴν
 παρὰ τῆς γυναικὸς φερομένην εἰς τοῦ ἀνδρὸς προῖκα, καίπερ
 οὐδ' ὅλως ἐμφαινομένου τοῦ ν̄, οὔτε ἐν τῷ Χεῖρ, οὔτε ἐν τῷ
 Φέρω. — Στ. 25, Σώματα νεκρῶν.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ.
 καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 129) δὲ, Σώματα νεκρῶν, πληθυν-
 τικῶς εἶρηκε.

Σελ. 251, στ. 2, Ὑποτριζων.] Ἐγραφα διὰ τοῦ ἰ τὴν
 παραλήγουσαν. τὰς γὰρ ἐν ἀδου ψυχὰς Ὀμηρος νυκτερίδων

δίκην τρίζειν ἐπλάσατο πρῶτος (Ὀδυσσ. Ω, 6) εἰπὼν,
 Ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες μυχῶ ἀντρού θισπεισίοιο
 Τρίζουσαι ποτίονται, ἔπει κέ τις ἀποπέσῃσιν
 Ὀρμαθῶ ἐκ πέτρης, ἀνά τ' ἀλλήλησιν ἔχονται,
 Ὡς αἰ τετριγυῖαι ἀμ' ἦσαν.....

ἃ δὴ παραδεδείκτα ἠλιόδωρος, οὐδὲ τὸν Μυχὸν τοῦ ἀν-
 τρου παραλείψας. — Στ. 12, Κηδείας μὲν τῆς ἐμῆς ἀμε-
 λούσα.] Τοῦτο λέγει, ὅτι οὐκ ἐφείτο τοῖς ἀποιοχομένοις μί-
 γρυσθαι ταῖς ἐν ἄδου ψυχαῖς, πρὶν ἂν ταφῆς τύχωσι, ὡς καὶ
 ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 5) εἰρήκαμεν. διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὰς ἐν
 θαλάσῃ ἀνηρημένας ψυχὰς, μηδὲ εἰς ἄδου καταβαίνειν ὅλως,
 ἀλλὰ περὶ τὸ ὕδωρ πλανᾶσθαι, φησὶν Ἀχιλλεὺς ὁ Τάτιος
 (Ε, 15'). — Στ. 15, Γενομένη.] Οὕτως ὀρθῶς κατ' ὀνομα-
 στικὴν αἰ ΚΑ· ἐν αἷς οὐκ ὀρθῶς μέντοι καὶ τὸ προηγησάμε-
 νον, Μόνης, γράφεται, Μόνη. τοιοῦτον δέ τι καὶ ὁ προῖὼν
 (σελ. 255) ἐρεῖ, « Τῶν ἱερῶν ὅλος γιγνόμενος ». καὶ αὖθις
 (σελ. 264) « Ὅλοι τῆς ἀγωνίας ὄντες ». — Στ. 18, Ἀλλ',
 αἰεὶ δὴ τὸν σαυτῆς κ. τ. λ.] Παρέλιθα ἐκ τῶν ΑΑ. ἐν δὲ τῇ
 Β γράφεται, Ἀλλὰ δὴ τὸν σαυτῆς. ὁ δὲ Α, μεταφράσας,
Pour autant que etc. ἔοικεν ἀναγνωστῆρον ὑπειληφέναι, Ἀλλ',
 οἷα δὴ κ. τ. λ.

Σελ. 252, στ. 3, Ξιφήρεις.] Περιέγραφα τὸν προηγού-
 μενον, Καί, ὃν παρέλιπον καὶ ἄμφω οἱ μεταφράσαντες, ὡς
 περιττόν. ἀντὶ δὲ τοῦ, Ξιφήρεις, ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ γράφε-
 ται, Ξιφήρη, πρὸς τὸν ἀγῶνα δῆθεν ἀναφερόμενον. — Στ.
 15, Ἐπ' αὐτούς.] Οὕτως αἰ ΑΑ. — Στ. 18, Ὡς ἐπιβούλως
 τε καὶ πρὸς ἐναντίου κ. τ. λ.] Ἐν μὲν ταῖς ΚΑ φέρονται τρεῖς
 γραφαί, Ἐπιβούλως, Ἐπιβούλω, καὶ Ἐπίβουλος· ἐν δὲ ταῖς
 ΑΑ γράφεται, Ἐπιβούλος, παροξυτόνως, καὶ διὰ τοῦ ὀ,
 ὡστ' ἀδηλον εἶναι, πότερον Ἐπίβουλος, ἢ Ἐπιβούλως, ἐβού-
 λετο γράφειν ὁ γράψας. ὁ δὲ Λ καὶ Α κατηκολούθησαν τῇ τοῦ
 Κ γραφῇ, Ἐπιβούλους, ἐρμηνεύσαντες μέντοι διαφόρῳ τρόπῳ
 τὸ ὅλον χωρίον. προειλόμην τὸ ἐπιρῆμα, Ἐπιβούλως, τρέψας
 πρὸς τούτοις καὶ τὸ, Πρὸς ἐναντιούς, εἰς τὸ, Πρὸς ἐναντίου,
 ἵνα καὶ αὐτὸ ἐπιρῆματικῶς ἔχη ἐκλαμβάνεσθαι, κατὰ τὸ
 ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 377), Πρὸς ἐναντίου σφίσιν ἦν, περὶ οὗ ἐροῦ-

μεν, ἐπειδὴν κατ' ἐκεῖνο τὸ χωρίον γενώμεθα. ὁ δὲ νοῦς τοῦ προκειμένου, ὡς ἐπιβούλως, καὶ ἐναντίως τοῖς αὐτῆς μαγανεύμασι, γεγενημένους κατασκόπους. — Στ. 22, Βουβῶνος.] Βουβῶν ἔστι, τὸ παρ' ἐκάτερα τῆς ἕβης μέρος, ἐν ἀρχῇ τῶν μηρῶν κείμενον. ἐλέγετο δὲ ὁμωνύμως Βουβῶν, καὶ κατὰ τινας, ὡς φησὶν Ἡρωδιανὸς (παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ. σελ. 206), Βομβῶν, τὸ περὶ τοὺς βουβῶνας οἶδημα. καταχρηστικώτερον δὲ καὶ τὰ ἐν ἄλλοις μέρεσι τοῦ σώματος ἀνοιδήματα, Βουβῶνες, ἐκλήθησαν. παρὰ δὲ τὸ, Βουβῶν, καὶ ῥῆμα τὸ, Βουβωνιάω, ὅπερ εἰκὸς καὶ Βομβωνιάω λελέχθαι, ὅθεν ἢ συνήθεια παρέλαβε τὸ, Βομβωνιασμένος, καὶ χυδαιέστερον Μωαμμουνιασμένος, οὕτω λέγομα τὸν καχεκτικῶς ἐξωδικότα τὸ σῶμα, καὶ μάλιστα τὰ περὶ τὸ πρόσωπον.

Βιβλίω Ζ, Σελ. 253, στίχ. 5, Σπουδαιέστερον.] Ἐν τῇ Β Γράφειαι, Σπουδέστερον δῆλον μένται ἐκ τῆς ἡμαρτημένης ταύτης γραφῆς, ὅτι γραπτέον, Σπουδαιέστερον. τὸ δὲ παρὰ τοῖς ἄλλοις ἅπασι, Σπουδαιότερον, οὐδὲν ἐστὶν ἄλλο ἢ δῦλωσις τῆς τοῦ Σπουδαιέστερον καινῆς σχηματίσεως, καθὰ καὶ παρ' Ἡροδότῃ (Α, η'), τῷ, Σπουδαιέστερα, προσγέγραπται τὸ, Σπουδαιότερα. ὁ δὲ τὴν Ἀποθήκην τῶν παίδων ἐκ τῆς Γαλλικῆς εἰς τὴν Γραικὴν γλῶσσαν μετενεγκὼν, ἀνὴρ τὰλλα καλὸς κάγαθος, καὶ τῆς περὶ τοὺς Ἕλληνας σπουδῆς ἕνεκα, εὐλογεῖσθαι ἄξιός, παραχθεῖς, ὡς εἴκεν, ὑπὸ τῆς παρὰ τῷ Ἡλιοδώρῳ ἡμαρτημένης γραφῆς, « Πρὸς παραμυθίαν τῶν σπουδαιέστερων » μαθημάτων » εἶπε (Τομ. Γ, σελ. 41). τοῦτο δὲ ἀμφότερως ἐπιλήψιμον, καὶ διότι γραφικὸν ἀμάρτημα, ὡς Ἑλληνικὴν λέξιν παρεισήγαγεν εἰς τὴν γλῶσσαν, καὶ διότι κακόζηλον τὸ τῶν σαφετέρων τὰς ἀσαφεστέρας προαιρεῖσθαι τῶν φωνῶν ὁπνήκα δι' ἐκατέρων ταῦτὰ διλοῦν οἷόν τε. ὠφείλειεν οὖν εἰπεῖν, « Σπουδαιότερων ». ἀλλὰ περὶ ταύτων ἐν ἄλλοις, ἢν θεὸς διδῶ, πλατύτερον.

Σελ. 254, στίχ. 9, Διότι καὶ εἰ.] Παρίλλαξε τὴν τάξιν, ἀντὶ τοῦ, Διότι εἰ καὶ, ὅπερ προῖόν (σελ. 259) ἐρεῖ, « Ὡς » εἰ καὶ ». — Στ. 15, Συλλαμβάνοι καὶ προθυμότερον, ἐδόκει τε κ. τ. λ.] Ἀντὶ τοῦ, Συλλαμβάνοι, ἐν ταῖς ΔΑ γέγραπται, Συλλαμβάνοι μὲν, ὅπερ ἴσως ἐξ ἐτέρας γραφῆς εἰσερρήν τῆς

συλλαμβάνοιμεν, μονολεκτικῶς; ἵνα ἢ ὡς ἀπὸ τοῦ πρεσβύτου πρωτοπροσωπικὸς ὁ λόγος, τουτέστιν, Ὡς ἂν ΗΜΕΙΣ οἱ κατὰ τὴν πόλιν στρατιῶται συλλαμβάνοιμεν ῥᾶον καὶ προθυμότερον. μέση δὲ καὶ οὐ τελεία στίξας μετὰ τὸ, Προθυμότερον, τὸν τε ἐχόμενον, Δὲ, μεταβαλὼν εἰς τὸν ἐγκλιτικὸν, Τε, σαφέστερον κατέστησα τὸ χωρίον. καὶ ἔστιν ἡ τοῦ λόγου συνάρτησις, εἰ ἀνωθεν λαμβάνων συντέμνοις τὰ ἐν μέσῳ, τοιαύτη· Ὁρμησαν μὲν καὶ αὐτίκα· πρεσβυτικοῦ δὲ τινος διακωλύσαντος, καὶ ἐκδιδάξαντος, ἐδόκει τε ταῦτα (τὰ ὑπὸ τοῦ πρεσβύτου δηλονότι λεχθέντα) καλῶς εἰρῆσθαι, καὶ ὠρμησαν αὐτίκα ἐπὶ τὰ βασίλεια. — Στ. 19, Ἀρσάκη.] Πέπλασται τὸ ὄνομα, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ τῆς μυθιστορίας ταύτης· καὶ ἴσως πρὸς τὴν Ἀρσάμην, θυγατέρα Δαρείου, ὡς εὔρηται παρὰ τῷ Σουίδα (λέξ. Θεοκλυτήσαντες)· πλὴν εἰ μὴ καὶ παρ' ἐκείνῳ διὰ τοῦ κ γραπτέον. ἔστι δὲ καὶ Ἀρσάμης, ἀνδρὸς ὄνομα, πάππου Δαρείου, ὡς φησιν Ἡρόδοτος (Α, σθ'). Ἀρσάκης δὲ ἐκαλεῖτο (Ἰδ. Πολύβιον, Ι, κε') ὁ τὴν τῶν Πάρθων ἀρχὴν συστήσας, καὶ τοῦ γένους τῶν ἀπ' αὐτοῦ κληθέντων Ἀρσακιδῶν τὴν κρηπίδα καταβαλόμενος. — Στ. 21, Ὑπέρογκος.] Κακῶς ἐν ταῖς ΑΑ, Ὑπέρογκος· ἐν δὲ τῇ Β, Ὑπέρογκον, ἡμαρτημένως καὶ τῇ Γραφῇ καὶ τῷ γένει· πλὴν εἰ μή τις μέλοχὴν παραλελείφθαι τοῖς ἀντιγράψασι, τὴν, Ἐχουσα, ἢ, Κεκτημένη, ὑπολάβοι· καὶ τοῦτό πως ὑπονοεῖν παρέχει ἡ ἐχομένη λέξις, Οἶον· ἔσται γὰρ ὁ νοῦς τινικαῦτα, Τό τε φρόνημα διὰ τὴν εὐγένειαν ὑπέρογκον ἔχουσα, καὶ τοιοῦτον, οἶον εἰκὸς ἔχειν τὴν τοῦ μεγάλου βασιλέως ἀδελφὴν. — Στ. 25, Τῆς ἐκ Μέμφεως τότε φυγῆς ἐγεγόνει.] Οὕτως αἱ ΑΑ. ἡ δὲ Β, ὡς καὶ ἡ Κ, Ποτὲ, ἀντὶ τοῦ, Τότε, διαφόρῳ μέντοι τάξει, Τῆς ἐκ Μέμφεως φυγῆς ἐγεγόνει ποτέ.

Σελ. 255, στ. 6, Εἰσιτηρίους.] Ἐν ταῖς ΑΑ καὶ ΚΑ γραφεται, Ἰκετηρίους. — Στ. 14, Τοῦ ὑποσπεύειν.] Προσέθηκα τὸ ἀρθρον, ἵν' ἔχη συνάπτεσθαι πρὸς τὸ, Πόρρω· ὁ δὲ νοῦς, Πόρρω ἦν τοῦ ὑποσπεύειν, ὅπως (ἤγουν τίνος ἕνεκα) ἐδράτο τὰ ὑπὸ τῆς Ἀρσάκης πρὸς αὐτὸν γιγνόμενα. — Στ. 20, Τὰ δελφοῦ.] Οὕτως ἡ Β. — Στ. 24, Ὑποσπεισθεῖς.] Ἐν τῇ Β, Πεισθεῖς, δίχα προθέσεως· ὁ καὶ κρείττον διὰ τὸ προσηγασ-

μενον, ῥαδίως, ὅπερ οὐ πάνυ τι συνάδει τῇ μειωτικῇ τῆς προσθέσεως σημασίᾳ.

Σελ. 256, σλ. 4, οὐ πρότερον ἀνῆκεν.] Οὕτως αἱ ΚΑ, ΑΑ καὶ ΔΑ434· ὃ δὲ καὶ μακρῶ κομψότερον τοῦ, Προανῆκεν.—Στ. 7, Πρότερον.] Ἐκ τῶν ΔΑ434. ἐπιρρηματικῶς δὲ χρῆται τῇ φράσει, ὡς καὶ οἱ ἄριστοι τῶν συγγραφέων· οἶον καὶ (σελ. 98), «Χρόνοις ὀλίγω πρόσθεν», (σελ. 200) «Οὐ πολλαῖς ὕστερον ἡμέραις», (σελ. 245) «Δυσὶ ταύταις πρότερον ἡμέραις», καὶ ἀλλαχοῦ.—Στ. 9, Συρρέοντος.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Συρρέοντος. Στ. 12, Ταῦτα.] Λεῖπει τὸ, Ταῦτα, ἐκ τῶν ΚΑ, ἴσως οὐκ ἀλόπως. Στ. 24, Τούς τε σωματοφύλακας.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Τοῦ τε σώματος φύλακας, ἐξ ἀμείνονος (οἶμαι) γραφῆς τῆς, Τούς τε τοῦ σώματος φύλακας. — Στ. 25, Ἐπιχρύσοις.] Ἐτρεψα τὸ, Ὑποχρύσοις, εἰς τὸ, Ἐπιχρύσοις, δι' ἃς πρόσθεν (σελ. 61) εἶρηκα αἰτίας.

Σελ. 257, σλ. 5, Προὔτρεπεν.] Οὕτως αἱ ΚΑ. — Στ. 12, Παρανομηθεῖς.] Σημεῖωσαι τὸ Παρανομηθεῖς, καινῶς εἰρημένον ἀντὶ τοῦ, Παράνομα παθῶν· κατὰ τὸ Δυστυχηθῆ, καὶ Ἀσεβηθῆ, τοῦ Πλάτωνος, περὶ ὧν εἰρήκαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 192).

Σελ. 258, στ. 1, Ἐπιβεβουλευκῶς.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἐπιβεβληκῶς, ἴσως οὐκ ἀτόπως· τὸ γὰρ Ἐπιβάλλειν φυγὴν, κυρίως ἐπὶ τῶν κατὰ νόμους κολάζοντων, ἢ ἄλλως πως ἀρχόντων, λεγόμενον, ἔχει ἀν κομψῶς καὶ ἐπὶ τοὺς ἐπιβουλευοντας τινὲ φυγὴν μεταφέρεσθαι, οἶον καὶ (σελ. 263) ἐπὶ τοὺς αὐθαιρέτως ἑαυτοὺς φυγαδεύοντας. — Στ. 4, Αὐτοῦ.] Ἐτρεψα τὴν δοτικὴν εἰς τὴν γενικὴν. — Στ. 8, Περιεστοίχιστο. θυμοῦ μὲν γὰρ κ. τ. λ.] Ἐστιξα εἰς τὸ, Περιεστοίχιστο. εἶτα ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς ἔγραψα, θυμοῦ μὲν γὰρ, προσθεῖς τὸν, Γὰρ, σύνδεσμον, ὃν ἠρμήνευσαν καὶ οἱ μεταφράσαντες, ὃ μὲν Λ διὰ τοῦ, Nam, ὃ δὲ Α, διὰ τοῦ, Car. Στ. 11, Συνετάττετο.] Ἐτρεψα τὴν ἐνεργητικὴν εἰς τὴν μέσσην διάθεσιν, τοῦ Ἑλληνισμοῦ τοῦτο ὑπαγορεύοντος. ἢ δὲ τῆς γραφῆς ἀμαρτία προδηλός· τὸ γὰρ ἐπιφερόμενον ἄρθρον, Τὸν, τοῦ παραλελειφθαι τὴν τελευταίαν τοῦ, Συνετάττετο, γέγονεν αἴτιον. — Στ. 15, Τῇ ψυχῇ] Οὕτως αἱ τε ΚΑ καὶ ΑΑ.

Στ.

Στ. 17, Διαλιποῦσα.] Ἐξήλειφα τὸν προηγούμενον, Δὴ, ὃς οὐδὲ ἐν τῇ Β ἐμφέρεται. — Στ. 18, Οἱ ἐξ ἐπιλήψεως.] Ἐπίληψιν ὀνομάζει, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης, ἢ Ἰωποκράτης, Ἐπίληψιν, Ἰωνικῶς, οἱ δὲ μεταγενέστεροι τῶν ἰατρῶν, Ἐπιληψίαν, ἐκάλεσαν. ὠνόμαζον δ' αὐτὴν καὶ, Ἰεράν νόσον, κατ' εὐφημισμὸν. καὶ ἔοικε τοιοῦτον τινα εὐφημισμὸν ἐμφῆσαι βούλεσθαι καὶ ἡ συνήθεια, Γλυκὴ (συνυπακουμένου τοῦ, Πάθος) ὀνομάζουσα τὴν Ἐπιληψίαν· καθὰ καὶ τοῖς Ἀρχαίοις Γλυκεῖαι, ἐπιθετικῶς, ἐκαλοῦντο αἱ Ἐρινύες (Σχολ. Σοφοκλ. Οἶδ. Τυρ. 106). οὐκ ἀφωῶς δὲ ἐπιληψία προσείκασε τὴν τῆς Ἀρσάκης ἐρωτομανίαν· ἐπεὶ καὶ αὐτὴν τὴν συνουσίαν, μικρὰν ἐπιληψίαν ἔλεγεν εἶναι Δημόκριτος, ὡς φησι Γαληνός (Ἰατρικ. Ἐπιδημ. σελ. 598).

Σελ. 259, στ. 11, Μηδὲ ἀπροφάσιστον κ. τ. λ.] Μετενήνεκται ταῦτα ἐκ τῶν Φοινισσῶν (1253) Εὐριπίδου, ἐν αἷς Ἐτεοκλῆς παρακελεύεται ἀμφοτέροις τοῖς στρατοῖς ἡσυχίαν ἄγειν, ὡς αὐτῷ προσήκον μόνῳ πρὸς μόνον μάχεσθαι τὸν ἀδελφὸν περὶ τῆς βασιλείας. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Γ, 88,),

Ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς
 Τεύχεα κάλ' ἀποθέσθαι ἐπὶ χροῖνι πουλυβοτείρῃ·
 Αὐτὸν δ' ἐν μέσσω καὶ Ἀρήφιλον Μενέλαον,
 Οἴους ἀμφ' Ἐλένη καὶ κλήμασι πᾶσι μάχεσθαι.
 Ὅσῳτερος δὲ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
 Κτήμαθ' ἔλων εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἴκαδ' ἄγεισθαι.

Στ. 14, Μονομαχήσαντας.] Ἐτρέφα τὸν μέλλοντα εἰς τὸν ἀόριστον.

Σελ. 260, στ. 10, Προτάξεως.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Προτάξεως· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ, αὐτό τε τοῦτο, καὶ, Τροτάσεως, ἀδιανοότως ἀντὶ τοῦ, Προτάσεως. — Στ. 15, Τῷ γιγνομένῳ.] Τουτέστι τῷ προσήκοντι. οὕτω διώρθωκα ἐκ δύο ἡμαρτημένων γραφῶν, τῆς τε τοῦ Κ, Τῶν γιγνομένων, καὶ τῆς τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ, Τῷ γενομένῳ. ἐρεῖ δὲ καὶ προῖων (σελ. 267), Χάριν τὴν γιγνομένην, ἤγουν τὴν προσήκουσαν, τὴν ὀφειλομένην. Στ. 15, Περιτιθέντος.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 16, Ἐπιχρύσω.] Διώρθωκα καὶ πάλιν τὸ, Ἐπιχρύσω, δι' ἃ πρότερον εἰρήκειν. — Στ. 18, Ἐπ' ἀνάγκης.] Ἐξ-

ήλειψα τὸν προηγούμενον, Καί, ὡς περιττόν. ὅτι δὲ τοῖς ἀντιγράψασιν ἠμάρτηται τὰ τοιαῦτα, δηλώσει καὶ τὰ ἐπόμενα. αἰνίττεται δὲ τὰ περὶ τὸν Ὀμηρικὸν Ἴρον (Ὀδυσσ. Σ, 75),

Ἄλλὰ καὶ ὡς δρησιῆρες ἄγον, ζώσαντες ἀνάγκη,
Δειδιότα, σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεσσι.

Στ. 19, Τῆς Ἀρσάκης.] Οὕτω δίχα τοῦ, Καί, ἢ τε Β καὶ αἱ ΑΑ. — Στ. 20, Εἰς παραίτησιν.] Κάνταῦθα λείπει καὶ ἐκ τῆς Β, ὃν παρέλιπον Καί. — Στ. 24, Οὐ γὰρ ἀπλῶς πολέμιος κ. τ. λ.] Ἡθικῶς πάνυ καὶ τὰ τῷ Θεαγένει λεγόμενα πρὸς τὸν Θύαμιν περὶ τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ ἂν Θύαμις ἀποκρίνεται πρὸς αὐτόν.

Σελ. 261, σφ. 13, Κρατοῖν.] Οὕτως αἱ ΚΑ.

Σελ. 262, σφ. 1, Οὐ μὴν ὑπέσθη γε.] Οὕτως ἢ Β καὶ αἱ ΑΑ. τὸ δὲ Μὲν, ἐκ τοῦ Κ εἰς τὰς λοιπὰς εἰσφρήσαν, βάρβαρον, καίπερ ἐμφερόμενον καὶ ἐν ταῖς ΔΑ707. τὰ δὲ ἐχόμενα, Ἄλλὰ παρὰ τὴν πρώτην κίνησιν κ. τ. λ. ἐν μὲν τῇ Β γράφεται ἀπαραλλάκτως ὡς καὶ ἐν τῷ Κ· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ, Ἄλλὰ τὴν πρώτην κίνησιν εἰς φυγὴν τραπεῖς ἐπὶ τὰς πύλας ἔβη εἰς τὸ εἰσφρῆσαι εἰς τὸ ἄστυ προθυμούμενος. ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, Ἄλλὰ παρὰ τὴν πρώτην κίνησιν εἰς φυγὴν τραπεῖς ἐπὶ τὰς πύλας εἰς τὸ εἰσερρῆσαι εἰς τὸ ἄστυ προθυμούμενος· ἐν δὲ ταῖς ΔΑ294 καὶ 707, Ἄλλὰ παρὰ τὴν πρώτην κίνησιν εἰς φυγὴν τραπεῖς, ἐπὶ τὰς πύλας ἔβη, εἰς τὸ εἰσφρῆσαι εἰς τὸ κ. τ. λ. αὐτὸς δὲ Δορβίλλος, τὰ πλείστα τούτων ἐξηγητικὰς προσθήκας ἠγησάμενος, οὕτω γραπτέον εἶναι ἀποφαίνεται, Ἄλλὰ τὴν πρώτην κίνησιν τραπεῖς ἐπὶ τὰς πύλας, εἰσφρῆσαι εἰς τὸ ἄστυ προθυμούμενος· ἢν γραφὴν παρέλαβε καὶ ὁ Μ, οὐδενὶ ἄλλῳ διαφέρουσαν τῆς Β καὶ τῆς Κ, ἢ τῇ παραλείπει τῆς, Παρὰ, προθέσεως. καὶ ταῦτα μὲν οἱ Κριτικοὶ περὶ τῶν διαφόρων γραφῶν. ἡμεῖς μέντοι φυλάξαι δεῖν ἐγνωμεν καὶ τὴν, Παρὰ, πρόθεσιν, καὶ τὸ, Εἰς φυγὴν, καὶ τὸ Ἐβη, ὡς ἀναγκαῖα καὶ τῇ διανοίᾳ καὶ τῇ συνθήκῃ τοῦ λόγου· ἀντὶ δὲ τοῦ, Εἰς τὸ εἰσφρῆσαι, γεγράφαμεν μόνον, Εἰσφρῆσαι, ὥπερ καὶ ἀλλαχοῦ (σελ. 364) ἐχρήσατο Ἡλιόδωρος. οὐδὲν δ' ἐκόλυε καὶ τὸ, Εἰσερρῆσαι, τῶν ΑΑ παραλαβεῖν ἀντὶ τούτου· ταῦτὸ γὰρ ἀμφότερα δύναται, τουτέστι τὸ μετὰ βίας εἰσπιδῆσαι. καὶ σημείωσαι ἔτι ἡ αὐτὴ

τῆς γραφῆς διαφορὰ εὔρηται καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ ἐν τούτοις (Ἰππ. 4),

Ἐξ οὗ γὰρ εἰσήρῃσεν εἰς τὴν οἰκίαν·

ἐν οἷς ταῦτα φησὶν ὁ σχολιαστής· « Ἀντὶ τοῦ εἰσῆλθεν εἰς-
 » ἐσώδησεν . . . Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις. ἐν ἐνίοις δὲ ἀντιγράφοις,
 » Εἰσέφρησε, γράφεται, δηλοῦσθε τῆς λέξεως τὸ, Ἐπεσώδη-
 » σεν, ἔτι δὲ καὶ τὸ μετὰ φθορᾶς εἰσελθεῖν ». — Στ. 4,
 Ἄλλ' ἦνυέ γε οὐδέν.] Ἐτρεψα τὸν, Γε, εἰς τὸν, Γε. — Στ.
 11, Οὐ φέρων.] Οὕτως ἀπασαι, πλὴν τῆς Β, ἐν ἣ γράφεται,
 Μὴ φέρων. — Στ. 13, Τοῦ τείχους] Ἐκ τῆς Β καὶ τῶν ΑΑ.
 ἔοικε δὲ τὸ, Ποῦ, τυπογραφικῶς ἀμαρτηθὲν τὴν ἀρχὴν ἐν τῇ
 Κ, καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ἐπέεσσα μετέβηται. — Στ. 22, Ἄλλ' ὅτε
 ὁ τρίτος κ. τ. λ.] Ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται, Ἄλλ' ὅτε δὲ τρί-
 τος, ἐξ ἀμείνονος οἶμαι γραφῆς τῆς, Ἄλλ' ὅτε δὴ ὁ τρίτος,
 ὡς αὐτίκα δῆλον γενήσεται. μετωχέτευται δὲ ἐκ τῶν Ὀμηρι-
 κῶν ποιητῶν· εὐεπίφορος γὰρ ὁ ποιητὴς εἰς τὸ καταλέγειν τὸν
 ἀριθμὸν τῶν περιαγωγῶν ἐπὶ τῆς πολεμικῆς διώξεως· οἶον
 (Ἰλιάδ. Π, 705, καὶ Υ, 447),

Ἄλλ' ὅτε Δ'Η τὸ τέταρτον ἐπίσσυτο δαίμονι ἴσος·

καὶ αὐθις ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως διώκοντος καὶ καταλαμβάνοντος
 τὸν Ἐκτορα (Αὐτ. Χ, 208),

Ἄλλ' ὅτε Δ'Η τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο.

δῆλον οὖν ὅτι καὶ ἐν τῷ προκειμένῳ τοῦ Ἡλιοδώρου χωρίῳ
 γραπτέον, Ἄλλ' ὅτε δὴ ὁ τρίτος.

Σελ. 263, στ. 2, Βεβλήσεσθαι.] Μετέβαλον τὸ σόλοιον,
 Βεβλήσθαι, εἰς τὸ, Βεβλήσεσθαι· δῆλον δὲ καὶ ἐξ ὧν ἐν τοῖς
 πρόσθεν (σελ. 69) εἶρηκε, « Στῆσι . . . οὔτος, ἢ βεβλήση ».
 οὕτω δὲ καὶ Πλούταρχος (περὶ τοῦ Σωκρ. Δαιμον. § 30),
 « Ἐβόων ἀφεῖναι, καὶ σώζειν ἑαυτὸν, εἰ δὲ μὴ πεπλήξασθαι ».
 ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου, Ὡς ἐκ θεάτρου, ἐν τῇ Β μόνῃ γράφε-
 ται, Ὡσπερ ἐκ θεάτρου. — Στ. 4, Εἴτε τι δαιμόνιον.]
 Ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 23, Ὡ παῖδες.] Οὕτως ἡ Β καὶ αἱ ΑΑ,
 μετὰ τοῦ κλητικῶν μορίου.

Σελ. 264, στ. 7, Ἐγυμνώθη μὲν τῶν ἐπιβεβλημένων ῥα-
 κῶν.] Ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ Ὀδυσσεὺς καὶ ταῦτα (Ὀδυσσ. Χ, 1),

Αὐτὰρ ὁ γυμνάθη ῥακίων πολύμητις Ὀδυσσεύς.

Στ. 18, Ἐμφω.] Ἐν τῇ Β γράφεται, Ἄμα. — Στ. 20, Διακρίβουν τὸν ἀναγνωρισμὸν.] Ἐτρέψα τὸ μέσον, Διακριβούντο, εἰς τὸ ἐνεργητικὸν, Διακρίβουν. ἐρεῖ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 283), « Διακύφας, ἐπειρᾶτο διακριβούν τοὺς » ὀρωμένους ».

Σελ. 265, σί. 3, Ἐπ' ἀγνοίας.] Οὕτως ἢ Β καὶ αἱ ΑΑ. τὸ δὲ τυπογραφικῶς ἀμαρτηθὲν, Ἐπὲρ ἀγνοίας, παρὰ τῷ Κ, παρέλαβον συγκύφαντες ἅπαντες οἱ μετ' αὐτόν. τὸ ἐξῆς, τοῖς γεγραμμένοις παραπλησίω, ἀπόζει τῆς Ἀριστοφανείου χάριτος· οὕτω γὰρ ἐκεῖνος, σκώπτων τοὺς κολακικούς καὶ παλιμβόλους, εἴρηκέ που (Βατρ. 536),

..... Μετακυλινδεῖν αὐτὸν αἰεὶ
 Πρὸς τὸν εὖ πράττοντα μᾶλλον τοῖχον, ἢ γεγραμμένην
 Εἰκὸν ἰστάναι, λαβόνθ' ἐν σχῆμα.....

Στ. 5, Κατ' ἴχνος γὰρ ἐφεπομένη κ. τ. λ.] Παρείλιφα τὸν, Γὰρ, ἐκ τῶν ΑΑ· οὗτος δὲ, παραλιφθεῖς, καὶ τὴν μεταβολὴν τῆς σίξεως ὑπηγόρευε· — Στ. 9, Καὶ πόρρωθεν ἦ.] Ἐτρέψα τὸν διαζευκτικὸν εἰς τὸ ὑποτακτικὸν ὑπαρκτικὸν ῥῆμα. Στ. 15, Ἰδὼν.] Λεῖπει τὸ, Ἰδὼν, ἐκ τε τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 20, Διερράπισεν.] Γραπτέον οἶμαι, Ἐρράπισε· περιττὴ γὰρ ἐνταῦθα ἡ πρόθεσις, καὶ ἔοικεν ἐκ τοῦ προηγησαμένου, ΚΑΙ, συνδέσμου, ἀβλεψία τῶν ἀντιγραφάντων, προσκολληθῆναι τῷ ῥήματι. σημείωσαι δὲ τὸ ἀτεχνον ἄμα καὶ ἀπίθανον τῆς ῥαπίσεως· πῶς γὰρ εἰκὸς οὕτω βραδὺν γεγενῆναι τὸν Θεαγένην εἰς τὸν τῆς ἐρωμένης ἀναγνωρισμὸν, ὀξύτατα καὶ ταῦτα γνωρισάσης αὐτὸν ἐκεῖνης; — Στ. 22, Καὶ τότε Θεαγένης.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Καὶ τότε ὁ Θεαγένης, μετὰ τοῦ ἄρθρου. περιττὸς δὲ ὁ, Καί. λείπει δὲ καὶ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μεταφράσεων. — Στ. 23, Τῶν συγκειμένων αὐτοῖς συμβόλων.] Ὡν ἐμνημόνευσεν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 180).

Σελ. 266, σί. 2, Ὡσπερ ὑπ' ἀκτίνος ἐκ νεφῶν διατταύσης.] Οὕτως αἱ ΔΑ362, ἢ γραφῇ κατηκολούθησε καὶ ὁ Μ. Στ. 14, Αὐτοῖς.] Οὕτω διώρθωκα τὸ χωρίον. συνάδει δὲ μουτῆ διορθώσει καὶ ὁ Α, *Leur fut authœur et mediateur de paix.* Στ. 23, Ἐπήκμαζον.] Ἐκ τῶν ΚΑ.

Σελ. 267, σί. 13, Τοὺς μὲν Βησσαεῖς.] Ἴσως ἡμάρτηται

γραφικῶς τὸ, Βησσαεῖς· ἴσως δὲ καὶ αὐτὸς Ἡλιόδωρος ἐπιλά-
 φητο τοῦ Ἀττικίζειν ἐνταῦθα. τὰς γὰρ αἰτιατικὰς πληθυν-
 τικὰς τῶν εἰς εὐς διὰ τοῦ εας ἐκφέρουσιν οἱ Ἀττικοὶ, Βασι-
 λέας, λέγοντες, καὶ, Ἱερέας, ἵνα μὴ συνεμπίπτωσι ταῖς ὀνο-
 μαστικαῖς, Βασιλεῖς, καὶ, Ἱερεῖς. ὠφείλεν οὖν εἰπεῖν καὶ,
 Βησσαεας, ὡς εἴρηκεν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 257), καὶ οὐ
 Βησσαεῖς, ὥπερ ὀρθῶς ἐχρήσατο κατ' ὀνομαστικὴν ἀνωτέρω
 (σελ. 258). — Στ. 14, Γιγνομένην.] Ἐτρεψα τὸν ἀόριστον εἰς
 τὸν ἐνεστώτα, ἵνα τὸ, Γιγνομένην, σημαίνει τὸ, προσήκουσαν,
 ὀφειλομένην. εἴρηκα δὲ περὶ ταύτης τῆς σημασίας καὶ ἀνωτέρω
 (σελ. 225). — Στ. 17, Καὶ εἰς πληρουμένην.] Περιττὸς
 ὁ, Καὶ· λείπει δὲ καὶ ἐκ τῆς Β. — Στ. 18, Ἀποστελεῖν.]
 Γραπτέον, ὡς διώρθωκα, Ἀποστελεῖν, ἢ γοῦν κατὰ τὸν ἀόρισ-
 τον, Ἀποστεῖλαι, ὃν παρεμφαίνει πως καὶ ἡ ἡμαρτημένη
 γραφὴ τῆς Β, Ἀποστέλλειν. — Στ. 22, Ἐκ θατέρων.] Σό-
 λοικον τὸ, Ἐκ θατέρων, καίπερ ἐν ἅπασιν οὕτως ἐμφερόμε-
 νον· ἔστι γὰρ, Ἐκ τῶν ἐτέρων, ὅπερ οὐκ ἐπιδέχεται τὴν τοιαύ-
 την συναίρεσιν. γραπτέον οὖν, Ἐκ θατέρου, συνυπακουομένου
 τοῦ, Μέρους.

Σελ. 268, σλ. 6, Ἱσειον.] Ἐδιφθογογράφηκα τὸ Ἱσειον,
 ἐπειδὴ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 273) διφθογογραφεῖται.
 οὐδ' οὕτω μέντοι ἑρῶμαι ἢ λέξις· ὠφείλε γὰρ εἶναι, Ἱσίδειον,
 ὁ ναὸς τῆς Ἰσίδος, ὡς λέγεται, Θετίδειον, ὁ ναὸς τῆς Θετί-
 δος. τῆς δὲ τοιούτους σχηματισμοὺς, οὐ τοῖς ἀντιγράψαι
 μᾶλλον ἢ αὐτοῖς τοῖς συγγράψαι εἰκὸς κεκαινοτομησθαι.
 Στ. 10, Καθαρὸν τὸ ἠδόμενον.] Καθαρὰν τὴν ἠδονήν· τοῦτο
 γὰρ βούλεται λέγειν, μετοχὴν ἀντ' ὀνόματος παραλαβών.
 εἴρηκα δὲ περὶ τῆς τοιαύτης χρήσεως ἐν τοῖς πρόσθεν (141).
 παρέλιπον δὲ τὴν λέξιν, Εὐθύμημα τοῦ Κ, οὐχ ὡς τῷ σχη-
 ματισμῷ ξένην, ἐπεὶ καὶ Λουκιανὸς εἴρηκε πού (Εἰκόν. §
 22), Εὐδαιμόνημα· ἀλλ' ὡς λείπουσαν ἐκ τε τῶν ΚΑ καὶ τῶν
 ΑΑ, ἄλλως τε ἐπεξήγησιν οὔσαν τοῦ, ἠδόμενον. — Στ. 17,
 Ἐκθανεῖν.] Τουτέστι, λειποθυμῆσαι, ὡς ἐν τοῖς πρόσθεν
 (σελ. 171) ἐξηγησάμεθα. οἶεται δὲ ὁ Μ τὸν Ἡλιόδωρον
 ἐνταῦθα ἐξ Εὐριπίδου (Ἐκάβ. 246) μετενεγκεῖν τὴν
 λέξιν, εἰρηκότος,

Ἔσθ' ἘΝΘΑΝΕΪΝ γε σοῖς πέπλοισι χεῖρ' ἐμήν.

ἀλλὰ τὴν Εὐριπίδειον ταύτην ῥῆσιν, ἡμαρτημένην τῇ γραφῇ, οὕτω διορθωτέαν εἶναι ὑπολαμβάνομεν,

Ἔσθ' ΕΜΒΑΛΕΪΝ γε σοῖς πέπλοισι χεῖρ' ἐμήν.

Ψυχρὸν γὰρ ἀτεχνῶς, καὶ Εὐριπίδου ἀλλότριον, ἢ τοῖς πέπλοισι ἐνθνήσκουσα χεῖρ. — Στ. 22, Τὴν τελευταίαν.] Ἡ γραφὴ ἔκ τε τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. συνυπακουσίῳ δὲ τὸ, Ἡμέραν, ἢ δῆλον ἐξ Εὐριπίδου (Ἀνδρομ. 100),

Χρὴ δ' οὐποτ' εἶδέν' ὄλβιον βροτῶν,
Πρὶν ἂν θανάτῳ τὴν τελευταίαν ἴδῃς
Ὅπως περάσας ἡμέραν ἕξει κάτω.

ἔρεϊ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 334) Ἡλιόδωρος ἐλλειπτικῶς, « Τῆς τελευταίας προσδοκωμένης ». — Στ. 23, Τὸν δὲ παῖδα . . . χρεωστεῖσθαι.] Εἴρηται περὶ ταύτης τῆς συντάξεως ἐν τοῖς πρόσθεν (192). — Στ. 25, Ἰκανῶς ἔχειν.] Οὕτως ἢ Β, δίχα τοῦ, τε.

Σελ. 269, στ. 1, Τὰς τῆς ἱερωσύνης.] Προσέθηκα τὸ ἕτερον ἄρθρον, τοῦ Ἑλληνισμοῦ τὴν προσθήκην ὑπαγορεύοντος. Στ. 9, Ἐαυτοῦ.] Ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 14, Ἡλθε.] Ἐν τῇ Β, Προῆλθε. — Στ. 15, Ἰεται.] Οὕτω κατ' ἐνεστῶτα αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. εἴρηκε δὲ καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 265), « Ἐμμανὺς ἐπ' αὐτὸν ἰεται . . . καὶ ἐξήρτητο », ἐνεστῶτα τῷ παρωχημένῳ συμπλέξας. — Στ. 20, Ἀνακαόμενον.] Εφύλαξα τὴν γραφὴν τῆς Β (ἢν φέρουσι καὶ αἱ ΔΑ 288), ὡς Ἀττικωτέραν. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ, Κλάω, καὶ Κάω, φασίν, οὐ Κλαίω, καὶ Καίω. ἔρεϊ δὲ καὶ προϊῶν (σελ. 312), Ἐξέκαι, ἀντὶ τοῦ, Ἐξέκαιε. ἀντὶ δὲ τῶν ἐχομένων, Παννύχιος γοῦν, ἐν ταῖς ΚΑ, γράφεται, Παννύχιον (ἐπιρρήματικῶς) οὔν. — Στ. 21, Στρέφουσα.] Τὸ ἡμαρτημένον Διαστρέφουσα (ὡπερ ὀρθῶς χρῆσεται ἐν τοῖς ἐξῆς σελ. 297) διχῶς ἂν τις διορθώσαιτο, ἢτοι ἀπλῶς, Στρέφουσα, ἢ προθετικῶς, Μεταστρέφουσα. προεἰλόμην τὸ πρῶτόν· ἐπεὶ καὶ ἔοικε παρωδῆσθαι ἐκ τῆς ἐπὶ Πατρόκλῳ Ἀχιλλέως διὰ λύπην ἀϋπνίας (Ἰλιάδ. Ω, 3),

..... Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
Κλαῖε φίλου ἑτάρου μεμνημένος· οὐδέ μιν ὕπνος
ἦρει παιδαμάτωρ, ἀλλ' ἰστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα,

καὶ μετ' ὀλίγα (Αὐτ. 10),

Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἵπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηγής. τότε δ' ὄρθος ἀναστὰς
Δινεύεσκ' ἀλύων κ. τ. λ.

εἶρηκε δὲ καὶ Ἀριστοφάνης (Νεφελ. 36),

Τί δυσκολαίεις, καὶ σιρέφει τὴν νύχθ' ὄλην;

Σελ. 270, στ. 9, Καὶ οἶον συνεξάπταντος.] Ψυχρὸν ἐπιει-
κῶς, ὁ συνεξάπτων λύγχος τὸν ἔρωτα. — Στ. 10, Τί σε νέον
ἢ καινὸν κ. τ. λ.] Ταυτολογίαν ἠΐσάμενος ὁ Τριλλέρος (Κριτ.
Παρατηρ. σελ. 214) τὰ Καινὸν, παρατεθειμένον τῷ, Νέον,
τετραχῶς ἐπεχείρησε διορθοῦν τὸ χωρίον, Νέον ἢ ξένον, Νέον
ἢ καινόν (τουτέστι, φονικόν, παρὰ τὸ Καίνω τὰ φογεύω),
Νέον ἢ καιρίον, καὶ τέλος, Νέον ἢ αἰνόν (τουτέστι δεινόν).
βαβαὶ τῆς ἀφρονίας, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, τῆς ἀσωτίας τῶν
διορθώσεων, φαίη τις ἂν ἐπερχόμενος ταῦτα οὐκ ἀπεικίτως·
ἢ μὲν γὰρ πρώτη οὐκ ἀναγκαία, ἐπεὶ καὶ αὐτὸ τὸ Καινόν,
τὸ ξένον καὶ παράδοξον σημαίνει, αἱ δὲ λοιπαὶ πρὸς τῷ πε-
ριττῷ καὶ ἀνδές τι καὶ βάρβαρον ὄζουσιν. ἀλλὰ τοιοῦτος ὁ
Τριλλέρος ἐν ταῖς πλείσταις τῶν αὐτοῦ διορθώσεων, ἀνὴρ τᾶλτ-
λα πολυμαθέστατος καὶ ἄριστος Ἰατροφιλόσοφος. — Στ.
14, Ἐρασμίον.] Ἐν ταῖς ΔΑ134, Ἐρασμίαν. — Στ. 22,
Ἵσι.] Παρείληφα τὴν διόρθωσιν τοῦ Μ, ἰκανῶς αὐτὴν δόξας
πιστοῦσθαι τοῖς τε πρόσθεν εἰρημένους (σελ. 250) « Πολ-
» λὰ τοῖς ὡσὶν αὖθις ἐπαύδουσα », καὶ ᾧ φησι Θεόφραστος
(Χαρακτ. κεφ. Β.) περὶ τῶν ἐπιτρίπτων κολάκων, ὁποία ἦν
ἢ Κυβέλη, « Πρὸς τὸ οὖς προσπίπτων ψιθυρίζειν »· ἀλλ'
ὅμως νῦν, οἶονεὶ παλινωδούντι, ἀμεινον εἶναί μοι δοκεῖ κατὰ
χώραν εἶναι τὴν γραφὴν, ἢ γοῦν ἐπέχειν περὶ τῆς διορθώσεως.
εἰκοι γὰρ μεταφορικῶς τὸ περὶ τῆς Κυβέλης εἰρησθαι ἀπὸ
τῶν μετὰ κλυζηθμοῦ (τοῦτο δ' ἐστὶ μετ' ὑλακῆς ὀδυρτικῆς)
περισπαιόντων κυνῶν. λέγει δὲ καὶ Φιλίστρατος ἐν προοιμίῳ τῶν
Ἑρωϊκῶν (σελ. 662), « Ὁ κύων οὗτος τί ἐθέλει; περίεσι γάρ με
» ΠΡΟΣΚΝΥΖΟΜΕΝΟΣ ΤΟῖΣ ΠΟΣ' Ἴ, καὶ παρέχων
» τὸ οὖς ἀπαλόν τε καὶ πρᾶον ». ταῦτο δὲ τοῦτο καὶ περὶ
λέοντος εἶρηκεν, ἐν Ἀπολλωνίου βίῳ (Ε, μβ'), « Προσελ-
» θὼν δὲ τῷ Ἀπολλωνίῳ, καθήμενῳ ἐς τὸ ἱερόν, τοῖς τε
» γόνασιν αὐτοῦ προσεκνυζᾶτο, καὶ ἐλιπαρεῖ παρὰ πάντας

» ἀνθρώπους ». ἐκ τούτων δὲ δῆλον ὅτι ἐν τῷ προκειμένῳ τοῦ Ἡλιοδώρου χωρίῳ οὐκ ὀρθῶς Προσκνιζομένη διὰ τοῦ ἰ γράφεται, καί περ ἐγκρίνοντος τὴν γραφὴν τοῦ Μ, καὶ ἐρμηνεύοντος τοῦ Α διὰ τοῦ, *En luy gratant les piedz*, παρὰ τὸ Κνίζω δηλονότι, ὃ συνωνυμεῖ πῶς τῷ Κνήθω. — Στ. 23, Παντοίαις κολακείαις . . . ἐπαγομένη.] Οὕτως αἱ ΚΑ. — Στ. 25, Πρὸς σοῦ.] Ἐν ταῖς ΔΑ457, γράφεται, Προτοῦ· εἰκάζει δὲ Δορβίλλος, μήποτε ἀμφοτέρω ἐγγράπτο τὴν ἀρχὴν, Προτοῦ πρὸς σοῦ, τουτέστι, πρότερον ὑπὸ σοῦ.

Σελ. 271, στίχ. 1, Εὐπαθοῦσα.] Κακῶς ἐν ταῖς ΔΑ457 διὰ μιᾶς λέξεως, Εὐπαθοῦσα. — Στ. 3, Ὀλίγου.] Κακῶς ἐν ταῖς ΔΑ85, Ὀλίγον. — Στ. 7, Οὐ μέρους μόνον ἢ μέλους.] Περιεῖρασαι ἢ φράσις· εἰ γὰρ καὶ διαφέρει τὸ μέρος τοῦ μέλους, ὡς τὸ μὲν μέρος καὶ μέρος πάντως εἶναι τοῦ σώματος, οὐκέτι δ' ἐμπαλιν καὶ τὸ μέρος· ἀλλ' ἐνταῦθα τὸ τραῦμα τοῦ μέλους κακοζήλως ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὸ τραῦμα τοῦ μέρους. ἴσως δὲ καὶ τῶν ἀντιγραφῶν ἀβλεψία παρεσέδω τὸ Μέρους, προσγεγραμμένον τὸ πάλαι ὡς ἐπεξήγησις, ἢ διάφορος γραφή. — Στ. 10, ὦ μητερ.] Ἐν ταῖς ΔΑ 238 γράφεται ὑποκοριστικῶς, ὦ μητέριον· εἰκοτολογεῖσθαι δ' ἂν ἔχοι ἢ τοιαύτη γραφὴ ἐκ τῶν μικρῶν ἔπειτα (σελ. 271) ῥηθισομένων, Μαρμίδιον, καὶ, Κυβέλιον. — Στ. 11, Οὐδὲ γάρ.] Ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 14, Μήτι γε.] Ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 15, ὦρα δὲ σοι κινεῖν πᾶσαν μηχανὴν κ. τ. λ.] Ἐκ τοῦ Κωμικοῦ (Σφικ. 346),

Ἄλλ' ἐκ τούτων ὦρα τινά σοι ζητεῖν καινὴν ἐπίνοιαν.

Στ. 24, Ἐπέρασσον.] Προσέθηκα τὴν κακῶς παραλειφθεῖσαν ὑφ' ἀπάντων πρόθεσιν, ὡς δῆλον ἐξ ὧν ἐρεῖ μετ' ὀλίγον (σελ. 277), « Εὐσχήμων ὄψις ἅμα καὶ ἐπέραστος ».

Σελ. 272, στίχ. 5, Μαρμίδιον.] Μαρμίαν ἐκάλουν οἱ Ἀττικοὶ τὴν μητέρα, οἷον παρὰ τῷ Κωμικῷ (Λυσιστρ. 778),
 Οὗτος, οὐ καλεῖς τὴν μαμίαν;

ἐλέγετο δὲ καὶ Μάμμη (ὅθεν τὸ τῶν Ἰταλῶν, *Mamma*, καὶ τὸ τῶν Γάλλων, *Maman*). ὕψτερον δὲ τοῖς αὐτοῖς τούτοις ὀνόμασιν ἐκλήθη καὶ ἡ τῆς μητρὸς ἢ τοῦ πατρὸς μήτηρ, ἢ ἄλλως Τήθη λεγομένη. καὶ ἡ συνήθεια, δε Μάμμη ἢ Μαρμὴν καλεῖ

καλεῖ τὴν Τήθην· τὴν δὲ μήτέρα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ Μάνναν ὀνομάζει, οὗ τὸ ὑποκοριστικόν, Μαννάριον, εὐρήσῃ παρὰ τῷ Λουκιανῷ (Ἑταιρ. διαλ. ε' καὶ ζ'). — Στ. 7, Ἄπ' οἰκίματος, ἐπὶ μικρῷ κ. τ. λ.] Ἐν ἅπασιν, Ἄπ' οἰκίματος, πλὴν τῶν ΑΑ, ἐν αἷς γράφεται, Ἄπ' οἰκημάτων. τὸ δὲ, Ἐπὶ μικρῷ, παρείληφα ἐκ τῶν ΚΑ. συνέχεαν γὰρ οὐχ ἅπαξ οἱ Ἀντιγραφεῖς τὸ, Μικρὸν καὶ, Μακρὸν, ὡς καὶ ἐν τῷδε τοῦ Λουκιανοῦ τῷ χωρίῳ (Νιγρίν. 8), « Παῦε, ὦ θαυμάσιε, μικρὸν ἀνακρουόμενος », ὅπου γραπτέον, Μακρὸν. ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ἡλιόωρον ἐπανίωμεν. Οἰκημα ἐνταῦθα σημαίνει τὸ πορνεῖον, οὕτως ὀνομασθὲν τοῖς Ἀττικοῖς κατ' εὐφημισμὸν. διὰ δὲ τὸν αὐτὸν τοῦτον εὐφημισμὸν, Οἰκημα, προσέτι ἔλεγον καὶ τὰ δεσμοτήριον, καθὰ παρὰ τοῖς Γάλλοις, Οἰκημάτια (*Petites paises*) πληθυντικῶς καλεῖται τὸ δεσμοτήριον τῶν μαινομένων. ἔστιν οὖν ὁ νοῦς τοῦ χωρίου, εἰ μὴ ἡμάρτηται ἡ γραφή, οὗτος· Τὴν ἀλιτήριον ἐκείνην, καὶ μίαν τῶν ἀπὸ τοῦ πορνείου, τὴν φανταζομένην μὲν, ἤγουν κομψάζουσαν καὶ ἐπαιρομένην, ἐπὶ κάλλει μικρῷ καὶ τῶν πολλῶν καὶ ἐπιτετηδευμένην, πλὴν ἀλλ' ἐμοῦ κ. τ. λ. καὶ σημείωσαι τὸ, Φανταζομένην, τεθειμένον ἐπὶ τῆς αὐτῆς ταύτης σημασίας, ἐφ' ἧς τέτακται καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· φάμεν γάρ, Φαντάζεται εἰς τὸ κάλλος, εἰς τὸ γένος, εἰς τὸν πλοῦτόν του κ. τ. λ. ἀντὶ τοῦ, Ἐπαίρεται, μέγα φρονεῖ. τούτου δὲ χρῆσιν ἀρχαίαν παρ' Ἡροδότῳ ἅπαξ ἔστιν εὐρεῖν (Ζ, ε') « Ὅρας τὰ ὑπερέχοντα ζωᾶ ὡς κεραυνοῖ » ὁ θεὸς, οὐδὲ ἐᾷ φαντάζεσθαι ». οὕτω δ' ἐκλιπτέον εἶναι καὶ παρ' ἐκείνῳ τὰ, Φαντάζεσθαι, αὐτὸς Ἡρόδοτος ἐδήλωσε δι' ὧν μετ' ὀλίγα φησὶν, « Οὐ γὰρ ἐᾷ φρονεῖν ἄλλον μέγα ὁ θεὸς » ἢ ἐωῦτόν ». — Στ. 9, Δὴ εὐτυχοῦσαν.] Ἐν ταῖς ΔΑ681, διὰ μιᾶς λέξεως ἡμάρτημένως, Διεύλυχοῦσαν. τὰ δὲ, Ἡ τοιοῦτον, τοῦ Κ (ὃ χειρόνως ἔτι, Ἡ τοιοῦτον, παρὰ τισιν ἄλλοις γράφεται), ἔτρεψα εἰς τὸ, Εἰ τοιοῦτον, ταύτην δὲ τὴν γραφὴν ἐξέφρασε καὶ ὁ Α, *Si elle jouyst d'un tel apy.* — Στ. 14, Χρυσᾶ, φασὶ, χαλκείων.] Παροιμιῶδες, ὡς χρήσεται καὶ αὐθις (σελ. 350), ἐξ Ομήρου λαβὼν (Ἰλιάδ. Ζ, 235),

..... Τεύχε' ἀμειβεῖ
Χρυσέα χαλκείων, ἐκατόμβοι' ἰννεαβοίων.

Στ. 15, Ἐθελάσειον.] Τουτέστιν, ἐπιτετηδευμένως ἀσπείρου-
μενον. ἴσως δὲ περιγραπτέον τὸ προηγησάμενον ἄρθρον, ἵνα
ἢ τὸ ἐξῆς, Ὡς ἐταιρίδιον ἐθελάσειον. — Στ. 16, Εἰ γὰρ
τοῦτο ποιήσεις.] Οὕτως αἱ ΔΑ536, Τοῦτο, ἀντὶ τοῦ,
Οὔτω. ἀντὶ δὲ τοῦ παρὰ πᾶσι, Ποιήσεις, ἢ Β, Ποιήσεις,
κατὰ μέλλοντα ὀριστικόν· ὃ καὶ ἄμεινον. ἀλλὰ τῆνικαῦτα
ὑποσφιγμῆ μόνῃ διασφαλτέον εἰς τὸ, Φίλτατον, ἵνα μὴ εὐκ-
τικῶς, ἀλλὰ συνασπτικῶς ἐκληφθῆ τὸ, Εἰ, οἶον, Εἰ γὰρ
τοῦτο (ἢ, Οὔτω) ποιήσεις, γένήσῃ κ. τ. λ. καθάπερ ἐξεδέ-
ξαντο ὁ, τε Α καὶ ὁ Α. — Στ. 19, Τὸν μὲν.] Οὔτω διορθοῦν
ἔγνωκα τὸ, Τοῦ μὲν· τὸ γὰρ, Ἐμωλῆσαι τὴν Ἀρσάκην ἐρώτος,
ἀκύρως ἂν λέγοιτο, ἐπεὶ οὐκ ἐρώτος ἐχρηζεν, ἀλλὰ τοῦ Ἐμ-
ωλῆσαι τὸν ἔρωτα, διὰ τῆς τοῦ ἐρωμένου ἀπολαύσεως. —
Στ. 22, Δυσθυμοῦσα.] Ἐτρεψα τὴν αἰτιατικὴν εἰς τὴν ὀνο-
μαστικὴν· τοῦτο γὰρ ὑπαγορεύει καὶ τὸ ἐπόμενον, Εὐελπῖς,
καὶ ἀπὸ τῶν τὰ ἀπαρέμφατα, ἵνικα ἀντὶ προστακτικῶν λαμ-
βάνεται. ἔστι γὰρ ταῦτόν ὡσπερ ἂν εἰ ἔλεγε, Μὴδὲ δυσθυ-
χοῦσα προαφώκαμνε, ἀλλ' εὐελπῖς ἔσο. — Στ. 23, Εὐελπῖς
εἶναι.] Παρέλιθα τὴν γραφὴν ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ, δι' ἄπερ
ἔφθην εἰρηκῶς.

Σελ. 173, σφ. 8, Ἐκ τινῶν ὄνειράτων τεταραγμένης.]
Ἔθος γὰρ ἦν ἀποδιοπομπεῖσθαι τὰ ἐξ ὄνειράτων ὑπονοούμενα
κακὰ, δυσίαις τε καὶ ἄλλαις τελεταῖς. οὔτω καὶ Κλυταιμνή-
στρα, τέταραγμένη δι' ὄνειρον, χοῆς πέμπει, διὰ τῆς ἰδίας θύσας
πρὸς εἰς τὸν τοῦ ἀνδρὸς τάφον (Σοφοκλ. Ἡλέκτρ. 425). καὶ
Ἄποσσα δὲ, καθ' ὑπνους ἰδούσα Δαρεῖον τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα,
Περσῶν δὲ βασιλέα, τῷ βωμῷ προστρέχει (Αἰσχύλ. Περσ.
203),

..... Ἀποτρόπαιοι δαίμοσι

Θέλουσα θῦσαι πέλαγον.....

Στ. 17, Ἀχρι τοῦ παρόντος ὄφονται τὸν πατέρα.] Ἴσως
ταῦτα ἐκ τῆς Εὐαγγελιστικῆς ιδέας (Ἰωάνν. 15', 16),
« Μικρὸν καὶ οὐ θεωρεῖτέ με, καὶ πάλιν μικρὸν, καὶ ὄψεσθέ
» με ». καὶ εἴη ἂν τοῦτο παρωδίας κατάχρησις οὐ πάνυ τε
πρέπουσα Ἠλιοδώρῳ. — Στ. 21, Γίγνηται.] Οὕτως ἔγρα-
ψα διὰ τὸν προηγησάμενον, Ἄν. — Στ. 25, Διαφοριθέν-

τος.] Τὸ, Διαφθαρέντος, τῶν ΑΑ, ἐπεξήγησίς ἐστι τοῦ, Διαφοριθέντος. σημαίνει δὲ παρ' ἰατροῖς ἢ διαφορήσεις τὴν Διασκέδασιν καὶ τὴν ἐξάτμισιν τῶν χυμῶν τοῦ σώματος, τὴν διὰ τῆς ἀδήλου γιγνομένην διαπνοῆς. διαφοροῦνται δὲ μάλιστα οἱ χυμοὶ ὑπὸ τῆς χαρᾶς, ἢν διὰ τοῦτο καὶ Διάχυσιν οἰκείως πάνυ καὶ φυσιολογικῶς ἐκάλεσαν οἱ Ἀρχαῖοι· καὶ Ἡλιόδωρος δὲ προΐων (σελ. 279) τὴν τοῦ προσώπου διάχυσιν, ὡς ἠδομένης ψυχῆς τεκμήριον παραστήσει. ἐξ ἐναντίας δὲ τὸν σύννου τε καὶ πρὸς τὸ σεμνότερον ἐρρυθμισμένον, Ἀδιάχυτον, ἐκάλεσεν Ἰωποκράτης (περὶ Εὐσχήμοσ. Τομ. Α, σελ. 53), ὅπερ οὐδεὶς πω τῶν ἐξηγησαμένων τὰ Ἰωποκράτους συνῆκε. καὶ αὐτὴν δὲ τὴν Χαράν ὁ Πλάτων (Κρατύλ. σελ. 419) παρὰ τὸ, Χέειν, εἰρησθαι βούλεται, «Χαρά δὲ, τῇ διαχύσει καὶ εὐπορίᾳ τῆς ῥαῖς τῆς ψυχῆς» ἔοικε κεκλημένη. ὅταν μὲν οὖν χαίρῃ μετρίως ἡ ψυχὴ, μετρίας γιγνομένης τῆς διαφορήσεως, εἰκὸς ὑγιαίνειν τὸ σῶμα· τῷ δὲ τῆς χαρᾶς ἀμέτρῳ ἀμέτρως εὐρυνομένων τῶν πόρων, καὶ τῶν χυμῶν ἀθρόον ἐκκενουμένων, ἐκλύεται ὁ τόνος τοῦ σώματος. εἰ δὲ καὶ ἀπροσδόκητος ἐμπέσοι, καὶ σώματι γηραλέῳ, καὶ λειποθυμίας, καὶ θανάτους αἰφνιδίους οἷα τε ἐπιφέρειν ἢ περιχάρεια.

Σελ. 274, στ. 4, Μετακαλέσοντας.] Ἐτρέψα τὸν σόλοικον ἀόριστον εἰς τὸν μέλλοντα. — Στ. 8, Οὐ γὰρ θέμις κ. τ. λ.] Φέρειν γὰρ τι μιάσματος ὑπελάμβανον οὐ μόνον τοὺς νεκροὺς, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς τὰ λείσθια πνέοντας. διὸ καὶ ἢ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ Ἄρτεμις τὸν Ἰωπόλυτον, ἀποθανούμενον ὅσον οὐσω, καταλιμπάνουσα, λέγει (Ἰωπολ. 1437),

Καὶ χαῖρ'· ἐμοὶ γὰρ οὐ θέμις φθιτοὺς ὄραν,
Οὐδ' ὄμμα χραίνειν θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς.

καὶ τῆς Ἀλκήστιδος δὲ ψυχὸρραγούσης ἀπέρχεται τοῦ οἴκου ὁ Ἀπόλλων, καὶ τὴν αἰτίαν σημαίνει (Ἀлк. 22),

Ἐγὼ δὲ, μὴ μίασμά μ' ἐν δόμοις κίχῃ,
Λείπω μελάθρων τίνδε φιλτάτην σίεχην.

ὄφεν καὶ, Καταμταίνεσθαι, ἔλεγον τὸ ἐν πένθει εἶναι, τὸ πένθιμον σιολὴν ἀναλαμβάνειν (Ἡροδῶτ. 5, 58), καὶ, Μιαρὰς ἡμέρας, ἢ φησιν Ἡσύχιος, ἐκείνας τοῦ Ἀνθεστηριῶνος μηνός,

ἐν αἷς τὰς ψυχὰς τῶν κατοικομένων ἀνιέναι ἐδόκουν. τὰς δὲ τοιαύτας δεισιδαιμονίας διασύρει Θεόφραστος ἐν τοῖς Χαρακτῆρσι (κεφ. 15'). — Στ. 10, Ἐπὶ τούτων . . . ἡμερῶν.] Παραπλήσιόν τι καὶ οἱ τῆς Συρίας Θεοῦ ἱερεῖς, οἱ καλούμενοι Γάλλοι, ἐποίουν, ἢ φησι Λουκιανὸς (περὶ τῆς Συρ. Θεοῦ § 52), « Ἐὰν ἀποθάνῃ Γάλλος, οἱ ἑταῖροί μιν αἰείραντες » εἰς τὰ προάστεια φέρουσι . . . φυλάξαντες δὲ ἐπὶ τὰς ἡμερέων » ἀριθμὸν, οὕτω ἐς τὸ ἶρόν ἐσέρχονται· πρὸ δὲ τούτων, ἢ κ » ἐσέλθωσι, οὐκ ὅσα ποιεούσι κ. τ. λ. ». — Στ. 12, Πλησίον.] Οὕτω διώρθωκα τὸ ἀδιανόητον, Πλείστον, ὃ καὶ παρέλιπεν ὅλως, καλῶς ποιῶν, ὃ Λ. ὃ δὲ Α τὴν ἡμετέραν διόρθωσιν ἐννοῆσαι καὶ αὐτὸς ἔοικεν, ἐκφράσας, *Qu'on leur accusast un logis icy au plus pres.* — Στ. 15, Προΐασι.] Ἐκ τῆς Β. σημαίνει δὲ τοῦτο, Ἐξΐασι, ἐξέρχονται, τοῦ ναοῦ δηλονότι, ἀπὸ τοῦ Πρέειμι. ταύτη δὲ τῇ γραφῇ κατηκολούθησε καὶ ὁ Α, *Les voicy qui s'en sortent*, καίπερ τῶν ΑΑ τὸ παρα τοῖς λοιποῖς, Προΐασι, φερουσῶν. καὶ ὁ Λ δὲ τὸ Προΐασι ἠρμήνευσε διὰ τοῦ *Cedunt*. — Στ. 16, Ἰερῶν.] Ἐν τῇ Β καὶ ταῖς ΑΑ γράφεται Ἰωνικῶς, Ἰρῶν. σεσημειώσθω δὲ τοῦτο δι' οὗς ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 182 καὶ 183) ἐξήλειψα Ἰωνισμούς. Στ. 23, Κατὰ πρόσταγμα τοῦ Θυάμιδος ἐν ἡμέτέρῳ κ. τ. λ.] Ἄντι τοῦ, Κατὰ πρόσταγμα, ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται, Κατὰ τὸ πρόσταγμα. διώρθωκα δὲ τὸ παρὰ πᾶσιν, Ἡμετέρου, μεταβαλὼν εἰς τὸ, Ἡμέτέρῳ, περὶ οὗ εἴρηται ἀρκούντως ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 199). — Στ. 25, Βυσσοδομευομένων.] Ὀμηρικῶς καὶ τῇ λέξει καὶ τῇ διανοίᾳ· οὕτω γὰρ ἐκεῖνος περὶ τῶν τῆς Πηνελόπης μνηστήρων (Ὀδυσσ. Ρ, 66),

Ἔσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμειον.

Σελ. 275, στ. 5, Καδικετεύσειν.] Ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται κατὰ τὸν ἀόριστον, Καδικετεύσαι. εἰκὸς δ' ἀμφοτέρας τὰς γραφὰς ἡμαρτήσθαι· ἐν μὲν γὰρ τοῖς πρόσθεν (σελ. 242), « Πολλὰ τὸν πατέρα ἐπιτρέψαι καδικετεύσασα », καὶ (σελ. 250), « Πολλὰ τὸν Καλάσιριν καδικέτευε », τὸ Καδικετεύω, οὐδεμιᾶς ἔχρηζεν ἐρμηνείας· ἐνταῦθα δὲ τὸ ξένως εἰρημένον, τοῖς αἰτοῦσι τὴν χάριν καδικετεύσειν, αἰνίγματι ἔοικεν Οἰδίποδος χρῆζαντι. ὤφειλε γὰρ εἰπεῖν, Καταθήσεσθαι, ὕψ-

ἀρξέειν, ἢ γοῦν Καθυπουργήσειν, Καθυπηρετήσειν, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον. μήποτε οὖν Κατοικετεύσειν, ἐγγράωτο τὴν ἀρχήν· ἔστι μὲν γὰρ οὐ πᾶν τι σύνηδες οὐδὲ τὸ, Κατοικετεύω· ἀλλ' οὖν τὸ ἀπολοῦν, Οἰκετεύομαι, κατὰ μέσσην διάθεσιν, ἐξ Ἑσυχίου λαβὼν ὁ Στέφανος (Θησαυρ. Τομ. Β, σελ. 1220) ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, Οἰκέτης εἰμι, δουλεύω, ὑπηρετῶ. καὶ σημειῶσαι, ὅτι καὶ Ὑπηρετήμα, ἢ Ὑπουργημα, ἔλεγον τὴν χάριν αὐτὴν (ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ χρώμεθα τῷ, Δούλευσις, ὅπερ οἱ Γάλλοι *servire* ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας λέγουσι), καὶ Ἀνθυπηρετεῖν, ἢ Ἀνθυπουργεῖν, τὸ ἀντιχαρίζεσθαι. — Στ. 6, Ἰδῶν.] Παρέλιθα τὴν μετοχὴν ταύτην ἐκ τῶν ΔΑ707, ἐξ ὧν ἔλαβε καὶ ὁ Μ. — Στ. 10, Ὀν χαίροντας καὶ εὐφημοῦντας κ. τ. λ.] Παρώδηται ἐκ μὴ σωζομένου δράματος Εὐριπίδου ἢ διάνοια, ἥς μνημονεύει Πλούταρχος περὶ τὸ τέλος τοῦ, Ἡὼς δὲ τὸν νέον ποιημάτων ἀκούειν, καὶ ἄλλοι· ἔστι δὲ τὰ Ἰαμβεῖα ταῦτα,

Τὸν φύντα θρηνεῖν, εἰς ὅσ' ἔρχεται κακὰ·
Τὸν δ' αὖ θανόντα καὶ πόων πεπαυμένον
Χαίροντας, εὐφημοῦντας, ἐκπέμπειν δόμων.

ταύτην δὲ τοῦ Τραγικοῦ τὴν ῥῆσιν παραινίξασθαι ἔοικε καὶ Σωκράτης, ἠνίκα, μετὰ τὸ πιεῖν τὸ κώνειον ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, τῶν περὶ αὐτὸν γνωρίμων τὸν θρῆνον καταστέλλειν βουλόμενος, ἔλεγε (Πλατ. Φαίδων. σελ. 117), «Οἷα ποιεῖτε, ὦ θαυμάσιοι. . . καὶ γὰρ ἀκήκοα ὅτι ἐν ἐν εὐφημία χρὴ τελευτᾶν·» ἀλλ' ἡσυχίαν τε ἄγετε, καὶ καρτερεῖτε». — Στ. 11, Λήξεως.] Εἰρήκαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 90) περὶ τούτου τοῦ ὀνόματος. — Στ. 21, Μήτι γε δὴ ξένων, καὶ εὐτελέστερον τὸ νυνὶ κ. τ. λ.] Ἐτρεψα τὸ σόλοικον, Εὐτελεστέρων, εἰς τὸ ἐπιρρήματικόν, Εὐτελέστερον, ἵνα ἔχη συνάπτεσθαι πρὸς τὸ, Πράττειν· οἶον καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς ἐρεῖ (σελ. 277), «Πράττουσα δὲ τῶν οἴκοι βέλτιον» καὶ αὖθις (σελ. 279), «Τοῖς» παρ' ἀξίαν ἔλαττόν τι πράττουσι». τὰς δὲ λοιπὰς διορθώσεις ἔλαβον ἐκ τῶν ΚΑ.

Σελ. 276, στ. 4, Φυλαξάμενοι.] Ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 7, Ὀλίγον ὠρῶν μέρος.] Ἀντὶ τοῦ, Ὀλίγον, ἐν ταῖς ΚΑ γράφεται, Ὀλίγων, ἐπιθετικῶς πρὸς τὸ, Ὀρῶν. οὐ μέλακι-

νητέα μέντοι ἢ γραφή· εἴρηκε γὰρ καὶ ἀνωτέρω (σελ. 268), Ὡρῶν ἐπὶ πλεῖστον, συνυπακουμένου τοῦ, Μέρος. — Στ. 14, Ξενιτεύουσιν.] Καὶ ἡ συνήθεια κέχρηται τῇ λέξει, ἀλλὰ συνεχέστερον μεταβατικῶς· τὸ δὲ, ἐπὶ ξένης πορεύομαι, ἢ διατρίβω, Ξενιτεύομαι, κατὰ μέσσην διάθεσιν, φιλεῖ λέγειν.

Σελ. 277, στ. 7, Χώρα.] Ἐν ταῖς ΔΑ127 γράφεται, Μοίρα, ὅπερ οὐ χεῖρον· ἀμφοτέρα γὰρ λέγεται, καὶ, Ἐν πατὴρὸς μοίρα, καὶ, Ἐν πατὴρὸς χώρα, ὅπερ ἡ συνήθεια, Εἰς τόπον πατὴρὸς, λέγει. — Στ. 15, Ὑπερ συνοίσοντος τοῦ ὑμετέρου.] Σημείωσαι τὸν μέλλοντα, Συνοῖσον, ὀνομαστικῶς λαμβανόμενον, ὡς καὶ τὸ κατ' ἐνεστῶτα, Συμφέρον. — Στ. 19, Φίλαβρον.] Τουτέστι, Χαίρουσαν τοῖς ἀβροῖς, ὡς, αὐτὸς αὐτὸν ἐξηγούμενος, ἐρεῖ προῖων (σελ. 289). τὸ δὲ σύνθετον τοῦτο Φίλαβρος οὕτω κατακεχώρισται ἐν τοῖς Λεξικοῖς.

Σελ. 278, σλ. 4, Καὶ τὸ πιστὸν διὰ πάντων ἀπορρήτων φυλάττουσα.] Τὰς ἐσωτὰ ταύτας λέξεις παρέλιθα ἐκ τῶν ΔΑ 552· οἰκειῶς δ' ἔχειν αὐτὰς τῷ χωρίῳ δηλοῖ καὶ τὰ ἐξῆς ῥηθησόμενα (σελ. 290), « Πάντα ἀπορρήτα διὰ χειρὸς ἐχούσης » καὶ (σελ. 501), « Τὸ πιστὸν ἔχει φυλακῆς τῶν ἀπορρήτων ». — Στ. 14, Λέγης.] Ἐτρεψα τὸν εὐκτικὸν σχηματισμὸν εἰς τὸν ὑποτακτικὸν, ὡς οἰκειότερον τοῖς ἀοριστολογουμένοις. — Στ. 19, Κεχρήμεθα.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ἐκεχρήμεθα.

Σελ. 279, σλ. 1, Πάντων ἔρημοι.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Τούτων ἔρημοι. ἴσως δὲ (ὡς ὀρθῶς εἴκασεν ὁ Μ) εἰς ἐν ἀμφοτέρας τὰς γραφὰς συνάψαντας ἀναγνωστέον, Πάντων τούτων ἔρημοι. Στ. 8, Ἐπεισάγοις.] Οὕτω γραπτέον εἶναι, ὑπαγορεύει μὲν καὶ τὸ προηγησάμενον, Παράσχοις, ὑπαγορεύει δὲ καὶ ἡ σύνταξις τοῦ συναπτικοῦ, Εἰ. ἐπιλείψειεν ἂν ὁ χρόνος με λογιζόμενον τὰ τοῖς ἀντιγραφεῦσιν ἡμαρτημένα διὰ τὴν σύγχυσιν τοῦ ἢ μετὰ τῆς οἰ διφθόγγου. οὐ παραδρεκτέον μέντοι τὸ τοῦ Πλουτάρχου (περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Θείου βραδ. τιμωρουμ. § 5) τουτὶ, « Μὴ σὺν ὀργῇ . . . ἐπισηδᾶν τοῖς λελυπηκόσιν, ἀλλὰ » . . . ἐν τάξει καὶ μετ' ἐμμελείας, τὸν ἥκιστα ΜΕΤΑΝΟΙΑ » ΠΡΟΣΟΙΣΙΣΟΜΕΝΟΝ χρόνον ἔχοντας σύμβουλον, ἀπτεσθαι » τῆς δίκης »· οἶμαι γὰρ εἶναι γραπτέον . . . Τὸν ἥκιστα

»ΜΕΤΑΝΟΙΑΝ ΠΡΟΣΗΣΟΜΕΝΟΝ χρόνον κ.τ.λ.» ἀπὸ τοῦ, Προσίεμαι, ῥήματος· τουτέστι τὸν χρόνον, ὃς ἐξεργασθέντος ἤδη τοῦ κακοῦ, οὐκ ἔτι μετάνοιαν ἐπιδέξεται. — Στ. 14, Διαχύσει.] Τουτέστι, χαρᾶ. εἰρήκαμεν δὲ περὶ τούτου καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 235). — Στ 20, Ἐλθης.] Ἐτρεψα καὶ αὐθις τὸ οἷς εἰς τὸ ἦς. — Στ, 24, Τοῖς ἐντεῦθεν.] Τουτέστι τοῖς ἐκεῖθεν, ἐκ τῆς Ἑλλάδος δηλονότι· ὅπερ συυπακούεται ἐκ τοῦ προηγησαμένου, Ἑλληνίζει. οὕτως ἀνωτέρω (σελ. 23), Ἐνταῦθα, εἰρηκεν ἀντὶ τοῦ, Ἐκεῖ. καὶ Ἀριστοφάνης δὲ τῶ Ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ Ἐκεῖθεν ἐχρήσατο (Εἰρ. 147),

Ἐκεῖνο τήρει, μὴ σφαλεῖς καταρρυῆς

Ἐντεῦθεν.....

καὶ τοιαύτη μὲν ἡ γραφὴ τῆς Β, ἢ συνάδουσι καὶ αἱ ΑΑ, καὶ οἱ μείφαρασαι ἀμφότεροι· οἱ δὲ λοιποὶ ἀπαξάπαντες, Τοῖς, οἷοι νῦν ὑμεῖς, ἢ τοῖς ἐντεῦθεν, ἀναγινώσκουσι, τὸ Ἐντεῦθεν ἐπὶ τῶν Περσῶν ἐκλαμβάνοντες.

Σελ. 280, στ. 2, Καθήκει.] Ἐκ τῶν ΚΑ, ἐν αἷς φέρεται καὶ ἡ ἑτέρα γραφὴ, ὡς καὶ ἐν ταῖς ΑΑ, Καθήκοι, προπερισπωμένως· ἐν δὲ τῇ Β, Ἦκοι, δίχα προθέσεως. — Στ. 11, Ἀχαιμένης.] Περσικὸν τὸνομα. καὶ πάντες δὲ οἱ Πέρσαι, Ἀχαιμενίδαι κοινῶ ὀνόματι ἐκαλοῦντο, ἀπὸ Ἀχαιμένους ἑνὸς τῶν προγόνων τοῦ Ξέρξου, ὅπερ οὐδὲν ἄλλο εἶναι βούλεται Ῥελάνδος (Διατριβ. Η, σελ. 108) ἢ τὴν Περσικὴν αὐτὴν λέξιν Ἀντζεμιάν, ἐξελληνισθεῖσαν εἰς τὸ Ἀχαιμενίδαι. καὶ οἱ ὑπὸ τοῖς Τούρκοις δὲ τελοῦντες ταυτὴν Ἀντζεμιδας καλοῦσι τοὺς Πέρσας. Ἡρόδοτος δὲ (Α, ρκ'), φρήτρην, τουτέστι, γένος τι ἴδιον παρὰ Πέρσαις γεγονέναι τοὺς Ἀχαιμενίδας φησὶν, ἐξ οὗ κατήγοντο οἱ τῶν Περσῶν βασιλεῖς. — Στ. 13, Ἐναλειψόμενος τῷ ὀφθαλμῷ.] Ἐτρεψα τὴν δοτικὴν (ἦς τὸ βάρβαρον οὐδ' αὐτοὶ οἱ μεταφράσαντες συνῆκαν) εἰς τὴν δυϊκὴν αἰτιατικὴν, τῆς τῶν ἀρίστων συγγραφέων χρήσεως τοῦτο κελευούσης. αὐτίκα Ἀριστοφάνης (Ἀχαρν. 1029),

Ἰπάλειψον εἰρήνη με τῷ ὀφθαλμῷ ταχύ

Στ. 17, Φάσκε ἐμὲ κομίζειν.] Ἐκ τῶν ΚΑ. ὁ δὲ νοῦς, Λέγε τοῖς ἐρωτῶσά σε, ὅτι ἐγὼ κομίζω τὴν κλειν. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου, Οὐπω τοι (ἀνθ' οὗ ἐν τῇ Β γράφεται, Οὕτω ται), ἔγραψα

διορθώσας οὕτω τι. — Στ. 24, 'Οποίοις ποτ' ἄρα.] Καὶ τοῦτο ἐκ τῶν ΚΑ, πλὴν ὅτι ἐν ἐκείναις γράφεται, Ποτε, ἄνευ ἐκθλίψεως, καὶ, 'Αρα, παροξυτόνως.

Σελ. 281, σί. 7, Χριστόν.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Χριστότατον. Στ. 11, Τὸν δὲ θέμενον Χαρικλέα.] Οὕτως αἱ ΚΑ, ΑΔ, καὶ ΔΑ213, ἧς γραφῆς ἐπεξηγήσις ἐστὶν ἢ παρὰ τοῖς λοιποῖς φερομένη, Τὸν δὲ ποιησάμενον με θετὴν θυγατέρα. — Στ. 12, Τὸν διαδέξάμενον.] Οὕτω, δίχα τοῦ συμπλεκτικοῦ, αἱ ΑΑ. Στ. 18, Ἐκ τῶν ἑμαυτῆς πλοκάμων.] Ἐξηγησάμεθα ταῦτα ἀνωτέρω (σελ. 211). — Στ. 21, Ἐπιλαμβανόμενος.] Αἱ ΑΑ, Ἐπιλαβόμενος. — Στ. 22, Τί γὰρ δεῖ καὶ ζῆν ἔτι.] Προειλόμην τὴν τῆς Β γραφὴν διὰ τὸ εὐσημότερον.

Σελ. 282, σί. 3, Ἀμηχάνων.] Οὕτως ἀριστα αἱ ΑΑ· ἄλλως γὰρ ἂν,

Δίς ταυτὸν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς

Ἡλιόδωρος, κατὰ τὸν Κωμικόν (Βατρ. 1154). — Στ. 4, Τῶν καθ' ἡμᾶς.] Παρέλιθα τὸ ἄρθρον ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 5, Πηροῦς ὡσπερ τῶν πρακτέων.] Ἀντὶ τοῦ, Πηροῦς, ἐν ταῖς ΚΑ, Πηρόν. καλῶς δὲ ποιῶν ἐκόλασε διὰ τοῦ, Ὡσπερ, τὸ παρακεκινδυνευμένον τῆς μεταφορᾶς, Πηροῦς τῶν πρακτέων. Στ. 8, Μείλιχος.] Ἐν τῇ Β, Μειλίχιος. Ὀμηρικὸν δὲ τὸ τὸν ἀποιοχόμενον θρηνοῦντας, Μειλίχον, ὅ ἐστι γλυκύθυμον, ἀποκαλεῖν ἐν ἐπαινοῦ λόγῳ. αὐτίκα περὶ Πατρόκλου (Ἰλιάδ. Ρ. 671) φησὶν ὁ ποιητής,

..... Πᾶσιν γὰρ ἐπίσταντο μείλιχος εἶναι
Ζῶος εἰὼν· νῦν δ' αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κηχάνει.

καὶ αὖθις περὶ τοῦ αὐτοῦ (Ἰλιάδ. Γ, 300),

Τῷ σ' ἄμοτον κλαῖα τεθνηότα, μείλιχον αἰεί.

Στ. 10, Τέλος ἀραμένη.] Ἴσως ἐγέγραπτο, Τέλος εὐραμένη. Τέλος γὰρ εὐρίσκειν, καὶ, Πέρας εὐρίσκειν, Εὐριπίδης εἶωθε λέγειν· καί ποτε οὐδ' αὐτοῦ τοῦ, Τέλος αἵρεσθαι, ἀδοκίμου ὄντος. τὸν δὲ Λ, *Conspiciens* ἐρμηνεύσαντα, ὑπολάβοι τις ἂν Ὀρωμένη ἀνεγνωκέναι. — Στ. 17, Ὡς δὲ τῆς κ. τ. λ.] Ἀπήλειφα τὸν ἕτερον τῶν συνδέσμων, ὡς παρέλκοντα. — Στ. 24, Ὡς ἔχει.] Οὕτως ἢ Β· Ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, Ὡς ἔχω, πρωτοπροσωπικῶς.

Σελ.

Σελ. 283, σλ. 5, Καὶ ποία, μὴ θρηνοῦσα.] Ἡμάρτηται ἢ τῶν ΑΑ γραφῇ, Καὶ ποία ἢ θρηνοῦσα. — Στ. 18, Καὶ ὡς οὐ βούλοιο.] Καὶ αὐθις ἡμαρτημένως ἐν ταῖς ΑΑ, Καὶ ὅσα βούλοιο. — Στ. 25, Ἐπεὶ δ' οὖν.] Αἱ ΑΑ, Ἐπεὶ δ' ἄν' οὐδὲ τοῦτο ὀρθῶς.

Σελ. 284, σλ. 15, Σχεδὸν τι.] Οὕτως αἱ ΚΑ, — Στ. 24, Ἰχνη τῶν θρήνων.] Ἐν τῇ Β, ἸΧΝΗ ΤΕ ΤῶΝ ΝΕΨΩΝ, ὁ δὲ Α καὶ ὁ Α ἐξέφρασαν, ἸΧΝΗ ΤῶΝ ΓΕΤΟΝΟΤΩΝ, ἀμφοτέρων τῶν γραφῶν τρίτην ἴσως ἄλλην ἐμφαινουσῶν, ἸΧΝΗ ΤῶΝ ΓΩΝ.

Σελ. 285, σλ. 8, Ἐφ' ὑμῖν.] Λείπει ἢ πρόθεσις ἐκ τῆς Β' ἐν δὲ ταῖς ΑΑ φέρεται ὡς γραφὴ διάφορος, Εὐφημεῖν, ἢ ἴσως προσγεγραμμένην τῷ προηγησαμένῳ, Εὐδαιμονίζειν, κακῶς ἐνταῦθα μετέθηκαν οἱ ἀντιγράφαντες. — Στ. 11, Ὑμῖν.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Μὲν, ἀντὶ τοῦ, Ὑμῖν. — Στ. 12, Ὁρᾶν δὲ καὶ ῥυθμίζειν ἑαυτούς.] Οὐκ ἐρῶσθαι τὸ Ὁρᾶν ἐνταῦθα ὑπονοήσετέ τις ἂν οὐκ ἀλόγως. μήποτε οὖν ἐγγέγραπτο, Ὁρα δὲ καὶ ῥυθμίζειν ἑαυτούς. ἄλλως τε εὐεπίφορος εἰς τὸ, Ὁρα, ὁ Ἡλιόδωρος. — Στ. 18, Ὑθλοι.] Ἐν τῇ Β, Ὑθλος. — Στ. 23, Πείθεσθε.] Ἰσως κἀνταῦθα ἐγγέγραπτο ἀντεγκλιτικῶς, Πείθεσθαι, κατὰ καὶ ἐν σελ. 144, καὶ ἀλλαχοῦ.

Σελ. 286, σλ. 8, Χρυσῶν.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 13, Ἐνυβρίζειν τὴν δεξιῶσιν.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ἐνυβρίζειν, μόνον ὁ καὶ ἄμεινον· τὸ γὰρ Ἐνυβρίζειν τὴν δεξιῶσιν, οὐ πάντως τῇ χρήσει κατάλληλον, οὐδὲ ταυτὸν τῷ προειρημένῳ (σελ. 27) « Εὐνήν τὴν σὴν ἐνυβρίζουσαν ». — Στ. 24, Ταυτηνί.] Οὕτως ἐναργῶς ἢ Β, ἢ συνάδουσιν αἱ ΑΑ. τὸ δὲ, Ταυτην, τοῦ Κ (ὁ παρέλαβον καὶ οἱ λοιποὶ, πλὴν Βουρδελότου, ὃς ἔτρεψεν εἰς τὸ, Ταύτην) τυπογραφικῶς ἡμαρτήσθαι δηλοῖ καὶ ὁ ὀξυτονισμός. — 25, Μόνον.] Οὕτως αἱ ΑΑ, δίχα τοῦ, Ὅτι.

Σελ. 287, σλ. 4, Προσκύψας,] Ἐκ τῆς Β καὶ τῶν ΚΑ. — Στ. 6, Εἶπεν.] Ἐτρεψα τὴν μετοχὴν, διὰ τὸ εὐσυνάρτητον τῆς συντάξεως. — Στ. 12, Οὐδὲν μὲν ἀπεκρίνατο.] Ἰσως περιττὸς ὁ σύνδεσμος. — Στ. 18, Ἐπὶ δόξης.] Ἐν τῇ Β, Ἐπὶ δόξων, ἐξ ἑτέρας ὡς ἔοικε γραφῆς, Ἐπιδόξων. — Στ. 24, Οὔτε ὀκλάσας, οὔτε προσκυνήσας κ. τ. λ.] Εἰκότως ἦν

γὰρ Ἕλλην. οὕτως ἐφρόνησαν μέγα, καὶ τοῦ γένους ἄξιον, καὶ οἱ Σπαρτιάται Σπερθίης καὶ Βοῦλις, ὡς ἱστορεῖ Ἡρόδοτος (Ζ, 156), « Τῶν δορυφόρων κελευόντων, καὶ ἀνάγκην σφι » προσφερόντων προσκυνέειν βασιλῆα προσπίπτοντας, οὐκ » ἔφασαν, ὠθεόμενοι πρὸς αὐτέων ἐπὶ κεφαλὴν, ποιήσῃν ταῦτα » οὐδαμὰ οὔτε γὰρ σφι ἐν νόμῳ εἶναι ἀνθρώπον προσκυνέειν ».

Σελ. 288, στίχ. 3, Θρασέος.] Οὕτως ἢ Β. τὸ δὲ, Θρασέως, τοῦ Κ, τυπογραφικῶς ἠμαρτήσθαι, οὐδεὶς τῶν μετ' αὐτὸν ἐνενόησε. — Στ. 10, Συνιεῖσα.] Ἐτρεψα τὸν ἀόριστον εἰς τὸν ἐνεστώτα. — Στ. 22, Κατὰ τὸ εἰωθός.] Ἐθος γὰρ ἦν τοῖς βασιλεῦσι Περσῶν τὸ πέμπειν ἀπὸ τραπέζης ἐκείνοις, οὓς ἂν μάλιστα τιμᾶσθαι ἐβούλοντο, καθά φησι Ξενοφῶν (Κυρ. παιδ. Η, σελ. 123), « Καὶ νῦν γὰρ ἔτι οἷς ἂν ὀρώσῃ » πεμπόμενα ἀπὸ τῆς βασιλέως τραπέζης, τούτους πάντες » μᾶλλον θεραπεύουσι, νομίζοντες αὐτοὺς ἐντίμους εἶναι, » καὶ ἱκανοὺς διαπράττειν, ἢν τι δέωνται ». — Στ. 23, Ἀπέσθειλεν, ἀλλὰ καὶ δάπιδάς τινας.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ἀπεσθειλεν, ἀλλὰ καὶ τάπητάς τινας. καὶ τὸ μὲν, Ἀπέσθειλεν, οὐκ ἀναγκαῖον ἐρεῖ γὰρ μετ' ὀλίγα, « Συναπέστελλε, ὁμοίως κατὰ τὸν παρατατικόν. τὸ δὲ, Τάπης ἀρχαιότερόν ἐστι τοῦ Δάπης, ἐπεὶ Ὀμηρὸς ἐκεῖνω, οὐ τούτῳ κέχρηται. Ἀττικώτερον μέντοι τὸ, Δάπης. ἀμφότερα δὲ οὐδὲν ἄλλο εἴοικεν εἶναι, ἢ Ἀσιανὴ λέξις ἄλλως ἄλλοτε ἐξελληνισθεῖσα. οὐδὲ γὰρ προσεκτέον ταῖς τῶν Γραμματικῶν Ἑλληνικαῖς ἐτυμολογίαις τῆς λέξεως. — Στ. 25, Καὶ ἀνδράποδα ὑψηρετισόμενα.] Καὶ μάλιστα στορέσοντα τὰς στρωμνάς. οἱ γὰρ Πέρσαι πρὸς τῇ ἄλλῃ τρυφῇ, καὶ τοὺς λεγομένους Στρώτας ἐφεῦρον πρῶτοι, ὡς φησὶν Ἡρακλείδης (παρὰ Ἀθην. Β, σελ. 48). ἦσαν δὲ οὗτοι θεράποντες, ἐξαίρετον ἔχοντες διακόνημα τὸ ὑποστρωννύειν, ἵνα κόσμον ἔχῃ ἢ σιρῶσις καὶ εὐάφειαν. τὸν οὖν Κρήτα Τιμαγόραν τιμῶν Ἀρταξέρξης, σιρῶματα ἔπεμψεν αὐτῷ πολυτελεῖ, καὶ τὸν ὑποστρώσοντα, φάσκων οὐκ ἐπίστασθαι τοὺς Ἕλληνας ὑποστρωννύειν. καὶ σημείωσαι τὴν ἠλίθιον τοῦ βαρβαρίου βασιλέως ἀλαζονείαν, ὅς τοὺς ἐπισταμένους νικᾷν αὐτὸν ἐν πολέμοις, μονονουχὶ ὡς ἀγροίκους ἐλέγχει, ὅτι μὴ τρόπον τὸν Περσικὸν ὑποστρωννύειν ἠπίσταντο.

Σελ. 289, σφ. 6, Ἐκπεριούσαν τὸν Θεαγένην.] Ἄντὶ τοῦ, τὸν Θεαγένην, ἐν ταῖς ΑΑ ἐμφέρεται κατὰ δοτικὴν, τῷ Θεαγένει, ὅπερ ἔοικέ τις τῶν ἀντιγραφάντων, ὡς διόρθωσιν προσγράψαι, μὴ συνεῖς τὸ παρὰ πᾶσιν ἡμαρτημένον, Ἐκπεριούσαν. τοῦτο δ' ἡμεῖς εἰς τὸ, Ἐκπεριούσαν (παρὰ τὸ, Ἐκπερίεμι), τουτέστιν ἐκπεριερχομένην, τρέφαντες καὶ σαφές καὶ κομψὸν κατεστήσαμεν τὸ χωρίον. μετενήκεται δὲ ἡ λέξις ἐκ τῆς κυνηγεσίας· οἱ γὰρ κυνηγετοῦντες πολλάκις οὐ κατὰ πόδας μεταδιώκουσιν, ἀλλ' ἐκτρεπόμενοι τῆς ἐπ' εὐθὺ φερούσης ὁδοῦ περιθέουσι κύκλῳ τὰ θηρία. ἔστω παράδειγμα τὸ τοῦ Ξενοφῶντος (Κυνηγετ. σελ. 577) περὶ τοῦ λαγωῦ εἰρημένον, ὅταν πρὸς εὐνάσιμα χωρία φέρηται, «Ἐπειδὴν» δὲ τὰ ἴχνη πρὸς τοιαῦτα φέρη, μὴ προσιέναι ἐγγύς, » ἵνα μὴ ὑποκινή, ἀλλὰ κύκλῳ ἐκπεριέναι». οὕτω τοίνυν καὶ ἡ τῆς μαθηρωσικῆς κυνηγεσίας ἔμπειρος Κυβέλη, τῇ δεσποίνῃ τὸν Θεαγένην θηρωμένη, οὐκ ἐπ' εὐθείας ἐξαγορεύει τὸ πάθος, ἀλλ' ἐκπερίεσι τὸν νεανίσκον εἰς τὰ τῆς Ἀρσάνης δίκτυα συνελάσαι σπεύδουσα. ἄριστα ὁ Α παρέφρασε τὸν νοῦν τοῦ χωρίου, *Cybelé de sa part n'omettoit rien à faire, ains assiegeoit et environnoit Theagenes de tous costez.* — Στ. 8, Κύκλῳ δὲ καὶ δι' αἰνιγμαμάτων.] Τοῦτο κατωτέρω (σελ. 296), Ἐκπεριόδων καὶ κυκλούμενον τοῖς λόγοις, ἔρει· ὅπερ ἐστὶν ἴδιον τῶν ψευδομένων καὶ ἀπατᾶν βουλομένων. καὶ Εὐριπίδης δὲ, (Ἄνδρομ. 447) τῶν Σπαρτιατῶν καθαρπτόμενος εἴρηκεν, ὡς εἰσι,

Ψευδῶν ἀνακτες μηχανοῖράφοι κακῶν,
Ἐλικτὰ, κούδεν ὑγιές, ἀλλὰ πάντα περίξ
Φρονοῦντες.....

Στ. 9, Προσβιάζουσα.] Ἠμάρτηται τὸ Προσβιάζουσα τῶν ΑΑ, οὐ μόνον διὰ τὴν αἰτιατικὴν, ἀλλ' ὅτι καὶ κυριολεκτικώτερον ἐνταῦθα τὸ, Προσβιάζειν τοῦ Προσβιάζειν. σημειῶσαι δὲ ὅτι ἐκ τοῦ Εἰς τὸ συνιέναι προσβιάζω, δῆλον γίνεται ὅτι καὶ τὸ ἀπλῶς Προσβιάζω, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ διδάσκω, ἢ, πείθω, ἐλλειπτικῶς ἕξωθεν συνυπακουόμενον ἔχει τὸ, Εἰς τὸ συνιέναι, ἢ ἄλλο τι ἰσοδύναμον. εὔρηται δὲ ἡ χρῆσις παρὰ τοῖς Ἀττικωτάτοις τῶν συγγραφέων τε καὶ ποιητῶν.

αὐτίκα Ἀριστοφάνης (Ἰππ. 55),

Εὖ προσβιάζεις με

οἱ δὲ μεταγενέστεροι καὶ μάλιστα οἱ τῆς Παλαιᾶς τε καὶ Νέας Διαθήκης συγγραφεῖς καὶ τὸ, Συμβιάζω, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ταύτης ἐννοίας ἔταξαν. — Στ. 14, Ἐρασμία τε καὶ Εὐόμιλος.] Οὕτως αἱ ΚΑ· ἐν ταῖς ΑΑ, Ἐρασμία τε εὐόμιλος, δίχα τοῦ, Καί· ἐν δὲ ταῖς ΔΑ154 καὶ 645, Ἐρασμία καὶ εὐόμιλος, δίχα τοῦ, Τε. — Στ. 22, Ἐλυζε τὴν καρδίαν.] Ἀντὶ τοῦ, Ἐλυζε, ἐν ταῖς ΔΑ208 γράφεται, Ἐλαζε. ὁ Α εἴοικεν ἀναγνῶναι, ἢ ἀναγνωστέον ὑπολαβεῖν, Ἐνυσε· ὅπερ ἀμεινον, οὐδὲ μεταποιητέον εἰς τὸ, Ἐνυζε, κατὰ τὸν ἀόριστον, ὡς ἐδόκει Δορβίλλω680. ὁ Α παρέφρασεν αὕτως, *Et lui battoit le cueur de destresse et d'angoisse*. — Στ. 23, Ὡς συνίησι.] Ἐν ταῖς ΔΑ561, Ὡς συνίησι μὲν, ἦν γραφὴν ἐγκρίνει Δορβίλλος, καίπερ προηγησαμένου ἤδη ἐτέρου, Μέν.

Σελ. 290, στ. 1, Οἶα τε ἦν.] Προσέθηκα τὸ ὑπαρκτικὸν ῥῆμα λαβῶν ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 4, Ἄλλοτε ἄλλαις.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἄλλοτε ἄλλως. — Στ. 16, Ἀτολμία.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ἀποτολμία· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ αὐτὸ τε τοῦτο καὶ, Ἀποδειλία, ὅπερ ἐν τῇ Β Ἀποδειλίασις γράφεται, καὶ ἔστιν οὐδὲν ἄλλο ἢ ἐπεξηγήσις τοῦ, Ἀτολμία, εἰσφρήσασα κανῶς εἰς τὰ κείμενον. — Στ. 18, Οὐχ ἄρπαγμα... ἠγεῖται τὸ πρᾶγμα.] Ἀντὶ τοῦ, ἠγεῖται, ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ γράφεται, Ποιεῖται· ὁ προέχειν τῆς ἐτέρας γραφῆς (καίπερ οὐ καταχωρίσαντες εἰς τὸ κείμενον) διατείνονται, ὅ, τε Κ καὶ ὁ Μ, τῇ τοῦ ὁμοίου παραθέσει (σελ. 274 καὶ 521). ἐνδέχεται μὲντοι τὸν Ἡλιόδωρον, ἐν ἄλλοις εἰπόντα Ἀρπαγμα ποιεῖσθαι, ἐνταῦθα, ἢ ποιεῖλαι βουλόμενον τὰ τῆς συνθέσεως, ἢ, ὁ καὶ μᾶλλον εἰκός, εἰς τὴν χριστιανικὴν ἰδέαν τοῦ λόγου λεληθότως ὑποφερόμενον εἰπεῖν, Ἀρπαγμα ἠγεῖσθαι, κατὰ τὸ (Φιλιπποισ. Β, 5'), « Οὐχ ὃ ἄρπαγμὸν ἠγήσατο τὸ εἶναι ἴσα θεῷ ». — Στ. 20, Τάνδρος.] Προσέθηκα τὸ ἄρθρον, διότι ὠρισμένον ἐνταῦθα ἄνδρα λέγει, τὸν τῆς Ἀρσάκης.

Σελ. 291, στ. 1, Αὐτούς.] Ἐδάσυνα τὴν ἀντωνυμίαν, ἵνα ἦ, Ἐαυτούς. — Στ. 9, Τοῦτο δὲ τὸ τῆς σῆς προσρήσεως.] Τὴν πρόσρησιν λέγει τὴν Θεαγένους (σελ. 287), Χαίρε βασι-

λειον αίμα. κακῶς ἐν τῇ Β καὶ ταῖς ΚΑ, Προρήσειως. — Στ. 12, Σὺ δὲ καὶ ξένος κ. τ. λ.] Ἐν ταῖς ΑΑ γέγραπται ἡμαρτημένως, Τὸ δὲ καὶ ξένος ὅπερ ἔοικεν ἐξ ἀμείνονος γραφῆς ρεῦσαι τῆς, Τὸ σὸν δὲ, καὶ ξένος κ. τ. λ. λέγεται γὰρ κομφῶς, Τὸ ἐμὸν, καὶ, Τὸ σὸν, ἦ, Τὰ ἐμὰ, καὶ, Τὰ σὰ, ἀντὶ τοῦ, Ἐγὼ, καὶ, Σὺ. — Στ. 13, Προσθησόμενος.] Ἐνδέχεται τυπογραφικῶς ἡμαρτῆσθαι τοῦτο παρὰ τῷ Κ, καὶ τοῖς λοιποῖς ἀπασιν. ἐν γὰρ τῇ Β, ἐναργῶς ἐμφέρεται, Προσθησόμενος (ἀπὸ τοῦ, Προίσταμαι), ὃ καὶ ἀμεινόν πως ἀν δόξειεν ἐνταῦθα, εἰ μὴ καὶ αὐτὸ τὸ, Προστίθεμαι, κομφῶς πάνυ, ἐπὶ τοῦ συμμαχεῖν καὶ ἐπαρήγειν ἐτέτακτο. ἔστι δὲ πολὺ τοῦτο παρὰ τῷ Θουκυδίδῃ (*Ἰδε Βιβλ. 5, ιη' καὶ τὰ σχόλ.). Στ. 20, Ἐνήθλισεν.] Οὕτως ὀρθῶς ἡ Β, ἢ συναδουσιν αἱ ΑΑ. — Στ. 25, Τὸν οὐκ οἶδ' ὄντινα.] Γελοίως πάνυ ἐν ταῖς ΚΑ γέγραπται, Τὸν ἀκατάδεκτον οὐκ οἶδ' ὄντινα. τὸ γὰρ, Ἀκατάδεκτον, τὸν ὑπερήφανον καὶ ὑπερόπτην δηλοῦν ἐν τῇ συνηθείᾳ, οὐχ ὡς διάφορος γραφὴ, ἀλλ' ὡς ἐπεξήγησις προσεγράφη τῷ χωρίῳ τούτῳ, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τοῖς μικρὸν ἀνωτέρω εἰρημένοις, Ἄτεγκτον καὶ ἀνήμερον.

Σελ. 292, στ. 4, Μήτιγε.] Διώρθωκα καὶ πάλιν τὸ πλεισταχοῦ κακῶς εἰσφρήσαν, Μήτοι γε. — Στ. 9, Δεύτερα γοῦν, ἐγκρατεία κ. τ. λ.] Ἥλλαξα καὶ τὴν στίξιν τοῦ χωρίου, καὶ τὸν τόνον τοῦ, Δεύτερα. ὃ γὰρ νοῦς, Εὐκτὸν μὲν ἦν μηδ' αἰσθῆσθαι τὴν ἀρχὴν ἔρωτος τὴν Ἀρσάκην, ἐπεὶ δὲ ἤσθετο, λείπεται δεύτερα ἄκη καὶ βοηθήματα, ἐγκρατεία φέρειν τὸ πάθος. αἰνίττεται δὲ τὴν παροιμίαν, Ὁ δεύτερος πλοῦς, περὶ ἧς εἰρήκαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 31)· καὶ γὰρ καὶ παραπλήσιον ἐκείνῳ τὸ προκειμένον χωρίον. — Στ. 15, Ἐργασάμενος.] Ἐξώρισα τοῦ χωρίου τὸν σόλοικον μέλλοντα. — Στ. 16, Δεδραμένων.] Ἀφείλον τοῦ Δεδρασμένων (παρὰ τὸ, Διδράσκω) τὸ σ, ἵνα ἦ παρὰ τὸ Δράω, τὸ ποιῶ.

Σελ. 293, στ. 3, Καὶ τὸ κακῶς πράττειν.] Ἴσως ἐξ-αλειωτέος ὁ σύνδεσμος. — Στ. 6, Βέλτιστον.] Ἐκ τῶν ΚΑ. Στ. 11, Ἀλλὰ σύ γε.] Ἐπρεψα τὸν, Τε, εἰς τὸν, Γε. ἀναγκαῖος γὰρ ἐνταῦθα ὁ μειωτικὸς ἢ περιγραφικὸς σύνδεσμος ὃ δὲ συμφλεκτικὸς πρὸς τῷ πλειοασμῷ καὶ σόλοικος. — Στ.

22, Ποιεῖν γὰρ τὰ αἰσχρὰ καὶ λέγειν ὁμοίως ἀπρεπές.] Σωφρονοῦντος ἢ γνώμη, καὶ ἄλλως οἰκεία τῇ τοῦ Ἡλιοδώρου σεμνότητι. παρώδηται δ' ἐκ Σοφοκλέους, οὐ τὴν ῥῆσιν παρεθέμεθα ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 154).

Σελ. 294, στίχ. 13, Ἄπειπόντος δὴ.] Ἴσως τρεπτότεον τὸν, Δὴ, εἰς τὸν, Δέ. — Στ. 14, Ἀποφήσαντος.] Ἐν τῇ Β, καὶ ταῖς ΚΑ, Ἀποφίναντος. — Στ. 17, Προστάξασα.] Προείλετο προσυπακούειν ἔξωθεν τὸ, Ἀρσάκη, χωρὶς εἰ μὴ παρελείφθη τὸ ὄνομα ἀβλεψία τῶν Γραφάντων· σαφέστερον γὰρ ἂν ἦν τὸ ἀνελλιπέες. — Στ. 24, Ἀπὸ τοῦ στραλοπέδου.] Προσέθηκα τὸ ἄρθρον· ὠρισμένον γὰρ στρατόπεδον σημαίνει, ἐν ᾧ διέτριβεν ὁ Σατράπης. — Στ. 25, Καταπονοῦσι.] Ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἐπὶ τῶν παλαιόντων, Καταπονεῖν λέγομεν τὸν καλαβάλλοντα, Καταπονείσθαι δὲ τὸν καλαβαλλόμενον. χρῆται δὲ καὶ Πλούταρχος (Ἀλεξάνδρ.) τῇ λέξει, «Οὐ μνημονεύοντες ὅτι τῶν καταπονηθέντων οἱ καταπονήσαντες ἥδιον καθ' εὐδουσι»· καὶ ἄλλοι τῶν κατὰ τοὺς αὐτοὺς Πλουτάρχου χρόνους γενομένων.

Σελ. 295, στίχ. 3, Ἀνίει.] Διὸρθωκα τὴν παρὰ πᾶσιν ἡμαρτημένην γραφὴν, Ἀνήει. — Στ. 9, Ἐξεῖπων.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ἐξεῖπω. — Στ. 12, Ἀνία καὶ μανία.] Ἐν ταῖς ΑΑ ἔμπαλιμ, Μανία καὶ ἀνία. — Στ. 14, Παραγαγούση.] Ἐν τῇ Β, Παραγούση· ἐν ταῖς ΑΑ, Προσαγούση· ἐν ταῖς ΔΑΞΟΘ, Προσαγαγούση· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ, αὐτὸ τε τοῦτο, καὶ, Προαγαγούση, ὃ καὶ ἄμεινον. — Στ. 15, Τουτοισί.] Ἐτρεψα τὸ βάρβαρον, Τουτοισιν, τῆς Β καὶ τῶν ΑΑ, εἰς τὸ Τουτοισί· τὸ γὰρ Ἀττικῶς προστιθέμενον ἰ ταῖς δεικτικαῖς, πρὸς μείζω δειξίως ἔμφασιν, οὐκ ἐφέλκεται τὸ ν̄ ἐν τῇ ἐπαγωγῇ τῶν φωνηέντων· ὡς γὰρ οὐ φαμέν, Οὔτοσιν ἐξέθρεφέ με, οὕτως οὐδὲ, Τουτοισιν ἐκθρεψαμένη, λεκτέον. ὃ δὲ Κ καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἐξέδωκαν, Τούτοισιν, (ὅπερ ἐν ταῖς ΔΑΞΟΘ γράφεται, Τουτέοισιν) προπαροξυτόνως, ὀρθῶς μὲν διὰ τὸ ἐφελκυστικὸν (οὐ γὰρ ἐστὶν ἐμφατικὸν μείζονος δειξίως τὸ ἰ ἐν τῷ, Τουτοισιν), οὐκ ὀρθῶς δὲ διὰ τὸν Ἰωνισμὸν, περὶ οὗ εἰρήκαμεν ἤδη καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 182-183). καὶ γὰρ καὶ ἐν τῇ ἐχομένῃ σελίδι (295, στίχ. 2) ἀντὶ τοῦ, Μῆτερ, ἐν τῇ Β καὶ

ταῖς ΑΑ γράφεται, Μᾶτερ· μῶν διὰ τοῦτο Δωρίζειν φήσομεν τὸν Ἡλιοδῶρον. — Στ. 16, Ἐρᾶ οὐ φορητὸν . . . ἀλλ' ἀνίαλον ἔρωτα.] Τοῦτο δὴ τὸ τῷ Θεοκρίτῳ (ΙΑ, 10) κομφῶς πεποιημένον,

Ἦρατο δ' οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ πικίνοις,
Ἄλλ' ὀλοαῖς μανίαις

Σελ. 296, στ. 15, Τὰ κατὰ γνώμην.] Ὡς κατωτέρω (σελ. 299), Τὰ κατὰ νοῦν. ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, Κατὰ γνώμην, ἀνάρθρων, ἢ γραφῇ κατηκολούθησε καὶ ὁ Λ. — Στ. 20, Τοσοῦτον.] Ἡ Β, Τοσοῦτο. — Στ. 21, Μηδὲν ἀμφίβαλλε.] Αἱ ΑΑ, Μηδὲ ἀμφίβαλλε. — Στ. 25, Εἶπέ.] Λέξον, προστακτικῶς, πρὸς τὸν Ἀχαιμένην· ἐν δὲ τῇ Β, καὶ ταῖς ΑΑ, Εἶπε, τουτέστιν, ἔφη ἢ Κυβέλη.

Σελ. 297, στ. 15, Πῶς τοῦτο λέγεις; ἐρωτώσης.] Ἐν τῇ Β, Πῶς οὕτω λέγεις; ἐρωτησάσης· ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, Πῶς τοῦτο λέγεις; ἐρωτησάσης. — Στ. 25, Προπυτρεπισμένος.] Προσέθηκα τὴν χρονικὴν αὔξησιν.

Σελ. 298, στ. 1, Οὐδὲ ὅσον μελλήσασα.] Ἐν τῇ Β, Οὐδὲν ὅσον μελλήσασα. τοῦτο ἐν ἄλλοις ἀνευ τοῦ, Ὅσον, ἐξήνεγκεν, οἶον (σελ. 217) Μηδὲν μελλήσας, (σελ. 327) Οὐδὲ μελλήσαντες. ἐν δὲ τῷ προκειμένῳ χωρίῳ τὸ, Οὐδὲ ὅσον, ἴσον ἔοικε δύνασθαι τῷ, τῷ, Οὐδὲ ὅλως, ἢ, Οὐδ' ὀλίγον· καθὰ καὶ τὸ παρα τῷ Ἀπολλωνίῳ (Ἀργοναυτ. Δ, 1700),

Αὐτοὶ δ' εἴτ' αἰδῆ, εἴθ' ὕδασι ἐμφορέοντο,
Ἥειδεν οὐδ' ὅσον.

τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ τοῦ Θεοκρίτου (Θ, 20),

. Ἐχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ἄραν
Χείματος

καίπερ τινῶν ἄλλως ἐκδεξαμένων τὸ Θεοκρίτειον, Οὐδ' ὅσον. ἐνδέχεται μέντοι καὶ ἡμαρτῆσθαι παρ' Ἡλιοδῶρον τὴν γραφὴν, παραλειφθέντος μετὰ τὸ, Ὅσον, τοῦ, Ἐλάχιστον, (ὡς σελ. 148) ἢ, πρὸς βραχὺ (ὡς σελ. 225), ἢ ἄλλου του τοιοῦτου, ἢ αὐτοῦ τούτου τοῦ, Ὅσον, κακῶς πλεονάσαντος. — Στ. 4, Ἐπεὶ δὲ ἤχθη.] Διέλυσα τὸν σύνδεσμον, τρέψας καὶ τὸ, Δὴ, εἰς τὸ, Δέ. — Στ. 9, Ἡμέτερος ὢν ἴσθι.] Γίνωσκε συγχάνων ἡμέτερος δοῦλος. λείπει τὸ, Ὡν, ἐκ τῆς Β, ἢ

κατηκολούθησε καὶ ὁ Α. — Στ. 25, Αἰρουμένης δὲ σε θεραπεύειν.] Οὕτως αἱ ΑΑ, μετὰ τῆς ἀντωνυμίας.

Σελ. 299, στ. 10, Καταμωκώμενος.] Ἡσύχιος ἐξηγεῖται τὸ, Μωκᾶται, διὰ τοῦ, Χλευάζει. ἐκ τούτου δὲ παραλαβεῖν εἰκόσιν οἱ Γάλλοι τὸ, *Se moquer*, κατὰ μέσση καὶ αὐτοὶ διάθεσιν ἐκφέροντες. λέγουσι δὲ καὶ τὸν παρὰ τοῖς Ἑλλησι, Μῶκον, τούτέστι τὸν χλευαστὴν, ἢ σκώπτειν, *Moquer*. Στ. 12, Ὁ τὴν κεφαλὴν νεύειν εἰς τὸ προσκυνεῖν οὐκ ἀνεχόμενος.] Ὁ ταπεινὰ φρονῶν καὶ ἀνδραποδώδης Ἀχαιμένος οὐ φέρει τὸ Ἑλληνικὸν καὶ ἐλεύθερον φρόνημα τοῦ Θεαγένους. εἰρήκαμεν δὲ περὶ τούτου καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 241). Στ. 13, Νῦν που τάχα.] Ἐν τῇ Β, Νῦν ποῖος τάχα· ἐν ταῖς ΚΑ, Νῦν ποι τάχα· ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, Νῦν τῶν τάχα. — Στ. 14, Ὑφέξῃ.] Μήποτε ἐγγραπτο, Ὑφέξεις, μεταβατικῶς. Στ. 18, Τὰ κατὰ νοῦν.] Λείπει τὸ ἄρθρον ἐκ τῆς Β, ἀλλ' οὐκ ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 20, Ἀφθόνως ἐν εὐπορίᾳ.] Αἱ ΑΑ, Ἀφθόνως ὡς ἐν εὐπορίᾳ.

Σελ. 300, στ. 1, Λυσιτελεῖν.] Ἡμάρτηται τὸ τῆς Β, Λυσιτελεῖν, κατ' οὐδέτερον πληθυντικὸν ἀριθμὸν. — Στ. 3, Ἰδιάσας.] Κατ' ἰδίαν ὀμιλήσας, ὡς ἐξηγεῖται Ἡσύχιος (λέξι. Ἰδιάσαι). τὸ δὲ μέσον, Ἰδιάζομαι, ἐστὶ ταυτὸν τῷ Ἰδιοποιεῖσθαι, οὐ μόνον ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ, Σφετερίζομαι, ἀλλὰ καὶ ἀπλῶς τοῦ, Μεταποιοῦμαι, ἢ, Μιμοῦμαι καὶ ἴδια ποιεῖσθαι τὰ παρ' ἄλλοις. τὴν δὲ χρῆσιν, τέως λανθάνουσαν, εὐρηκέναι μοι δοκῶ παρ' Ἡροδότῳ (Θ, 41), « Τά τε σφάγια » τὰ Ἡγησιστράτου ἔαν χαίρειν, μηδὲ ΒΙΑΖΕΣΘΑΙ, ἀλλὰ » νόμῳ τῷ Περσέων χρεωμένους συμβάλλειν ». ὅπου γραπτόν, οὐχ, ὡς τῶν τις Κριτικῶν εἶκαζε, Φράζεσθαι, ἀλλ', ἸΔΙΑΖΕΣΘΑΙ, ἀντιδιεσταλμένως πρὸς τὸ, Ἐἂν χαίρειν. εὐεπίφορος δὲ ὁ Ἡρόδοτος εἰς τὸ ταῦτά δις λέγειν, τὰ ἀντιδιεσταλμένα εἰς συνώνυμα μεταποιῶν τῇ προσθήκῃ τοῦ ἀρνητικοῦ μορίου· καὶ γὰρ ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ χωρίῳ μικρὸν ἀνωτέρω εἰρήκει, « Ἀγνωμονεστέρη, καὶ οὐδαμῶς συγγινωσκομένη ». περὶ δὲ τοῦ τοιούτου σχήματος ἰκανῶς εἴρηκα καὶ ἐν ταῖς εἰς τὸν Ἰπποκράτην σημειώσεις (Τομ. Β, σελ. 250 — 252). — Στ. 4, Πέισμα.] Τὸ πρὸς τὴν γῆν δεσμοῦν σχοινίον τὴν ναῦν, παρὰ

παρὰ τὸ Πείθω, ὡς τῆς νηὸς πειθομένης αὐτῷ, καθά φασι Γραμματικῶν παῖδες. ἢ δὲ συνήθεια, Πείσμα, εἴρηκε τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην (ὃ δὴ καὶ ὁ Ἐτυμολόγος καὶ ὁ Εὐστάθιος παρεσημειώσαντο). καὶ δοκεῖ μὲν εἰς ἀντικειμένην σημασίαν μεταπεσεῖν τὸ Πείσμα, εἶγε παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις κυρίως καὶ πρώτως αὐτὴν τὴν Πείσιν ἐδήλου, ἢ γοῦν δηλοῦν ὠφείλε, παρ' ἡμῖν δ' ἐκ τοῦ ἐναντίου ὁ μὴ πειθόμενος, Πείσμα ἔχει, Πεισματάρης, ἢ Πεισματάρης εἶναι, λέγεται. οὐ μετέπεσε μέντοι· ἐπεὶ καὶ ὁ παρὰ τοῖς Παλαιοῖς Ἀμετάπειστος οὐδὲν ἄλλο δηλοῦν βούλεται, ἢ τὸν ἐμμένοντα οἷς ἀπαξ ἐπέειπεν, ὁ φυλάττων τὸ πρότερον πείσμα (καθὰ καὶ τὰ συνώνυμα Ἀμετάπειτος, ὁ φυλάττων τὴν προτέραν θέσιν, Ἀμετανόητος, ὁ φυλάττων τὸν πρότερον νοῦν, Ἀμετάτροπος, ὁ φυλάττων τὸν πρότερον τρόπον, ἐστὶ). καὶ ῥῆμα δὲ πρὸς τούτοις ἰσχημάτισεν ἢ συνήθεια, τὸ Πεισματεύω, ἢ Πεισματίζω, ἢ Πεισμόνω (καὶ χυδαιέστερον Πεισματόνω). Κρήτες δὲ καὶ Πεισματολογεῖν μεταβατικῶς φασὶ, τὸ παροξύνειν διὰ συνεχοῦς ἀνιλολογίας καὶ οἷον εἰς πείσμα ἐμβάλλειν. ὅμοιος δὲ τὸ Πείσμα καὶ τὰ συγγενῆ ὀνόματα ἀπὸ τῶν Καισαρικῶν ἤδη χρόνων εἰς ταύτην μετενεχθῆναι τὴν σημασίαν· Παῦλος γὰρ ὁ Ἀπόστολος πρῶτος ἐχρήσατο τῷ τῆς Πεισμονῆς ὀνόματι, ἐπισιέλλων Γαλάταις (Γαλάτ. Ε, ζ'), « Τίς ὑμᾶς ἀνεκοψε τῇ ἀληθείᾳ » μὴ πείθεσθαι; ἢ πεισμονὴ οὐκ ἐκ τοῦ καλοῦντος ὑμᾶς. τὸ τοίνυν πολλὰ τοῖς Κριτικοῖς παρασχὼν πράγματα χωρίον τοῦτο, εἴ τις μετὰ προσοχῆς ἐξετάσει, εὕρησει τὸν Παῦλον οὐδὲν ἄλλο διὰ τῆς Πεισμονῆς, ἢ αὐτὸ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Πείσμα δηλωῖν βουλόμενον· καὶ γὰρ τοὺς Γαλάτας, διὰ τὸ μόλις τὴν εἰς Χριστὸν παραδεξαμένους πίσιν ἐπὶ τὰ πρότερα πάλιν ἐπιστραφῆναι δόγματα, ἐλέγχων ὁ Ἀπόστολος, εἰκότως Πεισμονὴν αὐτοὺς ἔχειν λέγει, ἢ γοῦν ἀμεταπίστως οἷς πρότερον ἐδόξαζον ἐμμένειν βούλεσθαι. καὶ ταῦτα μὲν ὁ Παῦλος εὕρηται δὲ καὶ παρὰ τῷ Πλουτάρχῳ (Παραμυθ. πρὸς Ἀπολλών.) ἐπὶ τῆς αὐτῆς σχεδὸν τι σημασίας εἰλημμένον τὸ Πείσμα, « Μέγα γὰρ ἐστὶ τὸ μετὰ πείσματος τεθαρρηκότες εἶναι » — Τίς δ' ἐστὶ δοῦλος τοῦ θανεῖν ἀφροντίς ὧν » ἐν οἷς ὑπονοήσειεν ἂν τις γεγραφέναι τὸν Πλούταρχον « Μετὰ πείσ-

» ματος τεθάρρηκός » , ἵνα ἢ Μετὰ πείσματος θαρραλέου. ὅπως ποτε μὲντ' ἂν ἔχοι τὰ τῆς γραφῆς, δῆλον ὅτι τὸ Πείσμα ἐνταῦθα τὸ ἀμετάπειστον τοῦ ἀπαξ πεισθέντος ἐμφαίνει. — Στ. 5, "Αγκυρα παντοίως.] Ἐν ταῖς ΚΑ, "Αγκυρα καὶ παντοίων" ἐν δὲ ταῖς ΑΑ οὕτως, "Αγκυρα καὶ παντίων παντοίως. ἔοικε δὲ ὑποικουρεῖν τι νόσημα τῷ χωρίῳ. — Στ. 23, "Ομιλία παρανόμως.] Ἡ Β καὶ αἱ ΑΑ, "Ομιλίας, κατὰ γενικὴν, ὅ καλῶς ἂν εἶχεν, εἰ ἀντὶ τοῦ ἐχομένου Μιανθῆναι ἐγγεγραπτο Πειραθῆναι. ὁ δὲ Λ ἔοικεν ἀναγνῶναι, "Ομιλία παρανόμω. Στ. 24, Εὐρετὶς ἄρα ἐστὶ λογισμῶν ἢ ἀνάγκη.] Καὶ πάντων μὲν οὖν τῶν τεχνῶν. ὅθεν φασί (παρὰ Στοβ. γγ') τινὰ, ἀναγνοντα τὸν Ἐρατοσθένους Ἐρμῆν, ἀναφώνησαι τὸ ἔπος τοῦτο,

Χρειῶ πάντ' ἐδίδαξε· τί δ' οὐ χρειῶ κεν ἀπύροι;

Σελ. 301, σλ. 12, Ἐπειῖχε.] Οὐκ ὀρθῶς αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἐπειῖχε. — Στ. 16, Ἀπαυθαδιαζόμενος.] Οὕτω γραπτόν, ὡς καὶ ἀνώτέρω (σελ. 289) γέγραπται.

Σελ. 302, σλ. 2, Γένοιτό τι.] Τὸ τυπογραφικῶς ἡμαρτημένον παρὰ τῷ Κ, Γένοιτό τε, παρέλαβον ἀσκέπως οἱ μετ' αὐτὸν, πλὴν τοῦ Μ. — Κτ. 4, Διαχρησάμενον.] Ἐν ταῖς ΔΑΒΘ3, Διαχειρισάμενον. εἰρήκαμεν δ' ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 22) περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ Διαχρῶμαι καὶ τοῦ Διαχειρίζομαι. — Στ. 8, Εὖ ἂν ἔχοι, ἔφη, ὦ κ.τ.λ.] Τὸ, Ἄν ἔχοι, παρείληφα ἐκ τῶν ΚΑ, ἐξ ὧν λείπει τὸ ἐφόμενον, Ἐφη. — Στ. 9, Εἴ τις ἐστίν.] Οὕτω διώρθωκα τὸ βάρβαρον καὶ ἀδιανόητον, Ἡ τις ἐστίν. ὁ δὲ νοῦς, Ἐκδίδου τὴν ἀδελφὴν, εἰ ἐστὶ μοι ἀληθῶς τις ἀδελφὴ. — Στ. 10, Οὔτε θελήσεις.] Τὸ μετὰ τὸ, Θελήσεις, ἐφόμενον, Ἐκδύουσαι, οὐκ ἐμφέρεται οὔτε ἐν ταῖς ΚΑ, οὔτε ἐν ταῖς ΑΑ. ταύταις οὖν ἠκολούθηκα, διὰ τὸ κομψότερον οὕτως ἀπεργάζεσθαι τὸν λόγον τῇ ἐλλείψει τοῦ ἀπαρεμφάτου, ὑπακούεσθαι ἔχοντος ἐκ τοῦ ἐφομένου, Ἐκδώσεις. — Στ. 16, Εὐωχοῦσα.] Ἄμεινον ἂν εἶπεν, Εὐωχοῦσαν, κατ' αἰτιατικὴν, ἵν' ἢ, Ἐξεστὶ σοὶ καὶ ἄλλην ἔχειν ἀπόδειξιν, εὐωχοῦσαν· κομψῶς γὰρ τὰ μετὰ ἀπαρεμφάτου συναπλόμενα ἀπὸ τῆς δολικῆς εἰς τὴν ἀβλαβὴν φιλεῖ μεταβαίνειν. τὸ δ' ἐχόμενον Ἐπεικρίσθη, σημαίνει τὸ μικρὸν ἐλυπήθη ὑπὸ

ζηλοτυπίας· ὄθεν καὶ Κνισμός (παρ' Ἡουχίω) μεταφορικῶς, ἢ ζηλοτυπία· οἷόν ἐστι καὶ τὸ τοῦ Κωμικοῦ (Πλούτ. 974),
 Ἐγὼ δὲ κατακίκνισμαι δουλᾶκρα.

Κνίζειν γὰρ κυρίως σημαίνει, τὸ περιξύνειν καὶ περιτέμνειν. Στ. 23, Προσκύψασα.] Μετέβαλον καὶ πάλιν, ὡς πολλάκις, εἰς τὸ Προσκύψασα τὸ Προκύψασα.

Σελ. 303, σλ. 4, Τῶν ἀτόπων τῆς ἐπαγγελίας τὸν σκοπόν.] Ἡ γραφὴ ἐκ τῶν ΚΑ, αἷς αἱ ΑΑ κατὰ τοῦτο μόνον συνάδουσιν, ὅτι, Τὸν σκοπὸν, ἐνάρθρως ἔχουσιν, ἡμαρτημέναι καὶ αὐταὶ τὰ λοιπά. ὁ νοῦς, Προσέθηκε τὸν σκοπὸν τῆς ἐπαγγελίας τῶν ἀτόπων, ἤγουν, εἶπε τῇ Χαρικλείᾳ ἐπὶ τίνι σκοπῷ ἐπαγγείλατο τὰ ἄταπα τῇ Ἀρσάκῃ. καὶ σημείωσαι τὸ, Σκωπὸν, ἀντὶ τοῦ Τέλος, ὡς καὶ ἡ συνήθεια μέχρι καὶ δεῦρο λέγει. καὶ ταύτης μὲν τῆς ἐκδοχῆς ἐστὶ μὲν τινα καὶ ἐκ τῶν Ἀρχαίων, πολλῶ δὲ πλείω ἐκ τῶν μέγαθενεστέρων, παραθέσθαι μαρτύρια· τῆς ἐτέρας δὲ, καθ' ἣν Σκωπὸν καλοῦμεν, ἐπὶ τῆς Μουσικῆς, τὸν ἄλλως λεγόμενον, ἤχον, ἤγουν τὸν ποιὸν τῆς φωνῆς ῥυθμὸν, ὃν οἱ Ἀρχαῖοι Νόμον ἐκάλουν (Ἰταλιστὶ *Agia*), οὐ πᾶν τι πρᾶδηλος ἡ γένεσις. ἐνδέχεται μὲν οὖν καὶ ταύτην ἀπὸ τοῦ παράταις Ἀρχαίοις εἰρημένου, Ἐπισκόπου μέλους, τὴν ἀρχὴν εἰληφέναι, τῆς συνθείας, οἷα φιλεῖ γίνεσθαι, παρατρέψασθαι τὴν σημασίαν πρὸς τὸ οἰκεῖον χρήσιμον· οἷόν ἐστι τὸ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ (Αἴαντ. 975),

..... Αὐδῆν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν,
 Βαῶντος ἄτης τῆσδ' ΕΠΪΣΚΟΠΟΝ ΜΕΛΟΣ.

ὅπερ ὁ Σχολιαστὴς ἐξηγεῖται, « Σημαντικὸν, ἔφορον, οὐχ » ἡμαρτηκὸς τῆς συμφορᾶς, ἀλλ' ἐσλοχασμένον ». ἴσως δὲ καὶ Σκωπὸν, διὰ τοῦ ῶ, γραπτέον τε καὶ λεκτέον τὸν μουσικὸν νόμον, ἀπὸ τῆς γενικῆς, Σκωπὸς, εἰς ὀνομαστικὴν μεταπιστάσεως (ὡς ὁ Μάρτυρος καὶ ὁ Φύλακος, παρὰ τὸ Μάρτυρ καὶ Φύλαξ)· ὁ γὰρ τῷ Πολυδεύκει Σκωψὶ καὶ Σκωπίας λέγεται, εἶδος ὃν ὀρχήσεως, τοῦτο, Σκωπὸς ἰσοσυλλάβως τε καὶ διὰ τοῦ ὀ εὐρύλαι παρὰ Φωλίω καὶ ἄλλαις τῶν Λεξικογράφων, ἡμαρτημένον μὲν ἴσως τῇ γραφῇ, ἀλλ' οὐ γε τῇ κλίσει.—Στ. 14, Πραῦνόουσα.] Ἐν τῇ Β, Πραῦνουσάμιν, κατὰ μέσον διάθεσιν, τῆς τελευταίας συλλαβῆς προσπλασθείσης, ἢ καὶ ἀποσπασθείσης.

διὰ τὴν πρώτην τῆς ἐχομένης λέξεως. — Στ. 17, Ἄρκει μὲν γὰρ . . . τὸν ἐπίκαιρον τοῦτον βίον διάγειν.] Ἀρίστη τε καὶ βιωφελεσιάτη γνώμη· οὐ γὰρ μόνον καλὸν ἀγαθὸν εἶναι τὸν εὐδαιμονήσοντα, ἀλλὰ καὶ τοιοῦτον ὑπειληφθαι παρὰ τοῖς ἄλλοις προσήκει. καὶ ἔστιν ἐνταῦθα τὸ τοῦ Εὐριπίδου (Μηδ. 542) φάναι,

Εἴη δ' ἔμοι γε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,
Μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
Εἰ μὴ πῖσημος ἢ τύχη γένοιτά μοι.

ὡς γὰρ φησι Πλούταρχος (περὶ τοῦ ἑαυτ. ἐπαιν. ἀνεπιφθ. § 2), « Τὴν δόξαν ὁ πολιτικὸς ἀνὴρ οὐχ ὡς τινα μισθὸν ἢ » παραμυθίαν τῆς ἀρετῆς ἀπαιτεῖ, καὶ ἀγαπᾷ ταῖς πράξεσι » παροῦσαν· ἀλλ' ὅτι τὸ πιστεύεσθαι καὶ δοκεῖν χρησιὸν εἶναι » πλειόνων καὶ καλλιόνων πράξεων ἀφορμὰς δίδωσι. πειθόμενους γὰρ ἅμια καὶ φιλοῦντας ἡδὺ καὶ ῥάδιον ὠφελεῖν » κ. τ. λ. ». — Στ. 25, Ἐρῶντα δέ.] Ἐτρεψα τὸ Ἐρῶντα, εἰς τὸ Ἐρῶντα ἴσως δὲ καὶ τὸν Δὲ σύνδεσμον τρέψαι ὠφειλον εἰς τὸν Τε.

Σελ. 304, στίχ. 1, Πυθόμενον.] Οὕτω διώρθωκα τρέψας τὸ ἀπροσδιόνυσον Πειθόμενον (ὃ καὶ παρέλιπεν ὕλως ὁ Λ), εἰς τὸ Πυθόμενον, ὃ ἔστιν, ἀκούσαντα, ἢ μαθόντα παρὰ τῆς μητρὸς, ἢ δῆλον καὶ ἐκ τῶν μικρῶ πρόσθεν εἰρημένων, « Μηνυθῆναί τε ταῦτα τῷ Ἀχαιμένει βουλόμενος ». — Στ. 4, Ἄνιασθέντες.] Αἰ ΚΑ, Ἄνιασθέντες. — Στ. 8, Παρασκευάσας.] Ἐν τῇ Β, Παρακελεύσας. — Στ. 13, Λιθοκολλήτοις.] Διόρθωκα τὴν βάρβαρον λέξιν Λιθοκόλλοις, μέλαθρὸς εἰς τὸ Λιθοκολλήτοις, ᾧ καὶ προῖων (σελ. 382 καὶ 436) χρήσεται. — Στ. 15, Ὑφηγεῖσθαι.] Τουλίεσι, διδάσκειν· ὡς καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 97) εἴρηκεν, « Ὡς ἂν αὐτὸς ὑφηγήσωμαι ». εἰκότως οὖν ἔγραψα, Ὑφηγεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ, Ἄφηγεῖσθαι, ὅπερ σημαίνει τὸ διηγεῖσθαι. — Στ. 18, Ἄνελόμενος.] Οὐκ ὀρθῶς αἰ ΚΑ, Ἄφελόμενος. — Στ. 22, Ἐμοὶ δέ.] Οὕτως ἐν ταῖς ΚΑ. — Στ. 24, Ἄκροισ τοῖς δακτύλοις ἐποχῶν τὴν φιάλιν.] Περὶ πλείστου γὰρ ἐποιοῦντα Πέρσαι καὶ Μῆδοι τὸ τοῦς οἰνοχόους εὐρύθμως προσφέρειν τὸ ποτὸν, καθὰ δηλοῖ καὶ Ξενοφῶν λέγων (Κύρ. Παιδ. Α, σελ. 6), « Οἱ δὲ τῶν βασι-

» λέων τούτων οἰνοχόοι κομφῶς τε οἰνοχοοῦσι, καὶ καθαρῶς
 » ἐγχεοῦσι· καὶ διδῶσι τοῖς τρισὶ δακτύλοις ὀχοῦντες τὴν
 » φιάλην, καὶ προσφέρουσιν ὡς ἂν ἐνδοῖεν τὸ ἔκπωμα εὐληπ-
 » τότατα τῷ μέλλοντι πίνειν ». οὐ μόνοι δὲ Πέρσαι τε καὶ
 Μῆδοι, ἀλλ' ἀπλῶς οἱ βάρβαροι πάντες, ἐν τοῖς μικροῖς
 μεγάλοι τε καὶ περιέργοι φιλοῦσιν εἶναι, ἀπειρία τῶν ἀληθῶς
 μεγάλων τε καὶ καλῶν. ἔοικε δὲ Ἡλιόδωρος ἐνταῦθα τὸν Θεα-
 γένην ἀναιρούμενον τὴν φιάλην καὶ τῇ Ἀρσάκῃ προσφέροντα
 πλάσαι πρὸς τὸν παρὰ τῷ Ξενοφῶντι (Αὐτ.) Κῦρον, λαμβά-
 νοντα καὶ αὐτὸν παρὰ τοῦ οἰνοχόου Σάκα τὸ ἔκπωμα, καὶ
 τῷ Ἀστυάγει προσφέροντα.

Σελ. 305, στ. 3, Κράματος.] Σημείωσαι τὴν λέξιν, Κρά-
 μα, ἀπ' αὐτῶν ἤδη τῶν τοῦ Πλουτάρχου χρόνων συνωνύμως
 τῷ, Οἶνος, ἐκλαμβάνεσθαι ἀρξαμένην· οὗτος γὰρ (Ἰγυειν.
 παραγγέλμ.) τάδε φησὶ, « Τὸ κράμα, καίτοι ὕδατος μετ-
 » ἔχον πλείονος, οἶνον καλοῦμεν ». ἐντεῦθεν ὀρμηθεῖσα ἡ συν-
 ἤθεια Κράσιν, Φηλυκῶς, ἐκάλεσε πρῶτον τὸν οἶνον, ἔπειτα
 χυδαίσασα τὴν λέξιν ἐπὶ πλεον, Κρασίον, καὶ, Κρασιν, ὑπο-
 κοριστικῶς καὶ οὐδετέρως ὠνόμασεν, οἶονεὶ Κρασίδιον (ὡς Λεξί-
 διον καὶ Πολίδιον παρὰ τὸ Λέξις καὶ Πόλις). — Στ. 6, Ἐκ
 Θατέρων.] Ἄμεινον γράφειν, Ἐκ Θατέρου, ὃ ἐστίν, Ἐκ τοῦ
 ἐτέρου μέρους· σύλοικον γὰρ τὸ Θατέρων. — Στ. 9, Καί τι
 καὶ πρὸς.] Προσέλαβον τὸν δεύτερον, Καί, ἐκ τῶν ΔΑ506.
 Στ. 18, Εἰ δὲ ἐπιμένοι. . . οὐ χαιρήσει.] Ἐν τῇ Β γράφεται,
 Ἐπιμένεις· ἐν ταῖς ΑΑ Ἐπιμένει· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ παρὰ τοῦτο
 καὶ, Ἐπιμένοι, ὃ καὶ προειλόμην. τὸ δὲ Χαρίση (ἀνθ' οὗ ἐν
 τῇ Β ἐμφέρεται, Χαρήση), ἔτρεψα εἰς τὸ, Χαιρήσει. ὡσαύτως
 καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 316) εὐρήσομεν τὸ, Χαιρήσετε, συγ-
 κεχυμένον μετὰ τοῦ, Χαρίσετε. — Στ. 20, Συμβουλεύοι.]
 Αἰ ΚΑ καὶ ΑΑ, Συμβουλεύω, πρωτοπροσωπικῶς. — Στ. 23,
 Τοιαῦτα ἐκεῖνος μὲν.] Οὕτως αἰ ΑΑ τὸν Μὲν μετὰ τὸ,
 Ἐκεῖνος· ἡ δὲ Β πρὸ τοῦ Τοιαῦτα τίθησι.

Σελ. 306, στ. 6, Ἀρχαιοινοχόοις.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ· καὶ
 γὰρ καὶ ἀνωτέρω (σελ. 296), Ἀρχαιοινοχόον ἐκάλεσε τὸν
 Ἀχαιμένην. — Στ. 11, Διότι καὶ κακῶς ποιοῦντες.] Ἀντί-
 κειται τῷ, Καλῶς ποιοῦντες, περὶ οὗ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ.

59) εἰρήκαμεν. ἀντὶ δὲ τοῦ, Διότι καὶ, ἐν ταῖς ΚΑ γράφεται, Διότι γε. — Στ. 17, Καὶ περὶ μὲν τούτων δεύτερος λόγος.] Ἀριστοφάνης (Ὀρνιθ. 336),

Πρὸς μὲν οὖν τὸν ὄρνιν ἡμῖν ἔστιν ὕστερος λόγος.

Στ. 21, Παίαν μνηστὴν, ὧ τέκνον.] Ἐμπαθῶς τε καὶ γραφικῶς ἀμα διατετύπωται τοῦ γραϊδίου ἢ ἀπόκρισις.

Σελ. 307, στ. 1, Ἐαυτοῦ.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ἐμαυτοῦ. εἰρήκαμεν δὲ (σελ. 45) περὶ τῆς τριπροσωπικῆς ἐκδοχῆς τοῦ, Ἐαυτοῦ. — Στ. 8, Λαμπρὰς αὐτῆς Ἐράμιμος.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΛΑ, μετὰ τῆς ἀντανυμίας. — Στ. 14, Γάμους αὐτῶν.] Περιέγραφα τὸν, Τε, ὃν οὐδὲ ἡ Β ἔχει. — Στ. 16, Ἄλλην συνοικεῖν ἀντὶ ταύτης ἐπήγγελτο.] Οὕτω διώρθωκα τὸ χαρίον, λαβὼν τὸ, Ἄλλην, ἐκ τῶν ΚΑ, ἐν αἷς διωλῆ φέρεται γραφῇ, Ἄλλην συνοικεῖν εἶναι ἐπήγγελτο (δίχα τοῦ, Ἀντὶ ταύτης), καὶ, Ἄλλη συνοικεῖν εἶναι ἀντὶ τῆς σῆς ἐπήγγελλετο. ἐνδέχεται μῦθοι καὶ ἑτέρως διορθοῦν, Ἄλλη συνοικεῖν ἀντὶ ταύτης ἐπήγγελτο, τοῦ, Ἐπήγγελτο, οὐ μέσως, ἀλλὰ παθητικῶς τυνικαῦτα λαμβανομένου. — Στ. 18, Ἐγὼ, ἔφθ, πικροτάτους θῆσω σύμψαντας.] Εἰρήκαμεν καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 192) περὶ τοῦ, Πικροτάτος ἑνταῦθα δὲ παρωδεῖ τὸ τοῦ Εὐριπίδου (Μηδ. 399),

Πικρὸς δ' ἰχάσθαι καὶ λυγροὺς θῆσω γάμους.

τούτα δὲ πρὸ τοῦ Ἡλιοδώρου ὁ χαριέστατος Ἀριστοφάνης, Εὐριπίδου καταμωκώμενος, οὕτω παρωδήκει (Ὀρν. 1045),

Πικρὸς ἰχάσθαι τήμερον δεῖξαι γάμους.

Στ. 21, Κακοῦσθαί με κατ' ἀγρόν που συμπεσόντα ἀπάγγελλε.] Λείπει τὸ, Που, ἐκ τῆς Β. ὁ δὲ Βερνάρδος, ἐκ ταῖς εἰς τὸν Νόκτον σημειώσεις (Τόμ. Β, σελ. 324), οὕτω διορθοῦν ἐπεβάλετο τὸ χαρίον, «Κακοῦσθαί με κατ' ἀγρόν που συμπεσόντα τα ἀπάγγελλε», παραπροξύνων μὲν τὸ, Συμπεσόντα (πλὴν εἰ μὴ τυπογραφικῶς ἡμάρτηται), τὸ δὲ προστιθέμενον Τα, διὰ τοῦ Τινά, ἰξηγούμενος. τὶ δ' ἐξούλετο αὐτῷ ἢ βάρβαρος αὐτῇ καὶ ἀδιανόητος διόρθωσις, Οἰδίποδος ἀν' ἀέθριε φράσητος. ἴσως μὲν οὖν ἐκδικτέον καταχρηστικώτερον ἀντὶ τοῦ νοσήσαντα τὸ Συμπεσόντα, ὧ δρόντως καὶ τῇ χρήσει τῶν ἰατρῶν καταλλήλως ἐπὶ τοῦ σωματικοῦ ἰσχυρασμοῦ

καὶ τῆς τοῦ ὄγκου καθαιρέσεως, ἀντιδιεσταλμένως πρὸς τὴν εὐεξίαν, ἐχρήσατο Πλούταρχος (περὶ πολυπραγμ. § 2) « Οὕτως ἐμπαδῶς ἔσχεν (Ἀρίστιππος), ὥστε τῷ σώματι π συμπεσεῖν, καὶ γενέσθαι παντάπασιν ὠχρὸς καὶ ἰσχυρὸς ». ἐνδέχεται δὲ καὶ τοῖς ἀντιγράψασιν ἡμαρτῆσθαι τὸ συμπεσόντα, ἢ καὶ τὸν Ἠλιόδωρον τῷ συνθέτῳ χρῆσασθαι ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ Πισόντα, τούτῳ δὲ, ἀντὶ τοῦ εἰς κλίνην πεσόντα διὰ τὴν κάκωσιν, ἤγουν τὴν ἀρρώστιαν, ὡς καὶ ὁ Λ ἐξέδεξάτο, οὐκ ἀντὶ τοῦ, Τραυματισθέντα ἐκ πτώματος, ὡς ἐξέφρασεν ὁ Α, *Dicetes que je me suis blessé d'une cheute, n'estant allé esbaatre aux champs*. ὅτι δὲ τὸ Πίπτειν εἰς κλίνην, ὅπερ σώζεται καὶ ἐν τῇ συνήθειᾳ (φαμὲν γὰρ, Ἐπεσε νὰ κοιμηθῆ), οὐκ ἠλλοτριώται τῆς ἀρχαίας φωνῆς δηλοῖ μὲν καὶ τὸ σύνθετον, Κλινοπετής, ἀπ' οὗ ἡ συνήθεια προεῖλετο τὸ Κατάκλιτος (καὶ οὐ Κατάκειτος, ὡς ἐμφέρεται ἐν τῷ ὀλίγοις ἔτεσι πρόσθεν ἐκδοθέντι τριγλώσσῳ λεξικῷ), δηλοῖ δὲ καὶ ἡ τῶν δοκίμων χρῆσις, τοῦτο μὲν Αἰσχύλου λέγοντος (Ἀγαμέμν. 577),

..... Ἔυτε πόντος ἐν μεσημβριναῖς
Κοίταις ἀκύμων ἠνέμοις εὐδοί πισάι,

τοῦτο δὲ Εὐριπίδου (Ἐκάβ. 927),

Ἐπιδήμιος ὡς πίσσιμι εἰς εὐάν.

καὶ Ἀριστοφάνης δὲ εἴτε παρωδῶν, εἴτε καὶ ζηλώσας ἄλλως τὸν Εὐριπίδην, εἶρηκε (Θισμοφ. 1122),

Πισεῖν εἰς εὐάν καὶ γαρούλιον λέχος.

ἡ αὐτὴ δὲ συνήθεια καὶ Πλαγιάζω, ἀμεταβάτως λέγει ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, διὰ τὸ πλαγίους ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀνακλίγεσθαι τοὺς καθευδόντας· ὅθεν καὶ ὁ Λουκιανὸς εἰρηκέπου (Συμποσ. ἢ Λαπίδ. § 47), « Ἐπεὶ ἀπαξ καταβαλὼν » ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης ΠΛΑΓΙΪΩΣ ἐκάθευδε ». — Στ. 24, Μόνη.] Ἐν τῇ Β, Μόνον, καὶ τεθειμένον μετὰ τὸ, Ταῦτα· ἐν δὲ ταῖς ΑΑ γράφεται ἐκ περιττοῦ, Μόνη τῇ ἐμῇ ταῦτα μόνον.

Σελ. 508, στ. 1, Εἰ γὰρ φιλοῖν, καθάπερ Δ'Η ΚΑ'Ι ΝΥ'Ν, Ε'Ι καὶ συγκαθεύδοι κ. τ. λ.] Ἠμάρτηται πάντως ἡ τοῦ χωρίου γράφῃ, καθίπερ οὕτως ἔχουσα παρὰ πᾶσι πλήν τῆς Β, ἐξ ἧς λείπει μόνον τὸ Δὴ μόνον. ὁ Α, παραμυθού-

μενος τὸ δυσνόητον, παρέφρασεν, ὡς εἶπερ ἐγγέγραπτο, Εἰ γὰρ φιλοίη, καθάπερ δὴ καὶ νῦν ποιήσει κ. τ. λ. ὁ δὲ νοῦς τῆς αὐτοῦ μεταφράσεως οὗτος, Εἰ περιέβαλλε καὶ ἐφίλει τὴν Χαρίκλειαν, καὶ συνεκάθευδεν αὐτῇ ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ (καθάπερ ποιήσει νῦν ἕνεκα τοῦ ἐξαπατῆσαί με), δῆλον ὅτι μνηστὴ αὐτοῦ καὶ οὐκ ἀδελφὴ ἐστίν. ὁ δὲ Α τὴν ῥῆσιν ὅλην ἐρωτηματικῶς, ἢ ὡς ἐρωτηματικῶς, ἐξεδέξατο οὕτως, Εἰ γὰρ καὶ περιβάλλει, καὶ φιλεῖ, καὶ συγκαθεύδει, καθάπερ ποιεῖ νῦν, μὴ παρὰ ταῦτα δῆλον ἐστίν ὅτι μνηστὴ αὐτοῦ καὶ οὐκ ἀδελφὴ; ἴσως ἐγγέγραπτο τὴν ἀρχὴν ὡδί πως, Εἰ γὰρ περιβάλλοι, εἰ γὰρ φιλοίη, καθάπερ ΔΙΚΑΙΟΝ ΝΥΜΦΗΝ, ἢ καὶ συγκαθεύδοι κ. τ. λ. ὁ δὲ νοῦς, οὕτω παραφράζουσι, γενήσεται πρόδηλος, Εἰ γὰρ ἐώρων αὐτὸν περιβάλλοντα, φιλοῦντα, καθάπερ ἐστὶ δίκαιον, τουτέστι καθὰ νενομίσθαι ποιεῖν τοὺς μνηστήρας, ὅταν συνῶσι ταῖς νύμφαις, ἢ καὶ συγκαθεύδοντα, καθαρὸν ἂν εἶχον ἔλεγχον τοῦ μνηστῆ αὐτοῦ καὶ οὐκ ἀδελφὴν εἶναι τὴν Χαρίκλειαν· ἀλλ' οὐδὲν τούτων ποιεῖ, δηλονότι διὰ τὸ ἀδελφὴν αὐτοῦ εἶναι. — Στ. 7, Μή τι γε.] Διωρθωσάμην καὶ πάλιν τὸ ἡμαρτημένον, Μή τοι γε.

Βιβλίῳ Η, Σελ. 309, στ. 5, Ἀμνηχανίαν.] Ἴσως παρελείφθη τὸ, Κατέστησεν, ἢ ἄλλο τι ἰσοδύναμον ῥῆμα, ἵνα ἢ εἰς πᾶσαν ἀμνηχανίαν κατέστησε, τὸν Ὀροονδάτην δηλονότι χωρὶς εἰ μὴ τις ἀρκοῦν οἴοιτο τὸ ἐχόμενον, Κατινάγκαζεν. — Στ. 8, Ἐγὰρ πόλις αἰ Φίλας.] Ὀρθῶς γεωγραφεῖ τὰ κατὰ τὰς Φίλας καὶ Στράβων γὰρ (ΙΖ, σελ. 818) μικρὸν ἐπάνω τοῦ μικροῦ Καταρράκτου τὰς Φίλας εἶναι φησὶ, σταδίους ὁμοῦ τε ἑκατὸν ἀπεχούσας Συήνης, κοινὴν κατοικίαν Αἰθιοπῶν τε καὶ Αἰγυπτίων. ὁ δὲ Στέφανος (περὶ Πόλ.), Φίλαν, ἐνικῶς αὐτὰς ὀνομάζει. Βοχάρτος δὲ (Ἱερ. Γεωγραφ. Μερ. Α, Εἰβλ. Δ, κεφ. κς') τὸ ὄνομα Φίλας, ἢ Φίλαν, ἐπιχώριον εἶναι βούλεται Αἰθιοπῶν παρὰ τὸ Φιλ, ὃ παρὰ τοῖς πλείστοις τῶν Ἀσιανῶν καὶ Λιβύων ἔθνεσιν, Ἐλέφαντα σημαίνει· εἶναι τε τὰς Φίλας ἐξελληνιζομένας, Ἐλεφαντίνην, οὐ τὴν αὐτὴν ἀλλ' ὁμώνυμον τῇ ἐτέρᾳ Ἐλεφαντίνῃ πόλιν. προσσημειωτέον δὲ τοῖς εἰρημένοις περὶ τῶν Φιλῶν, ὡς Ἡλιόδωρος,

Ἰώρος, κατοικεῖσθαι ταύτας ὑπὸ φυγάδων Αἰγυπτίων λέγων, ἔοικέ πως συγγέειν τῇ ἰδίως οὕτω καλουμένη Νήσῳ τῶν φυγάδων, μικρὸν ὑπὲρ τῆς Μερῆς κειμένη, ἣν εἶχον οἱ Αἰγυπτίων φυγάδες οἱ ἀποστάντες ἐπὶ (γρ. ἀπὸ) Φαμμιτίχου, καθά φησι Στράβων (Α, 118, 15, 770 καὶ ΙΖ, 786). Ἡρόδοτος δὲ τοὺς ἀποστάντας ἀπὸ Φαμμιτίχου, οὓς αὐτομόλους ἰδίως ὀνομάζει, ἀπέχειν φησὶ (Β. λ') τῆς Μερῆς ὄδον ἡμερῶν ἕξ καὶ πενήκοντα. — Στ. 17, Ἐαυτοῖς.] Διόρθωκα τὸ, Ἐαυτοὺς, τρέψας εἰς τὸ, Ἐαυτοῖς, διὰ τὸ, Προσνέμειν.

Σελ. 310, στ. 5, Ἐξήτει μὲν καὶ τὰς Φίλας, ἐξήτει δὲ καὶ τὰ σμαράγδεια μέταλλα.] Οὕτως αἱ ΚΑ, αἷς κατηκολούθησαν ὁ Λ, Α, καὶ Μ. μνημονεύει δὲ τῶν σμαραγδίων τούτων μετάλλων καὶ Ὀλυμπιόδωρος (Φωτ. Κωδ. π'), παρὰ τούτους τοὺς τόπους (τὰς Φίλας καὶ τὴν Συήνην) σμαράγδου μέταλλα εἶναι πυθέσθαι φάσκων, ἐξ ὧν τοῖς Αἰγυπτίων βασιλεῦσιν ἡ σμαράγδος ἐπλεόναζε. — Στ. 8, Προφθῆναι.] Αἱ ΑΑ, Προοφθῆναι. — Στ. 11, Στρατείας.] Ἄμεινον ἴσως ἐνταῦθα γράφειν, Στρατιᾶς ὁ Στρατιὰ μὲν γὰρ ἐστὶν αὐτὸς ὁ Στρατὸς, Στρατεία δὲ, ἡ ἐξόρμησις τοῦ στρατοῦ, καθὰ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς δηλώσομεν. — Στ. 13, φρουροῖς.] Αἱ ΚΑ, Φρουραῖς αἱ δὲ ΑΑ, Φρουρᾶς. — Στ. 14, Καὶ φιλίας.] Ἐξεῖλον τὸν διαζευκτικὸν, ὃν παρέλιπον καὶ οἱ μεταφράσαντες. — Στ. 21, Πεπυσμένον.] Οὕτως αἱ ΔΑ 634, αἷς κατηκολούθησε καὶ ὁ Μ. καὶ οἱ μεταφράσαντες δὲ τοῦτο ἠρμήνευσαν. — Στ. 24, Γεγόνου.] Ἐκ τῶν ΚΑ, ἐν αἷς καὶ ἑτέρα γραφῇ, Ἐγεγόνου, φέρεται.

Σελ. 311, στ. 6, Τῆς βασιλείας αὐλῆς.] Ἄμεινον γράφω, Τῆς βασιλείου αὐλῆς, ἢ γοῦν τῆς βασιλέως αὐλῆς, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 346), ἥς γραφῆς ἢ ἐν ταῖς ΔΑ 12, Τῆς αὐλῆς βασιλέως, τῇ τάξει μόνη διαφέρει. — Στ. 16, Νεανίου κ. τ. λ.] Τὸ, Νεανίου, παρείληφα ἐκ τῶν ΑΑ. τὸ δὲ ἐχόμενον Προαχθῆναι, ἔτρεψα εἰς τὸ Πραχθῆναι, ὀρμηθεὶς ἀπὸ τοῦ προηγησαμένου, Πέπρακται. — Στ. 18, Προαρπάζων.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Προαρπάζων. — Στ. 23, Ἐνεγκῶν.] Εἰς τοῦτο ἔτρεψα τὸ, Ἐξενεγκῶν, ὅπερ ἀνοίκειον

ὅλως τοῦ προκειμένου χωρίου. — Στ. 25, Ἐνεπεπλήκει, καὶ ὅλως.] Ἐκ τῶν ΔΑ481, τὸ ὅλως, ἐν αἷς καὶ Ἐμπεπλήκει, ἀντὶ τοῦ, Ἐνεπεπλήκει, φέρεται.

Σελ. 312, σλ. 1, Ἐξήγε.] Καὶ τοῦτο ἐκ τῶν ΔΑ481. κακῶς ἐνταῦθα τὸ ἡμαρτημένον Ἐξήει, εἰς τὸ, Ἐξήπει, τρέπειν παρῆνει τις τῶν Κριτικῶν (Πρακτ. τῆς Ῥηνοπεραίας Ἀκαδημ. Τομ. Α, σελ. 100). — Στ. 5, Μικρά.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ· συνυπακουστέον δὲ τὸ, Πράγματα, ἢ τι τοιοῦτον. — Στ. 15, Τῶν πεπιστευμένων εὐνούχων.] Σημείωσα τὴν μετοχὴν ἐπιθετικῶς λαμβανομένην ἀντὶ τοῦ, Πιστῶν, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ φαῖμεν ἂν, Προσκαλέσας ἕνα ἀπὸ τοὺς ἐμπιστευμένους εὐνούχους. τὸ δὲ τοῦ εὐνούχου ὄνομα, Βαγῶας, ἐνταῦθα μὲν ὡς κύριον τέθειται, καθὰ καὶ παρὰ τῷ Πλουτάρχῳ, καὶ παρ' ἄλλοις, εὐνούχους ἔστιν εὐρεῖν τῷ αὐτῷ ταύτῳ καλουμένους ὀνόματι· εἶκος δὲ ποτ' αὐτὸ καὶ προσηγορικῶς κοινὸν πᾶσι τοῖς Εὐνούχοις ὑπάρξαι παρὰ τοῖς Πέρσαις, ὡς φησι Πλίνιος (II, δ'), *Bagou: ita enim vocant perasos*. — Στ. 20, Γράμματα.] Οὕτω διώρθωκα, διὰ τὸν ἐχόμενον ἐπιμερισμὸν, « Τὸ μὲν . . . πρὸς δὲ ».

Σελ. 313, σλ. 8, Ἀφαιρισόμενος.] Ἐν ταῖς ΔΑ127 γράφεται, Ἀφαιρεθπόμενος, ὃ προκρίνει Δορβίλλος, ἐπιλαθόμενος, ὡς ἔοικεν, ὅτι τῶν Ἀττικῶν ἔστι τὸ τοῖς μέσοις μέλλουσιν ἀντὶ τῶν παθητικῶν χρῆσθαι. εἰς δέον δὲ παρεσημείωσατο τὸν Δ ἐνταῦθα ἀνεγνωκέναι ἡμαρτημένως, Τῆς χάρας ἀφαιρισόμενος, ἀντὶ τοῦ, Τῆς δορᾶς ἀφαιρισόμενος. — Στ. 13, Ὀροονδάτης.] Ἐν τῇ Β, Ὀροονδάτης αὐτός· ἴσως οὐ κακῶς ἔχει γὰρ τὴν ἀναφορὰν εἰς τὸ προηγούμενον, Ἐξώρμισαν, ὡσανεὶ ἔλεγεν, Ἐξώρμισεν αὐμόνον ὁ Βαγῶας, ἀλλὰ καὶ Ὀροονδάτης αὐτός. — Στ. 23, Ἐν ἡμέραις ταῖς τεταγμέναις.] Ταῖς ἐπιτὰ δηλονότι, ὧν ἐμνήσθη ἀνωτέρω (σελ. 274). — Στ. 25, Ὅτε δὲ παραιτεῖσθαι καὶ τοῖς θύραθεν κ. τ. λ.] Τουτέστιν, ὅτε δὲ καὶ τοῖς θύραθεν, ἤγουν τοῖς ἐργουμένοις τέως, διὰ τὴν κηδείαν (σελ. 274), τοῦ ἱεροῦ, συχωρεῖσθαι τὴν εἰς αὐτὸ εἴσοδον διετέτακτο ὑπὸ τοῦ προφητικῆς νόμου, καὶ ὁ μὲν νοῦς τοιοῦτος· τὴν δὲ κατὰ δολικὴν γραφὴν, Τοῖς θύραθεν, τρεπτίαν ἴσως εἰς τὰ, Τοῖς θύραθεν.

Σελ. 314, στ. 3, 'Εξήτει.] Εἰς τὸ 'Εξήτει κἀνθαῦθα τρέπει
 ὁ Μ τὸ, 'Εξήτει. παραπλησίως δὲ διώρθου τὸ χωρίον πρὸ αὐτοῦ
 καὶ ἕτερός τις τῶν Κριτικῶν (Πρακτ. τῆς Ῥηνοπεραίας Ἀκα-
 δαμ. Τόμ. Α, σελ. 99), οὐ μόντοι δοκεῖ ἀναγκαῖον ἐνταῦθα
 τὸ 'Εξήτει, ὡς ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 310). τῶν δὲ ἐχομέ-
 νων, Νέους ξένους, θάτερον ὁποῦτερον οὖν παρέλκειν οἶεται ὁ
 Μ. — Στ. 10, Νεῶ.] Ἀπεκατέστησα τὸν Ἀττικισμὸν τῆς
 λέξεως, ᾧ χαίρει ὁ Ἡλιόδωρος. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου, Ἀπηγο-
 ρευτο, ἐν ταῖς ΚΑ γράφεται, Ἀπηγορεύετο. — Στ. 11,
 Τὴν αὐτὸς αὐτοῦ.] Καὶ τοῦτο τῶν Ἀττικῶν, τὸ ὑπερβιβά-
 ζειν τῆς ἀντωνυμίας τὸ ἄρθρον. αὐτίκα Σοφοκλῆς (Οἰδ. Κολ.
 929),

Σὺ δ' ἀξίαν οὐκ οὔσαν αἰσχύρεις πόλιν
 Τὴν αὐτὸς αὐτοῦ.....

Στ. 23, Ὡν εἰς τὴν σύλληψιν κ. τ. λ.] Ἦγον, ἥς ἀνα-
 κομιδῆς τοῦ ἰδίου γένους, καὶ εἰς τὴν πατρίδα ἀποκαταστά-
 σεως, συλλήπτωρα καὶ συμβουθὸν ἐμὲ καταλέλοιπεν ὁ πατήρ.

Σελ. 315, στ. 3, Μεθ' ἡμῶν ὄν φαίνεται.] Ἄπαντες,
 Μεθ' ἡμῶν ἂν φαίνηται, πλὴν τοῦ πέμπτου ἐκδότου καὶ τοῦ
 Μ, οἱ γράφουσιν, οὐκ οἶδ' ὅθεν λαβόντες, Μεθ' ἡμῶν ἂν
 φαίνεται. εἴτε μόντοι καθ' ὑποτακτικὴν, φαίνηται, εἴτε
 καθ' ὀριστικὴν ἔγκλισιν, φαίνεται, ἀναγιγνώσκεις, ἢ τοῦ
 Ἄν σύνταξις σολοικισμοῦ οὐκ ἀπήλλακται. γραπτότεον οὔν,
 ὡς διώρθωκα. Μεθ' ἡμῶν ὄν φαίνεται, ἢ γοῦν, Μεθ' ἡμῶν
 ἂν φαίνοιτο. — Στ. 13, Βούλημα.] Αἱ ΑΑ, Βούλημα. —
 Στ. 14, Ἡ τῶν ὀνομάτων ἀξίωσις.] Ψυχρῶς πάνυ καὶ κακο-
 ζήλως παρῴθησε τὸν Θουκυδίδην· ἐκεῖνος μὲν γάρ, τὰ ἐκ τῶν
 κατὰ τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις στάσεων κακὰ διηγούμενος, καὶ
 τοῦτο πρὸς τοῖς ἄλλοις προστίθησιν (Γ, πβ'), ὅτι ἐξαγριω-
 θέντες οἱ ἄνθρωποι τοῖς κακοῖς, καὶ αὐτὴν τὴν τῶν ὀνομά-
 των ἀξίωσιν, τουτέστι τὴν δύναμιν, μετέβαλον, ἐπδεχόμε-
 νοι τὰς λέξεις, οὐκ ἐφ' ἧς ἐτελεύτατο σημασίας, ἀλλ' ὡς αὐτὰ
 δίκαιον ἔκρινον· « Ἐσταδίαζέ τε οὔν τὰ τῶν πόλεων, καὶ τὰ
 » ἐφυστέρίζοντ' αὐτῶν πύσσει τῶν προγενομένων, πολὺ ἐπέφερε τὴν
 » ὑπερβολὴν τοῦ καινοῦσθαι τὰς διανοίας, τῶν τ' ἐπιχειρήσεων.
 » περιτεχνήσει, καὶ τῶν τιμωριῶν ἀτοπία. καὶ τὴν εἰωθυῖαν

» ΑΞΙΩΣΙΝ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ εἰς τὰ ἔργα ἀντήλλαξαν τῇ
 » δικαιοῦσαι. τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος, ἀνδρία φιλέταιρος ἐνο-
 » μίσθη· μέλλησις δὲ προμηθεὺς δειλία εὐπρεπής· τὸ δὲ σω-
 » φρον τοῦ ἀνάνδρου πρόσχημα κ. τ. λ. »· ἐξ ὧν δῆλον ὅτι
 Θουκυδίδης κακὸν οἶεται, καὶ κακὸν μέγιστον, τὸ ἀνταλλάσ-
 σειν τὴν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων, εἰκότως· εἰ γὰρ καὶ τὰ σῦκα,
 σῦκα λέγειν, καὶ τὴν σκάφην, σκάφην, χρὴ τοὺς ἀλλήλων
 συνήσοντας καὶ μετ' ἀλλήλων βιωσομένους, ἥπου τοῦ παν-
 τὸς ἀξίον, τῶν τὰς ἀρετὰς ἢ κακίας δηλούντων ὀνομάτων
 τὴν ἀξίωσιν τρεῖν ἀπαράλλακτον. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος τού-
 ναίτιον ἔοικε λέγειν ἐπὶ τοῦ προκειμένου χωρίου, φάσκων,
 ὅτι εἰρήνην καὶ πόλεμον οὐχ ἢ τῶν ὀνομάτων ἀξιώσεις, ἀλλ'
 ἢ τῶν χρωμένων διάταξις ἀληθέστερον γνωρίζειν πέφυκε.
 τὸ μὲν γὰρ τῆς Εἰρήνης ὄνομα, φιλίας ἀξίωσιν ἔχει, καὶ τοὺς
 εἰρήνην συνθεμένους, φιλικῶς ἀλλήλοις προσφέρεσθαι δεῖν
 ὑπαγορεύει· τὸ δὲ τοῦ Πολέμου ἔχθραν σημαίνει, καὶ τοὺς
 πολεμοῦντας ἀλλήλοις, εἰκὸς καὶ κατ' ἔχθος ἅπαντα λέγειν
 τε καὶ πράττειν τὸ πρὸς ἀλλήλους. καὶ ἢ μὲν Ἀρσάκη ἐν εἰρήνῃ
 οὔσα μετὰ τῶν Βησσαίων, καὶ πολέμου νόμῳ, τοῦ καταλυθέν-
 τος ἤδη, τὸν Θεαγένην ὡς αὐτῇ προσήκοντα κατέχειν πειρω-
 μένη, ἀντήλλαξε τὴν τῶν ὀνομάτων ἀξίωσιν, εἰκότως· τύραν-
 νος γὰρ ἦν καὶ βάρβαρος. ὁ δὲ Θύαμις τὸν μηδὲν αὐτῇ προσ-
 ἴκοντα παρ' αὐτῆς ἐξαιτούμενος ἐν εἰρήνῃ, τῆς τῶν ὀνομάτων
 ἀξιώσεως ὤφειλε μάλιστα προϊστασθαι, καὶ ταύτην προβάλλ-
 εσθαι. ὅτι δὲ Ἡλιόδωρος ἠτύχησε περὶ τὴν τοῦ Θουκυδίδου
 μίμησιν, δῆλον μάλιστα γενήσεται παραθεμένοις τὰ τοῦ
 Πλουτάρχου, ὃς αὐτὰ ταῦτα τὰ τῷ Θουκυδίδῃ περὶ τῶν ἀν-
 αλλασσόντων τὴν τῶν ὀνομάτων ἀξίωσιν εἰρημένα προσφυῶς
 ἅμα τε καὶ φιλοσόφως ἐπὶ τοὺς ἐπιτρίπτους κόλακας μετένεγ-
 κεν, οὕτωςι λέγων (Πῶς ἂν τις διακρίν. τὸν Κόλ. τοῦ φίλ. §
 18), « Ἐν μὲν γὰρ ταῖς στάσεσι καὶ τοῖς πολέμοις ὁ Θουκυ-
 » δίδης φησὶν, ὅτι τὴν εἰωθυῖαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων εἰς
 » τὰ ἔργα ἀντήλλαξαν τῇ δικαιοῦσαι . . . ἐν δὲ ταῖς κολα-
 » κείαις ὁρᾶν χρὴ καὶ παραφυλάττειν, ἀσωτίαν μὲν, ἐλευθε-
 » ριότητα καλουμένην, καὶ δειλίαν, ἀσφάλειαν· ἐμπληξίαν
 » δὲ, ὀξύτητα, μικρολογίαν δὲ, σωφροσύνην κ. τ. λ. »· καὶ

ταῦτα μὲν ὁ Πλούταρχος, ἀμείνω μακρῶ καὶ βιωφελέστερα τῆς Ἡλιοδώρου παρωδίας· ἡμεῖς δὲ ἐπὶ τὰ ἐξῆς μεταβῶμεν. Στ. 25, Ὁ μὲν ἀγνοούμενος, ὀκνηρότερος, ὁ δὲ πεφωραμένος, θρασύτερος.] Παρεμβεβλήσθαι τοῦθ' ὅλον ἔοικεν, ἢ καὶ ὡς ἑρμηνεία τοῖς προηγησαμένοις προσγεγράφθαι, ὑπὸ ψυχροῦ τινος καὶ ἀπειροκάλου Γραμματικοῦ.

Σελ. 316, στ. 13, Πρὸς ταῦτα ῥητόρευε κ. τ. λ.] Τῆς Σοφοκλέους μούσης ἀπόζει ταῦτα· οὕτω γὰρ ἐκεῖνος (Οἰδ. Τυρ. 343),

.....Πρὸς τὰδ', εἰ θέλεις,
Θυμοῦ δι' ὀργῆς, ἥτις ἀγριωτάτη.

καὶ αὖθις (426),

Πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα καὶ τὸν μὸν στόμα
Προπηλάκιζε.....

Στ. 16, Τούτων ἕκαστος ποιούμενος.] Ὁ Λ ἔοικεν ἀντὶ τοῦ, Ἐκαστος, ἀνεγνωκέναι, Ἐκαστον, ὃ καὶ ἀμείνον· ὁ γὰρ νοῦς, Ποιούμενος τὸ ἴδιον βούλημα ἕκαστον τούτων τῶν προειρημένων δικαίων, πρεπόντων, συμφερόντων, τουτέστι, Πᾶν ὃ, τι βούλῃσαι, δίκαιον πρέπον καὶ συμφέρον ἡγούμενος.—Στ. 24, Μίαν ὄρᾳ προφητείαν ἔρωσ κ.τ.λ.] Ἀντὶ τοῦ Ἐρωσ, ἐν ταῖς ΚΑ γράφεται, Ἐρωτος· καὶ ἴσως ἦν ἡ ἀρχαία γραφή, Μίαν ὄρᾳ προφητείαν, ἔρωτος τὴν ἐπιτυχίαν.

Σελ. 317, σλ. 11, Ὑλη.] Ἐτρεψα τὴν παρὰ πᾶσιν ὀνομαστικὴν εἰς τὴν δοτικὴν, ἣν ἐξέφρασε καὶ ὁ Α. — Στ. 17, Διαταράττει.] Ἐν τῇ Β, Καταράττει. — Στ. 18, Πέπυσται.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Πεπίσθηται. ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, Πεπίστευται. Στ. 20, Ὅς νῦν μινυτὴς ὡς κ.τ.λ.] Προσέθηκα τὸ, Μινυτὴς, ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ, ἐν αἷς ἡμαρτημένως γράφεται, Οὐχὶ μινυτὴς. — Στ. 21, Ἄπιστα.] Παρείληφα τοῦ Καντέρου τὴν εἴτε γραφὴν εἴτε διόρθωσιν. ὁ δὲ νοῦς, Ἡ πείσει Ὀροονδάτην Ἀχαιμένης ἀληθῆ εἶναι τὰ ὑπὸ αὐτοῦ κατηγορούμενά μου, ἢ γοῦν εἰς ὑπόνοιαν αὐτὸν ἐμβαλεῖ τοῦ μὴ πάντως ἄπιστα εἶναι, τουτέστι τοῦ ἐνδέχεσθαι καὶ ἀληθῆ εἶναι· ἔστι γὰρ τι μέσον ἀπιστίας καὶ πίστεως, ἐφ' οὗ σαλεύει πολλάκις ὁ λογισμὸς δισταζῶν. τοιοῦτόν τι βούλῃσαι καὶ Φιλόστρατος ἐν τῇ ΙΑ τῶν ἐπιστολῶν, λέγων, « Καὶ γενοῦ περὶ αὐτὸν οἶον εἰκὸς ἢ τὸν

» πεπεισμένον, ἢ τὸν μὴ ἀπιστοῦντα ». — Στ. 22, Μία Θεραπείαν καὶ δάκρυον Ἀρσάκεον κ. τ. λ.] Ἐν τῇ Β, Μία Θεραπεία, καὶ δάκρυον Ἀρσάκης. καὶ παρέλαβον ἂν τὸ, Ἀρσάκης, εἰ μὴ καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 61), Δακρύων Θεαγενείων, εἰρήκει. οὐκ ἀπειθᾶτως δὲ τὴν αὐτῆς παρουσίαν κατακρατήσειεν τῆς Ὀροονδάτου ὀργῆς προσδοκᾷ· τοῦτο γὰρ καὶ Πηλεὺς ὀνειδίζει τῷ Μενελάῳ ὡς μαλθακισθέντι ὑπὸ τῆς ὄψεως τῆς προδεδωκυίας αὐτὸν Ἑλένης (Εὐρυπιδ. Ἀνδρομ. 628),

Οὐκ ἔκτανες γυναῖκα χειρὶαν λαβῶν·
Ἄλλ', ὡς ἐσεῖδες μαστὸν, ἐκβαλὼν ξίφος,
Φίλημ' εἰδέξω, προδότιν αἰκάλλων κῆνα.

Στ. 25, Μεγάλην εἰς πειθῶ κ. τ. λ.] Αἰνιττεται τὸ τοῦ Εὐριπίδου (Ἰφιγ. ταύρ. 1053),

Ἄλλ' ἀντίαζε, καὶ λόγους πειστηρίους
Εὐρισκ' ἔχα τοι δύναιεν εἰς οἴκτον γαστή.

Σελ. 518, σφ. 3, Ἐντυχεῖν.] Οὕτως ἀφαντες, πλὴν τῆς Β, ἐν ἣ Ἐντυχεῖν γράφεται, ὅπερ ἀκονίος τοῦ Κ ἐχαράχθη ὑπὸ τοῦ τυπογράφου εἰς τὴν αὐτοῦ ἐκδοσιν. — Στ. 9, Ἡγνῶκας.] Οὕτω κατὰ παρακείμενον αἰ ΔΑ722.

Σελ. 529, σφ. 10, Λυπηῆσαι.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Λυπηθῆναι. Στ. 12, Ἐπεστραμμένον.] Τουτέστι, μετανενοηκότα. καὶ σημειῶσαι τὴν λέξιν, ὡς τῆς Γραφικῆς ἐχομένην ἰδέας· οἷόν ἐστι τὸ (Ἰωάν. ΙΒ, μ'), «Πεπώρωκεν αὐτῶν τὴν καρδίαν, ἵνα» μὴ. . . ἘΠΙΣΤΡΑΦῶΣΙ καὶ ἰάσωμαι αὐτούς ». — Στ. 15, Ἀπελπισθεῖς γὰρ ὁ ἔρωσ . . . εἰς τιμωρίαν.] Παράθετε τὴν βραχεῖαν ταύτην καὶ ἀληθῆ γνώμην (ἢ λείπει ἕκ τε τῆς Β καὶ τοῦ Α) τοῖς εἰρημένοις διὰ μακρῶν Ἀχιλλεῖ τῷ Τατίῳ (5, 19) περὶ τῆς αὐτῆς ταύτης ἀπογνώσεως τοῦ ἔρωτος, ἵν' ἔχῃ διακρίνειν αὐτοφυῆς κάλλος τοῦ μὴ τοιοῦτου.

Σελ. 520, σφ. 5, Ἐχοι.] Οὕτως αἰ ΚΑ. — Στ. 10, Λυπούσα.] Ἐκ τοῦ Λ καὶ τοῦ Α ἢ διόρθωσις, ἢν παρείληψε καὶ ὁ Μ. — Στ. 22, Ἄλλ' ἀπηγόρευτο καὶ αὐτῇ παρ' ἑλπίδας ἢ πείρα, συνεῖσα οἱ κακῶν ἦν.] Ἐν τῇ Β (ἢ κατηκολούθησεν ὁ Α) γράφεται καὶ στίζεται οὕτω, Ἄλλ' ἀπηγόρευτο, καὶ αὐτῇ παρ' ἑλπίδα τῇ πείρα συνεῖσα οἱ κακῶν ἦν· ἐν δὲ ταῖς ΔΑ

340, ἄλλ' ἀπηγορεύετο καὶ αὐτῇ παρ' ἐλπίδας ἢ προσβολῆ ὄπου, καὶ εἰς ποῖον μέρος ἢ πείρα κ. τ. λ. ταῦτα ὁ ἀχαθὸς ἡμῖν Δορβίλλος, καίπερ ἐσχάτης ἀπόζοντα βαρβαρότητος, ὡς οἰκεία τῷ Ἡλιοδώρῳ ἐγκρίνει, οὐ συνεῖς ὅτι εἰσὶν ἐπεξηγήσεις (ὡς ἡ συνήθεια ψυχαγωγίας καλεῖ), τὰ μὲν, Προσβολῆ, τοῦ, Πείρα, τὸ δὲ, Ὀπου καὶ εἰς ποῖον μέρος, τοῦ τοπι-κοῦ ἐπιρρήματος, Οἱ.

Σελ. 321, στ. 2, Ὡς παιχθεῖσα εἰς τὴν τοῦ ἔρωτος σύλληψιν.] Τουτέστιν, ὡς παιξάσης καὶ χλευασάσης αὐτὴν τῆς Κυβέλης, καὶ μὴ ἀληθῶς συλλαβομένης, ἤγουν βοηθιάσης αὐτῇ εἰς τὸν ἔρωτα. τοῦτο ὁ Λ οὐ συνῆκεν· ἐξέφρασε γὰρ *Territa* απορία *deprehensione*, ἀντὶ μὲν τοῦ, Παιχθεῖσα, ἀναγνωστέον εἶναι ὑπολαβῶν, Πτηθεῖσα, ἢ Πτήξασα, τὸ δὲ, Εἰς τὴν τοῦ ἔρωτος σύλληψιν, ἐκδεξάμενος ἀντὶ τοῦ, Ἐπὶ τῷ συλληφθῆκαί ἐρῶσα. — Στ. 6, Διαδύναμι.] ἐν ταῖς ΑΑ, Διαδραῖναι· ἴσως ἐξ ἑτέρας γραφῆς, ἢ ἐπεξηγήσεως, τῆς Διαδραῖναι. — Στ. 10, Ἄλλ' αἰὲ γίγνεται καὶ πλέον θρασύτερος.] Σύνταγμα τὸ, Αἰὲ, πρὸς τὸ, Καὶ πλέον. ἔστι δὲ, τὸ, Αἰὲ καὶ πλέον (ὃ καὶ, Αἰὲ καὶ μᾶλλον, λέγεται), τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ οὐκ ἀκόμψως λεγόμενον, Ὅσον ὑπάρχει περισσότερον. — Στ. 20, Ἐπιτείνουσα.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ἐπιτείνουσα. — Στ. 23, Τὸ ἀναιρεῖν δίχα κρίσεως . . . ἀπηγορεύεται.] Ἐμφανεῖ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς, σελ. 325 καὶ 326, ὅτι οὐκ ἐξῆν τοῖς Πέρσαις καταδικάζειν εἰς θάνατον ἀνευ κρίσεως τῶν ἐν τέλει· ὅπερ ἦν ἂν ἀριστον τυραννίας ἔμφραγμα, εἰ ἀληθῆς ἐτύχωνεν ἄν. μόνη καὶ γὰρ τῇ παραδέσει τῶν τριῶν τούτων χωρίων τοῦ Ἡλιοδώρου, καὶ οὐδαμῶθεν ἄλλοθεν, κατασκευάζει τοῦτο ὁ Βριστόνιος ἐν τῷ περὶ τῆς Περσῶν Βασιλείας συντάγματι (B, § 211).

Σελ. 322, στ. 1, Πρόσεται.] Εἰς τοῦτο δεῖν ἔγνωμεν μεταβαλεῖν τὰ πρὸς τὰ λοιπὰ ἀσυνάρτητον, Πρόσεται. ἔχεται δὲ ἢ διόρθωσις τῆς ὁμοίας ἐννοίας τε καὶ συντάξεως τῷ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 331), «Προσῆν δὲ καὶ τὰ προσαρμολεῖν ἀλλήλοις». Στ. 4, Γεγοντευμένω.] Ἐν τῇ Β, Γεγοντευσασμένω· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ, Γοντευομένω. — Στ. 9, Ὅπως αὐτήν.] Ἐξήλειφα τὸ, Ποικίλως, ὅπερ Λείπει ἐν ταῖς ΑΑ, τῷ Λ, καὶ τῷ Α. — Στ. 10, Ποικίλως αὐτήν.] Προσέθηκα ἐπ' αὐτὰ τὸ, Ποικίλως αὐτήν,

ἐκ τῶν ΑΑ, τοῦ Λ καὶ τοῦ Α. — Στ. 14, Καὶ Ὡ δαιμονία.] Ἴσως περιττὸς ὁ, Καὶ, ὃν οὐδὲ ὁ Λ ἐξέφρασε. — Στ. 22, Μικρᾶς.] Ἐξήλειφα τὸν, Καὶ, σύνδεσμον, ὃν οὐδὲ ὁ Λ ἤρμηνευσεν. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου, Σὺν ἡμῖν νῦν γοῦν ποτε, ἐν τῇ Β γράφεται, Σὺν ἡμῖν γοῦν ποτε· ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, Σὺν ἡμῖν γοῦν ποτε.

Σελ. 323, σλ. 6, Οὔσα.] Λεῖπει τὸ, Οὔσα, ἐκ τῶν ΑΑ, ἐξ ὧν παρείληφα τὸ ἐχόμενον, Ἡκουσα. τοῦτο δὲ ἐστίν, Ἐρχομένη εἰς τὸν ἐμὸν οἶκον· εἰκὸς γὰρ ἐν Κυβέλης ἡντρεπίσθαι τὸ δεῖπνον. — Στ. 11, Κατακλινεῖσαι.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Κατακλιθεῖσαι. — Στ. 12, Τῆς διακονουμένης.] Οὕτως ὀρθῶς αἱ ΚΑ. — Στ. 14, Μετ' ἐκείνην αὐτὴ λαβοῦσα ἔπινε.] Τὸ, Λαβοῦσα, εἴληπται ἐκ τῶν ΚΑ. τοιαύτην δὲ τινα φαρμάκου δόσιν ἐνηλλαγμένην ἁμαρτίαν τοῦ οἴνοχοοῦντος ἐπλάσαστο καὶ Λουκιανὸς ἐν τοῖς Νεκρικοῖς αὐτοῦ διαλόγοις (Ζ, β'). — Στ. 23, Δεδευμένου.] Ἐκ τοῦ Α· ὅπερ, σημειωθὲν ἐν ταῖς ΚΑ, παρέλαβε καὶ ὁ Μ. ἀναφέρεται γὰρ εἰς τὸ, Τοξεύματος, καὶ ἔστι τὸ, Φθοροποιῶ δεδευμένου, περιφραστικῶς εἰρημένον, ἀντὶ τοῦ, Πεφαρμαγμένου.

Σελ. 324, σλ. 4, Ἐμπίμπρατο.] Τυπογραφικῶς ἡμαρτῆται τὸ, Ἐμπίμπρατο· ἐγγεγράφειν γὰρ, ἐκ τῶν ΚΑ, Ἐπίμπρατο, κατὰ τὸν παρατατικόν, ἀπὸ τοῦ ἀπλοῦ Πίμπραμαι. εἰ δὲ βούλει παρὰ τὸ σύνδετον, Ἐμπίμπραμαι, γραπτέον, Ἐνεπίμπρατο. — Στ. 10, Ἐπιβουλευσαμένην.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἐπιβουλεύσασαν. — Στ. 12, Δεσμῶτις.] Ἐξήλειφα τὸν προηγούμενον, Δέ, ὃν ἐκ τῆς πρώτης συλλαβῆς τοῦ Δεσμῶτις γεννηθῆναι, ὀρθῶς συνῆκεν ὁ Μ, καίπερ ὀκνήσας ἀπαλεῖψαι τοῦ χωρίου. — Στ. 17, Γέλων ἐφαίνετο καὶ χλεύην κ. τ. λ.] Σημείωσαι τὸ πρὸς τὰς ἀπειλὰς μετὰ γέλωτος ὑπεροπτικόν τῆς Χαρικλείας ὡς ἐκ τῶν παρὰ Χριστιανοῖς Μαρτυρολογίων μετενηνεγμένον ἐνταῦθα. — Στ. 25, Ἀνοσίων.] Οὕτως ἡ Β, αἱ ΑΑ, ὁ Λ καὶ ὁ Α. οὐ δὲ γὰρ χώρα ἐνταῦθα εἰρωνεία, ὡς ᾤθη ὁ Κ· ἐρεῖ γὰρ μετ' ὀλίγα (σελ. 325), Ἀνόμων βουλευμάτων.

Σελ. 325, στ. 1, Φαρμακίδα.] Τὸ ἐπόμενον, Καὶ πολλῶ μᾶλλον, περιέγραφα ὡς παρέλκον, καὶ πῶς καὶ ἀδιανόητον.
λείπει

λείπει δὲ καὶ ἐκ τῆς Β, καὶ τῶν ΑΑ, καὶ ἀμφοτέρων τῶν μεταφραστῶν. — Στ. 4, Μελλήσασα.] Ἐν τῇ Β, Μέλλουσα. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου, Ἐφίλει, ὃ Λ ἔοικεν ἀνεγνωκέναι Φιλεῖ, κατ' ἐνεστῶτα, ὅπερ ἄμεινον. — Στ. 7, Διαρράπισθῆναι.] Περιττὴ ἢ πρόθεσις· καὶ ἡ λέξις δὲ Διαρράπιζω ἀγνωστος τοῖς Λεξικογράφοις. ὃ Α, *Après luy avoir fait donner une couple de soufflets*, ἐξέφρασεν, ὑπολαβὼν, ὡς ἔοικε, γραπτέον εἶναι, Δὶς ραπισθῆναι. εἴρηκε μέντοι καὶ ἀνωτέρω (σελ. 265) Διερράπισεν. — Στ. 8, Εἶπε.] Προσέθηκα τὸ, Εἶπε, ὡς ἀναγκάσιον· παραλέλειπται δὲ τοῖς ἀντιγράψασι, διὰ τὴν πρὸς τὰ τελευταῖα τοῦ, Ἄγετε, στοιχεῖα ὁμοιότητα. — Στ. 15, Θάτερον.] Ὁ ἔστι, τὸ ἕτερον. οὕτω διώρθωκα, ἐπεὶ τὸ, Ἄτερος ἐπὶ ἀρσενικοῦ μόνου τέθειται. ἢ δὲ τῶν ΑΑ γραφὴ, Ἀστέρων, ἐπιεικῶς γελοία. περὶ δὲ τοῦ ἐχομένου, Διακονίαν, αἰνίγματι ἀτεχνῶς ἔοικεν ὅφισιν ὃ Μ, ὅτι παρ' ἀπασι γράφεται, Διάνοιαν· ἐκ τοῦ ἐναντίου γὰρ παρ' ἀπασιν ὀρθῶς γράφεται, ὅτι μὴ ἐν τῇ πέμπτῃ ἐκδόσει, ἐν ἣ, Διανοίαν, παροξυτόνως εὔρηται, ᾧ καὶ δῆλον, ὅτι τυπογραφικῶς ἡμάρτηται. — Στ. 24, Εἰληφέναι δέ.] Οὕτως αἱ ΚΑ. — Στ. 25, Τῇ Χαρικλείᾳ.] Αἱ ΑΑ ἄνευ ἄρθρου, κακῶς αὐτὸ προσγράψασαι τῷ προηγησαμένῳ Εἰληφέναι (Εἰληφέναι τῇ παρ' αὐτῆς).

Σελ. 326, σλ. 1, Συγχεθεῖσαν.] Τουτέστι ταραχθεῖσαν. Οὕτω διώρθωκα τὸ ἀντιφάσκον τῷ νῶ τοῦ χωρίου, Συσχεθεῖσαν· καὶ ὃ Α δὲ οὕτως ἔοικεν ἐκδέξασθαι τὴν λέξιν. οἶδε δὲ καὶ ἡ συνήθεια, τὸ Συγχύζω, οὐ μόνον ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ Παροξύνω, εἰς ὄργην ἢ λύπην διεγείρω· λέγει γὰρ, Μὴ με συγχύζης, καὶ, Μὴ μου συγχύζης τὴν καρδίαν, ταυτοσήμως τῷ παρ' Ὀμήρῳ, «Μὴ μοι σύγχει θυμὸν», ὃ καὶ παρωδήσει παροίων (σελ. 415) εὐφυστάτα. — Στ. 10, Ἄλλ' ἢ καὶ αὐτὴ κ. τ. λ.] Ἐτρέφα τὸ διαζευκτικὸν μόριον εἰς τὸ βεβαιωτικόν. — Στ. 21, Καὶ ὡς ξένην.] Προσέθηκα τὸν σύνδεσμον ἐκ τῶν ΑΑ.

Σελ. 327, σλ. 1, Διεχρήσατο ἄν.] Οὕτως αἱ ΑΑ. — Στ. 2, Προείληπται.] Ἐπελαθόμην διορθῶσαι τὴν σόλοικον γραφὴν Προείληπται, καίπερ ἐμφερομένην ἐν ἀπασι· χρεῖα καὶ γὰρ ἐν ταῦθα οὐ παρακειμένου, ἀλλ' ὑπερσυντελικοῦ, Προείληπτο, ὡς

ἠρμήνευσαν ἀμφότεροι οἱ μέλαφρασαί. — Στ. 5, Τὴν Ἀρσάκην.] Ἐξήλειφα τὸν περιττὸν, Μέν. — Στ. 6, Κατὰ τὸ δεσμωτήριον.] Διέγραφα κἀνταῦθα τὸν, Καί. — Στ. 7, Ὡς, εἰ δεήσει.] Περιττὸν ἔοικε τὸ Ὡς. — Στ. 17, Οὐδὲ μελλήσαντες.] Γραπτέον ἴσως, Οὐδὲν μελλήσαντες, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις. μέτιθε δὲ καὶ ἄ περὶ τούτου ἀνωτέρω (σελ. 247) εἰρήκαμεν. — Στ. 18, Περσικῇ τιμωρίᾳ ὑποβαλεῖν.] Οὕτω σαφῶς ἢ Β. τὸ δὲ ἡμαρτημένον, ὑπερβαλεῖν, ἰσχυροῦ ἀδελφία παρεισδεδυκὸς εἰς τὸν Κ, συγκύψαντες ἐδέξαντο πάντες οἱ μετ' αὐτόν. ἦσαν δὲ Πέρσαις ἴδιαι τιμωρίαι τῶν κολαζομένων ἀπηνέσταται, καθὰ καὶ πᾶσι τοῖς τυράννοις ἀνεσταύρου γὰρ (Ἡρόδοτ. 5, λ'), προσεπαττάλευον σανίδι (Αὐτ. Ζ, λγ'), ἀπειροτόμου, ἐπέβαλον εἰς σποδὸν, ἢ φησι Κτησίας, ἢ ἐσκάφευον, ὡς λέγει Πλούταρχος (Ἄρταξ. § 16). εἰκὸς δὲ ἐνταῦθα αἰνίττεσθαι τὸν Ἡλιόδωρον τὴν τιμωρίαν, ἢ Πέρσαι ἐκόλαζον τοὺς φαρμακείας· ἔστι δὲ αὕτη, ἵνα ταῖς Πλουτάρχου χηρῶν λέξεις (Αὐτ. § 19), «λίθος πλατὺς, ἐφ' οὗ τὴν κεφαλὴν καταθέντες αὐτῶν ἐτέρω λίθῳ παίουσι καὶ πιέζουσιν, ἄχρις οὗ συνθλάσῃ τὸ πρόσωπον καὶ τὴν κεφαλὴν» Στ. 23, Εἰς πυρὰν ἀνάγοιτο, συνεχὲς ἐκβοῶντος.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ γράφεται, Εἰς πυρὰν ἀνάγοιτο, οὐκ ὀρθῶς. τὸ δὲ, Συνεχὲς, ἔλαβον ἐκ τῶν ΚΑ.

Σελ. 328, στ. 1, Ἐγεγόνεισαν.] Ἐπελαθόμην καταχωρίσαι εἰς τὸ τῆς σελίδος ἄκρον τὴν γραφὴν τοῦ Κ, Γεγόνεισαν, ἀναζητήτως, τὴν αὐτὴν οὖσαν τῇ ἐν τῇ Β, ἐν ταῖς ΑΑ καὶ παρὰ τῷ Βουρδελότῳ. μόνη δὲ ἡ πέμπτη ἐκδοσις, καὶ ὁ ἐξ αὐτῆς λαβὼν Μ, ἔχουσι τὸ Ἐγεγόνεισαν· ἴσως διότι καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 339) οὕτως εὔρηται γεγραμμένον. ἄμεινον δὲ ἐν ἀμφότεροις τοῖς χωρίοις, καὶ εἴπου ἀλλαχοῦ εὔρηται, γράφειν διὰ μονοφθόγγου, Ἐγεγόνεσαν. εἰρήκαμεν δὲ περὶ τῆς γραφῆς τῶν ὑπερσυντελικῶν ταύτης καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 173). — Στ. 8, ὑποβαλλόντων.] Ἴσως, ὑποβάλλοντες. δύναται μέντοι καὶ τὸ κατὰ γενικὴν, τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἕτεροι ἦσαν οἱ ὑποβάλλοντες τῶν δημίων. — Στ. 12, Ἐπέβαλλον.] Ἐτρέψα τὸν ἀόριστον εἰς τὸν παρατατικόν. — Στ. 13, Ἦλιε, ἀνεβόησε, καὶ γῆ . . . ὑμεῖς ἐστέ μάρτυρες.]

Ὀμηρικὴ καὶ ἀρχαία ἢ προσευχὴ (Ἰλιάδ. Γ, 277),

Ἥλιος θ' ὅς παντ' ἰφάρῃς, καὶ πάντ' ἰπακούεις,
καὶ ποταμοὶ, καὶ γαῖα, καὶ οἱ ὑπὲρθε καμόντας
Ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅ τις κ' ἐπιόρκον ὁμόσση,
Ἵμεῖς μάρτυραί ἐστε.....

Στ. 18, Ἐμὲ μὲν οὖν.] Προσέθηκα τὸν, οὖν, χωρὶς εἰ μὴ τις βούλοιτο μᾶλλον γράφειν, Καμὲ μὲν· ὁ δὲ Α, εἰσὼν, Ἐτ ρουτσε, ἀδηλον εἴασεν ὁπωτέραν προηρεῖτο τῶν διορθώσεων.

Σελ. 329, στ. 2, Περιρρέοντος αὐτὴν μᾶλλον τοῦ πυρὸς κ. τ. λ.] Ὅρα πῶς λεληθότως μετάνεγκεν ἐνταυτοῖ τὴν περὶ τοὺς τρεῖς παῖδας θαυματουργίαν (Δανιήλ. Γ) ὁ φιλοπαρφδὸς Ἡλιόδωρος. τοῦτο δὲ τὸ χωρίον ἐμμύσατο πάνυ ψυχρῶς καὶ βαρβάρως, ὡς εἶωθε, καὶ Θεόδωρος ὁ Πρώδρομος, ἐν τοῖς κατὰ Ῥοδάνθην καὶ Δασικλέα (Α, σελ. 37), Κράτανδρον πλασάμενος ἐξερχόμενον ἀπαθῆ τῆς καμίνου, εἰς ἠν ὡς φανεὺς ἐνεβέβλητο. — Στ. 9, Ἐνύλλετο.] Ἐτρεψα πολλάκις τὸν παρατατικὸν ἢ ἐνεστῶτα εἰς τὸν ἀόριστον τοῦ ῥήματος τούτου· ἐνλαῦθα δὲ τοῦναντίον εἰς τὸν παρατατικόν, Ἐνύλλετο (ὅ ἐστιν, ἐνεπήδα), τρέψαι δεῖν ἔγνω τὸν ἀόριστον. πιστοῦνται δὲ τὴν διορθωσιν ἢτε γραφὴ τῆς Β, Ἐνύλλατο, ἡμαρτημένη μὲν τῷ α, ἀλλ' ὅμως τὸν παρατατικὸν ἐμφαίνουσα διὰ τοῦ διπλαοῦ λ, καὶ ἀμφότεροι οἱ Μεταφρασταί, ἐν παραλίσει τὴν λέξιν ἐρμηνεύσαντες. — Στ. 16, Ὡς δὲ ἠνύετο οὐδέν, ἔτι καὶ πλέον κ. τ. λ.] Ἀντὶ τοῦ, ἠνύετο, ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται, ἠνυστο. ἡμάρτηται δὲ παρὰ πᾶσιν ἢ σίξις· ἐστιζα τοίνυν εἰς τὸ, Οὐδέν. ἴσως δ' ἄφειλον ἐξαλείψαι καὶ τὸν ἐχόμενον, Καί· εἴρηκε γὰρ καὶ ἐν ταῖς πρόσθεν (σελ. 310), Ἐτι πλέον ἐξετάραξεν. — Στ. 25, Ἐξάλλεσθαι.] Ἠμάρτηται τὸ Ἐξελέσθαι τῆς Β· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ γράφεται, Ἐξάλασθαι, ἴσως ἐξ ἀμείνονος γραφῆς τῆς, Ἐξάλασθαι· ἀδιάφορον γὰρ ἐνταῦθα τὸ κατ' ἐνεστῶτα, ἢ ἀόριστον.

Σελ. 330, στ. 7, Μέγα τι.] Οὕτω δεῖν ἔγνω διορθοῦν, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις (σελ. 95 καὶ 98) εἴρηκεν Ἡλιόδωρος. — Στ. 10, Καθάλασθαι.] Μετέβαλον τὸν ἐνεστῶτα εἰς τὸν ἀόριστον. — Στ. 12, Ἐπιβάλλειν.] Ἴσως καὶ τοῦτα τρε-

πλέον εἰς τὸ, Ἐπιβαλεῖν. — Στ. 21, Ἀπατώμενοι.] Ἀμεινον ἂν εἶπε μακρῶ, Ὑπαγόμενοι· ἀλλὰ χαίρει τῇ ξενιζούσῃ χρήσει τοῦ, Ἀπατώμαι, ὡς καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 30 καὶ 51) εἰρήκαμεν. εἴη δ' ἂν οὖν ἐνταῦθα τὸ, Εἰς ἔλεον ἀπατώμενοι, ταυτόν πως τῶ, Ἐλεπτέον εἶναι ταύτην κακῶς οἰόμενοι.

Σελ. 351, σλ. 5, Ἐπέταπτεν.] Οὕτως αἱ ΑΑ. — Στ. 7, Διεσκοποῦντο.] Διώρθωκα μεταβαλὼν εἰς τὴν μέσην διάθεσιν τὸ ῥῆμα, καθ' ἣν ἐχρήσατο αὐτῷ ἤδη (σελ. 316), καὶ χρήσεται μετ' ὀλίγα (σελ. 332). — Στ. 15, Ἐπιενόντο.] Προειλόμην τὴν γραφὴν τῆς Β, διὰ τὸ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸν Ἡλιόδωρον ἀναυξήτως φιλεῖν γράφειν τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν παθητικῶν ὑπερσυντελικῶν. ὁ δὲ νοῦς τῶν λεγομένων ἀπίθανος· ἀβελτηρίαν γὰρ ἀντικρυς καταγινώσκει τῆς Ἀρσάκης, ὑποτιθέμενος αὐτὴν οἶεσθαι πλέον ἀνιάσειν τοὺς νέους, εἰς τὸ αὐτὸ δεσμωτήριον ἀμφοτέρους ἐμβάλλουσαν. καὶ ἔοικεν ὁ χρηστὸς Ἡλιόδωρος ἐπιλεχῆσθαι ὧν φθὰς εἴρηκεν ἀνωτέρω (σελ. 324)· ἐκεῖ γὰρ εἰκότως θανατώσαν ἐπλάσατο τὴν Χαρίκλειαν, διὰ τοῦτο μάλιστα, ὅτι μὴ βλέπουσα τὸν Θεαγένην, ὑπὸ τῆς Ἀρσάκης ὑπελάμβανεν ἀνηρῆσθαι.

Σελ. 332, σλ. 9, Πυρκαϊάν.] Ἐν τῇ Β, Πυράν. — Στ. 10, Θαυματουργίας.] Σημεῖωσαι τὴν λέξιν, ἣ χρήσεται καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς, ὡς ἐκ τῶν Χριστιανικῶν βίβλων ἠρανοσημένην. — Στ. 18, Ποικίλαις.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ποικίλως· ὁ καὶ μᾶλλον εὐσυνάρτητον ἀπεργάζεται τὸν λόγον.

Σελ. 335, σλ. 4, Εἴτε καταδαρθούση φανείς, εἴτε καὶ ἐναργῶς ὀφθαίς.] Λεῖπει ταῦτα πάντα ἐκ τῆς Β καὶ ἐκ τῶν ΑΑ. εἰκόσασι δὲ καὶ περιττὰ εἶναι· ταῦτ' ὅμως ἐπιεικῶς λέγουσε τοῖς πρὸ μικροῦ εἰρημένοις, « Οἷον γὰρ μοι νῦν ὄναρ, εἴτε » καὶ ὕπαρ ἦν ». παρείληφα μέντοι ἐκ τοῦ Κ, τὸν σολοικισμὸν μόνον διορθώσας τῶ τρέψαι τὸ, Καταδαρθεῖν Λαθούση, εἰς μίαν λέξιν τὴν, Καταδαρθούση· Ἐλαθον γὰρ καταδαρθῶν, καὶ οὐκ, Ἐλαθον καταδαρθεῖν, φασὶν οἱ Ἕλληνες. κατὰ ταύτην οὖν τὴν σύνταξιν, ἐνδέχεται γεγραφεῖναι τὸν Ἡλιόδωρον, Καταδαρθούση λαθούση· ἀλλὰ παρητησάμην τὸ ἐκ τῆς τῶν δύο μετοχῶν συνδρομῆς ἀηδές. — Στ. 9, Ρηϊδίως Μοίραις

κ. τ. λ.] Οὕτως ἢ Β καὶ αἱ ΑΑ, κατὰ δοτικὴν, Μοίραις· ἢ γραφῇ κατηκολούθησαν οἱ μεταφρασταὶ ἀμφότεροι, καὶ ὁ Μ. ἀντὶ δὲ τοῦ, Ῥηϊδίως, ὤφειλεν εἰπεῖν Ῥηΐδια, εἰ μὴ τὸ μέτρον ἐκώλυεν· ὅθεν ἐκλιπτόν τὸ, Πέλει, ἀντὶ τοῦ, Γίγνεται (σημαίνει γὰρ καὶ τοῦτο), ἵνα ἢ ὁ νοῦς, Ῥαδίως ὑπὸ τῶν Μοιρῶν γίγνεται καὶ τελεῖται καὶ αὐτὰ τὰ ἀπροσδόκητα, ἢ δοκοῦντα ἀδύνατα. καὶ ἔοικε παρωδεῖν τὸ ἐπὶ τέλει τῆς Εὐριπίδου Μηδείας,

Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραινοῦσι θεοί·
Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
Τῶν δ' ἀδοκῆτων πόρον εὔρε θεός.

Στ. 18, Ἀρσακείων.] Ὁ Μ διορθοῖ, Ἀρσακείων, διὰ τὸ μέτρον. οὐδὲ τὰ περὶ τῶν καθ' ὑπνοῦς δὲ φανταζομένων ἀκούεσθαι ἐπῶν ἢ στίχων ἄκριτα καὶ ἀνεξήγητα κατέλιπεν ὁ σοφὸς μὲν, ἀλλὰ τοῖς μὴ σοφοῖς ἀτυχῶς συνασοφίσας, Ἀρτεμίδωρος (Ὀνειροκριτ. Δ, ξά'). — Στ. 20, Γῆν μὲν γὰρ κ. τ. λ.] Οὕτω κατ' αἰτιατικὴν, Γῆν, ἢ Β καὶ αἱ ΑΑ. ἐπλανήθη δὲ ὁ Θεαγένης, τὸν θεωρηματικὸν ὄνειρον, ὡς ἀλληγορικὸν ἐκδέξάμενος. καλοῦνται δὲ, Θεωρηματικοὶ ὄνειροι, ὡς φησιν Ἀρτεμίδωρος (Ὀνειροκριτ. Δ, β'), οἱ οὕτως ἀποβαίνοντες, ὡς θεωροῦνται· Ἀλληγορικοὶ δὲ, οἱ τὰ σημαινόμενα δι' αἰνιγμάτων ἐπιδεικνύντες.

Σελ. 334, σί. 3, Ἡ συνήθειά σε τῶν δυστυχημάτων κ. τ. λ.] Εἰκότως τοῦτο· καὶ γὰρ ὡς φησιν Αἰσχύλος (Πέρσ. 597),

.....Κακῶν μὲν ὅστις ἔμπειρος κυρεῖ,
Ἐπίσταται βροτοῖσιν ὡς ὅταν κλύδων
Κακῶν ἐπέλθῃ, πάντα δειμαίνει φιλεῖ.

Στ. 5, Φιλεῖ γὰρ ἀνθρώπος πρὸς κ. τ. λ.] Ἡ γνώμη ἐκ τοῦ Μενάνδρου (παρὰ Στοβ. Ἐκλ. Φυσ. ε'),

Πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κετήμεθα.

ὅς καὶ αὐτὸς ἐξ Ὀμήρου (Ὀδυσσ. Σ, 155) παρείληφεν, εἰρηκότος,

Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίαν ἀνθρώπων,
Οἶον ἐπ' ἡμᾶρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

Στ. 14, Ἐκείνων.] Ἐκ τῶν ΚΑ, διὰ τὸ προηγησάμενον πλη-

θυστικόν, Θεοῖς. — Στ. 21, Περὶ τῆ γαστρὶ ζωσαμένη κ. τ. λ.] Σημείωσαι ὅπως ἐντέχνως, αἰονεὶ ὁδοῦ πάρεργον, ἠνίξαστο καὶ τὴν τῶν ἐν Σαμοθράκῃ σωτήριον ζώνην. οἱ γὰρ ἐκεῖ τοῖς Καβεῖροις μυούμενοι, ἐν τοῖς κατὰ θάλασσαν χειμῶσι διεσώζοντο. ἐζώννυντο δὲ, ὡς φησὶν ὁ σχολιάσας τὸν Ἀπολλώνιον (Ἀργοναυτ. Α, 917), οἱ μεμνημένοι περὶ τὴν κοιλίαν ταινίας πορφυρᾶς καὶ τὸν Ὀδυσσεῖα δὲ φασὶ μεμνημένον ἐν Σαμοθράκῃ, τῷ κρηδέμνω (Ὀδυσσ. Ε, 346-373) ἀντὶ ταινίας χρῆσασθαι, καὶ οὕτω καλίσχυσαι διανήξασθαι πρὸς τοὺς Φαίακας. — Στ. 22, Εἰ μὲν σωζοίμην, εὐπορίαν κ. τ. λ.] Ἐτρεψα τὸ σόλοικον, Εὐπορία, εἰς τὸ κατ' αἰτιατικὴν, Εὐπορίαν ἤρτηται γὰρ, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ οὐδέτεραι αἰτιατικαί, ἐκ τοῦ, ζωσαμένη. τὰ δὲ χωρίον ἔχει τι μιμνήσκως Εὐριπιδικῆς (Ἐκάβ. 10),

Πολὺν δὲ σὺν ἑμαὶ χρυσὸν ἐκπέμπει λάθρα
Πατὴρ, ἴν, εἴποτ' Ἰλίου τείχη πίσει,
Τοῖς ζῶσιν εἴη παισὶ μὴ σπάνις βίου.

σημείωσαι δὲ καὶ τὸ ἐχόμενον, Εἰ δὲ τι πάσχοιμι, ἀντὶ τοῦ, Ἦν δ' ἀποθάνω τοῦτο γὰρ ἐδύλου παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις. καὶ ἡ συνήθεια δὲ, τηρήσασα τὴν φράσιν, Ἄν πάθω τίποτε, λέγει, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ, Ἐάν ἀποθάνω.

Σελ. 335, σλ. 4, Παντάρβη.] Εἴρηται ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 152) περὶ τῆς Παντάρβης. — Στ. 6, Δύναμιν τινα ἐνοικεῖν τῇ λίθῳ.] Ἐτόλμησα τὸ παρ' ἀπασιν ἀπαραλλάκτως φερόμενον Εἴκειν (πλὴν τοῦ Λ, ὅστις ἐκφράσας διὰ τοῦ *Accedere*, ἔοικεν ἀνεγνωκέαι, ἢ γοῦν ἀναγνωστέον ὑπειληφέναι, Ἦκειν) μεταποιῶσαι εἰς τὸ, Ἐνοικεῖν. οἰκεία δὲ ἡ λέξις τῷ νῶ τοῦ χωρίου, καὶ τῇ χρήσει κατάλληλος ἐπὶ τῶν τοιούτων καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν γὰρ (σελ. 191), περὶ τῆς Αἰθιοπικῆς Ἀμεθύσου τῶν λόγων ποιούμενας, εἴρηκε, « ΔΥΝΑΜΙΣ αὐτῇ » γησιωτέρα τῶν ἐκ δύσεων ἘΓΚΑΘΙΔΡΥΤΑΙ ». τοῦτο δὲ ἐστὶν οὐδὲν ἕτερον, ἢ, Δύναμις ἐνοικεῖ. λέγει δὲ πού καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Ἀφροδισιεὺς (Προβλημ. Βιβλ. Β) « Ταύτας » τὰς δυνάμεις ἢ φύσεις ἐνεπίστεισε καλοικεῖν ἐν ταῖς στερεοῖς ». τούτοις δὲ προστίθει ὅτι καὶ ἡ φράσις, Δύναμις ἐνοικεῖ, τῆς Χριστιανικῆς ἰδέας, ἢ πολλάκις ἀκελουθοῦντα τὸν Ἡλιόδωρον

εἶδομεν, τυγχάνει· καὶ ἐν τῇ Γραφῇ γὰρ καὶ παρὰ τοῖς Ἐκ-
κκλησιαστικοῖς Πατέροι, Θεὸν, ἢ δύναμιν Θεοῦ, ἐνοικεῖν ἐν
ἡμῖν, οὐχ ἅπαξ εὐρήσεις. — Στ. 12, Ἐκδεδιδάχθαι.]
Οὕτως αἱ ΔΑ408. — Στ. 14, Ἐνελημένη.] Ἀπήλειφα τὴν
σβλοικὸν αἰτιατικὴν· πρὸς γὰρ τὸ, Ταυρία ἀναφέρεται. — Στ.
21, Καινότερον.] Ἐξήλειφα τὸν προηγούμενον, Καὶ. — Στ.
24, Πάντων.] Ἐνταῦθα δὲ ἢ ἐξάλειψις τοῦ, Καὶ, ἐστὶν ἐκ
τῶν ΑΑ.

Σελ. 336, σφ. 7, Ἄτερος.] Κακῶς ἐνταῦθα αἱ ΑΑ, Θάτε-
ρος. — Στ. 16, Ἄθορύβως.] Ἐκ τῶν ΔΑ472. ἐν δὲ τῇ Β,
Θορύβω· καὶ ἐν ταῖς ΑΑ, Ἄθορύβω. — Στ. 19, Ἡυτρεπί-
σθαι.] Οὕτω διώρθωκα τὸ παρ' ἅπασιν ἡμαρτημένον τῇ γρα-
φῇ τῆς πρώτης καὶ τρίτης συλλαβῆς. — Στ. 21, Θύρας.]
Ἡμάρτηται ἢ γραφῇ τῶν ΔΑ472, Χεῖρας, καὶ εἰ Δορβίλλος
ἐγκρίνειν αὐτὴν ἔοικε, διὰ τὸ καὶ τὴν Χεῖρα ἔσθ' ὅτε τὴν βά-
λανον τῶν θυρῶν σημαίνειν.

Σελ. 337, σφ. 1, Τίς, οὔτος, εἶ;] Τὸ βάρβαρον ἐνταῦθα,
Τίς οὔτος, τρέψαντες εἰς τὸ, Τίς, οὔτος, εἶ; τὴν συνήθει-
α τῆ Ἡλιοδώρ κομψότητα ἀπεδώκαμεν. ἐκληρωτέον δὲ τὸ,
Οὔτος, κλητικῶς· τοιαύτη γὰρ ἢ χρῆσις τῶν Ἀττικῶν· αὐτί-
κα ὁ χαριέστατος Ἀριστοφάνης, ἐν ἀρχῇ τῶν Σφηκῶν,

Οὔτος, τί πάσχεις, ὃ κακὸδαίμων Ἐκιδία;

Στ. 7, Τὸν λυχνούχον.] Κακῶς ἅπαντες θηλυκῶς, ἀπὸ τῆς
Β λαβόντες. Λυχνούχον δὲ ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ ὅπερ ἢ συνήθεια
Φανάριον ὀνομάζει. ἔοικεν ὅμως Ἡλιοδώρος ἐνταῦθα τὸν ἐν τῇ
συνήθειᾳ λυχνοστάτην βούλεσθαι λέγειν. ἐτρέψαμεν δὲ καὶ τὸ
ἐχόμενον, Τοῦτο (ὅπερ ἀμφοτέροι οἱ μεταφρασταὶ, τότε, ἠρ-
μάνευσαν), εἰς τὸ, Τί τοῦτο; ὡς καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 16)
εἶρηκε, «Καὶ, τί τοῦτο, πυρρανομένω». — Στ. 16, Πρό-
τερον.] Λείπει ἐκ τοῦ Α. ὁ δὲ Λ συνῆψε κακῶς τῶ, Δοκίμαζε,
θεόν τῶ, Ἀποδοῦναι. — Στ. 19, Ἐπελθών.] Ἐκ τῶν ΚΑ,
ΑΑ, καὶ ΔΑ694. — Στ. 23, Κατεχούσης, ὀλίγας κ. τ. λ.]
Τὸ, Κατεχούσης, ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. ἀπήλειφα δὲ καὶ τὸν
ἐχόμενον, Καὶ, διὰ τὴν σύνταξιν· ἐστὶ γὰρ τὸ ἐξῆς, Ἐν ἐσχά-
τοις διάγει, ὀλίγας τοῦ περιέσεσθαι τὰς ἐλπίδας ἐνδεικνυ-
μένη, πυρροῦ τινος κ. τ. λ.

Σελ. 338, σφ. 2, Ἐρβρωμένη.] Ἐκ τῶν ΑΑ καὶ ΔΑ27· ἡ γραφή κατηκολούθησε καὶ ὁ Μ.— Στ. 5, Σύσπευδε.] Αἱ ΑΑ, Σοι σπεῦδε, πρὸς τὸν Βαγῶαν δῆθεν ἀποδιδούσαι τὴν ἀντι-
 ωνυμίαν. ἡμάρτηται ὅμως ἡ γραφή οὐδὲν ἥττον τῆς ἐτέρας,
 Σὺ σπεῦδε, ἢ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 159) διωρθωσάμεθα.—
 Στ. 13, Καὶ ἤδη ταῦτα καί.] Εἰρήκαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ.
 40) περὶ τοῦ πλεονασμοῦ τοῦ συνδέσμου.

Σελ. 339, σφ. 2, Φωτίζειν.] Οὕτως ἡ Β, ἀπαρεμφατι-
 κῶς, ἡ συνάδουσι καὶ αἱ ΑΑ. ἴσως δὲ καὶ τὸ προηγησάμενον,
 Ἐλέγχων (ἀνθ' οὗ ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται, Ἐλέγχω), μετα-
 ποιητέον εἰς τὸ Ἐλέγχειν. ἀλλ' ὅμως οὐδ' οὕτως ἔρρωται τὸ χω-
 ρίον· τὸ γὰρ, Ἀμήνυτα, ἐπεξήγησις ἔοικεν εἶναι τοῦ, Κρύφια,
 ἢ τοῦτο ἐκείνου. — Στ. 7, Καὶ οἱ εὐνοῦχοι.] Οὕτως αἱ ΑΑ
 μετὰ τοῦ, Καί, ὅς ἔμφασιν ἔχει ἐνταῦθα οὕτως ἐμπαθῶς
 ἀγανακτῆσαι τοὺς νέους πρὸς τὰ ὀρώμενα, ὡς καὶ αὐτοὺς
 τοὺς εὐνοῦχους, γένος ἄλλως χαλεπὸν καὶ ζηλότυπον, εἰς
 δάκρυα κινῆσαι. — Στ. 19, Κατ' Αἴγυπτον.] Ἐπελαθόμεν
 ὑποσημειώσασθαι τὴν ἀνευ ἐκθλίψεως γραφὴν τοῦ Κ, Κατὰ
 Αἴγυπτον, ἢ περ καὶ ἐν τῇ Β καὶ ἐν ἀπάσαις ταῖς λοιπαῖς ἐμ-
 φέρεται.— Στ. 23, Κατασκήψαντες, πνεῦσαι μὲν αὐτοί.] Ἐν
 ταῖς ΑΑ ἀντὶ τοῦ, Πνεῦσαι, γράφεται ἡμαρτημένως, Σπεῦ-
 σαι· οὐδὲν μέντοι ἥττον ἡμαρτῆσθαι ἔοικε καὶ τὸ, Πνεῦσαι,
 ἀνθ' οὗ γραπτέον οἶμαι Ἀναπνεῦσαι, ὡς ἐν τῷ ἐχομένῳ στίχῳ.
 ἀλλ' οὐδὲ τὸ, Κατασκήψαντες, ἐκπέφυγε τὴν ἀκυρολογίαν·
 Κατασκήπτειν γὰρ λέγεται τὸ μεθ' ὀρμῆς ἐμπίπτειν καὶ κα-
 ταφερόμενον. καὶ ἴσως ἦν ἡ ἀρχαία γραφή, Καταστήσαντες,
 συνυπακουμένης τῆς αἰτιατικῆς, Τοὺς ἴππους, ἐκ τοῦ προ-
 ηγησαμένου, Ἴππηλασίας. — Στ. 24, Ἀναπνεῦσαι δὲ καὶ
 τὴν κόρην.] Ἐνεργητικῶς τὸ, Ἀναπνεῦσαι, ἢ γοῦν ἐλλειπτι-
 κῶς, ἀντὶ τοῦ Ἀναπνεῦσαι ποιῆσαι, ἄπερ οὐκ οἶδεν ἡ χρῆσις.
 πάσχει δὲ καὶ ἐτέραν ἔλλειψιν ἐνταῦθα τὸ, Ἀναπνεῦσαι, τῆς
 γενικῆς, Πόνου, ἢ Καμάτου, ἢ ἄλλου του τοιούτου.

Σελ. 340, σφ. 8, Περσέαις καὶ συκομόροις.] Ὁ Α ἐξ-
 ἔφρασεν, ὡς περ ἀν εἰ ἐγέγραπτο, Περσέαις τε καὶ Συκαῖς καὶ
 Συκομόροις. ἐξηγεῖται δὲ τὸ, Περσέαις, *Peschers*, ὅ ἐστι,
 Περσικαῖς μηλίαις. ἐνδέχεται δὲ καὶ τὸν Ἡλιόδωρον οὕτως
 ἐκδέξασθαι

ἐκδέξασθαι τὴν λέξιν, καθὰ καὶ οἱ πλείστοι τῶν κατ' αὐτὸν, καὶ οὐ πολλῶ πρό αὐτοῦ γεγονότων ἐξεδέξαντο. καὶ Σουίδα γάρ τὸ, Περσέα, διὰ τοῦ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγομένου, Ῥοδακινέα, ἐξηγήσατο. εἶκος μέντοι μᾶλλον ἐνταῦθα τὴν Αἰγυπτίαν Περσέαν ἐκδέχεσθαι, τὴν ἐν Αἰγύπτῳ μόνον καὶ Αἰθιοπία καρποφοροῦσαν, ἑτέραν οὖσαν τῆς Περσικῆς μηλέας, εἴτουν τῆς Ῥοδακινέας. περὶ δὲ τῆς διαφορᾶς τῶν φυτῶν τούτων, ἂ πολλοὶ πολλάκις συνέχεαν, μέτιθι τὰ διὰ μακρῶν εἰρημένα τῷ Σάλμασίῳ (Πλιν. γυμν. σελ. 426—429). — Στ. 19, Ἦδη δέ.] Προσέθηκα τὸν σύνδεσμον ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 20, Οὐκ ἔτι τὴν κορυφήν. Μακρῶ ἂν ἄμεινον καὶ τῇ χρήσει καταλληλότερον εἶπεν, Οὐκ ἔτι κατὰ κορυφήν.

Σελ. 341, στ. 8, Τῷ λειπομένῳ τοῦ βίου παντὸς ἐνασχημονοῦσα.] Τὸ μὲν, Ἐνασχημονοῦσα (ἀνθ' οὗ ἐν ταῖς ΚΑ γράφεται, Ἀνασχημονοῦσα, τῇ συνδέσει μόνον διαφέρειν τοῦ παρὰ τῷ Κ, Ἄν ἀσχημονοῦσα), εἴληπται ἐκ τῶν ΑΑ· ἐπιδιωρθωσάμην δὲ καὶ τὸ, Πάντως, τρέψας εἰς τὸ, Παντός, ὃ δὴ καὶ ἀμφότεροι οἱ μεταφράσαντες κατανενοηκέναι μοι δοκοῦσι. — Στ. 17, Τυραννικόν.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 19, Ἐλπίζων, ὅπερ ἦν, ἐπὶ μέγα . . . καὶ λαμπρῶς.] Ἦ πρόθεσις ἐκ τῶν ΑΑ· ἡ δὲ τοῦ, Καί, προσθήκη, ἡμετέρα. τὸ, Ὅπερ ἦν, ταῦτὸ δύναται τῷ, Ὡσπερ ἦν, ᾧ ἐχρήσατο ἀνωτέρῳ (σελ. 312), « Καί ἐπὶ μέγα, ὡσπερ ἦν, ἐξαίρων, » καὶ τὸ κάλλος παντοίως ἐκθειάζων ». ἐρεῖ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 366), « Ὑποτοπήσας, ὅπερ ἦν, ἀπάτην τινὰ καὶ » ἐνέδραν ». οἱ πρό ἡμῶν κακῶς στίξαντες μετὰ τὸ, Μέγα, καὶ συνάφαντες τοῦτο τῷ, Ὅπερ ἦν, δέον τῷ, Λαμπρῶς, τοῦ μὴ συνεῖναι τῶν λεγομένων τὸν νοῦν ἀμφοτέροις τοῖς μεταφρασταῖς αἴτιοι γέγονασιν. ὅτι δὲ τὸ, Μέγα, φιλεῖ συνάπτεσθαι τῷ, λαμπρῷ, μάρτυς καὶ Πλούταρχος (Αἰμιλ. Παύλ. § 12), εἰπὼν, « Λαμπρὰ καὶ μεγάλα πρὸς τὸν πόλεμον ἀρ- » θέντα ταῖς ἐλπίσι τὰ Μακεδόνων κ. τ. λ. ». — Στ. 21, Εἰ περισώσειεν.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 22, Πᾶσαν.] Ἐξήλειφα τὸν, Καί, ὃν καὶ αὐτὸς ὁ Κ δῆλός ἐστιν ἀποδοκιμάζων.

Σελ. 342, στ. 5, Ἦδύ τι.] Οὕτως αἱ ΔΑ56. — Στ. 8,

τὴν ὀδοιπορίαν.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ, ἣν γραφὴν παρέλιπε καὶ ὁ Μ, εἶρηκε καὶ ἀνωτέρω (σελ. 55), «Τῆς σποδιάς . . . » πρὸς τὸ βάσιμον ἀποφυγείσης» περιέργως ἐν ἀμφοτέροις. μακρῶ δ' ἀφελέστερον ὁ Λουκιανὸς (περὶ τῶν Διφάδ. § 2), «Ὅποτε τὸ πολὺ τοῦ καύματος σβείθει, καὶ ἡ ψάμμος » νοτισθεῖη, καὶ ἀμνητέπη βατὰ (ἴσ. βατῆ) γένοιτο ». — Στ. 12, Οὐ μὴν προὔχῳρει γε αὐτοῖς.] Ἐκ τῶν ΚΑ, αἷς ἠκολούθησε καὶ ὁ Μ. αἰ δὲ ΑΑ, Οὐ μὴν προὔχῳρει αὐτοῖς, δίχα τοῦ, Γε.

Σελ. 343, στ. 4, Ὑπὸ νυκτός τε καὶ τόπων ἀπειρίας ὁμοῦ, πορρωτέρω τῶν φιλιῶν ἢ προσῆκον ἦν φθάνειν ὑποσταλέντες κ. τ. λ.] Ὁ Μ παρέλιπε τὴν ὑποσημειωμένην τῆ σελίδι τοῦ Κ γραφὴν ἀπαράλλακτον, Ὑ. ν. τ. κ. τ. ἀπειρίας ὅπου ἢ π. τ. φ. π. ἢ φ. ἀποσταλέντες. ταύτην δὲ ἠμαρτήσθαι καὶ ἀδιανόητον εἶναι οὐκ ἔστιν ὅς ἂν ἀμφισβητήσκειεν. διορθώσεως δὲ τρόποι πολλοὶ μὲν, ἀλλ' οὐ πάντες ἐξ ἴσου τὸ πιθανὸν ἔχοντες, ἄλλως τε καὶ τῶν διαφόρων γραφῶν οὐδὲν τι, ὡς ἔπος εἰπεῖν, συντελουσῶν εἰς διόρθωσιν· ἐν μὲν γὰρ ταῖς ΚΑ γράφεται, Ἀποσφαλέντες, ἀντὶ τοῦ, Ἀποσταλέντες· ἐν δὲ ταῖς ΑΑ λείπει τὸ, Ὅπου· ἐν ἀμφοτέροις δὲ, Φιλίων, ἀντὶ τοῦ, Φιλίων, ἐμφέρεται. ἔγνω οὖν διορθώσασθαι τὸ χωρίον, ἐκ μὲν τῶν δύο λέξεων, ὍΠΟΥ ἢ, τὴν μὲν πρώτην μεταβαλὼν εἰς τὸ, ὍΜΟΥ, τὴν ἑτέραν δὲ μεταβαλὼν τε εἰς τὸν σύνδεσμον, ἢ, καὶ μελαθεῖς μετὰ τὸ, Φιλίων, ἵνα ἔχη ἀναφέρεσθαι εἰς τὸ συγκριτικόν, Πορρωτέρω, ὅπερ ἐξ ἀνάγκης ἀπαιτεῖ τὸν διαζευκτικόν. ἔτρεψα δὲ καὶ τὸ, Ἀποσταλέντες, εἰς τὸ, Ὑποσταλέντες, ὅ ἐστι φοβηθέντες, ἵνα ἢ ὁ νοῦς τοῦ ὅλου χωρίου οὗτος· Διὰ τὴν νύκτα καὶ τὴν τῶν τόπων ἀπειρίαν ὁμοῦ, φοβηθέντες φθάνειν, τουτέστι πρалаμβάνειν καὶ προπορεύεσθαι, τῶν φιλιῶν πορρωτέρω ἢ ἔδει κ. τ. λ. ἐνδέχεται μέντοι καὶ οὕτω γεγραφέναι τὸν Ἡλιόδωρον . . . ἀπειρίας, τοῦ μὴ πορρωτέρω τῶν φιλιῶν ἢ προσῆκον ἦν φθάνειν, ὑποσταλέντες, καὶ κατὰ τινα κ. τ. λ. ἐν ταύτῃ τῇ διορθώσει, ὁ μὲν διαζευτικὸς ἐτηρήθη, οὐδὲν ἥττον ἀναγκαῖος ἂν ἢ ἐν τῇ πρώτῃ· προσετέθη δὲ καὶ ἕτερος σύνδεσμος ὁ, Καί, διὰ τὸ εἰς ἑτέραν σημασίαν μετελιθῆναι τὸ, Ὑποσταλέντες, διασταλθέν τῶν

προηγησαμένων· τὸ δὲ, ὍΠΟΥ Ἦ, μετεβλήθη εἰς τὸ, ΤΟΥ ΜΗ'. εἰ δὲ τις προαίροῖτο τὸ ἐν ταῖς ΚΑ ἐμφερόμενον, Ἀποσφαλέντες, τινικαῦτα διορθωτέον οὕτως . . . ἀπειρίας ὁμοῦ, πορρωτέρω τῶν φιλίων, ἢ προσῆκον ἢ φθάνειν, ἀποσφαλέντες κ. τ. λ. ὁ δὲ νοῦς πάντη διάφορος, Διὰ τὴν νύκτα καὶ τὴν τῶν τόπων ἀπειρίαν ὁμοῦ, ἀποσφαλέντες, ἤγουν ἀποχωρισθέντες ἄκοντες τῶν φιλίων πορρωτέρω ἢ ἔδει φθάνειν καὶ προπορεύεσθαι αὐτῶν. καὶ αὐταὶ μὲν τρεῖς διορθώσεις, ὧν τὴν πρώτην, τὴν καὶ καταχωρισθεῖσαν εἰς τὸ κείμενον, καὶ ὁ Α ἔοικε συνιδεῖν, μεταφράζει γὰρ οὕτω· *Tant pour la nuit qui les avoit surprins que pour autant qu'ilz ne cognoissoient pas les lieux, ils n'oserent passer outtre, ny s'esloigner plus qu'il n'estoit besoing de leurs gens, et se jecterent, etc.* ἔστω δὲ μηδεὶς φθόνος, εἰ καὶ τετάρτην προβάλλομεν οὕτως ἔχουσαν . . . ἀπειρίας ὁμοῦ (μὴ πορρωτέρω τῶν φιλίων, ἢ προσῆκον ἢ, φθάνειν ἐπισφαλές) κ. τ. λ. τουτέστι, Διὰ τὴν νύκτα καὶ τὴν τῶν τόπων ἀπειρίαν ὁμοῦ (ἐπισφαλές, ἤγουν προστεταγμένοι, μὴ φθάνειν πορρωτέρω τῶν φιλίων ἢ προσῆκον ἢ) ἐγκαταδύντες, ἤγουν εἰσελθόντες καὶ ἐγκρύφαντες ἑαυτοὺς, κατὰ τινὰ λόχμην κ.τ.λ. ταύτη τῇ ἀναγνώσει ἢ διορθώσει ἔοικε μὲν πῶς ἐκ μέρους κατακολουθῆσαι ὁ Α, εἴτε, Ἐπισφαλές (*Id enim fuerat illis imperatum*), ἀναγνοὺς ἢ διορθώσας, εἴτε ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης ἐκδεξάμενος τὸ, Ἀποσφαλές· ἀλλ' οὐκ ἴσχυσεν εἰς τέλος τῶν λεγομένων τὸν νοῦν ἀκριβῶς ἐκφράσαι. — Στ. 8, Λόχμην.] Ἐν ταῖς ΚΑ γράφεται, Νύκτα· σημείωσαι δὲ καὶ τὸ, Ἐπετείχιζον, ἐναντίως τῇ χρήσει τεθειμένον, ἀντὶ τοῦ, Ὡς ἐπὶ τείχους τῆς λόχμης ἐφρούρου. — Στ. 9, Τὸν Βαγῶαν. Οὕτως αἱ ΑΑ, δίχα τοῦ, Καί. — Στ. 10, Παριόντας.] Ἐτρεψα τὸ ἐνικὸν εἰς τὸ πληθυντικόν. — Στ. 18, Χίλιοι γὰρ εἰς κ. τ. λ.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Χίλιοι γὰρ οἱ εἰς. — Στ. 21, Ἡ ὅσον ἠδύναντο.] Οὕτως αἱ ΑΑ, δίχα τοῦ, Καί.

Σελ. 344, σλ. 2, Νομαδικὴ δὲ καὶ κ. τ. λ.] Ἐτρεψα τὸν, Τε, εἰς τὸν, Δε, ὃν ἀπαιτεῖ ὁ προηγησάμενος, Μέν· ἄλλως τε, Νομαδικούς λέγων τοὺς Τρωγλοδύτας, συμφώνως τῷ Στράβωνι (Ι5, σελ. 775), ἀντιδιαστέλλει πρὸς ταύτας

λοιπούς Αιθίοπας. Σεσημειώσθω δὲ ὅτι καὶ Εὐστάθιος ἐν τοῖς εἰς τὸν Περιγητὴν Διονύσιον ὑπομνήμασιν (στίχ. 180) ὁλοῦ τῷ περὶ τῶν Τρωγλοδυτῶν Ἡλιοδώρου τούτῳ χωρίῳ ὡς μαρτυρίῳ ἐχρήσατο. — Στ. 9, Ἐσπερωμένους.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 10, Βραχυστόμους.] Αἱ ΑΑ, Βραχυτόμους, ὅπερ ἔοικεν ἄμεινον· ἀκυρολογεῖται γὰρ τὸ, Ὅπῃ βραχύστομος, ὡς ἂν καὶ εἴ τις ἔλεγε, Στόμα βραχύστομον, ἢ, Ὅπῃ βραχύσπος. τὸ δὲ ἐχόμενον, Χηραμούς, σημαίνει, καταδύσεις, σπήλαια, πετρῶν κοιλότητας, ὡς ἐξηγεῖται Ἡσύχιος, καὶ ἔστιν ὁ Χηραμὸς λέξις Ὀμηρικὴ (Ἰλιάδ. Φ, 494),

Ἡ ρά θ' ὑπ' Ἴρηκος κοίλῃν εἰσέπτατο πέτρην,
Χηραμόν

λέγεται δὲ, κατ' αὐτὸν Ἡσύχιον, καὶ, Χαραμὸς, ἔτι δὲ καὶ θηλυκῶς, Χηραμῖς, ἰδος, ἐξ ὧν ἡ συνήθεια ἔοικε παραλαβεῖν τὸ, Χαραμίδα, ἢ Χαραμάδα (ἀμφοτέρως γὰρ λέγεται). — Στ. 12, Καί τινες καὶ τραυματίας γενέσθαι . . . ἴσχυσαν.] Ἄσυνάρτητα τὰ τοῦ λόγου· ὠφείλε γὰρ εἰπεῖν Καί τινες καὶ τραυματίας ἐποίησαν, ἢ, Καί τινες καὶ τραυματίας ποιῆσαι ἴσχυσαν, ἢ γοῦν, Καί τινες καὶ τραυματίας γενέσθαι ἐποίησαν· οἷον ἐστὶ καὶ τὸ τοῦ Λουκιανοῦ (Περὶ τοῦ μὴ ῥαδ. πρὸς τῆ διαβολ. § 26), « Ἡ δὲ Φαίδρα . . . ἐπάρατον ἐποίησε τὸν » Ἰσώλυτον γενέσθαι ὑπὸ τοῦ πατρός ». — Στ. 22, Ἐφιέντες.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἀφιέντες.

Σελ. 345, στ. 5, Ἀλίσκονται δὲ καὶ Θεαγένης καὶ Χαρίκλεια, τὸ μέντι κ. τ. λ.] Προσέθηκα τὸν ἕτερον τῶν, Καί, ὃν ἐξέφρασαν καὶ οἱ μεταφρασταὶ ἀμφότεροι, ὡς ἀναγκαῖον. ἀντὶ δὲ τοῦ Χαρίκλεια, ὁ Κ (ὅπερ ἀβλεψία τοῦ Τυπογράφου οὐκ ἐσημειώθη ἐν τῷ ἄκρῳ τῆς σελίδος) μετὰ τοῦ ἄρθρου, Ἡ Χαρίκλεια, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ πάντες πλὴν τοῦ Μ. τὸ δὲ, Μέντοι, ἔτρεψα εἰς τὸ, Μέντι. — Στ. 6, Παρειαθήκεσαν.] Ἀφείλον τὴν δίφθογγον τῆς παρατελευταίας, διὰ τὰ καὶ πρόσθεν (σελ. 173) εἰρημένα. — Στ. 17, Φιλίου μαλλον.] Αἱ ΚΑ, Φίλιους πλέον. — Στ. 18, Ὑποτιθεμένη.] Διόρθωκα τὸ βάρβαρον Ἐπιτιθεμένη. — Στ. 19, Πείθεσθαι.] Ἐκ τῆς ἡμαρτημένης γραφῆς τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ, Πίθεσθαι. —

Στ. 22, Ἐκ τῆς ὄψεως.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ἐκ τῶν ὄψεων ἔν δὲ ταῖς ΑΑ, Ἐκ τῶν ὄψεως (γρ. Ἐκ τῶν ὄψεων). ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου, Ἀπόλους, ἐν τῇ Β, Ἀνάπολους (γρ. Ἀνόπολους). Στ. 24, Αἰγύπτιον τε ἀπὸ σφῶν ἓνα, τὸν δὲ, περσίζοντα τὴν φωνὴν κ. τ. λ.] Οὕτω διορθωτέον ἔγνωκα τὸ χωρίον, διὰ τὰ ἐπόμενα, Ἡ ἀμφοτέρων ἢ θατέρου ὡς δ' αὐτως ἐξεδέξατο καὶ ὁ Λ, ἐφράσας, *Aegyptio quodam ex suo iure nuptero, et altero qui Persicam linguam callebat*, ἀναγνούς δηλονότι, ἢ ἀναγνωστέον ὑπειληφώς εἶναι, Αἰγύπτιον τε ἀπὸ σφῶν ἓνα, τὸν δὲ κ. τ. λ. ὡς διώρθωκα, ἢ γοῦν, Αἰγύπτιον τε ἀπὸ σφῶν ἓνα, καὶ ἕτερον περσίζοντα τὴν φωνήν. ὁ δὲ Α ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν ἐνόησεν ἐρμηνέα, τὴν Αἰγυπτίων ὁμοῦ καὶ Περσῶν εἰδόμενα γλώσσαν ὃ συμβαίνει μὲν τῇ γραφῇ τοῦ χωρίου, Αἰγυπτίον τε ἀπὸ σφῶν ἓνα, τὸν καὶ Περσίζοντα, συμβαίνει δὲ πως καὶ τοῖς ἱστορουμένοις περὶ τῶν τοιούτων. οἱ γὰρ Ἕλληνες τοὺς ἐρμηνέας, Διγλώσσους, ἐκάλου, προσηγορικῶς χρисάμενοι τῷ ὀνόματι αὐτίκα Πλούταρχος (Θεμιστοκλ. § 6), « Ἐπαι- » νεῖται δ' αὐτοῦ καὶ τὸ περὶ τὸν διγλωσσὸν ἔργον » . . . » ἐρμηνέα γὰρ ὄντα συλλαβὴν διὰ ψηφίσματος ἀπέκτεινεν ». μνημονεύει δὲ καὶ Θουκυδίδης (Η, πε') Καρὸς διγλώσσου, πεμφθέντος ὑπὸ Τισσαφέρους τοῦ Πέρσου. εἰ μὲν οὖν ἀγαπᾶς τῇ ἡμετέρᾳ διορθώσει, δύο καὶ οὐχ ἓνα ὑποληπτέον ἀπεσφάλ- θαι παρὰ τῶν Αἰθιοπῶν ἐρμηνέας· εἰ δὲ προκρίνεις ἀναγινώσκειν, Τὸν καὶ περσίζοντα, ὡς ἐνὸς ὄντος ἐρμηνέως διγλώσ- σου, τῆνικαῦτα τρεπτέον τὸ ἐχόμενον, Θατέρου, εἰς τὸ, Τῆς ἐτέρας, ἢ ἢ ὁ νοῦς, Ὡς συνήσοντας ἢ ἀμφοτέρων τῶν γλωσ- σῶν, τῆς Αἰγυπτίας δηλονότι καὶ τῆς Περσικῆς, ἢ πάντως τῆς ἐτέρας τῶν δύο, καὶ ὡς εἰκὸς τῆς Περσικῆς· καθὰ καὶ ὁ Α ἐξέφρασε, *Leur amenant un d'entr' eux qui parloit langage Egyptien et Persien, pour les interroguer, pensans qu'ils sçauroyent toutes les deux langues, ou à tout le moins l'une des deux.* καὶ περὶ μὲν τούτων ἄλλοι σημειώσαι δὲ τὸ Περσίζειν (κατὰ τὸν τύπον τοῦ, Ἑλληνίζειν), ἀντὶ τῷ Περσικῇ γλώσ- ση λαλεῖν, ἢ ἔχης ἐντεῦθεν διορθοῦσθαι τὸ τέως ἀδιόρθωτον τοῦ Αἰλιανοῦ (Ποικ. Ἱστορ. Α, κα.) χωρίον τουτί, « Ἐλε- » γε δὲ (Τιθραύστης ὁ Πέρσης) ταῦτα ΠΑΪΖΩΝ δι' ἐρμη-

» νέως κ. τ. λ. » ὅπου τινὲς τῶν Κριτικῶν ἀντὶ τοῦ, Παιζῶν, γραπτέον ᾤθησαν, Φράζων, ἕτεροι δὲ, Πειράζων, ἄλλοι δὲ, Πείθων, δεῖον γράφειν, ὡς ἔγωγε οἶμαι, ΠΕΡΣΙΖΩΝ.

Σελ. 346, στ. 4, Τῶν λεγομένων.] Προσέθηκα τὸ ἄρθρον, ἀναγκαῖον τυγχάνον ἐνταῦθα. οὐκ ἔρρωται δὲ οὐδὲ τὸ ἐχόμενον, Ἀποσταλέντες ἄφιλε γὰρ εἶναι, Ἀποστελλόμενοι, ὡς ἐξέφρασε καὶ ὁ Α, Que loq. epnoye. οὐ γὰρ περὶ τῶν τινικαῦτα ἀποσταλέντων μόνων ὁ λόγος, ἀλλὰ περὶ τῶν ἐκάστῳ ἀποστελλομένων κατασκόπων. — Στ. 9, Τὸν μὲν, τὰ πρῶτα εἶναι.] Προσέθηκα ἀναγκαιῶς τὰς λέξεις, Τὸν μὲν, ἵνα ἔχωσιν ἀναφέρεσθαι εἰς τὸν Βαγῶαν· δῆλον δὲ τοῦτο ἕκ τε τῆς ἀνταποδόσεως, Ἐαυτὸν δὲ, καὶ ἕκ τοῦ Λ, οὕτως ἐκδεξαμένου τὸν νοῦν τοῦ χωρίου, ὅπερ οὐδ' ὅλως συνῆκεν ὁ Α, οἶμαι δὲ οὐδ' ἄλλοι πλείστοι. — Στ. 12, Ἀγομένους.] Ἐν τῇ Β, Γενομένους, καὶ μετ' ὀλίγα, Γνωριζομένους, ἀντὶ τοῦ, Ἐγχειριζομένους. — Στ. 16, Τὸν μὲν.] Κἀνταῦθα, δι' αὐτὰ ταῦτα, ἃ φθὰς εἶρηκα, ἔτρεψα τὸ, Τῶν μὲν, εἰς τὸ, Τὸν μὲν, τουτέστι τὸν Βαγῶαν, ὡς δῆλον ἕκ τε τῆς ἐχομένης ἀνταποδόσεως, Τοὺς δὲ νέους, καὶ ἐξ ὧν προίῳν (σελ. 387) ἐρεῖ, « Καὶ εὐνοῦχος ἀληθῶς. . . ὄνομα Βαγῶας, τῶν Ὀροονδάτου » κτῆμα τὸ (γρ. κτημάτων τὸ) τιμιώτατον ». — Στ. 17, Βασιλείοις.] Ἐκ τῶν ΚΑ· Ἀττικώτερον καὶ γὰρ τὸ Βασιλείος αὐλή, τοῦ, Βασιλεία αὐλή. τὸ δὲ ἐχόμενον, Ὀφθαλμοὶ καὶ ἀκοαὶ, εἴληπται ἐκ τῆς ἱστορίας· οὗ μαρτύρων νέφος ἔχουσι παρασχέσθαι, ἱκανὸς ἔστω Ξενοφῶν, περὶ Κύρου ταῦτα λέγων (Κύρ. Παιδ. Η, σελ. 124), « Καὶ τοὺς βασιλέως καλοῦ- » μένους ὀφθαλμοὺς, καὶ τὰ βασιλέως ὄτα, οὐκ ἄλλως ἐκλή- » σατο ἢ τῶ δωρεῖσθαι τε καὶ τιμᾶν. τοὺς γὰρ ἀπαγγεί- » λαντας ὅσα καιρὸς εἶη αὐτῶ πεπύσθαι, μεγάλως εὐεργετῶν, » πολλοὺς ἐποίησεν ἀνθρώπους, καὶ ὠτακουστῆν καὶ κατ- » οπτεύειν τί ἂν ἀγγείλαντες ὠφελήσθαιαν βασιλέα. ἐκ τούτου » δὴ καὶ πολλοὶ ἐνομίσθησαν βασιλέως ὀφθαλμοὶ, καὶ πολλὰ » ὄτα ». καὶ ταῦτα μὲν ὁ τὰ Περσῶν ἠκριβωκῶς Ξενοφῶν· ὅτι δὲ εἰκὸς τοὺς τοιοῦτους ὀφθαλμοὺς τοῦ βασιλέως καὶ συκοφάντας γεγενῆσθαι τοὺς πλείστους, δῆλον ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἐπιτηδεύματος, κἂν εἰ μὴ ἔλιγεν ὁ χαρίσττατος Λουκιανὸς (Περὶ

τῶν ἐπὶ μισθ. συνόντ. § 29), « ὦτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βα-
 » σιλέως πολλοὶ, οὐ μόνον τάληθῆ ὀρώντες, ἀλλ' αἰεὶ τι καὶ
 » προσεπιμετροῦντες, ὡς μὴ κυστάζειν δοκοῖεν ». — Στ. 21,
 Δώρων.] Οὕτως αἱ ΚΑ.

Σελ. 347, σφ. 2, Προεισόδιον.] Οἰονεὶ προοίμιον καὶ προ-
 ανάκρουσμα. ἡ δὲ λέξις (ἢ ὁ σοφώτατος Σχηνειδέρος ἐν ταῖς
 ἀμφιβαλλομέναις τοῦ Ἑλληνογερμανικοῦ αὐτοῦ λεξικοῦ κατ-
 εχάρισεν) ἐστὶ τῆς νεωτέρας καὶ Χριστιανίζουσας Ἑλλάδος.
 ἐχρήσατο ταύτη καὶ Οἰκουμένιος, ἀκμάσας κατὰ τὴν δεκάτην
 ἑκατονταετηρίδα ἀπὸ Χριστοῦ, καὶ τὸν αὐτὸν Ἡλιοδώρῳ Τρίκ-
 κης ἐπισκοπικὸν κατασχὼν θρόνον, ὡς ἐστὶν ἰδεῖν ἐν τῷ Ἐκ-
 κλησιαστικῷ Θησαυρῷ τοῦ Σουϊκῆρου (λέξ. Προεισόδιον). —
 Στ. 5, Ἐν αἰχμαλώτῳ τύχῃ ὑπὸ τῶν πρὸς ὀλίγον ὕστερον
 κ. τ. λ.] Οὕτω διεσκεύασα τὴν γραφὴν ἐξ ἡμαρτημένων ἐτέρων,
 τῆς τε καταχωρισθείσης ἡδὲ ἐν τῷ τῆς σελίδος ἀκρῷ, καὶ τῆς
 ἐν ταῖς ΚΑ, ἐχούσης οὕτως, Ἐν αἰχμαλώτῳ τύχῃ προσολίγον
 ὕστερον ὑπὸ τῶν ὑπηκόων.

Βιβλίον Θ, Σελ. 348, σφ. 1, Πολιορκία λαμπρῶς ἦδη.]
 Ἐν ταῖς ΔΑ483 διαφόρως τέτακται ταῦτα, λαμπρῶς ἦδη
 πολιορκία. — Στ. 9, Ὁ δὲ τῶν Αἰθίοπων κ. τ. λ.] Ἀπῆλειψα
 τὸν, Δῆ, σύνδεσμον. Ἐν τῇ Β, γράφεται, Ὁ δὲ τῶν Αἰθίο-
 πων, δίχα τοῦ, Δέ· ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, Ὁ δὲ δὴ τῶν Αἰθίοπων,
 ὁμοίως τῷ Κ, καὶ τοῖς λοιποῖς ἅπασι. — Στ. 14, Ἀπρόσ-
 μαχον.] Σύναπτε πρὸς τὸ, Στρατόν. παρακεικινδύνευται δὲ ἡ
 φράσις· ὀρθῶς μὲν γὰρ εἶπεν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 269),
 « Ὑπὸ θεᾶς ἀμάχου τῆς Θεαγένους », ἐπεὶ κατὰ τοῦτο
 ἄμαχος, ἢ ἀπρόμαχος, λέγοιτ' ἂν εἰκότως ἢ τῶν καλῶν
 ὄψις, καθ' ὅσον ἅμα τῷ ὀφθῆναι καταδουλοῦνται τοὺς ὀρώ-
 ντας. ὁ δὲ καὶ μόνῃ τῇ θεᾷ ἀπρόμαχος στρατὸς, ἔχει τι σο-
 φιστικῆς περιεργίας· ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ ἀνιψάσκει οἷς αὐτὸς
 προῖων (σελ. 350) ἐρεῖ περὶ τῆς Συμμαχίας γενναίας ἀμύνης
 τε καὶ ἀντιστάσεως πρὸς αὐτὸν τοῦτον, ἂν ἀπρόμαχον ἐν-
 ταῦθα καλεῖ, τὸν Ὑδάσπου στρατόν.

Σελ. 349, σφ. 3, Ὑπὸ τοῦ μαντευτοῦ τῆς ψυχῆς.] Γρα-
 πτέον οἶμαι, Μαντευτικοῦ, ἢ, Μαντικοῦ, ἀντὶ τοῦ, Μαντευ-
 τοῦ. τοῦτο γὰρ ἡ χρῆσις βούλεται ἐπὶ τῶν οὐδετέρων οὐσια-

στικῶς ἐκλαμβανομένων ἐπὶ τῶν εἴτε μερῶν, εἴτε δυνάμεων, ἐξ ὧν συγκείσθαι τὴν ψυχὴν φασιν· οἷον τὸ, Λογικόν, ἢ Ἡγεμονικόν, τὸ Θυμικόν, τὸ Ἐπιθυμητικόν κ. τ. λ. ἔστι δὲ καὶ μαρτυρίαις πιστώσασθαι τὸ λεγόμενον παρὰ τοῦ Πλουτάρχου λαβόντας· αὐτίκα περὶ τὸ τέλος τοῦ ὀγδόου τῶν Συμποσιακῶν βιβλίου τάδε φησὶν ἐκεῖνος, «Τοῖς δὲ σώμασι τὰς ψυχὰς συμπαθεῖν ἀνάγκη, καὶ μάλιστα παχουμένου τοῦ πνεύματος» ἀμαυροῦσθαι τὸ ΜΑΝΤΙΚΟΝ, ὡς περ κάτοπτρον ὁμίχλης» ἀναπληρούμενον»· καὶ αὖθις (περὶ τῶν ἐκλελοιπ. Χριστιαν. § 42), «Ὁφθαλμοῦ τε γὰρ ἔχοντος τὴν ὁρατικὴν δύναμιν οὐδὲν ἀνευ φωτὸς ἔργον ἐστὶ· ψυχῆς τε τὸ ΜΑΝΤΙΚΟΝ, ὡς περ ὄμμα, δεῖται τοῦ συνεχῆς ἀπλοῦτος κ. τ. λ.». ἀλλὰ καὶ αὐτὸς Ἡλιόδωρος ἀνωτέρω (σελ. 250) ἔφη τῇ λέξει χρυσάμενος, καί περ ἐπὶ σημασίας ὑπὸ τι παρηλλαγμένης. — Στ. 4, Ἐπὶ πλέον.] Δείπει ἡ πρόθεσις ἐκ τῶν ΑΑ. ἴσως γραπτέον, Ἐτι πλέον. — Στ. 8, Σωζέσθωσαν . . . φυλαχθισόμενοι.] Οὐ πάνυ τι ἔρρωται ἡ φράσις. μήποτε οὖν ἀντὶ τοῦ, Φυλαχθισόμενοι, ἐγγέγραπτο, Ἀχθισόμενοι, ἢ, Προσαχθισόμενοι. — Στ. 19, Ὅσα γὰρ σίδηρος κ. τ. λ.] Ἐξ ἱστορίας τοῦτο· ταῦτα γὰρ φησὶν Ἡρόδοτος (Γ, κγ') περὶ τῆς παρ' Αἰθιοπίων εὐτελείας τοῦ χρυσοῦ, «Ἀγαγεῖν» σφέας ἐς δεσμοτήριον ἀνδρῶν, ἔνθα τοὺς πάντας ἐν πέδησι» χρυσήσῃσι δεδέσθαι. ἔστι δὲ ἐν τούτοισι τοῖσι Αἰθιοπίσι πάντων ὁ χαλκὸς σπανιώτατον καὶ τιμιώτατον». — Στ. 23, Παραλύοντες.] Ἀνεκάλεσα τὴν ὀρθὴν γραφὴν τῆς Β καὶ τῶν ΚΑ, καί περ καὶ ταῖς ΑΑ ἐμφερομένου τοῦ, Διαλύοντες. Σελ. 350, στ. 4, Σιδηρῶν.] Ἀπήλειφα τὸ παρ' ἀπασι βάρβαρον, Σιδηρῶν· παρὰ γὰρ τὸ Σιδηροῦς, καὶ οὐ παρὰ τὸ Σίδηρος. ὅτι δὲ ἐξ Ὀμήρου ταῦτα παρῴδηται, δεδήλωται καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 233). — Στ. 5, Γεγόναμεν.] Ἐτερος βαρβαρισμὸς τὸ Ἐγεγόναμεν, ὃν διωρθώσαμεθα ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 7, Τοῖς ἐκ θεῶν κ. τ. λ.] Ἀπήλειφα τὸν εἰς οὐδὲν χρήσιμον σύνδεσμον. — Στ. 15, Παρὰ τὴν πρώτην.] Δείπει ἡ πρόθεσις ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 16, Ἐκοντὶ φέροντες αὐτοὺς ἐνεχείρισαν.] Ἐτρεψα τὸ, Αὐτοὺς εἰς τὸ, Αὐτοὺς (τουτέστιν, Ἐαυτοὺς), καὶ τὸ, Ἐνεχείρισαν εἰς τὸ, Ἐνεχείρισαν,

εχειρίσαν, ὡς ἐμφέρεται καὶ ἐν ταῖς ΔΑ520, ἐν αἷς, καὶ Ἐκοντὶ καὶ φέροντες, μετὰ τοῦ συνδέσμου γράφεται. — Στ. 17, Τὸν στρατὸν προσκαθήμενος.] Ἐν ταῖς ΚΑ διπλῆ φέρεται γραφῆ, Τὸν στρατὸν Προσκαθήμενον (ἢν ἔχουσιν αἱ τε ΑΑ καὶ αἱ ΔΑ520), καὶ Πρὸς τὸν στρατὸν προσκαθήμενός Στ. 20., Εἰς ἄρδην.] Ἐσχημάτισε καινῶς κατὰ τὸ, Εἰς μάτην, καίπερ ἀντιπραττούσης τῆς χρήσεως. — Στ. 23, Δεκάδι.] Οὕτω διώρθωκα τὸ ἀκατάλληλον ἐνταῦθα, Δεκάσιν.

Σελ. 351, στ. 10, Ἐπεὶ δὲ τοῦτο καὶ κ. τ. λ.] Ἀπήλειφα τὸν ἕτερον τῶν, Καί. — Στ. 18, Μακροῖς τείχεσι.] Αἰνίττεται τὰ ἐν πολλαῖς τῶν μικρῶ τῆς θαλάσσης ἀπωρισμένων Ἑλληνικῶν πόλεων Μακρὰ τείχη κληθέντα, διὰ τὸ παρατείνεσθαι ἀπὸ τοῦ ἄστεος ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν, τοῦ συνάπτειν ἕνεκα τὸ ἐπίγειον τῶ ἄστει. τοιαῦτα ἦν Ἀθήνησι τὰ ἀπὸ τῆς πόλεως ἐπὶ τὸν Πειραιᾶ καθέκοντα μακρὰ τείχη, τὰ καὶ μακρὰ σκέλη ρηθέντα (Πλούταρχ. Λυσάνδρ. § 14, καὶ Κίμων. 15). καὶ Μεγαρεῖς δὲ, καὶ Ἀργεῖοι, καὶ Πατρέϊς, μακρὰ τείχη ὑποδόμησαν (Αὐτ. Φωκίων. § 14, καὶ Ἀλιβιάδ. § 15). — Στ. 24, Ὀλκόν.] Οὐσιαστικῶς ὁ Ὀλκός, οὐχ ὡς ἀνωτέρω (σελ. 116) σημαίνει δὲ ἐνταῦθα τὸ μεταξὺ τῶν μακρῶν σκελῶν ἢ τειχῶν κενόν, ἐμφορὸν ὄν ποταμοῦ διώρυγι, ὃ καὶ Πορθμὸν μετ' ὀλίγα καλεῖται.

Σελ. 352, στ. 6, Ἄπερ.] Ἐν τῇ Β, Ὀπερ. — Στ. 13, Σανιδωμάτων τὰ διεστῶτα.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 17, Προστυχόν.] Ἐν τῇ Β καὶ ταῖς ΑΑ, προστυχάνον. — Στ. 20, Περὶ ψυχῆς.] Αἱ ΑΑ, Ὑπὲρ ψυχῆς. — Στ. 21, Αὐλώνα.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Αὐλόν. — Στ. 23, Ἀποκεκλήρωντο.] Οὕτω γραπτέον πληθυντικῶς, διὰ τὸ προηγησάμενον, Οἱ δυνατώτεροι. — Στ. 24, Φρεατίαν.] Χρήσεται τῇ λέξει καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 380). ἐξηγεῖται δὲ τὴν Φρεατίαν (παρὰ τὸ Φρέαρ), Σουίδας, Ὀρυξιν.

Σελ. 353, στ. 2, Ἐγκάρσιον.] Οὕτως αἱ ΑΑ ἀναφέρεται γὰρ εἰς τὸ, Ὑπόνομον. — Στ. 5, Τὸν χοῦν.] Ἀπήλειφα τὸ ἐχόμενον, Αἶ, ὅπερ οὐδὲ ἐν ταῖς ΑΑ ἐμφέρεται. — Στ. 6, Ἐκφορούντων.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ἐκφερόντων, ὅπερ ἴστιν

ἐπιξήγησις τοῦ, Ἐκφορούντων. — Στ. 11, Τῷ κατὰ τὸν κύκλον.] Τουτέστι, τῷ κατὰ τὸν κύκλον χώματι. οὕτως ἐτόλμησά διορθώσεσθαι, ἐπεὶ καὶ μετ' ὀλίγα (σελ. 355) ἀντεστραμμένως ἐρεῖ, « Τῷ κύκλῳ τοῦ χώματος ἢ πλὴν εἰ μὴ τις προέλοιτο συνάπτειν τὸ, Τῶν κατὰ τὸν κύκλον, πρὸς τὸ, Ἐπιφόρος, ἵνα ἦ ὁ νόυς, Ἐπιφέρων καὶ ἐπισύρων τῆ ῥύμη τὰ κατὰ τὸν κύκλον ἐύρισκόμενα. — Στ. 14, Μεσόγειος.] Αἶ ΚΑ, Μεσόγειος Ἀττικωτέρως μὲν, ἀλλ' ἴσως ὑπεναντίως τῆ χρήσει· οὐδὲ γὰρ εὔρηται ἡ Μεσόγειος, καθὰ ἡ Εὐγείος, Λευκώγειος καὶ Λυπρόγειος. — Στ. 19, Ηῖ μέλαινα.] Προειλόμην τὴν γραφὴν τῆς Β, τοπικῶς ἐκλαμβάνων τὸ, Ηῖ, ἀντὶ τοῦ, Ὄπου. — Στ. 23, Χαννούμενον ἰζήσεται.] Ἄντὶ τοῦ, Ἰζήσεται, ἐν ταῖς ΚΑ, Ἰζήσει, οὐκ ὀρθῶς. τὸ δὲ Χαννούμενος παρὰ τὸ, Χαῦνος, ὃ σημαίνει κυρίως τὸ ἀντεπίμετρον τοῦ, Πυκνός, ἥγουν τὸν ἀραιὸν, καὶ σπογγώδη, ἐξ ὧ, τὸν πεχηνότα, κοῖλον, κενόν, πεφουσημένον, ὑγρὸν, μαλακὸν, ἐλαφρόν· ὅθεν τροπικῶς, Χαῦνος καὶ Χαῦναξ ἐρέθη, ὁ πεφουσημένος καὶ κενόδοξος. ἐντεῦθεν καὶ πάντα τὰ ἀσθενῆ, ἀτόνα καὶ ἐκλελυμένα Χαῦνα καλεῖται (Σουίδ. λέξ. Χαῦνον). ὅθεν παραλαβοῦσα ἡ συνήθεια ἐποίησε τὸ Ἀχαμνός, Ἀττικῶ πλεονασμῶ τοῦ ἀρχικοῦ α, καὶ τροπῆ τοῦ υ, εἰς μ, ὡς παρὰ τὸ, Ἐλαύνω, τὸ Λάμνω, καὶ παρὰ τὸ, Εὐνοστός, τὸ Ἐμνοστός, τουτέστιν ὁ κοινότερον λεγόμενος Νόστιμος, οὐχ, ὡς παρεξηγήσατο ὁ Δουκάγγιος (λέξ. Ἐμνοστός), ὁ Εὐκλείης καὶ Περίφημος, παράγων αὐτὸ παρὰ τὸ, Ἐμνεῖν· διορθώσθω ἐν παρόδῳ καὶ ὁ Ἡσύχιος, ἐν οἷς φησι, Χαυνιάζει· ΠΛΑΝΑ. γραπτέον γὰρ, ΠΛΑΔΑ. τὸ δὲ Πλαδῶν ἰατρικὴ λέξις ἐστὶ, παρὰ τὸν Πλαδόν, ὃν ὁ Ἐρωτιανὸς ὀρθῶς ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, « Ἐκχαυτός καὶ ὑπόσομφος καὶ δίυγρος τοῦ σώματος διάθεσις, καὶ μὴ στερεῖ πεχημένη σαρκί ». καὶ Σουίδας δὲ τὸ, Πλαδαρόν, διὰ τοῦ, Χαῦνον, ὑγρὸν, ἀσθενές, ἐξέφρασε. ἴσως δὲ καὶ τὸ, Χαυνιάζει τοῦ Ἡσυχίου μεταποητέον εἰς τὸ, Χαυνάζει, ἢ Χαυνίζει, ὅπερ οὐδὲν ἐστὶν ἕτερον ἢ τὸ ἐν τῇ συνήθειά, Ἀχαμνίζει.

Σελ. 354, σλ. 4, Ἐγκαταρρίπτεται.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. ἀλλ' ἴσως ἦν, Ἐγκατερίπτεται· χαίρει γὰρ τῆ λέξει,

Κατερείπω (παρά τὸ, Ἐρείπω, ἔδειν τὸ, Ἐρείπιον), ὁ Ἠλιόδωρος, ὡς δῆλον γινώσκεται προῖοῦσι. — Στ. 8, Κατεπτηχέναι.] Αἱ ΑΑ κακῶς, Κατεπτηχθέναι, ἔστι δὲ τὸ Κατεπτηχέναι, φοβηθῆναι, κατ' Ἠσύχιον, παρά τὸ Καταπτήσω, οὐδεν ἢ σχηματισμῷ διαφέρει τοῦ Καταπτώσω. λιπτεῖον δ' ἀπὸ καινοῦ τὸ, Ὄσπε, ἵνα ἢ ὁ νοῦς, Οὐχ ὥστε ἐσδέξασθαι τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τοσοῦτον μόνον ὥστε φοβῆσθαι τὴν ἔσσην οὐκ ἀπειλούμενην ἐπίκλυσιν. — Στ. 18, Αἶψα τὴν γραφὴν ἐναφάμενας κ. τ. λ.] Ἐκ τῶν εἰωθότων γίνεσθαι κατὰ τοὺς πολέμους. τοιοῦτον γάρ τι καὶ Ἡρόδοτος (Η, ρη') ἱστορεῖ περὶ Τιμοξένου τοῦ προδόντος Ἀρταβάζω τὴν Ποτίδαειαν. συμείωσαι δὲ καὶ τὸ, Γραφὴν, ἀντὶ τοῦ ἐπιστολῆν, ὡς καὶ ἐν τῇ συνθεσὶ περὶ ἧς ἐροῦμεν ἐν τοῖς ἐξῆς. — Στ. 24, Τῶν τοξοτῶν.] Οὕτως αἱ ΑΑ μετὰ τοῦ ἄρθρου.

Σελ. 355, στ. 3, Ὀρέγοντες.] Ἐν ταῖς ΚΑ. Αἴροντες. Στ. 4, Ἐλεεινοῖς.] Οὕτω δεῖν ἔγνω διορθοῦν. — Στ. 7, Πρὸς δεσμὸν.] Ἄμμικον, εἰς δεσμὸν, λέγειν ἀλλ' εὐεπίφορος ὁ Ἠλιόδωρος εἰς τὴν κατάχρησιν τῆς Πρὸς. — Στ. 14, Προμυτρωπισμένος.] Διόρθωκα οὕτως. — Στ. 17, Εἶχεν.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ, ἐν αἷς οὐκ ὀρθῶς μετὰ τοῦ ἐφελκυστικοῦ γράφεται, Εἶχεν. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου, Τοξότας τε ὀπλίτας, γραπτέον, Τοξότας τε καὶ ὀπλίτας, ὃ καὶ ὁ Λ ἐξέφρασεν εἰπὼν, Sagittarios ac armatos· ἀντιδέσφαται γάρ, φίλος ἦν, ὁ τοξότης πρὸς τὸν ὀπλίτην, ταυτέστι τὸν ὀπλισμένον, ἢ δῆλον καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἠλιόδωρου (σελ. 368). — Στ. 21, Ἡτρεψίασαι.] Προσέθηκα κἀνταῦθα τὴν χρονικὴν αὐξήσιν. — Στ. 25, Καιουργός.] Παραδοξοποιός, καινὰ καὶ ἀπροσδόκητα ἐργαζόμενος. ἢ δὲ ἔννοια Θουκυδίδειος· οὕτω γάρ ἐκεῖνος (Γ, λ'), « Νομίσαντες οὐκ ἄλλο τι εἶναι Τ' Ὀ » ΚΑΙΝΟΝ τοῦ πολέμου ἢ τὸ τοιοῦτον κ. τ. λ. », ὃ ποτε διορθοῦμεν, ἀσκέπτως ἴσως, μεταποιῶν εἰς τὸ, Τ' ὈΝ ΚΑΙΡΟΝ. λέγω δὲ τοῦτο οὐχ ὅτι κῦν μεταμέλει μοι παντάπασι τῆς διορθώσεως, ἀλλ' ὡς οὐ πάνυ τι δῦλον ὄν, τί ποτε καὶ βούλεται, τὸ καινὸν τοῦ πολέμου. παρά τε γὰρ τῷ Θουκυδίδῃ (ἴδ. τὸν σχολιασθ. αὐτ.) καὶ παρ' ἄλλοις ὡς ἔπος εἰπεῖν τοῖς ἐξ αὐτοῦ λαβοῦσι τὴν φράσιν καὶ παροιμιακῶς

ἔξινεγκοῦσι διτλήν πολλάκις φέρεται γραφή, Καινὸν καὶ Κενόν, αὐτίκα Ἀριστοτέλης (Ἠθ. Νικομ. Γ, ια') « Δοκεῖ γὰρ εἶναι » πολλά ΚΕΝ'Α τοῦ πολέμου, ἃ μάλιστα συνεωράκασιν » οὔτοι (οἱ στρατιῶται) ». καὶ Πλούταρχος δὲ (περὶ τοῦ Ἀκούειν § 5), « Ὡς γὰρ πολέμου, καὶ ἀκροάσεως, πολλά τὰ ΚΕΝ'Α ἔστι, κ. τ. λ. ». καὶ τούτοις μὲν διὰ τοῦ εἰς ἢ γραφῆς, ἦν καὶ ὁ νοῦς ἀπαιτεῖν ἔοικε· σημαίνει γὰρ ἐνταῦθα τὰ κενὰ τοῦ πολέμου, τὰς ματαίας ἐκπλήξεις καὶ καταποτήσεις αἷς καὶ Πανικούς φόβους καλεῖν εἰώθασι, καθὰ καὶ Κικέρων (πρὸς Ἀττικ. Ε, 20), καὶ Κυίντος ὁ Κύρτιος (Βιβλ. Ζ) ἐξεδέξαντο τὴν φράσιν. Ψιλογραφεῖ δὲ καὶ Διογενιανὸς (Παροιμ. Ζ, π') τὸ, Πολλὰ κενὰ τοῦ πολέμου. παρὰ δὲ Διοδώρῳ τῷ Σικελιώτῃ, ὃς ἀπάντων μάλιστα κατεχρήσατο τῇ φράσει, διφθογογραφεῖται ἔστιν ὅτε τὸ, Καινά· ὁ δὲ νοῦς, ἐν τισὶ μὲν, οὐ πάνυ τι δῆλος, ἐν ἑτέροις δὲ, ὁ προσήκων τῷ, Ψιλογραφουμένῳ, Κενά, ἐν ἄλλοις δὲ (Κ, λ') ὁ τῷ διφθογογραφουμένῳ Καινά, τουτέστι, Παράδοξα καὶ θαυμάσια. Σουΐδας δὲ τὸ, Πολλὰ καινά τοῦ πολέμου, ἐκ Πολυβίου παρεληφώς, διφθογογραφεῖ. ἢ δὲ τῶν γραφῶν αὕτη σύγχυσις ἐκ τούτου μάλιστα λαβεῖν ἔοικε τὰς ἀφορμὰς ἅτι καὶ ἀληθῆς ἀμφοτέρων ὁ νοῦς· καὶ ἔχει γὰρ ὁ πόλεμος οὐ μόνον πολλά κενά, ἀλλὰ καὶ πολλά καινά· οἷόν ἐστι τὸ ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ τοῦ Ἡλιοδώρου. εἰ μὲν γὰρ ἀποβλέψαι εἰς τὸ προηγησάμενον, Θεαμάτων τὸ καινότερον, καὶ τὸ προσεχῶς ἐπόμενον, Οὐδαμῶς εἰωθὸς ἐθαυματούργει, ἔστιν ὁ πόλεμος τῶντι Καινουργὸς, ὅπερ εἰκὸς καὶ γεγραφέναι τὸν Ἡλιοδώρον· εἰ δὲ τὸ μετ' ὀλίγα ρηθισόμενον ἀναλογίσαι, ὅτι φόβου καὶ πτοίας ἀνάμεστοι οἱ ἐπὶ τοῦ τείχους, ἐτόξευον εἰς τοὺς ἐπὶ σωτηρίᾳ τῆ σφῶν ἦκοντας, πολεμίους ὑπονοήσαντες, εἴη ἂν ὁ πόλεμος Κενοουργὸς, εἰ καὶ τοῦτο χρὴ λέγειν· κενὸς γὰρ καὶ μάταιος ἦν αὐτῶν ὁ φόβος.

Σελ. 556, σί. 5, Στρατιώτη.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Στρατῶ. — Στ. 10, Τῷ κατ' ἔσχατον κινδύνου γενομένῳ.] Οὕτω διώρθωκα τὸ παρ' ἀπασιν ἡμαρτημένον χωρίον· παρὰ γὰρ τὴν σημειωθεῖσαν τοῦ Κ γραφὴν (τὴν αὐτὴν οὔσαν τῇ ἐν τῇ Β), ἐν μὲν ταῖς ΚΑ γράφεται ἀδιανοήτως, Τὸ κατ' ἔσχατον κινδύνου ἐαυτῶν

γενόμενον, ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, τὸ κατ' ἔσχατον κινδύνου τὸν γενόμενον. ὁ δὲ νοῦς πρόδηλος, καὶ τοιοῦτος οἷον ἐξέφρατε καὶ ὁ Α, *Car à ceux qui sont ainsi reduictz à telle extremité de perib, toutes choses sont formidables et suspectes, καὶ οἷον αὐτὸς Ἡλιόδωρος ἐτέροις ῥήμασιν ἐγνωμολόγησεν ἀνωτέρω (σελ. 354), εἰπὼν, « Ἡ συνθήειά σε τῶν δυστυχημάτων κ. τ. λ. ».* Στ. 12, Ἐξετόξευον.] Τουτέστιν, Ἐκ τοῦ τείχους πρὸς τὸ ἔξω ἐτόξευον· ἢ καὶ δῆλον ὅτι ἡμάρτιται τὸ, Εἰσετόξευον, τῶν πρὸ ἐμοῦ. εἶρηκε δὲ καὶ μικρῶ πρόσθεν (σελ. 354), « Τὴν αὐτὴν γραφὴν ἐκτοξεύων ». — Στ. 21, Ἐκσφενδονισθῆναι.] Διῶρθωκα τὸ Ἐκσφενδονισθῆναι, τῶν πρὸ ἐμοῦ· οὐ γὰρ παρὰ τὸ, Ἐκσφενδονίζω, ἀλλὰ παρὰ τὸ, Ἐκσφενδονάω, οἷον καὶ ἐν ταῖς πρόσθεν (σελ. 55), Ἀεσφενδόνητο, εἶρηκει. παρῶδηται δὲ ἐξ Εὐριπίδου (Φοινίσσ. 1189),

..... Ἐκ δὲ κλιμάκων
Ἐσφενδονᾶτο χωρὶς ἀλλήλων μέλη.

Στ. 22, Κᾶν ἐπὶ πλέον . . . εἰ μή τις κ. τ. λ.] Συνήρηκα τὸ, Καὶ ἄν, εἰς τὸ, Κᾶν, οὕτω γεγραμμένον ἐν ταῖς ΚΑ· ἐξήλειψα δὲ καὶ τὸν ἐχόμενον, Καὶ, ὡς περιττόν. μαρτυρεῖ δὲ καὶ Σοφοκλῆς (Αἴαντ. 45),

Κ'ΑΝ ἐξέπραξεν, Ε'Ι κατημέλησ' ἐγώ·

καὶ πρὸ αὐτοῦ Ὀμηρος (Ἰλιάδ. Ε, 362),

..... Ὅς νῦν γε ΚΑ'Ι Α'Ν Διὶ πατρὶ μάχοιτο,

ἀμφότεροι ἄνευ τοῦ δευτέρου, Καὶ, ἐξενεγκόντες τὴν ῥῆσιν, Ὀμήρου δὲ οὐδὲν ἄλλο ἢ διὰ τὸ μέτρον διαλύσαντος τὸν, Κᾶν. ἑτεροῖον δ' εἴκει τὸ τοῦ Λουκιανοῦ (Θεῶν Διαλ. ΚΑ, β'), « ΚΑ'Ι Ε'Ι μή γε ἡ Θέτις κατελεήσασα ἐκάλεσεν . . . ΚᾶΝ » ἐδέδετο αὐτῶ κεραυνῶ » προηγούμενον γὰρ τὸ Ε'Ι τοῦ ΚᾶΝ, ἐξ ἀνάγκης ἀπήτησε τὸν πρὸ αὐτοῦ ἕτερον ΚΑ'Ι, ἵνα συνάπτηται πρὸς τὰ πρόσθεν εἰρημένα. — Στ. 24, Τῶν δὲ καὶ σὺν ὀργῇ, τῶν Αἰθιόπων.] Προσέθηκα τὸ, Τῶν Αἰθιόπων, μείζονος ἕνεκα σαφηνείας. τοῦτο δὲ καὶ ἡ χρῆσις βούλεται, ἵνικα τῶ, Μὲν, καὶ τῶ, Δέ, ἀντιδιαστέλλωνται τὰ κῶλα τῆς περιόδου· ὅπερ ἀγνοηθὲν, πλάνης αἴτιον πολλοῖς πολλαῖς ἐγένετο. αὐτίκα παρὰ τῶ Λουκιανῶ (Σολοικιστ. § 12), « Τὸ καταδουλοῦν σὺ μὲν ἴσως ταῦτόν τῶ καταδουλοῦσθαι

» νενόμικας· ἐγὼ δὲ οἶδα διαφορὰν οὐκ ὀλίγην ἔχον . . . ὅτι
 » τὸ μὲν ἑτέρῳ, τὸ καταδουλοῦν Δ' ἑαυτῷ γίγνεται ». τούτο
 ὁ σχολιαστὴς καὶ εἰ Κριτικοὶ μὴ νοήσαντες, ὑπέλαβον τὸν
 Λουκιανὸν ἐναντίον κανόνα τῆ κοινῆ τῶν Ἑλλήνων χρήσει τῶν
 μέσων ῥημάτων νομοθετικῶν· γραπτέου γὰρ καὶ στικτέου τὰ
 τελευταῖα ῥήματα οὕτως, « Ὅτι τὸ μὲν ἑτέρῳ, τὸ κατα-
 » δουλοῦν· τὸ Δ' ἑαυτῷ γίγνεται », ταυτίσθαι, τὸ μὲν ἐν-
 εργητικὸν Καταδουλοῦν λέγεται ἐπὶ τῶν καταδουλούντων
 πόλιν ἢ ἔθνος ἑτέρῳ, καὶ οὐχ ἑαυτοῖς· τὸ δὲ (τούτα δ' οὐκ
 ἐνδέχεται ἄλλο εἶναι ἢ τὸ Καταδουλοῦσθαι, δηλωθέντος ἤδη
 Πατέρου), ἐπὶ τῶν καταδουλούντων καὶ προσκλιωμένων ἑαυτοῖς.

Σελ. 357, στίχ. 2, Παραγενόμενος.] Αἱ ΔΑ, Προσπαρα-
 γενόμενος. — Στ. 10, Τοσοῦτου νέφους.] Οὐκ ὀρθῶς ἢ Μ τὸ,
 Νέφους, εἰς τὸ, Στέφους, μεταποιητικὸν εἶναι ψύδι. παραδί
 γὰρ αὐθις ἐνταῦθα, Νέφος καλέσαντα τῶν στρατιωτῶν τὸ
 πλῆθος, τὸν Εὐριπίδην (Φοινίσσ. 1320),

..... Ἡ πόλις
 Στίνα θακρύσας, ἣν περίξ' ἔχει νέφος
 τοιοῦτο, ὅσπερ δὲ Ἀχέρωντος εἶναι;

Ὅμηρος δὲ καὶ Πεζῶν νέφος (Ἰλιάδ. Δ, 274), καὶ Πολέ-
 που Νέφος (Ρ, 243), εἴρηκεν. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου, Κεκυ-
 κλωμένου, ἐν ταῖς ΔΑ γράφεται, Κεκλωμένου, ἐξ ὀρθωτέρας
 οἶμαι γραφῆς ἑτέρας, Κυκλωμένου, ὅπερ ἀμεινον. — Στ. 12,
 Ὅ, τι βουλομένοις ἐστίν.] Αἱ ΔΑ, Ὅ τι βουλόμενοι ἐστίν· αἱ δὲ
 ΚΑ αὐτὴν τε ταύτην τὴν Γραφὴν, καὶ προσέτι, Ὅ τι βουλόμενοι
 ὁ ἐστίν, ὅπερ ἐμφέρεται καὶ ἐν ταῖς ΔΑ440. — Στ. 14,
 Κατηρειπωμένου.] Τοῦ παρακμάσαντος Ἑλληνισμοῦ ἡ λέξις
 Ἐρείπω γὰρ ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι ἀμεταβάτως ἐπὶ τοῦ, Πίπτω,
 ἐξ οὗ οἱ μεταγενέστεροι ἐσχημάτισαν τὸ μεταβατικόν, Ἐρει-
 πώω, ἢ Ἐριπόω. — Στ. 22, Τῶν πρὸς ἀνατολαῖς καὶ δυσμῶν
 Αἰθιόπων.] Ὅ γὰρ Ὅμηρος διχῆ ἔνεμε τοὺς Αἰθίωπας (Ὀδυσσ.
 Α, 23),

Αἰθίωπας, τοὶ διχθὰ διδαίεται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
 οἱ μὲν δυσσομένου Ἰπερίονος, αἱ δ' ἀριόντος·

τούτων δὲ τῶν ἐσῶν τὰς διαφορὰς διορθώσεις τε καὶ ἐξηγή-
 σεις τῶν ἀρχαίων Κριτικῶν διὰ μακρῶν ὁ Στράβων καταλέγει
 ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Γεωγραφικῶν.

Σελ. 358, σφ. 1, "Ἐχων οὖν τό τε ὑμᾶς κ. τ. λ.] Προσέθηκε τὸν, Οὖν, παραλειφθέντα τοῖς ἀντιγραφεῦσι διὰ τὴν πρὸς τὴν τελευταίαν τοῦ, Ἐχων, παρήχησιν. ἐνδέχεται δὲ καὶ τὴν ἀρχὴν γεγράφθαι, Ἐχων τε τὸ ὑμᾶς, ὅπερ ἔοικεν ἐκφράσαι ὁ Λ. ἀντὶ τοῦ, Ἐχων, οὐκ ὀρθῶς αἱ ΚΑ, Ἐχω. — Στ. 4, Ἐφ' οἷς ἂν ἀσμενοι κ. τ. λ.] Τὸ ἐξῆς, Οὐκ αὐτὸς ὀρίζων, ἀλλ' ὑμῖν ἐπιτρέπων τὴν αἴρεσιν ἐκείνων, ἐφ' οἷς ἂν ἀσμενοι κ. τ. λ. — Στ. 6, Δίκην.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Νίκην. — Στ. 17, Μηδὲ ἑαυτόν.] Γράφε, Μῆτε ἑαυτόν. — Στ. 24, Τῷ Περσῶν.] Ἐκ τῶν ΚΑ. τὸν δὲ ἐχόμενον, Καὶ, μετεποίησα εἰς τὸν, Δέ· ἔστι γὰρ ἐπανόρθωσις τοῦ μικρῷ πρόσθεν εἰρημένου, Ἴσον εἶναι οἱ, ὡσανεὶ ἔλεγεν. οὐκ ὀρθῶς εἶπον ἴσον εἶναι μοι τὸ νῦν ἀπολέσθαι, καὶ τὸ ἀλῶναι προδοσίας παρὰ τῷ βασιλεῖ, χαλεπωτέρου γὰρ πολλῷ τούτο. — Στ. 25, Ἀπλοῦ.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ.

Σελ. 359, σφ. 6, Ἐτι μελλήσων.] Διὰ διπλαίου τοῦ λ γραπτόν εἶναι πᾶσι δῆλον. αἱ ΚΑ, ΑΑ, καὶ ΔΑΔΒ1, Ἐτι καὶ μελλήσων, μετὰ τοῦ συνδέσμου. — Στ. 7, Ἐσκηῆσαν.] Εἰς τοῦτο μετέβαλον τὸ ἀδυνατόν, Ἐτι κήσων. καὶ ὁ Α δὲ τὸ ἡμέτερον, Ἐσκηῆσαν, ἐξέφρασε διὰ τοῦ, Ἐσκη τετοιπητεπετι. Στ. 8, Πρὸς τε τὸν Ἰδιώτην.] Προσέθηκε τὸν συνδέσμον, ὃν ἠρηκένυσαν καὶ ἀμφοτέρω οἱ μεταφρασταί. — Στ. 9, Ἐπιγελάσας.] Γελάσας ἐπὶ τοῖς ἀποκηρυχθέντες. εἰς τοῦτο δεῖν εἰδῆσθαι τρέψαι τὸ, Ἰπογελάσας· ἢ γὰρ, Ἰσὸ, τῷ Μειδιᾶν μάλλον ἢ τῷ Γελαῶν φιλεῖ συνάπτεσθαι· καὶ ἔστι τὸ, Ἰπομειδιᾶν, ὑπερ ἐν τῇ συνιδεία Καμοσιγελῶ, ἢ Χαμοσιγελῶ, φαμέν. — Στ. 12, Οὐκ ἐν ἑαυτῷ τὸ εἶναι κ. τ. λ.] Τὸ, Ἐαυτῷ, παρέληπται ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ· τὴν δὲ γενικὴν τοῦ ἀρθρου ἔτρεψα εἰς τὴν κλιματικὴν, ἵνα ἔχη συντάττεσθαι πρὸς τὸ, Σαλεύων, ὅπερ οὕτω συντάττεται καὶ ἀλλαγῶ (σελ. 20 καὶ 101). ἔοικε δὲ τὸ λεγόμενον τῷ παρὰ Πλευτάρχῳ (Λακ. ἀποφθ.) ὑπὸ Ἀκευδαμονίων πρὸς Ἀθηναίους κλόντας, καὶ Σάμων αὐτοῖς μόνον ἰάσαι ζήλοῦντας φηθέντι, « Ὅταν αὐτῶν » οὐκ ἦτε, τότε καὶ ἄλλους ἔχειν ζήσοιτε· ἀφ' οὗ (φασὶ Πλευτάρχου) καὶ ἡ παροιμία· Ὅς αὐτὸς αὐτὸν οὐκ ἔχει, Σάμων θίλει ». — Στ. 16, Ὡς οὐδεμιᾶς ὧν φροντίδος.]

Ὁμοιον βούλεται τῷ ἐν ἄλλοις (σελ. 386), « Ἐν οὐδεμιᾷ » φροντίδι τιθέμενος ». καὶ εἰ τοῦτο ὀρθόν, οὐδὲ τὸ τοῦ Πλουτάρχου (ἐν Νικίᾳ § 18), « Ἦν δ' ἐλπίδος μεγάλης » μεταπωπιτέον, ὡς ἔδοξε τοῖς Κριτικοῖς, εἰς τὸ, Ἦν δὲ δι' ἐλπίδος μεγάλης, ἢ, Ἦν δ' ἐλπίδος μεστὸς καλῆς. ἐν μὲν τοιαύταις ΚΑ γράφεται, Ὡς οὐδεμιᾶς ὄν φροντίδος, κατ' αἰτιατικὴν οὐδετέραν τὴν καλουμένην ἀπόλυτον ὅπερ ἴσως οὐ χεῖρον. ἔσται δ' ὁ νοῦς τῆνικαῦτα, Ὡς πράγματις ὄντος οὐδεμιᾶς ἀξίου φροντίδος.

Σελ. 360, στ. 3, Ἐπιγενομένης.] Ὁ Κ ὑπέλαβεν ἀντὶ τοῦ, Ἐπιγενομένοις, γραπτέον εἶναι, Ἐπιγενομένοι, ἢ Ἐπιγενομένων, ἵνα ἔχη ἀναφέρεσθαι εἰς τὸ, Ἐσπέρας καὶ νυκτός· ὁ δὲ Μ διορθοῦν ἐβούλετο, Ἐπιγενομένης, ἢ καὶ παρείληφα ὡς πιθανώτερον· φιλεῖ γὰρ Ἡλιόδωρος πλείοσιν οὐσιαστικοῖς ἐνικὸν ἐπάγειν ῥῆμα ἢ μετοχὴν. — Στ. 6, Ἄλλ' οἱ τε.] Οὕτω διεστέιλamen, τὸ κακῶς εἰς ἐν συνελθόν Ἄλλοι τε· τὸ γὰρ ἄρθρον ἐνταῦθα ἀναπόλησιν ἐμφαίνει ὧν εἴρηκεν ἀνωτέρω (σελ. 352) περὶ τῶν ὀρυκτόντων τὸν ὑπόγειον αὐλῶνα ἀπὸ τῆς πόλεως ἐπὶ τὸ χῶμα τῶν πολεμίων. ἢ δὲ διόρθωσις παραπλησία τῇ ἢ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 236) πεπωπύκαμεν διαστολῇ τοῦ Ἄλλ' εἰς τὸ Ἄλλ' α'. — Στ. 18, Χαύνου τε καὶ Ἀκροτήτου.] Ἀντὶ τοῦ Χαύνου, ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ φέρεται, Χαύνης. τὸ δ' ἡμαρτημένον, Ἀκρατήτου, οὐκ ὠκνήσα τρέψαι εἰς τὸ, Ἀκροτήτου· ὅτι δ' οὐχ ἀπαξ οἱ Ἀντιγραφεῖς συνέχεαν τὸ, Κροτῶ, καὶ Κρατῶ, δῆλον καὶ ἐκ τῶν πρόσθεν (σελ. 37), ἐν οἷς ἀντὶ τοῦ, Ἐπεκρατήσαμεν, ἐν ταῖς ΑΑ κακῶς ἐμφέρεται, Ἀπεκροτήσαμεν. ἔστι δὲ τὸ, Ἀκρότης, συνώνυμον τῷ, Χαῦνος, δηλοῦν τὴν μὴ συμπιληθεῖσαν καὶ πατήσει, τρίψαι, ἢ ἄλλως πληγαῖς, στερρᾶν γενομένην γῆν· καὶ ἀντιδιέσταλται πρὸς τὸ, Κροτικὸς, ἢ, Ἐπίκροτος, ὅπερ ἔστιν ὅτε σημαίνει καὶ τὸ λιθόστρωτον ἔδαφος, τὸ βαρβαροπούρικῶς καλούμενον, Καλδιδίμι. τὸ δὲ, Ἀπόκροτος, πρὸς τῇ πιλήσει, καὶ τὸ τραχὺ καὶ σκληρὸν τῆς πεπατημένης γῆς δηλοῖ. — Στ. 22, Ταπεινότερου πρὸς τῶν ἐργαζομένων ἐπιρραγέντος, ἐπίχυσις κ. τ. λ.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ταπεινότερου πρὸς τῶν ἐργαζομένων, ἐπιλαχέντος ἐπίχυσις· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ,

φ. π. τ. ε. ἐπιλαχόντος (ἄλλ. ἐπιλαχέντος) ἐπίχυσις, καὶ Ταπεινότερου τῶν ἐργαζομένων ἐπιραζέντος ἐπίχυσις. ἐκ τε τούτων οὖν τῶν γραφῶν καὶ τῆς ἐν τῇ Β, Ταπεινότερου τῶν ἐργαζομένων ἐπιλαβόντος, ἐπίλυσις (ἢν παρέλιπεν ὁ Κ καὶ οἱ μετ' αὐτὸν) διεσκεύασα τὸ χωρίον, ὅπερ οὐδ' ἂν οὕτω πάνυ τι σαφῶς ἐκπεφράσθαι δόξειεν. ἀντὶ δὲ τοῦ, Ἐπίχυσις, ἐνδέχεται τὴν ἀρχὴν γεγράφθαι, Ἐπίκλυσις ἢν γραφὴν ὑπονοεῖν παρέχει καὶ τὸ τῆς Β, ἐπίλυσις.

Σελ. 361, σφ. 1, Ὀδοποιούντος.] Ἡ αὐτὴ καὶ ἐν ταῖς ΑΑ· ἐν δὲ τῇ Β, Ὀδοιτρούντος, ἀντὶ τοῦ, Ὀδοιπροούντος, ὅπερ ἐμφέρεται ἐν ταῖς ΚΑ. — Στ. 7, Καὶ αὐτοὺς Συναίους.] Ἐκ τῶν ΑΑ. Οὕτω προαῖων (σελ. 368), Αὐτῶν Περσῶν. — Στ. 11, Περιέθειον.] Αἱ ΑΑ, Παρέθειον. — Στ. 13, Ἄχρι δὴ τὸ φῶς κ.τ.λ.] Παρὰ τὴν ὑποσημειωθεῖσαν γραφὴν τοῦ Κ τὴν αὐτὴν οὔσαν τῇ τῆς Β καὶ τῶν λοιπῶν, Ἄχρι δὴ τοῦ ὅτι φῶς (γεννηθεῖσαν ἴσως ἐξ ἑτέρας τῆς, Ἄχρι δὴ τοῦ ὅτε φῶς), ἐν ταῖς ΚΑ ἐμφέρονται ἑτέρας δύο γραφαί, Ἄχρι δὴ τὸ ἡμέρας φῶς, καὶ Ἄχρι δὴ τὸ φῶς. ταύτων οὖν προελλόμην τὴν δευτέραν περιτλὴν καὶ γὰρ τὸ ἡμέρας, οὐ μόνον διὰ τὸ προσηγασμένον, Ἔω, ἀλλ' ὅτι καὶ κατ' αὐτὸ τὸ φῶς εἰσὶν κυρίως ἐπὶ τοῦ τῆς ἡμέρας εἶπτον τοῦ ἡλιακοῦ φωτός τὴν ἀρχὴν τετάχθαι, ὡς τὸ Φέγγος ἐπὶ τοῦ τῆς κυκτός. ἐγτεύθειν ἑρμηθεῖσα καὶ ἡ συνήθεια Φεγγάριον κατ' ἐξοχὴν ἐκάλεσε τὴν Σελήνην. ταύτης δὲ τῆς διαφορᾶς μαρτύρια ἐστὶ παραθέσθαι καὶ ἐκ τῶν Ἀρχαίων· ἀλλὰ πρό γε ταύτων οὐκ ἀκαιρον ἴσως τὰ τῶν Γραμματικῶν ἐρευνῆσαι. ὁ μὲν αὖν Ἡσύχιος ταῦτά φησι (λεξ. Φέγγος), « Φῶς ἡμέρας· φέγγος σελήνης »· ὁ δὲ χωρίον ῥί Κριτικοί, εἴτε καὶ τυφλῶ δῆλον ὑπολαβόντες, εἴτε καὶ μὴ γούσαντες, οὐδεμιᾶς ἠξίωσαν σημειώσεως. βούλεται δὲ Ἡσύχιος λέγειν τοῦτο, ὅτι τὸ μὲν φῶς ἐπὶ τῆς ἡλιακῆς, τὸ δὲ Φέγγος ἐπὶ τῆς σεληνιακῆς αὐγῆς τέθειται· ὁμολογοῦσι δὲ τούτῳ καὶ οἱ σχολιασταὶ τοῦ Ὀμήρου, οἱ, ἐξηγούμενοι τὸ « Φόως ἐρέουσα (Ἰλιάδ. Β, 49), » φασὶν ὅτι κατ' ἐξοχὴν ὁ ἥλιος φῶς λέγεται. οἶδασι δὲ τὴν διαφορὰν ταύτην οἱ Ἀττικοὶ συγγραφεῖς, εἰ καὶ μὴ πάντες, μῆτε πάντη. αὐτίκα Πλάτων (Πολιτ. 5, σελ. 508), « Ὅτ' ἂν μηκέτι ἐπ' ἐκείνά τις αὐ-

» τοὺς (ὀφθαλμοὺς) τρέπη, ὧν ἂν τὰς χροὰς τὸ ἡμερινὸν ΦΩΣ
 » ἐπέχη, ἀλλὰ ὧν νυκτερινὰ ΦΕΓΓΗ, ἀμβλυώττουσί τε
 » κ. τ. λ. ». ἐντεῦθεν οὖν ἐξηγητέον καὶ τὸν Κωμικὸν, ἐν οἷς
 περὶ τῆς ἐν Μακάρων νήσοις εὐδαιμονίας τῶν εὐσεβῶν λέγει
 (Βατρ. 454),

Μόνοις γὰρ ἡμῖν Ἥλιος
 Καὶ φέγγος ἰλαρὸν ἔστιν,
 Ὅσοι μεμυήμεθ' εὐ-
 σέβῃ τε δειγόμεν
 Τρόπον κ. τ. λ.

ἔστι γὰρ ἐνταῦθα τὸ, Ἥλιος καὶ φέγγος, οὐχ ὡς ἂν τις ὑπο-
 λάβοι τὸ τοῖς Γραμματικοῖς καλούμενον Ἐν διὰ δυοῖν σχῆμα,
 ἀντὶ τοῦ, Ἥλιου φέγγος, ἀλλὰ, Ἥλιος καὶ σελήνη, ἢ ὡσπερ
 ἢ συνήθεια λέγει, Ἥλιος καὶ φεγγάριον. — Στ. 16, Ἦδη
 γὰρ καὶ οἱ Αἰθίοπες.] Ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 17, Καταρρά-
 κτας.] Οὕτως αἱ ΑΑ, ἀνευ τοῦ προηγουμένου παρὰ τοῖς ἄλ-
 λοις, Καί. τὸ δὲ, Καταρράκτας, ἔγραφα διὰ διπλοῦ τοῦ ρ,
 διὰ τὸ συνηθέστερον παρὰ τὸ, Ῥάσσω. ἔξεστι δὲ καὶ δι' ἐνός,
 Καταράκτας, γράφειν, ὡς οἱ λοιποὶ, παρὰ τὸ, Ἀράσσω.
 εἰρήκαμεν δ' ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 48) περὶ τῆς οὕτω καλου-
 μένης ἐπιθετικῶς, Καταρράκτης θύρας, ἧς οὐδὲν ἴσως δια-
 φέρει ἢ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ (Ἀντιγ. 1186), Ἀνασπαστὸς
 πύλη. δῆλοι δὲ καὶ οἱ αὐτοφυεῖς τοῦ Νείλου Καταρράκται,
 ἀρσενικῶς καὶ οὐσιαστικῶς καλούμενοι, ὧν ἐμνήσθη Ἠλιόδω-
 ρος ἀνωτέρω (σελ. 95). ἐν δὲ τῷ προκειμένῳ χωρίῳ, ὁ Καταρ-
 ράκτης ἐκ σανίδων συνηρμοσμένην θύραν, ὁμοίαν τῇ καταρ-
 ράκτῃ λεγομένη θύρα, σημαίνει, καθευμένην ἐπὶ τῷ κωλύειν
 τὸν πρόσω ροῦν τῶν ὑδάτων, καὶ αὔθις ἀνεμένην, ἐπὶ τῇ τῶν
 αὐτῶν τούτων ἐκρῦσει. ταύτην οἱ Ἰταλοὶ, τὴν λέξιν μικρὸν
 παρατρέφαντες, *Cateitata* καλοῦσιν, οἱ δὲ Γάλλοι, *Vanne*.
 Στ. 21, Οἱ δὲ καί.] Προσέλαβον τὸν, Καὶ ἐκ τῶν ΑΑ. —
 Στ. 22, Ἦν δὲ οὐδ' ὡς . . . οὐδετέροις.] Ἐτόνησα τὸ, Ὡς,
 ἵνα σημαίνῃ τὸ, Οὕτως τὸ δὲ ἐχόμενον, οὐδὲ ἐκατέροις, ἢ
 γραπτέον, Ἐκατέροις, μόνον, περιγράφοντας τὴν ἄρνησιν,
 ἢ τρεπτέον εἰς τὸ, Οὐδετέροις, ὡς διώρθωκα. ἐρεῖ γὰρ καὶ μετ'
 ὀλίγα (σελ. 562), « Οὔτε φρουρᾶς ἔτι παρ' οὐδετέροις σπου-
 » δαζομένης ». τῆς δὲ τοιαύτης τοῦ Ἐτερος καὶ Ἐκάτερος

συγχύσεως εὐρήσομεν καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 370) ἕτερον παράδειγμα.

Σελ. 362, σλ. 1, Ἐξικμάσθαι.] Οὕτως αἱ ΚΑ. — Στ. 5, Ἠνεωγμέναις.] Ἐκ τε τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 7, Τὸ γενόμενον.] Ἴσως, Τὸ γινόμενον. — Στ. 10, Εὐπαθείαις.] Ἡροδότου ἡ λέξις, ὃς αὐτῇ τε ταύτῃ συνεχῶς κέχρηται, καὶ τῷ συστοίχῳ ῥήματι, Εὐπαθέω· αὐτίκα ἐν οἷς τὰ κατὰ τὴν τῆς Βαβυλῶνος ἄλωσιν διηγεῖται (Β, ρηά) « Ἀλλὰ, τυχεῖν » γὰρ σφι εἰῶσαν ὀρτὴν, χορεύειν τε τοῦτον τὸν χρόνον καὶ ἐν » Εὐπαθείῃσι εἶναι ». ἔστι δὲ ἡ Εὐπαθεία τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον, Ξεφάντωσις, καὶ τὸ Εὐπαθέω, τὸ Ξεφαντόνω. τοῦτο δὲ δῆλον ὅτι παρὰ τὸ, Ἐκφαντόω, ἀχρηστον μὲν τοῖς Ἀρχαίοις ῥήμα, οὐχ ὑπεναντίως μέντοι τῇ ἀναλογίᾳ παραγόμενον ἀπὸ τοῦ, Ἐκφαντος, ὅπερ ἐσήμαινεν ἐκεῖνοις, τὸν λαμπρὸν καὶ περιφανῆ (Ἡσύχ. λέξ. Φαντός). οὐκ ἀπεικόντως δ' ἂν καὶ εἰς τὸ σημαίνειν τὸν ἐν τῇ συνηθείᾳ Ξεφανίωτῆν καλούμενον μεταφέρει τις τὴν λέξιν, ἐπεὶ καὶ λαμπροφορεῖν, καὶ λαμπρῶς ἐστιᾶσθαι εἰώθασι οἱ εὐπαθεοῦντες, καὶ φαίνεσθαι δὲ μᾶλλον συνεργομένους εἰς ἓν, καὶ παρ' ἀλλήλους ἰόντας, ἐν ἑορταῖς, ἐν πανηγύρεσιν, ἐν πότοις καὶ κώμοις. σημειούσθω δὲ ἐν παρόδῳ ὅτι κακῶς ὁ Δουκάγγιος ἐπλάσατο λέξεις τὸ Ξεφανδεῖν καὶ Ξεφαντεῖν, ἡ γὰρ συνηθεία τὸ Ξεφαντόνευεν μόνον οἶδε, καὶ τούτῳ ἀμεταβάτως χρῆται, οὐκ ἐνεργητικῶς, ὡς ἐκεῖνος ὑπέλαβεν. ἔτι προσσημειούσθω καὶ τοῦτο, ὅτι μακρῶ κυριώτερον, καὶ μᾶλλον οἰκείως τῷ τῶν Ἀρχαίων Εὐπαθεῶ, λέγοιμεν ἂν ἐν τῇ συνηθείᾳ Καλοπαθεῶ, οὐ μόνον διὰ τὸ ἀντικείμενον Κακοπαθεῶ, ὅπερ οὐδεὶς ὅλως ἠγνόηκε τῶν Γραικῶν, ἀλλ' ὅτι καὶ οἱ ὀλίγαις πρὸ ἡμῶν ἑκατονταετηρίσι γεγονότες τῷ Καλοπαθεῶμαι, κατὰ μέσσην διάθεσιν, ἐπὶ τοῦ Ξεφαντόνω ἐχρῶντο, ὡς ἐν ἑτέροις δηλώσομεν. — Στ. 14, Ἐμφαίνει.] Ἐκ τῶν ΑΑ· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ παρὰ ταύτην τὴν γραφὴν ἐμφέρεται καὶ, Ἐκφαίνει. — Στ. 20, Ἄρδοντα, καὶ . . . ἐπομβρίζοντα.] Ἐκ τε τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. ἀντὶ δὲ τοῦ, Τεταγμένως, ἐν ταῖς ΚΑ, Τεταγμένον. — Στ. 21, Ταύτη.] Ἴσως, Ταῦτα, ἢ γοῦν, Ταυτὶ, ὡς καὶ μετ' ὀλίγα (σελ. 363). Στ. 22, Τὴν ὑγράς τε.] Οὕτως ἡ Β, αἱ ΑΑς καὶ ὁ Μ μετα

τοῦ ἄρθρου. — Στ. 24, Τὰ ἄλλα.] Περιέγραψα τὸν σύνδεσμον, διὰ τὴν ἐπαγομένην μετοχὴν, Λέγοντες.

Σελ. 363, στίχ. 2, Θατέραν.] Σολοικῶς πάνταυθα· ἔδει γὰρ, τὴν ἑτέραν, λέγειν. ἢ δὲ περὶ τῆς ὑγράς οὐσίας ὡς ἀρχῆς τοῦ συμπάντος δόξα Θαλοῦ ἐγένετο ἐν τοῖς Ἑλλησιν, ὡς φησὶ Πλούταρχος (Ἀριστ. τοῖς Φιλοσόφ. Α, γ')· εἰκὸς δὲ αὐτὴν ἐκείνον μετενεγκεῖν ἐξ Αἰγυπτίου, ὅσοι καὶ τοῖς ἱερεῦσιν ὀμιλήσων παρεγεγόνει. καὶ Ἡλιόδωρος μὲν τὴν ἑτέραν τῶν δύο οὐσιῶν ἐμφαίνει τὸν Νεῖλον ὑπὸ Αἰγυπτίων φησὶ πιστεύεσθαι· Φιλόστρατος δ' ἐν Ἀπόλλωνίου βίῳ (5, 5'), ἀμφότερας τὸν αὐτὸν Νεῖλον εἶναι ὑπολαμβάνειν τοὺς παρ' Αἰθίοφι Τυμνοσοφιστὰς λέγει, «Θεραπείουσι δὲ Νεῖλον μάλιστα· τὸν γὰρ «ποταμὸν τοῦτον ἠγοῦνται γῆν καὶ ὕδωρ». — Στ. 4, Ἴσιν τὴν γῆν.] Τοῦτο ἐμφαίνει καὶ Ἡρόδοτος (Α, 18' καὶ 19') λέγων ὅτι Ἴσις κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν σημαίνει, Δήμητηρ, ὅ ἐστι, Γῆ μήτηρ. ἑτέροι δὲ τὴν αὐτὴν τῇ Σελληνῇ ὑπέλαβον τὴν Ἴσιν, ἢ φησὶν ὁ Σικελιώτης Διόδωρος (Α, 1α'). Ὅσιρις δὲ ὁ τῆς Ἰσιδος ἀνὴρ, κατὰ μὲν τινάς, οἷς κατακολουθήσεν Ἡλιόδωρος, ὁ αὐτὸς ἐστὶ τῷ Νείλῳ, κατ' ἄλλους δὲ, τῷ Βάκχῳ· περὶ ὧν διὰ μακρῶν φιλοσοφεῖ Πλούταρχος ἐν τῇ Περὶ Ἰσιδος καὶ Ὀσιρίδος βίβλῳ. εἰκότα δὲ μᾶλλον λέγειν δοκῶσιν, οἱ τὸν αὐτὸν τῷ Ἠλίῳ ὑπολαβόντες· ἐπεὶ καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα Ὅσιρις Αἰγυπτίᾳ γλώττῃ Πολυόφθαλμος ἐρμηνεύεται (Πλούταρχ. αὐτόθ. καὶ Διόδ. Σικελ. Α, 1α'). — Στ. 6, Ἀπώντα. Ἐν τῇ Β γράφεται, Ἀπώντα, ὅπερ ἐξέφρασεν ὁ Λ ὡς πρὸς συνώνυμον τοῦ, Ὀλόν, πρὸς τὸν Ὀσιριν συνάψας. ἐν δὲ ταῖς ΚΑ, Ἀπώντῳσα, (συναπτόμενον τῷ, Ἡ Θεός) ὅπερ ἐγκρίνει ὁ Μ, καίπερ μὴ καταχωρίσας ἐν τῷ κειμένῳ τὸ, Ἀπώντα, ὡς ἰδίαν διόρθωσιν προβάλλει ὁ Κ· οὕτω μὲντοι διορθωκῶς πρὸ αὐτοῦ κατάδηλός ἐστιν ὁ Α, ἐπεὶ ἐξέφρασε, *Regrette Osiris, quand il est absent*. — Στ. 8, Τὸν Τυφῶνα ἐχθραίνει.] Ἐχθραίνει, παρὰ τὸ Ἐχθρός· ἢν παραγωγὴν προείλετο καὶ ἢ συνήθεια, Ἐχθρεύομαι, κατὰ μέσον διάθεσιν λέγουσα. οἱ μὲντοι Ἀττικῶι καὶ οἱ τὰ τῶν Ἀττικῶν ζηλοῦντες, Ἐχθαίρω, παρὰ τὸ ἐχθος λέγουσιν· καὶ οὐκ ἀπεικὸς οὕτω γεγραφέναι τὸν Ἡλιόδωρον· καὶ γὰρ καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ (Νουμ.

§ 5) καὶ Αἰλιανῶ (Ζώων Ἰδ. Ε, β') καὶ ἄλλοις τὸ Ἐχθραίνω καὶ τὸ Ἐχθαίρω συνέχεαν οἱ Ἀντιγραφεῖς, ὑπὸ τῆς κοινῆς ὡς εἰκε συνηθείας παραχθέντες. ὁ δὲ Τυφῶν ἀδελφὸς ἦν Ὀσίριδος, ὃν καὶ τῆς βασιλείας καὶ τοῦ βίου ἀπεσύλησε. Ἰούτων ἐπειτα, ἡμωροῦσα τῷ ἀνδρὶ ἢ Ἰσις, μετὰ τοῦ υἱοῦ Ὀρου, ὡς μὲν τινες βούλομαι, τῆς τυραννίδος ἐξέωσεν, ὡς δ' ἕτεροι, καὶ ἀπέκτεινε. — Στ. 11, Ἰσωνοίας.] Ἐτρεψα τὸ κακῶς εἰσέρρησαν εἰς τὸ χωρίον Ἐσωνοίας εἰς τὸ Ἰσωνοίας, ὃ ἐστὶν Ἀλληγορίας. ταύτην δὲ τὴν Ἀλληγορίαν ἐξηγεῖται Πλούταρχος (περὶ Ἰσιδ. καὶ Ὀσίρ. § 39), « Ἡ δὲ Τυφῶνος ἐπιβουλὴ » καὶ τυραννίς, αὐχμοῦ δύναμις ἦν ἐπικρατήσαντος, καὶ διαφορήσαντος τὴν τε γεννώσαν ὑγρότητα τὸν Νεῖλον καὶ αὐξουσαν. ἡ δὲ συνεργὸς αὐτοῦ βασιλὶς Αἰθιοπίων ἀνίττεται » πνοὰς νοτίους ἐξ Αἰθιοπίας κ. τ. λ. » καὶ εἰς τοὺς τὸν Ὀσίριν τὸν Νεῖλον εἶναι ὑπωνοήσαντας, καὶ τοὺς αὐχμηροὺς τῆς Λιβύης ἀνέμους, τοὺς ἀνθρώπους καὶ κτήνησι πολλάκις ὀλεθριωτάτους, διὰ τοῦ Τυφῶνος αἰνίξασθαι, ὃν καὶ αὐτὸν Ἡσίοδος (Θεογ. 306),

Δεινὸν δ' ὑβριστὴν τ' ἀνεμον.

ἐκάλεσεν. ὁ γὰρ παρ' Ἑλλήσι Τυφῶς, Τυφῶν, ἢ Τυφωεύς, εἰς τῶν τοῖς θεοῖς πολεμισάντων γιγάντων γεγονέναι μυθολογούμενος, ἐξ Αἰγυπτίων εἰς Ἑλληνας μετενηχθεὶς δοκεῖ. οὗτοι δὲ πάλιν ἐπλάσαντο, διακόμενον ὑπὸ τοῦ Διὸς, εἰς Αἰγυπτον παραγενέσθαι, κακεῖ βυθισθέντα κείσθαι ἐν τῇ Σερβωνίτιδι λίμνῃ (Ἀπολλων. Ἀργοναυτ. Β, 1219). Στ. 15, Τοῦτό τοι.] Οὕτω διώρθωκα ἢ δ' αἰτία δῆλη ἐξ ὧν ἔφθην εἰρηκῶς ἐν τοῖς πρόσθεν (σελι. 47). — Στ. 17, Τῶν κατὰ Σύνην.] Ἐτρεψα τὸ, Τὸ, εἰς τὸ, Τῶν, παθητικῶς ἐκδέχόμενος τὸ, Περαινομένων κατὰ γενικὴν τὴν καλούμενην Ἀπόλυτον, ἢ ἡ ὁ νοῦς, Τῶν κατὰ Σύνην συμβάντων εἰς πέρας τῆ διηγήσει διαβιβασζομένων, ὃν ἐξέφρασε καὶ ὁ Δ. εἰ δὲ τις ἔλοιτο τὸ, Περαινομένων, κατὰ μέσσην διάθεσιν ἐκλαμβάνειν, ἵνα ἢ Ἡμεῶν περαινομένων, τούτεστι, Διηγουμένων (καίπερ οὐ πάντοτε καταλλήλως ἐχούσης ἐνταῦθα τῆς γενικῆς πρὸς τὸ προηγησάμενον, Ἡμῖν), ἀναγνωσκέτω τμητικαῦτα πληθυντικῶς, Ἰὰ κατὰ Σύνην. — Στ. 20, Τοῖς μὲν

σώμασι, τοῖς περιεσθηκόσι κ. τ. λ.] Ἐτρε-φα τὸ, Καὶ, εἰς τὸ, Τοῖς, μεταβαλὼν ἅμα καὶ τὴν σίξιν, ἵνα ἦ ὁ νοῦς, Τοῖς μὲν σώμασι κάμνοντες διὰ τὰ περιεσθηκότα δεινὰ, ὡς ἀρίσθια ἐξέφρασεν ὁ Α, *Et combien que leurs corps fussent lassez et recreuz de travail, pour les maux qui les environnoient etc.* ὁ Μ διορθοῦν ἐπεβάλετο οὕτως, Καὶ μὲν σώμασι, τοῖς περιεσθηκόσι· ὅπερ οὐδ' Ἑλληνικὸν ὅλως ἐστὶ τῇ τάξει.

Σελ. 364, σί. 15, Λαβόμενος τῆς ἐστερευμένης.] Τὸ, Λαβόμενος ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. σημειωτέον τὸ, Ἐστερευμένης, ἀντὶ τῆς ἄλλως λεγομένης Ξηρᾶς, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς Θαλάσσης, ἢ γοῦν τῆς ὀψωσοῦν ὕδατι κρυπτομένης γῆς. ἐντεῦθεν ἢ συνήθεια παραλαβοῦσα χρῆται τῷ, Στερεὰ, καθὰ καὶ τῷ Ξηρὰ, ἐπὶ τῆς γῆς. οἱ δὲ χυδαιέστεροι καὶ, Στεριά, λέγουσιν, οὐ μόνον ἐν τούτῳ, ἀλλὰ καὶ ἐν ἅπασιν ὡς εἰπεῖν τοῖς διὰ τοῦ εα θηλυκοῖς καινοτομήσασα τὴν γραφὴν, οἷον Μηλιά, Συκιά, ἀντὶ τοῦ Μηλέα, Συκέα, κ. τ. λ.

Σελ. 365, σί. 10, Ἐγχειρίζειν.] Ἐκ τῶν ΚΑ. ἴσως δὲ καὶ μετὰ τοῦ συνδέσμου γραπτέον, Ἐγχειρίζειν τε, ὃ δὴ καὶ ὑπονοεῖν πως παρέχει ἢ τελευταία τοῦ Ἐγχειρίζεσθαι. — Στ. 18, Ἐλεεινὴν ὀλολυγὴν.] Σημείωσαι τὸ, Ὀλολυγὴν ἐπὶ θρήνου, καὶ ἐπιθετὰ περὶ τούτου εἰρημένα μοι ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 121). — Στ. 22, Τὸ θυμούμενον.] Ἦγουν τὸν θυμὸν· μετοχὴν ἀντὶ ὀνόματος, ὡς καὶ Εὐριπίδης (Ἐκαβ. 299),

..... Μηδ' ἐ τῷ θυμούμενω
Τὸν εὔ λέγοντα δυσμενῆ ποιοῦ φρενί.

εἰρήκαμεν δὲ περὶ τοῦ σχήματος τούτου καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 141). — Στ. 24, Φύντας.] Πάλιν, Φύντας, ἀντὶ τοῦ, Φύσαντας, περὶ οὗ εἰρήκαμεν ἀνωτέρω (σελ. 72).

Σελ. 366, σί. 2, Κλαυθμυριζόμενα ἔπαγωγόν.] Οὕτως ἢ Β καὶ αἱ ΑΑ συνδέτως, Ἐπαγωγόν, τουτέστι κινητικῶς εἰς οἶκτον, ἐλεεινῶς. πρώτου τοῦ Κ διορθώσαντος, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν παραδιορθώσαντος, τὴν λέξιν τῇ διαιρέσει, Ἐπ' ἀγωγόν, μηδ' ὅ, τι διὰ τοῦ, Ἐπ' ἀγωγόν, ἐνενοεῖ, εἰπεῖν ἀξιόσαντος, πάντες οἱ μετ' αὐτὸν, ὡς ἀπὸ τρίποδος παρέλαβαν τὴν γραφὴν. καὶ τοῦτο μὲν οὐδεμιᾶς δεῖσθαι διορθώσεως

ἀναμφήριστόν ἐστι· οὐχ ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ χωρίον δι' ὅλου ἔρρῶσθαι, καίπερ τοῦ νοῦ προδήλου τυγχάνοντος, ἔοικεν· ὁ μὲν γὰρ νοῦς ἐστι, τὰ δὲ φελλιζόμενα καὶ κλαυθμυριζόμενα ἐπαγωγὸν, ἔφερε τὴν βᾶσιν ἐπὶ τὴν ἀγούσαν ὡς τοὺς πολέμους. Ἡλιόδωρος δὲ, ἢ αὐτὸς γράψας, ἢ τῆς τῶν ἀντιγραφῶν ἀμαθίας παραπολαύσας, πρῶτον μὲν τὰς λέξεις, τὴν βᾶσιν, ὑπερβιάσας τοῦ, Κλαυθμυριζόμενα, συνέχεε τοῦ λόγου τὴν σύνταξιν· ἔπειτα καὶ τὸ, Ἐφέρετο κατὰ μέσσην διάθεσιν, δίχα μὲν τοῦ, Βᾶσιν, καλῶς ἂν ἔλεγε, κατὰ τὸ (Εὐριπίδ. Ἡρ. μαινομ. 1246),

..... Ποῖ φέρη μαινόμενος;

μετὰ δὲ τούτου, ἕτερόν τι λέγει τοῦ δηλουμένου ὑπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ, Ἐφερε τὴν βᾶσιν, ᾧ κέχρηται Εὐριπίδης (Τρωάσ. 352),

..... Ποδῶν
Φέρουσα φιλτάταν βᾶσιν.

πλὴν εἰ μή τις ὑπονοοίη τὸ, Βᾶσιν, εἰς τὸ, Βᾶξιν μελαποιεῖον εἶναι· τινικαῦτα γὰρ καὶ τὸ, Ἐφέρετο καλῶς ἔξει, καὶ τὸ, φελλιζόμενα τὴν βᾶξιν, οὐδὲν ἄλλο ἔσται, ἢ, φελλιζόμενα τὴν φωνὴν, εἰς τὸ ποιητικώτερον παρακεκινδυνευμένης τῆς λέξεως, κατὰ μίμησιν καὶ τοῦτο τῆς Εὐριπίδου κομψείας, παρ' ᾧ τὸ Βᾶξις ἐπὶ τῆς φωνῆς τέθειται (Μηδ. 1574),

.... Πικρὰν δὲ βᾶξιν ἐχθαίρω σέθεν.

Στ. 12, Ἀφωπνωμένους.] Οὕτως αἱ ΚΑ· ἔοικε δὲ ἡ λέξις τοῦ παρακμάσαντος Ἑλληνισμοῦ. εἶχε δὲ λέγειν καὶ Ἀφωπνώσαντας, ἀμεταβάτως, οἷόν ἐστι καὶ τὸ παρὰ τῷ Λουκᾷ (Η, κγ'), « Πλεόντων δὲ αὐτῶν ἀφύπνωσε ». — Στ. 15, Ἰδόντων.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Εἰδόντων, ὅπερ ἀμεινον ἴσως. — Στ. 14, Ἐνόπλους.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ διηρημένως, Ἐν ὄπλοις. — Στ. 19, Πρὸς τὸ μάλλον καταιδέσαι.] Ἐκ τῶν ΚΑ ἢ γραφή.

Σελ. 367, στ. 4, Εἰς τὴν πόλιν.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ· τὸ γὰρ, Ὡς, προθετικῶς ἐκλαμβάνόμενον, προσώποις, οὐ πράγμασι, συντάσσεται· οὐδ' ὡς φαμεν, Ὡς τὸν βασιλέα, οὕτως οἷόν τε καὶ, Ὡς τὴν πόλιν, φάναι· ὁ δὲ καὶ πρὸ ἡμῶν ἐσημείωσατο Κοῖνος (εἰς τὸ τοῦ Κορίνθ. περὶ διαλέκτ. σελ.

33). — Στ. 6, Αὐτός.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 16, Ὁ γὰρ Ὁραονδάτης.] Πρασεῖθκα τό, τε ἄρθρον καὶ τὸν σύν-
 διαμον ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΔΑ576, ἢ γραφῇ κατηκολούθησε καὶ
 ὁ Μ. — Στ. 17, Στρατιάν.] Μυριάκις αἱ Ἀντιγραφεῖς συν-
 ἔχσαν τὸ Στρατιὰ μὲν τοῦ Στραλεία, παρά τε τῷ Ἡλιαδώρῳ
 καὶ παρά πλείστοις ἄλλοις. διωρθωσάμην οὖν ἐνταῦθα τε
 καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς τὴν γραφὴν. Στρατιὰ μὲν γὰρ ἐστὶν αὐτὰς ὁ
 στρατός, ἤγουσι τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν· Στραλεία δὲ, παρ-
 οξυλόπως καὶ διὰ διφθόγου (παρὰ τὸ, Στραλεύω), ἢ τοῦ στραλοῦ
 πορεία καὶ εἰς τὸν τόπον τῆς μάχης προέλευσις. εἶδὲ Ἀμμώνιος
 λέγει, ὅτι ἐναλλάσει πολλάκις ἐν τῇ χρήσει ταῦτα, καὶ Φώτιος
 ἐν τῷ οὐπῶ ἐκδοθέντι λεξικῷ, ὅτι καὶ Στρατιάν, τὴν Στρά-
 τευσιν αὐτὰν λέγουσι, τοῖς ποιηταῖς ἐφεῖσθαι τοῦτο ἐστὶν
 ὅτε, διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, ὑποληπτέον. Τὴν Στρα-
 τείαν, ἤγουν τὴν Στράτευσιν, οἱ Βυζαντινοὶ συγγραφεῖς ἰδίως
 Ταξειδίων ἔλεγον, καθὰ καὶ τὸ Ἐκστρατεύειν, εἶπουν εἰς
 πόλεμον ἰέναι, Ταξειδεύειν, (παρὰ τὸ τῶν Ἀρχαίων, Τάξις,
 ἐξ οὗ καὶ ὁ Ταξίαρχος καὶ τὸ Λειποτάξιον κ.τ.λ.). ἢ παρα-
 λαβοῦσα ἢ νῦν ἐφικρατοῦσα συνήθεια, οὐκέτι τῆς Ἑλλάδος
 ἐχούσης τοὺς ὑπερμαχομένους τῆς ἰδίας ἐλευθερίας, ἐπὶ
 πάσης ἀπλῶς πορείας τε καὶ ἐκδημίας, καὶ ἰδιαίτερον ἐπὶ
 τῆς θαλασσοπορίας τέθεικε. — Στ. 19, Κατώσπευεν.] Ἀμει-
 νον ἂν εἶπε Καλιώσπευεν καὶ ἴσως τοιαύτη ἦν ἡ ἀρχαία Γραφή.
 Στ. 21, Σωτηρίαν τε αἰτήσας.] Αἱ ΑΑ, Σωτηρίαν τε καὶ
 αἰτήσας. — Στ. 24, Παρασκευάσας.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ.
 Σελ. 368, στ. 6. Ἡὔτρεψισμένους.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ.
 Στ. 10, Παραταπτόμενος.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ.
 12, Τοῖς ὄπλοις τὸ πεδῖον καταστράπτων.] Παράδηται ἐξ
 Εὐριπίδου· καὶ παρ' ἐκείνῳ γὰρ ἢ Ἀντιχόνῃ τοῦ ἀδελφοῦ Πο-
 λυνείκους τὸ στρατεύμα ἀπὸ τῶν τειχῶν θεωροῦσα περιπαθῶς
 ἀναβοᾷ (Φοινίσσ. 109),

Ἰὼ πότνια παῖ Λατοῦς
 Ἐκάτα, κατάχαλκον ἄπαν
 Πεδῖον ἀσπράπτει.

καὶ σημειῶσαι ὅτι Εὐριπίδης ἀμελεβάτως ἐχρήσατο τὸ, Ἀσπρά-
 πτει, ἀπαραλλάκτως ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ φαιμέν, καὶ τὴν
 μεταφορὰν

μεταφορὰν καὶ τὸ ἀμετάβατον φυλάξαντες τοῦ ῥήματος, πολ-
λάκις δὲ καὶ, ἀφαιρέσει τοῦ ἀρχικοῦ $\bar{\alpha}$, Στράπτει λέγοντες,
κατὰ τὸ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ (Οἶδ. Τύρ. 1515) Στράφαντα
Ἡλιόδωρος δὲ ἐνεργητικὸν ἐποίησε τὸ, Καταστράπτων, καθὰ
καὶ παρ' ἄλλοις τῶν κατ' αὐτὸν ἀκμασάντων εὔρηται συγγρα-
φῶν. — Στ. 16, Τῆς πανοπλίας κ. τ. λ.] Ἐξήλειφα τῶν,
Καί, ὅς οὐτ' ἐν ταῖς ΚΑ, οὐτ' ἐν ταῖς ΑΑ ἐμφέρεται. τὸ δὲ
τῆς πανοπλίας ἀνταυγάζον, ἐκ τῆς Ὀμηρικῆς (Ἰλιάδ. Β,
455—458) τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀπλισμοῦ διατυπώσεως εἴληπ-
ται. — Στ. 17, Τὸ μὲν οὖν δεξιὸν κέρασ . . . μόνους ἐαυ-
τοῦ προέταπτεν.] Ἀπασα ἢ διάταξις αὕτη τῇ ἱστορίᾳ κατάλ-
ληλος· τὸ μέσον γὰρ τῆς στρατιᾶς κατέχειν εἰώθεσαν οἱ τῶν
Περσῶν εἴτε βασιλεῖς, εἴτε ἄλλως τὴν ὅλην ἡγεμονίαν τοῦ στρα-
τοῦ ἀναδεδεγμένοι· καὶ ἔοικέ πως μετεννήχθαι ἐνταῦθα ἐκ
τῶν εἰρημένων Διοδώρῳ τῷ Σικελιώτῃ (ΙΔ κβ') περὶ τῆς τοῦ
Κύρου κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ Ἀρταξέρξου στρατείας. Πλούταρχος δὲ (Συμποσ. Α, γ') καὶ ἐστιωμένους τοὺς Περσῶν βασι-
λεῖς ἐπὶ τοῦ μέσου κατακλίνεσθαι παραδέδωκε, ὡς τοῦτον
ἐντιμον τῶν Περσῶν ἡγουμένων τὸν τόπον. — Στ. 20, Κα-
τόπιν.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Κατὰ πόδας. τοσοῦτον δ' ἀπέχε-
το, Κατὰ πόδας, ἐνταῦθα ἐπεξηγήσεις εἶναι τοῦ, Κατόπιν,
ὡς ᾤθη ὁ Μ, ὡς ἄδηλον ὅπως εἶναι, ὀπότερον εἴη τῆς Ἡλιο-
δώρου χειρός· οὐδὲν γὰρ μᾶλλον τῇ τῶν ἀρίστων συγγραφέων
χρήσει κατάλληλον τὸ, Κατόπιν ἐπεσθαι, τοῦ, Κατὰ πόδας
ἐπεσθαι. ἀμφοτέρα ἔσωσεν ἢ συνήθεια, τὸ μὲν ἀπαραλλά-
κτως, τὸ, Κατόπιν, τὸ δὲ, Καταπόδι, λέγουσα.

Σελ. 569, σλ. 1, Ὀρμωμένους.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. —
Στ. 3, Λαμπρῶς.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Λαμπροῦ· καὶ ἴσως ἄμει-
νον. — Στ. 5, Μόνους.] Ἐκ τῶν ΚΑ· ἐν αἷς καὶ Μόνος, ὡς
καὶ ἐν ταῖς ΑΑ. — Στ. 7, Καὶ γὰρ οὖν ἔστιν ἡδε.] Ἐν ταῖς
ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἔστιν οὖν ἡδε, ἀνεστραμμένως καὶ δίχα τῶν συν-
δέσμων. τούτων ἀπηλείψαμεν τὸν ἕτερον τῇ ἀρχαίᾳ πεισθέν-
τες χρήσει, οἷόν ἐστι τὸ παρὰ τῷ Πλάτῳ (Πολίτ. 5, 495),
« Καὶ γὰρ οὖν ἔφη, τά γε λεγόμενα ταῦτα »· ᾧ κατηκολού-
θησε καὶ Λουκιανὸς (Δημοσθ. Ἐγκωμ. § 44), « Καὶ γὰρ οὖν
» ὑπογραφέας παρεστησάμην ». ἴσως μὲν τοι εἶν ἦν ἄμεινον

κατὰ χώραν ἀμφοτέρους τοὺς συνδέσμους· καὶ γὰρ καὶ Πλούταρχος (Ἰουλ. Καίσ. ξς') οὕτως ἐξήνεγκεν εἰπὼν, « Καὶ » γὰρ οὖν καὶ λέγεται Κάσσιος . . . ἐπικαλιῦσθαι σιωπῇ » κ. τ. λ. ». — Στ. 10, Τρόπος δὲ αὐτοῖς κ. τ. λ.] Ἄπασα μέχρι τέλους ἢ τῆς τῶν καταφράκτων ὁπωλίσεως ἔκφρασις ἀκριβῆς καὶ ἀπερίττος, καὶ τῆς Ἡλιοδώρου διανοίας ἀξία. τούτους δὲ τοὺς καταφράκτους, οἱ Βυζαντινοὶ Συγγραφεῖς τε καὶ Τακτικοὶ Κλιβανάριους, καὶ Κλιβανοφόρους, καὶ πρὸ αὐτῶν οἱ τῆς παλαιᾶς Ῥώμης *Clibanarius* ἐκάλουν, παρὰ τὸ Κλίβανος (*Clibanus*), ὃ Περσικὸν εἶναι βούλονται ὄνομα, δηλοῦν τὸν ὀλοσίδηρον θώρακα· παρὰ γὰρ Περσῶν πρώτων ἔλαβον οἱ Ῥωμαῖοι τοὺς Καταφράκτους. — Στ. 13, Σοφίζομενον.] Πρὸς τὸ, Κράνος· αἱ δὲ ΚΑ καὶ ΑΑ, Σεισοφισμένου, ἐξ ἀμείνονος, ὡς ἔοικε, γραφῆς τῆς, Σεισοφισμένου. — Στ. 17, Κοπίδα.] Παρὰ τὸ Φηλυκὸν Κοπίς, τὸ σημαῖνον τὴν μάχαιραν (ἀπὸ τοῦ, Κόπτω), οὗ τὸ ὑποκοριστικὸν Κοπίδιον σώζει ἢ συνήθεια ἐπὶ τοῦ σκυτοτομικοῦ μαχαίριου. λέγεται δὲ καὶ ἀρσενικῶς καὶ βαρυτόνως Κόπις, ἢ μετὰ σωμαλίας καὶ ψευδολογίας λάλος· ὄθεν καὶ Κοπίζωιν τὸ ψεύδεσθαι παρ' Ἠσυχίου, καὶ Δημοκόπος, ὁ πανούργως τὸν δῆμον ὑποποιοῦμενος, ὁ πάντα πράττων καὶ λέγων πρὸς χάριν αὐτῷ, οἷος ἦν Ὀδυσσεύς, κατὰ φησιν Εὐριπίδης (Ἐκάβ. 155),

..... Ποικιλόφρων
Κόπις, ἠδυλόγος, δημοχαριστής.

ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς κοπίδος, ἦγουν τῆς μαχαίρας· ὅξεις γὰρ οἱ τοιοῦτοι καὶ τὴν γλῶτταν καὶ τὴν διάνοιαν, ἃ δὲ κομψῶς πάνυ καὶ ἢ συνήθεια δεδήλωκεν, ἐπὶ μὲν τοῦ ὀξέος τὴν γλῶτταν καὶ λάλου, « Κόπτει ἢ γλῶσσά του », ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ προσθήκης « Κόπτει ἢ γλῶσσά του ὡσαν σπαδίον », ἐπὶ δὲ τοῦ ὀξέος τὴν διάνοιαν, « Κόπτει ὁ νοῦς του » λέγουσα. Στ. 20, Σκυτάλας.] Πέταλα, λεπίδας, τὰς ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενας, Λάμας παρὰ τὸ *Lamina* καὶ κατὰ συγκοπὴν *Lappa*, ὃ καὶ αὐτὸ ἢ τῶν Λατίνων φανῆ ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐλασμα ἢ Ἐλαμα παρείληφεν· ἔστι καὶ γὰρ ἢ Λάμα εἰς πλάτος ἐληλαμένος σίδηρος, χαλκός, ἄργυρος ἢ ἄλλο τι μέταλλον. ὄθεν

καὶ τὸ πλάτυσμα τῆς μαχαίρας ἢ συνήθεια, Λάμαν, καὶ Ἑλληνικώτερον Λεμπίδα, παρὰ τὸ Λεπίς, λέγει, παρενθεῖσα τὸ μ (ὡς καὶ ἐν τῷ Ῥούμπαλον, ἀπὸ τοῦ, Ῥόπαλον), εὔρηται δὲ μάλιστα ἢ Λεπίς ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας παρὰ Φίλωνι τῷ Μηχανικῷ καὶ ἐν τοῖς ἀρχαίοις δὲ Ἑλληνορωμαϊκοῖς λεξικοῖς, *Lappa* ἐξηγεῖται διὰ τοῦ Λεπίς. ἀλλὰ περὶ τούτων ἐν ἄλλοις πλατύτερον, ἐν οἷς καὶ περὶ τῆς Σκυτάλης. Στ. 21, Ὅσον σπιθαμαίαις.] Σπιθαμαίαις, παρὰ τὸ, Σπιθαμή, ὡς Πυγμαῖος παρὰ τὸ, Πυγμή. ἐν ταῖς ΚΑ διπλουμένης τῆς πρώτης, καὶ πεντασυλλαβιζομένης τῆς δευτέρας λέξεως, Ὅσον ὅσον σπιθαμαίαις. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου, Πάκτοθεν, αἱ ΚΑ, Πανταχόθεν — Στ. 23, Ἐφαρμόσαντες.] Ἀνθυπέβαλον τῷ ἐνεσίῳ τὸν ἀόριστον, διὰ τὸ προηγησάμενον, Ἐλάσαντες. δηλοῖ δὲ καὶ ἡ ἡμαρτημένη γραφή τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἐφορμόσαντες. — Στ. 25, Κατὰ τὸ συνεχές.] Ἀπῆλειφα τὸ ἀμέσως τούτων προηπούμενον, Ἀεὶ, αὐδὲ ἐν ταῖς ΑΑ ἐμφορέμενον.

Σελ. 570, στ. 2, Φολιδωτόν.] Παρὰ τὸ Φολίς, ὅπερ τούτῳ μόνῳ διαφέρει τοῦ Λεπίς, ὅτι ἐπὶ ὄφειν λέγεται, τοῦ Λεπίς ἰδίως ἐπὶ τῶν ἰχθύων τεταγμένου. εἰσὶ γὰρ ὁστώδη διαφανῆ πλακία ἀλλήλοις ἐπιβαίοντα κατὰ τὸ συνεχές, καὶ τὸ σῶμα τινῶν ἰχθύων ἢ ὄφειν ἐπικαλύπτοντα, εἴη οὖν ἂν ὁ Φολιδωτός ὁ αὐτός καὶ Λεπιδωτός· ἐξενίκησε μέντοι τὸ Φολιδωτός λέγεσθαι (Πλουτάρχ. Λουκουλλ. § 28). τοῖς δὲ Ῥωμαίοις, οὐ μόνον *Squamata* (ὁ ἐστὶ Φολιδωτός ἢ Λεπιδωτός) ἀλλὰ καὶ *Scutulata*, τουτέστι Σκυταλωτός, ὁ τοιοῦτος ἐκλήθη θῶραξ, διὰ τὸ Σκυτάλας καλεῖσθαι, ὡς εἶρηκε μικρῷ πρόσθεν (σελ. 569) Ἡλιόδωρος, τὰ ἐξ ὧν σύγκειται χαλκοῦ ἢ σιδήρου ἐλάσματα. παρ' Ἰουστίνῳ δὲ (ΜΑ, β') καὶ *Loricæ rhinoceros*, εὔρηται, ὡς μὲν τις ἂν εἴποι τῶν ἀρχαίων, Πτερωτός, ὡς δὲ ἡ συνήθεια, λατινίζουσα κατὰ τοῦτο, λέγει, Πλουμιστός, ἢ Πλουμισμένος, οὐχ ἕτερος ὢν τοῦ Φολιδωτοῦ, ἐπει καὶ ὁμοίωται πως τῇ τε διαθέσει καὶ τῇ χρήσει τὰ πλεοναταῖς φολίσιν ἢ λεπίσιν. σημειωτέον δὲ ἐν παρέργῳ ὅτι καὶ νομισματος εἶδος τὸ παρ' ἡμῖν μὲν θηλυκῶς, ἢ Φόλα, *ας*, ταῖς δὲ Βυζαντινοῖς συγγραφεῦσιν, ὁ Φόλις, *εως*, καλούμενον,

παρὰ τὴν Φολίδα ἔοικεν ἐσχηματίζεσθαι. ἔλασμα γὰρ ἐστὶ καὶ ἢ Φόλα ἢ πέταλον χαλκοῦ ἢ ἀργύρου (ἦσαν γὰρ τὸ πάλαι καὶ ἀργυροὶ Φόλεις) παραπλήσιον ταῖς τῶν ἰχθύων λεπίσιν ἃς λοπίδας ἐκάλουσιν οἱ Ἀττικοί. δηλοῖ δὲ σαφῶς τὴν ὁμοιότητα καὶ ὁ παρὰ τῷ Κωμικῷ (Σφ. 790) Φιλοκλέων, ὃς τρεῖς λεπίδας κεστρέως καταπιεῖν φησὶ, τὸ δικαστικὸν εἶναι δόξας τριώβολον,

Κάπειτ' ἐπέθηκε τρεῖς λοπίδας κεστρέων·

Κάγῳ ἴκαψ' ὀβολοὺς γὰρ ὀμόην λαβεῖν.

καὶ ἄξιον ἀπορῆσαι πῶς Εὐστάθιος προσεπέλασε μὲν τῇ τοῦ ὀνόματος ἐτυμολογία, οὐ προσέσχε δέ· καὶ γὰρ ἐξηγούμενος τὸ τοῦ Ὀμήρου « Ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν (Ἰλιάδ. Α, » 465), καὶ τὸν Ὀβολὸν παρὰ τὸν Ὀβελὸν ὀρθῶς ἐτυμολογῶν, ταῦτα προστίθισιν, « Ὀβολὸν δὲ σιδήρου τι ΕἴΛΑΣΜΑ » ἔλεγον, σχῆμα μὲν πῶς ἔχον ὀβελοῦ, οὐ μὴν καὶ εἰς πάντα » ὄξυ λῆγον. οὕτω δὲ ἀδρὸν ἦν τῇ παχύτητι ἐκεῖνο τὸ ἔλασ- » μα τοῦ ὀβολοῦ, ὥστε ὀβολοὶ ἐξ τὴν δράκα ἐπλήρου, καὶ » τοῦτο ἐλέγετο δραχμὴ ὀβολῶν τοιούτων ἐξὰς, ὅσων ἐπιδε- » δραχθῆαι δύναται χεῖρ. οἱ δὲ τοιοῦτοι ὡς εἰκὸς ὀβολοὶ, χρά- » νη τοῦ ὑψους ὑποσπώμενοι, καὶ κατὰ μικρὸν ὑποκαταβαί- » νοντες, τοὺς ὑστερον ταπεινοὺς καὶ ΠΕΤΗΛΩΔΕΙΣ (γρ- » ΠΕΤΑΛΩΔΕΙΣ), καὶ ὡς ἂν τις ἐρεῖ ἐπιπέδους ἐποίησαν » ὀβολοὺς τοὺς λεγομένους ΦΟΛΛΕΙΣ (γρ. ΦΟΛΕΙΣ) ». καὶ ταῦτα μὲν ὁ Εὐστάθιος, δόξας ἴσως καὶ τὸν Φόλιν παρ' αὐτὸν τὸν Ὀβολὸν παρήχθαι· ἡμεῖς δ' ἐπὶ τὰ ἐξῆς τὸν λόγον μεταβιβάσωμεν. — Στ. 15, Σφηκαῦντες.] Περισφίγκοντες Περιδέοντες, παρὰ τὴν Σφῆκα, ἧς τὸ σῶμα συνέσφιγκται καὶ συνιζάνει πῶς κατὰ τὸ μέσον. ἐντεῦθεν καὶ Σφηκώδεις οἱ ἰσχυροί, οὓς ὁ Κωμικὸς (Πλούτ. 561) ἀντιδιέσταλκε πρὸς τοὺς Γαστρώδεις. λέγονται δὲ καὶ Σφηκοὶ, καθ' Ἡσύχιον, οἱ οὐ κεχυμένοι τῇ σαρκώσει, ἀλλὰ συνεσφιγμένοι· ὅθεν ἴσως διορθώσιον τὸ παρὰ τῷ αὐτῷ Ἡσυχίῳ γραφόμενον ἡμαρτημένως, « Σφηκῶν· ΠΟΙΚΙΛΩΝ » μεταρρυθμίζοντας εἰς τὸ, Σφηκῶν· Οὔτ' ΠΡΟΚΟΙΛΙΩΝ· καὶ γὰρ οὖν οἱ προκοιλιοὶ, οἱ καὶ προγαστροὶ καλούμενοι, ἐξέχουσιν φέρουσι τὴν κοιλίαν ἀπεναντίως τοῖς σφηκοῖς ἢ σφηκώδεσιν. ἐντεῦθεν καὶ οἱ Τεχνικῶς

Σφικκώδεις ὠνόμασαν στίχους τινὰς, πάθος ἔχοντας ἀπειναν-
 τίων ἑτέροις, τοῖς καλουμένοις Προκοιλίοις, ἧ φησιν Εὐστά-
 θιος (Ὀδυσσ. Κ, 60). — Στ. 16, Καθ' ἑκατέραν.] Ἐκ
 τῆς Β, ἧ συνάδουσι καὶ αἱ ΑΑ. — Στ. 17, Ὡς ὀφλίξειν.]
 Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΔΑΒ41. — Στ. 21, Ἡκη.] Ἐτρεψα εἰς
 τὸ ὑποτακτικὸν τὸ ὀριστικόν. — Στ. 24, Σιδηροῦς . . .
 ἀνδριάς κινούμενος.] Τοῦτο εἰκὸς ἢ τὸν Ἡλιόδωρον παρὰ τοῦ
 Κλαυδιανοῦ, ἢ μᾶλλον τὸν Κλαυδιανὸν παρ' Ἡλιοδώρου λα-
 βεῖν· κατὰ τοὺς αὐτοὺς γὰρ ἀμφότεροι ἠκμασαν χρόνους· καὶ
 (ὅπερ ἄξιον ἐπισημάνεσθαι) καθάπερ Ἡλιόδωρος τελευ-
 ταῖος ἂν λέγοιτο τῶν καὶ ὀπωσοῦν δοκίμων Ἑλληνικῶν λογο-
 γράφων, ὡσαύτως καὶ Κλαυδιανὸς ὑστατος ἂν καλοῖτο τῶν
 Ῥωμαϊκῶν ποιητῶν, ὧν τι καὶ ὄφελος. προσεικάζει δ' οὗτος
 οὐκ ἀφυῶς τοὺς καταφράκτους σιδηροῖς ἀνδριάσι κινούμενοις
 λέγων (πρὸς Ῥουφ. Β, 359),

..... Credas simulacra moveri

Ferrea, cognatoque viros spirare metallo.

Στ. 25, Ὁ κοντός δὲ κ. τ. λ.] Τούτῳ καὶ γὰρ ἴσχυον μόνον,
 ὡς φησὶ Πλούταρχος (Λευκούλλ. § 28), « Μία γὰρ ἀλκή
 » τῶν καταφράκτων, κοντός· ἄλλο δ' οὐδὲν οὔθ' ἑαυτοῖς,
 » οὔτε τοῖς πολεμίοις, χρῆσθαι δύνανται, διὰ βάρους καὶ
 » σκληρότητα τῆς σκευῆς, ἀλλ' ἐγκατωκοδομημένοις εἰκόνα-
 » σιν ». σημειῶσαι δ' ὅτι τὸν Κοντὸν ἐπὶ πολεμικοῦ ὄπλου οἱ
 μεθ' Ὀμηρον τετάχασιν, τοῦ ποιητοῦ ναυτικὸν ὄπλον αὐτὸν
 εἰδότης. καὶ ὅτι μὲν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Κοντάριον παρὰ τὸ,
 Κοντός, ἐστὶ, τοῦτο καὶ τυφλοῖς δῆλον· χρήζει δ' ἴσως ἀπο-
 δείξεως ὅτι καὶ τὸ Κουντῶ ῥῆμα παρὰ τὸν Κοντὸν ἢ αὐτὴ συνη-
 θεία ἐσχημάτισε. φαιμέν οὖν ὅτι εἰκὸς τοὺς πρῶτως καινοτο-
 μήσαντας τὸ Κοντῶ εἰς μίαν ἐπιβαλέσθαι συντεμεῖν λέξιν
 τὰς δύο ταύτας, Κοντῶ ὠθῶ, αἷς Ὀμηρος ἐχρήσατο (Ὀδυσσ.
 Ι, 487), φήσας,

Αὐτὰρ ἐγὼ χεῖρισι λαβὼν περιμήκεια ΚΟΝΤ'ΟΝ

ΩΣ Α παρῆξ.

τοῦ χρόνου δὲ προϊόντος, μετέπεσε τὸ Κοντῶ εἰς τὴν γενικω-
 τέραν σημασίαν τοῦ ἀπλῶς Ὠθῶ, προσλαβὼν καὶ τὸ διφθογ-
 γογραφεῖσθαι, Κουντῶ· ὃ δὲ καὶ ἄλλοις πλείστοις συμβέβηκε

τῶν ὀμικρογραφουμένων, εἶον Κοικίον, Κοῦκκος, Λουβίον, παρὰ τὸ Κόκκος, Κόκκυξ, Λοβός κ. τ. λ.

Σελ. 371, στίχ. 2, Ἰσπαιον.] Ἐκ τῶν ΚΑ. τῷ δὲ Οὐρία-
χον, ἀσπρηχαιωμένῳ ὀνόματι, ἐξ Ὀμήρου λαβὼν κακοζήλωσ
ἐχρήσατο, δέον, Σαυρωτῆρα, φάναι, καὶ αὐτὸ μὲν τῷ ποιητῇ
εἰρημένον, ἐν χρήσει δὲ μάλιστα τοῖς μετ' αὐτὸν γεγενημένον.
ἔστι δὲ Σαυρωτῆρ, ὡς φησιν Εὐστάθιος, σιδήριον κεῖλον ἐξ
ἄκρου ὀξυ, ᾧ ἐντιθέμενον τὸ ὀπίσω ἄκρον τοῦ δόρατος, ὀρθὸν
αὐτὸ ἐστάναι ποιεῖ πηγνύμενον κατὰ γῆς. — Στ. 7, Τῆ
ρύμη.] Οὕτως ἀνευ τοῦ ἐπιφερομένου, Γοῦν, ἢ Β, ἢ συνάδουσε
καὶ αἱ ΑΑ. ἐνδέχεται μέντοι ἀντὶ τοῦ, Γοῦν, τὸν Ἡλιοδώρον
πάσαι γεγραφένη Μόνον, ἢ Μόνη, ἵνα ἢ Τῆ ρύμη μόνη ἤγουν
διὰ μόνης τῆς ὀρμῆς καὶ φορᾶς τοῦ ἵππου, διαπεῖρει τὸν προ-
τυχόντα ἕνα, καὶ πολλάκις δύο διὰ μιᾶς πληγῆς. τούτοις
δὲ συνομολογεῖ καὶ Πλούταρχος (Μαρκέλλ. § 7 καὶ Κράσσ. §
27). — Στ. 10, Τοιοῦτον δὴ.] Ἐτρεψα τὸν Δε, εἰς τὸν
Δη, ὃν ἠρμήνευσαν καὶ οἱ μεταφρασταὶ ἀμφότεροι. — Στ.
12, Κατὰ νώτων.] Οὕτω διώρθωκα, οὐ μόνης τῆς χρήσεως,
ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ Ἡλιοδώρου ἐν ἄλλοις (σελ. 195, 265, καὶ
355) ὑπαγορεύοντος. Ἐκ νώτων γάρ, καὶ, Κατὰ νώτων,
ἢ γοῦν, Κατὰ νώτου, εἰώθασι λέγειν, οὐ, Κατὰ νώτον. —
Στ. 17, Τῆς κατὰ συστάδην χειρονομίας.] Πλεονάζει ἢ πρό-
θεσις ὑπεραντίως τῇ χρήσει· τὰ γὰρ εἰς ἀδην ἐπιρρήματα,
καθὰ καὶ τὰ εἰς ἡδον, δυνάμει ἐν ἑαυτοῖς περιέχει τὴν Κατά·
καὶ ὡσπερ οὐκ εἶπε, Κατὰ προτροπάδην (σελ. 377), οὔτε,
Κατὰ φοράδην (σελ. 388), οὔτε, Κατ' ἐκτάδην (σελ. 433),
ὡσαύτως οὐκ ὄφειλεν εἰπεῖν, Τῆς κατὰ συστάδην, ἀλλὰ Τῆς
συστάδην χειρονομίας. Χειρονομίαν δὲ ἐνταῦθα λέγει, οὐ τὴν
ἐν αὐτῷ τῷ πολέμῳ σύρραξιν καὶ τὴν εἰς χεῖρας συνέλευσιν,
ἀλλὰ τὴν πρὸ τοῦ πολέμου μελέτην, σκιαμαχίαν τινὰ οὔσαν,
πολεμὸν δὲ ὀπλων γινομένην, πολεμὸν δὲ καὶ μόνη τῇ εὐρύθμῳ τῶν
χειρῶν κινήσει καὶ τῶν ποδῶν ὀρχησιν ἀπομιμουμένην· ὅθεν καὶ
Χειρονόμος παρ' Ἡσυχίῳ ὁ ὀρχηστής. ἀριστα ἐνταῦθα ὁ Α
ἐξέφρασε τὴν Χειρονομίαν διὰ τοῦ *Escrime*. ἢ γὰρ τούτῳ τῷ
ὀνόματι καλουμένη παρὰ τοῖς Γάλλοις χειρονομική τις ἐστὶ
σκιαμαχία, γυμνασίας μὲν ἕνεκα τοῖς νέοις παραδιδόμενη,
εἰς οὐδὲν δ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ χρήσιμον ἀποτελεωτώσα.

Σελ. 372, σφ. 5, ῥόπτροις δὲ καὶ τυμπάνοις κ.τ.λ.] Τὸ, ῥόπτροις ἀπεικατέστησα ἐκ τῆς Β. τὸ δὲ τοῦ Κ, Βόμβοις, ὅπερ ἐμφέρεται καὶ ἐν ταῖς ΑΑ, ἐνδέχεται ἐξ ἀμείνονος γραφῆς γεννηθῆναι, τῆς ῥόμβοις. τὸ μὲν γὰρ Βόμβοις ἐνταῦθα οὐ πᾶν κατάλληλον, τοῦ Βόμβου αὐτὸν τῶν τυμπάνων τὸν ἦχον σημαίνοντος (Σουίδ. λέξ. Τύμπανα)· πλὴν εἰ μὴ τις φαιῖ ἐν διαδουῖν εἰρησθαι, Βόμβοις καὶ τυμπάνοις, ἀντὶ τοῦ, Βόμβοις τυμπάνων. τὸ δὲ, ῥόπτροις δύναται μὲν καὶ αὐτὰ τὰ ῥόπαλα, οἷς κτυποῦσι τὰ τύμπανα, σημαίνειν, ὡς ἐξεδέξατο ὁ Λ (ὁ γὰρ Α διαμόνης μιᾶς λέξεως, τῆς Ταβουρίης, ἐξέφρασεν ἀμφότερα), ἔοικε δὲ καὶ συνώνυμον ἄλλως εἶναι τὸ ῥόπτρον τῷ τυμπάνῳ, ἢ μᾶλλον εἶδος τι τυμπάνου. ὁ γοῦν Πλούταρχος ἐφ' ὁμοίας τῆς χρείας, λέγων (Κράσθ. § 23), « Πάρθοι γὰρ οὐ κέρασιν, οὐδὲ σάλπιγγιν ἰσοτρύνουσιν ἑαυτοὺς εἰς μάχην, ἀλλὰ ῬΟΠΤΡΑ βυρσοπαγῆ καὶ κοῖλα περιτείναντες, ἠχείοις χαλκοῖς ἅμα πολλαχόθεν θῆλος ἐστὶ Ῥόπτρα καλέσας τὰ Τύμπανα. καὶ Μανέθων δὲ (5, 539) περὶ τῶν ἀγειρόντων τῆ Κυβέλη φησὶ,

Καὶ πόλις πλάζονται ὁμοῦ ῥόπτροις τε καὶ αὐλοῖς, ῥόπτρα λέγων καὶ αὐτὸς τὰ τύμπανα. τῷ δὲ Ῥόπτρῳ ὠκείωνται πῶς καὶ ὁ Ῥόμβος· λέγει γὰρ περὶ τῶν αὐτῶν τούτων ἔγυρτῶν Ἀπολλώνιος (Ἀργοναυτ. Α, 1139),

Ῥόμβῳ καὶ τυπάνῳ Ῥύμη Φρύγες ἰλάσκονται,

ὅπερ οὕτως ἐξηγεῖται ὁ σχολιαστὴς, « Ῥόμβος, τραχίσκος, » ὃν στρέφουσιν ἡμᾶσι τύπταντες, καὶ οὕτως κτύπον ἀποτελοῦσι· τινὲς δὲ Ῥύμβον αὐτὸ καλοῦσι κ. τ. λ. » ὁ δὲ Ἐτυμολόγος (σελ. 706) παρὰ τὴν ἐξήγησιν ταύτην προστίθεται καὶ τὰδε, « Μυστικῶ στανιδίῳ, ὃ στρέφουσιν εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἦχον ἐμποιοῦσι· Ῥύμβος δὲ καὶ Ῥόμβος διχῶς λέγεται κ. τ. λ. » — τούτοις δ' οὐκ ἀκαιρον παραδέσθαι καὶ τὰ τοῦ Φωλίου (Λεξικ. Ἀνεκδύτ. λέξ. Ῥόμβος), « Ῥόμβος, ὃν ἔχουσιν » (γρ. ἠχοῦσιν) οἱ ἀποδειάζοντες, ὡς τὸ τύμπανον. οὕτως » Εὐπολις ». — Στ. 15, Προστεταγμένα.] Οὕτω διώρθωκα οὐ γὰρ ἀπεικὸς συγχέαι κἀνταῦθα τὰς προθέσεις τοὺς ἀντιγράφοντας, ἐπεὶ καὶ οὐ πολλοῖς τισὶ στίχοις ἀνωτέρω ἀντὶ τοῦ, Προτάξας, ἐν τῇ Β φέρεται Προστάξας. — Στ. 21,

Παρισιάντες.] Ούτως ἡ Β, ἢ συνάδουσι καὶ αἱ ΑΑ. τὸ δὲ Περι-
στάντες οἱ λοιποὶ, χαριζόμενοι τῷ τυπογράφῳ τοῦ Κομμε-
λίνου, προσέτριψαν τῷ Ἡλιοδώρῳ.

Σελ. 573, σλ. 5, Κεφαλὴν δὲ καὶ νῶτα μονοноῦ συμπα-
τούμενοι.] Οὕτω γραπτέον, ἐξαλείψαντας τὰς τέσσαρας λέ-
ξεις, Ταῖς μὲν οὐδὲν ἢ, ἄς διέστειλα τῶν λοιπῶν ὡς συγχε-
ούσας τῶν λεγομένων τὸν νοῦν. ἔτριψα δὲ καὶ τὸ, Πατούμενοι,
εἰς τὸ, Συμπατούμενοι, διὰ τὴν πλείω χρῆσιν. ὁ Μ διορ-
θωτέον εἶναι εἰκάζει, Ταῖς μὲν οὐδὲν ἢ μόνον ὄνουξι πατούμενοι
ἐν δὲ τῇ Β, ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ γράφεται, Κεφαλὴν δὲ καὶ νῶτα
ταῖς μὲν οὐδὲν ἢ μόνον οἱ (ΑΑ μόνον οὐ) πατούμενοι (ΚΑ
παλούμενοι). τούτοις δὲ καὶ τοῖς ἐξῆς μέχρι τοῦ, Ἀμοιρήσας,
οὐκ ἀκαιρον παραθέσθαι τὰ τῷ Πλουτάρχῳ ἐν ὁμοίᾳ τῇ χρεῖα
ιστορούμενα, ἅπερ ἔοικεν Ἡλιοδώρος εἰς τὴν αὐτοῦ μυθιστο-
ρίαν μετενεγκεῖν παρωδήσας. φησὶν οὖν ἐκεῖνος (Κράσσ. § 25),
« Τῶν τε γὰρ κοντῶν ἐπελαμβάνοντο, καὶ συμπεριπλεκόμενοι
» τοὺς ἀνδρας ἀπὸ τῶν ἰσπῶν ἐώθουν, τῇ βαρύτητι τοῦ
» ὀπλισμοῦ δυσκινήτους ὄντας. πολλοὶ δὲ τοὺς ἐαυτῶν ἀπο-
» λιπόντες ἰσπῶς, καὶ ὑποδύμενοι τοῖς ἐκείνων, ἔτυπον
» εἰς τὰς γαστέρας· οἱ δ' ἀνεσκίρτων ὑπ' ὀδύνης, καὶ ΣΥΜ-
» ΠΑΤΟΥΝΤΕΣ ἐν ταύτῳ τοὺς ἐπιβάτας καὶ τοὺς πολεμίους
» ἀναπεφυρμένους ἀπέθνησκον ». — Στ. 9, Οὐκ ὀλίγοι τῶν
ἰσπῶν, τῶν ἰσπῶν.] Ἐν τῇ Β, ὡς καὶ ἐν τῷ Κ, Οὐκ ὀλίγοι
τῶν ἰσπῶν, δίχα τοῦ ἰσπῶν· ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, Οὐκ ὀλίγοι
τῶν ἰσπῶν, δίχα τοῦ ἰσπῶν. ἔγνω ἀμφότερα κατὰ χωρίσαι,
οὕτω γεγράφθαι τὴν ἀρχὴν πεπεισμένος. — Στ. 12, Κορ-
μηδόν.] Λεῖπει ἡ λέξις ἐν τοῖς Λεξικοῖς. ὁ μὲν Λ ἠρμήνευσεν,
Acervatim, τουτέστι Σωρηδόν· ὁ δὲ Α παρέφρασεν εἰπὼν,
Sans se bouger non plus que troncs d'arbres, ὅ ἐστιν, Ἀκινή-
τους ὡσπερ ἀνεὶ κορμούς δένδρων. κυρίως γὰρ ὁ Κορμός (παρὰ
τὸ Κεῖρω) τοῦ δένδρου τὸ σῶμα σημαίνει, ἢ μᾶλλον τὸ τοῦ
σώματος μέρος τὸ μεταξὺ τῆς ῥίζης καὶ τῆς διαφύσεως τῶν
κλάδων, εἴτουν τὸ κεκαρμένον τοὺς κλάδους δένδρον, ὅπερ ἢ
συνήθεια Κορμάλιον ἐκάλεσεν. ἡ αὐτὴ δὲ συνήθεια καὶ τὸν
Κορμόν πρῶτον μὲν ἐπὶ τοῦ ἀπὸ αὐχένος μέχρι αἰδοίων κύτους,
τοῦ τοῖς ἀρχαίοις καλουμένου Θώρακος. (Ἀριστοτελ. Περὶ
Ζώων

ζώων ιστορ. Α, ζ'), τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, ἀναλόγως τῷ τοῦ δένδρου κορμῷ ἔταξε· νῦν δὲ καὶ ἐφ' ὅλου τοῦ σώματος ἀπλῶς χρῆται τῇ λέξει, τρέψασα εἰς τὸ οὐδέτερον Κορμίον. τοῦτο δὲ καὶ Εὐστάθιος παρεσημειώσατο εἰπὼν (Ἰλιάδ. Λ, σελ. 835.), « Τὸ ἀπὸ τραχήλου μέχρι αἰδοίων κύτος τοῦ » σώματος δίχα χείρων. . . Θώρακα τινὲς καλοῦσιν· ἕτεροι δὲ » Κορμὸν ἰδιωτικῶς ». καὶ σημειῶσαι ὅτι καθάπερ ἡμεῖς τὸ ὑποκοριστικὸν τοῦ Κορμοῦ ἀπὸ τῶν δένδρων ἐπὶ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα μετηνέγκαμεν, ὡσαύτως οἱ πρὸ ἡμῶν τὸ ὑποκοριστικὸν τοῦ Θώρακος ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τὰ δένδρα μετηννόχασιν· εὔρηται γὰρ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ (ΙΒ, 672) « Λύσου » Θωράκιον », ὅπερ ἐστὶ, Λυγαρίας Κορμάλιον, ὡς ἀν φαίεν οἱ νῦν. καὶ Ἡσύχιος δὲ τὴν Λειπομορίαν ἐξηγεῖται διὰ τοῦ « Δένδρον τὸ ἐκ τοῦ Θωρακίου κατεαγὸς, ἐκ δὲ τῆς ῥίζης φέρον βλαστούς ». — Στ. 13, Ἀνέτεμον.] Ἀμεινον γράφειν, Ἀνέτεμνον, παρατατικῶς, καθὰ ἠρμήνευσαν καὶ οἱ μεταφρασταὶ ἀμφοτέρου. — Στ. 14, Ἀτρώτοις τοῖς ἵπποις.] Προσέθηκα τὸ ἄρθρον, ὑπὸ τῆς τελευταίας τοῦ Ἀτρώτοις ἀφανισθέν.

Σελ. 374, στίχ. 2, Ἐκαστον.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ· τουτέστιν, ἕκαστον πύργον, ἢ ἐλέφαντα. ἢ δὲ τοῦ Βουρδελότου διόρθωσις, « Κατὰ τοὺς πύργους, ὧν μὲν ἕκαστοι ἕξ κατεῖληφότες », ἐπιεικῶς βάρβαρος. σημειωτέον δὲ τὸ περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐπὶ τῶν ἐλεφάντων τοξοτῶν διὰ τὴν διαφωνίαν· Ἡλίοδωρος μὲν γὰρ ἕξ αὐτοὺς λέγει, Αἰλιανὸς δὲ (ζώων ιδιότητ. ΙΓ, θ') τρεῖς μόνους ἰσλορεῖ, Φιλόστρατος δὲ (Ἀπολλων. βίω Β, ιε') τοὺς ἐπὶ τῶν ἐλεφάντων πύργους οἴους κατὰ δέκα καὶ πεντεκαίδεκα τοξότας δέξασθαι παραδέδωκε, καὶ ἄλλοι ἄλλως, περὶ ὧν ἀνάγνωθι τὰ διὰ μακρῶν σημειωθέντα τῷ Βοχάρτῳ (Ἱεροζωϊκ. Β, κζ, σελ. 268), ὃς εἰκότως καὶ νενοθεῦσθαι τὸ ἐν τῇ Μακκαβαίων βίβλῳ περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δύο καὶ τριάκοντα πολεμιστῶν ὑπολαμβάνει. ἔχει δὲ τὸ χωρίον οὕτω (Α Μακκαβ. 5, λζ'), « Καὶ πύργοι ξύλινοι » ἐπ' αὐτοὺς ὄχυροὶ σκεπαζόμενοι ἐφ' ἐκάστου θηρίου, ἐζωσμένοι ἐπ' αὐτοῦ μηχαναῖς· καὶ ἐφ' ἐκάστου ἄνδρες δυνάμειος δύο καὶ τριάκοντα οἱ πολεμοῦντες ἐπ' αὐτοῖς, καὶ ὁ

» Ἰνδὸς αὐτοῦ ». καὶ ὁ μὲν Βοχάρτος τὸ Δύο καὶ τριάκοντα περιγραφτέον εἶναι τοῦ χωρίου πιθανῶς εἰκάζει, ὡς μετενεχθῆν ἐκ τοῦ ὀλίγῳ πρόσθεν (στίχ. 30) εἰρημένου περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐλεφάντων αὐτῶν (τοσοῦτοι γὰρ καὶ ἦσαν τὸν ἀριθμὸν οἱ πάντες)· ἄλλοι δὲ εἰς τὸ Δύο ἢ τρεῖς μεταποιοεῖν προείλοντο. ἡμεῖς δὲ μόνῃ τῇ τῶν λέξεων μεταθέσει διορθωτέον τὸ χωρίον ὑπολαμβάνομεν, γράφοντες « . . . καὶ ἐφ' » ἐκάστου τῶν δύο καὶ τριάκοντα ἄνδρες δυνάμεως οἱ πολέμοι μούνης κ. τ. λ. ». — Στ. 4, Εἰς τὸ ἄπρακτον.] Ἐξήλειφα τὸν σύνδεσμον, περιττὸν ὄντα, τρέφας καὶ τὸ ἐχόμενον Οὔτως εἰς τὸ Οὔτω. τῷ δὲ προηγησαμένῳ Μόνης, ἢ συναπτόν, ἢ γοῦν συνυπακουστέον τὸ Πλευρᾶς. — Στ. 6, Ὡστε εἰς νέφους . . . παραστῆναι.] Ἴσως ἀντὶ τοῦ Παραστῆναι γραπτέον Παραστῆσαι· καθὰ καὶ μικρὸν ἀνωτέρῳ (σελ. 372) εἶρηκε, « Μα » νίας ἔμφασιν τοῖς ὁρῶσι παριστάντες ». — Στ. 9, Οὐκ ἐκ τῶν ἴσων.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 12, Διαπεπαρμένοι.] Τὸ μὲν Διαπεπερμένοι τῶν ΑΑ καὶ τὸ Διαπεπραγμένοι τῶν ΚΑ προδήλως ἡμάρτηνται· τὸ δὲ Διαπεπερονημένοι τῆς Β οὐκ ἐπίσης δῆλον μὴ οὔτω γεγράφθαι τὴν ἀρχὴν ὑφ' Ἡλιοδώρου. ταῦτο μὲν γὰρ σημαίνει τῷ Διαπεπαρμένοι· ἐστὶ δ' ὁμῶς Ὀμηρικώτερον, οἷον τὸ « Δουρὶ μέσον περόνησεν (Ἰλιάδ. Η, » 145) ». ἐστὶ δὲ τὸ Περονάω παρὰ τὸ Περόνη, ὅπερ ἢ συνήθεια εἰς τὸ οὐδέτερον Περόνιον (καὶ χυδαίστερον Περούνιον καὶ Πηρούνιον) τρέφασα, ἐπὶ τοῦ ἐπιτραπέζιου σκεύους, τοῦ τοῖς Ἰταλοῖς λεγομένου *Forchetta*, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τέταχε. Στ. 14, Ὀϊστούς.] Ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 18, Ἀνατρεπόμενοι καὶ καταπατούμενοι.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ἀναιρούμενοι καὶ πατούμενοι, καὶ παρὰ ταύτην ἑτέρα γραφὴ (ἢν ἔχουσι καὶ αἱ ΑΑ), Ἀνερευγόμενοι καὶ καταπατούμενοι. καὶ γε ὑπονοεῖν οὐκ ἀπεικότως παρέχει ἡ τοιαύτη γραφὴ, μὴ ποτε ἀντὶ τοῦ Ἀνερευγόμενοι, ἐγγράπτο πάλαι, Ἀνερεπτόμενοι, τουτέστιν, Ἀναρπαζόμενοι καὶ ἀναλαμβάνόμενοι ἀπὸ τῆς γῆς, ἐπεὶ αὐτὰ καταβαλλόμενοι καὶ πατούμενοι· τοῦτο καὶ γὰρ ποιεῖν εἶωθε τῇ προβοσκίδι θυμωθεὶς ὁ ἐλέφας. περὶ δὲ τοῦ Ἀνερέπλειν μέτιθι τὰ εἰρημένα τῷ Εὐσλαδίῳ (εἰς τὴν Ὀδύσσ. Α, 241). — Στ. 21, Καὶ τοὺς μὲν τίρῳσκειν.] Οὔτως ἢ Β δίχα τοῦ ἑτέρου Καί.

Σελ. 375, σλ. 4, Τῇ ἐπιφανείᾳ.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἰὴν ἐπιφάνειαν· ἄμεινον δὲ τὸ κατὰ δοτικὴν, καθὰ καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 4) εἶρηκε, Τοῖς νώτοις ἐπιτρεχούσης. τὸ δὲ Φολίδος ἐνλαῦθα πλαϊύτερον ἐκληπλέον· οὐ γὰρ ἀληθῶς φολιδωτὸν τὸ θηρίον, ἀλλὰ τὸ δέρμα σκληρὸν καὶ ρυτιδῶδες καὶ τύλων ἀνάπλεων ὄν, φολίδων ἔμφασιν παρίστησι τοῖς ὀρώσι. Στ. 9, Νυσαίων.] Οὕτως ἅπαντες διὰ τοῦ ὕ· γραπτέον μέντοι Νυσαίων διὰ τοῦ ἰ. ἀπὸ γὰρ τοῦ Νυσαίου πεδίου τῆς Μηδικῆς, οὗ τοῖς ἵπποις ἐχρῶντο οἱ Περσῶν βασιλεῖς, ἀρίστοις οὖσί τε καὶ μεγίστοις, καθὰ φησι Στράβων (ΙΑ, 525 καὶ 530). ἄλλοι δὲ ἀλλαχοῦ καὶ οὐκ ἐν τῇ Μηδικῇ φασὶν εἶναι τὸ Νυσαῖον πεδίον· εἰσὶ δὲ οἱ καὶ διὰ τοῦ ἦ, Νυσαῖον γράφουσι· περὶ ὧν ἐπιθι τὰ διὰ μακρῶν εἰρημένα τῶ τε Σαλμασίῳ (Γυμν. Πλιν. 842) καὶ τῶ Βοχάρτῳ (Ἱεροζωϊκ. Β, 3, 163-167). — Στ. 13, Λήματι.] Οὕτως ἡ Β, ἢ συνάδουσι καὶ αἱ ΑΑ. περὶ δὲ τῆς γραφῆς ταύτης εἰρήκαμεν ἀποχρώντως καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 76). — Στ. 18, Ἀπεσπράμμενοις . . . τοῖς τόξοις.] Καὶ Σκύθαι καὶ Πάρθοι τοῦτο ποιεῖν εἰώθασι, τῶ βάλλειν εἰς τοῦπίσω τῆς φυγῆς ἀφαιροῦντες τὸ αἰσχρὸν, ὡς φησι Πλούταρχος (Κράσ. § 24). — Στ. 22, Πεφαρμαγμένοις τοξεύοντες.] Οὕτως αἱ ΑΑ καὶ ΔΑΒ93, αἷς συνάδουσι καὶ ἀμφοτέροι οἱ μεταφρασταί. τὸ δὲ Εἰστοξεύοντες ἔγραφα Τοξεύοντες, ἀπαλείψας τὴν πρόθεσιν, ἣν εἰκὸς τοὺς ἀντιγράφαντας, πλανηθέντας ὑπὸ τῆς τελευταίας τοῦ Πεφαρμαγμένοις, προσκολλῆσαι τῇ μετοχῇ. Θεόφραστος ρίζαν εἶναι τινα θανατηφόρον φησὶν, ἣ φαρμάσσουσι τοὺς οἰστοὺς οἱ Αἰθίοπες. καὶ Σκύθαι δὲ (Αἰλιαν. Ζῶων Ἰδιότ. Θ, ιε') καὶ Σόανες (Στράβων. ΙΑ, 499) καὶ ἄλλοι τῶν βαρβάρων φαρμάσσειν τοὺς οἰστοὺς εἰώθασι. — Στ. 25, Πλέγμα γάρ τι κυκλοτερές.] Ὁ καὶ νῦν ἔτι ἔστι θεάσασθαι παρὰ πολλοῖς τῶν τὴν Ἀφρικὴν οἰκούντων ἀγρίων ἐθνῶν.

Σελ. 376, σλ. 2, Περιπεύραντες, τὸ μὲν ἐπτερωμένον κ. τ. λ.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Περιφέροντες τὸ μὲν, ἐπαιρόμενον· οὐκ ὀρθῶς. — Στ. 5, Τὰς δὲ ἀκίδας, οἷον ἀκτῖνας . . . λυγιζόμενος τε καὶ καμπτόμενος.] Συνωδὰ τὰ περὶ τε τῆς τοξείας καὶ τῆς ἐν πολέμοις ὀρχήσεως τῶν Αἰθίοπων λεγόμενα.

τοῖς τῷ Λουκιανῷ (περὶ ὀρχήσ. § 18) εἰρημένοις, « Αἰθίο-
 » πες δέ γε καὶ πολεμοῦντες, σὺν ὀρχήσει αὐτὸ δρῶσι· καὶ
 » οὐκ ἂν ἀφίη τὸ βέλος Αἰθίοψ ἀνὴρ, ἀφελῶν τῆς κεφαλῆς
 » (ταύτη γὰρ ἀντὶ Φαρέτρας χρῶνται, περιδέοντες αὐτῇ
 » ἀκτινηδὸν τὰ βέλη), εἰ μὴ πρότερον ὀρχήσαιτο, καὶ τῷ σχή-
 » ματι ἀπειλήσειε, καὶ προεκφοβήσειε τῇ ὀρχήσει τὸν πολέ-
 » μιον ». σημειῶσαι δὲ καὶ τὸ Λυγιζόμενος διὰ τὸ ἐν τῇ συν-
 » κθείᾳ σωζόμενον ἔτι καὶ νῦν Λυγίζομαι, παρὰ τὸν Δύλον, ἕξου
 » τὴν κοινῶς λεγομένην, ἐπὶ μὲν Εὐσταθίου, Λυγέαν, κῦν δὲ,
 » Λυγαρέαν, ἢ Λυγαρίαν· ἢ Ὀμηρος, Ἐϋστρεφέα λύγον ἐκά-
 » λεσε (Ὀδυσσ. I, 427), διὰ τὸ εὐκαμπὲς καὶ εὐστροφον τοῦ
 » φυτοῦ. ἔστιν οὖν ὁ Λυγιζόμενος καὶ καμπτόμενος, ὃν ἢ καθ-
 » ωμιλημένη φωνή, Σειστὰ καὶ λυγιστὰ περιπατεῖν, λέγει, καὶ
 » παρώνυμον δὲ ἢ αὐτῇ φωνῇ οἶδε τὸ Λυγερὸς, ὡς ὅταν φάμεν,
 » Λυγερὴ κόρη, ἐπὶ νεάνιδος εὐκαμπὲς ἐχούσης τὸ σῶμα. — Στ.
 » 9, Κατὰ τὴν Αἰχμῆν.] Ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται, Πρὸς τὴν
 » αἰχμῆν. — Στ. 10, Ὅστοῦν γὰρ δράκοντος κ. τ. λ.] Παρ-
 » αλλάττει ταῦτα τῶν εἰρημένων τῷ Ἀγαθαρχίδῃ παρὰ τῷ
 » Φωτίῳ (Κώδ. σν'), « Χρῶνται δὲ ἐπὶ τῶν κινδύνων τῶν πολε-
 » μικῶν Αἰθίοπιες τοῖς μὲν τόξοις μεγάλοις, βραχέαι δὲ ταῖς
 » οἰστοῖς· ἐπὶ δὲ τῆς ἄκρας τοῦ καλάμου κερμίδος, ἀντὶ τοῦ
 » σιδήρου, παραμήκης τῷ τύπῳ λίθος ἀνεστήρικται, νεύροις
 » ἐσφιγμένους, ὅξυς μὲν ὑπερβολῇ, φαρμάκοις δὲ θανασίμοις
 » βεβαμμένους ». καὶ ἢ ἐτυμολογία δὲ τοῦ Ὀϊστοῦ παρὰ τὸ
 » ὄσταῦν, πρὸς ψυχαγωγίαν μάλλον ἢ πρὸς ἀλήθειαν εἰρῆσθαι
 » δοκεῖ. ὁ γὰρ Ὀϊστός (ὃν ἢ συνήθεια Σαχίτταν, παρὰ τὰ τῶν
 » Λατίνων *Sagitta*, καλεῖ), παρὰ τὸ Οἶω, τὸ κομίζω ἢ φέρω,
 » παρῆνται, ὡς ὀρθῶς φησὶν ὁ Ἐτυμολόγος (σελ. 620), καθὰ
 » καὶ ὁ συνωνυμῶν αὐτῷ Ἴος, παρὰ τὸ Ἴημι, τὸ πέμπω. —
 » Στ. 15, Χρόνον μὲν οὖν κ. τ. λ.] Ἀντὶ τοῦ, Οὔν, ἐν ταῖς ΑΑ
 » γράφεται, Δῆ. ἠπτίμισα δὲ τὸν ἐχόμενον ὑπερσυντελικόν,
 » ἐξελὼν τῆς διφθόγγου τὸ ἰ. — Στ. 17, Ἀντεῖχον.] Κακῶς
 » ἢ Β, αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἀντεῖχοντο.

Σελ. 377, στ. 3, Καὶ τοῖς λοιποῖς ἐφεπομένους, ἐνδόντες
 κ. τ. λ.] Ἀδιανόητον ὃν τὸ χωρίον παρεμυθησάμεθα τῇ τρο-
 πῇ τοῦ Ἐφεπομένοις εἰς τὸ Ἐφεπομένους, καὶ τῇ μετ' αὐτὰ

διαστολῆ. μία γάρ ἐστὶ περίοδος μέχρι τοῦ Προτροπᾶδην ἔφειγον, ἥς ἡ μὲν πρότασις ἀρχεται ἀπὸ τοῦ, Ἐπεὶ δὲ τοὺς τε καταφράκτους, καὶ τελευτᾶ εἰς τὸ, Ἐφεπομένους, ἡ δὲ ἀπόδοσις, τὸ ἐχόμενον ἄλον ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Ἐνδόντες· ὃ συνῆκε μόνος ὁ Λ. ὁ δὲ νοῦς, Ἐπειδὴ κατέμαθον οἱ Αἰγύπτιοι τὴν φθορὰν τῶν Καταφρακτῶν, καὶ τὸν δρασμὸν τοῦ Σατράπου, καὶ τοὺς Μήδων καὶ Περσῶν ὀπλίτας πλείω παθόντας ἢ δρασαντας, καὶ ἐπομένους τοῖς λοιπαῖς, τούτεστι τοῖς περὶ τὸν Σατράπην, τότε ἐνδόντες καὶ αὐτοὶ ἀπεδίδρασκον ἀνεπιστρεπτί. τοῦτο μὴ συνείη ὁ Α, ἀφείλε τὸν τελευταῖον Καὶ τῆς προτάσεως, ἀρχὴν δ' ἐποιήσατο τῆς ἀποδόσεως αὐτὸ τὸ, Τοῖς λοιπαῖς ἐφεπομένοις, ὅπερ συνέταξε πρὸς τὸ, Ἐνδόντες·

Ilz cederent aussi au reste de ceux qui les poursuivoient, et se mirent à fuir comme les autres. — Στ. 6, Λαμπρᾶς.]

Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Λαμπρᾶς. — Στ. 10, Ἐγένετο. Ἐν ταῖς ΑΑ, Ἐγένετο. — Στ. 13, Ἐπαναγαγόντες.] Αἱ ΚΑ, Ἐπαναγαγόντες. — Στ. 16, Ἐπελίποντο.] Ἐτρεψα τὸν παρατατικὸν εἰς τὸν ἀόριστον, διὰ τὸ προηγησάμενον, Συνύλασαν. ἴσως δ' ἂν ἄμεινον ἔδρων εἰ καὶ τὸ μέσον, Ἐπελίποντο (ὅπερ ἔοικεν ἡμαρτῆσθαι κατὰ τὸ πρὸ μικροῦ, Ἀντείχοντο) εἰς τὸ ἐνεργητικὸν Ἐπέλιπον ἔτρεπον. — Στ. 17, Ἐπὸ τε ἵππων.] Μετεποίησα τὸν βάρβαρον ἐνταῦθα Γε, εἰς τὸν Τε. — Στ. 19, Σὺν πολλῶ τῷ θράσει.] Λείπουσιν ἐκ τῶν ΑΑ αἱ δύο λέξεις, Τῷ θράσει. ὁ Α ἡρμάνευσει, *Oultre la grande temerité*· ὁ δὲ Λ, *Cum magna trepidatione*, ὅσπερ ἂν εἰ ἐγγράπτο, Σὺν πολλῶ τῷ τρόμῳ, ἢ Σὺν πολλῇ τῇ τρέσει, ὧν οὐδέτερον εἶκος γεγραφέναι τὸν Ἠλιόδωρον. ἔστι μὲν αὖν εἰκάσαι τὴν ἀρχαίαν γραφὴν ὑπάρξαι, Σὺν πολλῇ τῇ θράσει, ὅτι καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χαρακτῆρος ἔχεται πως ἡ Θραῦσις, ἐπὶ τῆς ἐν τοῖς πολέμοις φθορᾶς λεγομένη· ἄμεινον μέγτοι κατὰ χώραν ἔαν τὸ, Σὺν πολλῶ τῷ θράσει, σικᾶπτοντας τῷ προηγουμένῳ, Ὀφθαλμοῖς, ἀδιαστίκτως, ἵνα ἔχῃ ἀποδίδεσθαι τὸ Θράσος (ὃ κυριώτερον ἂν ἐνλαῦθα Θάρασις ἐλέγετο) ταῖς Αἰθίοφι καὶ αὐ τοῖς Πέρσαις. — Στ. 21, Πρὸς ἐναντίου σφίαιν ἦν.] Ἐν τῇ Β, ΚΑ καὶ ΑΑ Γράφεται ἀδιανοήτως, Πρὸς ἐναντίους σφίαιν ἦν· οἱ δὲ λοιποὶ, παρα τῆ Κ λαβόντες, Πρὸς ἐναντίους σφίαιν ἦν,

βαρβάρως ἔγραψαν. ὁ Λ καὶ ὁ Α ἠρμάνευσαν ὡσπερ ἂν εἰ ὁ νοῦς ἦν, τὸ τοῦ Σαλβάπου πρὸς τοὺς ἐναντίους, ἦγον τοὺς Αἰθίοπας, στρατήγημα. ὁ δὲ Βερνάρδος ἐν τε τοῖς Πρακτικοῖς τῆς ἐν τῇ Ῥηνοπεραίᾳ Ἀκαδημίας (Τομ. Α, σελ. 203), καὶ ἐν ταῖς εἰς τὴν Σύνοψιν τῆς ἱατρικῆς τοῦ Νόννου σημειώσεσιν (Τομ. Β, σελ. 189) οὕτως ἐπεχειρεῖ διορθοῦν τὸ χωρίον, Πρὸς ἐναντίους ἐναντίον σφισὶν ἦν, ἢ, Πρὸς ἐναντίους ἄντιον σφισὶν ἦν, κατὰ τίνα μὲν νοῦν οὐ δηλώσας, ὡς δ' εἰκάζειν ἔξεσι κατὰ τοῦτον, Ὡς τὸ τοῦ Σάτραπου στρατήγημα ἐδόκει μὲν κατὰ τῶν ἐναντίων εἶναι, ἦν δὲ ἀληθῶς σφισὶν (γρ. σφίσι) ἦγον αὐτοῖς τοῖς Πέρσαις ἐναντίον. καὶ ταῦτα μὲν ἐάσω ὡς τῆς Ἡλιοδώρου διανοίας τε καὶ λέξεως ἀλλότρια. τὸ δὲ χωρίον ἑνὸς μόνου σ' ἀφαιρέσει διωρθωκέναι ἠγούμενοι, τὸ Πρὸς ἐναντίου σφισὶν, ὡς καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 221) εἰρήκαμεν, κομφῶς λελέχθαι φαμέν, ἄντι τοῦ Ἐναντίον σφίσι, κατὰ καὶ Πρὸς ἀγαθοῦ, καὶ Πρὸς κακοῦ, καὶ Πρὸς θυμοῦ εἶναι τί τι, λέγεται, ἄντι τοῦ Ἀγαθόν, Κακόν, ἢ Καταθύμιον εἶναι τί τι. Στ. 23, Κατὰ νώτων ποιήσας.] Οὕτως ἢ Β, Κατὰ νώτων πληθυντικῶς. ἐπισημνήσασθαι δ' ἄξιον τὸ Ποιήσας, ὡς ἑλληνισμοῦ ἀλλότριον. ὠφείλε γὰρ εἰπεῖν, Ποιησάμενος, κατὰ μέσσην διάθεσιν, καθὰ καὶ φθὰς εἴρηκε μικρὸν ἀνωτέρω (σελ. 371). Στ. 24, Ἐαυτῶ.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ.

Σελ. 378, στίχ. 1, Ἀχαιμένου.] Ἐξήλειψα τὸν κακῶς πλεονάσαντα, Καί. — Στ. 3, Προανελεῖν.] Οὕτως αἱ ΑΑ. Στ. 16, Τοῦτο μὲν ἐπαοιδῆ . . . ἐπέσχε.] Παρὰ τὸ Ὀμηρικόν (Ὀδυσσ. Τ, 456),

᾿Ωτειλὴν δ' Ὀδυσσῆος ἀμύμονος ἀντιθέοιο
 Δῆσαν ἐπισταμένως· ἐπαοιδῆ δ' αἶμα κελαιὸν
 Ἐσχέθον.

ἦσαν γὰρ τὸ πάλαι, οἷοι καὶ νῦν εἰσι, καὶ ἔσονταί, μέχρις ἂν ὦσι μωροὶ, «Μάγοι τε, καὶ καθάρται, καὶ ἀγύρται, » καὶ ἀλαζόνες, ὁκόσοι δὴ προσποιέονταί σφόδρα θεοσεβέες » εἶναι καὶ πλέον τι εἰδέναι. οὔτοι τοίνυν παραμπεχόμενοι » καὶ προβαλλόμενοι τὸ θεῖον τῆς ἀμηχανίης, τὸ (ἴσ. τῷ) μὴ » ἴσχειν ὅ, τι προσενέγκαντες ὠφελήσουσιν, ὡς μὴ καλὰδηλοὶ » ἔωσιν οὐδὲν ἐπιστάμενοι, ἱερὸν ἐνόμισαν ταῦτο τὸ πάθος εἶ-

» ναι· καὶ λόγους ἐπιλέξαντες ἐπιτιθεῖους, τὴν ἴσιν καλ-
 » εστήσαντο ἐς τὸ ἀσφαλές σφίσειν ἐωυτόισι, καθαρμούς προσφέ-
 » ροντες καὶ ἐπαιιδάς », καθά φησιν ὁ θειότατος Ἴπποκράτης
 (Ἐπερὶ Ἱερ. νοῦς. § 2). τὸ γὰρ ῥύσιν αἵματος, ἢ ἄλλο τι τῶν
 παθημάτων τοῦ σώματος, περὶ ἀϊατρικὴν καταγίνεσθαι, ἐπωδαῖς
 θεραπεύειν πειραῖσθαι, τῇ τοῦ κρείττονος ἐπικλήσει εἰς ἀμὴ δει-
 καταχρώμενον, ταυτόν ἐστι καὶ μὴ πεινῆν τὸν πεινῶντα, ἢ
 παύεσθαι τοῦ δίψους τὸν διψῶντα, ἐπωδαῖς βούλεσθαι παρα-
 σκευάζειν. ὅθεν ἄριστα καὶ Σοφοκλῆς (Αἴαντ. 581) εἴρηκεν,

..... Οὐ πρὸς ἰατροῦ σάφαυ
 Ὄρηεῖν ἐπωδάς πρὸς τομῶντι πήματι.

Σελ. 379, στ. 1, Καὶ ὅς, Ὁσιν ἂν κ. τ. λ.] Προσέθηκα τὸ,
 Ὁς, δηλοῦν ἐνταῦθα τὸ ἐκεῖνος, ἤγουν ὁ Ὀροονδάτης. τοῦτο
 δὲ οἱ Ἀντιγραφεῖς παρέλιπον, πλανηθέντες ὑπὸ τῆς ἐχομένης
 λέξεως, Ὁσιν. — Στ. 7, Ἀσύνητος δὲ, καὶ αὐτὸς μὴ ὁμο-
 λογήσειας.] Ὁ νοῦς, Ἀσύνητος δὲ εἶ, καὶ εἰ μὴ βουληθεῖης
 αὐτὸς ὁμολογήσαι τοῦτο. οἱ πρὸ ἐμοῦ, πλὴν τῆς Β, ἐρωτη-
 ματικῶς ἐξήνεγκαν τὸ χωρίον, οὕτως, Ἀσύνητος δὲ . . . ἀντι-
 ταξάμενος; ἀκολουθήσαντες τῷ Λ. ὁ δὲ Α ἠρμήνευσε, *Tu
 ne sraurois nier que tu n'ayes esté fol et inconsideré, etc.*
 ἄνευ ἐρωτήσεως, καὶ ὥσπερ ἂν εἰ ἐγέγραπτο, Ἀσύνητος δὲ καὶ
 αὐτὸς ὁμολογήσειας, δίχα τῆς ἀπαγορεύσεως, ἢ, Ἀσύνητος
 δὲ, οὐδ' ἂν αὐτὸς μὴ (ἢ, Οὐχ) ὁμολογήσειας. ἀλλὰ τὸ μὲν
 χωρίον ὀρθῶς ἴσως ἔχει, καίπερ οὐκ ἀκριβῶς ἐξηνηγεῖται· εἰ
 δέ τι χρὴ μετακινεῖν, γραπτέον ἀφελόντα τὴν διαστολὴν, καὶ
 τρέψαντα τὴν ἀπαγόρευσιν εἰς ἀντωνυμίαν, Ἀσύνητος δὲ καὶ
 αὐτὸς μοι ὁμολογήσειας. καὶ ἔσται τινικαῦτα ὁ νοῦς, Ἀσύνητος
 δὲ εἶναι καὶ αὐτὸς ἂν ἐμοὶ συνομολογήσειας τῷ τοιοῦτον εἶναί
 σε κρίνοντι. — Στ. 10, Ἀσύνητον . . . ἐστοχάσθαι.] Ἐκ τῶν
 ΚΑ καὶ ΑΑ ἀμφοτέρων τῶν λέξεων ἡ γραφή. — Στ. 13,
 Τιμᾶ.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Τιμᾶται. — Στ. 15, Θαυ-
 ματουργοῦσιν.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. περὶ δὲ τῆς λέξεως
 ταύτης, ἢ χαίρει μάλιστα Ἡλιόδωρος, εἰρήκαμεν καὶ ἐν τοῖς
 πρόσθεν (σελ. 268).

Σελ. 380, στ. 1, Στραλιάν.] Διὸρθωκα καὶ λαῦθα τὴν Γραφὴν,
 ὡς καὶ ἐν ἄλλοις. — Στ. 2, Ἀνυμνούσης.] Ἡμάρτηται τὸ

Ἐνυμνούσης τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. τὸ δὲ παρὰ ταύτην τὴν γραφὴν ἐμφερόμενον ἐν ταῖς ΚΑ, Εὐφημούσης, καὶ τὸ τῆς Β, Ἐπαινούσης, ἐπεξηγήσεις εἰσὶ τοῦ, Ἀνυμνούσης. — Στ. 8, Φρέατταν.] εἰρήκαμεν καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 281) περὶ τῆς λέξεως ταύτης. Στράβων δὲ (ΙΖ, σελ. 817) Φρέαρ ἀπλῶς καλεῖ τὸ Νειλομέτριον τῆς Συήνης. — Στ. 10, Συννόμω.] τὰ αὐτὰ καὶ Στράβων, οὗ καὶ τὴν γραφὴν ἐκ τοῦ Ἡλιοδώρειου τοῦδὲ χωρίου εὐτυχῶς διαωρθώσατο ὁ Κασωβῶν. λέγονται δὲ λίθοι Σύννομοι, οἱ μεγάλοι καὶ ὅμοιοι, ἢ μᾶλλον εἶπεῖν οἱ λελατομημένοι τετραγώνως ἰσομεγέθεις λίθοι. ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν συννεμομένων ζώων· ὡς γὰρ ἐκεῖνα συναγελαζόμενα ὁμοῦ εἶναι λέγεται, οὕτω πως καὶ οἱ ἰσομεγέθεις λίθοι, πάντη ἀλλήλοις συναρμόζονται, μηδενὸς ἐξέχοντος τοῦ παρακειμένου. ὅθεν καὶ Ἡσύχιος ἐξηγεῖται τὸ, Σύννομα, διὰ τοῦ, Σύνδρομα. — Στ. 13, Ὑπὸ γῆς διηθούμενον, καὶ ταῖς γραμμαῖς ἐμπίπτον.] Ἡ Β καὶ αἱ ΚΑ, Ὑπὸ γῆς διωθούμενον κ.τ.λ. αἱ δὲ ΑΑ, Ὑπὸ γῆν διηθούμενον κ.τ.λ. τὰς δὲ Γραμμάς, Στράβων (Αὐτόθ.) Παραγραφὰς ὀνομάζει. — Στ. 18, Τοὺς τῶν ὠρονομίων γνώμονας.] Ἀντὶ τοῦ, Ὀρονομίων, ἐν τῇ Β φέρεται Ὀροσκοπίων, ὡς χαλεπὸν εἶναι συνιδεῖν ὀπλίερα τῶν γραφῶν τῆς Ἡλιοδώρου χειρὸς εἶναι· συνώνυμα γὰρ εἰσὶν ἄμφω ἀλλήλοις τε καὶ τῷ ἄλλως καλουμένῳ Ὀρολογίῳ, καίπερ τοῦ Ὀρονομίου ἢ Ὀρονομείου (ἀμφοτέρως γὰρ γράφεται) κατὰ πλείω τὴν χρῆσιν ἐπιπολάσας ἐν τοῖς τοιοῦτοις. ἐλέγχετο δὲ καὶ Ὀρονόμιον σκιοθηρικόν, καὶ ἀπλῶς Σκιοθηρόν. εἶχε δὲ τοῦτο, παρὰ τὸ Νειλομέτριον, ἐξαίρετον ἢ Συήνη, ἢ τανῦν Σουὰν καλουμένη τοῖς ἐξωρίοις. « Ἐν δὲ τῇ Συήνῃ » καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ τὸ διασημαῖνον τὰς Φερινὰς τροπὰς, καὶ » διότι τῷ τροπικῷ κύκλῳ ὑπόκεινται οἱ τόποι οὗτοι, καὶ » ποιούσιν ἀσκίους τοὺς γνώμονας κατὰ μεσημβρίαν· ἀπὸ γὰρ » τῶν ἡμετέρων τόπων, λέγω δὴ τῶν Ἑλληνικῶν, προϊούσιν » ἐπὶ τὴν μεσημβρίαν, ἐνλαύσα πρῶτον ὁ ἥλιος κατὰ κορυφὴν » ἡμῖν γίνεσθαι, καὶ ποιεῖ τοὺς γνώμονας ἀσκίους κατὰ μεσημ- » βρίαν. ἀνάγκη δὲ, κατὰ κορυφὴν ἡμῖν γινομένου, καὶ εἰς » τὰ φρέατα βάλλειν μέχρι τοῦ ὕδατος τὰς αὐγάς, καὶ βαθύ- » τὰτα ἢ· κατὰ κάθειρον γὰρ ἡμεῖς τε ἔσλαμεν, καὶ τὰ ὀρύματα » τῶν

» τῶν φρεάτων κατεσκευάσαι (Στράβων Αὐτόθ.) ». — Στ. 25, Συμβαίνει.] Ἐπειλαθόμενη διορθώσασθαι, Συμβαίνειν, ὡς ἐμφέρεται, ἐν ταῖς ΑΑ. ὅτι δὲ κομψότερον ἐνλαῦθα τὸ ἀπαρέμφατον τοῦ ὀριστικοῦ, δηλοῖ καὶ τὰ πρόσθεν (σελ. 154) εἰρημένα μοι.

Σελ. 381 στ. 2, ὦρον τε καὶ Ζεῖδωρον ἀποκαλοῦντες.] Ἀντὶ τοῦ ὦρον, ἐν ταῖς ΚΑ γράφεται, Ὀραῖον· οὐκ ὀρθῶς. ἐξήλειφα δὲ τὸ πρὸ τοῦ, Ζεῖδωρον, ἄρθρον, ὅπερ λείπεις καὶ ἐκ τῆς Β. καὶ τὸ μὲν Ζεῖδωρον ἐπιθετικῶς λέλεκται πρὸς τὸν Νεῖλον, ὡς αὐτὸ τὸ ζῆν δωρούμενον τῇ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀφθόνῳ χορηγία, καθὰ καὶ Ζεῖδωρον ἄρουραν, ἐν πολλοῖς ὁ ποιητὴς καλεῖ τὴν γῆν. Ἐμπεδοκλῆς δὲ καὶ τὴν Ἀφροδίτην, Ζεῖδωρον ὠνόμασεν, ὡς φησὶ Πλούταρχος (Ἐρωτικ. § 13), διὰ τὸ καὶ αὐτὴν παραιτίαν εἶναι τῆς εἰς τὸ ζῆν πρώτης ἐλεύσεως. ἀπορίας δὲ ἀξίον τί βούλεται τῷ Δ ἢ λέξις Zedeas, δι' ἧς ἠρμήνευσεν τὸν Ζεῖδωρον. ἠπόρηται δὲ καὶ τοῦτο, τί παθῶν Ἡλιοδωρος, ὦρον εἶναι φησὶ νῦν τὸν Νεῖλον, ὃν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 363) Ὀσιριν ἀπεκάλει· ὁ γὰρ ὦρος υἱὸς ἦν Ὀσίριδος τε καὶ Ἰσιδος. καὶ ῥητέον ὅτι οὐκ Ἡλιοδώρου τὸ ἀμάρτημα, ἀλλ' ἀπάντων ὡς εἰπεῖν τῶν Ἑλλήνων, οἳ τὰ τῶν Αἰγυπτίων ἀναμίξαντες τοῖς ἰδίοις θρησκευμασιν, ἄλλοι ἄλλως παρέδωκαν, νῦν μὲν πολλῶν τῶν παρ' Αἰγυπτίοις θεῶν ιδιότηας εἰς ἓνα τὸν παρ' ἑαυτοῖς συμφορήσαντες, νῦν δ' αὖ ἓνα τῶν Αἰγυπτιακῶν, εἰς πολλοὺς τοὺς οἰκείους κατακερματίσαντες. ἔστι δὲ τοῦτο πιστώσασθαι καὶ ἐκ τῆς κατὰ τὸν Ὀσιριν ἱστορίας, ὃν τινὲς μὲν τὸν αὐτὸν τῷ Ἡλίῳ ἐπίσταν· ἄλλοι δὲ, τοῦτον μὲν, Διόνυσον ἔλεγον, τὸν δ' υἱὸν αὐτοῦ ὦρον εἶναι τὸν Ἡλίον, τὸν ἄλλως καλούμενον Ἀπόλλωνα ἐπίσταν (Ἡροδότ. Β, ρμδ'). ὅθεν καὶ ὁ Ὀραπόλλωνα, κύριον ὄνομα. τοῦτον δὲ τὸν θεὸν, ΩΡ τοῖς Αἰγυπτίοις καλούμενον, ὅπερ εἶκος παρ' αὐτοῖς, Φῶς σημαίνειν, καθὰ καὶ παρ' Ἑβραίοις τὸ ΩΡ καὶ τὸ ΩΡΑ, Ἑλληνες ἀπαραγμῶνως μετέλαβον εἰς τὸν ὦρον, καὶ τοσοῦτω μᾶλλον, ἔσω καὶ παρ' αὐτοῖς ἤδη ὁ ὦρος ἐσήμαινεν οὐ μόνον τὸν χρόνον, ἀλλὰ καὶ μέρος χρόνου, τὸν ἐνιαυτὸν καλούμενον, τῇ τοῦ ἡλίου περιφορᾷ μετρούμενον, καθὰ καὶ ἡ Ὀρα, μέρος τοῦ ἐνιαυτοῦ

δηλοῖ. « Ὀρογράφοι (γάρ φησιν Ἡσύχιος) ἱστοριογράφοι, τὰ » κατ' ἔτος πραττόμενα Γράφοντες Ὀροι γὰρ οἱ ἐνιαυτοί ». τούτου δ' ἄρα ἐπιλαθόμενος ὁ φιλολογώτατος Ἰατρὸς Ρεῖσκιος, ἐν τοῖςδε τοῦ Πλουτάρχου (περὶ τῆς Ἡροδ' κακοῦθ. § 36), « Οἱ μὲν » γὰρ Ναξίων ὠρογράφοι λέγουσι, κ. τ. λ. », οὐ δεόντως τὸ, Ὀρογράφοι, εἰς τὸ Χωρογράφοι, ἢ Πατριογράφοι μεταβλητέον εἶναι ἔκρινεν. Ὀρογράφους γὰρ ἐνταῦθα Ναξίων Πλουτάρχος λέγει τοὺς τὰ κατ' ἔτος πραχθέντα, ἢ συμβάντα, Ναξίοις γεγραφότας, οὓς ἢ συνήθεια Χρονογράφους καλεῖ. οἱ δὲ Ὀροι, οὐ μόνον τοὺς ἐνιαυτοὺς, ὡς φησιν Ἡσύχιος, ἐδήλουν, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ κατ' ἐνιαυτὸν ἱστορούμενα τῶν πραττομένων, ἄπερ οἱ μὲν Ῥωμαῖοι *Annales*, ἢ δὲ συνήθεια Χρονικὰ καλεῖ ὅπερ ἀξίον ἐπισημάνασθαι, ἵν' ἐνλεῦθεν ἔχωμεν διορθοῦσθαι τὸ ἡμαρτημένον ἐν τοῖςδε τοῦ Λουκιανοῦ (Μακροβ. § 14), « Κῦρος δὲ ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ὁ παλαιός, ὡς » δηλοῦσιν οἱ Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων ὈΡΟΙ, κ. τ. λ. » μεταγράφοντες, ὈΡΟΙ. — Στ. 4, Πατέρα καὶ δημιουργόν.] Αἰνιτίζεται ὁ φησιν Ἡρόδοτος (Β, ε'), παρὰ τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων παραλαβὼν, « Αἴγυπτος . . . ἐπίκλητός τε γῆ καὶ δῶρον » τοῦ ποταμοῦ ». τοῦτο δὲ καὶ Ἀριστοτέλης (Μετεωρολογ. Α, 10') ἐπέειπα, καὶ ἄλλοι τῶν Ἑλλήνων, οὕτως ἔχειν ἐπίστυσαν, τὸ τὴν Αἴγυπτον δηλονότι, ἢ γοῦν τὸ καλούμενον τῆς Αἰγύπτου Δέλτα, οὐδὲν ἄλλ' εἶναι ἢ πρόσχωσιν τοῦ Νείλου, καὶ οἷονεὶ δημιουργηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ γῆν. — Στ. 5, Νεῖλον ἐντεῦθεν ὀνομαζόμενον.] Ἐτυμολογούμενον δηλαδὴ παρὰ τὸ ΝΕ'Α Ι'ΛΥ'Σ. ταύτην δὲ τὴν παραγωγὴν ἐγκρίνει καὶ ὁ Ἐτυμολόγος (σελ. 602) προστιθεὶς καὶ ἄλλας ταύτης οὐδὲν ἥτιον γελοίας. Ὀμηρος δὲ, Αἴγυπτον, ὁμωνύμως τῇ χώρᾳ καλεῖ τὸν Νεῖλον. ὀνομάζετο δὲ τὸ πάλαι καὶ Μέλας, ὡς φησιν Εὐστάθιος ἐν τοῖς εἰς τὸν Διονύσιον τὸν περιηγητὴν (στίχ. 222). οὗτος δὲ ὁ περιηγητὴς, Νεῖλον καλεῖσθαι φησὶν ὑπὸ Αἰγυπτίων, Σῆριν δὲ ὑπὸ Αἰθιοπῶν. Νεῖλον δὲ τινὰς φάναι ὀνομάσθαι τὸν ποταμὸν Εὐστάθιος λέγει, ἀπὸ Νείλου τινὸς ἀπογόνου Ἀτλάντος, βασιλεύσαντος τῶν ἐκεῖ· ἄλλους δὲ, ἀπὸ τινος Νείλου βασιλικοῦ παιδὸς, ἐκεῖ ῥίψαντος ἑαυτόν. Ἀπολλώνιος δὲ (Ἀργοναυτ. Δ, 269 μετὰ τῶν σχολ.) καὶ

Τρίτωνα τὸν Νεῖλον ὠνομάσθαι τὸ πάλαι δηλοῖ. — Στ. 10, Οὐδέν.] Αἱ ΑΑ, Οὐδένα. — Στ. 11, Ἀνίκρυς.] Προσπαρωξυτόνησα τὸ τοῖς πρὸ ἐμοῦ ὀξυτονηθέν. τί δὲ διαφέρει τὸ Ἀνίκρυς τοῦ Ἀνίκρυ, διδασκέτω σε Ἀμμώνιος. — 12, Τῶν γούν . . . εἰς ψήφους μεταλαμβανομένων κ. τ. λ.] Ἀντὶ τοῦ Γούν, ἐν τῇ Β ἐμφέρεται, Γάρ. Ψήφους δ' ἐνλαῦθα λέγει τὰ σημεῖα τῶν ἀριθμῶν, ἅπερ οἱ Γάλλοι *Chiffres* καλοῦσι. καὶ ὁ μὲν νοῦς πρόδηλος, καίπερ τῆς Ἡλιοδώρου ὀξύτητος ἀνάξιος, τὸ τοῦ Νεῖλου ὄνομα εἰς ἀριθμοὺς ἀναλυόμενον τὴν ποσότητα τῶν τξέ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἡμερῶν ἀποτελεῖ· ὁ δὲ μάλιστα ἐπισήμηνασθαι ἄξιον ἐνταῦθα, ὡς συντελοῦν εἰς τὴν τῶν Ἀρχαίων συγγραφέων κατανόησιν, ἐκεῖνό ἐστιν, ὅτι ἐπεὶ τὰ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα, οὐ μόνον στοιχεῖά ἐστι τῶν συλλαβῶν καὶ τῶν λέξεων, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀριθμῶν δηλωτικὰ παραλαμβάνονται, οἷον τὸ $\bar{\alpha}$ τῆς μονάδος, τὸ $\bar{\beta}$ τῆς δυάδος, κ. τ. λ. οὐκ ἀπεικότως ἢ συνήθεια Ψηφία αὐτὰ ἐκάλεσεν. ὅθεν ἐξηγησάτω μὲν ὁ Ἡρόδοτος (Β, λς'), ἐν οἷς φησὶ, «Γράμματα γράφουσι» καὶ λογίζονται ψήφοις, Ἕλληνες μὲν ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν » ἐπὶ τὰ δεξιὰ φέροντες τὴν χεῖρα, Αἰγύπτιοι δὲ ἀπὸ τῶν » δεξιῶν ἐπὶ τὰ ἀριστερά »· ἐξηγησάτω δὲ καὶ ὁ Σικελιώτης Διόδωρος (ΙΒ, ιγ'), λέγων διὰ τῆς Γραμματικῆς «Τὰ πλεῖστα καὶ χρησιμώτατα τῶν πρὸς τὸν βίον ἐπιτελεῖσθαι, ψήφους, ἐπιστολάς, διαθήκας, νόμους κ. τ. λ.» ἐν ἀμφοτέροις γὰρ τοῖςδε τοῖς συγγραφεῦσι, τὰς ψήφους οὐχ ἑτέρας παρὰ τὰ γράμματα, ἀλλ' αὐτὰ ταῦτα τὰ γράμματα καὶ στοιχεῖα τῶν λέξεων, εἰς ἀριθμῶν σημεῖα μεταλαμβανόμενα, ἐκληπτέον. — Στ. 20, Κύτος ἅπαν τὸ ποτάμιον.] Ὁ Α ἠρμήνευσε, *Tout ce que contient le canal d'icelui*· ὁ δὲ Λ οὐδὲ συνῆκεν ὅλως. ὁ Τριλλέρος, ἠμαρτήσθαι τὸ χωρίον ὑπονοήσας, μετέβαλλεν (Παρατηρ. κριτικ. σελ. 210) εἰς τὸ, Κύδος ἅπαν τὸ ποτάμιον, ἢ Κύδος ἀπάντων ποταμῶν. μακρῶ δὲ πιθανώτερος διωρθοῦτο ὁ Οὐεσσελίγγιος (Σημ. εἰς τὸν Σικελ. Διόδ. Γ, ιε'), Κῆτος ἅπαν τὸ ποτάμιον, Κῆτι λέγων τοὺς Κροκοδείλους, τοὺς Ἴπποποτάμους, καὶ ἄλλα τοιαῦτα ζῶα τοῦ Νεῖλου, ἅπερ ὡς θεοὺς ἐσεβάζοντο Αἰγύπτιοι. τὸ μὲν γὰρ Κύτος τοῦ πῶλαμοῦ οὐδὲν ἄλλο σημαίνει δύναται, ἢ αὐτὸ τὸ κοίλωμα.

(τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Ῥυάκιον), δι' οὗ ῥέει ὁ ποταμὸς, ὃ οἱ μὲν Ἀρχαῖοι Ἐλυτρον καὶ Ῥεῖθρον ἔλεγον, οἱ δὲ μετὰ τὸν Ἡλιόδωρον καὶ Κοίτην ὠνόμασαν, ὡς ἐν αὐτῇ κοιταζομένου δῆθεν τοῦ ποταμοῦ (ὄθεν καὶ τὸ τῶν Ἰταλῶν *Letto del fiume*). εἶπεν οὖν ἂν ἀκύρως ὅτι ἡ Αἰθιοπία παραπέμπει τὸ κύτος τοῦ Νείλου ἄχρις Αἰγύπτου, χωρὶς εἰ μὴ τις τῷ Κύτος ποτάμιον, ἀντὶ τοῦ Σῶμα ποτάμιον, ἐκ τινος ποιητοῦ παρωδήσαντα χρῆσασθαι ὑπολάβοι· σημαίνει γὰρ τὸ Κύτος καὶ σῶμα ἢ ὄγκον, ὡς φησιν Ἡσύχιος. καὶ γίνεται τοῦτο πιθανὸν οὐ μόνον ἐκ τοῦ τραγικοῦ Χαιρήμονος, ὃς Ποταμοῦ σῶμα εἶρηκε τὸ ὕδωρ (παρὰ τῷ Ἀθην. Β, σελ. 45), οἰδαιούση καὶ διθυραμβικῇ χρῆσάμενος τῇ λέξει, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ Στράβωνος (ΙΖ, σελ. 786), ὃς περὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ Νείλου τὸν λόγον ποιούμενος, «τὸ κατ' εὐθείαν σῶμα τοῦ Νείλου,» διαρρήδην οὕτω φησί. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς γραφῆς. οὐ μόνον δὲ, ὡς ἐκ τῆς Αἰθιοπίας ῥέοντα, τοῖς Αἰθίοφι προσήκειν τὸν Νεῖλον ἐπίστευον, ἀλλ', ὡς φησι Φιλόστρατος (ἐν Ἀπολλων. Τυαν. βίβλ. 5, κς'), ἐκ Πινδάρου λαβὼν, καὶ Δαίμονα ταμίαν ἐφεσθάναι ταῖς πηγαῖς αὐτοῦ, πρὸς τὸ τῆς ρεύσεως σύμμετρον, ἑτερατεύοντο. — Στ. 23, Ἐφασαν οἱ ἱερεῖς.] Πρεσέθηκα τὸ ἄρθρον, ὡς ἀναγκαῖον. σημειῶσαι δὲ ὅπως ὀξέως ἅμα καὶ διὰ βραχέων παρεῖσησε καὶ τὴν ἀνδραποδώδη τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων κολακείαν, καὶ τὴν σεμνὴν καὶ βυσσίνην ὄντως τοῦ βασιλέως παραίτησιν τῆς τοῦ θεοῦ προσήγορίας, ἔοικε δὲ Ἡλιόδωρος, ἐν τε τῷ παρόντι βιβλίῳ καὶ τῷ ἐχομένῳ, χρῆστοῦ βασιλέως εἰκόνα πλάσασθαι τὸν Ὑδάσπην, ἀπιδὼν εἰς τὸν Ῥωμαϊκὸν Αὐτοκράτορα Θεοδόσιον, τὸν φερωνύμως ἐπικληθέντα Μέγαν.

Σελ. 382, στ. 1, Εἰς τὴν σκηνὴν εἰσελθόν.] Παρέλιπε ταύτας τὰς λέξεις ὁ Α. ἐν δὲ τῇ Β (ἢ κατηκολούθησε καὶ ὁ Λ) ἀντὶ τοῦ Σκηνὴν γράφεται, Σύνην. — Στ. 8, Στρατιᾶ.] Κάνλαῦθα καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς, ὡς καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν, διώρθωκα τὴν γραφὴν. τὸ δ' ἐχόμενον, Πρὸς ἀγορασίαν, ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ γράφεται, Καὶ ἀγορασίαν. σημειῶσαι δὲ καὶ τὴν ἀγορασίαν, τῆς παρακμασάσης Ἑλλάδος λέξιν, καίπερ τανῦν, Ἄγορασιν, Ἑλληνικώτερον ἡμῶν λεγούτων, οἱ πολλὰ μάλιστα ἄλλα τῶν εἰς ιε διατῶν τοῦ ια σχηματίζειν εἰώθαμεν· φαιμέν

γάρ, Κλεψία, Πατησία, Ὑπόκρισις καὶ Ὑποκρισία, Ὑβρι-
σία, Χώρισις καὶ Χωρισία, κ. τ. λ. τὸ δὲ καταχωρισθὲν εἰς τὸ
Λεξικὸν τοῦ Δουκαγγίου, Ἀγοράδα, ὡς σημαῖνον τὴν Ἀγο-
ρασιν ἢ Ἀγορασίαν, εἰ μὴ ἡμάρηται (μυρία γὰρ ἐστὶν ἐν τῷ
Λεξικῷ τούτῳ τὰ ἐπανορθώσεως χρήζοντα), τῇ τῶν πρὸ ἡμῶν
βαρβαρότητι ἀναγραφτέον. — Στ. 16, Καὶ ὅς.] Τουδέσι,
Καὶ ἐκεῖνος, ἀναφέρεται δὲ εἰς τὸ ἐχόμενον εἶπεν. οἱ πρὸ ἐμοῦ
οὐδὲ τὸ μικρὸν τοῦτο ἀμαρτημάτιον, Καὶ ὡς, διορθῶσαι
ἐτόλμισαν. — Στ. 20, Ξιφιστήρα.] Ξιφιστήρ, ὁ καὶ Ξιφι-
στής τῷ Ἑσυχίῳ καλούμενος, κατὰ δὲ Μακεδόνας, ὡς αὐτὸς
φασιν, Ἀορτεὺς, ἐστὶν ὁ ζωστήρ ἢ τελαμῶν, ἐξ οὗ ἤρτηται
τὸ Ξίφος (ὁ τοῖς Γάλλοις λεγόμενος *Baudrier*). ὁ δὲ Α, διὰ
τοῦ *Fougerai* ἐρμηνεύσας, ἐπὶ τῆς Ξιφοθήκης ἐξεδέξατο τὴν
λέξιν. ὅτι δὲ πολυτελέστατοι ἦσαν οἱ τῶν βαρβάρων στρατη-
γῶν ἢ Βασιλέων Ξιφιστήρες, δηλοῖ καὶ Πλούταρχος (Πομπ.
§ 42) φάσκων τὸν Μιθριδάτου Ξιφιστήρα ἀπὸ τετρακοσίων
πεποισῆσθαι ταλάντων.

Σελ. 383, στ. 8, Οὐδὲ λίθοι.] Οὕτως αἱ ΑΑ. ἀντὶ δὲ
τοῦ, Λίθοι ἐν ταῖς ΚΑ ἐνικῶς, Λίθος. — Στ. 10, Ἀποκεί-
μενον.] Ἴσως ἢ ἀρχαία γραφή ἦν, Ἐναποκείμενον, μετὰ δι-
πλῆς προθέσεως, ὡς καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 181) εἴρηκε.
Στ. 14, Παρὰ σοί.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Παρὰ σοῦ· ὅπερ ὄφειλον
προελέσθαι. σημειῶσαι καὶ τὴν λέξιν Μεγαλοδωρεά νεωτερί-
ζουσιν· παρὰ γὰρ Λουκιανῷ, Ἡρωδιανῷ καὶ τοῖς κατ' αὐτοὺς
καὶ μετ' αὐτοὺς ἀκμάσασιν εὔρηται. — Στ. 18, Εἰς τοὺς
σκευαφόρους.] Ἀπήλειφα τὸν σύνδεσμον, οὗ τὴν νοθεῖαν συνῆ-
καν καὶ οἱ μεταφράσαντες ἀμφοτέροι. — Στ. 25, Εἰς τὴν
τότε ὥραν.] Ἦγουν μέχρις ἐκείνης τῆς ὥρας· ἢ διόρθωσις ἐκ
τῶν ΑΑ.

Σελ. 384, στ. 9, Καὶ τὰ τέλη.] Σημειῶσαι τὰ Τέλη πλη-
θυντικῶς πολὺ ὂν ἐν τῇ συνηθείᾳ· φαμὲν γὰρ, Πρὸς τὰ τέλη
τοῦ μηνός, τοῦ χρόνου, τοῦ χειμῶνος, τοῦ καλοκαιρίου κ. τ.
λ. καὶ Καλὰ τέλη, ὅθεν καὶ ῥήματα σύνθετα τὸ Καλοτελεύω,
καὶ Κακοτελεύω. οὐ μετακινητέον οὖν τὴν γραφὴν τοῦ παρὰ
τῷ Λόγγῳ (Ποιμενικ. Α, σελ. 18) χωρίου τουτουῖ, « Ἦρος
» οὖν ἤδη τέλη, καὶ θέρους ἀρχή, καὶ πάντα ἐν ἀκμῇ », ὡς

ἔδοξέ τιμι τῶν κριτικῶν, καὶ μάλα σοφῶ. καὶ γὰρ οὐδὲ παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις ἠγνόηται ὅπως ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον ἐπιπολάσας πληθυντικὸς σχηματισμὸς τῶν τοιούτων· αὐτίκα Ἰωποκράτης (Ἀφορισμ. Β, λ'), « Περὶ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ τέλη » πάντα ἀσθενέστερα· περὶ δὲ τὰς ἀκμὰς ἰσχυρότερα. — Στ. 13, Συμπλοκή.] Γνησιώτερον ἴσως τὸ ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ δίχα προθέσεως γραφόμενον, Πλοκή· ἔχει γὰρ τι σεσοφισμένον καὶ ταῖς ἀκοαῖς προσιστάμενον ἢ παρήχησις τῶν δύο προθέσεων, Σύμπασα συμπλοκή. — Στ. 17, Αἰχμαλώτους.] Οὐκ ὠκνησα μεταρρύθμισαι τὴν γραφὴν εἰς τὸ πληθυντικόν, τοῦτο καὶ τῶν πρόσθεν εἰρημένων καὶ τῶν ἐχομένων σαφῶς δηλούντων. καὶ ὁ Α δὲ πληθυντικῶς ἠρμήνευσε *Si le Roy faisoit un present de vous, comme d'esclaves, à quelqu'un.* ὁ δὲ Λ τὸ Αἰχμάλωτον ἐπιθετικῶς ἐξεδέξατο πρὸς τὸ δῶρον· τί δ' αὐτῷ βούλεται τὸ Αἰχμάλωτον δῶρον, αὐτὸς ἂν εἰδείη. — Στ. 20, Νυνὶ μὲν γὰρ . . . ἀκηκόαμεν.] Λεῖπει τὸ Μὲν ἐκ τῶν ΑΑ· ἀντὶ δὲ τοῦ Ἀκηκόαμεν γράφεται ἐν αὐταῖς, Ἀκήκοας· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ παρὰ τοῦτο καὶ, Ἀκήκοα. — Στ. 24, Παραβαθῆναι.] Οὕτως ἢ Β, ἢ συνάδουσι καὶ αἱ ΑΑ. — Στ. 25, Ἐκτετιμηκότων.] Ἐπιτείνει ἐνταῦθα ἢ πρόθεσις. ἐν ταῖς ΚΑ, Τετιμηκότων, δίχα προθέσεως· ἐν δὲ τῇ Β καὶ ταῖς ΑΑ, Ἀνεκτετιμηκότων, μετὰ διπλῆς τῆς προθέσεως, κακῶς παραπλασθείσης τῆς τελευταίας τοῦ, Εὐσέβειαν, τῇ ἐχομένῃ λέξει, οἷα φιλεῖ γίνεσθαι πολλάκις.

Σελ. 385, στ. 1, Τὸ ὅλον.] Οὕτως αἱ ΑΑ, αἷς συνομολογεῖ πως καὶ ἡ ἡμαρτημένη γραφὴ τῶν ΚΑ, Τὸ ὅλον. — Στ. 2, Τὰ καθ' ἡμᾶς.] Ἀμείνων ἴσως ἡ γραφὴ τῶν ΚΑ, Τὰ καθ' ἑαυτούς. — Στ. 4, Λάθωμεν.] Ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 5, Ὑφιστάμενοι.] Ἐκ τε τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 13, Καὶ συνεκθεμένοις.] Οὕτως ἢ Β διὰ τοῦ συμπλεκτικοῦ, ἢ κατηκολούθησαν καὶ ἀμφοτέροι οἱ μεταφρασταί. — Στ. 16, Ὀρμοι.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ὀρμος. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου, Προσάπτοντες, ἐν τῇ Β, Προσάπτουσιν. — Στ. 20, Θεάγετες.] Αἱ ΑΑ μετὰ τοῦ κλητικοῦ μορίου, Ὡ Θεάγετες. — Στ. 23, Τοῦτο οὖν μὴ προώμεθα.] Ἐκ τε τῆς ἡμαρτημένης τῶν πρὸ ἐμοῦ, Τοῦτο οὖν προώμεθα, καὶ τῆς ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Τοῦτο οὖν μὴ

παρωσόμιστα, διεσκεύακα τὴν γραφὴν, ἣ δὲ καὶ ὁ Κ ἠρέσκετο. Διέλυσα δὲ καὶ τὸν ἀδιανόητον παρὰ πᾶσι σύνδεσμον, Διότι, εἰς τρία μέρη λόγου, Δι' ὅ, τι. εἰ δὲ τις βούλοιτο πάντως περιγράφειν τὴν ἀπαγόρευσιν, τινικαῦτα διασταλτέον ἐρωτηματικῇ στίξει μετὰ τὸ φανείη, ἵνα ἦ ὁ νοῦς (ὡς ἠρμήνευσαν ὁ Λ καὶ ὁ Α), Βούλει οὖν, ὦ Θεάγενες, ἵνα καταμελήσωμεν καὶ καταφρονήσωμεν τούτου, ἥγουν τῆς ἀπορρήτου μητρικῆς συμπαθείας, δι' ἣν καὶ τὰ ἄλλα γνωρίσματα ἂν πιστὰ φανείη;

Σελ. 386, στ. 1, Τοιαῦτα.] Ἐν τῇ Β, Ταῦτα. — Στ. 2, Συμπαρῆν δὲ καὶ ὁ.] Προσείληφα τὸν Καὶ ἐκ τῶν ΑΑ, οὗ τὴν χρεῖαν καὶ δίχα τῆς ἐκ τῶν Ἀντιγράφων διδασκαλίας οὗ χαλεπὸν ἦν συνιδεῖν. — Στ. 4, Ἰλείκοιτε.] Οὕτως ἡ Β. κακῶς ὁ Κ (ὅπερ ἐπελαθόμεν σημειώσασθαι ἐν αὐτῇ τῇ σελίδι) καὶ οἱ μετ' αὐτὸν (πλὴν τοῦ Μ), Ἰλείκοιτε. — Στ. 14, Ὀπόθεν.] Ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 16, Ἐφη.] Αἱ ΑΑ, Εἶπεν. Στ. 20, Πρὸς τοὺς παρόντας εἶπεν, εἶπερ κ.τ.λ.] Οὐκ ὤκνησα ὑποκαταστῆσαι τὸ Εἶπεν, καταποδὲν δηλονότι διὰ τὴν ὁμοιότητα ὑπὸ τοῦ προσεχοῦς Εἶπερ. ἔοικε δὲ καὶ ὁ φθὰς ὁ λόγος ἐδήλωσεν ἐκ τῶν ΑΑ Εἶπεν, ὡς διάφορον γραφὴν τοῦ Ἐφη, ἔνταῦθα μᾶλλον προσήκειν. — Στ. 22, Μέλλοντα.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Μέλλον. — Στ. 25, Σπουδάζεται γὰρ ἠδὲ ἡ γλῶσσα κ.τ.λ.] Ἀντὶ τοῦ ἠδὲ κακῶς αἱ ΚΑ, ἠδὲ, καὶ, ἠδέ. Φιλόστρατος ἐν Ἀπολλωνίου βίῳ (Β, λά') φησὶν, ὅτι οἱ παρ' Ἰνδοῖς σοφοὶ, οἱ καὶ Βραχμᾶνες τε καὶ Γυμνοσοφισταὶ λεγόμενοι οὐ μόνον αὐτοὶ σινιάσι τὴν Ἑλλάδα φωνὴν, ἀλλὰ καὶ « Οὐς » ἂν ὑποδέξωνται τὴν Ἑλλήνων φωνὴν εἰδότας, ἀγαπῶσι » μᾶλλον, ὡς ἐς τὸ ὁμόηδες αὐτοῖς ἠδὲ προσήκοντας »).

Σελ. 387, στ. 1, Ἀποκρινομένη.] Οὕτως αἱ ΚΑ. — Στ. 4, Συνίεμεν.] Ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 10, Φύντας.] Ἀντὶ τοῦ Φύσαντας, περὶ οὗ εἰρήκαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 72). — Στ. 14, Καὶ Εὐνοῦχος.] Προσείληφα τὸν σύνδεσμον ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 15, Τῶν Ὀροονδάτου κτῆμα τὸ τιμιώτατον.] Γραπτέον οἶμαι ἔνταῦθα, Τῶν Ὀροονδάτου κτημάτων τὸ τιμιώτατον, ὡς τῇ Ἠλιοδώρου κομψείᾳ, καὶ ὅλως τῇ τῶν χαριεστέρων χρήσει καταλληλότερον. εἶρηκε δὲ καὶ ἀνωτέρω

(σελ. 346), «Κτημάτων τοῦ Σατράπου τὸ τιμιώτατον»,
περὶ αὐτοῦ τούτου λέγων.—Στ. 19, Ἐχει τὴν ζηλότυπον ἔμφυτον
κ. τ. λ.] Προσείληφα ἐκ τῶν ΚΑ, ΑΑ καὶ ΔΑ635, τὴν λέξιν,
Ἐμφυτον.—Στ. 24, Ἐπισκόπει.] Οὕτως αἱ ΑΑ μετὰ τῆς
προθέσεως· ἐν αὐταῖς δὲ καὶ τὸ πρὸ τούτου Παρίοντας ἐν τά-
ξει, ἀνεστραμμένως γράφεται, Ἐν τάξει παρίοντας.

Σελ. 388, σλ. 3, Δέκα δὲ νέους.] Ἐτρεφα τὸν Δὴ εἰς τὸν
Δὲ· ἔχεται γὰρ τοῦ προηγησαμένου ἐπιμερισμοῦ.—Στ. 5,
Ἄγεσθαι.] Ἀπῆλειφα τὴν πρόθεσιν, οὐδὲν οὔσαν ἄλλο ἢ ἡμάρ-
τημένην ἐπανάληψιν τῆς τελευταίας τοῦ Χρείαν.—Στ. 9,
Συνηρηκῶς.] Κομφῶς τοῦτο σημαίνει γὰρ τὸ Συναϊρῶ τὸ Εἰς
ἐν συναγαγῶν ἢ συστρέφας αἰρῶ, ἢ καὶ ἀφανίζω. πρῶτος ἐχρή-
σατο Ὁμηρος (Ἰλιάδ. Π, 740),

Ἀμφοτέρως δ' ὄφρως συνέλειν λίθος

χαίρει δὲ τῇ λέξει καὶ Πλούταρχος, ὃς καὶ, Συνηρηκῶς τὸν
πόλεμον, παρεκινδύνευσεν εἰπεῖν (Λυσάνδρ. § 11) ἀντὶ τοῦ,
Πέρας ἐπιθεῖς τῷ πολέμῳ. τὸ δὲ ἐχόμενον ὅλον τουτὶ,
«Καὶ τὰς ἐξ ἀρχῆς προφάσεις τῆς ἐχθρας, τὰς τε Φίλας
» καὶ τὰ Σμαράγδεια μέταλλα ὑπ' ἑμαυτῷ πεπονημένος»,
λείπει ἐκ τῆς Β.—Στ. 10, Σμαράγδεια.] Γέγραφα διὰ
διφθόγγου, ὡς γέγραπται καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 100).
οἱ λοιποὶ πάντες διὰ τοῦ ἰ, Σμαράγδια. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομέ-
νου, Ἵπ' ἑμαυτῷ, ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται, Ἐπ' ἑμαυτῷ.—
Στ. 18, Τῶν ἐξ ἀρχῆς Σατράπειε.] Ὁρῶτερον ἐνταῦθα
μετὰ γενικῆς τὸ Σατραπεύω, περὶ οὗ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ.
88) εἰρήκαμεν.—Στ. 22, Βουλόμενον.] Ἐκ τῶν ΑΑ.—
Στ. 23, Εἰ αὐθις.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ· ἐν δὲ τῇ Β,
Εἰσαῦθις, μόνον ἀνευ τοῦ συναπτικοῦ.

Σελ. 389, στ. 1, Εἰς δεκάδα.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ.—
Στ. 6, Τὴν δεξιάν ἐπὶ θατέραν παραλλάξας.] Ἡμάρτηται
καὶ πάλιν τὸ Θατέραν· ὄφειλε γὰρ εἰπεῖν, Τὴν ἐτέραν. σημεί-
ωσαι δὲ καὶ τὸν Περσικὸν τοῦ προσκυνεῖν τρόπον, τὸν αὐτὸν
σχεδὸν ὄντα τοῦ παρὰ τοῖς Τούρκοις ἐν χρήσει· κλίνοντες γὰρ
οὔτοι τὴν κεφαλὴν, ἐν ταυτῷ καὶ τὰς χεῖρας προτείνουσι κυ-
κλοτερᾶς, καὶ ἐπιβάλλοντες τὴν δεξιάν ἐπὶ τὴν ἐτέραν ἀμφο-
τέρας τῷ στήθει προσάγουσιν. ὁ δὲ Λουκιανὸς (Πλ. ἢ Εὐχ. §
30)

βο), εἴτε παίζων, οἷα φιλεῖ τὰ πολλά, εἴτε καὶ τῶν τὰ μὴ ὄντα ιστορησάντων πυθόμενος, ἐναντία τοῖς εἰρημένοις λέγει περὶ τῆς Περσικῆς προσκυνήσεως, « Ὑποκύψας εἰς τὸ Περσικόν » προσκυνῶ σε, περιαγαγὼν εἰς τοῦπίσω τὴν χεῖρα ». — Στ. 8, Ἐτερον.] Παρὰ τὸν βασιλέα Περσῶν δηλονότι. — Στ. 9, Τούτω τῷ τρόπῳ.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Τοῦτον τὸν τρόπον. — Στ. 10, Εἰ βασιλέα γνωρίζω τὸν κ. τ. λ.] Ἡ γραφὴ ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 18, Εἰ δέ τι πάθοιμι.] Ἐὰν δὲ ἀποθάνω. Στ. 20, Τὸν Ὑδάσπου.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ.

Σελ. 390, ΗΛΙΟΔΩΡΟΥ ΑΙΘΙΟΠΙΚῶΝ ΔΕΚΑΤΟΝ.] Προσθετέον ἐνταῦθα ὃ κατ' ἀρχὰς τοῦ δευτέρου τῶν Αἰθιοπικῶν ὄφειλον σημειώσασθαι. ἐν πάσαις ταῖς πρὸ τῆς ἡμετέρας ἐκδόσεσι, καὶ δὴ καὶ ταῖς διαφόροις γραφαῖς, τὸ μὲν πρῶτον καὶ δέκατον τῶν Αἰθιοπικῶν, οὐδετέρως ἐμφέρεται, οἷον, Ἡλιοδώρου Αἰθιοπικῶν πρῶτον, καὶ Ἡλιοδώρου Αἰθιοπικῆς (ὁ Μ Αἰθιοπικῶν) ἱστορίας δέκατον, συνυπακουομένου δηλονότι τοῦ Βιβλίου· τὰ δὲ μεταξὺ ὀκτὼ βιβλία ἅπαντα ἀρσενικῶς ἐπιγράφεται, Ἡλιοδώρου Αἰθιοπικῶν λόγος Β, Γ, κ. τ. λ. ταύτην ἡμεῖς τὴν ποικιλίαν, ὡς τοῖς Ἀντιγραφεῦσι καινοτομηθεῖσαν, περιεγράψαμεν ὅλως, τὸν τρόπον τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ πρώτου βιβλίου, καὶ ἐν ταῖς λοιποῖς ἅπασι φυλάξαντες. — Στ. 1, Πραχθέντα.] Ἴσως, Προαχθέντα. — Στ. 2, Παρὰ τοσοῦτον μὲν.] Ἀντὶ τοῦ Μὲν ἐν τῇ Β, Μόνον. Σν. 3, Δι' εὐνομίαν ἀνδρὸς μεταβαλοῦσαν.] Αἱ ΑΑ, Μεταβάλλουσαν· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ αὐτό τε τοῦτο καὶ, Μεταλαβοῦσαν. ἔοικε δ' ἐξερρηκέναι τοῦ χωρίου ἢ γενικὴ Ἐνὸς, γράφαντος, ὡς ἔμοι γέ δοκεῖ, τὴν ἀρχὴν Ἡλιοδώρου, Δι' ἐνὸς εὐνομίαν ἀνδρὸς (ἢ Δι' εὐνομίαν ἀνδρὸς ἐνὸς) μεταβαλοῦσαν. οὕτω γὰρ εἰώθασι λέγειν οἱ χαριέστεροι ἐν ὁμοίᾳ τῇ χρεῖα αὐτίκα Ἴσοκράτης (Πανηγυρ.), « Ἐνὸς δὲ ἀνδρὸς εὐφρονήσαντος, ἅπαντες ἀν' ἀπολαύσειαν . . . τῆς ἐκείνου διανοίας »· ὃ παρατεθείσθω καὶ Πλούταρχος (Λυσάνδρ. § 11), « Ὅς » (πόλεμος) μυρίας μορφὰς ἀγῶνων καὶ πραγμάτων μεταβολὰς ἀμείψας . . . ἐνὸς ἀνδρὸς εὐβουλία καὶ δεινότητι συνήρητο »· καὶ αὖτις (Δίων. § 11) « Προσδοκῆσας δι' ἐνὸς » ἀνδρὸς, ὡσπερ ἡγεμονικῶν μέρους, ἐκκαθαρθέντος, ὅλην

» ἰατρεύειν Σικελίαν νοσοῦσαν ». — Στ. 9, Παραποταμίας.] Διῶρθωκα τὸ ἡμαρτημένον παρὰ πᾶσι, Παραποταμίαις. — Στ. 10, Θύσας τῷ Νείλῳ.] Θεοὶ γὰρ οἱ ποταμοὶ παρὰ βαρβάρους ὁμοίως τε καὶ Ἕλλησι. διὸ καὶ Ἀχιλλεὺς παρὰ τῷ Ποιητῇ (Ἰλιάδ. Ψ, 144) φησὶ τὸν πατέρα Πηλέα εὐξασθαι τῷ ποταμῷ Σπερχειῶ, νοστήσαντος τοῦ υἱοῦ εἰς τὴν πατρίδα, Κόμην κερεῖν, ῥέξειν δ' ἱερὴν ἑκατόμωην.

καὶ διαβατηρίους δὲ θυσίας προσάγειν ἕδος εἶναι τοῖς ποταμοῖς εἰρήκαμν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 161).

Σελ. 391, σλ. 8, ἸΔΑΣΠΗΣ.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ὁ ἸΔΑΣΠΗΣ, ἐνάρθρως. — Στ. 12, Προφητείαν ὑμῶν.] Ἀντὶ τοῦ, Ἰμῶν, ἐν τῇ Β, Ὁμως. — Στ. 13, Τῷ γράμματι προδεδξιούμενος.] Οὕτως αἱ ΑΑ. σημειῶσαι δὲ τὸ Γράμμα, ἀντὶ τῆς Ἐπιστολῆς, ὡς καὶ ἡ συνήθεια λέγει, ἢ καὶ Γραφὴν αὐτὴν καλεῖ, καθὰ καὶ αὐτὸς Ἡλιόδωρος μικρῷ πρόσθεν (σελ. 354) ἐκάλεσε. καὶ τὴν μὲν Γραφὴν ἔστι καὶ ἐκ Θουκυδίδου (Α, ρκθ') πιστώσασθαι εἰπόντος. «Τοσαῦτα μὲν ἡ γραφὴ ἐδήλου· Ξέρξης δὲ » ἦσθη τε τῇ ἐπιστολῇ κ. τ. λ.» ἀντὶ δὲ τοῦ Γράμμα ἡ Ἀρχαιότερα χρῆσις Γράμματα λέγειν προείλετο πληθυντικῶς, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἔστιν ὅτε. αὐθις ὁ Θουκυδίδης (Ζ, κ'), «Ἐγραψεν ἐπιστολὴν . . . καὶ οἱ μὲν ᾤχοντο φέροντες οὓς » (ἴσ. οἷς) ἀπέστειλε τὰ γράμματα». ταῦτ' οὖν δὲ τοῦτο συνέπεσε καὶ τῇ Λατίνων φωνῇ πάθημα· *Litterae* γὰρ πληθυντικῶς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ῥωμαίοις καλουμένης τῆς ἐπιστολῆς, οἱ ὕστερον λεληθότως εἰς τὸ ἐνικόν, *Littera*, ἐξερρύησαν, ὅθεν τὸ τῶν Ἰταλῶν *Lettera*, καὶ τὸ τῶν Γάλλων *Lettre*. — Στ. 16, Εὐεργεστέρας.] Ἐν τῇ Β, Εὐεργεστέρας. — Στ. 23, Τοῖς πατρίοις ἡμῶν θεοῖς.] Ἀντὶ τοῦ ἡμῶν ἐν τῇ Β, ἡμῶν. Πατρῖους ὀνομάζει θεοὺς Ἥλιον καὶ Σελήνην καὶ Διόνυσον. παρὰ δὲ ταύτους καὶ τὴν Ἴσιν καὶ τὸν Πάνα, πρὸς δὲ, καὶ Ἡρακλέα καὶ Δία σέβασθαι φασὶ τοὺς ἀνώτερον Μέρους οἰκοῦντας. ὀλίγους δὲ τινὰς τῶν Αἰθιοπῶν καθόλου θεοὺς οὐ νομίζουσιν εἶναι· διὰ καὶ τὸν Ἥλιον, ὡς πολεμιώτατον, ὄντα κατὰ τὰς ἀνατολάς βλασφημήσαντες φεύγουσι πρὸς τοὺς ἐλώδεις τῶν τόπων (Διοδ. Σικ. Γ, κ', καὶ Στράβ. ΙΖ, σελ. 822). — Στ. 24, Πρὸ τοῦ ἄσπετος ὀργάδα.] Ἡ τοῖς θεοῖς ἀφιερωμένη ὀργὰς αὐτῆ ἢ πρὸ

τοῦ ἄστειος, ἢ αὐτὴ εἴκειν εἶναι καὶ ἢν Ἡρόδοτος, (Γ, ιη') Τράπεζαν Ἡλίου καλεῖ, « Ἡ δὲ τράπεζα τοῦ Ἡλίου τοιούδε » τις λέγεται εἶναι ΛΕΙΜΩΝ ἐστὶ ἐν τῷ ΠΡΟΑΣΤΕΪΩ, ἐπί- » πλεος κρεῶν ἐφθῶν πάντων τῶν τετραπόδων κ. τ. λ. ». ταύ- την καὶ γὰρ Πausανίας (Σ, κς') ὑπὸ τῶν ὑπὲρ Συήνων Αἰ- θιόπων μυθεύσθαι λέγων, αὐτοὺς τούτους τοὺς ἐν τῇ Μερῶν Αἰθιόπας δῆλός ἐστιν αἰνιττόμενος· ὁ δὲ Πομπόνιος Μέλας (Γ, θ'), καὶ σαφέστερον παρὰ τούτοις εἶναι λέγει τὴν τράπεζαν. Ὁργάδα δὲ αὐτὴν Ἑλληνικώτερον, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν Ἀττικώτε- ρον ἐκάλεσεν ὁ πολυμαθὴς καὶ κομφὸς Ἡλιόδωρος· ὡς γὰρ φησὶν Ἑλλάδιος (παρὰ Φωτ. Κώδ. σοθ'), « Ὁργὰς μὲν κοινῶς » πᾶσα ἡ γῆ, ὅση ἐπιτηδεῖα πρὸς καρπῶν γονάς· Ὁργάδα δὲ » ἰδίως ἐκάλουν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ταῖν Θεαῖν ἀνειμένην τῆς » Ἀττικῆς μεταξὺ καὶ τῆς Μεγαρίδος ». ἄλλοι δ' ἄλλως ἐρ- μινεύουσι τὴν Ὁργάδα, περὶ ὧν ὁ βουλόμενος ἀναγνώτω τὰς εἰς τὸν Ἀρποκράτιωνα, Ἡσύχιον, καὶ Σουίδα σημειώσεις τῶν Κριτικῶν. ταύτης τῆς Ὁργάδος τὴν ἀποτομὴν αἰτίαν ποιη- σάμενος Περικλῆς πόλεμον ἐξήνεγκε Μεγαρεῦσιν, ἢ φησι Πλού- ταρχος (Περικλ. § 50). σημειωτέον δὲ ὅτι τοῦ Ὁργὰς παρὰ τὸ ἐργάζεσθαι ὄντος, ὡς ὀρθῶς ἐρμηνεύει ὁ Ἐτυμολόγος (σελ. 629), καὶ τῶν ἀρχαίων Ὁργᾶν λεγόντων οὐδετέρως ἐπὶ τοῦ ἐπιτεταμένως ἐπιθυμεῖν, Ὁργάζειν δὲ μεταβατικῶς, ἀλλὰ γενικωτέρως, ἐπὶ τοῦ λύειν καὶ μαλάττειν ἢ πιλοποιεῖν, ἢ συνήθεια καὶ τὸ Ὁργόω, παρ' οὐδενὶ μὲν πῶ εὐρεθὲν τῶν Ἀρ- χαίων (πλὴν εἰ μὴ τις τὸ παρὰ τῷ Σουίδα ἀμφιβαλλόμενον, Ὁργώσας, προτεινοίτο), οὐδὲν ὅμως ἦττον Ἑλληνικὸν ὄν καὶ αὐτὸ, μεταβαλοῦσα εἰς τὸ Ὁργόνω, εὐσήμως μάλα ἐπὶ ταῦ- τὴν γῆν κατεργάζεσθαι καὶ εἰς σπερμάτων ὑποδοχὴν ἐτοιμά- ζειν τέταχε.

Σελ. 392, στ. 2, Τοῦτ' ἢν ἄρα.] Πολλαχοῦ Ἡλιόδωρος κέχρηται κομφῶς τῷ Ἄρα ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ Ὄς εἴκειν, Ὄς φαίνεται. ἐνταῦθα δὲ σημειώσασθαι τὴν χρῆσιν ἠξίωσά, οὐ τὰ πᾶσι δῆλα προθυμούμενος γράφειν, ἀλλὰ διαρθοῦσθαι Χαρίτωνά βουλόμενος, ἐν οἷς ἐκεῖνος λέγει (Γ, γ') περὶ τοῦ ληστεύοντος τοὺς συλληστὰς Θήρανος, « Ὄετο μὲν οὖν » τεχνικὸν τι πιπωμηκέαι· τὸ δὲ ὉΡΑ τῆς προνοίας ὉΡ-

» Γ'ΗΝ βασάνοις καὶ σταυρῶ τὸν ἄνδρα τηρούσης ». δῆλον γὰρ ὅτι γραπτέον . . . « Τὸ δὲ ἌΡΑ τῆς προνοίας ἜΡΓΟΝ » ὩΝ βασάνοις κ. τ. λ. ». — Στ. 3, Κύειν τέ με αἰομένη.] Λείπει ἡ ἀντωνυμία ἐκ τῶν ΑΑ, καὶ λείπουσα οὐδὲν τὸν λόγον λυμαίνεται. ἀντὶ δὲ τοῦ Οἰομένη κακῶς ἐν τῇ Β, Οἰομένην. — Στ. 5, Γάμου.] Προσέθηκα τὸ Γάμου ἐκ τε τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. διωρθωκα δὲ καὶ τὸ ἐχόμενον, τρέψας τὸν κακῶς ἐν ἅπασιν ἐμφερόμενον Γὰρ εἰς τὸν Μέν. — Στ. 16, Φατρίας.] Φατρία ἐστὶν ἢ Ἴωνες Πατρίαν καὶ Πάτρην ἔλεγον, ταυτὸν πως δηλοῦσαν τῇ Φρατρία, περὶ ἧς εἰρήκαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 24), ἐστὶ ὅτι δὲ καὶ αὐτῇ τῇ Φυλῇ. ὅθεν καὶ Πατριάρχαι παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς οἱ δώδεκα υἱοὶ Ἰακώβ, ὡς ἀρχηγοὶ τῶν δώδεκα παλριῶν ἢ φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ, ἔπειτα καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἱεραρχῶν τινες. οἱ δὲ Βυζαντινοὶ συγγραφεῖς ἐπεὶ κακοῦ τὴν Φατρίαν ἐξέλαβον, ὡς ταυτὸ δυναμένην ταῖς κατὰ πολιτικὴν δίασιν γινομέναις συνόδοις ἀνθρώπων. ὅθεν μετὰ κινήθη τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ τινος τῶν αἰρετικῶν Πατριαρχῶν, οὓς Φατριάρχας ἐκάλουσιν σκώπτοντες. ἔλεγον δὲ καὶ Φατριάζειν, τὸ ἐπὶ κακῶ συνίστασθαι. ἐνταῦθα δὲ Ἡλιόδωρος Φατρίας ἔοικε λέγειν ἅς ἡ χυδαίζουσα συνήθεια Φαμιλίας (παρὰ τὸ τῶν Λατίνων *Familia*) καλεῖται, Πατριάς τινος οὔσας καὶ αὐτάς. — Στ. 20, Δι' εὐνομίαν τε ἅμα κ.τ.λ.] Δῆλον κἀντεῦθεν, ὅ καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 316) ἐσημειώσαμεθα, ὅτι πρὸς Θεοδοσίον ἀποβλέψας τὸν μέγαν, ἔγραφεν Ἰδασσοῦ τοῦ Αἰθιοπῶς τὴν εἰκόνα ὁ Ἡλιόδωρος καὶ γὰρ καὶ εὐνομίας φροντίσαι, καὶ πρὸς τοὺς ὑπηκόους ἡπίος γεγόνειναι ἰστόρηται ὁ Θεοδόσιος. — Στ. 24, Ὁρύγων.] Οὐ χαλεπὸν ἦν ἐκ τῆς ἡμαρτημένης γραφῆς τῶν ΚΑ, Ὁρύγων, συνιδεῖν ὅτι γραπτέον ἐστὶν Ὁρύγων, ὅπερ διωρθώσασθαι κομψάζει ὁ Βουρδελότος. ἐστὶ δὲ ὁ Ὁρυξ ζῶον τετράπουν δορκάδι κατὰ τὴν χροιάν παραπλήσιον, ὡς φησὶν Ἡσύχιος, οὐχ ὁ αὐτὸς τῷ Ὁνάργῳ, ἢ περ ἔδοξε τισι.

Σελ. 393, στ. 2, Ἡυτρεπίσθαι.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 4, Πανίον.] Ταυτέστι, τὸν ναὸν τοῦ Πανός. εἴρηται δ' ἡμῖν (σελ. 322) ὅτι καὶ τὸν Πᾶνα ἐσέβοντο οἱ Αἰθιοπῶες, καὶ ὅτι καὶ Αἰγύπτιοι ἐξαίρετως ἐτίμων αὐτὸν (σελ. 77).

Στ. 13, Σισιμίθρης.] Αἰθιοπικὸν τὸ ὄνομα, συγκείμενον ἐκ τοῦ Μίθρας, ὃ σημαίνει τὸν Ἥλιον, ὡς φθάντες εἰρήκαμεν (σελ. 149). καὶ παρὰ Πέρσαις δὲ Σουσαμίθρης, ὄνομα κύριον (Ἰδ. Πλούταρχ. Ἀλκιβ. § 39), ὅπερ εἶη ἂν ἴσως ἐξελληνιζόμενον, Κρινήλιος· Σοῦσα γὰρ παρ' ἐκείνοις τὰ Κρίνα. — Στ. 17, Καταστρέφουσαν.] Οὕτω διώρθωκα διὰ τὸν προηγησάμενον μέλλοντα, Ἐσομένην. — Στ. 19, Εἰς τότε τὸ ζητούμενον.] Οὕτως αἱ ΑΑ ἐν δὲ ταῖς ΚΑ διπλῆ φέρεται γραφή, Εἰς τότε ζητούμενον, καὶ ἴστε τὸ ζητούμενον. ὁ Α ἐρμηνεύει ὡσπερ ἂν εἰ ἐγγράφωτο, Εἰς τέλος τὸ ζητούμενον.

Σελ. 394, στ. 5, Τὴν γραφήν.] Ἦγουν τὴν ἐπιστολὴν, ὡς καὶ ἐν τῇ συνήθειᾳ, περὶ ἧς εἰρήκαμεν μικρῶ πρόσθεν (σελ. 322). — Στ. 6, Γυναίξι.] Ἐν ταῖς ΑΑ μετὰ τοῦ ἄρθρου, Ταῖς γυναίξι. — Στ. 8, Φανωτάτοις.] Τουτέστι, Φωτεινοτάτοις, παρὰ τὸ Φανὸς ἐπίθετον. ἔλεγον δὲ καὶ οὐσιαστικῶς οἱ Ἀττικοὶ Φανὸν τὴν λαμπάδα, ἣγουν αὐτὸ τὸ φαῖνον, καὶ καιόμενον, ὡς φασιν Ἀμμωνίος τε καὶ Φρύνιχος, τὸ δὲ περιέχον, κέρατος πεποικημένον ὡς τὰ πολλὰ, Λυχνοῦχον ἢ Λαμπτήρα. ἢ δὲ συνήθεια νῦν ἐν μὲν τῷ Φανὸς, τῷ σημαίνοντι τὴν κατὰ τὴν εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ Ἰουνίου δεισιδαιμόνως ὑπὸ τῶν χυδαιστέρων ἐν τοῖς οἴκοις, ἢ πρὸ τῶν οἴκων, ἀναπτομένην πυρὰν, ὑπαπτικίζει. ὅταν δὲ Φανὸν καὶ Φανάριον καλῆ τὸν Λυχνοῦχον ἢ Λαμπτήρα, κατακολουθεῖ τῇ ἐξ αὐτῶν ἔτι τῶν Ἀμμωνίου χρόνων ἐπικρατησάσῃ χρήσει. τῷ δὲ τοῦ Λυχνοῦχου ὀνόματι ἐχρήσατο ἀνωτέρω Ἡλιόδωρος, ἀλλ' ἐφ' ἐτέρας τῆς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς σημασίας, ὡς ἐσημειωσάμεθα (σελ. 271) κατ' ἐκεῖνο τὸ χωρίον. — Στ. 15, Ἐμελλε δὲ ἄρα καί.] Προσέθηκα τὸν Καί, ἀναγκαῖον ὄντα. — Στ. 17, Ὀρμή.] Ἀπῆλειψα τὸ βαρβάρως πλεονάσαν ἄρθρον. — Στ. 25, Τῆς τε ὕλης ἕνεκα καὶ ἄχθους.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ.

Σελ. 395, στ. 2, Τομὴν ἐκάστην σκάφιον.] Ἐν τῇ Β, Τομὴν ἐκάστη σκαφεῖον (ἴσως ἐξ ἐτέρας γραφῆς, Τομὴν ἐκάστη σκαφεῖον)· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Τομὴν ἐκάστην σκαφὴν (γρ. σκάφην). ἔστι δὲ τὸ Σκάφιον, καθὰ καὶ τὸ Σκαφίδιον καὶ ἢ Σκαφῖς, ὑποκοριστικὸν τοῦ Σκάφη, ὅπερ οὐ μόνον τὸ πᾶσι γνώστῳν κατοικίδιον σκεῦος, ὃ μέχρι δεῦρο Σκάφην ἢ συνήθεια κα-

λει, ἐδήλου, ἀλλὰ καὶ τὸ μονόξυλον πλοιάριον πρῶτον (τὸ καὶ παρὰ τοῖς Λατίνοις *Scapha*), διὰ τὸ καὶ αὐτὸ ἐσκάφθαι καὶ κεκοιλῶσθαι κατὰ τὰς σκάφας, ἔπειτα καὶ πᾶσαν ἀπλῶς ναῦν. καὶ ἐκ μὲν τοῦ δηλοῦντος τὸ πλοιάριον ἔλαβον οἱ Ἴταλοι τὸ *Schiffo* καὶ οἱ Γάλλοι τὸ *Esquif*. ἐκ δὲ δὲ τοῦ σημαίνοντος ἀπλῶς τὴν ναῦν, οἱ Γερμανοὶ τὸ *Schiff*. — Στ. 5, Τριγωνίζουσα.] Διόδωρος ὁ Σικελιώτης (Α, λχ') καὶ Στράβων (σελ. 821) θυρεοειδῆ τὸ σχῆμα λέγουσιν εἶναι τὴν Μερόν. οὕτω δ' ὀνομασθῆναι φησὶν ὁ Διόδωρος ἀπὸ Μέρους, τῆς μητρὸς Καμβύσου τοῦ κτίσαντος. — Στ. 6, τῷ Ἀσταβόρρα καὶ τῷ Ἀσασόβα.] Οὕτως ἐν ἅπασι γέγραπται τὰ ὀνόματα τῶν ποταμῶν ταύτων, πλὴν τοῦ Βουρδελότου, ὃς, οὐκ οἶδ' ὅθεν λαβὼν, Ἀρσασόβα γράφει τὸ δεύτερον, καὶ τῆς Β τε καὶ τῶν ΑΑ, ἐν αἷς δὲ ἑνὸς ρ τὸ πρῶτον, καθὰ καὶ παρὰ τῷ Στράβωνι (Ι5, 771, καὶ ΙΖ, 786, 822) μονοῤῥωγραφοῦμενον εὔρηται. τὸν δὲ Ἀσασόβαν, ὁ Γεωγράφος ποτὲ μὲν Ἀστασόβαν (σελ. 822), ποτὲ δὲ Ἀστοσάβαν (σελ. 786), ἄλλοτε δὲ Ἀσταγάβαν (771) καλεῖ, ἐστὶ δ' ὑφ' ὧν καὶ Ἀσταπόδα αὐτὸν ἀνομάζεσθαι λέγει. παρ' ἄλλοις δὲ καὶ ἄλλαι γραφαὶ εὔρηται, περὶ ὧν ἀνάγνωθι τὸν Κελλάριον (Παλ. Γεωγρ. Δ, κ', σελ. 959)· ἐν γὰρ ταῖς τῶν ξενικῶν ὀνομάτων γραφαῖς, ὥσπερ οὐδ' αἱ Ἀντιγράφαντες, οὐτ' αὐτοὶ οἱ τὴν ἀρχὴν γράφαντες ἀκριβῶς ἤδεσαν, ἐπὶ πλεῖον ἐνδιατρίβειν, ταυτόν ἐστι καὶ τὸ ἐν σκότῳ τὰς τῶν σωμάτων διακρίνειν πειρᾶσθαι χροιάς. Στ. 12, Τὸ τε ρεῦμα καὶ τοῦνομα.] Παρ' ἅπασι γράφεται, ὡς καὶ παρὰ τῷ Κ, Τὸ τε ρεῦμα, τοῦνομα, ὥσπερ ὁ Κασσιῶν (σημ. εἰς τὸν Στράβων. σελ. 786) διωρθοῦτο, Τὸ, τε ρεῦμα τὸ, τ' οὔνομα, οὐκ ἐπιστάσας τὸν νοῦν τῇ Ἰωνικῇ λέξει, Οὔνομα, ἥπερ οὐκ εἰκὸς χρῆσασθαι τὸν Ἡλιόδωρον. διωρθώκαμεν οὖν, τυρήσαντες τὴν Ἀττικὴν συναίρεσιν Ταῦνομα (ὥσπερ ἐστὶ τὸ ὄνομα) καὶ προσθέντες τὸν Ἀντιγράφεων ἀβλεψία ἐξερρηκτότα Καὶ σύνδεσμον. — Στ. 13, Μέγεθος.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 14, Τρισχιλίους κ. τ. λ.] Πρὸ τοῦ Τρισχιλίους ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ ἐμφέρεται τάδε, « Ὅλον ψεύδος, εἰάν » ἀκριβῶς ψιφίσσης » ὥσπερ ἐστὶ σημεῖωσις δηλονότι καμπολακύθου τινὸς Γραμματικοῦ, ψευδόμενον ἐλέγχαι βουλομένου

τὸν Ἡλιοδώρον. ἠγνόησε δ' ἄρα ὅτι τὸ ψεύδος οὐχ Ἡλιοδώρου τοῦ Μυθιστοροῦντος, τῶν δὲ πρώτως ἱστορησάντων· ἐπεὶ καὶ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης (Α, λγ'), καὶ Στράβων (σελ. 821) τὸν αὐτὸν διαδασμὸν τῆς Μερῆς παραδεδώκασι παρὰ τῶν προγενεστέρων καὶ αὐτοὶ παραλαβόντες, πλὴν ὅτι Στράβων ἀπιστοῦντι ἔοικε τῷ τιλικούτῳ μεγέθει. — Στ. 15, Ζῶων τε.] Ἐτρεψα τὸν Δὲ εἰς τὸν Τε. ἢ αἰτία δὲ πρόδηλος. — Στ. 17, Δένδρα παραλλάττοντα ἢ κατ' ἄλλας.] Οὕτως αἱ ΑΑ. ἐν δὲ ταῖς ΚΑ παρὰ ταύτην τὴν γραφὴν ἐμφέρεται καὶ, Δένδρα πλατάνους κρείττω ἢ κατ' ἄλλας. ὁ νοῦς, Φέρειν ἀγαθὴ δένδρα διάφορα τῶν κατ' ἄλλας χώρας ἢ γαίας φερομένων. ἐπὶνεγκε δὲ καινοσφρεπῶς τῷ Παραλλάττοντα τὸν ἐπακολουθοῦντα τοῖς συγκριτικοῖς Ἡ σύνδεσμον, διὰ τὸ καὶ τὸ Ἄλλος (παρ' ὃ τὸ Ἀλλάσσω), καὶ τὸ Διάφορος, καὶ τὰ τούτοις συνώνυμα καὶ ταυτόσημα, ἔσθ' ὅτε συγκριτικοῦ σύνταξιν ἐπιδέχονται. ἐνδέχεται μὲντοι καὶ τὴν γραφὴν τοῦ Κ καὶ τῶν μετ' αὐτὸν, Καὶ δένδρα πλάττουσα ἢ κατ' ἄλλας φέρειν ἀγαθῆ, ἐξ ἀμείνονος ἐτέρας ἐξεστηκέναι τῆς, Καὶ δένδρα πλουτοῦσα, καὶ τᾶλλα φέρειν ἀγαθῆ. ταύτη δὲ τῇ μετ' αἰτιατικῆς συντάξει τοῦ Πλουτεῖν χαίρει μάλιστα ὁ κατὰ τοὺς αὐτοὺς Ἡλιοδώρῳ χρόνους ἀκμάσας τῆς Ναζιανζοῦ Γρηγόριος. Στ. 18, Ἐκτός γάρ ὅτι κ. τ. λ.] Ταῦτα φησὶ Στράβων (ΙΖ, σελ. 822) περὶ τῆς Μερῆς νήσου, « Πλεονάζει δὲ τῶν φυτῶν ὅ, τε φοίνιξ καὶ ἡ Περσέα, καὶ ὁ ἔβορος, καὶ ἡ κερατεία· θήρα δὲ καὶ ἐλεφάντων ἔστι, καὶ λεόντων, καὶ παρὰ δάλεων. εἰσὶ δὲ καὶ δράκοντες οἱ ἐλεφαντομάχοι, καὶ ἄλλα θηρία πλείω ». — Στ. 23, Φύει τοιοῦτον.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Φύειν τοιοῦτος. καὶ τὸ μὲν Τοιοῦτος ἡμάρτηται προδήλως· τὸ δὲ Φύειν ἀμεινον τοῦ Φύει.

Σελ. 396, στ. 4, Μικρὸν δὲ πρὸ τῆς ὀργᾶδος.] Περιέγραψα τὸν κακῶς πλεονάσαντα Καί. — Στ. 12, Ἐν τῷ πεδίῳ.] Προσείληφα τὴν πρόθεσιν ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 24, Δευτερευούσης.] Ἠμάρτηται τὸ παρ' ἀπασι, Δευτερούσης· τὸ μὲν γὰρ Δευτερέω οὐκ οἶδεν ἢ χρῆσις· τὸ δὲ Δευτερόω ἕτερόν τι σημαίνει. γέγραφα οὖν Δευτερευούσης, παρὰ τὸ Δευτερεύω, ᾧ καὶ ἀλλαχοῦ (σελ. 216) ἐχρήσατο.

Σελ. 397, σφ. 1, Εἰς κύκλον.] Ἀπῆλειφα τὸ εἰς οὐδὲν δέον πλεονάσαν ἄρθρον. καὶ προῖων δὲ (σελ. 427) ἀνάρθρως χρήσται τῇ λέξει. — Στ. 2, Ἀλλήλων ἐχόμεναις.] Ἡμάρτηται τὸ Ἐχομένων τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ, ὡς καὶ τὸ Ἀλλήλαις τῆς Β. ἔοικε δὲ παρωδεῖν τὸ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Π, 215),

Ἄσπις ἄρ' ἄσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυ, ἀνέρα δ' ἀνῆρ.

Κτ. 5, Μικρά δὴ.] Ἐν ταῖς ΑΑ, ὡς καὶ ἐν τῷ Κ καὶ τοῖς λοιποῖς ἄσπαι, Μικρά δὲ δὴ· ἐν δὲ τῇ Β, Μικρά δὲ, δίχρα τοῦ ἑτέρου συνδέσμου. δεῖν ἔγνω γράφειν, Μικρά δὴ, ἄνευ τοῦ Δέ. — Στ. 9, Ἡρμένων.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἡρμοσμένων. Στ. 10, Τοῖν μὲν δυοῖν κεχωρισμένως.] Οὕτως αἱ ΚΑ. ἢ Β, ὡς ὁ Κ καὶ οἱ μετ' αὐτὸν πάντες, τῶν μὲν δυοῖν κεχωρισμένων· αἱ δὲ ΑΑ, τῶν μὲν δυοῖν κεχωρισμένως. — Στ. 12, Ἰδιάζοντος.] Ἴσως ἐγγραπτο, Ἰδιαζόντως, διὰ τὸ προηγησάμενον Κεχωρισμένως· ὁ γοῦν Δ ἀμφοτέρα ἐπιρρηματικῶς ἠρμήνευσε. — Στ. 13, Ἐπέσφαττον.] Οὕτω διωρθωσάμην τὸ Ὑπέσφαττον τοῦ Κ, ὅπερ Ὑπεσφάττοντο γράφεται ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 15, Ἠλίω μὲν τέθριππον λευκὸν ἐπῆγον, τῷ ταχυτάτῳ τῶν θεῶν κ. τ. λ.] Προσέθηκα τὸ πληθυντικὸν ἄρθρον, διὰ τὰ αὐτίκα ρηθισόμενα. ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται τῷ ταχυτάτῳ θεῶ· ἐκ δὲ τῆς Β λείπει ὅλον τοῦ χωρίου τουτὶ τὸ κομμάτιον, ἀπὸ τοῦ Ἐπῆγον μέχρι τοῦ Καθοσιούντες· καὶ εἰκὸς μηδὲ γεγράφθαι τὴν ἀρχὴν ὑφ' Ἠλιοδώρου, ὑπὸ κακοσχόλου δὲ τινος σοφιστοῦ παρεμβληθῆναι, ἐξ Ἡροδότου μετενεγκόντος. λέγει δὲ ἐκεῖνος περὶ Μασσαγετῶν ἐπὶ λέξεως οὕτω (Α, σις'), «θεῶν δὲ μοῦνον Ἠλίον σέβονται, τῷ θύουσι ἴσπους. νόμος δὲ οὗτος τῆς θυσίης, Τῶν θεῶν τῷ ταχίστου Σιτω πάντων τῶν θνητῶν τὸ ταχίστου δατέονται». καὶ Πέρσαι δὲ ἴσπουσ ἐθνον Ἠλίω, ὡς φησι Ξενοφῶν (Κυρ. παιδ. Η, σελ. 127). — Στ. 19, Ὡς ἔοικε.] Αἱ ΑΑ, Ὡς ἔοικὸς, ἐξ ἑτέρας οἴμαι γραφῆς τῆς, Ὡς εἰκὸς. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου, Τοὺς γηπονία, ἐν ταῖς ΚΑ γράφεται, τῆς γηπονίας. Στ. 21, Βοή τις.] Εἰς τὰς δύο ταύτας λέξεις μετερρύθμισα τὸ μὴ πάνυ τι ἐν χρήσει Βόησις· εἴρηκε δὲ καὶ ἐν ἄλλοις (σελ. 47, 160 καὶ 413) Δοῦπός τις, Βοή τις, καὶ Ἠχὴν τινα. Στ. 23, Συγκλύδων.] Ἐν ταῖς ΔΑΒ13, Σὺν κλύδωνι, ἢ γραφῆν

γραφὴν γνησίαν εἶναι πιθανῶς ὁ Δορβίλλος εἰκάζει, παρατι-
θέμενος τὸ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 413) Κλυδώνιον τοῦ δήμου.
περὶ τοῦ Συγκλύδων (ἀντὶ τοῦ Συμμίκτων καὶ πανταχόθεν
εἰς ἐν οἴονεϊ συρρύνετων) παρὰ τὸ Σύγκλυς υδός, εἰκότως ἠπό-
ρησεν ὁ Οὔεσελίγγιος (σημειῶσι. εἰς Διόδωρ. τὸν Σικελ. ΙΔ,
ξς') εἰ ὅλως ἐστὶν Ἑλλήνων ἢ λέξις. εὐρήσῃαι μὲν γὰρ καὶ παρὰ
τοῖς Ἀρχαίοις, καὶ πολλῶ πλεον παρὰ τοῖς μεταγενεστέ-
ροις, οἷον Πλουτάρχῳ, Διοδώρῳ, Στράβωνι, κ. τ. λ. τὸ Σύγ-
κλυδες ἔοικε μέντοι οὐδὲν ἄλλ' εἶναι ἢ αὐτὸ τὸ Συνήλυδες,
κακῶς που τὴν ἀρχὴν ὑπὸ τῶν Ἀντίγραφέων μεταποιηθὲν,
εἶτα διὰ τὸ τῆς μεταφορᾶς πιθανόν, κατασχόν εἰς ὃν ἀπαξ
εἰσέφησε τόπον, καὶ οἴονεϊ πολιτογραφηθὲν τοῖς Ἑλλησιν. ὁ
μὲν γὰρ Σουΐδας ἐξηγεῖται τὸ Συγκλύδων διὰ τοῦ Συμμί-
κτων καὶ ἘΠΗΛΥΔΩΝ, ὅπερ οὐδὲν ἥττον ἐρμηνεύει τὸ Συνήλυ-
δων. Στράβων δὲ (Δ, σελ. 190) τοὺς Κοινεπᾶ τῶν Λατί-
νων, οὓς Κονουένας ὀνομάζει, τοῦ σαφεστέρου χάριν ἐξελλη-
νίσαι βουλόμενος, Συγκλύδας καλεῖ, οὐδὲν ἄλλο ὄντας ἢ ἀν-
θρώπους συμμίκτους καὶ συνήλυδας· τοῦτο γὰρ βούλεται
παρὰ Ῥωμαίοις τὸ Κοινεπᾶ.

Σελ. 598, στ. 8, Ἐσεσθαι.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. —
Στ. 12, Κατεστεμμένοι.] Καὶ τοῦτο ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. ἀντὶ
δὲ τοῦ ἐχομένου Κατηφείς, αἱ μὲν ΚΑ, Κατήφεια· αἱ δὲ ΑΑ,
Κατηφεία, κατὰ δοτικὴν, ὅπερ καθ' ἑαυτὸ μὲν οὐκ ἀπό-
βλητον, ἐπεὶ ἀντιδιέσπασται πρὸς τὴν ἐχομένην δοτικὴν, Φαι-
δρῶ τῷ προσώπῳ, μάλιστα δ' εἰ συνάπτοιτο ἀδιαστίκτως
πρὸς τὸ Κατεσταλμένοι, ἵνα ἢ Κατεσπασμένοι κατηφεία (ὅπερ
ἐξέφρασε καὶ ὁ Α), ἥττον μέντοι πιθανόν τῆς ἐτέρας γραφῆς,
Κατέσπασμένοι. ἐσπασμένα γὰρ προσάγειν ἔθος ἦν τὰ σφαγια-
σθισόμενα ἱερεῖα. — Στ. 14, Φαιδρῶ.] Ἡμάρτηκα ἴσως ἐξελών
τὸν καὶ σύνδεσμον, καίπερ οὐδὲ παρὰ τῷ Λ κείμενον· ἐμφαί-
νει γὰρ τινὰ πρὸς τὴν τοῦ Θεαγένους κατήφειαν ἀντιδιαστο-
λῆς, οἷον Ὁ μὲν Θεαγένης κατηφῆς ἦν ἐπ' ἐλαττον τῶν ἄλ-
λων, ἢ δὲ Χαρίκλεια τοσοῦτον ἀπέσχε τοῦ καὶ κατὰ μικρὸν
κατηφῆσαι, ὥστε καὶ Φαιδρῶ τῷ προσώπῳ κ. τ. λ. οὕτω δὲ
παρέφρασε καὶ ὁ Α. — Στ. 17, Στενάξασα.] Ἐν τῇ Β, Στε-
νάξασαν, ὅπερ καλῶς ἀν εἶχεν, εἰ ἀντὶ τοῦ ἐχομένου, Εἶπεν,

ἐγγράωτο, εἰπεῖν. — Στ. 22, Τὸ ἄπαξ μοι.] Προσέθηκα τὴν ἀντωνυμίαν ἐκ τῶν ΑΑ.

Σελ. 399, στίχ. 6, Ἐπήγγελτο.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ Ἐπηγγέλλετο. — Στ. 7, Ἀδύνατον.] Οὕτως ἢ Β καὶ αἱ ΑΑ. — Στ. 10, Προσάγειν.] Διέγραφα τὸν πρὸ τοῦ Προσάγειν σύνδεσμον ὡς περιττόν. — Στ. 16, Ἀγνεύουσα.] Ἐκ τῶν ΔΑ, — Στ. 21, Μὴ οὐκ εὐπρεπές.] Αἱ ΑΑ, Μὴ οὐκ ἀπρεπές.

Σελ. 400, στίχ. 3, Ταῦτα.] Μετεποίησα τὸ Τοιαῦτα εἰς τὸ Ταῦτα, ὑπερῆρμήνευσαν ὃ, τε Λ καὶ ὁ Α — Στ. 16, Τῶν δὲ ἀπεναντίως.] Ἐκ τῶν ΑΑ· ἐν δεταῖς ΚΑ παρὰ ταύτην τὴν γραφὴν, φέρεται καὶ, Ἀπεναντίας. συνυπακουστέον δὲ τὸ Ἐχόντων, ἢ Διακειμένων, τουτέστι τῶν καθαρῶν καὶ εὐόρκων. — Στ. 18, Ἑλληνίδων.] Αἱ ΚΑ, Νεανίδων. — Στ. 22, Πρὸς ἀπάντων.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Παρ' ἀπάντων. — Στ. 24, Τῶν Ἀφροδίτης.] Οὕτως ἀπαντες, πλὴν τῆς Β, ἐν ἧ ἡ γράφεται, Τῶν ἀφροδισίων.

Σελ. 401, στίχ. 1, Καλὰ . . . ἀλλ' ὦ φιλτάτη.] Οὕτως ἐμφέρεται ἀπαραλλάκτως ὅλον τὸ χωρίον τουτὶ ἐν ταῖς ΑΑ. αἱ δὲ Β, « Καὶ λέγων ἡρέμα πρὸς τὴν Χαρίκλειαν τὰ πῶπιχα » παρ' Αἰθιόφι τῶν καθαρῶς βιούντων θυσαίαι καὶ σφαγαί » τὰ ἔπαθλα τῶν σωφρονούντων. ἀλλ' ὦ Χαρίκλεια ». ταύτην τὴν γραφὴν ὁ Κ (ὦ καλῆκολούθησαν καὶ οἱ λοιποὶ), προσθεῖς ἐξ ἀντιγράφων ἑτέρων τὸ Τοιάδε, καὶ τὸ Φιλτάτη, τὴν τε σίξιζεν ἐρωτηματίσας, ἐξήνεγκεν οἷαν κατεχωρίσαμεν ὑπὸ αὐτῇ τῇ σελίδι. — Στ. 8, Ἡ τίς ποτε εἴης.] Ἐτρεψα τὸν παρὰ πᾶσι σόλοικον συναπτικὸν εἰς τὸ λεγόμενον ὑποτακτικὸν ἄρθρον. — Στ. 10, Διαδράση,] Ἀνάπτικον τὸ Διαδράσης τῆς Β καὶ τῶν ΑΑ. — Στ. 12, Ταλαντεύει τὰ καθ' ἡμᾶς ἢ μοῖρα.] Προσέθηκα τὸ ἀναγκαῖον ἄρθρον, ὃ παρέλιπον ἀπαντες· καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν γὰρ (σελ. 112) μεταβατικῶς ἐχρήσατο τῷ Ταλαντεύω. ἀντὶ δὲ τοῦ Μοῖρα, ἐν ταῖς ΚΑ γράφεται, Τύχη. εἴοικε δὲ παρηνίχθαι τὰ Ὀμηρικὰ τάλαντα, οἷς ὁ Ζεὺς σταθμάται τὴν ζωὴν καὶ τὸν θάνατον τῶν Ἀχαιῶν καὶ τῶν Τρώων (Ἰλιάδ. Θ, 69),

Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίθει τάλαντα·

Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγείος θανάτοιο,

Τρώων θ' ἰσποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶναι.

Στ. 16, Κοκκοβαφείσι.] Λείπει τοῦτο ἐκ τε τῆς Β καὶ τῶν ΑΑ. — Στ. 17, Ἀνεῖσα.] Οὕτως ὀρθῶς κατὰ τὸν ἀόριστον ἢ Β μόνη· — Στ. 20, Τῷ τε κάλλει, τότε πλέον.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. σημειῶσαι δε καὶ τὸ ἐχόμενον Κατασφράπτουσα, ἀμελαβάτως ἐνλαῦθα, ἤγουν ἐναντίως ἢ πρόσθεν (σελ. 368) εἴρηκε.

Σελ. 40, 5, Ἀπήχισαν.] Διωρθωσάμην τὸ Ἀπηχισάντων (ἀνθ' οὗ αἱ μὲν ΑΑ, Ἐξηχισάντων, αἱ δὲ ΚΑ παρὰ τοῦτο καὶ, Ἐπηχισάντων), περιελὼν τὴν τελευταίαν, κακῶς προσκολληθεῖσαν παρὰ τοῦ ἐχομένου ἀρθρου. — Στ. 7, Ἐτήρει.] Ἐτρεψα τὸ ἀδιανόητον Ἐγείρει εἰς τὸ ἀναγκαῖον Ἐτήρει, ὃ καὶ ὁ Α συνῆκεν· ἐρμηνεύει γὰρ *Pource qu'elle avoit jusques là gardé improviè sa beauté ... en la vigueur de son corps etc.* ἐκ τούτων δὲ τῶν τελευταίων, *En la vigueur*, δῆλον ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ Καὶ τὸ ὄριον ἀναγνωστέον ὑπείλιφε κατὰ τὸ ὄριον, ἢ κατὰ τὸ ὠραῖον. καὶ ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου Κοσμουμένον, γραπτέαν Κοσμουμένην, ἵνα ἔχη ἀναφέρεσθαι πρὸς τὸ Σωφροσύνην. ὁ δὲ νοῦς τοῦ ὅλου χωρίου, Καὶ πλέον ἀγασθέντες ὅτι ἐτήρει ἀθικτον, ἤγουν ὑπὸ μηδενὸς φασθὲν, κάλλος οὕτως ὑπερ ἀνθρώπων κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν καὶ ἀκμὴν τῆς ἡλικίας, καὶ ὅτι ἐνεδείκνυτο ἔχειν σωφροσύνην, ἥτις ἐκοσμεῖτο μᾶλλον ὑπὸ τῆς ὥρας. καὶ γὰρ μᾶλλον θαυμάζομεν τὴν σωφροσύνην ἐν ταῖς καλαῖς τε καὶ νέαις ἢ ἐν ταῖς μὴ τοιαύταις. σημειῶσαι δὲ ὅτι ἡ συνήθεια οὐ μόνον τὸ ὠραῖος, ἀλλὰ καὶ τὸ συνωνυμοῦν ὠριος, ἐπὶ τοῦ καλοῦ, ἐτήρησε, κατὰ δηλοῖ καὶ τὸ Πανώριος ἐπὶ τοῦ καλλίστου τεθειμένον. — Στ. 9, Καὶ ἄλλους τῶν ὄχλων.] Ἴσως ἐγγραπτο, Καὶ ἄλλως τὸν ὄχλον, ἢ γραφῆ συνάδει καὶ ἡ ἐρμηνεία τοῦ Α, *Si estoit tout le peuple bien marry de quoy etc.* δηλοῖ δὲ καὶ ἡ ἀπόδοσις, Πλέον δὲ ἡνία τὴν Περσίαν· τῶν γὰρ συγκριτικῶν ἢ ὑπερθετικῶν ἐπιρρήμάτων προηγεῖται ἔσθ' ὅτι τὸ Ἄλλως. — Στ. 13, Σὺν πολλῷ τῷ κακῷ, οὐδὲ εἰς καιρὸν, τῇ σωφροσύνη σιμνυομένη.] Τὴν μὲν τοῦ Κ Γραφὴν (τὴν αὐτὴν οὔσαν τῇ τε τῆς Β καὶ τῇ τῶν ἄλλων ἀπάντων) ὑποσημειωσάμεθα ἐν αὐτῇ τῇ σελίδι, ἔχουσαν οὕτως, Σὺν ΠΟΛΛῶ ΚΑΙ ΟΥΚ εἰς καιρὸν κ, τ. λ. ἐν δὲ ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ γράφεται μικρὸν παρηλλαγμένως, Σὺν πολλῷ οὐδὲ εἰς καιρὸν κ. τ. λ. ἐκ τούτων ἡμεῖς

τῶν γραφῶν, ἡμαρτημένων ἀμφοῖν, διασκευάσαι δεῖν ἔγνωμεν ταύτην, Σὺν ΠΟΛΛῶ Τῶ ΚΑΚῶ, οὐδὲ εἰς καιρὸν κ. τ. λ. ὥρα δὲ καὶ παραδείγμασι πιστώσασθαι τὴν διόρθωσιν, τὰς ἑρμηνείας πρότερον παραθεμένοις τῶν ἄλλων. ὁ μὲν οὖν Λ, *Nequicquam et haud oportune* φράσας, ὅπερ ἐστὶ, Μάτην καὶ οὐκ εἰς καιρὸν, ἐν ἀφανείᾳ κατέλιπεν ὅπως ἐνόει τὸ Σὺν πολλῶ· ὁ δὲ Α, ἑρμηνεύσας, *Qui à la mal'heure pour elle est si fort louée et exaltée de sa chasteté, quand, Hélas! il faut que ces belles louanges maintenant lui coustent la vie,* δῆλός ἐστι τὸ μὲν Σὺν πολλῶ, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἐπιρρηματικοῦ Πολλὰ (ἦγουν Λίαν) συνάψας τῶ Σεμνυνομένη, ὅπερ ἐξεδέξατο ἀντὶ τοῦ Ἐπαινουμένη, τὸ δὲ Οὐδὲ εἰς καιρὸν διὰ τοῦ *à la mal'heure* ἐκφράσας. ἴσως δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐχομένου Πολλῶν, Καλῶν ὑπέληψε γραπτέον εἶναι, καὶ ταῦτα μὲν οἱ μεταφρασταί· μαρτυρεῖ δὲ τῇ ἡμετέρᾳ διορθώσει πρῶτος αὐτός ὁ κομψὸς Ἡλιόδωρος, εἰρηκῶς ἐν τοῖς πράσιν (σελ. 57), « Ἐως σὺν πολλῶ τῶ κακῶ καὶ ἀλέθρῳ τῶν οἰκείων . . . ἐπ- » ἐκρατήσαμεν ». τούτῳ παρατεθείσθαι Πλούταρχος (Φλαμιν. § 15), « Ὡς ἑώρα σὺν κακῶ μεγάλῳ τῶν ἄλλων Σπαρτιατῶν » ἀπολούμενον τὸν τύραννον ». καὶ Εὐριπίδης δὲ εἰρηκέ που (Ἰσθμολ. 528),

Μή μοι ποτὲ σὺν κακῶ φανείης
Μηδ' ἄρρυθμος ἔλθοις.

Ξενοφῶν δὲ, Σὺν ζημία, εἶπεν, ἀντιδιαστείλας πρὸς τὸ Σὺν ἀγαθῶ (Κύρ. Παιδ. Γ, σελ. 58), « Πότερα δ' ἠγῆ, ὦ Κύρε, » ἀμεινον εἶναι σὺν τῶ σῶ ἀγαθῶ τὰς τιμωρίας ποιῆσθαι, ἢ » σὺν τῇ σῇ ζημία; ». καὶ τὸ, Οὐδὲ εἰς καιρὸν, δὲ τοῦ Ἡλιόδωρου, Πλούταρχος (Περικλ. § 18) κατὰ δοτικὴν ἐξήνεγκεν, « Ὁρῶν δὲ Τολμίδην . . . σὺν οὐδενὶ καιρῶ παρασκευασ- » ζόμενον εἰς Βοιωτίαν ἐμβαλεῖν ». — Στ. 17, Μάτην, ἔφη, μοι ἐνοχλεῖς.] Παρείληφα τὴν ἀντωνυμίαν ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 20 Καὶ ἀποσπρέψας.] Ἀπῆλειψα τὰν Ἀλλά, πρὸ τοῦ Καί, ἀκολουθήσας ταῖς ΑΑ.

Σελ. 403, στ. 5, Ὡς εἶθε γε κ. τ. λ.] Εὐσεβὴς τῶν Γυμνοσοφιστῶν ἢ ἀποτροπὴ τῆς θυσίας, καὶ καταλληλὸς τοῖς εἰρημένοις Πλουτάρχῳ (Πελοπίδ. § 21) περὶ τῶν ἀποτρε-

φάντων Πελοπίδαν τοῦ ἀνδρωποδυτῆσαι μάντεων· ἔλεγον γὰρ κακεῖνοι, « Δαίμονας δὲ χαίροντας ἀνθρώπων αἵματι » πιστεύειν μὲν ἴσως ἐσὶν ἀβέλτερον· ὄντων δὲ τοιούτων, » ἀμελητέον ὡς ἀδυνάτων· ἀσθενεία γὰρ καὶ μοχθηρία ψυ- » χῆς ἐμφύεσθαι καὶ παραμένειν τὰς ἀτόπους καὶ χαλεπὰς ἐπι- » θυμίας ». λέγει δὲ ὁ αὐτὸς Πλούταρχος (Συμποσιακ. Η, η') ὅτι οἱ παλαιοὶ « Οὐ μόνον ἐδωδὴν, ἀλλὰ καὶ φόνον, ζώου » μὴ βλάπτοντος, ἔργον ἐναγὲς καὶ ἀδισμον ἐποιοῦντο· πλή- » θει δ' ἐπιχειρομένων καθεργόμενοι, καὶ χρησμοῦ τινος (ὡς » φασιν) ἐκ Δελφῶν ἐπικελευσαμένου τοῖς καρποῖς ἀρήγειν » φθειρομένοις, ἤρξαντο μὲν καθερεύειν· ἔτι δὲ ὁμῶς ταρατ- » τόμενοι καὶ δειμαίνοντες, ἘΡΔΕΙΝ μὲν ἐκάλουν καὶ ἘΡΕ- » ΖΕΙΝ, ὡς τι μέγα δρῶντες τὸ θύειν ἐμψυχον· ἄχρι δὲ νῦν » παραφυλάττουσιν ἰσχυρῶς τὸ μὴ σφάττειν πρὶν ἐπινεῦσαι » κατασπενδόμενον· οὕτως εὐλαβεῖς πρὸς ἅπασαν ἀδικίαν » ἦσαν ». — Στ. 7, Καθ' ἡμέτερον νόον.] Οὐ πάνυ τι ῥάδιον ἀποφῆνασθαι εἴθ' οὕτω δεῖ γράφειν, εἴτε, ὡς ἐμφέρεται ἐν τε ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Καθ' ἡμέτερον νόμον. προειλόμην τὴν πρώτην γραφὴν διὰ τὴν παρωδίαν, εἰς ἣν εὐεπίφορός ἐστιν ὁ Ἡλιοδωρος. λέγει τοίνυν ὁ Νέστωρ πρὸς τὸν βασιλέα Ἀγαμέμνονα, παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλιάδ. Ι, 108),

Οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον· μάλα γάρ ται ἔγνωγε

Πόλλ' ἀπεμυθεύομην.....

ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου Ἀρκουμένων ἐν ταῖς ΚΑ γράφεται, Ἀρ-
κουμένους. — Στ. 12, Δεισόμενος, ἴσως δὲ καὶ οὐ δεισόμε-
νος.] Οὐδ' ἐπταῦθα ἐφείσατο τῆς παρωδίας, Εὐριπίδου μνη-
μονεύσας εἰρηνότος (Φοινίσσ. 906),

Βούλει σὺ μείτοι, κούχι βουλήσει τάχα.

Στ. 15, Τῷ περιλάμποντι φῶλι τοὺς ξένους.] Σημειούσθω τὸ λε-
γόμενον, ὡς μέληνηνέμνον ἐκ τῶν Χριστιανικῶν μαρτυρολογίων,
Στ. 18, Μετάστασιν.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 25,
Πρόκειται.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. ἐρεῖ δὲ καὶ προῖων (σελ. 405),
τὴν κρίσιν τὴν νῦν προκειμένην. ἀποσκορακιστέον οὖν τὸ παρὰ
τοῖς λοιποῖς ἅπασιν Πρόκειται.

Σελ. 404, στίχ. 1, Τοῖς τοσοῦτοις.] Τουτέστι, τοῖς οὕτω
μεγάλοις καὶ δυνατοῖς. μέτιθι τὸν Σουίδα (λέξ. Τοσοῦτω),

Στ. 9, Αὐτὰ . . . δηλώσει τὰ λεχθήσομενα.] Παροιμιακόν, κατὰ τὸ Αὐτὸ δείξει, περὶ οὗ μέτιθι τὸν Ἡσύχιον, τὸν Σουίδαν, καὶ τὰ τοῖς σοφοῖς ἐν ἐκείνοις σεσημειωμένα. Εὐριπίδης δὲ ἐν μὲν Βάκχαις (974) εἰς τὸ, Αὐτὸ σημαίνει, μετέλαβεν, ἐν Ὀρέστη δε (1151) κατὰ τὸ πλήρες, ὡς καὶ Ἡλιόδωρος, ἐξήνεγκεν εἰπὼν, « Αὐτὸ δηλοῖ τοῦργον ». — Στ. 12, Διαδικάσομαι.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ, ἐν αἷς ἀμφοτέραις καὶ ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς λοιποῖς Δυσωπεῖ, γράφεται Δυσωπεῖται. — Στ. 17, Ὁ νόμος.] Οὕτως αἱ ΑΑ μετὰ τοῦ ἄρθρου. — Στ. 18, Μόνον.] Περιττὸν τὸ Μόνον· καὶ ἔοικεν ὑπὸ τῶν Ἀντιγραφῶν, ἐκ τοῦ Μᾶλλον εἰς τὸ Μόνον οὐκ ὀρθῶς μελισσηματισθῆν, ἀπὸ τῶν ἐξῆς ἐνταῦθα τοῦ χωρίου μετενεχθῆναι, τῆς ἀρχαίας γραφῆς οὐσης, Οὐ τοῖς προσώποις, ἔφη, τὰ δίκαια γ. ἰ. π. τ. σ. ἀλλὰ μᾶλλον τοῖς τρόποις. — Στ. 19, Ἀλλὰ τοῖς τρόποις.] Γραπτέον ἔοικεν, Ἀλλὰ μᾶλλον τοῖς τρόποις, ὡς φθάσαντες ἔφημεν, καὶ ὡς ἐρμηνεύει ἐνταῦθα καὶ ὁ Λ, ἢ γοῦν, Ἀλλὰ καὶ τοῖς τρόποις, ὡς ἐξέφρασεν ὁ Α. Στ. 21, Τῶν τὰ τελευταία.] Οὕτως αἱ ΑΑ μετὰ διπλοῦ τοῦ ἄρθρου. — Στ. 23, Ἐπειδὴ βούλεται Σισιμίθρης.] Δήλός ἐστι πρὸς ὄργην ἐξαγόμενος ὁ Ὑδάσσης ὑπὸ τῆς ἀνυποστόλου τοῦ Σισιμίθρου παρρησίας. εὐφυῶς δὲ ταῦτα μετήνεγκεν ἀπὸ τῆς ἱστορουμένης ἄλλως περὶ τῶν ἐν Μερῶν ἱερέων ἐξουσίας, περὶ ὧν φησὶ Στράβων (ΙΖ σελ. 822), ὅτι « Καὶ τῷ βασιλεῖ » προσέταττον ἔσθ' ὅτε ἀποθνήσκουν πέμψαντες ἄγγελον, καὶ » καθίστασαν ἀντ' αὐτοῦ ἕτερον· ὕστερον δὲ κατέλυσε τις τῶν » βασιλέων τὸ ἔθος, ἐπιὼν μεθ' ὀσίων, ἐπὶ τὸ ἱερόν, ὅπου ὁ » χρυσοῦς νεῶς ἐστι, καὶ τοὺς ἱερέας ἀποσφάξας πάντας ».

Σελ. 405, στ. 4, Ὑπήκουσεν.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ἐπήκουσεν. Στ. 6, Εἰς τοὺς Καταδούπους . . . ὡς τὸν Ὀροονδάτην.] Εἰρήκαμεν περὶ τούτων ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 104 καὶ 105). Στ. 10, Τὴν μὲν οὖν ὄψιν τάνδρὸς οὐκ ἀνέφερον.] Σημειῶσαι τὸ Ἀναφέρω ἐπὶ τοῦ Ἀναμιμνήσκομαι, ἐκ τῆς κοινῆς συνηθείας ληφθῆν, καὶ ἀπ' αὐτῶν ἤδη τῶν Καισαρικῶν χρόνων ἀρξάμενον· ἐπεὶ καὶ Πλούταρχος ἐχρήσατο τῇ λέξει (περὶ φυγῆς § 17), εἰπὼν περὶ τῆς εἰς σῶμα μεθισταμένης ψυχῆς, « Ὀστρέου τρόπον ἐνδεδεμένη τῷ σώματι, διὰ τὸ μὴ μνημο-

» νεύειν, μηδ' ἀναφέρειν—'Εξ οἷς τιμῆς τε καὶ ὅσου μήκεος
 » ὄλβου—μεθέσθικεν κ.τ.λ.» , ὅπου ὁ φιλολογώτατος ἰατρὸς
 'Ρεῖσκιος, ἐπειδὴ μὴ εὔρισκεν ἐν τοῖς λεξικοῖς καταχωρισθεῖ-
 σαν τὴν λέξιν ἐπὶ τῆς τοιαύτης σημασίας, ἡμαρτῆσθαι τοῖς
 ἀντιγράψασι τὸ 'Αναφέρειν ὑπολαβὼν, εἰς τὸ, 'Αναφέρειν εἰς
 τὴν ἔννοιαν, μετατρέπειν ἠβούλετο. — Στ. 11, 'Επταέτης.]
 Παροξυλόνως ἐνλαῦθα εἶπεν ἢ αὐτὸς, ἢ οἱ ἀντιγράψαντες εἰρήκα-
 μεν δὲ καὶ περὶ τούτου (σελ. 102 - 103). — Στ. 16, 'Ἡλιε Γεν-
 ἀρχα κ. τ. λ.] Κάνταῦθα αἶ τε ΚΑ καὶ ΑΑ, Γενεάρχα. περὶ
 δὲ τῆς ἐπικλήσεως τοῦ 'Ἡλίου ὅτι παρώδηαι, εἰρήκαμεν ἀνω-
 τέρω (σελ. 267). — Στ. 20, Γῶν προσόντων.] Παρείλιφα
 τὸ ἄρθρον ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 22, 'Ο νόμος] Κάνταῦθα τὸ,
 τε ἄρθρον καὶ ἢ τάξις τῶν λέξεων ἐκ τῶν ΑΑ. ἐν δὲ τῇ Β γρά-
 φεται, 'Ἡ ἐγχωρίους ἱερουργεῖσθαι κελεύεις, δευτεροπροσώ-
 πως. — Στ. 24, 'Ἦμεδαπὴν.] Διωρθωσάμην τὸ ἡμαρτημένως
 παρ' ἀπαξάπασι γραφόμενον, 'Ἦμεδαπὴν.

Σελ. 406, στ. 3, 'Εγχώριος] Οὕτως αἶ ΚΑ. — Στ. 11,
 Οἱ περιέσθη.] Ἐκ τῆς ἡμαρτημένης γραφῆς τῶν ΚΑ, Οἱ ἐν αἷς
 γράφεται καὶ Η̄, ὅπερ ἐμφέρεται καὶ ἐν ταῖς ΑΑ. ὁ δὲ νοῦς,
 'Ὅποι προέβηκεν, ἢ προῆλθεν, ἢ εἰς τὶ κατήνησεν ἢ ἐμὴ ἀνε-
 ξικακία. — Στ. 13, Παρατόλμοις.] Εὐεπίφορος μάλιστα
 ὁ Πλουταρχος εἰς τὸ Παράτολμος, ὁ πλέον τι βούλεται τοῦ
 Τολμηρός. — Στ. 16, Μηδεπώποτε.] Ἐκ τῶν ΑΑ, διὰ τὸ
 ἐχόμενον Εὐτυχήσαντος· κατὰ γὰρ τοὺς Τεχνικοὺς, τὸ μὲν
 Οὐδέπώποτε καὶ Μηδεπώποτε ἐπὶ παρωχημένου, τὸ δὲ Οὐδέ-
 ποτε καὶ Μηδέποτε ἐπὶ μέλλοντος· ἕτεροι δὲ, τὸν κανόνα κολά-
 ζοντες, ἐκεῖνα μὲν αἰεί ποτε παρωχημένως λέγεσθαι, τὸ δὲ
 Οὐδέποτε καὶ Μηδέποτε ἐπαμφοτερίζειν φασί. — Στ. 21,
 Τέως ἂν μὴ τοῦτο κ.τ.λ.] 'Ἰσως γραπτέον, 'Ἐως ἂν μὴ τοῦτο,
 ἢ γοῦν, Τέως, ἕως ἂν μὴ τοῦτο· τοῦτο γὰρ βούλεται ἢ πλείων
 χρῆσις. εὔρηται μέντοι καὶ παραδείγματα τοῦ Τέως ἀντὶ τοῦ
 'Ἐως καὶ παρὰ τοῖς ἀρίστοις, οἷον Πλάτωνι, Δημοσθένει κ.τ.λ.
 Στ. 22, Ξενοκτονεῖν μὲν.] Λεῖπει ὁ σύνδεσμος ἐκ τῶν ΑΑ.

Σελ. 407, στ. 3, Ἐκ τῶν μαρτύρων.] Λεῖπει τὸ ἄρθρον ἐκ
 τῶν ΑΑ. — Στ. 7, Μεγίστη δ' ἔοικε.] Ἐκ τοῦ παρ' ἀπασιν
 ἀδιανοήτου, Μεγίστη δὲ οἶ καὶ, διορθωσάμενος ἐξεκόλαψα

τὴν ὀρθὴν ταύτην γραφὴν. — Στ. 8, Γράμματα δὲ τάδε, τύχης τῆς ἐμῆς τε καὶ ὑμῶν διηγήματα.] Παρείληφα τὸν τε σύνδεσμον ἐκ τῶν ΑΑ. ἀντὶ τοῦ Διηγήματα ἐν ταῖς ΚΑ Γράφεται, Γνωρίσματα. ἀμεινον δὲ τὸ πρῶτον, καὶ μᾶλλον οἰκειὸν οἷς εἴρηκε φθάσας (σελ. 150), « Ἐλευινῶ διηγήματι τῶν σῶν τε κάμαυτῆς ». — Στ. 12, Ἀνειλήσασα.] Ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ Ἐξείλησασα, ὅπερ ἡ συνήθεια Ἐκτυλίξασα ἢ Ξετυλίξασα λέγει· Πλούταρχος δ' ἀπεναντίως ἀντὶ τοῦ Εἰλέω ἐχρήσατο τῷ Ἀνειλέω, ὡς ἐσημειώσατο Στέφανος ἐν τῷ Θησαυρῷ — Στ. 17, Ἐφ' οἷς.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 23, Εἰπεῖν.] Οὕτω διώρθωκα, διὰ τὸν σολοικισμόν τοῦ Εἶπεν.

Σελ. 408, σλ. 13, Ὡς αὐτὴ Περσίνα.] Περιεῖλον τὸν σόλοικον σύνδεσμον. — Στ. 14, Διασώσας.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. Στ. 16, Οὐ καὶ αἰχμάλωτος.] Οὕτως ὀρθῶς αἱ τε ΚΑ καὶ ΑΑ. Στ. 19, Μή τις δαίμων ἡμῖν ἐπιπαίξει.] Λείπουσιν αἱ πέντε λέξεις αὐταὶ ἐκ τε τῆς Β καὶ τῶν ΑΑ. παρέλιπον δ' αὐτὰς καὶ ἀμφότεροι οἱ μεταφρασταί. εἰκὸς μέντοι ταῦτα συνάψαι τοῖς ἐχομένοις, Καὶ ὥσπερ προσωπεῖον κ.τ.λ. τὸν Ἡλιόδωρον, καθὰ καὶ ἀνωτέρω (σελ. 89) πεποίηκεν, « Ὁ τότε εἰληχῶς δαίμων » οἷονεὶ προσωπεῖον αὐτὴν ὑπῆλθε ». — Στ. 20, Ὡσπερ προσωπεῖον τῆ κόρη ταῦτα περιθεῖς.] Οὕτω διωρθασάμην, τρέψας τὸ Προσωπεῖον εἰς τὸ Προσωπεῖον, καὶ τὸ Ταύτη εἰς τὸ Ταῦτα, ἵνα ἢ ὁ νοῦς, Καὶ περιθεῖς τῆ κόρη ταῦτα τὰ γνωρίσματα ὥσπερ προσωπεῖον, ἤγουν κρύψας τὸ μὴ γνήσιον αὐτῆς ὑπὸ τοῖς γνήσιοις καὶ ἀληθεῖσι τούτοις γνωρίσμασι. Προσωπεῖον δὲ κατ' αἰτιατικὴν ἔοικεν ἀνεγνωκέναι καὶ ὁ Λ. — Στ. 23, Καθάπερ νέφει.] Οὕτως αἱ ΔΑΞΖ (αἷς κατηκολούθησε καὶ ὁ Μ). καὶ τοῦτο μὲν ὀρθῶς· τὸ δ' ἐχόμενον Ταινία γράφεται ἐν αὐταῖς, Ταινίη, Ἰωνικῶς, ὅπερ ἀλλότριον τῆς Ἡλιοδωρείου διαλέκτου. ἀντὶ τοῦ Ἐπισκιάζων, φέρουσιν αὐταὶ τε αἱ ΔΑ καὶ αἱ ΑΑ, Περισκιάζων· αἱ δὲ ΚΑ παρὰ τοῦτο καὶ, Ἐπιπερισκιάζων.

Σελ. 409, σλ. 9, Παρὰ σοὶ μάλιστα γνωριζομένην.] Ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται, Παρὰ σοὶ μάλιστα καὶ γνωριζομένην· ἀλλ' ἔοικεν ὁ Καὶ σύνδεσμος οἰκειοτέρως ἂν τῆς προθέσεως προηγῆσθαι, διὰ τὸ προηγησάμενον Γνωρίζω· ἔσται γὰρ ὁ
νοῦς

νοῦς τῆνικαῦτα, Οὐ μόνον ἐγὼ γνωρίζω τὴν ταινίαν, ἀλλὰ καὶ παρὰ σοὶ ἐγνωσται τὸ κατεφτίχθαι ταύτην αὐταῖς χερσὶ τῆς Περσίνης. — Στ. 11, Τῷ ὑποδεξαμένῳ.] Διέγραφα τὸν σάλοικον Γε, ὃς οὐδ' ἐν ταῖς ΑΑ ἐμφέρεται. — Στ. 13, Ταῦτα.] Γραπτέον οἶμαι καὶ ταῦτα, μετὰ τοῦ συνδέσμου, καθάπερ ἠρμάνευσε καὶ ὁ Α. τοῦ δὲ ἐχομένου Ἐπεδείκνυτα κατὰ μέσσην διάδοσιν, μακρῶ ἂν ἄμεινον ἦν τὸ ἐνεργητικόν, Ἐπεδείκνυ καὶ ἴσως οὕτως ἐγράπτο. ἔρεϊ γὰρ καὶ μετ' ὀλέγα, « Ἐδείκνυ τὴν Παντάρβην ». — Στ. 14, Οὐς πλέον κ. π. λ.] Ἀποκατέστησα τὸ Οὐς, ἀφανισθῆν, ὡς ἔοικεν, ὑπὸ τῆς τελευταίας τοῦ Ὀρμους, μεταβαλὼν ἅμα καὶ τὴν στίξιν. οὕτω δ' ἠρμάνευσαν καὶ οἱ μεταφρασταὶ ἀμφότεροι. — Στ. 23, Βελτίστη.] Ἐν τῇ Β, Βελτίστῃε.

Σελ. 410, σλ. 15, Τὴν ἐμοὶ συμβιούσαν.] Οὕτω διορθωσάμην τρέφας τὴν κτητικὴν εἰς τὴν πρωτότυπον ἀντωνυμίαν. συγγνοῖεν δ' ἂν ἡμῖν τῆς τόλμης οἱ τὰς ἡμαρτημένας γραφὰς ἴσα καὶ θεοῦ φωνὰς δυσωπούμενοι, ἀναμνησθέντες ὅτε καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 176) τὴν αὐτὴν ἁμαρτίαν διορθωσάμεθα ἐκ τῶν ΔΑ. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου Λευκὴν, ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται, Λευκὸν, συκωπακουομένου διπλασίου τοῦ Τέκνον, ὅπερ δυνάμει ἐμπεριέχεται ἐν τῷ Ἐτεκνώσαμεν. — Στ. 18, Ὁ, τι πάσχεις.] Ἡ Β, Ὁ πάσχεις. — Στ. 19, Ἀπρ' τοῦ τρόπου τοῦ σοῦ.] Ἀνεβίβασα τὸν τόνον τῆς προθέσεως, ἢ μᾶλλον ἔτρεψα τὴν πρόθεσιν εἰς ἐπιφύημα, ἵνα ἢ ὁ νοῦς, Ἐξω τοῦ σοῦ τρόπου, ἢ Παρὰ τὸν σοῦν τρόπον, ὡς ἄριστα συνῆκε καὶ μετέφρασεν ὁ Α, *Contre nostre nature*.

Σελ. 411, σλ. 2, Οὐδένα ὑπόλογον τούτων ποιούμενων.] Παρὰ τὴν γραφὴν, Οὐδένα ὑπόλογον ποιούμενον, ἦν παρελιφεν ἐκ τῆς Β ὁ, τε Κ καὶ πάντες οἱ μετ' αὐτὸν, ἐν ταῖς ΑΑ φέρεται, Οὐδένα ὑπόλογον τούτου ποιούμενον, ἐν δὲ ταῖς ΚΑ, αὐτὴ τε αὐτὴ, καὶ, Οὐδένα ὑπόλογον ταῦταν ποιούμενον· ὧν ἀπασῶν ἀδιαφούτων καὶ βαρβάρων οὐσῶν, ἐγράφαμεν, Οὐδένα ὑπόλογον τούτων ποιούμενων, τὸ μὲν Τούτων ἀναφέραντες πρὸς τὰ Γινωσκόμενα ὑπὸ τοῦ Ὑδάσπου, τὸ δὲ Ποιούμενων, πρὸς τὸ Ἡμῶν. ὁ καὶς, Ἡμῶν οὐδένα λόγον ἢ φρονίδα ποιούμενων τούτων, ὧν βούλει Γινώσκειν περὶ ἡμῶν, ὃν ἐξέφρα-

σαν καὶ οἱ μεταφρασταί. οὐκ ἄτοπον δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, *Τούτου*, ἐνικῶς ἀναγινώσκειν, *Τούτου*, τουτέστι τοῦ γινώσκειν σε ἂ βούλει περὶ ἡμῶν. σημείωσαι δὲ καὶ τὸ Ἰσώλογον ποιεῖσθαι, τοῦ ἀρχαίου καὶ χρυσοῦ κόμματος ὃν· χρῆται γὰρ αὐτῷ οὐχ ἅπαξ ὁ Δημοσθένης ἐπὶ τῆς δηλωθείσης σημασίας. — Στ. 4, *Καλὸν κάγαθόν.*] Αἱ ΑΑ, *Καλὸν τε κάγαθόν.* ἡ δὲ φράσις ὅλη, τὸ δὲ αὐτὸ καλὸν κάγαθόν ζηλοῦντες ἑαυτοὺς πείθειν ἀγαπῶμεν, οὐ πάνυ τι σαφές. ἔοικε μέντοι πρὸς τὸ ἐναντίον οἷς ἀνωτέρω (σελ. 303) γνωμολογοῦντα παρήγαγε τὸν Θεαγένην ἐκδεκτέον εἶναι τὸ προκείμενον. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἔλεγεν ὁ Θεαγένης, « Ἄρκει μὲν γὰρ ἴσως καὶ τὸ, μηδὲν ἑαυτῷ συνειδῶτα » φαῦλον, εὐμενεία τῇ παρὰ τῶν κρειττόνων ἐπελπίζειν » καλὸν δὲ καὶ ἀνθρώπων **ΤΟΥΣ ΣΥΝΟΝΤΑΣ ΠΕΙΘΟΝΤΑ,** » σὺν παρρησίᾳ τὸν ἐπίκαιρον τοῦτον βίον διάγειν »· ἐνταῦθα δὲ τοῦτο βούλεται λέγειν ὁ Σισιμίθης, Οὐ γὰρ οὕτω βιοῦμεν ὥστε ἀρέσκειν ἑτέροις, ἀλλὰ ζηλοῦντες καὶ μεταδιώκοντες τὸ καλόν, ταῦτ' ὑπάρχον τῷ ἀγαθῷ, σίεργομεν καὶ ἀρκούμεθα (οὕτω γὰρ ἐκλιπτόμεν ἐνταῦθα τὸ Ἀγαπῶμεν, ὡς ὀρθῶς ἠρμήνευσεν ὁ Α) τῷ **ΠΕΙΘΕΙΝ ἑΑΥΤΟΥΣ,** τουτέστι τῷ συνειδέναί ἑαυτοῖς ἐναρέτως βιοῦσι, καὶ εἰ μὴ πείθοιμεν τοῦτο τοὺς ἄλλους. — Στ. 8, Ἄπο τῆς κατὰ τὴν Ἀνδρομέδαν πρὸς σὲ ὁμιλίας ὀρωμένην.] Κακῶς αἱ ΚΑ, Περὶ σέ, ἀντὶ τοῦ, Πρὸς σέ. παρείληφα τὸ ὀρωμένην ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. τὸ δ' ἐξῆς, Ἄπο τῆς πρὸς σὲ ὁμιλίας, τῆς γενομένης κατὰ τὴν Ἀνδρομέδαν ὀρωμένην, τουτέστιν, Ἄπο τοῦ συγγενέσθαι σοι ἐνώπιον τῆς εἰκόνης τῆς Ἀνδρομέδας, ἦν ἑώρα. οὕτω δ' ἠρμήνευσαν καὶ ἀμφότεροι οἱ μεταφρασταί, ὧν ἄτερος, ὁ Α, οὐκ οἶδ' ὅθεν λαβὼν, μετὰ προσθήκης ἐξέφρασεν, ὥσπερ εἰ ἐγγράφω, Ἄπο τῆς κατὰ τὴν καλὴν Ἀνδρομέδαν. ἀλλὰ, καὶ τούτων οὕτως ἐχόντων, ὅμως φαμέν, ὅτι μακρῷ ἂν σαφέστερον καὶ οἷς εἴρηκεν ἀνωτέρω (σελ. 149) καλλωτέρον ἐξέφρασεν Ἡλιόδωρος τὸ προκείμενον, εἰ οὕτως ἔλεγεν, Ἄπο τῆς Ἀνδρομέδας, κατὰ τὴν πρὸς σὲ ὁμιλίαν ὀρωμένης. — Στ. 11, Ἐπισκόπει.] Παρειληφῶς τὸ προσλακτικὸν ἀπὸ τῶν ΑΑ, ἐξ ἀνάγκης μετήλλαξα καὶ τὴν σίξιν. ταύτη δὲ τῇ γραφῇ κατηκολούθησαν ὁ, τε Α καὶ ὁ Α. — Στ. 13, Πρὸς τὰ λεχ-

θέντα.] Ἀντὶ τῶν τριῶν τούτων λέξεων ἐν ταῖς ΚΑ γράφεται, Προσταχθέντες. κακῶς δ' αὐταί τε καὶ αἱ ΑΑ, ἀντὶ τοῦ ἐχομένου Ἐκίνησαν, φέρουσιν Ἐκίνησε.

Σέλ. 412, σφ. 1, Συνδήματι.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Σπιλώματι. σημείωσαι δὲ καὶ πάλιν τὸ Φύντων ἀντὶ τοῦ Φυσάντων, περὶ οὗ ἀρκούντως ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 72) εἰρήκαμεν. — Στ. 4, Αὐτίκα.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 5, Ἐλέφαντα τὸν βραχίονα μαιίνων.] Παρὰ τὸ Ὀμηρικόν (Ἰλιάδ. Δ, 141),

Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοῖνικι μίνη.

Στ. 10, Μυκηθμῶ.] Τὸ παρὰ τῷ Κ τυπογραφικῶς ἀμαρτηθὲν, Μυκυθμῶ, ἅπαντες οἱ μετ' αὐτὸν ἀσκέπτως παρέλαβον. — Στ. 12, Μικρὸν τε ἔφθη συγκατενεχθῆναι τῇ Χαρικλείᾳ.] Ἡ μὲν τῆς Β γραφῆ, Μικρὸν τε ἔφθ κ. τ. λ. προδήλως ἠμάρτηται. ἐν δὲ ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ φέρεται καὶ ἑτέρα γραφῆ, Μικρὸν τε ἔδει κ. τ. λ. οὐδὲν ἥττον ἀσαφῆς τῆς προκειμένης, Μικρὸν τε ἔφθη ὁποτέρως γὰρ ἂν γράφοις, ἀπορήσειας ἂν εἰκότως, πότερον, ὀλίγου δεῖσθαι συγκατενεχθῆναι τῇ Χαρικλείᾳ τὴν Περσίαν, βούλεται λέγειν Ἡλιόδωρος, ὡς ἐν ἄλλοις (σελ. 177, 264 καὶ 434), καὶ ὡς ἐξεδέξατο ὁ Α, ἢ συγκατενεχθῆναι ἀληθῶς, καθάπερ ἠρμήνευσεν ὁ Α. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον ψευδὲς ἐστίν, ἐπειπερ οὐ μικροῦ ἐδέησε κατενεχθῆναι εἰς τοῦδαφος, ἀλλὰ κατηνέχθῃ, ὡς δῆλον ἐκ τῶν ἐχομένων, « Συγκατενεχθεῖσαν τῇ θυγατρὶ . . . ἀνεγείρων ». εἰ δὲ τοῦθ' οὕτως ἔχοι, ῥητέον τὸν Ἡλιόδωρον ἀκύρως πάνυ, καὶ τῇ χρήσει τῶν δοκίμων συγγραφέων ὑπεναντίως, χρήσασθαι τῷ Μικρὸν, ἀντὶ τοῦ Ἐν βραχεῖ, ἢ τοῦ κομψότερον διὰ μιᾶς λέξεως λεγομένου Ἐμβραχυ (Ἀρωκρατ. καὶ Ἡσύχ. λέξ. Ἐν βραχεῖ, καὶ Σουίδ. λέξ. Ἐμβραχυ), ὅπερ ἢ συνήθεια διὰ τοῦ, εἰς ὀλίγα λόγια, ἐξηγεῖται. δῆλος δ' ἐστὶ καὶ ὁ Α, οὕτως ἐκδεξάμενος τὸ χωρίον, *Brief, elle tomba à terre avecques Chariclea, qu'elle tenoit entre ses bras.* ἐνδέχεται δ' ἄλλως καὶ τῷ Μικρὸν ἐλλειπτικῶς ἀντὶ τοῦ Μετὰ μικρὸν χρήσασθαι, τῇ τῶν Εὐαγγελιστῶν ἰδέᾳ τοῦ λόγου κατακολουθήσαντα ὡς ἐστὶ τὸ (Ἰωάνν. 15, 16) « Μικρὸν, » καὶ οὐ θεωρεῖτέ με, καὶ πάλιν μικρὸν, καὶ ὄψοθέ με ». ἀλλ

ὅπως ἂν δίπποτε ταῦτα ἔχοι, ἔστι καὶ αὖθις φάναι, ὅτι ἐπι-
λήψιμος ὁ Ἡλιοδώρος, ἀσαφῶς ἅμα καὶ ἀκύρως τὸ Μικρὸν τῷ
Ἐφθῆ συνάψας ἐπὶ τοῦ προκειμένου χωρίου· οὐδὲ γὰρ αὐτὸ
τὸ Ἐφθῆ, εἰς ὁπερ ἄλλως εὐεπιφορὸς τυγχάνει (σελ. 49,
255, καὶ ἀλλαχοῦ) ἔρρωται ἐνταῦθα. τὸ γὰρ Φθῆναί τι
ποιήσαντα ἢ παθόντα σημαίνει τὸ πρὸ ἐτέρου τι ποιῆσαι ἢ πα-
θεῖν, οἷον ἐν τούτοις τοῦ Πλουτάρχου (Πῶς ἂν τις διακρ-
τὸν κόλακ. τοῦ φίλ. § 31), « Ἐφθῆς με (φθῆσι) μικρὸν
» εἰπὼν· ἐγὼ γὰρ αὐτὸ τοῦτο λέγειν ἔμελλον ». — Στ. 13,
Ἄδ' ἔδ' Ἰθάσπης ἠλέει μὲν τὴν γυναῖκα . . . ἀπομαχόμενος.]
Οὕτως αἱ ΑΑ μετὰ τοῦ ἄρθρου, Τὴν γυναῖκα· ὅλον δὲ τούτῃ
τὸ χωρίον οἰκείως ἅμα καὶ ἐπιχαρίτως παρώδηται ἐπιτῶν Ὀμή-
ρου (Ὀδυσσ. Γ, 209),

..... Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Θυμῷ μὲν γόδωσαν ἔην ἐλέαιρε γυναῖκα,
Ὀφθαλμοὶ δ' ὡσεὶ κέρα ἴστασαν, ἢ σίδηρος,
Ἄτρεμάς ἐν βλεφάροισι· δόλω δ' ὄγε δάκρυα κεύθει.

ἐπιχαρίτος δὲ καὶ ἡ τροπὴ, τὰς ὠδίνους τῶν δακρύων· δια-
τυποῖ γὰρ γραφικῶς τοὺς μήπω μὲν δακρύνοντας ὀφθαλ-
μοὺς, προθυμουμένους δὲ, καὶ οἷον ὠδίνοντας τῷ μάλιστα
κατίσχειν δύνασθαι τὰ δάκρυα. — Στ. 18, Ἀνδρείῳ τῷ
Λήματι κυματομένης, καὶ κ.τ.λ.] Οὕτως αἱ ΑΑ καὶ ΔΑ87,
μετὰ τοῦ ἄρθρου τῷ, καὶ μετὰ τοῦ Καὶ συνδέσμου. ὁρθῶς δὲ
καὶ Λήματι (ἀνθ' οὗ ἢ Β, Βουλήματι) ἐν ταῖς ΑΑ δι' ἐνὸς μὲν
γέγραπται· οὐκ ὁρθῶς δὲ, Κυματούμενος καὶ Στασιαζόμενος,
ἀντὶ τοῦ Κυματομένης καὶ Στασιαζομένης.

Σελ. 413, στ. 8, Ἦχῆν τέ τινα.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ἦχον δὲ
τινα. — Στ. 11, Κατασίων.] Αἱ ΔΑ613, Κατασίσας· καθ'
ὃν δὴ χρόνον ἐχρήσατο καὶ ἀνωτέρω (σελ. 598). — Στ. 23,
Ἄωρίαν.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἄωρίαν.

Σελ. 414, στίχ. 6, Οὐδ' εἴπερ ἦν ἐξόκισαν . . . προσδέξον-
ται.] Συγκέχυται ἡ σύνταξις τῶν πλείστων τῆς σειλίδος ταύ-
της, εἴτε τῶν ἀντιγραφάντων, εἴτε καὶ αὐτοῦ Ἡλιοδώρου
ἁβλεψία, οἷα φιλεῖ γίνεσθαι ἐν ταῖς πέρα τοῦ δέοντος μηκυ-
νομέναις τῶν περιόδων, οὐκ εὐκρινῶς ἐπαγομένων τῶν ἀπο-
δόσεων. εἰσὶ μὲντοι ἀπὸ πῶνδ' ἀληθέων εἶναι τὸ προηγησάμε-

νον, Οὐκ ἔχω λέγειν κ. τ. λ. ἵνα ἦ τὸ ἐξῆς, Οὐδὲ ἔχω λέγειν εἰ προσδέξονται οἱ θεοὶ ἱεουργουμένην αὐτοῖς πάλιν ταύτην, ἣν ἐξώκισαν τῆς ἐνεγκούσης ἐπὶ πέρατα γῆς, Αὔθις δέ μοι διὰ θαυματουργίας, Ἐνεχεΐρισαν, ὑμῖν δὲ καταλείπω σκοπεῖν. καὶ οὐχ ὑπερθήσομαι ἐναγίζειν θυγατέρα φανεῖσαν, ἣν ὡς πολέμιον κ. τ. λ. τοιοῦτον δὲ τινα τοῦ λόγου εἶρμόν προείλετο καὶ ὁ Λ. ὁ δὲ Δ δῆλος μὲν ἐστὶ καὶ αὐτὸς ἀπὸ κοινοῦ ἐκδεξάμενος τὸ Οὐκ ἔχω λέγειν, ἀλλ' ἐρμηνεύει οὐκ ὀρθῶς οἶμαι, ὥσπερ εἰ ἐχρῆν τὸν μὲν μετὰ τὸ Αὔθις σύνδεσμον Δέ, μετενεγκεῖν μετὰ τὸ ἐχόμενον Ταύτην, στίζειν δὲ εἰς τὸ Ἐνεχεΐρισαν, οὕτω πως, Οὐδ' ἔχω λέγειν, εἴπερ ἣν ἐξώκισαν τῆς ἐνεγκούσης ἐπὶ πέρατα γῆς, αὔθις μοι διὰ θαυματουργίας Ἐνεχεΐρισαν. ΤΑΥΤΗΝ Δὲ αὐτοῖς πάλιν ἱεουργουμένην προσδέξονται· καὶ οὐχ ὑπερθήσομαι ἐναγίζειν θυγατέρα φανεῖσαν, ἣν ὡς πολέμιον κ. τ. λ. — Στ. 8, Θαυματουργούντες.] Σημείωσαι καὶ πάλιν τὴν λέξιν, περὶ ἧς καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 268) εἰρήκαμεν. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου, Ἐν αἰχμαλώτῳ τῇ τύχῃ, ἐν ταῖς ΔΑ520 γράφεται, Ἐν αἰχμαλώτων τύχῃ.—Στ. 9, Αὐτοῖς.] Τουτέστι τοῖς θεοῖς. ἐστὶ δ' ἡ γραφὴ ἐκ τῶν ΑΑ καὶ ΔΑ520.—Στ. 10, Πολέμιον.] Αἱ ΑΑ καὶ ΔΑ520, Πολέμιος.—Στ. 14, Πήσομαι.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Πείσομαι. τῆς δὲ τοιαύτης γραφῆς, καίπερ ἐπιπολαζούσης παρὰ τοῖς συγγραφεῦσιν, εἴτε βοιωτικῇ τροπῇ τοῦ ἦ εἰς τὸ εἰ, ὡς φασὶ τινες, εἴτε καὶ ἀπ' ἀχρήστου ἐνεστῶτος τοῦ Πένθω (καθ' ὁμοιότητα τοῦ Σπένδω Σπείσω), ἀμείνων ἢ διὰ τοῦ ἦ, εἰ μὴ δὲ οὐδὲν ἄλλο, διὰ γούν τὴν πρὸς τὸ Πείσομαι, παρὰ τὸ Πείθω, συνέμπτωσιν. ἄλλως τε τὸ Πήσομαι ἀπὸ ἐνεσῶτος ἀχρήστου ἐστὶ τοῦ Πήθω, καθὰ τὸ Δήξω, Ἡσομαι, Λήξομαι, Λήσομαι, Λήψομαι, παρὰ τὸ Δήκω, Ἡδω, Λήχω, Λήθω, Λήβω. ὅτι δὲ πρὸς ταῦτα ἀναλόγως ἔχει τὸ Πήσομαι, δῆλον καὶ ἐκ τῶν διὰ τοῦ ἀνω ἐξ αὐτῶν παρηγημένων ῥημάτων· ὡς γὰρ Δαγκάνω (ὅπερ εὔρηται παρὰ τῷ Ἐτυμολόγῳ καὶ τῷ Εὐσταθίῳ, καὶ σώζεται ἐν τῇ συνηθείᾳ), Ἀνδάνω, Λαγχάνω, Λανθάνω, Λαμβάνω, λέγεται, οὕτω καὶ Πανθάνω ῥήματος ὁ, τε Ἐτυμολόγος καὶ ὁ Εὐστάθιος μνημονεύουσι, καὶ τὴν χρῆσιν εἰ ὀλίγαις πρότερον ἑκατονταετηρί-

σιν ἡμῶν γεγονότες ἤδεσαν (Ἰδ. Δουκάγγ. σελ. 1078). τὰ πλείστα δὲ τῶν τοιούτων ἢ νῦν συνήθεια, οὐ μόνον διὰ τοῦ ανῶ, ὡς ἡ ἀρχαία, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ αἰνω ἐκφέρειν πολλάκις φιλεῖ· καὶ γὰρ Λαχαίνω, Λαβαίνω, καὶ Παθαίνω λέγει. ἀλλ' οὐ διὰ τοῦτο χυδαιότητα καταγνωστέον αὐτῆς, ἐπεὶ καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐδιφορεῖτο τινὰ τῶν διὰ τοῦ αζω, οἷον Λιπάζω καὶ Λιπαίνω, Ὀνομάζω καὶ Ὀνομαίνω, Ὑφάζω καὶ Ὑφαίνω. καὶ αὐτὸ δὲ τὸ Λαχαίνω τῶν Παλαιῶν, καίπερ ἕτερον σημαῖνον τοῦ ἐν τῇ συνηθείᾳ Λαχαίνω, παρὰ τὸ Λαγχάνω ἐστὶ, ἢ γοῦν τὴν αὐτὴν ἔχουσιν ἀμφω ἀρχὴν τε καὶ γένεσιν. Λαχαίνειν γὰρ, ἢ φησὶν Ἡσύχιος, σημαίνει τὸ « Ὀρύσσειν » σκάπτειν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ Λάχανον. Λαγχάνειν δὲ, τὸ Κληροῦν, ὡς αὐτὸς αὖτις Ἡσύχιος λέγει. ἀλλὰ μὴν τὸ Κληροῦν ἐγένετο, τῶν κλήρων εἰς κοῖλόν τι καθιεμένων καὶ οἷονεὶ καταρυσσομένων, οἷον ὑδρίαν, κοιτίδα, κάδον, ἢ τι τοιοῦτον· οὗ δὲ παρ' Ὀμήρω ἦρωες, ὅποτε λαγχάνειν ἔχρηζον καὶ εἰς κυνήν τοὺς κλήρους καθίεσαν (Ἰλιάδ. ψ, 861),

Κλήρους δ' ἐν κυνήῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἐλόντες·

Τεῦκρος δὲ πρῶτος κλήρω λάχεν.

καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ Λαγχάνω τε καὶ Λαχαίνα, οἷς προσσημειούσθω ἐν παρόδῳ, ὅτι καὶ Ἐκλαγχάνειν ἐλέγετο ὁ κλήρω λαχών, ὃ δὴ, μόνου σημειωσαμένου Ἡσυχίου (λεξ. Ἐκλαχών), οὐπω παρέλαβον οἱ μετ' αὐτὸν Λεξικογράφοι. — Στ. 15, Ὀκλάσω.] Ἐτρεψα τὸ Ὀκλάζω εἰς τὸ Ὀκλάσω (ὅπερ ἠρμήνευσαν καὶ οἱ μεταφρασταὶ) διὰ τοὺς προηγησαμένους μέλλοντας. — Στ. 16, Τρέψομαι.] Αἰ ΑΑ, καὶ ΔΑ178, Τρέπομαι. — Στ. 17, Πρὸς τὸν νόμον.] Αἰ ΔΑ178, Πρὸς τῶν νόμων. — Στ. 18, Προσθεμένου.] Ἐν ταῖς ΚΑ εἰκάζει γραπτέον εἶναι ὁ Κ, Προσθεμένος, ὃ κατεχώρισεν εἰς τὴν ἰδίαν ἐκδοσιν ὁ Μ, εἴτε παρὰ τοῦ Κ λαβών, εἴτε παρὰ τῶν ΔΑ178, ἐν αἷς καὶ Προσθεμένος καὶ Προστιθεμένος εὔρηται, ἀλλ' ὡς διόρθωσις μᾶλλον ἢ διάφορος γραφὴ τοῦ Κ. — Στ. 24, Πρωτοτόκου.] Ἐν ταῖς ΔΑ250, Ἀτόκου.

Σελ. 415, σλ. 3, Ποθεινόν.] Αἰ ΚΑ, Ποθεινόν. — Στ. 8, Μή μοι σύγχει τὸν θυμόν ὀδυρομένη.] Ἐξ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Ι, 608),

Μή μοι σύγχει θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων.

καὶ ἡ συνήθεια δὲ σέσωκε τὴν φράσιν, ὡς ἔφθην σημειωσάμενος (σελ. 265). — Στ. 17, Εἰ δὴ τι.] Περιέγραψα τὸν Καί, ὃν παρέλιπε καὶ ὁ Α. — Στ. 22, Πλείονι δὲ αὐτὸς πυρὶ τῷ πάθει τὴν καρδίαν σμυχόμενος.] Ὅλον τουτὶ τὸ κομμάτιον λείπει ἐκ τῶν ΑΑ καὶ τοῦ Λ. τὸ Πυρὶ παρείληπται ἐκ τῶν ΚΑ (ἐξ ὧν λείπει τὸ προηγούμενον Αὐτὸς) καὶ τοῦ Α. — Στ. 24, Τῶν ἐνηδρευμένων.] Τουτέστι, Τῶν προσωποειπῶς καὶ μετὰ δόλου εἰρημένων, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐνηδρευόντων, ἢ δὲ κατὰ παρακείμενον γραφὴ ἐκ τῶν ΑΑ.

Σελ. 416, στ. 14, Καὶ διὰ τῶν ἄλλων θυσιῶν.] Λείπει ὁ σύνδεσμος ἐκ τῶν ΑΑ. οἱ δὲ μεταφρασταὶ ἠρμήνευσαν, ὥσπερ εἰ ἐγγράπτο, Καὶ δι' ἄλλων θυσιῶν, δίχα τοῦ ἄρθρου.

Σελ. 417, στ. 2, Συμφυλαχθεῖς.] Ἐκ τῶν ΑΑ. τοῦτο δ' ὅλον τὸ κομμάτιον, Καὶ εἰς τὰς ἐπινοκίους σπονδὰς τοῖς θεοῖς συμφυλαχθεῖς, λείπει ἐκ τῆς Β. — Στ. 3, Προσιδρυσμένος.] Ἐν τῇ Β, Προσιδρυσόμενος. — Στ. 5, Οὗτος ἡμέτερος.] Διωρδωσάμην ἐκ τῆς ἡμαρτημένης γραφῆς τῶν ΚΑ, Οὕτως ἡμέτερος. — Στ. 10, Ἄνῆρ τε γὰρ ἐστίν, ἐμοῦ τε τῆς γυναικὸς εὐθαρσέστερον.] Οὕτως αἱ ΑΑ. — Στ. 16, Κατὰ τὴν σκηνὴν.] Λείπει κακῶς τὸ ἄρθρον ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 17, Ἐνευφραίνεσθαί τε σοι παρέχουσα.] Ἡ ἀντωνυμία ἐκ τῶν ΑΑ, ἐν αἷς οὐκ ὀρθῶς, Παρέχουσαν, κατ' αἰτιατικὴν. ὁ νοῦς (ὃν οὐδέτερος τῶν μεταφρασάντων συνῆκε), Παρέχουσα τῇ μητρὶ τὸ ἐπὶ σοὶ εὐφραίνεσθαι, ἢ δὴ μήτηρ πλέον ὠδίνει ἐπὶ τοῦ παρόντος, διὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀπολαύειν σου καλῶς, ἢ ὅτε σε ἔτικτε. τὸ Ὠδινούση τυπογράφων ἀμαρτία δίχα τοῦ ὑπογεγραμμένου ἰ χαραχθὲν παρὰ τῷ Κ, παρέλαβον οἱ λοιποὶ, πλὴν τοῦ Βουρδελότου. — Στ. 20, Μελήσει.] Οὕτω δὲ ἐνὸς λ αἱ ΔΑ581, αἷς κατηκολούθησε καὶ ὁ Μ. — Στ. 21, Σφαγιασθησομένης.] Ἐκ τῶν ΔΑ581, ἐξ ὧν παρείληφε καὶ ὁ Μ. — Στ. 22, Παντοίως.] Ἀντὶ τοῦ Πάντως, ἐνταῦθα, καὶ ὁ μὲν Λ τῷ ἐχομένῳ Ἐπιλεχθεῖσης συνῆψε, *Delecta omnino* ὁ δὲ Α, τῷ Σφαγιασθησομένης, *Pour estre sans respit im- polée*, ὃ καὶ ἀμεινον. ἐμοὶ γε δοκεῖ. — Στ. 24, Ἐξωλό- λυξε.] Σημείωσαι τὸ Ὀλολύζειν ἐνταῦθα ἐπὶ θρήνου, περὶ οὐμέτιθι ἄπερ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 121) εἰρήκαμεν.

Σελ. 418, σ. 1, τοῦ Θεαγένους.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ: Στ. 2, Τὸ συμφέρον ἀντιθεμένῃ πρὸς τὸ ἔκμανεν τοῦ πάθους, καὶ διὰ τὸ χρεῖῳδες κ.τ.λ.] Οὕτω διορθωτέον ἔγνωκα, τρέψας τὸ Ἰνθεμένη εἰς τὸ Ἀντιθεμένη, καὶ προσθεῖς τὸν Καὶ σύνδεσμον, ὃν φέρουσι μὲν καὶ αἱ ΑΑ, ἀλλ' ἡμαρτημένως οὕτωςι πρότερον τῆς προθέσεως, Τὸ συμφέρον θεμένη ΚΑΙ πρὸς τὸ ἔκμανεν τοῦ πάθους διὰ τὸ χρεῖῳδες κ. τ. λ. συνφθὰ δὲ τῇ ἡμετέρᾳ διορθώσει ἡρμήνευσεν καὶ ὁ Α, *Mettant l'utilité à l'encontre de la violence de son amoureuse passion, et se parforçant de porter patiemment ceste parole, pource qu'il estoit expedient d'ainsi le faire, elle se revint à son but.* — Στ. 4, Πάλιν ὑφεῖρπε τὸν σκοπὸν.] Τουτέστι, πάλιν ὑπέκρυπτε τὸν σκοπὸν, ὃ δὴ διὰ τοῦ, *Elle se revint à son but*, παραφράσαντα τὸν Α ἰσημειωσάμεθα μικρὰ ἀνωτέρω· καὶ ὁ Α δὲ *Rursus occulte adrepebat ad scopum* ἡρμήνευσεν. ὥστε δῆλους εἶναι ἀμφοτέρους, τῆς μεταβαλτικῆς χρήσεως τοῦ Ὑφεῖρπε τὸ καινὸν ἀποδοκιμάσαντας, καὶ προελομένους ἐκφράσαι ὥσπερ εἰ ἐγέγραπτο, Πάλιν ὑφεῖρπον εἰς τὸν σκοπὸν. οἱ γὰρ δοκιμοὶ τῷ Ἐρῶ καὶ τοῖς ἐξ αὐτοῦ συκλειμένοις ἀπασιν ἀμεταβάτως χρῶνται. ἔστι δὲ τὸ Ἐρῶ κυρίως μὲν τὸ τῇ κοιλίᾳ πορεύομαι, ἐπὶ τῶν δὲ αὐτὸ τοῦτο καὶ Ἐρπετῶν καλουμένων, ἢ γουν τῶν ἀπόδων ζώων, λεγόμενον· καταχρηστικώτερον δὲ καὶ τὸ ἀπλῶς Βαδίζω σημαίνει. παρὰ τοῦτο τὸ Ἐρῶ καὶ οἱ Λατίνοι ἐσχημάτισαν τὸ *Repo* καὶ *Serpo*, τὸ μὲν κατὰ μετέθεσιν τῶν στοιχείων (οἷον καὶ παρὰ τὸ Ἄρπαξ τὸ *Rapax*), ὅθεν τὸ *Reptilia* τὰ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τε καὶ νέοις Ἑλλήσιν Ἐρπετά· τὸ δὲ κατὰ προσθήκην Αἰολικὴν ἢ Δωρικὴν τοῦ ἀρχικοῦ Σ, ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦ Δίγαμμα τάξιν ἀνεπλήρου, καθὰ δηλοῖ παρὰ μὲν Ῥωμαίοις τὸ *Sex*, *Serpen*, παρὰ τὸ Ἐξ, Ἐπτὰ, καὶ ἄλλα μυρία, οἷς ἐνδιατρίβειν οὐ τοῦ παρόντος καιροῦ, παρ' Ἑλλήσιν δὲ πολλὰ διττογραφεύμενα, οἷον Ἐρμούλιοι καὶ Σερμούλιοι, Ὑρίσκος (ἢ Ὑρρίσκος) καὶ Συρίσκος Ἔς καὶ Σὺς κ. τ. λ. ἐκ τούτου δὲ τοῦ *Serpo* Ῥωμαίοις μὲν τὸ *Serpens* ἰδικῶς τὸν ὄφιν δηλοῦν, παρ' ἡμῶν δὲ ἐν τῇ συνθειᾷ ὁ Σερπετός, τὸν ὄξυν καὶ εὐκίνητον μεταφορικῶς σημαίνων, ἴσως σπαρὰ τὸν παρὰ τῷ Ποιητῇ (Ἰλιάδ. Μ, 208) « Αἰόλον » ὄφιν», ὃς οὐ μόνον τὸν ποικίλον ἀλλὰ καὶ τὸν εὐκίνητον δηλοῖ.

ἔθεν καὶ ὁ παρὰ τῷ αὐτῷ Ποιητῇ Κορυθαίολος, ὁ εὐκίνητον ἔχων τὴν κόρυθα, καὶ ἡ παρὰ τῷ Κωμικῷ (Βατρ. 247) Αἰόλα χορεία, ἢν Πιθητικὴν ἐξηγεῖται Σουΐδας. ἐκ ταύτης δὲ τῆς τοῦ ἀρχικοῦ σ' ἀποβολῆς ἢ προσθήκης διορθούσθω καὶ ὁ Ἑσυχίος· ἄλλως γὰρ ἂν κενοσπουδία εἴη ἡ περὶ τὰς λέξεις ἔρευνα, εἰμὴ καὶ τὴν ἐξ αὐτῶν ὠφέλειαν ἔχοιμι ἐπιδειξάσαι τοῖς τῶν Ἑλλήνων ἀληθῶς φιλομούσοις, οὓς καὶ διδάξαι ἔτοιμος, παρ' ὧν καὶ μαθεῖν τι χρηστὸν ἔτοιμότερος, οἷς μόνοις καὶ γράφω, οὐχ Ἠλιόδωρον ἐξηγούμενος, οὐδὲ γὰρ τοῦτό μοι πρόκειται ὅτι μὴ πάρεργον, ἀλλὰ προτρέπων αὐτοὺς εἰς τὴν ἀκριβεῖ τῆς Ἑλλάδος φωνῆς κατανόησιν, ἥς ἄνευ οὐδὲ τὴν καθωμιλημένην ταύτην τῶν Γραικῶν γλώττιαν δέοντως ἐπανορθοῦσθαι οἶόν τε. ἔστι τοίνυν τὸ διορθώσεως χρῆζον Ἑσυχίου χωρίον τοῦτο, « Αὔροι· ΛΟΓΟΙ ἸΣΑΥΡΟΙ ». τὰς μὲν οὖν δύο πρώτας λέξεις ἴσχυσαν ἐκ τε τοῦ Σουΐδα καὶ ἐτέρων λεξικογράφων διορθώσασθαι οἱ Κρίτικοι, τρέφαντες εἰς τὸ, Αὔροι· λαγωὶ (ἢ λαγοὶ). διὰ δὲ τῆς τρίτης τοῦτο ἀτυχῶς πάνυ εἰκασάν τινες βούλεσθαι λέγειν τὸν Ἑσυχίον, ὅτι τῇ Ἰσαύρων γλώσσει Αὔροι καλοῦνται οἱ Λαγωὶ. ἀλλ' ἦν ὅμως οὐ χαλεπὸν μνημονεύσαντα τῶν προκατειλεγμένων λέξεων, ἀσίγμων τε καὶ σιγματογραφουμένων τῶν αὐτῶν, οὕτως ἀναπληρῶσαι τὴν Ἑσυχίου διόρθωσιν, Αὔροι· ΛΑΓΟΙ, ἢ ΣΑὔροι. δι' οὗ τοῦτο βούλειαι λέγειν ὁ πολυμαθὴς Λεξικογράφος, ὅτι παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις ὁ Σαῦρος ἐκαλεῖτο καὶ Αὔρος δίχα τοῦ σ'· ὁ δὲ Αὔρος παρὰ τὸν Σαῦρον ἐδήλου καὶ τὸν Λαγόν. οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλ', ὡς φησιν Ἑλλάδιος (Χρηστομαθ. σελ. 7) καὶ τὸν κατὰ κοῦν ἐλαφρὸν ἐσήμαινε τὸ Καῦρος, μόνω τῷ πλεονασμῷ τοῦ κ' διαφέρον τοῦ Αὔρος, δηλονότι παρὰ τὴν Αὔραν, τὴν πνερὴν τοῦ ἀνέμου· καθὰ Οὔριον ἐν ταῖς πρόσθεν (σελ. 124) ἐλέγομεν τὸν μωρὸν, παρὰ τὸν Οὔρον, τὸν ἀνεμον. καὶ σημείωσαι τῶν διφθόγων τὴν συγγένειαν ἐν τῷ Αὔρα καὶ Οὔρος, ἵνα καὶ τοῦ ἐν τοῦ συνηθεία Αὐτίου (τοῦ τῆς ἀκοῆς αἰσθητηρίου) μὴ καταγινώσκης βαρβαρότητα· ὁ γὰρ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες, Οὔς, ὠτὸς, ἐκάλου, τοῦτο Κρήτες καὶ Λάκωνες, καθάπερ αὖθις αὐτὸς Ἑσυχίος λέγει (λεξ. Αὔς), Αὔς, αὐτὸς, ὠνόμαζον. ὡς οὖν παρὰ τὴν ὠτὸς γενικὴν τὸ ὠτίον, οὕτω καὶ παρὰ τὴν Αὐτὸς, τὸ Αὐτίον

ἔσχημάτισται. — Στ. 16, Οὐπω τῶν ὄντων ἐπήβολος γινόμενος.] Ἠλίθιον ἀτεχνῶς παρίστησι τὸν Ὑδάσπην ὁ ὄξυς Ἠλιόδωρος, εἰ μετὰ τοσαύτας φωνάς τε καὶ παραιτήσεις, οὐπω συνῆκε τῆς θυγατρὸς τὸ πάθος. τοῦτο δὲ ὅλως ἀπίθανον, ἄλλως τε οὐδὲ ἀναγκαῖον εἰς τὴν τοῦ δράματος διάθεσιν. — Στ. 23, Περιγραφῆναι.] Περιαιρεθῆναι, καταργηθῆναι.

Σελ. 419, στ. 1, Θεῶν.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Θεοῦ. — Στ. 12, Ἀναδειχθῆναι.] Οὕτως αἱ ΑΑ καὶ ΔΑ693. ἐν ταῖς ΚΑ αὐτὸ τε τοῦτο, καὶ, Ἀναδεχθῆναι. τὸ δὲ Ἀναχθῆναι, κὰν εἰ μὴ ἀπαρέσκη τῷ Μ τε καὶ τῷ Δορβίλλῳ, ἐμοὶ γοῦν ἐπιεικῶς βάρβαρον ἐνταῦθα δοκεῖ. — Στ. 18, Σεμνόν τι καί.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Σεμνόν γε καί. σημειῶσαι δὲ καὶ τὸ ἐχόμενον Ἐπίδοξον, ᾧ χρῆσται καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 436 καὶ 442), ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ Ἐνδοξον, ὡς ἀλλότριον Ἀττικισμοῦ, δι' ἄπερ φθὰς εἴρηκα (σελ. 136). — Στ. 22, Ἥδε ἡ πρᾶξις.] Οὐκ ὠκνησα διορθώσασθαι τῇ τοῦ ἄρθρου προσθήκῃ. — Στ. 23, Τῆς δέ.] Διορθωσάμην καὶ τοῦτο, τρέψας τὸν Τε εἰς τὸν Δέ, διὰ τὸν προηγησάμενον Μέν. — Στ. 25, Αἴτησιν.] Οὕτως αἱ ΚΑ, ΑΑ, καὶ ἀμφοτέροι οἱ μεταφρασταί. δηλοῖ δὲ καὶ τὰ ἐξῆς νόσον εἶναι τὴν παρὰ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν γραφὴν, Αἰτίαν.

Σελ. 420, στ. 2, Προσκύψασα.] Διορθωσάμην καὶ αὐτὴς τὸ Προκύψασα, οὗ καὶ πρὸ ἡμῶν ἕτεροι τὴν ἀμαρτίαν ἐφώρασαν. Στ. 10, Τολμᾶν . . . περιορᾶν.] Τὸ μὲν Τολμᾶν φέρουσι αἱ ΚΑ ἐκ διορθώσεως τοῦ Ξυλάνδρου· τὸ δὲ Περιορᾶν αὐταὶ τε αὐταὶ καὶ αἱ ΑΑ, ἀνθ' οὗ κακῶς ἐν τῇ Β γράφεται Προορᾶν. ὁ νοῦς, Τὸ κατεπεῖγον τοῦ καιροῦ καὶ ὁ πρὸ ὀφθαλμῶν κινδύνος τοῦ Θεαγένους κατηνάγκαζε τὴν Χαρίκλειαν τολμᾶν, καὶ περιορᾶν τὴν παρθένοις πρέπουσαν αἰδῶ. καὶ ἔοικεν ἀμεινον οὕτως ἐκφράζειν, ἀπὸ κοινοῦ λαμβάνοντα τὸ Κατηνάγκαζεν, ἢ τρέποντα εἰς τὸ Κατηνάγκαζον. τῶν δὲ μεταφραστῶν ὁ μὲν Δ ἠρμήνευσεν, ὥσπερ εἰ τοιοῦτόν τινα ἐχρῆν εἶναι τῶν λεγομένων τὸν εἰρμόν, Τὸ γὰρ κατεπεῖγον καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς ὄρωμενον τοῦ κινδύνου τῷ Θεαγένει, τολμᾶν τὴν Χαρίκλειαν, καὶ περιορᾶν τὴν αἰδῶ τὴν παρθένοιον κατηνάγκαζεν· ὁ δὲ Α τοιοῦτόν τι ἔοικε λέγειν· Τὸ γὰρ κατεπεῖγον τολμᾶ (ἢ Τὸ γὰρ κατεπεῖγον ποιεῖ τολμᾶν) τὴν αἰδῶ τὴν παρθένοιον περι-

εἶναι καὶ τὸ ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρώμενον τοῦ κινδύνου τῷ Θεαγένει κατινάγκαζεν εἰς τοῦτο τὴν Χαρίκλειαν, *Car une necessité urgente donne bien la hardiesse de mettre en arriere toute virginale vergoigne, et le danger de Teagenes qu'elle voyoit evidemment devant ses yeux la contraignoit de ce faire.* — Στ. 13, Ὡς κακὰ τοῖς καλοῖς κ. τ. λ.] Παρὰ τὸ τοῦ Εὐριπίδου (παρὰ Πλουτάρχ. Πῶς δεῖ τὸν νέον ποιημ. ἀκούειν. § 6),

Οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς ἰσθλὰ καὶ κακὰ,
Ἄλλ' ἴσθι τις σύγκρασις.....

Στ. 25, Καθωσιωμένης.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Καθιερωμένης. Σελ. 421, σλ. 10, Νηφάλιον.] Εἰς τοῦτο ἔτρεφα τὸ παρ' ἅπασιν Νηφάλιον, ὅπερ ἔοικε γραφικῶς ἡμαρτηθῆσαι ἢ τῷ τόνῳ, ἢ τῷ τῆς παραληγούσης στοιχείῳ, καίπερ εὕρισκομένης καὶ παρὰ τῷ Σουίδα (λεξ. Νηφάλιος) τῆς τριαύτης γραφῆς. εἰ οὖν προαιρῆ τὴν διὰ τοῦ εὐ παραγωγὴν, γράφει ἐν μὲν τῷ Ἠλιοδώρου χωρίῳ Νηφαλέον, παρὰ δὲ τῷ Σουίδα, Νηφαλέος, παροξυτόνως· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ἀλεος ὀνόματα πλὴν τεσσάρων τινῶν, ἣ φησὶν ὁ Ἐτυμολόγος (σελ. 261), ἅπαντα πρὸ μιᾶς ἔχουσι τὸν τόνον, οἷον Ἀργαλέος, Γηραλέος, Θαρσαλέος, Ῥωμαλέος κ. τ. λ. — Στ. 15, Ἄνευρεῖν.] Οὕτω διωρδωσάμην τὸ βάρβαρον Ἄνευρεῖν, ὃ φέρουσιν ἅπαντες καὶ ἅπασαι, πλὴν τῶν ΚΑ, ὅπου γράφεται Ἄνευρεῖαν. — Στ. 16, Χρηματίσαι.] Σημαίνει ἢ λέξις τὰ ὀμιλεῖν καὶ διαλέγεσθαι περὶ χρημάτων, ἢ γουὸν πραγμάτων, δημοσίων. καὶ ἔστι τοῦτο, ἵνικα παρὰ βασιλέως πρὸς πρέσβεις ἢ ἄλλους τινὰς γίνεται ὁ χρηματισμὸς, τὸ παρὰ τοῖς Γάλλοις *Donner audience*. ὅθεν καὶ Χρηματιστήριον παρὰ τῷ Σικελιώτῃ Διοδώρῳ (ΙΔ, ζ') ὁ τόπος ἐνθα χρηματίζει ὁ βασιλεὺς, ὃν εἶποις ἂν τῆ Γάλλων φωνῇ *Salle d' Audience*. τοῦ χρόνου δὲ προϊόντος, μετέπεσε τὸ Χρηματίζειν εἰς τὴν σημασίαν τοῦ προσαγορεύεσθαι, οὐ παραδείγματα εὕρησις ἐν τῷ θησαυρῷ τοῦ Στεφάνου (Δ, σελ. 607), περὶ οὗ δὲ ἀμφισβηλεῖ Στέφανος, εἰ τὸ Χρηματίζειν ἐτέθη πατὴρ καὶ ἀντὶ τοῦ Ὑπάρχου, καθὰ παρέδωκαν ὁ, τε Σουίδα καὶ ὁ Βουδαῖος, τοιοῦτόν ἐστι· τῆς φιλοκαίνου καὶ μεταβόλου χρήσεως τεταχυίας τὸ Χρηματίζειν ἐπὶ τοῦ πρώτως λαβόντος ἢ οὕτως

ἐκέλητο προσηγορίαν, οἱ μέλαθενάτεροι καὶ ἐπὶ τοῦ ἐν παραλάσει
προσαγορευομένου τι ἐχρήσαντο τῇ λέξει· τοῦτο δ' οὐδὲν ἐστὶν
ἕτερον ἢ τὸ Ἐπάρχειν τι· ὁ γὰρ τις διηνεκῶς ὀνομάζεται, τοῦτο
καὶ ἐστὶ. τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον, ἐπεὶ τὸ προσαγορευθῆναι πρῶ-
τως τι συμπέπτει πολλάκις τῷ ἀναγορευθῆναι, τοῦτο δ' ἐστὶ
ταυτὸν τῷ γενέσθαι, ἢ ἀποθῆναι, ἐξενίκησε τὸ Χρηματίσαι
καὶ ταύτην προσλαβὲν τὴν σημασίαν ἐν τῇ συνηθείᾳ· φαινόμε-
ν γὰρ, Ἐχρημάτισε βασιλεὺς, πατριάρχης, ἐπίσκοπος, ἀντὶ
τοῦ Ἐγένετο, ἢ Γέγονε, ἢ Ἐπαῖρξε βασιλεὺς κ. τ. λ. —
Στ. 19, Τῆς τε σκηνῆς.] Κακῶς αἱ ΑΑ, Καὶ τῆς τε σκηνῆς,
διὰ διπλοῦ τοῦ συνδεσμοῦ. — Στ. 20, Ἐφ' ὑψηλοῦ.] Ἐκ-
τῶν ΚΑ. — Στ. 22, Ὁ δὴ οὖν εἰσαγγελεὺς Ἀρμονίας.] Τὸ
μὲν κύριον ὄνομα πέπλασται πρὸς τὸ ἐπιτίθευμα τοῦ Εἰσαγγ-
γελέως, ὃν τοῦ ἀρμόζοντος ἐπιοχάσθαι προσήκει μάλιστα, καθά-
καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 169) ὁ Ἡγησίας, διὰ τὸ στρατη-
γὸς εἶναι. Εἰσαγγελεὺς δὲ λέγεται παρ' Ἡροδότῳ ὁ τοὺς δεο-
μένους τῷ βασιλεῖ ἀγγέλλων, ὃς λέγεται ἂν διὰ τοῦτο καὶ
Εἰσαγωγέως, ὡς παρὰ τῷ Σουίδα (λέξ. Εἰσαγωγέως). εἰ δὲ
καὶ πρέσβεις εἰσάγοι παρὰ τῷ βασιλεῖ, καθάπερ ὁ Ἡλιοδώ-
ρειος Ἀρμονίας, εἴη ἂν τινικαῦτα ὁ παρὰ τοῖς Γάλλοις λεγό-
μενος *Introducteur des Ambassadeurs*. — Στ. 24, Κεκρι-
μένως.] Οὕτως ἐπιρρηματικῶς αἱ τε ΚΑ καὶ ΑΑ, ἢ γραφῇ
συνηγορεῖ καὶ τὸ μετ' ὀλίγα λεγόμενον ὑπὸ τοῦ βασιλέως,
Διηρημένως. τὸ δὲ ἐπαγόμενον Ἰδίᾳ, ὁ μὲν Λ οὐ συνῆκεν, ὁ
δὲ Α παρέλιπεν, ὡς ταυτὸν ὃν τῷ Κεκριμένως· οὐκ ἐστὶ μὲν-
τοι. δύο γὰρ τινα ἐρωτᾷ Ἀρμονίας, εἰ πάντας ὁμοῦ τοὺς πρε-
σβευτὰς εἰσάγειν ὀφείλοι, ἢ ἐν μέρει καὶ διακεκριμένως ἐκάσ-
του ἔθνους, καὶ δεύτερον, εἰ ἰδίᾳ, τουτέστι μόνους πρὸς μόνον
τὸν βασιλέα, μηδενὸς τῶν οἰκείων παρόντος. δῆλον δὲ τοῦτα
γενήσεται παραθεμένοις ἕτερα παράλληλα χωρία (σελ. 287,
300 καὶ 301).

Σελ. 422, στίχ. 12, Ἀντὶ παιδὸς ἐμοὶ γιγνόμενον.] Οὐ μόνον
διὰ τὸ συγγενὲς, ἀλλ' ὅτι καὶ ἄπαις ἦν, ἢ γοῦν ἐπίσθρευεν εἶναι
πρὸ τῆς ἀνευρέσεως τῆς Χαρικλείας. ἴσως δὲ καὶ γραπτόν, Γεγό-
μενον, ἢ γεγεννημένον. — Στ. 13, Εἶπεν, ὧ δέσποτα.] Ἀνεσ-
φραμμένως αἱ ΑΑ, ὦ δέσποτα, εἶπεν. — Στ. 16, Δεομένου.]

διώρθωκα τὸν σολοικισμόν. ἀπιθάνως δ' ἐνταῦθα γνωμολογούντα ποιεῖ τὸν Ἀρμονίαν περὶ τοῦ καιροῦ πρὸς τὸν βασιλέα· οὐδὲ γὰρ ὅμοιον τοῦτο τῷ κατὰ τὸν Ἡγησίαν (σελ. 169). ἐπείνω μὲν γὰρ Ἰσραηλιτῶ ὄντι, καὶ προτρέφαι σπουδάζοντι τοὺς Δελφοὺς εἰς τὴν κατὰ τῶν Θεσσαλῶν νιατιῶν ἐκστρατείαν, ἐλυσιτέλει τὸ γνωμολογεῖν περὶ τοῦ καιροῦ· τῷ δὲ εἰσαγγελεῖ Ἀρμονία ἦρκει τὸ συγγνώμην αἰτήσασθαι παρὰ τοῦ βασιλέως, προϊσχύμενον τὴν διὰ τὰς βασιλίδας δυσώπῃσιν. — Στ. 21, Ἀξιοσπερές τι νεανίου χρῆμα,] Λείπει κακῶς τὸ Νεανίου ἐκ τῶν ΑΑ. ἔστι γὰρ κατὰ τὸ Ἡροδότειον (Α, λς') Συὸς χρῆμα μέγα. — Στ. 23, Δεκάδα ἐτών.] Εἰς τοῦτο τρέφαι δεῖν ἔγνω τὸ παρὰ πᾶσιν ἡμαρτημένον Δέκα δὲ ἐτών. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου Ἑβδομάδι, ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ γράφεται (ἡμαρτημένως καὶ τοῦτο), Ἑβδομάδα.

Σελ. 423, στ. 6 Ἐαυτοῦ.] Ἐκ τε τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 9, Καὶ γενάρχαι.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Γενεάρχαι. λείπει δ' ὁ σύνδεσμος ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 11, Τῶν τελειοτέρων.] Οὕτως ὀρθῶς κατὰ γενικὴν αἴ τε ΚΑ καὶ ΑΑ. τὸ δὲ ἐχόμενον Εἴ τι μὲν, διώρθωκα μεταβαλὼν εἰς τὸ Εἴ τί με. — Στ. 15, Οἰονεὶ πυρὸς κ. τ. λ.] Τὸ ἀδιανοήτον, Οἰονεὶ πρὸς αἰθάλην, μετήλλαξα εἰς τὸ Οἰονεὶ πυρὸς αἰθάλην. ὁ νοῦς, Δῆλος ἢ φοινιχθεὶς ὁ Μερρόης, καίπερ μέλας ᾧν, ἐπιδραμόντος τοῦ ἐρυθμήματος τὴν χροιάν, ὥσπερ ἂν εἰ πῦρ ἐπέτρεχεν αἰθάλην. τὸ δὲ Ἐπιτρέχειν κομφῶς ἐπὶ τοῦ ἐπιπολάζειν καὶ ἐπιφαίνεσθαι τεθειμένον, ἢ μὲν πλείων χρῆσις δοτικῆ συντάττει· ἐνιαχοῦ δὲ καὶ πρὸς αἰτιατικὴν εὔρηται συναπτόμενον (Ἰδ. Στεφ. Θησαυρ. Γ, 1660), καθὰ καὶ αὐτὸ τὸ Ἐπιπολάζω αἰτιατικῆ φιλεῖ συντάττειν ὁ Ἡλιόδωρος (σελ. 88 καὶ 324). Αἰθάλη δὲ ἔστιν ἐνταῦθα τὸ ἐκ καμίνου μέλαν, εἶδος πεπυκνωμένου καπνοῦ, καθάπερ ἐξηγεῖται Σουίδας, ὃ ἢ συήθεια Καπνίαν καὶ Καμινίαν ὀνομάζει. ἔστι δὲ παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις Αἰθάλη καὶ ἢ ἄλλως λεγομένη σποδὸς, ἢ τέφρα (Ἡσυχ. καὶ Σουίδ. λέξ. Αἰθάλη), ἢ ἐν τῇ συνηθείᾳ μονοφθόγγως Ἀθάλη λεγομένη, καθὰ καὶ τὸ Ἀψά παρὰ τὸ Αἰψα, ὅπερ ἐσημειώσαμεθα ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 96). τὴν δὲ λέξιν,

παραλειφθεῖσαν τοῖς Λεξικογράφοις, εὐρήσεις συνεχῶς ἐν τῷ καλουμένῳ Ἐρωτοκρίτῳ, οἷον (σελ. 76, ἐκδ. Ἐνετ. 1797),
Μὲ φρόνεψι τὸ κάρβουνον εἰς τὴν ἀθάλη τῷχει.

Στ. 20, Γεννάδαν.] Οὕτω διώρθωκα· ἔστι γὰρ παρὰ τὸ Γεννάδας. τὸ δὲ Γεννάδα τῶν λοιπῶν ἡμάρτηται· οὐδὲ γὰρ εὐρηταὶ ὀνομαστικὴ Γεννάς· εἰ δὲ καὶ ἦν, ἕτερον ἂν τι ἐσήμαινεν, ἀνάλογον τῷ Τοκάς. — Στ. 21, Προσφόρος.] Ἐκ τῶν ΚΑ.—Στ. 24, Ἐν κόνει καὶ σταδίοις.] Αἱ ΑΑ, Ἐν κονικοῖς σταδίοις.

Σελ. 424, σλ. 1, Ἐπεδείκνυ.] Διωρθωσάμην τὴν σύγχυσιν τῶν προθέσεων. — Στ. 5, Ὠγύγιος.] Ὠγύγια λέγονται τὰ παλαιὰ, τὰ ἀρχαῖα, ἀπὸ Ὠγύγου τοῦ πρώτου βασιλεῦσάνθιος Θεῶν. σημαίνει δὲ καὶ τὰ Ὑπερμεγέθη (Σουῖδ. λέξ. Ὠγύγιον)· ἴσως διὰ τὸ τοὺς Ἀρχαίους, κοινῇ δόξῃ μείζους τῶν μέλαγενεστέρων ὑπειληῖσθαι τὴν ἡλικίαν. καλῶς ὁ Λ παρέφρασε *Prisca illa statura homo*. ὁ δὲ Α, εἴτε μὴ συνεῖς, εἴτε καὶ περιττὴν ἠγησάμενος τὴν λέξιν παρέλιπε. — Στ. 9, Ὀπλων τε καὶ χειρῶν.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. τὸ δὲ προστιθέμενον, Γυμνῶν (ἀνθ' οὗ αἱ ΚΑ, Γυμνόν), καὶ πολὺ πλέον τὸ ἐν τῇ Β, Καὶ μεθ' ὀπλων καὶ γυμναῖς ταῖς χερσίν, ἐπεξηγήσεις εἰοκάσιν εἶναι.—Στ. 16, Ἐξεκάγχασε.] Ἐκ τῶν ΚΑ. τὸ δὲ Καγχάζω, ὃ ἔστι τὸ ἀμέτρως καὶ ἀδρόως γελῶ, εἰκὸς διαφόρους σχηματισμοὺς λαχεῖν, ὡς καὶ πάνθ' ὡς εἰπεῖν τὰ ὀνοματοποιήματα· ἄλλου γὰρ ἄλλως μιμουμένου τοὺς φόβους τε καὶ τὰς ἀνάρθρους φωνὰς, καὶ μηδενὸς κατατυγχάνοντος τῇ μιμήσει, ἀνεξέλεγκτα καὶ τὰ τοῦ σχηματισμοῦ. εὐρηται τοίνυν Καγχάω, Καγχάζω, Καγχαλάω, Καγχλάζω, Καγχαλίζω, καὶ ἄλλα, ἅτινα ἐσημειώσαντο οἱ Λεξικογράφοι. ἐντεῦθεν ἢ Ῥωμαίων φωνῇ, ὀνοματοποιήσασα καὶ αὐτὴ, ἐσχημάτισε τὸ *Cachippor*, ὡς ἀπὸ τοῦ Καγχίνω δῆθεν ἢ Καχίνω, καὶ ἢ συνήθεια τὸ Κακανίζω, καὶ μικρῶ πρὸ ἡμῶν τὸ Χαχανίζω, οἷονεὶ ἀπὸ τοῦ Καγχανίζω, ὃ καὶ συνθέτως ἐνίοτε λέγει Κακανογελῶ.—Στ. 17, Τὴν δόξασαν αὐτοῖς ὑποκαλιὰκλισιν κ.τ.λ.] Τυπογραφικῶς ἀμαρτηθὲν τὸ Ὑποκαλιὰκλισιν παρὰ τῷ Κ, παρελήφασιν οἱ μετ' αὐτὸν, πλὴν τοῦ Βουρδελότου. ἀντὶ τοῦ ἐχομένου Κατ' ἐκεῖνου, ἐγράψαμεν Κατ' ἐκεῖνον, ἵνα ἢ τῆς μεγα-

λαυχίας ἐκεῖνου, καθὰ καὶ πρὸ μικροῦ (σελ. 419) εἶρηκεν, Ἡ κατὰ σὲ παρθένια, ἀντὶ τοῦ, Ἡ σὴ παρθένια. οὕτω δὲ κληρικῶς ἐξεδέξαντο καὶ οἱ μεταφρασταὶ ἀμφοτέροι· πλὴν εἰ μὴ τις προαιροῖτο γράφειν ἐνλαῦθα Κατ' ἐκείνων, τουτέστι, τῆς κατὰ τοῦ δήμου μεγαλαυχίας τοῦ Αἰθίοπος. ἴσως δὲ καὶ τὸ Αὐτοῖς τρεπτέον εἰς τὸ Αὐτῶν (ὅπερ ἐμφέρεται ἐν ταῖς ΑΑ), ἵνα ἢ ὁ νοῦς τοῦ χωρίου, Παρηγορηθεῖς ὁ δῆμος, ὅς, διὰ τὸ μηδένα πολμῆσαι συμπλακῆναι προκαλουμένῳ τῷ Αἰθίοπι, ἔδοξεν ὑποκατακλίνεσθαι καὶ ὁμολογεῖν τὴν ἰδίαν ἀσθένειαν, τῷ παρὰ τοῦ βασιλέως χλευασμῷ τῆς κατ' ἐκεῖνον μεγαλαυχίας, ἢ τῆς κατ' ἐκείνων μεγαλαυχίας. — Στ. 21, Ἀραχνίων.] Ἀπὸ τῆς εὐθείας Ἀράχνιον. σημαίνει δ' ἐνλαῦθα τὸ ζῶον αὐτὸ, καίπερ ἄλλως Ἀμμώνιος ἀποφαίνεται περὶ τούτου. κατ' ἐκεῖνον γάρ, ἢ Ἀράχνη θηλυκῶς, καὶ τὸ Ἀράχνιον οὐδετέρως, τὸ ὑφασμα σημαίνουσιν. ὁ Ἀράχνης δ' ἀρσενικῶς, αὐτὸ τὸ ὑφαῖνον ζῴφιον. ἀλλ' ἐν μὲν τοῖς πρωτοτύποις, ἴσως οὕτω διέκρινεν ἢ χρῆσις ποιε, ἐπὶ μὲν τοῦ ζώου, Ὁ Ἀράχνης, ἐπὶ δὲ τοῦ ὑφάσματος, Ἡ Ἀράχνη, λέγουσα· τὸ δὲ παράγωγον, κατ' ὑποκοριστικὸν τύπον, Ἀράχνιον, ἐξ ἀμφοτέρων ἔχον τὴν παραγωγὴν, οὐδὲν ἐκώλυε καὶ τὴν ἑκατέρου προσλαβεῖν σημασίαν. ἢ δὲ συνήθεια τὸ μὲν ζῴφιον Ἀράχνην θηλυκῶς λέγει, τὸ δὲ ὑφασμα καὶ Ἀράχνην καὶ Ἀραχνίαν· ὅθεν καὶ ῥῆμα ἐσχημάτισε τὸ Ἀραχνιάζω, ὅπερ οἱ Ἀρχαῖοι Ἀραχνιώω ἔλεγον. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ κυρίως λεγομένου Ἀράχνου, ἢ, ὡς ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ, Ἀραχνίου τοῦ ζώου· πλατύτερον δὲ καὶ πᾶν ζῴφιον ὑφαίνειν τε καὶ πλέκειν πεφυκὸς κατὰ τὸν Ἀράχνην, οὕτως ἐκλήθη, οἷον ἐπὶ τοῦ παρόντος διὰ τοῦ Ἀράχνιον ὁ Σηρ ὁμωνύμως τῷ τῶν Σηρῶν ἔθνη καλούμενος σκώληξ δηλοῦται, ὁ τὸ σηρικὸν ὑφασμα κατασκευάζων, ὅπερ Μέταξα θηλυκῶς ἀπ' αὐτῶν ἤδη τῶν Ἰουστινιανοῦ χρόνων ἐκαλεῖτο. ἐπὶ γὰρ τούτου τοῦ Αὐτοκράτορος, οἱ σκώληκες οἱ γεννῶντες τὴν Μέταξαν, ἐγνώσθησαν πρῶτον (Σουίδ. λέξ. Σηρικὴ), καίπερ καὶ πρὸ αὐτοῦ τοῖς ἐκ Μετάξης ὑφάσμασι χρωμένων τῶν εὐδαιμόνων. νῦν δὲ οὐδετέρως Μετάξιον ὀνομάζεται· καὶ ἔοικε τούτοιομα μετὰ τοῦ πράγματος ἐκ τῶν ἐφῶν μερῶν εἰς τοὺς Ἕλληνας μετενεχθῆναι, εἴτε παρὰ τὴν Συριακὴν λέξιν Ματακάς, ὡς

τινες ὑπειλήφασιν, εἴτε καὶ ἄλλοθεν ποθεν παραγόμενον. — Στ. 24, Καὶ τούτων τῶν δώρων ὑποδεχθέντων.] Σημειώσαι, ὡς οὐπω καταχωρισθέν ἐν τοῖς Λεξικοῖς, τὸ Ὑποδέχομαι, ἐπὶ παθητικῆς ἐννοίας. ἔστι δὲ ἡ χρῆσις τοῦ παρακμάσαντος Ἑλληνισμοῦ, ὡς καὶ τὸ τοῦ συνακμάσαντος τῷ Ἡλιοδώρῳ Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζινοῦ Παραδέχομαι, ὅπερ ἐσημειώσατο ὁ Στέφανος ἐν τῷ Θησαυρῷ (Α, σελ. 958).

Σελ. 425, στίχ. 4, Φύλλον τε τοῦ θυώδους, καὶ κασσίας καὶ κινάμωνου.] Παρέλιφα τὸ Κασσίας ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ, ἀποσκορακίσας τὸ παρά τοῖς ἄλλοις βάρβαρον Κάδας (ὅπερ ὁ Λ Στοιχάδος ἠρμήνευσεν). ἀντὶ τοῦ θυώδους, ἐν ταῖς αὐταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, θυμιώδους· τοῦτο δ' οὐδὲν ἄλλ' ἢ ἐπεξήγησις ἐστὶ τοῦ προτέρου. Φύλλον δὲ θυώδες (ὅπερ ὁ Α, Βαυτε, τουτέστι Βάλαμον οὐκ ὀρθῶς ἐξεδέξατο) τὸ Μαλάβαθρον ἔοικε λέγειν, ὃ καὶ Φύλλον ἀπλῶς καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐκαλεῖτο. ἐνθαῦθα δὲ προσέθηκε τὸ θυώδες, ὃ ἐστὶν εὐώδες, ἢ ἀρωματικόν, τὴν ποιότητά δηλῶσαι βουλόμενος τοῦ Μαλαβάθρου, οὕτως ὀνομασθέντος τοῖς Ἕλλησιν, ἐκ τοῦ παρ' Ἰνδοῖς, παρ' οἷς καὶ φύλαι, ὀνόματος Ταμαλαπάτρα, ὡς φησὶν ὁ Σαλμάσιος (Πλινιακ. Γυμνασ. σελ. 754). ἴσως δὲ τοῦνομα τοῦτο οὐδὲν ἄλλο σημαίνει ἢ αὐτὴν τὴν παραλίαν τοῦ Μαλαβάρου (côte de Malabar)· φύλαι γὰρ ἐκεῖ πολὺ τὸ Μαλάβαθρον, ὡς φασὶν οἱ νεώτεροι τῆς φυσικῆς Ἱστορίας συγγραφεῖς (Λεξικ. φυσ. Ἰστ. Τόμ. ΙΓ, σελ. 15 καὶ 563), οἳ τινες καὶ Δαφνοκασσίαν αὐτὸ καλοῦσιν. ἡ δὲ Κασσία τῶν Ἀρχαίων, ἐστὶν ἢ ἐν τῇ συνηθείᾳ Καννέλλα, παρὰ τὸ Ἰταλικὸν *Cannella*, ὃ ἐστὶν ἐξελληνιζόμενον Καλαμίσκος, παρὰ γὰρ τὸ Κάννα, περὶ οὗ εἰρήκαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 114) ἐστὶν ἡ Καννέλλα. ἔλαχε δὲ τοῦνομα ὁ φλοιὸς οὗτος διὰ τὸ συριγώδης γίνεσθαι δίκην καλάμου· ὅθεν καὶ Κασσία σύριγξ, ἐπιθετικῶς, καὶ Συριγγίς, ἐκαλεῖτο παρὰ τισι. τὸ δὲ Κινάμων, ἢ Κινάμωνον, αὐτὸ τὸ δένδρον ἐστὶ τὸ Καννελλοφόρον, ἢ μᾶλλον οἱ τοῦ δένδρου κλαδίσκοι ἀκέραιοι, ἢ γουν τῷ οἰκείῳ συμπεφυκότες φλοιῷ, οὓς καὶ Ξυλοκασσίαν ἐκάλου. (Ἰδ. Σαλμάσιον, περὶ Ὀμωνύμ. ὑλ. Ἰατρ. σελ. 139 - 143). — Στ. 5, Ἡ Ἀρράβια γῆ.] Ἐπελαθόμεν διορθώσασθαι τὴν παρ' ἄπασιν ἡμαρτημένην διὰ τοῦ διπλοῦ ρ γραφήν. — Στ. 7, Παρῆσαν.]

Παρήσαν.] Οὕτως ἅπαντες πλὴν τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ, ἐν αἷς γράφεται, Παρίεσαν, ἐξ ἀμείνονος δηλονότι γραφῆς (τῆς καὶ μόνης οἰκείας τῷ προκειμένῳ χωρίῳ), Παρήεσαν, ἢ γοῦν Παρήσαν. — Στ. 8, Χρυσόν τε τὸν μυρμηκίαν.] Τουτέστι τὸν ἀνορυττόμενον καὶ φυλαττόμενον ὑπὸ τῶν μυρμηκῶν χρυσόν. τὰ δὲ μυθολογούμενα περὶ τῶν χρυσορύχων τούτων μυρμηκῶν εὐρήσεις παρ' Ἡροδότῳ (Γ, ρβ', ρδ' καὶ ρε'), ὃς αὐτοὺς ἐν Ἰνδοῖς εἶναι, πεπωσμένους παρ' ἄλλων, παρέδωκε. πολλῶν δὲ τούτων γελοϊότερα τὰ τοῖς Ἀθηναίοις συμβάντα διὰ τοὺς χρυσορύχους μύρμηκας· ὡς γὰρ φησιν Ἀριστοκρατίων (λεξ. Χρυσοχοεῖν), « Ἐπισέ τις φήμη ποτὲ εἰς τὸ πλῆθος τῶν » Ἀθηναίων, ὡς ἐν Ἰμπτῶ χρυσοῦ ψῆγμα πολὺ φανείη, » καὶ φυλάττοιστο ὑπὸ τῶν μαχίμων μυρμηκῶν. οἱ δὲ, ἀνα- » λαμβάνοντες τὰ ὄπλα, ἐξέθεον ἐπ' αὐτοὺς· ἀπρακτοὶ δ' » ὑποστρέφαντες, καὶ μάτην κενakoπαθηκότες, ἔσκαπτον » ἀλλήλους, λέγοντες· Σὺ δὲ ᾧου χρυσοχοήσεις, ὅπερ δηλαῖ, » σὺ δὲ ᾧου, ψῆγμα πολὺ συλλέξας καὶ χρυσοχοήσας, πλου- » τήσεις. ἐχλευάζοντο δὲ ὑπὸ τῶν Κωμικῶν. Εὐβουλος οὖν ἐν » Γλαύκῳ φησὶν,

» Ἡμεῖς ποτ' ἄνδρας Κεκροπίδας ἐπίσκαμιν
 » Λαβόντας εἰς Ἰμπτὸν ἐξελθεῖν ὄπλα,
 » Καὶ σιτί' ἐπὶ μύρμηκας ἡμερῶν τριῶν,
 » Ὡς χρυσοτεύκτου ψήγματος πεφηνότος ».

Στ. 9, Γρυπῶν ξυνωμίδα.] Ἐτερον τοῦτο ζῷον μακρῷ μυθωδέστερον τῶν χρυσοφυλάκων μυρμηκῶν οἱ Γρύπες, χρυσοφύλακες καὶ αὐτοὶ, περὶ ὧν ἱστορήκεν Ἡρόδοτος (Δ, ιγ'), καὶ Πausanias (Α, σελ. 57), καὶ ἄλλοι. — Στ. 13, Ἐλεγον.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 18, Ἄγε καὶ τὰ ἄλλα κ. τ. λ.] Ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται, Ἄγε καὶ τὰ ἄλλων· ἀλλ' οὐδ' οὕτως ἔρρωται τὸ χωρίον. ἴσως ἐγγέγραπτο τὴν ἀρχὴν, Εἴγε καὶ τοῦ τᾶλλα (ἢ Καὶ τοῦ τὰ τῶν ἄλλων) νυνὶ μοι προσκομίζεσθαι γέγονεν αἷτια. ὁ δὲ νοῦς πρόδηλος, ὃν ἔοικεν ἐρμηνεῦσαι καὶ ὁ Α, φήσας *Attendu qu'il est cause de quoy tous les autres me sont maintenant apportez.* — Στ. 19, Βούλοιτο.] Πληθυντικῶς πρὸς τὸ σημαινόμενον. ἐν ταῖς ΚΑ, Βούλοιτο, πρὸς τὸ λεγόμενον, Ἡ πρεσβεία. ἀντὶ τοῦ ἐχομένου Ἀπαγ-

γέλλειν, ἴσως ἐγγράωτο Ἐπαγγέλλειν, ἤγουν αἰτεῖν, ὡς ἐσημειώσαμεθα ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 87). — Στ. 21, Εἰς δεκάδα ἐτῶν.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 23, Καὶ φιλοτιμοτέροις.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ἡ φιλοτιμοτέροις.

Σελ. 426, σφ. 1, Τελευταῖοι παρῆσαν οἱ Ἀξιομιτῶν πρεσβευταί.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Τελευταῖον. ἀντὶ τοῦ Παρῆσαν, γραπτόν κἀνταῦθα Παρῆσαν, ἢ γοῦν Παρῆσαν. ἀντὶ τοῦ Ἀξιομιτῶν, αἱ μὲν ΑΑ φέρουσιν Ἀξιονίτων· αἱ δὲ ΚΑ παρὰ τοῦτο καὶ Αὐξιωμιτῶν. γραπτόν ὅμως Ἀξουμιτῶν, παρὰ τὴν Ἀξουμιν, μητρόπολιν Αἰθιοπῶν, ἧς ὁ πολίτης Ἀξουμίτης, ὡς φησι Στέφανος (λεξ. Ἀξουμιν), ἢ γοῦν Αὐξωμιτῶν, ὡς ὁ Προκόπιος, ὅς τὴν μὲν πόλιν ὀνομάζει Αὐξωμιν, τὸν δὲ πολίτην, Αὐξωμίτην. εὐρηνται δὲ καὶ διάφοροι ἄλλαι γραφαὶ, οἷα φιλεῖ γίνεσθαι ἐπὶ τῶν ἐξελληνιζομένων ξενικῶν ὀνομάτων, ἃς ὁ βουλόμενος εἰδέναι μέλιτω τοὺς ὑπομνηματίσασίνας τὸν Στέφανον. — Στ. 2, Φίλιοι.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Φίλοι. — Στ. 4, Οὗτοι.] Αἱ ΚΑ, Αὐτοί. — Στ. 5, Καὶ δὴ καὶ ζώου τινὸς εἶδος ἀλλοκότου.] Προσέθηκα τὸν δεύτερον Καὶ, τοῦ Ἑλληνισμοῦ τοῦτο κελεύοντος. τὸ δὲ ὄντως ἀλλόκοτον ζῶον, περὶ οὗ καὶ Ἀρτεμίδωρος, καὶ Ἀγαθαρχίδης, καὶ Δίων, καὶ Στράβων, καὶ Πλίνιος, καὶ ἄλλοι ἱστορήκασιν, ἢ Καμηλοπαρδάλις, ἐστὶν ἢ νῦν τοῖς μὲν Ἰταλοῖς *Giraffa*, τοῖς δὲ Γάλλοις *Girafe*, καλουμένη. Στ. 8, Χροιάν δὲ καὶ δορὰν παρδάλεως φολίσιν ἀνθηραῖς ἐσίγμένον.] Οὕτως αἱ ΑΑ. ἢ δὲ σύνταξις, Ἐστιγμένον δὲ τὴν ἐπιφάνειαν καὶ τὸ δέρμα φολίσιν ἀνθηραῖς παρδάλεως. Χροιάν δὲ ἐκάλουν, ἢ φησι Πλούταρχος (περὶ τῶν ἀρεσκ. τοῖς φιλοσόφ. Α, ιε'), οἱ Πυθαγορικοὶ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος οὐκ ἠκρίβωται δὲ τὰ περὶ τῶν φολίδων. αἱ μὲν γὰρ τῆς παρδάλεως φολίδες ὠσειδεῖς, καὶ πρὸς τὸ στρογγύλον ἀποκλίνουσαι· αἱ δὲ τῆς Καμηλοπαρδάλεως, ὡς φασὶν οἱ νεώτεροι τῆς φυσικῆς ἱστορίας συγγραφεῖς παραλληλογράμμοις ἢ ῥόμβοις μᾶλλον εἰκόασιν. καὶ τὸ Ἀνθηράς δὲ, ἤγουν ἐρυθράς εἶναι τὰς φολίδας, νέου μὲν ὄντος τοῦ ζώου παντάπασιν ἀληθές· προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, αἰεὶ καὶ μᾶλλον ἐπὶ τὸ κυανόχρουν ῥέπουσιν. οὐκ ἄκαιρον δὲ τῇ Ἡλιοδωρεῖῳ περιγραφῇ τοῦ ζώου, τὴν τοῦ Στράβωνος (15, σελ. 775) ἀντιπαραθεῖναι. « Γίγνονται δ'

» ἐν τούτοις τοῖς τόποις καὶ αἱ καμηδοπαρδάλεις, οὐδὲν
 » ὅμοιον ἔχουσαι παρδάλει· τὸ γὰρ ποικίλον τῆς χροῆς νεβρίσι
 » μᾶλλον ἔοικε ῥαβδωτοῖς σπείλοις κατεστιγμέναις. τελῆς
 » δὲ τὰ ὀπίσθια ταπεινότερα τῶν ἐμπροσθίων ἐστίν, ὥστε
 » δοκεῖν συγκαθῆσθαι τῷ οὐραίῳ μέρει, τὸ ὕψος βοδὸς ἔχοντι.
 » τὰ δὲ ἐμπροσθια σκέλη τῶν καμηλείων οὐ λείπεται. τρά-
 » χηλος δὲ εἰς ὕψος ἐξηρημένος (γρ. ἐξηρμένος) ὀρθός· τὴν κο-
 » ρυφὴν δὲ πολὺ ὑπερέραν ἔχει τῆς καμήλου. διὰ δὲ τὴν ἀσυμ-
 » μερίαν ταύτην, οὐδὲ τάχος οἶμαι τοσοῦτον εἶναι περὶ τὸ ζῶον,
 » ὅσον εἴρηκεν Ἀρτεμίδωρος, ἀνυπέβλητον φήσας. ἀλλ' οὐδὲ
 » θηρίον ἐστίν, ἀλλὰ βόσκημα μᾶλλον· οὐδεμίαν γὰρ ἀγρίο-
 » τητα ἐμφαίνει ». — Στ. 9, Τὰ . . . μετὰ κενεῶνας.] Γρα-
 πτέον οἶμαι, Τὰ . . . κατὰ κενεῶνας. — Στ. 15, Εἰς κύ-
 κνειον φάρυγγα μκκυνόμενος.] Τὰ αὐτὰ λέγει καὶ Ἀγαθαρχί-
 χιδης παρὰ τῷ Φωτίῳ (Κωδ. σν'), « Τὸν δὲ αὐχένα τοιοῦτον,
 » ὥστε ἀπ' ἀκρῶν ἀμέλγασθαι τῶν δένδρων τὴν τροφήν ». —
 Στ. 16, Εἰς διπλασίον ὀλίγον ὑπερφέρουσα.] Ἀμφότεροι οἱ
 μεταφρασταὶ οὕτως ἠρμήνευσαν, ὥσπερ ἂν εἰ ὁ νοῦς ἦν, Τοῦ
 διπλασίου ὀλίγον ὑπερφέρουσα, τουτέστι διπλασία, καὶ ἔτι
 μικρόν τι πρὸς, τῆς Λιβύσσης στρουθοῦ. ἴσως μέντοι ἐγγέ-
 γραπτο, Ὀλίγου, κατὰ γενικὴν, ἀντὶ τοῦ σχεδόν, ἢ παρ'
 ὀλίγον, ἢ ἢ ὁ νοῦς, Σχεδὸν διπλασίον ὑπερφέραυσα. — Στ.
 17, Ὀφθαλμοὺς ὑπογεγραμμένους βλοσυρῶς σοβοῦσα.]
 Ἠκυρολόγηται τὰ περὶ τῶν ὀφθαλμῶν. Ὑπογράφουσαι γὰρ
 λέγονται τοὺς ὀφθαλμοὺς οἱ στιμμίζοντες αὐτοὺς, ἢ γουν ὑπο-
 χρίοντες τῷ στίμμι, ἢ τῇ στίμμει, εὔρηται γὰρ καὶ θηλυκῶς
 παρ' Ἴωνι,

Καὶ τὴν μέλαιναν στίμμιν ὀμματογράφον.

ὡς φησιν Εὐσταθιος (Ὀδυσσ. Ξ, 550), ὃς καὶ Αἰγυπτίων
 εἶναι λέγει τὴν φωνήν. ὅθεν καὶ παρ' Ἠσυχίῳ, « Ὑπογράμ-
 » ματα, τὰ στιμμίσματα τῶν ὀφθαλμῶν ». ἐκαλεῖτο δὲ τὸ
 Στίμμι καὶ Στίβι (ἐξ οὗ τὸ τῶν Λαλίνων *Stibi* καὶ *Stibium*, καὶ
 τὸ τῶν Ἰταλῶν *Stibio*), καὶ Λάρβασον, καὶ Πλατυόφθαλμον.
 ταύτην δὲ τὴν τελευταίαν κλησὶν ἔλαχεν ἀπὸ τῆς χρείας ἢ
 παρείχε τοῖς ὑπογεγραφομένοις, μείζονας καὶ πλατυτέρους
 ποιοῦν φαίνεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς. ἔοικε δὲ Ἠλιόδωρος,

ὑπογεγραμμένους ὀφθαλμούς φάσκων ἔχειν τὴν Καμηλοπάρδαλιν, τοιοῦτους φαίνεσθαι φύσει τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ζώου βούλεσθαι λέγειν, οἷους ἔχουσιν οἱ στιμμιζόμενοι. — Στ. 23, Ἐπαιωρομένη.] Αἱ ΚΑ Ἐπρωρημένη. — Στ. 24, Ὀλκὸν δὲ οὕτως τὴν κίνησιν.] Ἠκυρολόγηται τὸ Ὀλκὸς ἐν ταῦτα ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ Εὐολκός, ὡς ἐξεδέξαντο ἀμφοτέροι οἱ μεταφρασταί. ἔξεστι δὲ κατιδεῖν τὸ ἡμαρτημένον τῆς χρήσεως, παραθεμένοις ἂ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 122) εἰρηκαμέν περὶ τοῦ Ὀλκός.

Σελ. 427, στ. 8, Γίγνεται γάρ τι τοιοῦτο.] Ἐτρέψαμεν τὸν τοι σύνδεσμον εἰς τὸ τι, τοῦ νοῦ τοῦτο ἀπαιτοῦντος. τὸ δὲ τοιοῦτο τοῖς ἐμοῖς τυπογράφοις ἡμαρτῆται· εἶγε ὅπως ὡς ἡμαρτημένην ἀποδοκιμάζειν προσήκει ἐν οὐκ Ἀττικῶν συγγραφῇ τὴν ἀνάττικον (ὡς φασί) παράλειψιν τοῦ ν̄ στοιχείου, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ δίχα τοῦ ν̄ ἐξήνεγκαν καὶ αἱ ΑΑ, ἐν αἷς γράφεται, Γίνεται γάρ τοιοῦτο, τρισὶ μόναις λέξεσι. — Στ. 15, Ὡς ἐδόκει.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Ὡς ἐφύκει. — Στ. 24, Προσελάσειαν.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Προσελάσειαν.

Σελ. 428, στ. 4, Καταπέτασμα.] Ἐν ταῖς ΑΑ καὶ ΔΑ 445, Παραπέτασμα, προειλόμην τὸ πρῶτον, οὐχ ὡς δοκιμώτερον τοῦ Παραπέτασμα, ὡς φήθη Δορβίλλος, οὐδὲ διότι καὶ ἀνωτέρω (σελ. 256) Παραπετάσμασιν εἴρηκεν· ἀλλ' ὅτι οὐκ ἀπεικὸς καὶ τῇ Χρῆσιανοῖς συνθεστέρα λέξει ἐν ταῦτα τοῦν χρήσασθαι τὸν Ἡλιόδωρον. — Στ. 6, Λήματι.] Διωρθωσάμην καὶ πάλιν τὸ παρ' ἅπασιν διὰ διπλοῦ τοῦ μ̄ ἐμφερόμενον, ὡσαύτως δὲ διωρθοῦτο καὶ Οὐαλκηναῖρος ἐν ταῖς εἰς τὸν Ἀμμώνιον σημειώσεις (σελ. 142). — Στ. 7, Ἐκ τοῦ θεῶν ὄρμη.] Ἦγουν κινούμενος ὄρμη ἐγγενομένη ἐκ τινος θεῶν. ἢ δὲ γραφῆ ἐκ τῶν ΚΑ, ΑΑ καὶ ΔΑ87. ὁ Μ διορθωτέον εἵκαζεν, Ἐκ τῆ θεῶν ὄρμη, ὡσπερ ἂν εἰ δεκτικὴ ὅπως τῆς κατὰ δοτικὴν συντάξεως ἐτύγχανεν οὔσα ἢ πρόθεσις. — Στ. 10, Εἰς γόνυ.] Ἀφελὼν τὸν Καί, καὶ διαστείλας τῶν λοιπῶν τῶ δια μέσου τὸ ὅλον κόμμα, σαφὲς ἐξ ἀσαφοῦς κατέστησα τὸ χωρίον. — Στ. 13, Ἀναρπάζει.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἀναρτίζει. — Στ. 14, Ἐφίπταται.] Ἐν τῇ Β, Ἐφίππάζεται· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ

καὶ ΑΑ, Ἐφήπταται. — Στ. 18, Ἐπὶ τὸν διαδράντα.] Προσίθηκα τὴν πρόθεσιν ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 19, Τὸ γιγνώμενον.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ, ἐν αἷς ὁμοῦς κατὰ τὸν ἀόριστον, τὸ γενόμενον, γράφεται. — Στ. 22, Διεκελεύετο.] Αἱ ΑΑ, Ἐνεκελεύετο.

Σελ. 429, στ. 2, Δρόμον.] Ἐτρεψα τὴν πτώσιν. — Στ. 5, Ἐμβολάς.] Ἦγουν ὄρμας, ἐπιδρομάς, ὡς ἐξηγεῖται Σουΐδας. εἰς τοῦτο δεῖν ἔγνων τρέψαι τὸ παρ' ἀπασιν ἀδιανόητον Ἐμβολάς. ὅτι δ' οὐχ ἀπαξ συνέχισαν οἱ Ἀντιγραφεῖς τὰς δύο ταύτας λέξεις, δῆλον καὶ ἐξ αὐτῆς τῶν Αἰθιοπικῶν τῆς ἀρχῆς (σελ. 1), ὅπου τὸναντίον ἀντὶ τοῦ Ἐμβολάς, ἢ Β αἱ ΑΑ καὶ ἄλλα ἀντίγραφα κακῶς Ἐμβολάς φέρουσι. — Στ. 6, Τῆς τε ὄψεως τῆς ἑαυτοῦ.] Προσίθηκα τὸ δεύτερον ἀρθρον ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 8, Ἰππιῶ.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ.

Σελ. 430, στ. 7, Θαρρῶσα δὲ, ὡς κ. τ. λ.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 11, Γυναικεῖον οἶδεν.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ φέρεται, Οἰκεῖον οἶδα, ὅπερ οὐδὲν μᾶλλον σαφές ἐστὶ τοῦ ὅλου τούτου χωρίου. ἴσως οὕτως ἐγγράψατο τὴν ἀρχὴν, Καὶ τὸ τῶν θήλει συμπαθὲς πταῖσμα τὸ γυναικεῖον οἶδεν ἐπισκιάζειν προσγεγραμμένου τοῦ Οἰκεῖον ὡς ἐπεξηγήσεως τοῦ Συμπαθὲς, ὃ Δ ἠρμήνευσεν, ὡσπερ ἂν εἰ οὕτως ὀφείλειν εἶναι ἢ ταῦ λόγου συνάρτησις, Καὶ τὸ θήλυ (ἦγουν ἢ θήλεια φύσις) οἶδεν ἐπισκιάζειν τὸ γυναικεῖον καὶ συμπαθὲς πταῖσμα ὃ δὲ Α, Καὶ τὸ θήλυ οἶδεν ἐπισκιάζειν συμπαθῶς τὸ γυναικεῖον πταῖσμα. — Στ. 13, Τοῖς συνετοῖς ἀσύνετα φθέγγομαι.] Παρόδηται ἐκ τῶν Εὐριπίδου, ἐν οἷς περὶ τοῦ Οἰδίποδος λέγει (Φοινίσσ. 1521, Ἐκδ. Πορσ.), ὅτι

Δυσζόνετον ζυνετὸς μέλος ἔγνω,
Σφιγγὸς αἰδοῦ σῶμα φοιύσας.

Στ. 20, Ὁ γὰρ δὴ Θεαγένης κ. τ. λ.] Ἀκριβῶς ἅμα καὶ κομψῶς ἐνταῦθα περιγράφει Θεσσαλικὸν ἔθος, τὸ τῶν ταύρων ἀγώνισμα καὶ ἐστὶν ὁ τόπος διδασκαλικός. παρὰ μὲν γὰρ τοῖς ἄλλοις Ἑλληνικοῖς συγγραφεῦσιν ἀμυδρὰ ἄττα ἔχνη τῆς ταυρικῆς πάλης ταύτης ἐστὶν εὐρεῖν τῆδε κακέϊσε ἐν παρόδῳ χαρᾶχθέντα, οἷον τὸ τὸ παρὰ τῶ Δίῳνι (ξά, σελ. 693), καὶ

τὸ ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ Φιλίππου ἐπιγράμμα· ἐκ δὲ τῶν Ῥωμαίων, Πλίνιος μὲν (Η, μέ) Θεσσαλῶν εἶναι φησιν εὐρημα τὸ παριππεύοντας ταῦρον καταπαλαίειν, καὶ Καίσαρα πρῶτον τὸ τοιοῦτον θεάμα τοῖς Ῥωμαίοις φιλοτιμήσασθαι δημοσίᾳ· Σουετόνιος δὲ (Κλαυδ. κα') προσιστόρηκεν, ὅτι καὶ Κλαύδιος εἰς θεῖαν Ῥωμαίοις παρέσχε Θεσσαλοῦς Ἱππέας, οἷς ἔργον τὸ διὰ τοῦ Ἴσσοδρομοῦ ταύρους ἐλαύνειν ἀγρίους, ἐφάλλεσθαι τε ἀποκαμοῦσι, καὶ τοῖς κέρασιν εἰς γῆν καθέλοντας καταβάλλειν, *Prætereā Thessalos equites, qui feros tauros per spatia Circi agunt, insiliuntque defessos, et ad terram cornibus detrahunt.* εἶκασαν οὖν οὐκ ἀστόχως οἱ Κριτικοὶ ὅτι καὶ Ἡσύχιος τοὺς Θεσσαλοῦς τούτους ταυροπαλαίστας αἰνίττεται, λέγων, « Κερατεσσεῖς (ἴσ. Κερατοσσεῖς), » οἱ τοὺς ταύρους ἔλκοντες ἀπὸ τῶν κεράτων· καλοῦνται δὲ » καὶ Κεραελκεῖς ». καὶ κεῖνο δ' ὀρθῶς προσεῖκασαν, ὅτι καὶ τὰ ἐν τοῖς Ὀξονιακοῖς Μαρμάροις (Ἄριθμ. νή) μνημονευόμενα Ταυροκαθάψια, ἑορτὴ οὕτω καλουμένη, αὐτὰ ταῦτα ἦσαν τὰ παρὰ Θεσσαλοῖς μετὰ τῶν ταύρων παλαίσματα· τούτοις οὖν ἡμεῖς προσθέντες καὶ τὰ Ἀρτεμιδιώρου, ἀπαρτίσωμεν, εἰ δυνατόν, τὴν περὶ τῶν Ταυροκαθαψίων ἱστορίαν. διδάσκει δ' ἡμᾶς ἐκεῖνος ὅτι οὐ παρὰ μόνοις τοῖς Θεσσαλοῖς ἦν τὸ ἔθος, λέγων (Ὀνειροκριτ. Α, Ϛ'), « Ταύροις κατὰ προαίρεσιν » παῖδες Ἐφεσίων ἀγωνίζονται· καὶ ἐν Ἀττικῇ παρὰ ταῖς » θεαῖς ἐν Ἐλευσίνι κοῦροι Ἀθηναῖοι περιτελλομένων ἐνιαυτῶν » καὶ ἐν Λαρίσση πόλει τῆς Θετταλίας οἱ τῶν κατοικούντων » εὐγενέσθαισι ». τοὺς δὲ τὴν τοιαύτην πάλην ἀσκοῦντας οὐ μόνον Κεραελκεῖς καὶ Κερατεσσεῖς (ὅ ἐστι τοῖς κέρασι κατεχόμενον σεύοντας, ἢ γουν ἐλαύνοντας τὸν Ταῦρον), ἀλλὰ καὶ Ταυρελάτας ἔλεγον, ἧ δῆλον ἐξ οὗ ἔφην ἀνωτέρω τῆς Ἀνθολογίας ἐπιγράμματος, ὧδε ἔχοντος (Ἀναλεκτ. Βρυγίου, Β, σελ. 229),

Θεσσαλὸς εὐίππος ὁ ταυρελάτης χορὸς ἀνδρῶν,
 Χερσὶν ἀτευχῆτοις θηρσὶν ὀπλιζόμενος,
 Δενδροτυπεῖς πάλους ζεύξει σκιρτήματι ταύρων,
 Ἀμφιβαλεῖν σπεύδαν πλέγμα μετωπίδιον·
 Ἀκρότατον δ' εἰς γῆν κλίνας ἅμα κέρυρον ἄμμα,
 Θηρὸς τὴν τόσσην ἐξεκύλισε βίην.

εἰκὸς δ' αὐτοὺς καὶ Ταυροκαθάπτας ὠνομάσθαι, ἐπεὶ καὶ Ταυροκαθάψια ἐκαλεῖτο τὸ πάλαισμα. καὶ ἔρα ὅπως εὐφυῶς ὁ Ἡλιόδωρος, τὸν δρασμὸν τοῦ ταύρου πλασάμενος, εὐφυστέρως Ταυροκαθάπτῃν ἢ Ταυριλάτῃν προσεπλάσατο τὸν Θεσσαλῶν εὐγενέστατον Θεαγένῃν (εἰς Ἀχιλλέα γὰρ τὸ γένος ἀνέφερε), καὶ ὡς εἰκὸς ἐγγεγυμνασμένον οἴκοθεν τῇ ταυρελασίᾳ. σημειῶσαι δὲ ὅτι καὶ λαμπρὸν τὸ Ἑλληνικὸν ἀγώνισμα τοῦτο, καὶ μακρῶ γενναϊότερον τῶν παρὰ τοῖς Ἰσπανοῖς Ταυροσφαγίων μᾶλλον ἢ Ταυροκαθαψίων καλεῖσθαι δικαίων ἀγωνισμάτων· παρ' ἐκείνοις γὰρ ὁ λεγόμενος *Matador*, τουτέστιν ὁ Ταυροκτόνος, οὐκ ἀφ' Ἰσπου ἐπὶ τὸν ταῦρον μεθάλλεται, ἀλλ' ἀναιρεῖ νύττων ἀπηνῶς τῷ ξίφει ὁ φθὰς ἐξηγρίωσε ζῶον. ἐπηγοῦντο δὲ οἱ Θεσσαλοὶ καὶ ἐπὶ τῷ κατακόπτειν καὶ κρεανομεῖν ἐπιδεξίως ταῦρον σφαγιασθέντα, καὶ ἐπὶ τῇ Ἰσπηλασίᾳ, ὡς φησιν Εὐριπίδης (Ἠλέκτρ. 815),

Ἐκ τῶν καλῶν κομποῦσι τοῖσι Θεσσαλοῖς
Εἶναι τὸδ', ὅστις ταῦρον ἀρταμεῖ καλῶς,
Ἰσπους τ' ὀχμάζει.....

Στ. 22, Μικροῦ.] Μετήλλαξα καὶ πάλιν τὴν πτωῖσιν. — Στ. 24, Μεθαλάμενος.] Οὕτως αἱ ΑΑ.

Σελ. 431, στ. 2, Κατὰ τὸ μεταίχμιον.] Ἡ Κατὰ ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ· ἀντὶ δὲ τοῦ Ἐνιδρύσας, ἐν ταῖς ΑΑ, Ἰδρύσας, ἀπροδέτως. — Στ. 3, Οἶονεὶ στεφάνην.] Αἱ ΑΑ, Οἶον εἰς στέφανον. τὸ δὲ ἐχόμενον Ἄμμα (παρὰ τὸ Ἄπτω), ᾧ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς χρήσεται, παλαιστρική λέξις ἐστίν, ἣν οἱ Ῥωμαῖοι ἐπὶ τὰς ἰδίας παλαιστρας μετενεγκόντες *Nexum* καὶ *Nodum* ἠρμήνευσαν (Ἰδ. Φάβρου Ἀγωνιστικ. Α, Ϛ καὶ κ', καὶ Σαλμασίου Πλιν. Γυμν. σελ. 206). κἀντεῦθεν ἐρμηνευτέον τὸ τοῦ Πλουτάρχου (Ἀλκιβιάδ. § 2), ἐν οἷς περὶ Ἀλκιβιάδου φησὶν, « Ἐν μὲν γὰρ τῷ παλαίειν πιεζόμενος, ὑπὲρ τοῦ μὴ » πεσεῖν, ἀναγαγὼν πρὸς τὸ στόμα τὰ ἄμματα τοῦ πιεζοῦντος, οἷος ἦν διαφαγεῖν τὰς χεῖρας », Ἄμματα λέγων, τὴν περὶ τὸν τράχηλον τοῦ Ἀλκιβιάδου συμπλοκὴν τῶν χειρῶν τοῦ ἀντιπάλου. — Στ. 6, Πρὸς βραχὺ μόνον.] Μετήλλαξα τὸν ἀναγταπόδοτον καὶ εἰς οὐδὲν χρήσιμον Μέν

εἰς τὸ Μόνον. — Στ. 8, Πρὸς τοῦ ὄγκου.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ὑπὸ τοῦ ὄγκου. τὸ δ' ἐχόμενον Χαλῶντα ἔτρεψα εἰς τὸ πληθυντικὸν Χαλῶντας, ἵνα ἀναφέρηται πρὸς τὸ Τένοντας, καθὰ ἡρμήνευσαν καὶ οἱ μεταφρασταὶ ἀμφότεροι. — Στ. 9, Καὶ καθ' ὁ μέρος.] Διαγραπτός ὁ Καί· περιττός γάρ, καὶ εἰς αὐδὲν δέων συντάτων τὸ Περιελθόντα τῷ Ἡσθελο. — Στ. 11, Προβάλλει τῶν ἐκείνου σκελῶν κ. τ. λ.] Ἐτερον τοῦτο ἄμματος παλαιστρικοῦ εἶδος. — Στ. 13, Ἐναράττων.] Κακῶς οἱ πρὸ ἐμοῦ διὰ διπλοῦ τοῦ ρ· παρὰ γὰρ τὸ Ἀράττω. εἰ γὰρ ἦν παρὰ τὸ Ῥάττω, ὠφείλειν εἶναι Ἐρράττων. ὁ δὲ νοῦς, Ἐγκρούων συνεχῶς τοὺς ἑαυτοῦ πόδας ταῖς χιλαῖς, ἤγουν τοῖς ὄνουξι, τοῦ ταύρου, ἐνεπόδιζε τὴν εἰς τὰ πρόσω πορείαν αὐτοῦ. — Στ. 17, Κύμβαχος τε ἐπ' ὤμους καὶ ἰῶτα . . . ἐπὶ πλείστον.] Παρῶδηται ἐξ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Ε, 585),

Αὐτὰρ ὄγ' ἀσθμαίνων εὐεργίος ἔκπεσε δίφρου
Κύμβαχος ἐν κονίησιν ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους.
Δηδὰ μάλ' εἰστήκει

λέγεται δὲ Κύμβαχος, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς πηδῶν καὶ ρίπτων ἑαυτὸν οὕτως, ὡς ἄνω τοὺς πόδας γίνεσθαι, παρὰ τὸ Κύβη, ἢ Κύμβη, τὸ σημαῖνον τὴν κεφαλὴν. ὅθεν καὶ Κυβιστᾶν ἢ Κυβιστίνδα παίζειν, τὸ οὕτω ρίπτεσθαι ἐπὶ κεφαλῆς, ὅπερ οἱ Ἴταλοὶ *Capitombolare* φασί. — Στ. 21, Ἀπρακτα.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἀπρακτον. αἱ δὲ ἐχόμεναι τέσσαρες λέξεις, Καὶ εἰς κενὸν ἀερονομούντων, λείπουσιν ἐκ τῶν ΑΑ. σημειῶσαι δὲ καὶ τὸ Ἀερονομεῖν κακοζήλως σχηματισθῆν, κατὰ τὸν τύπον τοῦ Χειρονομεῖν·

Σελ. 432, σλ. 2, Ἰλαρόν.] Ἐς ταῖς ΚΑ, Ἰλαρῶς. — Στ. 8, Ἐξεφώνει.] Αἱ ΚΑ, Ἐξεφώνουν. — Στ. 9, Παραπέμπουσα.] Οὕτως ἅπαντες, πρὸς τὸ Βοή· πλὴν τῶν ΚΑ, ἐν αἷς γράφεται, Παραπέμποντες, πρὸς τὸ Δῆμος. κακῶς ἢ Β, Παραπέμποντα. — Στ. 11, Ἀναστήσαντες.] Διώρθωκα τὸν σόλοικον μέλλοντα· ὁ γὰρ νοῦς, Ἀναστήσαντες τὸν Θεαγένην προσῆγον τῷ Ὑδάσπῃ. — Στ. 12, Ἐπιβαλόντες.] Ἐτρεψα τὸν ἐνεστῶτα εἰς τὸν ἀόριστον· τοῦτον καὶ γὰρ βούλεται ἐνταῦθα ὁ ἑλληνισμός. — Στ. 19, Πλέον δέ τι καὶ πρὸς τὰν κ. τ. λ.] Λεῖπει τὸ Πλέον ἐκ τῶν ΑΑ, ἐν αἷς καὶ ἀντὶ τοῦ ἐχομένου
Ζηλοτυπία,

Ζηλοτυπία, γράφεται Ζηλοτυπίαν. οὐκ ἔρρωται τὸ χωρίον· τὸ γὰρ Τι, τὸ ὀλίγον σημαῖνον, ἀντιφάσκει τῷ Πλέον. ἴσως οὖν ἐγγέγραπτο, Καί τι καὶ πρὸς τὸν . . . Ζηλοτυπία δηχθεῖς, ἢ Πλέον δὲ τῇ πρὸς τὸν . . . Ζηλοτυπία δηχθεῖς, καθάπερ ἤρμηνευσε καὶ ὁ Λ, παραλιπὼν τὸ Τι. ὁ δὲ Α οὕτως ἐξέφρασεν, ὥσπερ εἰ ἐγγέγραπτο, Πλέον δὲ οἶμαι τῇ πρὸς τὸν κ. τ. λ. *Et plus encore riqué (comme je croy) de jalousia et d'envie contre etc.* — Στ. 25, Ὑπέροπτόν τι καὶ σοβαρόν.] Μετέλλαξα τὸν Τι εἰς τὸ Τι· εὐεπίφορος γὰρ ὁ Ἡλιόδωρος εἰς τὸ συνάπτειν τὸ Τι τοῖς οὐδετέροις ὀνόμασι, καθὰ καὶ οἱ δοκιμοὶ τῶν συγγραφέων ποιεῖν εἰώθασιν.

Σελ. 433, στ. 1, Ὀλκά τε προβαίνων.] Οὕτως αἱ ΑΑ. ἐν ταῖς ΚΑ, Ὀλκά τι βαίνων (ἴσως ἐξ ἐτέρας γραφῆς, Ὀλκόν τι βαίνων), ἀνθ' οὗ ὁ Κ εἵκαζεν ἀναγνωστότεον εἶναι, Ὀκλαστί βαίνων· ἐν δὲ τῇ Β, Ἀκροῖς τε ποσὶ βαίνων, ὅπερ ἤρμηνευσαν καὶ ἀμφοτέροι οἱ μεταφρασταί. — Στ. 2, Πλατυνομένοις.] Μετέλλαξα τὴν ὀνομαστικὴν εἰς τὴν δοτικὴν πληθυντικὴν, ἵνα ἦ τὸ ἐξῆς, Σοβῶν τοὺς πήχεις ὑπὸ τοῖς ἀγκῶσι πλατυνομένοις ἐναλλάξ. ὁ δὲ Α ἀντὶ τοῦ Ἀγκῶσιν, ἤρμηνευσεν Ὠμοῖς, *Haulsant les esraules.* — Στ. 9, Καὶ ὅς, τί δέ.] Ἐκ τῆς ἀμόρφου γραφῆς τῶν ΚΑ, Καὶ ὅς πιδαι, ἐξεκόλαφα τὴν ὀρθὴν ταύτην γραφὴν, ἦν καὶ οὕτως ἐξεννοχέναι τὸν Ἡλιόδωρον ἐνδέχεται, Καὶ ὅς, τί δαι, Εὐριπίδῃ κὰν τούτῳ κατακολουθήσαντα ὅς διφθορογραφεῖ πολλάκις τὸν Δε ἐν ταῖς ἐρωτήσεσιν, οἶον (Ἰφ. Αὐλ. 1448),

Τί δαι κασιγνήταισιν ἀγγελῶ σίδει;

Στ. 10, Ἐνοπλος.] Οὕτω διώρθωκα ὀρμηθεῖς ἀφ' ὧν εἴρηκεν ἀλλαχῶ (σελ. 61), Ἐνοπλος καὶ ξίφης. — Στ. 11, Ἐκπλήξω.] Τὸ μὲν παρ' ἅπασιν Ἐμπλήσω προδήλως ἠμάρτηται, ἢ δὲ τοῦ Τριλλέρου (Παράληρησ. Κριτ. σελ. 218) διόρθωσις Ἐμπλήξω, ἦν ἐκεῖνος κομφοτάτην ἀποφαίνεται, ἀνοίκειος τοῦ προκειμένου χωρίου. ἔγραφα οὖν Ἐκπλήξω, τουτέστιν ἐπείσω καὶ ἐξεγείρω ἠσυχάζουσαν καὶ ἀφροντιστοῦσαν τέως ἐμοῦ. — Στ. 14, Εἶπε.] Εἰς τοῦτο μεταλλάξαι δεῖν εἶναι τὴν Ἐπὶ πρόθεσιν, οὐδὲν δεόν εἰσεῖρησασαν εἰς τὸ χωρίον. Στ. 22, Νενοτισμένοις.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Νενοτισμένοις.

Σελ. 434, σφ. 1, Τὴν τε ἰγνύαν σιμώσας.] Ἀντὶ τοῦ Ἰγνύαν αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἰγνον, ἐξ ἑτέρας οἶμαι γραφῆς τῆς Ἰγνὺν· λέγεται γὰρ ἀμφοτέρως, καὶ Ἰγνύα καὶ Ἰγνύς. σημειώσαι δὲ καὶ τὸ Σιμώσας ἀντὶ τοῦ Κάμφας, καὶ διὰ τῆς καμπῆς προσπελάσας τῇ κνήμῃ τὴν πυγὴν· ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Σιμόνω, περὶ οὗ ἀποχρώντως εἰρήκαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 113). — Στ. 5, Ἐμειδία τε σεσηρός.] Ἐτρεψα τὸν ἀόριστον εἰς τὸν παρατατικόν, καθ' ὃν νοῦν ἠρμήνευσε καὶ ὁ Λ. ἐρεῖ δὲ καὶ μετ' ὀλίγα, Ἐπεγέλα. τὸ δὲ Σεσηρός, ὧ καὶ ἀνωτέρω (σελ. 292), ἐχρήσατο, εἴληπται ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 6, Εἰρωνικοῖς.] Αἱ ΑΑ, Εἰρωνικῶς. — Στ. 10, Ἐπεγέλα.] Αἱ ΑΑ, Ἀπεγέλα. — Στ. 11, Γυμνασίων καὶ ἀλοιφῆς.] Παρέλιπον τὸ Ἀνήρ, ὅπερ λείπει καὶ ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 12, Τὴν τε ἐναγώνιον Ἑρμοῦ τέχνην ἠκριβωκῶς.] Οὕτω μετὰ τῆς αὐξήσεως, ἠκριβωκῶς, ἢ Β. ἐπροστατεῖ δὲ ὁ Ἑρμῆς τῆς Παλαίστρας· ὅθεν καὶ Ἑρμῆς ἐναγώνιος ἐπεκαλεῖτο, ὡς καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 207) ἐδηλώσαμεν. — Στ. 18, Ἐκ τῆς πληγῆς κραδανθεῖς, πλέον ἢ ὡς εἶχεν.] Παρέλιθα τὴν διόρθωσιν, τοῦ Κοίνου (σημ. εἰς τὸ τοῦ Κορίνθ. περὶ διαλέκτ. σελ. 47), ἣν ἔστι πιστώσασθαι καὶ τῷ Πλουτάρχου (Ἄρτοξ. § 9) μαρτυρίῳ τῶδ'ι, «Καὶ οὐκ ἐτρώθη μὲν ὁ Κῦρος, ἐκραδάνθη δὲ, » τῆς πληγῆς ἰσχυρᾶς προσπεσούσης. » προσεπιδιωρῶσάμην δὲ καὶ τὸ ἐχόμενον, ἀποκαταστήσας τὸν ἀβλεψία τῶν Ἀντιγραφέων ἐξεῤῥηκτότα δηλωτικὸν τῆς συγκρίσεως σύνδεσμον, Ἡ. — Στ. 20, Προὔβάλλετο.] Ἐτρεψα τὸν ἀόριστον εἰς τὸν παρατατικόν· οὕτω δὲ ἠρμήνευσαν καὶ ἀμφοτέροι οἱ μεταφρασταί. — Στ. 21, Συνενδούς.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Συνδούς.

Σελ. 435, σφ. 1, Ἀφυλάκτως . . . ἐπεφέρετο.] Αἱ ΚΑ, Ἀφύλακτος . . . ἐφέρετο. — Στ. 5, Προσαναστείλας.] Ἐν τῇ Β, Προσανατείλας· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Προσανατείνας. ἴσως γραπτότεον, Προσαναστείλας. σημειώσαι δὲ καὶ τὸ ἐχόμενον, Ἐρρίπισε, καινῶς τεθειμένον ἐπὶ τοῦ Ἐρρίψε, κατέβαλε, καθὰ ἐξεδέξατο καὶ ὁ Λ. ὁ δὲ Α μεταποιοιτέον εἶναι εἰς τὸ Ἐρράπισεν ὑπέλαβεν· ἐρμηνεύει γὰρ, *Lui deslascha une grande buffe sur la jouë*. — Στ. 6, Ἄμα τι καὶ τῇ καταφορᾷ . . . ἐπισπασθέντα.] Τρέψαντες τὸ Ἀμματι εἰς

τὸ Ἄμμα τι, καὶ διαστείλαντες ὅλον τουτὶ τὸ χωρίον τῶν λοιπῶν τῷ διὰ μέσου, σαφές ἐξ ἀσαφοῦς κατεστήσαμεν. τὸ Ἄμματι ὁ μὲν Α παρῆλπε, καλῶς ποιῶν, ὡς ἀνοίκειον ἐνταῦθα· ὁ δὲ Δ *Nodo implicitum* παρέφρασε, δόξας εἶναι τὸ παλαιστρικὸν ἄμμα, περὶ οὗ μικρῶ πρόσθεν (σελ. 431) εἶρηκε, καὶ ἐρεῖ μετ' ὀλίγα πάλιν. ὁ νοῦς, Ἐρρίπισεν, ἤγουν κατέβαλε τὸν ἀντίπαλον ὁ Θεαγένης, ἄμμα τι ἐπισπασθέντα εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ διὰ τὴν καταφορὰν τῆς ἰδίας αὐτοῦ χειρὸς, ἤπερ ἠνέχθη εἰς κενόν, διὰ τὸ ἐκκλίνειν αὐτὴν τὸν Θεαγένην. ἄλλως. Συνεβάλετο ἄμματι τῷ Θεαγένει εἰς τὸ ῥίπισαι τὸν ἀντίπαλον καὶ αὐτὴ τοῦ ἀντιπάλου τῆς χειρὸς ἢ καταφορὰ· εἰς κενὸν γὰρ ἐνεχθεῖσα ἡ χεὶρ, τοῦ Θεαγένους ἐκκλίναντας αὐτὴν, εἰκότως συγκατέσπα εἰς τὸ ἔδαφος τὸ τοῦ Αἰθίοπος σῶμα. — Στ. 7, Ἐνεχθεῖσης.] Ἐν τῇ Β, Ἐνεχθείση· πρὸς τὸ Καταφορᾶ δηλονότι. — Στ. 8. Ἀναδύς.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 17, Περιαγαγών.] Οὕτως αἱ ΑΑ. ὅλη δ' αὕτη ἢ τῆς πάλης ἐκθεσις μετεννήχθαι ἔοικεν ἐκ τῶν Φιλοστράτου εἰκόνων, ἐν αἷς ἐκεῖνος Πνίγμα τὸ Ἄμμα ὀνομάζει· οἶον (Α, 5, σελ. 771), « Ὁ μὲν ἤρηκε τὸν ἀντίπαλον, περιπτάς αὐτῷ κατὰ τῶν κώτων, καὶ εἰς πνίγμα ἀπολαμβάνει, καὶ καταδεῖ ταῖς σκέλεσιν. ὁ δὲ οὔτε ἀπαγορεύει, καὶ ὀρθὸς ὑπανίσταται, καὶ διαλύει τὴν χεῖρα, ὑφ' ἧς ἀγχεῖται, στρεβλώσας ἕνα τῶν δακτύλων, μεθ' ὃν οὐκέτι οἱ λοιποὶ ἔχουσιν, οὐδὲ εἰσὶν ἐν τῷ ἀπρίξ. ». καὶ αὖθις (Β, 5, σελ. 819), « Τὸν μὲν πῆχυν τῇ δειρῇ ἐνέβαλεν, ἀποφράττων αὐτῷ τὸ ἄσθμα· τὰ σκέλη δὲ τοῖς βουβῶσιν ἐναρμόσας, καὶ περιδείρας εἰς ἑκατέραν ἀγκύλην ἄκρω τῷ πόδε, τῷ μὲν πνίγματι ἔφθη αὐτὸν, ὑπνηλοῦ τοῦ ἐντεῦθεν θανάτου τοῖς αἰσθητηρίοις ἐντρέχοντος, τῇ δὲ ἐπιτάσει τῶν σκελῶν ἀνεμμένη χρυσάμενος, οὐκ ἔφθη τὸκ λυγισμὸκ τοῦ Ἀρρίχίω-νος κ. τ. λ. ».

Σελ. 436, στ. 2, Ἐπίδοξον.] Σημείωσαι τὰ Ἐπίδοξον ἀντὶ τοῦ Ἐνδοξον, ἐναντίας τῇ χρήσει τῶν δοκίμων, ὡς εἰρήκαμεν ἐν τείς πρόσθεν (σελ. 136). — Στ. 3, Βουλομένω, [Αἱ ΑΑ, Βουλομένου. — Στ. 5, Ὀνήσαι.] Τὰ μὲν παρὰ τοῖς λοιποῖς ἦσαι ἐστὶ τέρψαι, εὐφράναι, παρὰ τὸ Ἡδω· πρὸς

λόμην μέντοι γράφειν Ὀνήσαι, ἤγουν ὠφελῆσαι, καὶ διὰ τὸ προηγησάμενον, Ἀνόητον, καὶ διότι ἐν τῇ Β ἀντὶ τοῦ Ἑσαι γράφεται Ὀφελεῖν, ὅσπερ ἐστὶ πρόδηλος ἐπεξηγήσεις τοῦ Ὀνήσαι. καὶ ὁ Λ δὲ *Iuvate* ἠρμήνευσε. — Στ. 12, Κέλευε.] Προσ-
υπακουστέον τὸ Ἱερουργηθῆναι ἐκ τοῦ προηγησαμένου Ἱερουργίαν. — Στ. 14, Χαρίκλειου.] Ἐκ τῶν ΚΑ. Χαρίκλειον δὲ πρόκλησιν λέγων, αἰνίττεται ἄσπερ ἀνωτέρω (σελ. 419) παρήλασε λέγουσαν τὴν Χαρίκλειαν, «Αὐτὴν με κέλευσον αὐτουργῆσαι τὸ θυμα κ. τ. λ.». — Στ. 15, Ἐν συνέχοντι τῷ κωρῷ.] Ἐξηγησάμεθα τοῦτο ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 159). — Στ. 18, Χρῆσαι.] Αἱ ΑΑ, Χρή. — Στ. 23, Πλὴν εἰ . . . τυμφίον δὲ κ. τ. λ.] Τυπογράφων ἀβλεψία κατεχωρίσθη ἐν τῷ ἄκρῳ τῆς σελίδος, Πλὴν εἰ, ὡς γραφῆ τοῦ Κ· αὐτὸς τε γὰρ καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἅπαντες, καθὰ καὶ ἡ Β καὶ αἱ ΑΑ, φέρουσι Πλὴν ἢ, ὃ μετεποιήσαμεν ἡμεῖς εἰς τὸ Πλὴν εἰ. μετηνέγκαμεν δὲ καὶ τὸ Ἄνδρα μετὰ τὸ Οὐπω μὲν, ἀνθ' οὗ κακῶς ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ γράφεται, Οὐ μὲν ἄνδρα.

Σελ. 437, στ. 4, Ἐστί.] Ἐτρεφα τὸν μέλλοντα εἰς ἐρεστώτα. — Στ. 10, Ἐπὶ τοὺς βωμούς.] Αἱ ΑΑ, Παρὰ τοὺς βωμούς. — Στ. 14, Βελτίονα.] Αἱ ΑΑ, Βέλτιστα.

Σελ. 438, στ. 2, Παρήσαν.] Ἄμεινον γράφειν, Παρήσαν, ἢ γοῦν Παρήσαν. — Στ. 21, Μετὰ ταῦτα.] Οὕτως αἱ ΚΑ, ΑΑ καὶ ΔΑ 454. — Στ. 25, Μετὰ τῶν ἄλλων.] Ἐν τῇ Β, Παρὰ τῶν ἄλλων.

Σελ. 439, στ. 4, Ὑποδειξάντων.] Περιεῖλον τὸν κακῶς πλεονάσαντα Καί. — Στ. 9, Προσκύψας.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 19, Μέτωπον.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Πρόσωπον.

Σελ. 440, στ. 8, Ἐκ μέσων.] Αἱ ΑΑ, Ἐκ μέσου. — Στ. 11, Ἐσείσθησαν.] Ἐν τῇ Β καὶ ΚΑ Ἐσείσθησαν. — Στ. 12, Οἱ συνιέντες.] Παρείλιφα ἢν προῦβαλε διόρθωσιν ἁ Κ ἐν ταῖς ΚΑ, ἐν αἷς καὶ, ῥήματα συνιέντες, γράφεται, δίχα τῆς ἐρνήσεως. — Στ. 17, Κατὰ τὴν φύσιν ἐκείνη τῆς αἰδοῦς κ. τ. λ.] Περιεῖλον τὸν κακῶς πλεονάσαντα Καί· ἔτρεφα δὲ καὶ τὸ μὲν Ἐκείνης, εἰς τὸ Ἐκείνη, τὸ δὲ Αἰδῶ εἰς τὸ Αἰδοῦς, ταῦτα οἱ πρὸ ἐμοῦ, βάρβαρα οὕτω καὶ ἀσυνάρτητα παρα-

λαβόντες παρά τῆς Β, καλεχώρισαν οὐκ οἶδα τί παθόντες εἰς τὸ κείμενον. τῶν δὲ μεταφρασάντων ὁ μὲν Α παρέλιπεν ὅλως τὰς λέξεις Τῆς Αἰδοῦς, ἢ γραπτέον ὑπέλαβεν ἴσως Τῆς ὁδοῦ, *Id veritus, ne illa in fuga forte et itinere antea sublata etc.* ὁ δὲ Α συνωδὰ τῇ ἡμετέρᾳ διορθώσει παρέφρασε, *De reur que si d'aventure durant le temps de sa fuyte eille avoit oublié honte et honneur et qu'elle fust devenue effrontée etc.* σημειώτεον δ' ἐνταῦθα, ὅπερ ὤφειλον ἀνωτέρω σημειώσασθαι, τὸ μνημονικὸν Ἠλιοδώρου ἀμάρτημα. ἐν μὲν γὰρ τοῖς πρόσθεν (σελ. 98) ἐπλάσατο τὸν Χαρικλέα, ἀνεγνωκὸτα τῆς ταινίας τὰ γράμματα μαθεῖν ἐξ αὐτῶν τοὺς ἀληθεῖς πατέρας τῆς Χαρικλείας, « Ἄπερ ὡς ἀνέγνων, πόθεν τέ ἐστὶ καὶ τίνας » ἔγνων, εἰς ἀγρόν τε κομίζω κ. τ. λ. » μετ' ὀλίγα δὲ, ὥσπερ ἐπιλαθόμενος ὧν εἰρήκει, παράγει τὸν εἰπόντα ταῦτα αὐτὸν τοῦτον Χαρικλέα οὕτως λέγοντα (σελ. 100) Ἐπέσθρα » φον ἀνισαρῶς ἄγαν διατεθεῖς . . . ἔτι δὴ μοι γνῶμαι μὴ ἐξ- » ἐγένετο τὰ κατὰ τὴν κόρην, τίς, ἢ πόθεν, ἢ τίνων ». νῦν δ' αὖθις, ἐν τε τῷ προκειμένῳ χωρίῳ, καὶ τοῖς μικρὸν ὑστερον ρηθισομένοις ὑπὸ τοῦ Σισιμίδρου (σελ. 443), « Θυγάτηρ » ἀληθῶς οὔσα καὶ εὐρεθεῖσα ὧν γιγνώσκεις », ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς ὑπόθεσιν ἀνατρέχει, καὶ προεγνωκὸτα τὰ κατὰ τὴν τῆς Χαρικλείας γένεσιν πλάττει τὸν Χαρικλέα. — Στ. 21, Ἄ μηδὲν ἔβλαπτε, καὶ ἔλεγεν.] Λείπεται ταῦτα πάντα ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 23, Μόνον.] Προσέθηκα τὸ Μόνον ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ.

Σελ. 441, σ1, 6, Καὶ εἰς ὑμᾶς ἀσεβεῖν.] Προσέθηκα τὴν πρόσθεσιν ἐκ τῶν ΑΑ, ἐν αἷς καὶ ἀντὶ τοῦ Ἄσεβεῖν, γράφεται Ἄδικεῖν. — Στ. 11, Κατὰ τὴν Θετταλίαν . . . καὶ εἰς σφαιρῆν.] Οὕτως αἱ ΚΑ, ὧν οὐδενὶ ἑτέρῳ διαφέρουσιν αἱ ΑΑ ἢ τῇ παραλείψει τῆς ἀντανυμίας, αὐτοῦ. Οἰταίους δ' ἐνταῦθα λέγει τοὺς ἀπὸ Οἴτης, τῆς πόλεως Μυλίων, ὡς φησι Στέφανος, ἢ ἐκτίσιν Ἀμφιστος παρά τῷ ὁμωνύμῳ ὄρει τῇ Οἴτῃ. Στ. 16, Εἰς τε ταύτην.] Παρέληφα τὸν σύνδεσμον ἐκ τῶν ΑΑ. Στ. 20, Ἐκδιδασθεῖς, τὰ τε ἄλλα.] Οὕτως αἱ ΑΑ ἐν δὲ ταῖς ΚΑ, Διδασθεῖς τὰ τε ἄλλα. — Στ. 21, Ἐξαπέσταλτο.] Ἐκ τῶν ΚΑ.

Σελ. 442, στ. 2, Γίγνομαι ικέτης, τὴν θυγατέρα ἐπιζητήσων.] Περιεῖλον τὸν Δὴ σύνδεσμον, ὃς λείπει καὶ ἐν τῇ Β καὶ ἐν ταῖς ΑΑ. ἡ δὲ σύνταξις οὐκ ἔρρωται· διὸ γραπτέον ἴσως, Ἡκω τανῦν ἐνταῦθα τὴν θυγατέρα ἐπιζητήσων, καὶ γίγνομαι ικέτης, ἢ Ἡκω τανῦν ἐνταῦθα, καὶ γίγνομαι ικέτης, τὴν θυγατέρα ἐπιζητῶν. τοῦτο δὲ τὸ χωρίον, κακοσχόλου τινὸς τὰ ἀλλότρια παρεμβαλόντος καὶ διαστρέψαντος, οὕτως ἐμφέρεται ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, «Γίγνομαι ικέτης οὕτως ὡς (ΑΑ, » Καθῶς) ἡ ἐπιστολὴ διηγῆσατο, τὸν ἀποσυλήσαντα ἔχεις, τὴν » θυγατέρα ἐπιζητήσων». — Στ. 5, Πολυτλήμονα.] Οὕτως ἡ Β καὶ αἱ ΑΑ, ὅπερ ἐστὶ, Πολλὰ ἀναλάντα, ὡς εἴρηκεν ἀνωτέρω (σέλ. 263). οἱ δὲ λοιποὶ, Πολυπήμονα, παρὰ τοῦ Βουρδελότου λαβόντες· ὃς ἔοικε τὸ τυπογραφικῶς ἡμαρτημένον παρὰ τῷ Κ, Πολυτήμονα, εἰς τὸ Πολυπήμονα μεταποιῆσαι. — Στ. 4, Καὶ σαυτῶ Χαριζόμενος ἔση, εἰ τὸν κ. τ. λ.] Οὕτω διωρθωσάμην παρεμβαλὼν τὸ Ἐση, ὃ καὶ ἡ σύνταξις καὶ ἡ διάνοια τοῦ λόγου ἀπαιτοῦσιν. οὕτω δὲ ἠρμήνευσε καὶ ὁ Λ. Στ. 10, Ἄδικος.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἄρπαξ· ἐν δὲ ταῖς ΔΑ 420 ἀμφότερα κεῖται, Ληστής ἐγὼ καὶ ἄρπαξ, καὶ ἄδικος κ. τ. λ. — Στ. 12, Προκαθωσιώσθαι σε.] Εἰς τὰς δύο ταύτας λέξεις (ἃς ἠρμήνευσαν καὶ οἱ μεταφρασταὶ ἀμφότεροι) μετεποίησα τὸ Προκαθωσιώσασθαι. — Στ. 13, Ἐπίδοξον.] Σημείωσαι καὶ πάλιν τὸ Ἐπίδοξον ἀντὶ τοῦ Ἐνδοξον.

Σελ. 443, στ. 1, Θυγάτηρ ἀληθῶς οὔσα καὶ εὐρεθεῖσα ὧν γιγνώσκεις.] Εἰρήκαμεν ἤδη περὶ τούτων ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 365). — Στ. 7, Φύντων.] Σεσημειώσθω καὶ πάλιν τὸ Φύντων κακῶς εἰρημένον ἀντὶ τοῦ Φυσάντων. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου, Οὐδὲν ἔλαττον, ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται, Οὐκ ἔλαττον. — Στ. 10, Δεδραμένα.] Περιεῖλον τὸ σ· παρὰ γὰρ τὸ Δράω, οὐ παρὰ τὸ Διδράσκω. — Στ. 15, Ἄρτι μοι ταῦτα ἐκείνης καὶ μόλις ἐξαγορευσάσης.] Λείπει ἅλον τὸ κομμάτιον τουτὶ ἐκ τῆς Β καὶ τοῦ Α. τὸ Ἐξαγορευσάσης εἴληπται ἐκ τῶν ΑΑ. τὸ δὲ ἐχόμενον, Ὁ δὲ δῆμος, ἡμέτερα διόρθωσις, προσθέντων τὸν σύνδεσμον. — Στ. 16, Εὐφήμοις βοαῖς.] Ἐν τῇ Β, Εὐφημίαις βοαῖς· ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, Εὐφημίαις ταῖς βοαῖς. — Στ. 18, Τὰ γιγνώμενα θυμηδοῦντες.] Σημεί-

ωσαι τὴν καινὴν, ἢ μᾶλλον κακὴν χρῆσιν τοῦ θυμηδοῦντες ἐπὶ μεταβατικῆς ἐννοίας ὄφειλε γὰρ εἰπεῖν ἀμεταβάτως, διὰ τὰ γιγνόμενα, ἢ Ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις θυμηδοῦντες, καθάπερ ἠρμήνευσαν καὶ ἀμφοτέροι οἱ μεταφρασταί.— Στ. 22, Ἐπινοίαν.] Οὕτω διώρθωκα τὸ ἀνοίκειον τοῦ προκειμένου χωρίου Ἐπινοίαν.— Στ. 25, Κεραυνυμένων.] Αἱ ΚΑ, Συγκεραυνυμένων.

Σελ. 444, σλ. 10, Τὸ πρακτέον.] Ἐν τῇ Β, Τί πρακτέον. Στ. 23, Καὶ ὡσπερ λαμπάδιον δράματος.] Ἐκ τῶν τῆς Κωμωδίας προσώπων μετενέγκται τὸ Λαμπάδιον· οὐ γὰρ τὸ ὑποκοριστικὸν τῆς Λαμπάδος ἐνταῦθα σημαίνει, ἀλλὰ πρόσωπον ἦν οὕτως ὀνομαζόμενον, νέας γυναικός, καθὰ καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις, καὶ μάλιστα τοῖς Ἰταλοῖς, εἰσὶ τινα πρόσωπα ἐν τοῖς θεάτροις, οὐ τοῖς ὀνόμασι μόνον, ἀλλὰ καὶ τῇ ἡλικίᾳ, καὶ τῇ μορφῇ, καὶ τῇ σιολῇ, ἦν αἰεὶ φέρειν εἰώθασι, καὶ τῷ χρόνῳ, καθ' ὃν ἐπὶ σκηνῆς προϊέναι νομίζεται, ἰδιάζοντα καὶ τῶν ἄλλων ἐξηλλαγμένα. ἦν δὲ τὸ Λαμπάδιον τῶν ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ δράματος παριόντων προσώπων, ὡς γοῦν ἐστὶν εἰκάσαι ἐκ τοῦ Πολυδεύκου, ὃς ἐν τῇ καταριθμήσει τῶν κωμικῶν προσώπων πρὸ δύο τῶν τελευταίων αὐτὸ τίθεισιν, οὕτως δὲ λέγων, « Τὸ » δὲ Λαμπάδιον ἰδέαν τριχῶν ἔχει πλέγματος εἰς ὃξὺ ἀπολήγοντος, ἀφ' οὗ καὶ κέκληται· ἢ δὲ Ἄβρα περίκουρος, » Θεραπαινίδιον ἐστὶ περικεκαρμένον, χιτῶνι μόνῳ ὑπεζωμένῳ λευκῷ χρώμενον· τὸ δὲ Παραψηφιστὸν Θεραπαινίδιον » διακέκριται τὰς τρίχας, ὑπόσιμόν τε ἐστὶ, καὶ δουλεύει » ἐταίραις, ὑπεζωσμένον χιτῶνα κοκκοβαφῆ ». καὶ ταῦτα μὲν ὁ Πολυδεύκης, ἡμῖν οὐ πάνυ σαφῆ διὰ τὴν κατάλυσιν τῆς ἀρχαίας σκηνῆς, ἴσως δὲ οὐδὲ αὐτῷ τῷ χρησαμένῳ Ἡλιοδώρῳ ἀσφαλέστερον δὲ ὁ Πλούταρχος ἐφ' ὁμοίας τῆς χρείας τῷ Ἐξοδίῳ ἐχρήσατο, ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ αὐτὸς ἐρανισάμενος, ἐν οἷς περὶ τῆς Ἀλεξάνδρου τελευτῆς φησὶν (Ἀλεξάνδρ. § 75), « Ἀλλὰ ταῦτα τινὲς ᾤοντο δεῖν γράφειν, ὡσπερ δράματος » μεγάλου τραγικὸν ἐξόδιον καὶ περιπαθεῖς πλάσαντες ». ἦν δὲ τὸ Ἐξόδιον, ὡς φησὶν ὁ προδηλωθεὶς Πολυδεύκης, μέλος ὁ ἐξῶν ὁ χορὸς ἦδε. καὶ ἐπεὶ τοῦτο τραγικὸν εἰκότως ἦν ἐν ταῖς τραγωδίαις, παραλαβοῦσα ἐντεῦθεν ἢ συνήθεια Ἐξόδιον ἐκά-

λεσεν οὐ μόνον τὴν ἐκφορὰν καὶ κηδείαν τῶν ἀποικομένων, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐπ' αὐτοῖς θρήνον. — Στ. 26, Καὶ συνεργοὶ γιγνώμεθα τοῦ ἐκείνων βουλήματος.] Λείπουν ταῦτα ἐκ τῶν ΑΑ.

Σελ. 445, σλ. 2, Ἱερῶν.] Αἱ ΚΑ, Ἱερείων. ἀντὶ δὲ τοῦ προηγησαμένου Εὐαγεστέρων, ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται κακῶς, Εὐγενεστέρων. — Στ. 3, Περιγράφαντες.] Οὕτως αἱ ΑΑ καὶ ΔΑ663. εὐκαλάφορος δὲ εἰς τὴν λέξιν ταύτην ὁ Ἡλιόδωρος. Στ. 4, Τοῦ Σισιμίθρου. . . ἐκβοήσαντος.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Σισιμίθρην . . . ἐκβοήσαντα· ἐν δὲ τῇ Β καὶ ταῖς ΑΑ ἔτι χειρόνως, Τὸν Σισιμίθρην . . . ἐμβοήσαντος. — Στ. 5, Τὴν ἐγχώριον γλῶτταν καὶ αὐτὸς ἀφίεις.] Διπλῶς ἠμάρτηται τὸ τῶν πρὸ ἐμοῦ Συνεῖς, ὅτι κατὰ τὸν ἀόριστον, καὶ ὅτι ἀνοίκειον ἐνταῦθα τὸ διὰ τοῦ Συνεῖς δηλούμενον Ἰελοῖον γὰρ ἐπεικῶς τὸ φάναι, τὸν Αἰθιοπῶν βασιλέα τὴν Αἰθιοπῶν γλῶτταν συνιέναι. μελεποίησα οὖν τὸ Συνεῖς εἰς τὸ Ἀφίεις, ὃ ἐστὶ, προφέρων, λαλῶν. τοῦτο δὲ ἀναγκαῖον ἦν διασείλαι, διὰ τὸ τέως τὸν Ἰθάσπην Ἑλληνιστὶ λαλεῖν μετὰ τοῦ Σισιμίθρου (σπουδάζεσθαι γὰρ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν παρὰ τοῖς Γυμνοσοφισταῖς καὶ Βασιλεῦσιν Αἰθιοπῶν αὐτὸς Ἡλιόδωρος προλαβὼν δεδήλωκε σελ. 386)· τούτου δὲ μεταβαλόντος εἰς τὸ Αἰθιοπιστὶ λαλεῖν, ὡς δῆλον ἐκ τῶν ὀλίγων πρόσθεν εἰρημένων (σελ. 444), ἤρξατο καὶ ὁ βασιλεὺς τῇ Αἰθιοπῶν γλώσσει λαλεῖν. παρακείσθω δὲ καὶ μαρτύρια τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς φράσεως, τό, τε τοῦ Εὐριπίδου (Ἰππολ. 990),

Ὅμως δ' ἀνάγκη, συμφορᾶς ἀφιγμένης,
Γλῶσσάν μ' ἀφείναι

καὶ τὸ παρὰ τῷ Λουκιανῷ (Ἡρακλ. § 4), «Κελτὸς δὲ τις παρ-»
» εστῶς . . . ἀκριβῶς Ἑλλάδα φωνὴν ἀφίεις κ.τ.λ.». πολὺ δὲ
ἐν τῇ χρήσει καὶ τὸ δίχα προθέσεως, Φωνὴν ἢ γλῶσσαν ἰέναι·
αὐτίκα Ἡλιόδωρος (σελ. 416), «Μυρίας . . . φωνὰς ἰέντες».
Στ. 13, Θεσμῶν.] Ἐκ τῶν ΚΑ. συνηγορεῖ δὲ τῇ γραφῇ καὶ τὸ
παράλληλον χωρίον (σελ. 41), «Ἐπὶ παισὶ γάμον ἐνθεσμον».
Στ. 15, Τραπεζώμεθα.] Αἱ ΚΑ, Τρεπώμεθα. — Στ. 16,
Ἐπευφήμισεν.] Οὕτως αἱ ΔΑ722 διὰ τοῦ ἡ. ἴσως δὲ καὶ πλη-
θυντικῶς γραπτέον Ἐπευφήμισαν· καὶ γὰρ καὶ Ἐπεκλύπησαν
ἐρεῖ μὲρ ὀλίγα. — Στ. 24, Τὴν Περσίνης.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Τὴν
τῆς Περσίνης. Σελ.

Σελ. 446, σλ. 8, Τῆ περ ἀριστοβίων.] Ἐν ταῖς ΚΑ γράφεται, Τῆ παρ' ἀριστοβίων· ἐν δὲ τῇ Β καὶ ταῖς ΑΑ, ὡς περ καὶ ἐν τῷ Κ, Τῆ παρ' ἀριστοβίων, ἡ γραφὴ κατηκολούθησαν καὶ οἱ λοιποὶ ἅπαντες ἐκδύται. ἡμεῖς μέντοι προειλόμεθα τὴν ἐν τῷ τέλει τοῦ δευτέρου βιβλίου (σελ. 106) γραφὴν, Τῆ περ ἀριστοβίων, τὴν αὐτὴν οὔσαν ἐκεῖ ἀπαραλλάκτως ἐν ἅπασιν. τὸν δὲ χρῆσιμόν ὅλον ἐξηγησάμεθα ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 110)· οἷς τοῦτο μόνον ἐνταῦθα προστεθείσθω, ὅτι τὸ Μελαινομένων ἀντὶ τοῦ Μελάνων τέταχε, μετοχὴν ἀντ' ὀνόματος παραλαβὼν, καθὰ καὶ Εὐριπίδης Μητροκτονοῦντας εἶπεν (Ὀρέστ. 48) ἀντὶ τοῦ Μητροκτόνους, καὶ Ἀπολλώνιος (Ἀργοναυτ. Γ, 749) Μελαινομένην ἀντὶ τοῦ Μέλαιναν. σισημειώσθω δὲ καὶ τὸ Ἀριστοβίων ὡς λέξις οὕτω καταχωρισθεῖσα ἐν τοῖς λεξικοῖς. — Στ. 16, Σὺν τῇ Περσίῃ.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 18, Ἐπὶ τῷ γάμῳ.] Κακῶς αἱ ΑΑ, Ἐπὶ τὸν γάμον. — Στ. 20, Τοιόνδε πέρας.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Τοιόνδε τὸ πέρας, ἴσως ἐξ ἐτέρας γραφῆς τῆς, Τοιόνδε τι πέρας. — Στ. 22, Ἐμισιός.] Οὕτω διώρθωκα ἐκ τῆς ἡμαρτημένης γραφῆς τῶν ΚΑ, Ἐμισιός, καλακολουθήσας ταῖς τῶν ἀρχαίων νομισμάτων ἐπιγραφαῖς ἐν αἷς Ἐμισα γράφεται ἡ πόλις θηλυκῶς· καί περ ἄλλοτ' ἄλλως αὐτὴν καλεσάντων τῶν Ἑλλήνων τε καὶ Ῥωμαίων Γεωγράφων· εὐρηται γάρ, Ἐμεσα, Ἐμεσσα, Ἐμισα, Ἐμισσα, θηλυκῶς, καὶ τὰ Ἐμισα πληθυντικῶς καὶ οὐδέτερος. Χέμψ ὀνομάζει ταύτην Κωνσταντῖνος ὁ Αὐτοκράτωρ (ἐν τῷ Πρὸς τὸν ἴδιον υἱὸν Ῥωμανόν, κεφ. κέ)· καλεῖται δὲ τανῦν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων Ἐμς, ἢ Ἀμσά. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς ἐνεγκαμένης τὸν χαριέστατον Ἡλιόδωρον Ἐμίσης· ὧρα δ' ἡμῖν καὶ περαίνειν τὸν λόγον, ὀλίγ' ἄττα πρότερον τῶν παραλειμμένων (πολλὰ δ' ἂν εἶεν ἴσως τοιαῦτα) τοῖς εἰρημένοις προσθέντας.

ΠΑΡΑΛΕΙΦΘΕΪΣΑΙ ΕΙΣ Τὸν Ἡλιόδωρον
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

Σελ. 6, σλ. 9, Αὐχμηρούς.] Τοῖς πρόσθεν (σελ. 8) εἰρημένοις μοι περὶ τῶν ἐξ ἀλουσίας αὐχμηρῶν καὶ ἀγρίων ἔστι
 † †

παραθεῖναι καὶ ἄπερ Ἡλέκτρα πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ὀρέστην λέγει παρ' Εὐριπίδῃ (Ὀρέστ. 225),

ὦ βοσφύχων πινῶδες ἄθλιον κάρμ,
ὦς ἠγρίωσαι διὰ μακρῶς ἀλουσίας.

Σελ. 12, σλ. 25, Εὐχαῖς, οὐκ αἰτίαις, ἐξιλεοῦται τὸ κρεῖττον.] Παρῴδηται ἐκ τῶν Εὐριπίδου (Ἡλέκτρ. 195),

..... Οὗτοι σίοναχαῖς,
Ἄλλ' εὐχαῖς θεοὺς σεβίζου-
σ', ἔξεις εὐαμερίαν ᾧ παῖ.

Σελ. 24, σλ. 2, Μεταμελόμενος.] Ἐξ ὧν εἴρηκα ἐν ταῖς σημειώσεσι (σελ. 29) περὶ τοῦ παρὰ τοῖς Ἑβδομήκοντα ὑπόστασις, δηλοῦντος τὴν ἄλλως λεγομένην Οὐσίαν, ἥγουν τὰ ὑπάρχοντα, ἐξηγητέον καὶ τὸν Ἀρτεμίδωρον, ἐν οἷς λέγει (Ὀνειροκριτ. Δ, ιη'), « Χρὴ δὲ τὸν πλουτοῦντα ἀναλίσκειν » . . . τὸ δὲ παρὰ δύναμιν εἰς τὴν ἐκάστου ὑπόστασιν σκό- » πει ». — Στ. 25, Βαρυμνηϊῶσαν.] Ἐπελελήσμην ἐν ταῖς σημειώσεσιν (σελ. 30) ὅτι καὶ Ἡλιόδωρος ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 291) ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι Βαρύμνηις.

Σελ. 40, σλ. 23, Τὸν ἐξ ἀρχῆς ἐπὶ σοὶ πόθον.] Σημειώσαι τὸ Πόθος ἀντὶ τοῦ Ἔρωσ, ἐκ τοῦ παρακμάσαντος Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς συνηθείας εἰλημμένον, καθὰ καὶ τὸ Ποθεῖν ἀντὶ τοῦ Ἐραῖν, καὶ τὸ Ποθουμένη, ἀντὶ τοῦ Ἐρωμένη, οἷς οἱ μὲν Ἀρχαῖοι σπανίως, εἴπερ ἄρα, κέχρηνται, οἱ δὲ νεώτεροι κατὰκόρως. ἐκ δὲ τῶν νεωτάτων, καὶ τῇ καθωμιλημένη φωνῇ γραφάντων, μάλιστα πάντων κατεχρήσατο τῷ Πόθος ἀντὶ τοῦ Ἔρωσ ὁ Ποιητὴς τοῦ ἐπιγραφομένου δράματος Ἐρωτόκριτος, οἷον (σελ. 12),

Ὁ κόσμος εἶναι πονηρὸς, καὶ ὁ πόθος σὲ τυφλώνει
καὶ (σελ. 78),

Χώνει τὸν πόθον φρόνιμα, σὰν νῆτον καὶ μεγάλην.

ἢ δὲ τοιαύτη τῆς λέξεως ἐκδοχὴ ἀπ' αὐτῶν ἤδη τῶν Πτολεμαϊκῶν χρόνων ἔοικεν ἀρξασθαι· καὶ γὰρ Ἀπολλώνιον εἰρηκότα (Ἀργοναυτ. Γ, 751),

Πολλὰ γὰρ Λίσονίδεο ΠΟΘΩ μελεδήματ' ἔγειρεν,

ὁ σχολιαστὴς εὐθύνηι λέγων, « Οὐχ ὑγιῶς τέθεικε τὸν πόθον

» ἀντὶ τοῦ ἔρωτος· πόθος γὰρ ἢ ἐπιζήτησις· ὁ δὲ ἔρος ἐπι-
 » τεταμένον ἐστὶ πάθος ». οἱ γὰρ Ἀρχαῖοι Πόθον ἔλεγον κυρίως
 τὴν τοῦ ἀπόντος ἐπιθυμίαν, καθὰ καὶ Πλάτων διωρίσατο
 λέγων (Κρατύλ. σελ. 420) « Ὅς τότε ὅταν παρῆ οὐ τις ἐφίε-
 » το, ἴμερος ἐκαλεῖτο· ἀπογενομένου δὲ, ὁ αὐτὸς οὗτος πό-
 » θος ἐκλήθη ». καὶ Ἀμμώνιος δὲ εὖ μάλα διέστειλε τὸν Πό-
 θον τοῦ ἔρωτος (καθὰ καὶ τὸ Ποθεῖν τοῦ ἔραν), τὸν μὲν
 ἐπὶ τῶν ἀπόντων, τὸν Πόθον, τὸν δὲ ἐπὶ τῶν ἐν ὄφει τε καὶ
 παρόντων, τετάχθαι λέγων. οὐκ ἠγνόηκε μέντοι ἢ συνήθεια
 οὐδὲ τὴν ἀρχαίαν σημασίαν τοῦ Πόθος· χρῆται γὰρ παλλάκις
 ἐπὶ τῆς ἐπιθυμίας τῶν ἀπόντων ἢ μελλόντων. καὶ, Βάλλειν δὲ
 πόθον εἰς τι, κομφῶς φιλεῖ λέγειν, ἀντὶ τοῦ μετ' ἐπιμελείας
 καὶ σπουδῆς περὶ τὴν κτῆσιν τινὸς καταγίνεσθαι, οἷον τὸ ἐν
 τῷ προδηλωθέντι Ἐρωτοκρίτῳ (σελ. 7),

Πόθος μέγαλον ἔβανε σὺ γράμμα νύκτα ἡμέρα.

Σελ. 76, στίχ. 12, Χέμμιν.] Καθηψάμεθα Ἡλιοδώρου
 ἀνωτέρω (σελ. 77), ὡς οὐκ ἀκριβῶς τὰ κατὰ τὴν Χέμμιν
 γεωγραφήσαντος. ἐνταῦθα δὲ προσσημειώσω, ὅτι εἰκὸς
 αὐτὸν καὶ ὑπὸ τῆς ὁμωνυμίας πλανηθέντα συγκεχυμέναι τὰ
 περὶ τοὺς τόπους· πολλαὶ γὰρ ἦσαν ἐν Αἰγύπτῳ πόλεις ἢ
 κῶμαι, ἀπλῶς ἢ ἐν συνθέσει οὕτως ὀνομαζόμεναι, οἷον ἢ Φιτά-
 χεμμίς καὶ ἢ Ψώχεμμίς, ὧν ἐμνημόνευσε Στέφανος, καί ποερ
 ἀγνώστου καὶ τούτων οὔσας τῆς θέσεως. καὶ αὐτὴ δὲ ἢ σύμ-
 πασα Αἰγυπτὸς Χιμία τὸ πάλαι ὀνομάζετο, ὡς φησι Πλού-
 τάρχος (περὶ Ἰσιδ. καὶ Ὀσίριδ. § 33), ἢ Ἐρμαχύμιος,
 καθὰ παραδέδωκε Στέφανος (λέξ. Αἰγυπτῶς), καὶ μέχρη
 καὶ δεῦρὸ Χεμί ἢ Χεμμὶ ὑπὸ τῶν Κοπτῶν καλεῖται, Χιμίαν
 δὲ Πλούταρχος, Ἑλληνικῶς ἐτυμολογῶν τοῦνομα, κληθῆναι
 φησὶ τὴν Αἰγυπτὸν, διὰ τὸ μελάγγειον εἶναι, ὥσπερ τὸ μέ-
 λαν τοῦ ὀφθαλμοῦ. ἕτεροι δὲ παρὰ τὴν Ἑβραϊκὴν λέξιν **חַיְמ**
 (Χοῦμ), τὸ ἐξ ἐπικαύσεως μέλαν διπλοῦσαν καὶ αὐτὴν, παρ-
 ἤχθαι τῆς Χιμίας τοῦνομα βούλονται· ἄλλοι δὲ μακρῶ πι-
 θανώτερον παρὰ τὸν Χαμ, υἱὸν τοῦ Νῶε, οὕτω κεκληθῆσθαι φε-
 ραίν, οἷονεὶ Χαμίαν· καὶ γὰρ Γῆν Χαμ ὀνόμαζαν οἱ Ἑβραῖοι
 τὴν Αἰγυπτὸν (Ψαλμ. ΡΔ, κγ' καὶ κζ').

Σελ. 89, στίχ. 19, Ἐπιβρίσσαντες.] Διωρδομίμη Ἡσύχιου

ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 91), μεταποιῶν τὸ Ἐπιστῆξαι εἰς τὸ Ἐπισκῆψαι· οὐκ ἀπεικὸς μέντοι καὶ Ἐπιστηρίξαι γεγράφθαι παρ' αὐτῷ τὴν ἀρχήν.

Σελ. 96, σλ. 20, Μαργαρίδες.] Προστίθει τοῖς ἀνωτέρω (σελ. 102) σημειωθεῖσιν, ὅτι εὔρηται καὶ παρὰ τῷ Φιλοστράτῳ (Ἀπολλων. βίω, Γ, νγ' καὶ ιζ') ἢ καινῶς ἐσχηματισμένη λέξις Μαργαρίς, πλὴν εἰ μὴ καὶ παρ' ἐκείνῳ ὑπολάβοι τις ἡμαρτῆσθαι τὴν φωνήν, διὰ τὸ καὶ τῷ κοινῷ Μαργαρίτις ἀλλαχοῦ κεχρῆσθαι τὸν αὐτόν.

Σελ. 105, σλ. 9, Ἐν ἐπαγγελίᾳ.] Προσθεθεῖσθω τοῖς ἐξ Ὀμήρου παρατεθεῖσι (σελ. 110) ὅτι καὶ Θεόκριτος (Α, ιη') ὀργῆς καὶ θυμοῦ ἔδραν οἶδε τὴν ῥίνα,

Καὶ οἱ αἰεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὴ κάθηται.

καὶ πολὺ δὲ πρότερον τῶν παρ' Ἑλλισι ποιητῶν ἢ Ἑβραῖς Γλῶσσα διὰ μιᾶς φωνῆς τῆς ϩκ (Ἄφ) ἐδήλωσε τὸν τε θυμὸν καὶ τὴν ῥίνα, ὡς τὸ ἐν τοῖς Δαυιδικοῖς ψαλμοῖς (ς, α') ἐμφερόμενον, « Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξῃς με », οὐδὲν ἦττον, « Κύριε μὴ τῇ ῥινί σου ἐλέγξῃς με », ἔχειν ἐρμηνεύεσθαι. εἰκότως δὲ τοῦτο ἀπ' αὐτοῦ τοῦ συμβαίνοντος εἰληπται· καὶ γὰρ κινεῖται μᾶλλον τοῦ εἰωθότος, καὶ εὐρύνεται παρὰ φύσιν, τῶν ὀργίζομένων ἢ ῥίς. προσσημειούσθω δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι ἐκ τῆς Φιλοστραλείου τοῦ λόγου ιδέας ἠρανίσαι ο Ἡλιόδωρος τὴν φράσιν, Ἐν ἐπαγγελίᾳ θυμοῦ· παραπλησίως γὰρ κακείνος εἰρηκέ που (Ἡρωϊκ. Θ, σελ. 715), « Ἐὐν ἐπαγγελίᾳ βεσ- » τρύχων ».

Σελ. 108, στ. 2, Ἀγκύλην.] Παρατίθει τῷ Ἀγκύλη παρὰ τὸ Ἄγκη, παραπλησίαν παραγωγὴν τοῦ Κογχύλη παρὰ τὸ Κόγχη,

Σελ. 109, σλ. 27, Τὰν Θέτιν αἰίδω, Χρυσόθειρα Θέτιν.] Τὸν ἐν ἀρχῇ στίχον καὶ ἐπὶ τέλει τοῦ ὕμνου τέταχε, κατὰ μίμησιν τοῦ παρὰ τῷ Φιλοστράτῳ (Ἡρωϊκ. ΙΘ, σελ. 741) εἰς τὴν αὐτὴν ταύτην Θέτιν ὕμνου, ὃν ὁ ποιήσας, πρῶτον καὶ τελευταῖον ἔταξεν ἐν αὐτῷ τὸ,

Θέτι κυανία, Θέτι Πήλεια.

Σελ. 110, σλ. 18, Θετταλική.] Καὶ Ὀμηρος δὲ, τὴν

Τρίκην Ἴωπόβοτον ὀνομάσας (Ἰλιάδ. Δ, 202), τὸ ἐξαίρετον τῶν Θεσσαλικῶν Ἴωπων παρεδήλωσε.

Σελ. 111, σφ. 20, Καὶ ὡς καλόν.] Ἐπελαθόμεν σημειώσασθαι (σελ. 118) τὴν γραφὴν τῶν ΚΑ, Καὶ ὡς καλῶν.

Σελ. 115, σφ. 10, Τὰ κοιταῖα.] Ἐρμῆ τῷ ἐπισιάτῃ τῶν ὀνείρων σπένδειν τοὺς ἐπὶ κοίτην ἰόντας, ἐδηλώσαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 120). ἐπίστευον δὲ καὶ πίνεσθαι ὑπὸ τοῦ Ἐρμοῦ τὸν σπενδόμενον οἶνον, ὡς δεδήλωκε Φιλόστρατος (Ἡρωϊκ. Η, σελ. 714), « Ἐδεῖτό τε (Ἀχιλλεὺς Παλα-) μῆδους) ὄναρ ἐφίστασθαι οἶ, σπένδων ἀπὸ κρατῆρος, οὗ » Ἐρμῆς ὑπὲρ ὀνείρων πίνει ».

Σελ. 154, σφ. 24, Κιστίδι.] Εἵκασα (σελ. 154) γραπτέον εἶναι Κιστίδι, καίπερ παρελιφῶς ἐκ τῆς διορθώσεως τοῦ Κ τὸ Κιστίδι· ἐν δὲ τῷ παρόντι πέπεισμαι ὅτι καὶ τὴν φράσιν ὅλην, ἐκ τῶν Φιλοστράτου μετήνεγκεν Ἡλιοδωρος. λέγει δὲ ἐκεῖνος (Ἀπολλων. βίω, Δ, λθ'), « Καί τινα καὶ νευ- » ράν τῶν ἐφαψαμένων τε καὶ προεντεταμένων ἈΠΟΚΕΙ- » ΜΕΝΗΝ ΕΝ ΚΟΙΤΙΔΙ ΕἶΧΕΝ ».

Σελ. 210, σφ. 3, Ἡ δὲ (ἔστι γάρ τι χρῆμα σοφώτατον καὶ καιρὸν διαθέσθαι δραστήριος, ἄ. δ. τ. κ. τ. ἐ. ὑ. ἀνύουσα) κ. λ. λ.] Ἐπελαθόμεν σημειώσασθαι (σελ. 189) ὅτι ὁ μὲν Κ οὕτω τάττει τὸ διὰ μέσου, Ἡ δὲ (ἔστι γάρ τι χρῆμα σοφώτατον καιρὸν διαθέσθαι δραστήριος) ἄ. δ. τ. κ. τ. ἐ. ὑ. ἀνύουσα, κ. τ. λ. ὁ δὲ Λ, Ἡ δὲ (ἔστι γάρ τι χρῆμα σοφώτατον καιρὸν διαθέσθαι) δραστήριος, ἄ. δ. τ. κ. τ. ἐ. ὑ. ἀνύουσα κ. τ. λ. ὁ δὲ Α συνάδει κατὰ λέξιν τῇ ἡμέτερά διορθώσει τοῦ διὰ μέσου, *Chariclea, qui est tressage, et advertie pour se sçavoir tres-bien acommoder au temps, selon que l'affaire le requiert: et d'avantage qui avoit lors un peu esté instruite par moy, chassa incontinent de son visage la tristesse etc.* — Στ. 23, Ἀχθος μὲν τινάλλως.] Δαυὶδ ὁ Ῥυγκένιος, ἐν ταῖς εἰς τὸ Τιμαίου Πλατανικὸν Λεξικὸν σημειώσεσι (σελ. 199 ἐκδόσ. 1789), δωροδοῦτο τὸ χωρίον τοῦτο, γράφων, Ἀχθος μὲν γῆς ἄλλως.

Σελ. 218, σφ. 20, Αἰφνιδίῳ σπιλάδι.] Προσθεθείσθω τοῖς ἀνωτέρω (σελ. 193) ὅτι καὶ Ὀμηρος τὴν ἐξ ὄχλου καὶ

πληθῆος ἀνθρώπων αἰρομένην ἀθρόαν βῶν κύμασι θαλάσσης
σκοπέλω προσβάλλουσιν εἴκασεν (Ἰλιάδ. Β, 394),

... Ἄργεῖοι δὲ μεγ' ἴαχον, ὡς ὅτε κύμα
Ἄκτῃ ἐφ' ὑψηλῇ, ὅτε κινήσει νότος ἔλθων
Προβλήτι σκοπέλω, κ. τ. λ.

Σελ. 309, σλ. 4, Ἐπίμαχον.] Σημειῶσαι τὴν ἡμαρτημένην
χρῆσιν τοῦ Ἐπίμαχος. παρὰ μὲν γὰρ Θουκυδίδη (Δ, λα')
σημαίνει τὸν δυνάμενον πολεμεῖσθαι, ὡς καὶ Ἡσύχιος ἐξηγεῖται
λέγων, «Ἐπίμαχον χωρίον, ᾧ δύνатаίτις προσιέναι μαχόμε
»νος». ὁ αὐτὸς δὲ Ἡσύχιος Ἐπίμαχον ἄλλως ἐρμηνεύει καὶ
τὸν ἐπίκουρον καὶ βοηθόν, ἐπεὶ καὶ ἡ Ἐπιμαχία τοιοῦτόν τε
βούλεται· Ἡλιοδώρος δὲ Ἐπίμαχον λέγει τὴν πόλιν τὰς Φίλας,
σχεδὸν τι ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ Περιμάχης, τουτέστι περὶ ἧς
μάχη καὶ ἀμφισβήτησις ἦν αἰεὶ, μὴ καθαρῶς κεκμημένης
ὁποτέρους προσήκοι, καθάπερ ἄριστα ἠρμάνευσεν ὁ Α, *La
ville de Philae, pour la quelle il y avoit de tout temps eu
débat, etc.* καὶ ἔστιν ἡδε τῆς λέξεως ἡ ἐκδοχὴ ἀγνωστος τοῖς
Λεξικογράφοις· ὅθεν πλανηθεὶς καὶ ὁ Α ἐξεδέξατο ἐπὶ τῆς
παρὰ τῷ Θουκυδίδη σημασίας τὸ τοῦ Ἡλιοδώρου Ἐπίμαχον.

Σελ. 311, σλ. 9, Παρενεύρων.] Ἐπελατόμην σημειῶσα-
σθαι ὅτι ἐν τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ ἡ γραφὴ· αὐτὸς γὰρ ὁ Κ γράφει
ἡμαρτημένως ἐκ τῆς Β, Παρεγεύρων.

Σελ. 318, σλ. 6, Καὶ ἅμα ἐννοῦσα ὡς οὐκ ἔστιν ὅπως
κ. τ. λ.] Ἐπελατόμην σημειῶσασθαι ὡς ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ
γράφεται, Καὶ ἅμα ἐννοῦσα ὡς οὐκ ἔστι· πῶς γὰρ ἑμαυτῆς
κ. τ. λ.

Σελ. 404, σλ. 18, Μόνον.] Ὁρθῶς μὲν ἐν τοῖς πρόσθεν
(σελ. 334) γεγράφθαι τὴν ἀρχὴν Μᾶλλον ἀντὶ τοῦ Μόνον,
οὐκ ὀρθῶς δὲ μεταθετέον εἶναι ταῦτο δὴ τὸ Μᾶλλον μετὰ τὸν
ἐχόμενον Ἀλλὰ σύνδεσμον ὑπέλαβον. γεγράφθαι τοίγυν τὸ
χωρίον ἔλεν ᾠδῇ, «Οὐ τοῖς προσώποις, ἔφη, μᾶλλον τὰ δὲ-
»καια γίνεταί ισχυρὰ παρὰ τοῖς σώφρασιν, ἀλλὰ τοῖς τρώ-
»ποις». πιστούσθω δὲ τὴν τοιαύτην γραφὴν ἢ τοῦ ὁμοίου
παράθεσις, εἰρηνότος ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 34) Ἡλιοδώρου,
«Ἄς δουλεύειν οὐχ ἢ αἰχμαλωσία μᾶλλον, ἀλλὰ ἢ συνήθεια
»κατηνάγκαζε». ἐν γὰρ ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις τὸ Μᾶλλον

ἄλλα, ἀντὶ τοῦ Μᾶλλον ἢ, κατὰ ζῆλον εἴρηται Θουκυδίδου φήσαντος (B, μδ'), «Καὶ οὐκ ἐν τῷ ἀχρείῳ τῆς ἡλικίας τὸ » κερδαίνειν . . . μᾶλλον τέρπει, ἀλλὰ τὸ τιμᾶσθαι ».

Οὐκ ἔφθην εἰς πέρας διαβιβάσας τὰ εἰς τὸν Ἡλιόδωρον σχόλια, καὶ σώζεσθαι ἐπιυθόμην ἐν τῇ κοινῇ τῶν Παρισίων βιβλιοθήκῃ ἀντίτυπον τῶν Αἰθιοπικῶν τῆς Κομμελινιανῆς ἐκδόσεως, προσγεγραμμένας ἔχον τοῦ πάλαι κτησαμένου αὐτὸ Σαλμασίου τοῦ Κριτικωτάτου σημειώσεις τινάς. αἰτησάμενος οὖν τὴν βίβλον καὶ ἐπελθὼν, τὰς μὲν εὔρηκα οὐδὲν ἄλλ' οὔσας ἢ ὧν συνειλόχει Κομμελῖνος διαφόρων γραφῶν ἐπικρίσεις, τὰς δ' ἐξ ἐτέρων ἀντιγράφων ἀναγνώσεις, ἔστι δ' ἅς καὶ αὐτοῦ Σαλμασίου διορθώσεις, ἢ καὶ τινων λέξεων Λατινικὰς ἐρμηνεύσεις. ταύτας ἀπάσας συλλεξάμενος, δεῖν ἐγνων ἐν ταῦθα προσθεῖναι, τῶν φιλολόγων ἐνεκα, ὡς ἂν ἔχοιεν, ταῖς ἡμετέραις παραβάλλοντες, κρίνειν τίνα μὲν συγκατωρθώκαμεν Σαλμασίῳ, τίνα δὲ κατωρθώκοτος ἐκείνου ἡμεῖς ἀπελείφθημεν, καὶ τίσι, παραδραμόντων ἡμῶν, ἐπέστησεν ἐκεῖνος καὶ προσέσχε τὸν νοῦν, ἢ προσχόντων παρέδραμε.

ΣΑΛΜΑΣΙΟΥ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ Εἰς τὸν Ἡλιόδωρον.

Τὸ μὲν προκείμενον Δ σημαίνει τὰς διορθώσεις Σαλμασίου· τὸ δὲ προτεταγμένον ἢ ἐπιτεταγμένον Γρ. τὰς τῆς ἐν Βασιλείᾳ, ἢ τῆς τοῦ Κομμελίνου ἐκδόσεως, ἢ ἄλλων, οἷς αὐτὸς ἐπέτυχεν Σαλμασίος, Ἄντιγράφων διαφόρους γραφάς.

Βιβλ. Α, σελ. 2, σλ. 5, Ἐλεεινά.] Γρ. Ἐλεεινά. Στ. 16, Πεπορισμένω.] Δ. Πεπορισμένω. ΣΕΛ. 3, σλ. 21, Προκείμενον.] Γρ. Προκείμενον. ΣΕΛ. 5, σλ. 1, Ἡ τῶν γενομένων.] Γρ. Ἡ τῶν Γιγνομένων. ΣΕΛ. 10, σλ. 3, Ἰκανὴ δὲ καὶ φρούριον.] Γρ. Ἰκανὴ δὲ φρούριον. Στ. 5, Ὅσα καὶ τείχει.] Δ. Ὅσα γε τείχει. ΣΕΛ. 11, σλ. 4, Ἀφροικίας.] Γρ. Ἀφροικίας. ΣΕΛ. 13, σλ. 21, Τί ταῦτα κινεῖς κἀναμοχλεύεις;] Γρ. . . Κἀναμοχλεύεις· προστίθῃσι δ' ὅτι καὶ ἔοικεν ἐκ Τραγκοῦ τινὸς παρελῆφθαι ποιητοῦ. ΣΕΛ. 15, στ. 4, Θερμότερα ἢ τὰ φιλήματα.] Παραβάλλει τούτοις τὸ *Flagrantia oscula* τοῦ Ὀρατίου. ΣΕΛ. 17,

στ. 4, Ὅσα περ σέ τε κάμῃ.] Γρ. Ὅσα σέ τε κάμῃ. ΣΕΛ. 18, στ. 6, Ἐπανῆκε.] Γρ. Ἐπανῆκε. ΣΕΛ. 19, στ. 13, Ἐρραγείς.] Δ. Ἐρραγείσας, ἀποδιδούς, ὡς ἔοικε, πρὸς τὸ Θύρας. ΣΕΛ. 24, στ. 14, Οἶον ἐγκεῖσθαι.] Δ. Οἶαν ἐγκείται. ΣΕΛ. 25, στ. 18, Ἐπιβουλὴν αἰσχύνομαι, συντεύξεσθαι ποτε ἐπελθόντι, κ.τ.λ.] Δ. Ἐπιβουλὴν αἰσχύνομαι. συντεύξεσθαι δὲ ποτε ἐπελθόντι κ.τ.λ. ΣΕΛ. 26, στ. 1, Ἀλλοτρίαν μίν.] Δ. Ἀλλοτρίαν μίν. ΣΕΛ. 27, στ. 21, Δι' ἐμέ τὸ μέρος.] Γρ. Δι' ἐμέ τὸ μέρος. ΣΕΛ. 28, στ. 22, Τάχα ἀν ἐπιβιῶν.] Δ. Τάχα ἀποβιῶν, ἢ Τάχα ἀνεπιβιῶν. ΣΕΛ. 30, στ. 12, Τὴν ἐπὶ τοῖς παροῦσιν.] Γρ. Τὴν ἐπὶ τοῖς μέλλουσιν. ΣΕΛ. 31, στ. 9, Μνήμη.] Γρ. Μνήμη. ΣΕΛ. 32, στ. 16, Παρθενίους.] Γρ. Παρθενίους, ἢ Δ. Παρθένου. ΣΕΛ. 36, στ. 17, Καὶ ταῦτα ἐν ὀμίλῳ.] Δ. Καὶ ταῦτα ἐν ὀμίλῳ. ΣΕΛ. 38, στ. 24, Ἐτοίμως.] Δ. Ἐτύμως· μετὰ προσγεγραμμένης λαβινικῆς ἐξηγήσεως, δηλούσης τὸ, Οὕτως ἔχειν. ΣΕΛ. 39, στ. 11, Ποιησαμένους.] Δ. Ποισομένους. Στ. 18, Ἐποιεῖτο. αὐτὴν δὲ τὴν κ.τ.λ.] Δ. Ἐποιεῖτο, αὐτὴν δὲ τὴν κ.τ.λ. ἀπαλείφω τὴν μετὰ τὸ Ἐποιεῖτο τελείαν σιγμὴν, διὰ τοῦθ', ὡς ἔοικεν, ἵνα ἢ τὸ ἐχόμενον ἀπόδοσις τοῦ προηγουμένου, Καὶ εἶπη (ὃ μεταποιήσαμεν ἡμεῖς εἰς τὸ Καίπη). ΣΕΛ. 40, στ. 18, Εἰ δὲ μὴ, γίγνεται.] Δ. Εἰ δὲ μὴ, γίγνεται. ΣΕΛ. 44, στ. 1, Ὑπερκύπτοντας.] Γρ. Ὑπερκύπτοντας. ΣΕΛ. 45, στ. 16, Διαδραναί οἱ τὴν μάχην.] Δ. Διαδραῖσαι οἱ τὴν μάχην. ΣΕΛ. 47, στ. 25, Ὀρώμενα.] Γρ. Δρώμενα. ΣΕΛ. 48, στ. 1, Συνέβαλλεν.] Γρ. Μετέβαλεν. Στ. 13, Ἐστίοις.] Δ. Ἐφροστίοις. ΣΕΛ. 52, στ. 11, Κατ' αὐτό.] Δ. Κατ' αὐτό.

Βιβλ. Β, σελ. 54, στ. 5, Ἐξ ἀνθρώπων.] Δ. Ἐξ ἀνθρώπων, καὶ ἐξηγεῖται ὡς συνώνυμον τοῦ Ὑπεράνθρωπον· εἴτα μέντοι παλινοδῶν, κατὰ χώραν ἑατέον εἶναι φησι τὴν γραφὴν, Ἐξ ἀνθρώπων, παραβάλλων τῷ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 85) Ἡλιοδώρου χωρίῳ, Τὰ ἐξ ἀνθρώπων χρήματα. ἐν δὲ ταῖς πρὸ τῶν Αἰθιοπικῶν ἀγράφοις σελίσιν, ὡς προτιθέται τῶν βιβλίων εἰώθασιν οἱ βιβλιογράφοι, παρατίθεται καὶ ἕτερον μαρτύριον ἐξ Ἰπποκράτους, αὐτὸ ἐκεῖνο ὅπερ ἡμεῖς παρεθέμεθα ἐν ταῖς σημειώσεσι (σελ. 54). ΣΕΛ. 55, στ. 2, Καθά-

περ ἀπὸ ὑσπληγγος τῆς βοῆς, ἀπεισφενδόνητο.] Συνάπτει τῷ Ἀπεισφενδόνητο τὸ βοῆς, ὅπερ παραφράζει, *A conflictu, a tūpultu, a praelio*, τούτέστιν ἀπὸ τῆς συμβολῆς, ἀπὸ τοῦ θορύβου, ἀπὸ τῆς μάχης, παρατιθέμενος τὸ Ὀμηρικὸν «*βοῆν*» ἀγαθὸς Μενέλαος ». — Στ. 9, Προσορμήσαντες.] Δ. Προσορμήσαντες. ΣΕΛ. 59, σλ. 19, Ἠνωμένοι.] Ὀρθῶς ἔχειν τὴν γραφὴν ἀποφαίνεται. μεταβάλλει δὲ καὶ τὸ ἐπαγόμενον Μικρὸν εἰς τὸ μικροῦ. ΣΕΛ. 64, σλ. 2, Ἐνθα δὴ νυνὶ καὶ σὺν ὑμῖν ἐξετάζομαι.] Καθάπλεται τοῦ Λ, μὴ συνέντος τὸ Ἐξετάζομαι, παρατιθέμενος τὸ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 92) Πρὸς δυσίαις ἐξεταζόμεν. σλ. 10, Ἐπήρχετο.] Καθάπλεται τοῦ Λ, ὑπολαβόντος παραλαβόμενον εἶναι τοῦ Ἐπάρχομαι τὸ Ἐπήρχετο, ὃ ἐστὶν Ἀνεγίνωσκε (πρὸς τὸ Ἐσέρχομαι). Στ. 13, Εὐαγγελίζομαι σε.] Δ. Εὐαγγελίζομαι σοί. ΣΕΛ. 75, σλ. 13, Ὅσα γῆν.] Γρ. Ὅσα γῆν. ΣΕΛ. 78, σλ. 24, Ὅπως ἂν οἱ ποτε διαχρήσαιο.] Δ. Ὅπως ἂν ἔποτε· δηλονότι τὴν αἰτιατικὴν Ἐ τῆς Ὁς ἀντωνυμίας ἀνθυποβαλὼν τῇ δοτικῇ Οἶ. σημειωτέον μέντοι ὅτι αὐ, καθάπερ τῷ Οἶ, ὡσαύτως καὶ τῷ Ἐ εἰώθασι χρῆσθαι οἱ πεζογράφοι, πλὴν ἀπαξ που ἢ δις Πλάτων. ΣΕΛ. 79, σλ. 3, Ὑπνον εἴλκυσεν.] Παραβάλλει τῷ ἀνωτέρῳ (σελ. 71), εἰρημένῳ Ἐσπάσαντο ὑπνου. ΣΕΛ. 80, σλ. 24, Ἡ ξένος.] Οὕτω γραπτέον εἶναι ὑπολαμβάνει καὶ αὐτὸς· εἶδ' δὲ τὸ Ἡ πόθεν κατὰ χώραν. ΣΕΛ. 81, σλ. 12, Οὐκοῦν, ἦδ' ὅς.] Γρ. ὡσαύτως. ΣΕΛ. 84, σλ. 1, Τοῦτο γὰρ ἔπινεν.] Ἐγκρίνει καὶ ταύτην τὴν γραφὴν. ΣΕΛ. 86, σλ. 25, Ὡς οὖν μεγάλων.] Τὴν ἡμαρτημένην γραφὴν, Ἐπὶ μεγάλων, διορθοῦται μεταποιῶν εἰς τὸ σύνθετον Ἐπιμεγάλων. ΣΕΛ. 87, σλ. 24, Οὐρανία φωστήρων.] Δ. Οὐρανίων φωστήρων. ΣΕΛ. 90, σλ. 20, Τῇ Κίρρα.] Γρ. παραπλησίως. σλ. 26, Πρὸ ποδῶν.] Δ. Προπόδων, ἐπισημειούμενος ὅτι καὶ ἡ χρῆσις οἶδε Πρόποδας ὄρους. ΣΕΛ. 99, σλ. 14, Ἡ μὲν.] Γρ. Ἡ μὲν. ΣΕΛ. 100, σλ. 3, Ὁμολογῶν.] Γρ. τὸ αὐτό. ΣΕΛ. 105, σλ. 9, Ἐν ἐπαγγελία.] Δ. ὡσαύτως, διαιρῶν εἰς δύο.

Βιβλ. Γ, σελ. 108, σλ. 2, Ἀγκύλην] Ἐξηγεῖται Ἰγνύαν· σλ. 8, Σιμοὶ τὴν κνήμην.] Ἐξηγεῖται τὸ Σιμοὶ διὰ τοῦ Μιτώροι. στ. 22, Εὐωδία.] Γραπτέον, Εὐωδία, ἢ Διορθα-

τέον, Εὐωδίαίς, ὑπολαμβάνει, ΣΕΛ. 109, 14, Χρυσόθειρα Θέτιν.] Ἐν τούτῳ τε καὶ τῷ τελευταίῳ στίχῳ τοῦ ὕμνου ἐν ἀρίστῳ ἀντιγράφῳ κατ' αἰτιατικὴν φησὶν εὐρεῖν γεγραμμένον Χρυσόθειρα Θέτιν. στ. 15, Νηρέος.] Γρ. Νιρέος, ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀντιγράφου. στ. 16, Πηλεΐ.] Γρ. Πηλεῖ, συκρημένως. στ. 18, Ἡ τὸν δουριμανῆ, τὸν τ' Ἄρεα πτολέμων.] Γρ. ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀντιγράφου, Ἄ τὸν δουριμανῆ, τὸν τ' Ἄρεα πτολέμῳ. στ. 25, Δ' εὐμενέων.] Οὕτως εὐρε γεγραμμένον ἐν τῷ προδηλωθέντι ἀντιγράφῳ· τέως δὲ διωρθοῦτο, Δ' ἡμείων, ἢ Δ' ὕμνεϊον, ἢ Δ' ὕμναϊον, ΣΕΛ. 110, σλ. 21, Ὡς δὲ τὸν νοῦν.] Δ. Τόσα δὲ τὸν νοῦν. ΣΕΛ. 111, σλ. 20, Καὶ ὡς καλόν.] Γρ. Καὶ ὡς καλῶν. ΣΕΛ. 113, σλ. 5, Ὑπὸ βλοσυρῷ.] Δ. Ὑποβλοσυρῷ, συνθέτως. ΣΕΛ. 121, σλ. 6, Εἴθε.] Γρ. Εἴθε. σλ. 9, Δέος μὴ τοῦτο.] Δ. Δέος οἱ μὴ τοῦτο. ΣΕΛ. 128, σλ. 16, Καὶ καλὰ ποίαν.] Ἐὰ κατὰ χώραν τὸν διαζευκτικόν (*Ἡ κατὰ ποίαν)· στίζει δὲ καὶ ἐκδέχεται τὸ ὅλον χωρίον, καθὰ καὶ ἡμεῖς ἀνωτέρω (σελ. 130) ἐσημειώσαμεθα. ΣΕΛ. 131, στ. 17, Ὡς ἂν ἐγώ.] Δ. Ὡσα ἐγώ. ΣΕΛ. 134, στ. 8, Τῆ Χαρικλεία.] Δ. ὡσαύτως.

Βιβλ. Δ, σελ. 139, στ. 5, Οὐκ ἀποκναίεις.] Γρ. ἐξ ἐτέρων ἀντιγράφων, Οὐκ ἀποκνεῖς. ΣΕΛ. 144, στ. 2, Οὐ γὰρ δὴ μὴ ἀνάξιοί γε ὄντες.] Δ. Οὐ γὰρ δὴ μὴ ἂν (ἢ Οὐ γὰρ δὴ μὴν) ἀξιοί γ' ὄντες. στ. 24, Ὡ Χαρικλῆς.] Δ. Ὡ Χαρίκλεις. ΣΕΛ. 145, στ. 23, Συνωφελεῖται θεραπυομένῳ.] Δ. Συνωφελῆται δὲ θεραπυομένῳ. ΣΕΛ. 146, στ. 2, Τοῦτο, οὐκ ἄλλοτι.] Στίζει, Τοῦτο. οὐκ ἄλλο τι, τοῦ Κ γράφαντος, Τοῦτο οὐκ ἄλλο τι. σλ. 7, Κυλοιδιά.] Ἀποδοκιμάζει τὴν διὰ τῶν δύο λ̄ τοῦ Κ γραφὴν. ΣΕΛ. 147, σλ. 21, Ἄς εἰκὸς ἦν ἐκείνην.] Γρ. παραπλησίως. ΣΕΛ. 150, σλ. 19, Ὡ γλυκεῖα, καὶ μέχρις ὥρας θυγατερ.] Καθάπτεται τοῦ Δ, κακῶς ἐρμηνεύσαντος τὸ Μέχρις ὥρας, *Ad exiguam tempus*, τουτέστι. Πρὸς βραχὺ μέρος χρόνου, δεῖον ἐκδέχουσαι τὸ Ὡρας, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας τοῦ μετὰ μικρὸν (σελ. 151), ῥηθησομένου, Ὡ μάτην Ὡραία. ΣΕΛ. 152, σλ. 3, Νόθου.] Δ. Νόθον. ΣΕΛ. 154, στ. 24, Κιστίδι.] Δ. Κοιτίδι, ἢ Κυτίδι. ΣΕΛ. 158, στ. 2, Καὶ πάσης κατηφείας ἀνάπλεων.]

Γρ. Καὶ ὄλον κατιφείας, δίχα μέντοι τοῦ ἐπαγομένου, Ἀγάπλων. ΣΕΛ. 162, στ. 22, Μόνον.] Συνάπτει τῷ προηγησαμένῳ, τὴν Αὔριον, ὡσπερ οἱ μεταφράσαντες. ΣΕΛ. 165, στ. 5, Ἀλλ' εὐθύμους.] Γρ. Ἀλλ' ἀνευθύμους.

Βιβλ. Ε, σελ. 173, στίχ. 5, Λανθάνω τὴν διήγησιν κ.τ.λ.] Γρ. παραπλησίως, περιγράφων τὰ ἐν μέσῳ. ΣΕΛ. 182, στ. 1, Κερδήσωμεν.] Δ. Κερδήσομεν. ΣΕΛ. 184, στ. 19, Ὡς ἂν λανθάνοι.] Γρ. Ὡς ἦν λανθάνοι. ΣΕΛ. 186, στ. 5, Μεγίστῳ.] Γρ. Μεγάλῳ, οὕτω κυρίως ἐπωνομαῖσθαι λέγων τοὺς Περσῶν βασιλέας. τῇ δὲ τοῦ Θεοῦ προσηγορία, ἧς μετεποιοῦντο καὶ αὐτῆς οἱ βασιλεῖς, παρατίθησιν (ἐν ταῖς πρὸ τῶν Αἰθιοπικῶν ἀγράφοις σελίσσι) καὶ μαρτύριον Αἰσχύλου ἐν οἷς περὶ τῆς Δαρείου γυναικὸς λέγει (Περσ. 155),

Θεοῦ μὲν εὐνάτειρα Περσῶν, θεοῦ δὲ καὶ μήτηρ ἔφους.

προσπαρατιζόμενος καὶ τὸ εἰρημένον τῷ Σχολιαστῇ, « Τοὺς » βασιλεῖς θεοὺς καλοῦσιν οἱ Πέρσαι ». ΣΕΛ. 187, στ. 21, τὴν ἐμοί.] Οὕτω γρ. ΣΕΛ. 190, στ. 23, Ὑπερφέρουσα.] Γρ. Ὑπερφέρουσαν. ΣΕΛ. 199, στ. 5, Ἀλλ' (οὐ γὰρ ἦν κ. τ. λ.).] Τοῦτο ἐξ Εὐριπίδου εἰληφθαι οἶεται, εἰς ἰαμβεῖον ἐντείνων οὕτωςι,

..... Ἀλλ' οὐ γὰρ ἦν
τοὺς δυστυχοῦντας μὴ οὐχὶ πάντα δυστυχεῖν.

ἀλλ' οὔτε παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ εὐρηται, ἄλλως τε ἡμάρτηται ὁ δεύτερος στίχος, ὀρθῶς ἂν ἔξων, εἰ ἐγράφετο,

τοὺς δυστυχοῦντας οὐχὶ πάντα δυστυχεῖν.

ΣΕΛ. 210, στ. 3, Ἡ δὲ (ἔστι γὰρ τι κ. τ. λ.).] Οὕτω τάττει τὸ διὰ μέσου, Ἡ δὲ (ἔστι γὰρ τι χρῆμα σοφώτατον) καιρὸν διαδέσθαι δραστήριος, κ. τ. λ. ΣΕΛ. 221, στ. 15, Πάθεν;] Γρ. Ἐρωτηματικῶς τὸ Πάθεν.

Βιβλ. Ε, σελ. 228, στίχ. 3, Χεμμίτιδι.] Γρ. ὡσαύτως. ΣΕΛ. 229, στίχ. 12, Ὡς οὐ δέοι διὰ τὴν ἐπ' ὀλίγον. . . ἀπεγνωκέναι τῶν ἐν χερσίν.] Δ. Ὡς οὐ δέοι τὴν ἐπ' ὀλίγον καὶ πρὸς καιρὸν ἀπολύχθαι τέλειον ἀπεγνωκέναι, ὑποτιθέμενος ἄλλὰ τὸ μὲν ἐν χερσὶ χρῆναι κ. τ. λ. φάσκων πρὸ Νῦν οὐδ' ἐν ἑτερον εἶναι ἢ ἐπ' ἐξήγησιν τοῦ Ἐν χερσίν, ἧ καὶ παρατίθηται τὸ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 255), Πρὸς τῆς ἐν χερσὶ πανηγύρεως. ΣΕΛ. 230, στ.

23, Καλῶς κατὰ τοῦτο.] Δ. Καλῶς καὶ τοῦτο. ΣΕΛ. 252, στ. 11, Τὰ πλώϊμα δὲ τοῖς ἐμποροῖς κ. τ. λ.] Παραβάλλει τῷ ἀνωτέρῳ (σελ. 203) Μιδέσω τῆς ὥρας εἶναι τὰ πλώϊμα. στ. 15, Ὑμέτερον.] Δ. παραπλησίως. ΣΕΛ. 233, στ. 19, Ἐξένωσας.] Δ. Ἐξέωσας. ΣΕΛ. 235, στ. 12, Ἀσμένῳ γένοιτο.] Γρ. ὡσαύτως. ΣΕΛ. 252, στ. 18, Πρὸς ἐναντίου.] Δ. Προσεναντίους, συνδέπως καὶ κατ' αἰτιατικὴν.

Βιβλ. Ζ, σελ. 258, στ. 15, Τῆ ψυχῆ.] Ταύτην ἐκφέρει τὴν γρ. στ. 18, Ὡσπερ αἱ ἐξ ἐπιλήψεως.] Δ. Ὡσπερ αἱ ἐξ ἐπιλήψεως. ΣΕΛ. 260, στ. 13, Τῆ γιγνομένη.] Γρ. τῷ γενομένῳ, παραβάλλον καὶ τῷ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 267) ῥηθσομένῳ, χάριν τε τὴν γενομένην· οὕτω γὰρ ἐκ ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ἀναγνωστέον εἶναι ὑπέλαβε κατὰ τὸν ἀόριστον. ΣΕΛ. 268, στ. 10, Καθαρὸν τὸ ἠδόμενον.] Γρ. οὔτω, ὄχι τοῦ Εὐθύμημα. στ. 23, Τὸν δὲ παῖδα . . . χρεωστειῶσαι.] Σημειοῦται (ἐν ταῖς ἐπιτέλει πᾶν Αἰδουσιτικῶν ἀγράφοις σελίσιν) ὅτι καὶ οἱ Λατίνοι ἐν τοῖς Πανδέκταις ἐμιμήσαντο τὴν φράσιν, εἰπόντες, *Qui debetur* (αἱ χρεωστούμενοι), ἀντὶ τοῦ *Quibus debetur* (οἷς χρεωστούται). ΣΕΛ. 270, στ. 23, Παντοίαις κολακείαις . . . ἐπαλομένη.] Ταύτην ἐκφέρει τὴν γρ. ΣΕΛ. 271, στ. 14, Μήτι γε.] Γρ. παραπλησίως. ΣΕΛ. 272, στ. 7, Ἀπ' οἰκήματος, ἐπὶ μικρῷ.] Οὔτω γράφει, καθ' ἀπλόμενος καὶ τοῦ Δ, ὡς κακῶς ἐρμηνεύσασίνας τὸ Ἀπ' οἰκήματος. στ. 23, Ἐξελπίε.] Ταύτην ἐκφέρει τὴν γρ. ΣΕΛ. 275, στ. 5, Κατηφείς δὲ κ. τ. λ.] Σημειοῦται ὡς κατ' ἀντίστωσιν εἰρημένον, ἀντὶ τοῦ Καλιφῶν δὲ καὶ δεδακρυμένον πηλοισασάντων τῶν περὶ τὸν Θεαγένειν. στ. 10, Ὅτι χαίροντας καὶ εὐφρομένους κ. τ. λ.] Σημειοῦται ὡς ἐξ Εὐρυπίδου εἰλημμένον. στ. 21, Μήτι γε δὴ ξένων, καὶ εὐτελέστερον πάπυρι κ. τ. λ.] Γρ. Μήτι γε, καὶ Δ. Εὐτελέστερον τὰ νῦν. ΣΕΛ. 278, στ. 1, Μόνον οὐκ . . . ἀλλὰ καὶ τοῖς.] Γρ. συνδέπως, Μονοκῶν, καὶ ἐξελείπει τὸ ἐπαγόμενον ἀλλά. ΣΕΛ. 289, στ. 14, Ἐρασμία τε καὶ ἰάμιλος.] Γρ. παραπλησίως. ΣΕΛ. 290, στ. 18, Οὐχ ἄρπαγμα . . . ἠρεῖται τὸ πρᾶγμα.] Προαιρεῖται τὸ Ποιεῖται τοῦ Ἠρακλείου. ΣΕΛ. 291, στ. 15, Τῶν σῶν πόθων.] Δ. Τῶ σῶν πόθων, ἀνιάπτων τῶν Ἐπιμαρμηκῶν, ποσαύτων δὲ τινα

γραφὴν πρὸ τοῦ Σαλμασίου ἐξέφρασε καὶ ὁ Α, *Estante anse-
quies si grande raiison passionnée, et presque forcenée de
κοστέτε αποου.* στ. 20, Ἐνήθλησεν.] Φέρει τὴν αὐτὴν γρ. ΣΕΛ.
292, στ. 4, Μῆτι γε.] Δ. τὸν αὐτὸν τράπαν. ΣΕΛ. 303, στ. 4,
Τῶν ἀτόπων τῆς ἐπαγγελίας τὸν σκοπὸν.] Ταύτην προαιρεῖ-
ται τὴν γρ. πλὴν ὅτι (ἐπιλαθόμενος ἴσως) Σκοπὸν, δίχα τοῦ
ἄρθρου γράφει. ΣΕΛ. 304, στ. 22, Ἐμοὶ δέ.] Γρ. παρα-
πλησίως. ΣΕΛ. 305, στ. 18, Εἰ δὲ ἐπιμένοι . . . οὐ χαιρήσαι.]
Γρ. Ἐπιμένοι· τρέπει δὲ τὸ Χαρίση τοῦ Κ εἰς τὸ Χαρίσει. ΣΕΛ.
306, στ. 2, Τὸ μεσημβρινόν.] Εξηγείται (Ἐν ταῖς πρὸ τῶν
Λιθιοπικῶν ἀγράφοις σελίσαι), Κατὰ τὴν μεσημβρίαν, παρα-
τιθέμενος ἐν Θεοκρίτῳ (Α, 15) τὸ μεσημβρινόν, καὶ προσ-
τιθεῖς ὅτι κατὰ πέν αὐτὸν τύπον λέγεται, τὸ πραινόν, τὸ
διελινόν, καὶ διελινόν. στ. 6, Ἀρχιοινοχόου.] Γρ. ὡσαύτως.
στ. 11, Διότι καὶ κ. τ. λ.] Προαιρεῖται τὸ Διότι γε.
ΣΕΛ. 307, στ. 16, Ἄλλη συνοικεῖν ἀντὶ κ. τ. λ.] Παρ-
έλαβε τὸ Ἄλλην μόνον, γράφων, Σοὶ δὲ ἄλλην συνοικεῖν εἶναι
ἀντὶ κ. τ. λ. ΣΕΛ. 308, στ. 3, Ἐμοὶ μελήσει ταῦτα κ.τ.λ.]
Ἐκ πομπῆς τινος μετενηχθῆαι ὑπείληφεν, εἰς ἰαρυεῖον ἐν-
τένων αὐτῶσι,

Ἐμοὶ μελήσει ταῦτα καὶ ὁμοίαις διούσ.

Τοῖς παραβαθύναι . . .

στ. 7, Μῆτι γε] Δ. παραπλησίως.
Βιβλ. Η, σελ. 309, στ. 4, Ἐπίμαχον.] Καθίσταται
τοῦ Α, κακῶς ἑρμηνεύσαντος τὸ Ἐπίμαχον, *Epirignatia
facilem*, παρατιθέμενος σαφηνείας ἕνεκα τὸ μετ' ὀνόμα
« Ἀμφίβολον Ἀλφιδόφι τε καὶ Αἰγυπτίου » ΣΕΛ. 310, στ.
5, Ἐξήτες μὲν καὶ τὰς Φίλας, ἐξήτες δὲ κ. τ. λ.] Γρ. ὡσαύ-
τως. στ. 21, Πεπεισμένον.] Δ. παραπλησίως. στ. 24, Εργό-
νοι.] Γρ. τὰ αὐτὰ. ΣΕΛ. 311, στ. 9, Παρνεύρων.] Ταύτην
ἐγκρίνει τὴν γραφὴν. ΣΕΛ. 314, στ. 3, Ἐξήτες.] Καθίσταται
Ἐξήτες, ὡς μικρῶ πρόσθεν γραπτότεον εἶναι διατείνεται. ΣΕΛ.
317, σλ. 21, Ἡ οὐ πάντως ἀπίστα λέξων κ.τ.λ.] Δ. Ἡ πάντως
εὐπίστα λέξων, δεύτερον, Ἡ οὐ πάντως ἀπίστα λέξων, καὶ
τρίτον (μικρᾶ διαστολῇ ἀντὶ τελείας σφίγξης μετὰ τὰ λέξων),
Ἡ οὐ πάντως εὐπίστα λέξων, ὀφθεῖν μοι μόνον Ὀροσδάτης.

ΣΕΛ. 318, στ. 6, Καὶ ἅμα ἐννοοῦσα κ. τ. λ.] Προαιρεῖται τὴν ἑτέραν γραφὴν, οὕτω διαστέλλων, Καὶ ἅμα ἐννοοῦσα ὡς οὐκ ἔστι, πῶς γὰρ; ἑμαυτῆς ἀπογοῦσα φείσομαι ἄλλων, ἢ, . . . Ἔστι πῶς γὰρ ἑμαυτῆς ἀπογοῦσα φείσομαι ἄλλων; ΣΕΛ. 319, στ. 10, Λυπηῖσαι.] Προαιρεῖται τὴν ἑτέραν γρ. Λυπηθῆναι. ΣΕΛ. 320, στ. 5, Ἐχοι.] Γρ. οὕτως. ΣΕΛ. 323, στ. 12, Τῆς διακονουμένης.] Γρ. παρακλησίως. στ. 23, Τῷ φθοροποιῷ δεδευμένου.] Δ. Τῶν φθοροποιῶ δεδευμένων. ΣΕΛ. 324, στ. 4, Ἐμπίμπρατο.] Γρ. Ἐπίμπρατο. ΣΕΛ. 333, στ. 9, Καὶ τὰ δόκητα.] Δ. Καὶ ἀδόκητα, ἢ καί τ' ἀδόκητα, ἢ εἰ κ' ἀδόκητα. γέγραπται δ' οὐ πάνυ τι ἔναργῶς. στ. 18, Ἀρσακείων.] Δ. Ἀρσακίων. ΣΕΛ. 338, στ. 2, Ἐρρώμενη.] Οὕτω γρ. ΣΕΛ. 341, στ. 17, Τυραννικόν.] Ταῦτό γρ. στ. 21, εἰ περισώσειεν.] Γρ. ὁμοίως. ΣΕΛ. 342, στ. 1, Τῇ Ἀκοῇ.] Γρ. τὴν ἀκοήν. στ. 8, τὴν ὀδοιπορίαν.] Φέρει τὴν αὐτὴν γρ. ΣΕΛ. 343, στ. 4, Ὑπὸ νυκτός τε καὶ τόπων ἀπειρίας ὁμοῦ κ. τ. λ.] Δ. Ὑπὸ νυκτός τε καὶ τόπων ἀπειρίας, πορρωτέρω ἢ ὅπου ἦν προσῆκον φθάνειν, τῶν φιλίων ἀποσφαλέντες. ΣΕΛ. 347, στ. 5, Ἐν αἰχμαλώτῳ τύχῃ ὑπὸ τῶν πρὸς ὀλίγον ὕστερον κ. τ. λ.] Προκρίνειν φησὶ τὴν γραφὴν τῶν ΚΑ, καίπερ γράφων, Ἐν αἰχμαλώτῳ τύχῃ πρὸς ὀλίγον ὕστερον ὑπηκόων.

Βιβλ. Θ, σελ. 359, στ. 16, Ὡς οὐδεμιᾶς ὦν φροντίδος.] Γρ. Ὡς οὐδεμιᾶς ὄν φροντίδος. ΣΕΛ. 360, στ. 22, Ταπεινοτέρου πρὸς τῶν ἐργαζομένων ἐπιρραγέντος, ἐπίχυσις.] Γρ. Ταπεινοτέρου πρὸς τῶν ἐργαζομένων ἐπιλαχέντος, ἐπίχυσις. οἶεται δὲ τὸ Ἐπιλαχέντος εἶναι παρὰ τὸ Ἐπιλαχαίνω. ΣΕΛ. 361, στ. 13, Ἀχρι δὴ τὸ φῶς.] Ταύτην ἐγκρίνει τὴν γρ. ΣΕΛ. 362, στ. 1, Ἐξικμάσθαι.] Γρ. ταυτό. στ. 3, Ἐνεδρεῦον.] Δ. Ἐνέδρευεν, ἢ Ἐνήδρευεν. Στ. 20, Ἄρδοντα, καὶ . . . ἐπομβρίζοντά.] Προαιρεῖται τὸ τοῦ Κ, Ἄρδοντος, καὶ . . . ἐπομβρίζοντος, ὡς γενικὴν ἀπόλυτον. ΣΕΛ. 363, στ. 1, Συναφαίνεσθαι.] Ἴσως φησὶ διορθωτέον, Συναφαυαίνεσθαι. στ. 6, Ἀπόντα.] Προκρίνει τὴν γρ. Ἀπαυτῶσα. στ. 17, Τῶν κατὰ Σύνηνην ἐξῆς Περαινομένων.] Δ. Τὸ κατὰ Σύνηνην ἐξῆς περαινωμένων. ΣΕΛ. 365, στ. 10, Ἐγχειρίζειν.] Γρ. ὁμοίως. ΣΕΛ.

366, στ. 2, Κλαυθμυριζόμενα ἐπαγωγόν.] Γρ. ὡσαύτως. στ. 12, Ἄφυπνωμένους.] Τὴν αὐτὴν φέρει γρ. στ. 19, Πρὸς τὸ μᾶλλον καταιδέσαι.] Γρ. παραπλησίως. ΣΕΛ. 367, στ. 6, Αὐτός.] Οὕτω γρ. ΣΕΛ. 369, στ. 1, Ὀρμωμένους.] Προκρίνει τὴν ἑτέραν γρ. Ὀρμημένους. ΣΕΛ. 370, σλ. 17, Ὡς ὀπλί- ζειν.] Ταῦτὸ τοῦτο γρ. ΣΕΛ. 372, στ. 12, Τῶν μεταξύ.] Δ. Τῷ μεταξύ. ΣΕΛ. 377, στ. 21, Πρὸς ἐναντίου σφίσιν ἦν.] Δ. ὡσαύτως. ΣΕΛ. 385, στ. 5, Ὑφιστάμενοι.] Γρ. ὁμοίως. ΣΕΛ. 386, στ. 4, Ἰλήκοιτε.] Γρ. ὡσαύτως. ΣΕΛ. 388, στ. 22, Χρημάτων ἐν ἀνθρώποις.] Δ. Χρῆμα τῶν ἐν ἀνθρώ- ποις.

Βιβλ. Ι, σελ. 390, στ. 9, Παραποταμίας.] Γρ. τὸ αὐ- τό. ΣΕΛ. 395, στ. 17, Δένδρα παραλλάττοντα ἢ κατ' ἄλ- λας.] Τὴν αὐτὴν φέρει γρ. ΣΕΛ. 401, στ. 5, Ὡ φιλ- τάτη, τί οὐχί.] Γρ. ἀπαραλλάκτως. στ. 20, Τῷ τε κάλ- λει, τότε πλέον.] Γρ. ὡσαύτως. ΣΕΛ. 402, στ. 13, Σὺν πολλῷ.] Ἐξηγεῖται τὸ Σὺν πολλῷ *Cum magno pretio, ma- gna mercede*, ὅ ἐστιν Ἐπὶ μεγάλῳ μισθῷ, ἐρρῶσθαι δηλο- νότι τὸ χωρίον ὑπολαμβάνων. ΣΕΛ. 403, στ. 18, Μετάστα- σιν.] Τὴν αὐτὴν ἔχει γρ. ΣΕΛ. 406, στ. 11, Οἱ περίεστη.] Τοῦτο ἐγκρίνει. ΣΕΛ. 425, στ. 4, Κασσίας.] Τῷ Κάδας τοῦ Κ τοῦτο μόνον προσγράφει ὅτι, «Ἐν ἀρχαίοις Λεξικοῖς, » Ἐλαιον Κάδας (ἢ Κάδης) ἐρμηνεύεται, Ἐλαιον Ὀξυκέ- » δρου». ἔστι δὲ τὸ ἀρχαῖον Λεξικὸν, οὗ μνημονεύει ἐνταῦθα, τὸ αὐτὸ καὶ ὡς Ἀραβικολαϊνικὸν Λεξικὸν ἀλλαχοῦ (Περὶ Ὀμων. Ὑλ. Ἱατρ. σελ. 169-171) καλεῖ ὁ αὐτὸς Σαλμά- σιος. οἶεται δ' ἐκεῖ τὸ ἐκ Κάδης (τουτέστι Ληκύθου) ἔλαιον ταῦτον εἶναι τῷ ἄλλως Βισσελαίῳ ἢ Βησσελαίῳ καλουμένῳ, παρὰ τὴν Βῆσσαν ἢ τὸ Βήσσιον, εἶδος ὃν καὶ αὐτὸ ἀγγείου λη- κύθῳ παραπλήσιον. καὶ ταῦτα μὲν ὁ Σαλμάσιος ἔστι δὲ πάμπαν ἀλλότριον τοῦ προκειμένου παρ' Ἠλιοδώρῳ χωρίου τοῦτο, ὁποῖον ἂν εἴη δήποτε, τὸ τῆς Κάδης ἔλαιον. ΣΕΛ. 446, στ. 22, Ἐμισηνός.] Δ. ὡσαύτως.

ΤΩΝ ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ.

- Σελίδι 7, στίχος 32, Φολάτειν, Γράφε, Φυλάττειν.
 στ. 36, Αὐτοκλιῶν, γρ. Αὐτοκλιῶ. — Στ. 14, Ἄληθῶν
 ἐπειρῶντο.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ· οἱ δὲ λοιποὶ,
 ὡς ὁ Κ καὶ ἡ Β.
- Σελ. 11, στ. 18, Φατωτικῶ, γρ. Φατωκῶ.
 Σελ. 29, στ. 34, Ἐρινύς, γρ. Ἐρινύες.
 Σελ. 47, στ. 3, Ἐνκόν, γρ. Ἐσικόν.
 Σελ. 62, στ. 28, κ Εὐαγγελίζομαι σε, γρ. Εὐαγγελίζομαι σι.
 Σελ. 78, στ. 32, Μείλ᾽ σκυλευῶ, ἥσθιον, γρ. Μείλ᾽ σκυλευῶ ἥσθιον.
 Σελ. 83, στ. 34, Κέντωνά, γρ. Κέντρωνά.
 Σελ. 105, στ. 30, Σκύλης, γρ. Σκύλλης.
 Σελ. 110, στ. 35, Οὐκ ἀπεικότως, γρ. Οὐκ ἂν ἀπεικότως.
 Σελ. 113, στ. 3, Σελ. 108, γρ. Σελ. 108, στ. 2.
 Σελ. 125, στ. 20, Ἄρχηται, γρ. Ἄρχεται.
 Σελ. 141, στ. 24, (σελ. 178), γρ. (σελ. 268).
 Σελ. 152, στ. 36, Θυλυκῶς, γρ. Θηλυκῶς.
 Σελ. 162, στ. 14, Ἔοικε δὲ, γρ. Εἶκός δέ.
 Σελ. 165, στ. 9, Κάκει, γρ. Κάκει.
 Σελ. 177, στ. 1, Χαριστήρια, γρ. Χαριστήρια.
 Σελ. 234, στ. 21, Σελ. 173, γρ. Σελ. 273.
 Σελ. 257, στ. 28, Γράφαν, γρ. γράφειν.
 Σελ. 269, στ. 31, Κετήραδα, γρ. Κεκτηράδα.
 Σελ. 275, στ. 26, Ἐναντίας τῆ χρήσει κ. τ. λ. μέχρι τοῦ Ἐφρούρου,
 γρ. Μεταφορικῶς τεθειμένον, ἀπὸ τοῦ, ὡς τείχος
 τὴν λόχμην κατὰ τῶν ἐναντίων πρὸςβάλλοντο.
 Σελ. 291, στ. 19, Συνερχομένους εἰς ἓν, καὶ παρ' ἀλλήλους ἰόντας,
 γρ. Εἰς ἓν συνερχόμενοι, καὶ παρ' ἀλλήλους ἰόντες.
 Σελ. 297, στ. 27, Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ, γρ. Ἐκ τῶν ΚΑ (ἐν αἷς καὶ
 ὀρμημένους) καὶ ΑΑ.
 Σελ. 309, στ. 6, Καταφρακτῶν, γρ. Καταφράκται.
 Σελ. 331, στ. 21, Σωφροσύνη, γρ. Σωφροσύνη.
 Σελ. 358, στ. 34, Δενδροτυπίς, γρ. ἴσας (ὡς τινες διορθοῦνται)
 Κεντροτυπίς.
 Σελ. 359, στ. 4, Ταυριλάτην, γρ. Ταυριλάτην.

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΕΝ ΤΑΙΣ ΣΗΜΕΙΩΣΕΣΙΝ ΗΡΜΗΝΕΥΜΕΝΩΝ,
 Η ὍΠΩΣΟΥΝ ΗΡΕΥΝΗΜΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

Σημειῶσαι ὅτι αἱ λέξεις ἂν ἀστερίσκος πρόκειται, ἢ οὕτω κατεχωρίσθη-
 σαν ἐν τοῖς λεξικοῖς, ἢ οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας.

ΑΓ - ΑΙ

- Ἀγαθός. Ὡ γὰρ δὲ, 122.
 Σὺν τῷ σῶ ἀγαθῷ, 322.
 Ζήτει καὶ, Ουμόν.
 Ἀγορασία, 316.
 * Ἀγκα ἢ Ἀγκη, 113, 372.
 Ἀγκύλη, 113.
 Ἀγκῶν, 113.
 Ἀγῶνες Ἑλλάδος, 139.
 Ἀγωνισμάτων ἀριθμὸς καὶ
 τάξεις, 155.
 ΑΔΗΝ (εἰς) λήγοντα ἐπιρρή-
 ματα, 302.
 Ἀδιάχυτος, 235.
 Ἀδολεσχῶ, 97.
 Ἀδώνια, 180.
 Ἀερονομέω, 360.
 Ἀετός, σημαίνει Α Ἔτος,
 158.
 Ἀεὶ καὶ μᾶλλον, ἢ Ἀεὶ καὶ
 πλέον, 263.
 Ἀθηναία, ἀντὶ τοῦ Ἀττικῆ,
 60.
 Ἀθηναίη, ὄνομα κύριον, 34.
 ΑΙΑ, ἢ ΑΙΗ (εἰς) ὀνόματα
 ἀπὸ τῶν εἰς Η, 34.
 Ἀιβάνη, 48.

ΑΙ

- Ἀιγυπτος, 98, 314, 371.
 Ἀιθάλη, 349.
 Ἀιθίοπες διττοί, 286.
 Ἀικία διαφέρει τοῦ Ἰβρις, 25.
 Ἀιλινος, 168.
 Ἄιμα ἀποπτύειν, 69.
 Ἄιματι κλάειν, ἢ δακρύειν,
 151, 152.
 Ἄινιαν ἢ Ἄινιεύς, 107, 109.
 ΑΙΝΩ (εἰς) ῥήματα, 342.
 Ἀιόλα χορεία, 345.
 Ἀιόλος ὄφις, 344.
 Ἄι περὶ τὴν, 14.
 Ἄιρομαι. Ζ. Τέλος.
 Ἀισθάνομαι, μετὰ μετοχῆς,
 118.
 Ἀιτιατικαὶ εἰς α συνηρημένον
 ἐκ τοῦ εα, 198.
 Ἀιτιατικαὶ εἰς η ἢ ην, 213.
 Ἀιτιατικῆ ἀντὶ δοτικῆς χαί-
 ρουσιν οἱ Ἀττικοί, 56.
 Ἀιτιατικῆ πλεθυντικῆ τῶν
 εἰς ες, 229.
 Ἀιτιατικὴν (εἰς) ἀπὸ δοτικῆς
 μετάβασις, 157, 250.
 Ἄιψα, 96.

Α α α

- Ἐπιόμαι, 143.
 Ἐπισίας, ὄν. κύρ. 145.
 Ἐπιστής, 143.
 Ἐπιστίνος, ὄν. κύρ. 143.
 Ἐκίζομαι, 64.
 Ἐκισμός, 204.
 Ἐκός, 77.
 Ἐκουμένος, ὄν. κύρ. 143.
 Ἐκρατον ὕδωρ, 87.
 Ἐκριβές (τὸ) τοῦ ἔαρος, 185.
 Ἐκρίες, 1.
 Ἐκροθάλυπτον, 79.
 * Ἐκρότης γῆ, 288.
 Ἐκρώρεια, 1.
 Ἐλαλαγμός, 121.
 Ἐλαλάζω, 121.
 Ἐλαλητός, 121.
 Ἐλεινός, 2.
 Ἐλεκτρῶν φίλος Ἄρεως, 37.
 ἘΛΕΟΣ καὶ ἘΛΙΟΣ (εἰς)
 ὀνόματα, 347.
 Ἐλες θεῖοι, ἢ ἱεροί, 160, 199.
 ἘΛΙΟΣ. Ζ. ἘΛΕΟΣ.
 Ἐλλά. Ζ. Μᾶλλον.
 Ἐλληγορικοί. Ζ. Ὀνειροί.
 Ἐλλη πη, 71.
 Ἐλλόκοτος, 146, 147.
 Ἐλλως, 179, 180 — προη-
 γεῖται τῶν συγκριτικῶν, ἢ
 τῶν ὑπερθετικῶν, 331.
 Ἐλύω, 145.
 Ἐμάω, 80.
 Ἐμέδυσος, 178.
 Ἐμετάκλητος, 64.
 Ἐμμα, 359, 360, 363.
 Ἐμφί (οἱ) τὸν, ἢ τὴν, 14.

- Ἐμφιθαλής, 40.
 Ἐν μετὰ μέλλοντος ὀριστι-
 κοῦ, 62.
 Ἐναγκαίη, 34.
 Ἐναγκαῖος (ἡ), 214.
 Ἐνάγκην (πρὸς). Ζ. Πρὸς.
 Ἐνάγραπτος, 148.
 Ἐνακόλουθοι συντάξεις, 2,
 96, 107, 176, 178, 183.
 Ἐνακωκῶ. Ζ. Λίγειον.
 Ἐναλύω, 90.
 Ἐναμετρέομαι, 39.
 Ἐναπείδω, 3.
 Ἐναπλήθω, 123.
 Ἐναπνέω, 272.
 Ἐνασπαστός πύλη, 297.
 * Ἐναφαίνω, 187, 188.
 * Ἐναφέρω ἀντὶ τοῦ Ἐνα-
 μιμνήσκομαι, 334.
 Ἐναφέρω εἰς τινα, 109.
 Ἐνειλέω, 336.
 Ἐνεμιαῖον, Ἐνεμίδιον, Ἐνε-
 μιον, 124.
 Ἐνεμος ἐξώσσης, 42. Ζ. καὶ
 Πίπτει.
 Ἐνεμόω. τὸ ὄμμα ἠνεμομέ-
 νος, 125.
 Ἐνερέπτω, 306.
 Ἐνευρίσκω διαφ. τοῦ Ἐυ-
 ρίσκω, 16, 166, 200.
 Ἐνέχομαι διαφ. τοῦ Ἐντ-
 έχομαι, 169.
 Ἐνθρῶπος. Τὸ ἐξ ἀνθρώπων
 κάλλος, τὰ ἐξ ἀνθρώπων
 χρήματα, αἱ ἐξ ἀνθρώ-
 πων πηλαί, ἢ ἐξ ἀν-

- Ἐρώπων εὐδαιμονία, ἢ ἀσφάλεια, 54.
 Ἐνδυπιρετέω, ἢ Ἐνδυπουρ-
 γέω, 237.
 Ἐνιμάω, 190.
 Ἐντέχομαι. Ζ. Ἐνέχομαι.
 Ἐντίθεος, 148.
 Ἐντικρὺ διαφ. τοῦ Ἐντικρυσ, 315.
 Ἐντίπλωσις, 2, 96, 107, 176, 178, 183.
 Ἐντραν. Ζ. Τροφωνίου.
 ΑΝΩ (εἰς) ῥήματα, 341.
 Ἐνω (ἢ) βουλή, 17.
 Ἐξία. Ζ. Πράττω.
 Ἐξίωσις ὀνομάτων, 259, 260.
 Ἐξουμῖς, ὄν. κύρ. 354.
 Ἐξουμίτις, 354.
 Ἐορ (ἢ καὶ τὸ), 77.
 Ἐορίστων σύγχυσις καὶ ἐνεσ-
 τῶτων, 20, 39, 47, 51, 52, 78, 172, 360 —
 καὶ Μελλόντων, 13, 44, 360 — καὶ Παρατατι-
 κῶν, 50, 52, 362.
 Ἐορίστων τοῦ Βάλλω καὶ
 λαμβάνω σύγχυσις, 53.
 Ἐορτεὺς, 317.
 Ἐοφαίρω, 188.
 Ἐοπαλῶ, 173.
 Ἐοπαράσσω, 35.
 * Ἐοπαράχυτον ὕδωρ, 181.
 Ἐοπαρεμφάτων σύνταξις ἀπὸ
 δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν,
 157, 250. — σύνταξις
 ἑλλειπτικῆ, 133, 134.

- 142, 185, 234, 241,
 313.
 * Ἐοπατῶμαι, 30, 51,
 130, 268.
 Ἐοπαυθαδιάζομαι, 250.
 Ἐοπειράτος, 57.
 Ἐοπὸ προθέσεως σύγχυσις
 μετὰ τῆς Ἐπὶ, 9, 16,
 133, 159, 160, 165,
 205, καὶ ἀλλαχοῦ. —
 μετὰ τῆς Πρὸ, 4 — μετὰ
 τῆς Ὑπὸ, 18, 56, 174,
 252, καὶ ἀλλαχοῦ.
 Ἐοπο, 337.
 Ἐοποβαίνω διαφ. τοῦ Ὑπο-
 βαίνω, 56.
 Ἐοποθύειν διαφ. τοῦ Ἐπι-
 θύειν, 133, 134 —
 ὕμνον, 134.
 Ἐοποκναίω, 139.
 Ἐοποκροτος γῆ, 288.
 Ἐοπολογίζομαι, 39.
 Ἐοποπλέω, 185.
 Ἐοποπλύειν αἶμα, 69 —
 ὄνθον, Ἐοπο.
 Ἐοποργέστερον, 147.
 Ἐοποσιμῶ, 113.
 Ἐοποσυλάω. Ζ. Συλάω.
 Ἐοποσφενδονάω καὶ Ἐοποσφεν-
 δονάω, 55, 285.
 Ἐοποφαίνω, 18.
 Ἐοποφέρομαι διαφ. τοῦ Ἐπι-
 φέρομαι, 9.
 Ἐοποχειροτονία, 167.
 Ἐοποπρόσμαχος τῆς θεῆς στρα-
 τὸς, 279.

- Ἐσπρόφυλος, 151.
 Ἐρα, 323.
 Ἐραβος, 170.
 Ἐραγμός, 171.
 Ἐραδος, 170.
 Ἐράσσω. Ζ. Ἐράσσω.
 Ἐράχνη (ἡ) καὶ Ἐράχνης (ὁ), 351.
 Ἐράχνιον, 351.
 Ἐραχνιῶν, 351.
 Ἐρδην (εἰς), 281.
 Ἐρδρου προτακτικοῦ χρῆσις, 12, 73, 101, 244, 246.
 — ὑπερβιασμός, 259.
 — τοῦ λεγομένου ὑποτακτικοῦ ὑπερβιασμός, 16.
 * Ἐριστόβιος, 369.
 Ἐρπαγμα ἡγοῦμαι, ἢ ποιοῦμαι, 244.
 Ἐρσάκη (ἡ), καὶ Ἐρσάκης (ὁ), ὄν. κύρ. 223.
 Ἐρσακίδαι, 223.
 Ἐρσάμη (ἡ), καὶ Ἐρσάμης (ὁ), ὄν. κύρ. 223.
 Ἐρσενικῶν ἀντὶ θηλυκῶν χρῆσις, 14.
 Ἐρσενικῶν καταλήξεις ἐν ὀνόμασι θηλυκοῖς, 58, 214.
 Ἐρχέκακος, 17.
 Ἐρχιοινοχόος, 253.
 Ἐσασόβας, ὄν. κύρ. 326.
 * Ἐσεβοῦμαι, 192.
 Ἐσμένω, ἢ βουλομένω μοι γίγνεται τι, ἢ ἔστι, 100, 210.

- Ἐσπάζομαι, 175.
 Ἐσσύριοι καὶ Σύροι, 162.
 Ἐσταβόρρας, ὄν. κύρ. 326.
 Ἐσταθμῆτος, ἢ Ἐστατος, 153.
 Ἐστεῖος, 98.
 Ἐστράπται καὶ Στράπται, 296, 297.
 Ἐστρασι (τοῖς), 132.
 Ἐσυνδέτου σχήματος δύναμις, 15, 56.
 Ἐσφάλειος, Ἐσφάλιος καὶ Ἐσφαλίων, 207.
 Ἐτερος, 215.
 Ἐτλική. Ζ. Ἐθναία.
 Ἐτλικῆς δῆμοι, 24.
 Ἐτλικῶν ἥθη, 112, 353.
 Ἐυαίνω, 22.
 Ἐυξωμῖς. Ζ. Ἐξουμῖς.
 Ἐυος, 22, 168.
 Ἐυη καὶ ξηρά, 22.
 Ἐυρα, 99.
 Ἐυρος καὶ Σαῦρος, 345.
 Ἐυς, (τὸ) 345.
 Ἐυτάγγελλος, 64.
 Ἐυτὸ δείξει, σημαίνει, ἢ δηλώσει, 334.
 * Ἐυτοκτονῶ, 7.
 Ἐυτοσταδία ἢ Ἐυτοσχεδία μάχη, 195.
 Ἐυχμηρὸς, 8, 10, 369.
 Ἐυω ταῦτὸν τῷ Κάω, ἢ Κάω, 23.
 Ἐφετηρία, 56.
 Ἐφηγοῦμαι, 252.
 Ἐφήμη, ἢ Ἰμη γλωτταν

- ἡ φωνήν, 368.
 Ἀφιππάζομαι, καὶ Ἀφιπ-
 πέυομαι, 164.
 Ἀφοσιούμαι, 75.
 Ἀφυπνίζω, καὶ Ἀφυπνέω,
 187.
 Ἀφυπνόομαι, καὶ Ἀφυπνώω,
 295.
 Ἀχαιμένης, ὄν. κύρ. 239.
 Ἀχαιμενίδαι, 239.
 Ἀχλύμενος, 70.
 Ἀχλὺς, 70.
 Ἀχνὺς, 70.

Β

- Β συγκέχυται πολλάκις τῷ
 Κ, 64.
 Βαγώας ὄν. κύρ. ἢ προσηγ.
 258.
 Βαλβίς, 54.
 Βάραθρον, 26.
 Βάραθρον (τὸ), καὶ Βάρα-
 θρος (ὁ), 174.
 Βαρβάρων ὀνομάτων δύναμις
 γοητικὴ, 219.
 Βαρυμηνιάω, 30.
 Βαρύμηνις, 30, 370.
 Βασίλειος αὐλή, 257, 278.
 Βασιλέως ὀφθαλμοὶ καὶ ὦτα,
 278.
 Βασιλίσκος, 124.
 Βάσιν (ἴην) φέρειν, 295.
 Βάξις, 295.
 Βάρος, 206.
 Βέλως κωφὸν, 153.
 Βέλιον. Ζ. Πράττω.
 Βῆσα, ὄν. κύρ. 203.

- Βησαντινός, ὄν. κύρ. 203.
 Βησαντινός, 203.
 Βῆσσα, 203, 383.
 Βησσαεὺς, 203.
 Βησσέλαιον, ἢ Κάδης ἔλαιον.
 383.
 Βησσίον, 203, 383.
 Βισσέλαιον. Ζ. Βησσέλαιον.
 Βλέμμα. Ζ. Διαρρίπτω.
 Βομβῶν, 222.
 * Βομβωνιάω, 222.
 Βόηρυς (ὁ), 10.
 * Βόηρυον (τὸ), 10.
 Βουβῶν, 222.
 Βουβωνιάω, 222.
 Βουκόλια, 11.
 Βουκολικὸν στόμα τοῦ Νεί-
 λου, 11.
 Βουκόλοι λησταί, 11.
 Βουλὴ (ἡ ἄνω), 17.
 Βουλομένῳ μοι γίνεταί τι,
 100, 210.
 Βουλυτὸς, 79, 188.
 Βράζω, 181.
 Βραχύστομος, 276.
 Βρυάζω, 181.
 Βρύχιον, 212.
 Βυσοδομένῳ, 236.

Γ

- Γ προτίθεται ἐν ἀρχῇ πολλῶν
 λέξεων, 175.
 Γάμος ἐπ' ἀρότῳ παιδῶν, ἢ
 ἐπὶ παισὶ, 45.
 Γὰρ (σύνδεσμος) ἔπεται ταῖς
 λέξεσιν, Αἴτιον, Σημεῖον,
 Τεκμήριον, 206.

Γεγραμμένη εικὼν, 228.
 Γεγραμμένοις παραπλήσιος,
 228.
 Γελάω. Ζ. Σαίρω.
 Γεννάδας, 350.
 Γενάρχης, ἢ Γενεάρχης, 149.
 Γενέτης, 110.
 Γεννῆται, 24.
 Γένος, 24.
 Γῆ ἀκρότης, Ἀπόκροτος,
 Ἐπίκροτος, 288.
 Γίγνομαι ἐν ἐπισκέψει, 204.
 Ζ. καὶ ὄλος.
 Γίγνεται τί μοι ἀσμένω, ἢ
 βουλομένω, 100, 210.
 Γιγνόμενον (τὸ), 225, 229.
 Γλαμάω, 175.
 Γλάμπῳ, 175.
 Γλυκεῖαι. ἐπίθετον Ἐριννύων,
 225.
 Γλωσσα. Ζ. Ἀφίμη.
 Γνόφος, 175.
 Γνώω, 175.
 Γνωμη. Ζ. Ὀρθοῦμαι.
 Γόος, 36, 37.
 Γράμμα, ἢ Γράμματα, 322.
 Γράμματα (μήτε νεῖν, μήτε),
 24.
 Γράμματα βασιλικά, Δημο-
 τικά, ἢ δημόδη, Ἱερά,
 Ἱερατικά, ἢ Ἱερογλυφικά,
 148.
 Γράμματεῖον Ληξιαρχικόν,
 18. — κοινόν, ἢ φρατορι-
 κόν, 24.
 Γραμματεὺς, 26.

Γραμματιστής, 26.
 Γραφή, 283, 322, 325.
 Γρονθονέομαι, 21.
 Γρύπες (οἱ), 353.
 Γυναικὶ χρῆσθαι, 31.
 Δ
 Δάβελος, Δαελός, Δαλός,
 Δαυλός, 195.
 Δαὶ ἀντὶ τοῦ Δέ, ἐν ταῖς
 ἐρωτήσεσι, 361.
 Δαίμονα (καὶ πρὸς) μάχεσ-
 θαι, 165.
 Δαιμονάω καὶ Δαιμονιάω,
 146.
 Δάκρυα. Ζ. Ὑγρά, καὶ Ὠδί-
 νες.
 Δακρύνειν αἵματι, 151, 152.
 Δάκτυλος. Ζ. Ἐποχέω.
 Δάπης καὶ Τάπης, 242.
 Δέ. πότε οὐκ ἀνταποδίδοται
 τῷ Μέν. 63. πότε ἐφέλει-
 ται τὸν Καί, 137.
 Δεινός. Ζ. Ἐμβαίνω.
 Δένδρεσι (τοῖς), 132.
 Δευτερεύω, 327.
 Δεύτερος, ἢ ὕστερος λόγος,
 254. — πλοῦς, 31, 245.
 Δέος μὴ, 125.
 Δέω. Ζ. Μικροῦ.
 Δημία, 118.
 Δημιάδες πύλαι, 118.
 Δημιουργός, 118.
 Δῆμοι Ἀττικῆς, 24.
 Δημότης, 24.
 Δημώδης γυνή, 118.
 Διαβατήριος, 161, 322.

Διαβεβηκότα, ἢ Συμβεβηκότα
 σκέλη, 127.
 Διαβεβρεγμένος. Ζ. Ὑποβε-
 βρεγμένος.
 Διαγράφω, 92.
 Διαδράσομαι, 330.
 Διάδυσσις, 213.
 Διάθεσις, 112.
 * Διαίτημα, 94.
 Διακριβώω, 228.
 Διαλύω, 197.
 Διαμάω, 58.
 Διανίστημι τὸ φρόνημα, 156.
 Διαπείρω, 306.
 Διαπερονάω, 306.
 * Διαρρίπίζω, 228, 265.
 Διαρρίπτω τὸ βλέμμα, ἢ τὰς
 ὄψεις, 145.
 Διασμάω, 58.
 Διατίθεμαι, 112. — τὴν
 σχολὴν, 101.
 Διαφόρησις, 235.
 Διαφορέω, 235.
 Διαχειρίζομαι διαφ. τοῦ Δια-
 χράομαι, 22, 250.
 Διαχράομαι. Ζ. Διαχειρίζο-
 μαι.
 Διαχύσις, 235, 239.
 Δίγλωσσος, 277.
 Δίδωμι, 176.
 Διολισθαίνω. Ζ. Ὀλισθαίνω.
 Δολιχός, 82.
 Δοτική. Ζ. Αἰτιατικήν.
 Δουπέω, 130.
 Δράω. Ζ. Ἐργάζομαι.
 Δυναμηροὶ θεοὶ, 148.

Δύναμις, 147 — ἐνοικεῖ,
 270.
 * Δυστυχοῦμαι, 192.
 Ε
 Ἐ, αἰτιατική τῆς Ἀντωνυ-
 μίας Ὄς, 377.
 Ἐαρ. Ζ. Πρωῖ, καὶ Πρωτόν.
 Ἐαυτοῦ., ἐπὶ τριῶν προσώ-
 πων, 45, 64, 103, 254.
 Ἐαυτοὺς, ἀντὶ τοῦ Ἀλλή-
 λους, 7, 66.
 Ἐγγράφω. Ζ. Φράτωρ.
 Ἐγκέφαλος. Ζ. Σείεσθαι.
 Εἰ (σύνταξις τοῦ) συνδέσμου,
 21, 27, 31. Ζ. καὶ Κάν.
 Εἰ, εὐκτικὸν ἐπιρρήμα, 32.
 Εἰ γὰρ, 161, 234.
 Εἶδωλα. Ζ. Νερτέρια.
 Εἰκόν. Ζ. Γεγραμμένη.
 Εἶμι, καὶ τὰ σύνθετα, καὶ
 τὰ συνώνυμα, ἐπὶ μέλλον-
 τος, 75.
 Εἶμι. Ζ. Ὀλος.
 * Εἶποτε, εὐκτικόν, 71.
 Εἰς Ἡμέτερον, 199, 200.
 Εἰσαγγελεὺς, 348.
 Εἰσαγωγεὺς, 348.
 Εἰς οὐδέεις, 52.
 Εἰσέρρω, 226.
 Εἰσφρέω, 226.
 Εἶτα. Ζ. Τοῦτο μὲν.
 Ἐκβαίνω, 40.
 Ἐκβάσιος, 161.
 Ἐκθνήσκω, 171, 199, 229.
 Ἐκκόπτειν. Ζ. Ἐξαιρεῖν.
 Ἐκλαγγάνω, 342.

- Ἐκμανθάνω, 171.
 Ἐκνικῶμαι, 214.
 Ἐκ νότων, 302.
 Ἐκπερίειμι, 243.
 Ἐκπλήσσω, 361.
 Ἐκσφενδονάω. Ζ. Ἀποσφεν-
 δονάω.
 Ἐκτάττομαι, 195.
 Ἐκτικόν, 208.
 Ἐκτιμάω, 318.
 Ἐκτόπως, 168.
 Ἐκφαντος, 291.
 Ἐκφορέω, 281.
 Ἐκφυλος, 151.
 Ἐλαιον. Ζ. Βησσέλαιον.
 Ἐλεαρχία, 11.
 Ἐλεινός, ἢ Ἐλεός, 169.
 Ἐλελίζω, 121.
 Ἐλέου καδίσκος, 26.
 Ἐλικτά. Ζ. Πέριξ.
 Ἐλυτρον, 316.
 Ἐμβαίνω ἐν τοῖς δεινοῖς, 191.
 Ἐμβάσιος, 161.
 Ἐμβατήριος θυσία, 161.
 Ἐμβατήριοι ῥυθμοὶ, 180.
 Ἐμβολή, 357.
 Ἐμβολος, 95.
 Ἐμισα (ἦ), ὄν. κύρ. 369.
 Ἐμποιῶ τι τινὶ, 135.
 Ἐμφαγεῖν διαφ. τοῦ Ἐντρα-
 γεῖν, 87.
 Ἐμψυχόω, 126.
 Ἐναγώνιος, 362.
 Ἐνάλλομαι. Ζ. Λάξ.
 Ἐναλύω, 81.
 Ἐνάπτομαι, ἢ Ἐξάπτομαι

- τι, 3.
 Ἐνανθρωπέω, 103.
 Ἐναράττω, 360.
 Ἐνδιαίτημα, 94.
 Ἐν ἐμαυτοῦ, 200 — ἡμε-
 τέρω, 199.
 Ἐνεστῶτες ἀντὶ Μελλόντων,
 112.
 Ἐνεστῶτων. Ζ. Ἀορίστων.
 Ἐνεόω, ἀχρηστον, 58.
 Ἐνηδρευμένα, 343.
 Ἐνθα δὴ, 62.
 * Ἐνθετλαλίζομαι, 18.
 Ἐνθορεῖν. Ζ. Λάξ.
 Ἐνιῆνες, 107.
 Ἐνικὰ ῥήματα πολλοῖς ὀνό-
 μασι ἐπαγόμενα, 70.
 Ἐνοικέω. Ζ. Δύναμις.
 Ἐνόπλια μέλη, 180.
 Ἐντεῦθεν, 239.
 Ἐντραγεῖν. Ζ. Ἐμφαγεῖν.
 Ἐνυάλιος κέλαδος, 163.
 Ἐνυάλιον (τὸ). 163.
 Ἐνυβρίζω, 241.
 Ἐξαιρεῖν, Ἐξορύττειν, ἢ
 Ἐκκόπτειν ὀφθαλμοὺς, 71.
 Ἐξ ἀνθρώπων. Ζ. Ἀνθρωπος.
 Ἐξάπτομαι. Ζ. Ἐνάπτομαι.
 Ἐξετάζομαι, 62, 377.
 Ἐξόδιον, 367.
 Ἐξορύττειν. Ζ. Ἐξαιρεῖν.
 Ἐξώστης ἀνεμος, 42.
 Ἐπαγγελία (ἐν) θυμοῦ,
 110, 372.
 Ἐπαγγέλλομαι (σύνταξις
 τοῦ), 48, 49.
 Ἐπαγγέλλομαι

- Ἐπαγγέλλομαι ἢ Ἐπαγγέλ-
λω, 87, 354.
Ἐπαγωγὸν, 294.
Ἐπαιοδὴ, 310.
Ἐπαμάω, 80.
Ἐπειτα. Ζ. Μάλιστα, Μέν,
καὶ Πρῶτον μὲν.
Ἐπέχω, 164.
Ἐπι κωφά, 152.
Ἐπί, συγκέχυται μετὰ τῆς
Ἰσὸς, 6, 61, 164, 167,
224, 225, 287, 367 —
σημαίνει ἐπίτασιν, 61.
Ἐπιβαίνω, 6.
Ἐπιβάλλω, ἢ Ἐπιβουλεύω φυ-
γὴν, 224.
Ἐπιβρίζω, 91, 371.
Ἐπιγελάω, 287.
Ἐπιγουνίς, 186.
Ἐπιδακρύω τῷ νῶ, 164.
Ἐπιδουπέω, 164.
Ἐπίδοξος, 136, 346, 363,
366.
Ἐπίθιτα κοινὰ τῷ γένει, 58,
214.
Ἐπιθύω. Ζ. Ἀποθύω.
Ἐπικουρείων κῆπος καὶ μνή-
μα, 33.
Ἐπίκροτος γῆ, 288.
Ἐπίληψις, Ἐπιληψία, Ἐπί-
ληψις, 225.
* Ἐπίμαχος, 374, 381.
Ἐπιμέλομαι καὶ Μεταμέλο-
μαι, οὐκ Ἐπιμελοῦμαι
καὶ Μεταμελοῦμαι, 28,
189.
Ἐπιμέλεια διαφ. τοῦ Τημέ-
λεια, 190.
Ἐπίπαν, ἢ Ὡς ἐπίπαν, 65.
Ἐπιπολάζω, 349.
Ἐπιρρακτὴ. Ζ. Θύρα.
Ἐπίρρητος, 174.
Ἐπίσκεψις. Ζ. Γίγνομαι.
Ἐπίσκοπον μέλος, 251.
Ἐπιστρέφομαι, 262.
Ἐπιτειχίζω, 275.
Ἐπιτρέχω, 6, 349.
Ἐπιφέρω. Ζ. Ἀποφέρω.
Ἐπίφορος, 205.
Ἐπιχαίρω, 220.
Ἐπιχειρῶ, 220.
Ἐπίχρυσος, 61, 224, 225.
Ἐποχέω ἄκροισ δακτύλοις,
252, 253.
Ἐπωδὴ, 311.
Ἐργάζομαι (τοῦ), Δρῶ,
Ποιῶ, καὶ τῶν ὁμοίων σύν-
ταξις, 56.
Ἐργαστίαι, 18.
Ἐρεκτὰ, 12.
Ἐρείκω, 12.
Ἐρείπω, 283.
Ἐρειπῶω, Ἐριπῶω, 286.
Ἐριθεύω, 12.
Ἐριννύες, 29.
Ἐρμᾶι, ἢ Ἐρμανες, 172.
Ἐρμῆς, πόσεως εἶδος, 120,
373.
Ἐρμού ὄνομα καὶ Ἐπωνύμια,
177, 206, 207, 362,
373.
Ἐρνος, 106.

- Ἔρπω, 12, 344.
 Ἐρράσσω, 22, 360.
 Ἐρχομαι. Ζ. Εἶμι.
 Ἐσθίειν ἑαυτὸν, 29.
 * Ἐστερωμένη, 294.
 * Ἐστιος, Ἐστία, 165.
 Ἐσχατία, 28.
 Ἐτος (τὰ παρὰ τὸ) σύνθετα,
 102, 103, 335.
 Εὖ, καλῶς, ὀρθῶς, ἢ κακῶς
 ποιῶν, 59, 60, 253.
 Εὐαγγελίζομαι, 62, 63, 377.
 Εὐδαιμόνημα, 229.
 Εὐθὺ διαφ. τοῦ Εὐθύς, 77.
 * Εὐθύμημα, 229.
 Εὐκτικῶν χρῆσις, 158.
 Εὐμένεω, 116, 378.
 Εὐόμφαλον, 93.
 Εὐπάθεια ἢ Εὐπαθία, 291.
 Ευπαθίω, 291.
 Εὐπρεπὴς συγκέχυται μετὰ
 τοῦ Εὐτρεπῆς, 163.
 Εὐραμένη καὶ Εὐρομένη, 152.
 Εὐρίσκομαι. Ζ. Τέλος.
 Εὐρίσκω. Ζ. Ἄνευρίσκω.
 Εὐτελέστερον. Ζ. Πράττω.
 Εὐτρεπῆς. Ζ. Εὐπρεπῆς.
 Ἐφαμάω. Ζ. Ἐπαμάω.
 Ἐφευρίσκω, 197.
 Ἐφιβεύω, 18.
 Ἐφιβοι, 18, 25.
 Ἐφώδιον, 192.
 Ἐφολκός, 122.
 Ἐφ' ὅτε, 39, 189.
 Ἐχθαίρω καὶ Ἐχθραίνω, 292.
 Ἐώρων, 105.

- Ζ.
 Ζακωρία, 106.
 Ζάκορος, 106.
 Ζείδωρος, 313.
 Ζεφύρια ὠὰ, 124.
 Ζημία (σὺν τῇ σῆ), 332.
 ΖΩ (ρήματα εἰς), 183.
 Ζῶμα καὶ Ζῶσμα, 186.
 Ζώνη ἱερὰ τῶν ἐν Σαμοθρά-
 κη μυουμένων, 270.
 Η
 Η (εἰς) ἢ ΗΝ Αἰτιατικάι),
 213.
 Η προφέρεται σχεδὸν ὡς τὸ Ι,
 58.
 * Η συγκέχυται μετὰ τοῦ Ἡ,
 127.
 Ἡγεμονεύω ὁδὸν, 78.
 Ἡγοῦμαι ἄρπαγμα, 244.
 Ἡδιστος (ὁ καὶ ἡ), 58.
 Ἡδομαι διαφ. τοῦ Τέρπομαι,
 καὶ χαίρω, 157.
 Ἡδόμενον, 229.
 ΗΔΟΝ (εἰς) ἐπιρρήματα,
 302.
 Ἡκω διαφ. τοῦ Ἰκω, 110.
 Ζ. καὶ, 58.
 Ἡλίου τράπεζα, 323.
 Ἡλίω τίνες καὶ τίνα ἔθνον,
 328.
 Ἡμέτερον (εἰς), ἢ Ἡμέτε-
 ρόνδε, 199, 200.
 Ἡμετέρω (ἐν), 199, 236.
 Ἡμιδαές, 79.
 * Ἡμίθαλπτον, 79.
 Ἡρακλεῖς πολλοὶ, 160.

Ἑρακλεωτικὸν στόμα τοῦ Νεί-
λου, 1.
Ἑχὴ, 340.
Θ
Θάλπω, 79.
Θαλύπτω, 79.
Θαμύατις, ὄν. κύρ. 11.
Θανάτου καθίσκος, 126.
Θάρσος καὶ Θράσος, 309.
Θάτερος. χρήσις ὀρθὴ ἢ σολοι-
κος τῶν ἀπὸ τοῦ ἑτερος
συνηρημένων 92, 119,
120, 215, 229, 253,
271, 292, 320.
Θαυματουργέω, 311, 341.
Θαυματουργία, 268.
Θεία. Ζ. Ἀπρόσμαχος.
Θεαγένης ὁ Θάσιος, 15.
Θεία τέχνη, 135.
Θεῖοι ἄλεις, 160, 199.
Θεοδόσιος Αὐτοκράτωρ, 316,
324.
Θεοκλυτῶ, 133.
Θεοπρόπος, 96.
*Θεοφωνῶ, 66.
Θερμοσποδιά, 55.
Θεσσαλῶν ἵπποι, 117, 373.
— ταυρελασία, 357-
359. — χλαμύδες, 18
— χοροί, 116.
Θέτις, ὄν. κύρ. 110.
Θήγω, 50.
Θηλυκὰ ὀνόματα. Ζ. Ἀρσενι-
κῶν.
Θίς, 81.
Θοαὶ κῆσοι, 167.

Θοιναόμαι, 84.
Θράσος. Ζ. Θάρσος.
Θραῦσις, 309.
Θρήνος, Ζ. Γόος.
Θρυλλίζω ἢ Θρυλλίσσω, 64.
Θρύμματα, 63.
Θρύπτομαι, 63, 64.
Θυηπολίη, 116.
Θυμηδέω, 367.
Θυμὸν κατέδειν, 29. — ἔχειν
ἀγαθόν, 120, Ζ. καὶ
Ἑσαγγελία, καὶ Ρίς,
καὶ Συγχέω.
Θυμούμενον (τὸ), 294.
Θύρα. Ζ. ψοφεῖ.
Θύρα ἐπιρρακτὴ, καταρρακτὴ,
ἢ καταπακτὴ, 48, 290.
Θύραι. Ζ. Πρῶται.
Θυῶδες, 352.
Θωράκιον, 305.
Θῶς, 78.

Ι

Ι προστιθέμενον ταῖς δεικτι-
καῖς οὐκ ἐφέλλεται τὸ ν,
246.
Ἰάομαι. Ζ. Κακοῖς.
Ἰγνύα καὶ Ἰγνύς, 362.
Ἰδία φράζειν, 101.
Ἰδιάζομαι, 248.
Ἰεροὶ ἄλεις, 160, 199.
Ἰερομνήμων, 94.
ΙΖΩ καὶ ΟΩ (εἰς) ῥήματα,
121, 122.
Ἰερὰ νόσος, 225.
Ἰερεὺς καὶ Προφήτης, 43,
52, 216.

Ἱερογλυφικά. Ζ. Γράμματα.
 Ἱερωσύνη καὶ Προφητεία. Ζ.
 Ἱερεὺς.
 Ἱημι. Ζ. Ἀφίημι.
 Ἰκω. Ζ. Ἰκω.
 Ἰλιάς κακῶν. 82.
 Ἰλιόθεν με φέρεις, 82.
 Ἰμάς, 190.
 Ἰός, 308.
 Ἰππου ἔκφρασις, 118. Ζ. καὶ
 Θεσσαλῶν, καὶ Νισαϊοί.
 Ἰσα καὶ, 127.
 Ἰσειον, ἢ Ἰσίδειον, 229.
 Ἰσις, ὄν. κύρ. 38, 292,
 293, 313.
 Ἰωνισμοί, 182, 183, 246.

Κ

Κ. προστίθεται ἢ ἀφαιρεῖται
 ἐν ἀρχῇ τῶν λέξεων, 23.
 — συγκέχυται πολλαίς
 τῶ Β, 64.
 Καγχαλάω, Καγχάω, Καγ-
 χαλίζω, Καγχλάζω, Καγ-
 χάζω, 350.
 Κάδα. Ζ. Βησσέλαιον.
 Καδίσκος ἐλέου, ἢ θανάτου,
 26.
 Καθαίρεσις ὄγκου, 146.
 Καθειμένα χωρία, 65.
 Καθ' ἐν, 74.
 * Καθικελεύω, 236.
 Καθίστημι τοὺς ἵππους, 272.
 Καί, ἀναδιπλοῦται, 137,
 138, 196, 276, 354 —
 ἀντὶ τοῦ Καίπερ, 10 —
 ἰμφοατικόν, 272.

Καί γὰρ οὖν, 297.
 Καινά, ἢ Κενὰ τοῦ πολέμου,
 283, 284.
 Καινόν, 231.
 Καιουργός, 283.
 Καιρῶ (σὺν οὐδενί), 332.
 Ζ. καὶ Συνέχω.
 Καίω. Ζ. Κάω.
 Κάν, ἐπομένου ἢ προηγουμέ-
 νου τοῦ Εἰ', 285.
 Κακοῖς τὰ κακὰ ἰᾶσθαι, 216.
 Κακῶ (σὺν πολλῶ, ἢ μεγάλῳ),
 332.
 Κακῶν Ἰλιάς, 82.
 Κακῶς, ἢ Καλῶς ποιῶν. Ζ.
 Εὔ.
 Κάλπη, ἢ Κάλπις, 83, 84.
 Καμηλοπάρδαλις, 354, 355.
 Κάνα, ἢ Κάννα, 114, 352.
 Κανοῦν. 114.
 Κανωβικόν στόμα τοῦ Νείλου,
 1, 11.
 Κασσία, 352.
 Καστόρειά μέλη, 180.
 Καταβολάς, 129.
 Καταβολή, 129.
 Κατάδουποι (οἱ), καὶ Κατά-
 δουπα (τὰ), 100, 105.
 Καταθυμοβορέω, 29.
 Κατακροτέω, 50.
 * Κατάκροτος, 50.
 Καταμιάινομαι, 235.
 Καταμωκάομαι. Ζ. Μωπάο-
 μαι.
 Κατανάλωτο Ἀτλικώτερον τοῦ
 Κατηνάλωτο, 174.

Κατὰ νώτων, ἢ Ἐκ' νώτων, 302, 310.
 Καταπέτασμα, 356.
 Καταπιστεύω, 205, 211.
 Καταπακτὴ. Ζ. Θύρα.
 Κατὰ πόδας, 297.
 Καταπονέω, 246.
 Καταποντίζω, καὶ Καταπον-
 τώ, 122.
 Καταπτήσσω, ἢ Καταπλώσσω, 283.
 Καταράκτης, ἢ Καταρράκτης, 290.
 Καταρράκτης ὁδός, 48.
 Καταρράκτι. Ζ. Θύρα.
 Κατασκήπτω, 272.
 Καταστράπτω, 297, 331.
 Κατὰ συστάδην, 302.
 * Κατάφονος, 174.
 Κατάφρακτοι, 298, 301.
 Καταχειροτονία, 167.
 Καταχέομαι διαφ. τοῦ Κα-
 ταχέω, 23, 24.
 Καταψάω, 133.
 Κατέδειν. Ζ. θυμόν.
 Κατέρχομαι, 76.
 * Κατοικετεύω, 237.
 Καύω καὶ Κάω. Ζ. Αὔω.
 Κατόπιν, 297 — ἑορτῆς, 112.
 Καῦρος, 345.
 Κάχλαξ ἢ Κάχληξ, 3.
 Κάω, καὶ Κλάω, Ἀτίμωτέρα
 τοῦ Καίω καὶ Κλαίω, 230.
 Ζ. καὶ Αὔω.
 Κέλαδος. Ζ. Ἐγυάλιος.

Κενὰ τοῦ πολέμου. Ζ. Καινά.
 Κεραελκεῖς, ἢ Κερατεσσαῖς, 358.
 Κῆπος. Ζ. Ἐπικουρείων.
 Κινάμων, ἢ Κιννάμων, 352.
 Κίνδυνος, 165.
 Κινδυνεύω, 165.
 Κινέομαι, 96.
 Κίρρα ἢ Κιρραία, 92.
 Κίστη, Κιστίς, 154, 155.
 Κλαγγάζω ἢ Κλαγκαζω, 5.
 Κλαίειν αἵματι, 151, 152.
 Κλάω. Ζ. Κάω.
 Κλήσις (ἢ ἀπὸ ξύλου), 125.
 Κλοπεύω, Κλοτοπεύω, Κλω-
 πεύω, 51.
 Κνήσματα, 139.
 Κνίζω, 251.
 Κνισμός, 251.
 Κοῖλα. Ζ. Κύλα.
 Κοινόν. Ζ. Γραμματεῖον.
 Κοιταῖα (τά), 120, 373.
 Κοίτη. Ζ. Πίπλι.
 Κοίτις, 154, 155, 373, 378.
 Κοντός, 301.
 Κοπίζω, 298.
 Κόπις, 298.
 Κοπίς, 298.
 κόπιω τὴν θύραν, 34.
 * Κορμηδόν, 304.
 Κορμός, 304.
 Κότος, 147.
 Κουφολογία, 152.
 Κουφόνους, 153.

- Κοῦφος καὶ Κοφός, 152.
 Κόφινος, 152.
 * Κόφος ἢ Κοφός, 152.
 Κόχλαξ ἢ Κόχλος, 3.
 Κραδαίνω, 362.
 Κράμα, 253.
 Κρατήρ καὶ Κρητήρ, 195.
 Κρίνεσι καὶ Κρίνοις, 132.
 Κρίσσα, ὄν. κύρ. 93.
 Κρόνιον ὄμμα, 90.
 Κροτιτὸς, 288.
 Κτίλος, 78.
 Κύβη, 360.
 Κυβιστάω, 360.
 Κυβιστίνδα, 360.
 Κυκλοῦμαι τοῖς λόγοις, 243.
 Κύλα συγκέχυται τῷ Κοῖλα,
 145.
 Κυλοιδιάω, 145, 378.
 Κύμβαχος, 360.
 Κύμβη, 360.
 Κυρτεὺς, 184.
 Κύρτος, 184.
 * Κυτίον, 155.
 Κύτις ἢ Κυτίς, 155, 378.
 Κύτος, 155, 315, 316.
 * Κωμάζω, μεταβατ. 211.
 Κωφὰ ἔπη, 152.
 Κωφὸν βέλος, 153.
 Κωφούμενον ξίφος, 153.
 Κωφός. Ζ. Κοῦφος.
 Κώφωσις ὀφθαλμῶν, 153.

Λ

- Λάβρωσ καὶ Λαμπρῶς, 181.
 Λάγδην. Ζ. Λάξ.
 Λαίλαψ, 42.

- Λακπάτιτος, 20.
 Λαμπάδιον, Κωμικὸν πρόσω-
 πον, 367.
 Λαμπάδιον πῦρ, 38.
 Λαμπὰς Ἀρτέμιδος, 120.
 Λαμπρόν. Ζ. Μέγα.
 Λαμπρῶς. Ζ. Λάβρωσ.
 Λάξ, ἢ Λάγδην ἐνάλλεσθαι,
 ἐνθορεῖν, πατεῖν, 20.
 * Λάρβασον, 355.
 Λάφυρα. Ζ. Σῦλα.
 Λαφύσσω, 78.
 Λαχαίνω, 342.
 Λειπομορία, 305.
 Λεπίς, 299.
 Λέσχη, 97.
 Λεσχηνόριος, 97.
 Λῆμα συγκέχυται μετὰ τοῦ
 Λῆμμα, 76, 307, 340,
 356.
 Ληξιαρχικόν. Ζ. Γραμμα-
 τεῖον.
 Λῆξις, 90.
 Λῆρος, 174.
 Λησταί. Ζ. Βουκόλοι.
 Λίγειον ἀνακωκύω, 205.
 Λίθοι ἐπὶ τριόδων, 172. —
 σύννομοι, 312.
 Λιθοκόλλητος, 252.
 Λόγιος, 143.
 Λόγος, 180. — Ζ. καὶ Δεύ-
 τερος, καὶ Κυκλοῦμαι.
 Λόγου χάριν, 75.
 Λόγων πλάσματα, 214.
 Λοπίς, 300.
 Λυγγαίνω, Λυγγάνω, Λυγ-

κάζω, Λυγκάω, 208.
 Λυγίζομαι, 308.
 Λυγμός, 208.
 Λύγξ, 208.
 Λύγος, 308.
 Λύζω, 208, 212, 244.
 * Λυκτικόν, 208.
 Λυκόφως, 175.
 Λυκώρεια, ὄν. κύρ. 94.
 Λυχνούχος, 271, 325.
 Μ
 Μακαρία, 75.
 Μακρά τείχη ἢ σκέλη, 281.
 * Μάκρος (τό), 132.
 Μαλάβαθρον, 352.
 Μαλέας (ὁ), Μαλέα (ἡ),
 Μαλαιαὶ ἢ Μάλειαί (αἱ),
 ὄν. κύρ. 160.
 Μαλιακὸς κόλπος, 107.
 Μάλιστα μὲν — ἔπειτα, 63.
 Μᾶλλον. λείπει ἔσθ' ὅτε,
 146, ἢ πλεονάζει, 101.
 Μᾶλλον, ἀλλά, 374.
 Μάμμη, 232.
 Μαμμία, 232.
 Μαμμίδιον, 232.
 Μαννάριον, 233.
 Μανδύας, 18.
 Μαντικόν (τό) τῆς ψυχῆς,
 279.
 * Μαργαρίδης, 102.
 * Μαργαρίς, 102, 372.
 Μαργαρίτης (ὁ), 102.
 Μαργαρίτις (ἡ), 102.
 Μάργαρον (τό), 102.
 * Μάργαρος (ὁ), 102.

Μάραθος (ὁ), καὶ Μάραθρον
 (τό), 218.
 Μαραθῶν, 218.
 Μαρίλη, 55.
 Μαστεύω, 44.
 Ματεύω, 44.
 Μάχη. Ζ. Αὐτοσταδία, καὶ
 Πολέμου.
 Μάχομαι. Ζ. Δαίμονα.
 Μέγα καὶ λαμπρὸν, 273.
 Μεγαλοδωρεὰ, 317.
 Μεγάλω (σὺν) κακῶ, 332.
 Μεθίσταμαι, 158.
 Μείλιχος, 240.
 Μελαινόμενος, III.
 Μέλας, ὄν. κύρ. 314.
 Μέλημα, II7.
 Μελία, II7.
 Μελίκρατον, 217.
 Μελλόντων. Ζ. Αὐρίστων.
 Μελλόντων (μετ' ὀλίγον)
 σημασία, 67, 68, 69.
 Μελλόντων σημασία βουλευ-
 τικῆ, 137 — δυνατικῆ,
 146.
 Μέλος διαφέρει τοῦ Μέρους,
 232.
 Μέλος. Ζ. Ἐπίσκοπον, καὶ
 Καστόρεια.
 Μέμφις, ὄν. κύρ. 38, 104.
 Μὲν — ἔπειτα, 63. Ζ. καὶ,
 285.
 Μενδήσιον στόμα τοῦ Νείλου,
 11.
 Μενέσθιος, ὄν. κύρ. 109.
 Μέντι καὶ Μέντοι συγκέχυν-

ται πολλάκις, 276.
 Μέρῳ, ὄν. κύρ. 326, 327.
 Μερὸς. Ζ. Μέλος.
 Μεσόγαιος, 282.
 Μέσων μελλόντων χρῆσις πα-
 θητικῆ, 258.
 Μέσων ῥημάτων φύσις, 23, 24.
 Μεταλαγχάνω. Ζ. Πολέμου.
 Μεταμέλομαι. Ζ. Ἐπιμελο-
 λαι.
 Μέταυλος, 129.
 Μεταφορῶν κατάχρησις, 164.
 166.
 Μετοχὰὶ ἀντὶ ὀνομάτων, 141,
 229, 294, 369.
 Μηδέποτε διαφ. τοῦ
 Μηδεώποτε, καθὰ καὶ τὸ
 Οὐδέποτε τοῦ Οὐδεώπο-
 τε. 335
 Μηλέα. Ζ. Περσική.
 Μῆτε νεῖν, μήτε γράμματα,
 24.
 Μητέριον, 232.
 Μῆτιγε συγκέχεται μετὰ τοῦ
 Μῆτιγε, 232, 245, 256.
 Μιαραὶ ἡμέραι, 235.
 Μίθρας, ὄν. κύρ. 149.
 Μικρόν. διαφ. τοῦ Μικροῦ,
 καθὰ καὶ τὸ Ὀλίγον τοῦ
 Ὀλίγου, 89, 170, 197,
 339, 355. 377.
 Μικρόν, ἑλλειπτικῶς τῆς
 Μετὰ, 339.
 Μικρόν ἔφθη, 339.
 * Μισόλεκτρος, 125.
 Μνήμα. Ζ. Ἐπικουρείων.

Μόγεις, καὶ Μόλις, 177.
 Μοῖρα, 90. Ἐν πατρὸς μοί-
 ρα, 238.
 Μόλις. Ζ. Μόγεις.
 Μόλυνσις, 79.
 Μολύνω, 79.
 Μόνον, 162.
 Μορμολύκειον, 5, 199.
 Μορμολύκη, 5, 199.
 Μυέομαι, 34, 104.
 Μυρμηκίας χρυσὸς, 353.
 Μύρομαι, 169.
 * Μυρωδῶ, 169.
 Μωκάομαι, 248.
 Μῶκος, 248.

N

Ναύκρατις καὶ Ναυκράτιον.
 ὄν. κύρ., 1, 61.
 Ναυκράτιον στόμα τοῦ Νεί-
 λου, 1.
 Ναυλοχέω, 184.
 Ναύλοχοι περιπτυχὰι, 184.
 Νεανίας, 19. Ζ. καὶ Χρῆμα.
 Νεήλατα, 75.
 Νειλομέτριον, 312.
 Νεῖλος, 313, 314, 316.
 Νείλου αὐξήσεις, 99,
 100. — στόματα, 1, 11.
 Νεῖν. Ζ. Μῆτε νεῖν.
 Νεκρομαντεία, 216, 217.
 Νεκρομαντεῖον, 217.
 Νεοπτόλεμος. Ζ. Πύρρος.
 Νερτέρια εἶδωλα, 57.
 Νέρτεροι, 57.
 Νέφος πεζῶν, ἢ πολέμου,
 286.

Νεὺς,

Νεώς, 259.
 Νη Δία, 73.
 Νηφαλέος, ἢ Νηφάλιος, 347.
 Νηρηίδες, 116.
 Νίζω, 83.
 Νισαῖοι Ἴσσοι, 307.
 Νισαῖον πεδίον, 307.
 Νόμος. λέξ. μουσικ, 162,
 251.
 Νόμος. Κατὰ τοὺς νόμους,
 25.
 Νόμου χάριν, 75.
 Νόσος. Ζ. Ἱερά.
 Νοῦς. Καθ' ἡμέτερον νόον,
 333. Ζ. καὶ Ἐπιδακρύω.
 Νύσσω, 244.
 Νύχιοι θεοὶ, 120.
 Νώτων (ἐκ ἢ κατὰ), 302,
 310.

Η

Ηενιτεύω, 238.
 Ηένος, 82.
 Ηηρός. Ζ. Αὔρος.
 Ηηφιστήρ, 317.
 Ηίφος. Ζ. Κωφούμενον.
 Ηυλοκασία, 352.
 Ηύλογ. Ζ. Κλήσις.

Ο

Ογκινος, 26.
 Ογκος. Ζ. Καθαίρεσις.
 Οδός. Ζ. Ἡγεμονεύω, καὶ
 Οὐδός.
 Οἶ, Ὅσοι καὶ Ποῖ, 183.
 Οἱ περὶ, ἢ Οἱ ἀμφὶ τὸν, ἢ
 τὴν, 14.
 Οἶα. Ζ. Ὠα.

Οἶκαδε, ἀντὶ τοῦ Οἴκοι, 41.
 Οἰκτεύομαι, 237.
 Οἶκημα, 233.
 Οἰκημάτια, 233.
 Οἰκονομία, 153.
 Ὀϊστός, 308.
 Οἶταῖος, 367.
 Οἴτη, ὄν κύρ., 365.
 Ὀκλασμα, 162.
 Ολεθρος, 173, 174.
 Ὀλίγον. Ζ. Μικρόν.
 Ὀλισθέω. Διολισθέω καὶ Διο-
 λισθαίνω, 119.
 Ὀλκός, 122, 281, 356,
 361.
 Ὀλοισ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἢ προσ-
 ὤποις, 204.
 Ὀλολυγή, 121, 294.
 Ὀλολύζω, 121, 343.
 Ὀλος εἰμί, ἢ γίγνομαι τινος,
 221.
 Ὀλοσώματος, 163.
 Ὀμιλῶ. τὰ ὠμιλημένα, 104.
 Ὀμμα. Ζ. Ἀμεμῶω, καὶ Κρό-
 νιον.
 Ὀμόσε χωρεῖν, 173.
 *Ὀμφα ἢ Ὀμφή, 93.
 Ὀναίμην σου, 17.
 Ὀνθον ἀποσπύειν, 69.
 Ὀνομα (οὐδὲ) περιλέλει-
 ται, 73.
 Ὀνομαστικὴ ἀντὶ γενικῆς,
 96.
 Ὀνομάτων. Ζ. Ἀξίωσις.
 Ὀνειροὶ ἀλληγορικοὶ καὶ θε-
 ωρηματικοὶ, 269.

- ὄξειαι. Ζ. Θοαί.
 ὄπη καὶ ὄποι, 127, 183,
 211.
 ὄπλιτοδρόμος, 136.
 ὄργάω, ὄργάζω, ὄργόω,
 523.
 ὄργας, 323.
 ὄργη, 147.
 ὄρθη, ἑλλειπτικῶς τοῦ
 ὄδδς, 196.
 ὄρθια (τά), ἑλλειπτικῶς
 τοῦ -Μέρη, 196.
 ὄρθοῦμαι τὴν γνώμην, 76.
 ὄρθως ποιῶν. Ζ. Εὔ.
 ὄρκίζω καὶ ὄρκόω, 122.
 ὄροονδάτης, ὄν. κύρ. 88.
 ὄρχησις. Ζ. Περσική, καὶ
 Πυρρίχη.
 ὄσα; 74 — ὄσα καί, 12.
 ὄσιας ἕνεκα, ἢ χάριν, ἢ διὰ
 τὴν ὄσιαν, 74, 75.
 ὄσιρις, ὄν. κύρ. 292, 313.
 ὄσον. Ζ. Οὐδ' ὄσον.
 ὄυ, ὄπου, Πού, 183.
 οὐδεὶς καὶ οὐθεὶς, 159.
 οὐδεὶς, ἐπαναλαμβάνεται, ἢ
 συνάπτεται τοῖς συστοί-
 χοις, καθὰ καὶ τὸ Πᾶς,
 144.
 οὐδέποτε. Ζ. Μηδέποτε.
 οὐδὸς καὶ ὄδδς, ψιλῶς, 48.
 οὐδ' ὄσον, 247.
 οὐρίαχος, 302.
 οὔτε — οὐδέ, 149.
 οὔτος, κλητικῶς, 271.
 οὔτοσι, Αὐτῆι, Τουτί καὶ

- Τουτογι, 168.
 ὄφθαλμοί. Ζ. Βασιλέως,
 ὄλοισ, Πολλοῖς, καὶ
 ὕπογράφομαι.
 ὄφθαλμῶν κώφωσις, 153.
 ὄφεις. Ζ. Αἰόλος.
 ὄφεις. Ζ. Διαρρίπτω.
 Π
 Παιδάριον, Παιδαρίσκος,
 Παιδίον, Παιδίσκος, Παῖς,
 178.
 Παιδιά. Ζ. Ποιοῦμαι.
 Παιδικὰ (τά), 205.
 Παιδισκάριον, 21.
 Παίειν. Ζ. Πύξ.
 Παῖς. Ζ. Γάμος, καὶ Παιδά-
 ριον.
 Πᾶν, ὄν. κύρ. 77, 322, 324.
 Παναθήναια, 18.
 Πανάκιος, ὄν. κύρ. 144.
 Πανίον, 324.
 Πανόπολις. Ζ. Χέμμις.
 Παντάρχη, 152.
 Παραβολῶν κατάχρησις, 166.
 Παραπροῦμαί τι τινα καὶ τι
 τινός, 231. Ζ. καὶ Παρα-
 νομέω.
 Παρακινέομαι, 96.
 Παρακινέω, 171.
 Παρακρύπτομαι, 31.
 Παράλλάτω ἢ, 327.
 Παρανομέομαι, 224.
 Παρανομέω παρελῆσθαι, 39.
 Παραπέτασμα, 356.
 Παρατατικῶν. Ζ. Ἀορίστων,
 καὶ Ἑώρων.

Παράτολμος, 355.
 Πάρεργον, 102.
 Παρνασός, ὄν. κύρ. 94.
 Παρωδιῶν κατάχρησις, 182.
 Παρῶν παρόντι, 209.
 Πᾶς. Ζ. Οὐδαίς.
 Πάσχω. Εἴτι πάθοιμι, 270,
 321.
 Πατέω, 166. Ζ. καὶ Λάξ.
 Πατήρ. Ζ. Μοῖρα, καὶ Χώρα.
 Πάτραι (νέαι), ὄν. κύρ. 107.
 Πάτριη, ἢ Πατριά, 324.
 Πατρικὸς, Πάτριος καὶ Πα-
 τρῶς, 92.
 Πάτροκλον πρόφασιν, 36.
 Πέζα, 117.
 Πεζομάχος, 60.
 Πεζῶν νέφος, 286.
 Πείσμα, Πεισμονή, 249.
 Πέισομαι. Ζ. Πήσομαι.
 Πέλει, 269.
 Πένης διαφ. τοῦ Πτωχός, 210.
 Πενία διαφ. τοῦ Πτωχία,
 210.
 Πεπιστευμένος, 258.
 Περὶ (οἱ) τὸν, ἢ τὴν, 14.
 Περιβάλλομαι, Περιβάλλω,
 34.
 Περιβάλλω, ἢ Ὑπερβάλλω
 ἄκραν, 160.
 Περιγραφή, 92, 213.
 Περιγράφω, 91, 346, 368.
 Περιδρομῖς, 150.
 Περίδρομος, 150.
 Περίστημι εἰς τι, 154.
 Περιλείπω. Ζ. Ὀνομα.

Πέριξ, ἢ Ἐλικτὰ φρονεῖν,
 243.
 Περιποιῶ, 30, 154.
 Περιποτάωμαι, 85.
 Περιπτυχαί. Ζ. Ναύλοχοι.
 Περιρραντήριον, 95.
 Περίστοα (τὰ), 95.
 Περιστοιχίζομαι, 120, 165.
 Περίστουλα (τὰ), 95.
 Περονάω, 306.
 Περώνη, 306.
 Περσέα, 273.
 Περσίζω, 277.
 Περσικὴ μιλῆα, 273 —
 ὄρχησις, 162 — προσ-
 κύνησις, 320 — τιμω-
 ρία, 266.
 Περσίνα, ὄν. κύρ. 149.
 Πῆ, 183.
 Πήγνυμαι, 87.
 Πηκτῖς, 162.
 Πηρὸς τῶν πρακτέων, 240.
 Πήσομαι, 341.
 Πίδαξ, 58.
 Πιεζέω, 70.
 Πικρόγαμος, 192, 254.
 Πίπτει ὁ ἄνεμος, 188.
 Πίπτω εἰς κόιτην, κ. τ. λ.
 255 — σωφρόνως, 59.
 Πλαγίαυλος, 179.
 Πλαδάω, 282.
 Πλάδος, 282.
 Πλάσμα, 214.
 Πλάσματα λόγων, 214.
 Πλατυόφθαλμον, 355.
 Πλείαν καὶ Πλέον, 198.
 Γγγ 2

Πλοῦς. Ζ. Δέυτερος.
 Πλουτέω, 327.
 Πνίγμα, 363.
 Πόθεν, 156, 196.
 Πόθος, 133, 370.
 Ποῖ. Ζ. Οἶ.
 Ποίεω. Ζ. Ἐργάζομαι, Εὔ,
 καὶ Κακῶς.
 Ποιοῦμαι ἄρπαγμα, 244,
 580— παιδιάν, ἢ χλεύην,
 200 — ὑπόλογον, 338.
 Πολέμαρχος, 35.
 Πολέμου καὶ μάχης μετα-
 λαγχάνειν, 125.
 Πολέμου νέφος, 286.
 Πολλά, ἀνάθρως, διαφ. τοῦ
 τὰ πολλὰ, ἐνάθρως, 21.
 Πολλοῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς,
 204.
 Πολλὰς χεῖρας, 204.
 Πολλῶ. Ζ. Κακῶ.
 Πολυδώρα, ὄν. κύρ. 109, 110.
 Πολὺς, ἐπαναδιπλοῦται πολ-
 λάκις, 168 — τίθεται
 ἐπὶ τοῦ Σφοδρὸς, 138.
 Πολυτλήμων, 366.
 Πομπεία, 173.
 Πορεύομαι. Ζ. Εἶμι.
 Ποταμοῦ σῶμα, 316.
 Ποῦς. Ζ. Κατὰ πόδας.
 Πραγματεύομαι, 210.
 Πραγματευτῆς, 210.
 Πράττω εὐτελέστερον, βέλ-
 τιον, παρ' ἀξίαν, 237.
 Πρῆστηρ, 42.
 Πρό. Ζ. Ἀπό.

Πρόεμι, 236.
 Προεισόδιον, 279.
 Προϊσταμοί, 245.
 Προκέμενος, 4.
 Προκόβλιοι στίχοι, 301.
 Προκύπτω διαφ. τοῦ Προσ-
 κύπτω, 125, 241, 251,
 546, 364.
 Προμαχέω, 189.
 Προμαχεῶν, 189.
 Προνοοῦμαι καὶ Προνοῶ, 251.
 Προξενῶ, 193.
 Προορχιστήρ, 116.
 Πρός. Πρός ἀνάγκην, ἢ Πρός
 ἀνάγκης, 38.
 Πρός ἀγαθοῦ, ἐναντίου, θυ-
 μοῦ, κακοῦ, 221, 310.
 Προσαγγέλλω, 166.
 Προσβιάζω, 243.
 Προσήμενος, 123, 124.
 Πρόσθεν (χρόνοις ὀλίγω),
 103, 224.
 Προσκνύζομαι, ἢ Προσκνυζάο-
 μαι, 231.
 Προσκύνησις Περσικῆ, 320,
 321.
 Προσκύπτω. Ζ. Προκύπτω.
 Προσορμέω καὶ Προσορμίζω,
 55.
 Προστίθεμαι, 245.
 Προστρέχω, 17.
 Προσώποις. Ζ. Ὀλοῖς.
 Πρότερον, ἢ Ἰσπερον (οὐ
 πολλαῖς ἡμέραις, 224,
 Ζ. καὶ Πρόσθεν.
 Πρόφασιν. Ζ. Πάτροκλον.

Πραφήτης. Ζ. Ἱερεὺς.
 Πρῶτὸ τοῦ Ἑβραίου, 185.
 Πρῶται θύραι, 185.
 Πρῶτον μὲν — ἔπειτα, 63.
 Πρῶτον ἔαρ, 185.
 Πρῶτος ῥυμός, 185.
 Πτόρθος, 106.
 Πτωχεία, καὶ Πτωχός. Ζ.
 Πενία, καὶ Πένης.
 Πυελίς, 152.
 Πυθία, 96.
 Πυθῶ, 66.
 * Πυθιονίκη (ἡ), 161.
 Πυθιονίκης (ὁ), 161.
 Πύλαι. Ζ. Δημιάδες.
 Πύλη. Ζ. Ἀνασπαστός.
 Πύξ πάειν, 21.
 Πύργος, 28.
 Πυρρίχη, ἢ Πυρρίχιος ὄρχη-
 σις, 125.
 Πύρρος, ὁ καὶ Νεοπτόλεμος,
 ὄν. κύρ. 108, 125.

Ρ

Ῥάσσω, ἢ Ἀράσσω, 3, 22.
 Ῥαχία, 3.
 Ῥεΐα, 128.
 Ῥεΐθρον, 316.
 Ῥηγμὶν, 3.
 Ῥῆσις (ἡ ἀπὸ Σκυθῶν), 125.
 Ῥηχίη, 3.
 * Ῥιπίζω, 362.
 Ῥιπτέω, 70.
 Ῥίς ἔδρα θυμοῦ, 110, 372.
 Ῥοδῶπις, ὄν. κύρ. 91.
 Ῥόμβος καὶ Ῥύμβος, 303.
 Ῥόπτρον, 303.

Ῥύμβος. Ζ. Ῥόμβος.
 Ῥυμός. Ζ. Πρῶτος.

Σ

Σ, πρόλιθεται ἐν ἀρχῇ τῶν
 λέξεων, 184, 185. ὡς
 δίγαμμα, 344.
 Σαγηνεύω, 215.
 Σαίρω, 140. Σεσηρὸς γελαῖν.
 Αὐτ.
 Σαλεύω, 287.
 Σαμοθράκη. Ζ. Ζώνη.
 Σαρώ, 140.
 Σατραπεύω, 88, 320.
 Σαῦρος. Ζ. Αὔρος
 Σαυρωτήρ, 302.
 Σεβεντυτικὸν στόμα τοῦ Νεί-
 λου, 11.
 Σεΐεσθαι τὸν ἐγκέφαλον, 96.
 Σεληναία, ἢ Σεληναίη, 34.
 Σημαίνω, 115.
 Σιδῶνιοι, 191.
 Σιμός, 113, 377.
 Σιμόω, 362.
 Σίρις, ὄν. κύρ. 314.
 Σισιμίθρης, ὄν. κύρ. 325.
 Σκαίρω, 138.
 Σκάφη, Σκαφίδιον, Σκαφίον,
 Σκαφίς, 325.
 Σκέλη. Ζ. Διαβεβηκότα, καὶ
 Μακρά.
 Σκιοθηρικὸν ὠρονόμιον, 312.
 Σκιοθήρον, 312.
 Σκοπὸς, 251. Ζ. καὶ Ὑφέρ-
 πω.
 Σκότος (ὁ καὶ τὸ), 198.
 Σκυθῶν (ἡ ἀπὸ) ῤῆσις, 125.

Σκῦλα. Ζ. Σῦλα.
 Σκύλαξ, 105.
 Σκύλλα, Σκύλλος, Σκύλος,
 105.
 Σκυτάλη, 298.
 Σκωπίας, Σκωπός, 251,
 Σκῶψ, 251.
 Σμαράγδεια μέταλλα, 257,
 320.
 Σμύχομαι, 33, 66.
 Σόν (τὸ), 245.
 Σουσαμίθρης. ὄν. κύρ., 325.
 Σπάνιον, 214.
 Σπαράττω, 35.
 Σπᾶω τὴν χεῖρα, 35. — ὑπ-
 νου, 71.
 Σπένδομαι, μέσ. καὶ παθητ.
 126.
 Σπιθαμαῖος, 299.
 Σπιλάς, 193, 194, 373.
 Σποδέω, 55.
 Σποδιά καὶ Σποδός, 55.
 Σπουδαιέστερος, 222.
 Σπουδὴν (κατὰ), 66.
 Στάδιος (ὁ) καὶ Στάδιον
 (τὸ), 10.
 Σταῖς, Σταίτινος, 218.
 Στέαρ, Στεάτινος, 218.
 Στερέω. Ζ. Ἐστερεωμένη.
 Στίβι ἢ Στίμμι (τὸ) καὶ
 Στίμμις (ἡ), 355.
 Στιμμίζω, 355.
 Στολή, 82.
 Στοχάζομαι, 40.
 Στράπτει, 297.
 Στρατεία διαφ. τοῦ Στρατιά,

257, 296, 311, 316.
 Στρατός. Ζ. Ἀπρόσμαχος.
 Στροβιλέω, 42.
 Στρόβιλος, 42.
 Συγκαταστέλλω, 10.
 Σύγκλυς, 329.
 Συγχέω θυμόν, 265, 345.
 Σύνη, ὄν. κύρ., 312.
 Σῦλα, Σκῦλα, Λάφυρα, 9,
 52, 53.
 Συλάω. Ἀποσυλαῖμαι τῶν ὑπ-
 νων, καὶ Ἀποσυλαῖτάς μου
 ὁ ὑπνος, 37.
 Συμβεβηκότη. Ζ. Διαβεβηκότη.
 Συμβιβάζω, 244.
 Συμπατέω, 304.
 Συμπίπτω, 254, 255.
 Συναιρέω, 320.
 Συναράττω, 99.
 Συνέχω. Ἐν συνέχοντι τῷ και-
 ρῷ, 159, 364.
 Σύνηλυς, 329.
 Σύννομοι λίθοι, 312.
 Συνοῖσον (τὸ), 100, 238.
 Συντάττομαι, 224.
 Σύριγγες Αἰγύπτου, 98.
 Συριγγίς, 352.
 Σύριγξ, 179.
 Συρίζω, 179.
 Σύροι. Ζ. Ἀσσύριοι.
 Συρράττω, 99.
 Συσπεύδω, 159, 272.
 Συστάδην. Ζ. Κατὰ συστάδην.
 Σφενδόνη, 152.
 Σφηκίω, 300.

Σφικτός, ἢ Σφικώδης. 300.
 Σφικώδεις στίχαι, 301.
 Σχολή. Ζ. Διατίθεμαι.
 Σχολῆ γ' ἄν, 102.
 Σώματος φύλαξ, καὶ Σωμα-
 τοφύλαξ, 224.
 Σῶμα ποταμοῦ, 316.
 Σωφρόνως. Ζ. Πίπτει.
 Τ
 Ταλαντεύω, 330.
 Τάπης. Ζ. Δάπης.
 Τὰ πολλά. Ζ. Πολλά.
 Ταυρελάτης ἢ Ταυροκαθά-
 ρτης, 358, 359.
 Ταυροκαθάψια, 358.
 Τε, πλεονάζει, 189.
 Τείχη. Ζ. Μακρά.
 Τελευταία (ἡ), 230.
 Τέλη (τὰ), 317.
 Τέλος αἴρωμαι, ἢ εὐρίσκομαι,
 240.
 Τελῶ, ἀντὶ τοῦ Τελέσω, 112.
 Τέρπομαι. Ζ. Ἡδομαι.
 Τέφρα, 55.
 Τέχνη. Ζ. Θεία.
 Τέως ἄν. 335.
 Τῆδε. 71.
 Τημέλεια. Ζ. Ἐπιμέλεια.
 Τηνάλλως, 141.
 Τί, συνάπτεται οὐδέτεροις ἐπι-
 θετικοῖς ὀνόμασι, 267, 361.
 Τιμωρία. Ζ. Περσική.
 Τὸ παρὸν, 47.
 Τορεύω διαφ. τοῦ Τορνεύω.
 65. 66.
 Τόρνος, 66.

Τοσοῦτος, 333.
 Τοῦτο μὲν — εἶτα, 63.
 Τοῦτό τοι, 46, 293.
 Τραγαλίζω, 87.
 Τράγημα, 87.
 Τραγηματίζομαι, 87.
 Τράπεζα ἠλίου, 323.
 Τρίζω, 85, 221.
 Τριόδων (ἐπι) λίθοι, 172.
 Τριπτύς. 24.
 Τρίτων, ὄν. κύρ. 315.
 Τριχῶν τίλσις, ἢ τομή, 211,
 240.
 Τραφωνίου ἀνθρον 66. Ἐς Τρο-
 φωνίου μεμάνευται, Αὐτ.
 Τρωγάλια, 87.
 Τυφωεύς, Τυφῶν, Τυφῶς, ὄν.
 κύρ. 293.
 Υ
 Υ (ἀρχαία τοῦ) προφορά,
 63.
 Ὑβρίζειν τινὰ, διαφ. τοῦ Ὑ-
 βρίζειν εἰς τινά. 19.
 Ὑβρις. Ζ. Αἰκία.
 Ὑγρά δάκρυα, 171.
 Ὑγρὸν ὕδωρ, 171.
 Ὑδάσπης, ὄν. κύρ. 149.
 Ὑδωρ ἄκρατον, 87—ὕγρον,
 171. ἀπαράχυτον. 181.
 Ὑπακούω, 57.
 Ὑπάτα, ὄν. κύρ. 107,
 Ὑπατεύω, 88.
 Ὑπεκκαίω, 31.
 Ὑπέκκαυμα, 31.
 Ὑπερβάλλω. Ζ. Περιβάλλω.
 Ὑπερβατὸν ἐν. προτακτικοῖς

- ἄρθροις. 259. — ἐν ὑπο-
τακτικοῖς, 16.
Ἵπερσυντελικοὶ διὰ τοῦ εσαν
173, 266, 276, 308.
Ἴσοσύλλαβοι τοῖς παρα-
κειμένοις, 2, 122, 126,
268.
Ἵπέχω, 164, 248.
Ἵπηνεμος καὶ Ἵπηνέμιος
123, 124.
Ἵπιρέτημα, 237.
Ἵπνος. Ζ. Συλάω, Σπαάω,
καὶ Χάλκεος.
Ἵπό. Ζ. Ἄποδ, καὶ Ἐπί.
Ἵποβαίνω. Ζ. Ἄποβαίνω.
Ἵποβάλλω, 167.
Ἵποβεβρεγμένος διαφ. τοῦ
Διαβεβρεγμένος, 31, 193.
Ἵπογράφομαι. Ἵπογεγραμ-
μένοι ὀφθαλμοὶ 355.
* Ἵποδέχομαι, παθητ. 352.
Ἵποζάκερος, 106.
Ἵποκαθήμενος, 71.
Ἵποκνίζομαι, 250.
Ἵπόλογος. Ζ. Ποιοῦμαι.
* Ἵποπείθομαι, 223.
Ἵποπιπωκῶς, 31.
Ἵπόστασις, 29, 370.
Ἵποστέλλομαι, 274.
Ἵποτέμνω, 173.
Ἵποτίθεμαι, 212.
Ἵποτρίζω. Ζ. Τρίζω.
Ἵπούργημα, 237.
Ἵποφαίνω, 18, 174.
Ἵπόχρυσος, 61, 224, 225.
Ἵσπληγξ, 54.

- Ἵστερον. Ζ. Πρότερον.
Ἵφέρω τὸν σκοπὸν, 344.
Ἵφηγοῦμαι, 252.
Φ
Φανός, 325.
Φαντάζομαι, 233.
Φάσμα, 4, 8, 57.
Φατνικὸν στόμα τοῦ Νείλου,
11.
Φατρία, 324.
Φέγγος διαφ. τοῦ Φῶς, 289,
290.
Φέρω. Ζ. Βάσιν, καὶ Ἴλιόθεν.
Φερνή, 220.
Φεύγω. Ἐφυγον κακὸν, εὐροσ
ἄμεινον, 41.
Φηλήτης, 206.
Φηλός, 206.
Φηλόω, 206.
Φθάνω τι ποιῶν, 340. Ζ.
καὶ Μικρὸν ἔφθη.
Φίλα (ἡ) καὶ Φίλαι (αἱ) ὄν.
κύρ. 256.
* Φίλαβρος, 238.
Φιλέω, 207.
Φιλότης, 139,
Φλεγύας, ὄν. κύρ. 149, 150.
Φλῆναφος, 174.
Φλύαρος, 174.
Φοινικόπτερος, 201.
Φοίνιξ, 201.
Φολιδωτός, 299.
Φολίς (ἡ), 299, 307.
Φόνος, 174.
Φορτίζω καὶ Φορτώω, 121.
Φράζω, 38. Ζ. καὶ Ἰδία.
Φράσις,

Φράσις, 38.
 Φρατορικόν. Ζ. Γραμματεῖον.
 Φρατρία, 24, 324.
 Φράτωρ. ἐγγράφειν εἰς τοὺς
 Φράτορας, 24.
 Φρεατία, 281, 312.
 Φριξ, 102.
 Φρονεῖν. Ζ. Πέριξ.
 Φρόνημα. Ζ. Διανίστημι.
 Φυγή. Ζ. Ἐπιβάλλω.
 Φυλέτης, 24.
 Φυλὴ, 24.
 Φύλλον θυῶδες, 352.
 Φὺς διαφ. τοῦ Φύσας, 72,
 294, 319, 339, 366.
 Φωνή. Ζ. Ἀφίημι.
 Φῶς. Ζ. φέγγος.
 Χ
 Χάιρω. Ζ. Ἡδομαι.
 Χάλκεος ὕπνος, 80.
 Χαρά, 235.
 Χαραδριὸς, 123, 124.
 Χαραμὸς, 276.
 Χάριν. Ζ. Λόγου, καὶ Ὁσίας.
 Χάριτες, 160.
 Χαυνάζω, 282.
 Χάυναξ, Χαῦνος, 282, 288.
 Χαυνιάζω, Χαυνίζω, καὶ Χαυ-
 νόω. Ζ. Χαυνάζω.
 Χεῖρ, 167, 271. Ζ. καὶ
 Πολλοῖς, καὶ Σπάω.
 Χειρονομία, 302.
 Χειρονόμος, 302.
 Χειροτονία, 167.
 Χερνήτης, 220.
 Χέμμισ ἢ καὶ Πανόπολις, 76,

77, 371.
 Χημεία, 134.
 Χημία. ὄν. κύρ. 371.
 Χηραμὶς καὶ Χηραμὸς, 276.
 Χλαμύς. Ζ. Θεσσαλῶν.
 Χλεύη. Ζ. Ποιοῦμαι.
 Χοαὶ ἐπὶ κατοικοχόμενοις, 211,
 217, 234.
 Χοιρίναι, 26.
 Χορεία. Ζ. Αἰόλα.
 Χοροί. Ζ. Θεσσαλῶν.
 Χρῆσθαι γυναικί, 31.
 Χρέος, 100.
 Χρεωστοῦμαι, 192 230,
 380.
 Χρῆμα νεανίου, 349.
 Χρηματίζω, 347.
 Χρηματιστήριον, 347.
 Χρήσιμον, 100.
 Χρηστήριον, 159.
 Χρόνοις. Ζ. Πρόσθεν.
 Χρυσοδέθειρ καὶ Χρυσοδέθαιρα,
 (ἦ), 115, 377.
 Χρυσός. Ζ. Μυρμηκίας.
 Χώρα. Ἐν πατρὸς Χώρα,
 238.
 Χωρεῖν. Ζ. Ὀμόσει.
 Χωρία. Ζ. Καθειμένα.
 Ψ
 Ψηφίς, 3.
 Ψῆφοι, 26.
 * Ψῆφοι, 315.
 Ψῆφος, 3.
 Ψιτάχεμμισ. ὄν. κύρ. 371.
 Ψοφεὶ ἢ Ψύρα, 130, καὶ
 Ψοφῶ τὴν Ψύραν, 34.

Ψυχώ, 126.
Ψώχεμμις. ὄν. κύρ. 371.

Ω

ᾠα (ῆ), 117.
ᾠὰ (τὰ). Ζ. Ζεφύρια.
ᾠ'γαθέ. Ζ. Ἄγαθος.
ᾠγύγιος, 350.
ᾠδῖνες δακρύων, 340.
ᾠρα, 241, 313.
ᾠραῖα (τὰ), 114.
ᾠραιοπώλης, 114.
ᾠραπόλλων, 313.

ᾠριος, 331.
ᾠρογράφος, 314.
ᾠρολόγιον, 312.
ᾠρονομεῖον, ἢ ᾠρονόμιον. Ζ.
Σκιοθηρικόν.
ᾠρος, 313, 314.
ᾠρος, ὄν. κύρ. 293, 313.
ᾠροσκόπιον, 312.
ᾠς (τοῦ) σύνταξις, 23.
ᾠς, πρόθεσις, 295.
ᾠς ἐπίπαν. Ζ. Ἐπίπαν.
ᾠτα. Ζ. Βασιλέως.

Π Ι Ν Α Ξ

ΤΩΝ ΕΞΗΓΗΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΛΕΞΕΩΝ
ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΤΩΝ ΓΡΑΙΚΩΝ ΓΛΩΣΣΗΣ.

Α - ΑΝ

ΑΝ - ΑΣ

Α αντί τοῦ ΑΙ, 96, 349.
Ἄγάπη μου, 117.
Ἄγοράδα, 317.
Ἄγόρασις, 316.
Ἄδελφοσύνη, 24.
Ἄθάλη, 349.
ΑΙ. Ζ. Α.
Αἰτιατικῆς κατάχρησις, 56.
ΑΙΝΩ (εἰς) ῥήματα, 342.
Ἄκριες, 1.
Ἄμωπε, 71.
Ἄναφέρω, 334.
Ἄνεμοστρόβιλος, 42.
Ἄνζα, ἢ Ἄντα, ἢ Ἄντζα,

113.
Ἄνθρακούφι, 55.
Ἄντα. Ζ. Ἄνζα.
Ἄντζα. Ζ. Ἄνζα.
Ἄντζιον, 113.
Ἄντζέμιδες, 239.
Ἄπόκοτος, 147.
Ἄποκοτῶ, 147.
Ἄράζω, 3.
Ἄράχνη, Ἄραχνία, 351.
Ἄραχνιάζω, 351.
Ἄρκουδιστὰ, 12.
Ἄστράπτει, 297.
Ἄστρη (τὰ), 132.

Αὐτίον (τὸ), 345.

Ἀχαμνίζω, 282.

Ἀχαμνός, 282.

Ἀχηβάδα, 5.

Ἀχυλία, 55.

Ἀψά, 69.

Β

Β ἀντὶ τοῦ Μ, 5.

Βάλλω. Ζ. Πόθος.

Βάρος, 206.

Βομβωνιασμένος, 222.

Βορβόλακας ἢ Βορβούλακας,
5., 199.

Βουλῆ, 135.

Βυζάνω, 5.

Γ

Γ προστίθεται ἐν ἀρχῇ λέ-
ξεων, 175.

Γλάρος, 175.

Γλυκοφέγγισμα, 175.

Γλυκόφως, 175.

Γλυκὺ, 225.

Γνέμα, 175.

Γράμμα, 322.

Γραμματικός, 26

Γραφή, 283, 322, 325.

Γροθοποπῶ ἢ Γρονθοκοπῶ, 21.

Γρόθος, ἢ Γρόνθος. 21.

Δ

Δαγκάνω, 341.

Δαιμονίζομαι, 146.

Δαμιάτη, ὄν κύρ., 11.

Δένδρη (τὰ), 132.

Διαβάζω, 89.

Διαλαμβάνω, 128.

Δίδω σοι γὰ καταλάβης, 176.

Δούλευσις, 237.

Ε

ΕΑ. Ζ. ΙΑ.

Ἐἶα μόλα. Μέρ. Α. Ἐπιστ.
πρὸς Ἀλέξανδρ. σελ. 95.

Εἰς ἀντι τῆς Ἐν., 41, 42.

Ἐκφυλίζω, Εκφυλῶ, ἢ Εκ-
φυλίζω, 151.

Ἐμνοστος, 282.

Ἐμπιστευμένος, 258.

Ἐξόδιον, 367, 368.

Ἐξοχώτατος, 143.

Ἐξοχή, 28.

Ἐξυπκῶ, 187.

Ἐπανωφόριον, 82.

Ἐπικέρια, (τὰ) ὄν. κύρ, 1.

Ἐπιχειρίζομαι, Ἐπιχειρι-
ζω, 220.

Ἐρπετὰ, 344.

Ἐύμορφία. Εὐμορφος. Μέρ.
Α. Ἐπιστ. πρὸς Ἀλέξανδρ.
σελ. 16.

Ἐχθρεύομαι, 292.

Ζ

Ζ, ἀντὶ τοῦ Σ, 140.

Ζαρόνω, 140.

Ζητουγίου (Κόλπος), 107.

Ζόχος, 140.

Θ

Θεὸς (ὁ) ἀργεῖ, ἀλλὰ δε-
λησμονεῖ, 28.

Θρειῶ, 64.

Θρουβαλίζω, 63.

Θρούβαλα, 63.

Θρουλλίζω, 64.

Θρύμματα, 63.

Θρύω, 64.

Ι

ΙΑ κατάληξις ἀντὶ τοῦ ΕΑ,
294—ἀντὶ τοῦ ΙΣ, 316,
317.

Κ

Κ. Ζ. ΤΖ.

Καγκελλάριος, 26.

Καίεται ἡ καρδία μου, ἢ Μοῦ
καίει τὴν καρδίαν, 31.

Κακανίζω, Κακανογελῶ, 350.

Κακοτελεύω, 317.

Καλὰ ἔκαμε νὰ, 60.

Καλαμοπόδαρον, 114.

Καλδιρίμι, 288.

Καλέ, 133.

Καλοπαθοῦμαι, ἢ Καλοπα-
θῶ, 291.

Καλός. Μέρ. Α. Ἐπιστ. πρὸς
Ἀλέξανδ. σελ. ιε'.

Καλοτελεύω, 317.

Καλοφθάνω. Μέρ. Α. Ἐπιστ.
πρὸς Ἀλέξανδρ. σελ. ιε'.

Κάμμια, 44.

Κάμωσος, 44.

Κανίον, 114.

Κανίσκιον, 114.

Κανιστράς, 114.

Κανίστριον, 114.

Κανέλλα, 352.

Κάπατε, 44.

Κάπου, 44.

Καρδίαν (ἔχε καλὴν), 120.

Καρδιοφλογίζομαι, 33.

Καστρί, ὄν. κύρ. 94.

Καταβολάδα, 129.

Καταβολεύω, 129.

Κατακέφαλα, 24.

Κατάκοιτος, 255.

Καταπόδι, 297.

Καταπονῶ, 246.

Κατὰ τὸ παρὸν, 47.

Καταχερίζω, Καταχερνῶ, ἢ
Καταχερῶ, 220.

Κατόπι, 297.

Κατώφλιον, 48.

Καφές, 98.

Κλαβανή, ἢ Κλαιβανή, 48.

Κλιβανάριος, ἢ Κλιβανοφόρος,
298.

Κλωναράκια (τὰ), 106.

Κοντὰ, 113.

Κοντάριον, 301.

Κοντομίτυς ἢ Κοντομίτης,
113.

Κοντοπόδαρος ἢ Κοντοπόδης,
113.

Κοντοσιμόνω, 113.

Κοπίδιον, 298.

Κόπτει ἡ γλώσσα, ἢ ὁ νοῦς,
298.

Κορμάλιον, 304.

Κορμίον, 305.

Κουκίον, 302.

Κοῦκκος, 302.

Κουλλός, 155.

Κουντῶ, 301.

Κουρσάρης, 9.

Κούρη (τὰ), 9.

Κουτίον, 155.

Κούφα ἢ Κόφα (ἡ), 152,
153.

Κουφάριον, 153.
 Κούφιος, 153.
 Κουφός, 152, 153.
 Κόφα. Ζ. κούφα.
 Κοφίνιον, 152.
 Κρασίον, 253.
 Κρασοκατάνυξις, 197.
 Κρεμάλας, 174.
 Κρεντήρι, 195.
 Κρύον καὶ Κρύος, 132.
 Κτικίον, 208.
 Κτυπεῖ ἢ Θύρα, καὶ Κτυπῶ
 τὴν Θύραν, 130.
 Κύρτος, 184.

Λ

Λ ἀντὶ τοῦ Ρ, 218.
 Λαβαίνω, 342.
 Λάμα, 298.
 Λάμνω, 282.
 Λαχαίνω, 342.
 Λεμπίδα, 299.
 Λεμπλεμπὶ, 88.
 Λιάκουρα (τὰ), ὄν. κύρ. 64.
 Λογαριάζω, 39.
 Λοῦται ἢ λογιῖται (ὅσον νά),
 75.
 Λόγια, 180.
 Λουβίον, 302.
 Λουκτουκίον, 208.
 Λούξιγκας, 208.
 Λυγαρία καὶ Λυγαρία, 308.
 Λυγγιάζω, 208.
 Λυγερός, 308.
 Λυγίζομαι, 308.
 Λυγιστὰ (σειστὰ καὶ), 308.
 Λυγκιόν, 208.

Λύξιγκας, 208.
 Λυχοστατής, 271.

Μ

Μ ἀντὶ τοῦ Υ, 282 — τί-
 θεται πρὸ τοῦ Π, 299.
 Ζ. καὶ Β.
 Μακαρία, 75.
 Μάκρος, 132.
 Μάλαθρον, 218.
 Μαμμὴ, 232.
 Μάννα, 233.
 Μανθύας, 18.
 Μὰ τὸ ψωμὶν καὶ τὸ ἄλας,
 199.
 Μελαγχρινός, 8.
 Μελαμφός, 8.
 Μέταξα, Μετάξιον, 351.
 Μέτρος, 132.
 Μπουμπουνιασμένος, 222.
 Μυθιστορία. Μέρ. Α. Ἐπιστ.
 πρὸς Ἀλέξανδρ. σιλ. ζ'.
 Μυρολογῶ, 169.
 Μύρος (τὸ), 132.

Ν

Ν παρεντίθεται τοῖς ῥήμασι,
 220.
 Νεραΐδες, 116.
 Νοτάριος, 26.

Ξ

Ξ. Ζ. ΤΖ.
 Ξενιτεύομαι καὶ Ξεντιύω,
 238.
 Ξεραίνομαι ἀπὸ τὸν γέλωτα,
 23.
 Ξερός (ἔμεινα), 23.
 Ξιφαντόνω, 291.

Ξεφαντωτής, 291.
 Ξεφυλίζω. Ζ. Ἐκφυλίζω.
 Ξυλοφορῶ, 125.
 Ο
 Ο. Ζ. ΟΥ.
 Ὄγιος, ἢ Ὀϊος, 117.
 Ὀλίγον ἔλειψε νὰ, 170.
 Ὀλιγοθυμῶ, ἢ Ὀλιγόνομαι
 νὰ γελῶ, 171.
 Ὀλόκαιπα, 163.
 Ὀλόπασι, 163.
 Ὀλος (σύνθετα παρὰ τὸ),
 163.
 Ὀμιλῶ. τὰ Ὀμιλημένα,
 104.
 Ὀμμάτιά μου, 71.
 ΟΝΩ (εἰς) Ρήματα, 121.
 Ὀργώνω, 323.
 Ὄσον νὰ λεγάται, ἢ νὰ λο-
 γῆται, 75.
 Ὄσον ὑπάγει περισσότερον,
 263.
 ΟΥ ἀντὶ τοῦ Ο, 301, 302
 — ἀντὶ τοῦ Υ, 155.
 Οὔγια, ἢ Οὔϊα, 117.
 Οὔρια ὠά, 124.
 Οὔριος ἄνθρωπος, 124, 345.
 Οὔρος (τὸ), 132.
 Π
 Παγιαύλιον, 179.
 Παθαίνω, 342.
 Πάθω (ἄν) τίποτε, 270.
 Παλληκάριον, 19.
 Πανέριον, 114.
 Πανθάνω, 341.
 Πανώριος, 331.

Παρακείμενοι ἀναύξητοι, 6,
 58, 83, 126.
 Παραμύθια, 180.
 Πατραντζίκι, ὄν. κύρ. 107.
 Πατριάρχης, 324.
 Πατῶ, 166.
 Πείσμα, 249, 250.
 Πεισματάρης, ἢ Πεισματώ-
 δης, 249.
 Πεισματεύω, Πεισματόνω,
 Πεισματίζω, Πεισμόνω,
 249.
 Περιποιοῦμαι, 6.
 Περμαχιόνιον, 189.
 Περόνιον, Περούνιον, ἢ Πι-
 ρούνιον, 306.
 Πίπτω εἰς κλίνην, 255.
 Πλαγιάζω, 255.
 Πλουμισμένος, ἢ Πλουμισ-
 τὸς, 299.
 Πόθος. 370, 371. Βάλλω
 πόθον εἰς, 371.
 Πομπειωμένος, 173.
 Πομπεύω, 173.
 Πομπή, 173.
 Πραγματεύομαι, 210.
 Πραγματευτής, 210.
 Προξενῶ, 193.
 Προφύλλιον, 117.
 Πρώτη ἀνοιξίς, 185.
 Πύργος, 28.
 Ρ
 Ρ ἀντὶ τοῦ Σ, 115. Ζ. καὶ Λ.
 Ῥάπτης, 143.
 Ῥηχά, 3.

- Ῥοδακινέα, 273.
 Ῥούμπαλον, 299.
 Ῥυάκιον, 316.
 Σ
 Σ προτίθεται ἐν ἀρχῇ τῶν
 λέξεων, 87, 184, 185 —
 ὡς δίγαμμα, 344 —
 τρέπεται, εἰς τὸ Ρ, 115.
 Ζ. καὶ Ζ.
 Σαγίττα, 308.
 Σαλεύει ὁ νοῦς, 96.
 Σαλευμένος, 96.
 Σειστά καὶ λυγιστά, 308.
 Σεκρετάριος, 26.
 Σερπετός, 344.
 Σημαίνω, 115.
 Σήμαντρον, 115.
 Σήμαρμα καὶ Σήμασμα, 115.
 Σιμά, 113.
 Σιμόνω, 113, 362.
 Σιμοκοντεύω, 113.
 Σκάφη, 325.
 Σκόνη, 87, 184.
 Σκοπός, 251.
 Σκορδαλός, 184.
 Σκορδούλα καὶ Σκουρδούλα,
 184.
 Σκούζω, 155.
 Σκρόφα, 184.
 Σκυλάκιον, Σκυλίον, Σκύ-
 λος, 105.
 Σκύπτω, 184.
 Σκύρτος, 184.
 Σπάραχνα, 184.
 Στεκούμενα (τά), 28.
 Στερεὰ καὶ Στεριά, 294.

- Στουμπανίζω, 87.
 Στοχάζομαι, 40.
 Στοχαστικός, 40.
 Στραγάλια (τά), 87.
 Στράπτει, 297.
 Στρόβιλος, 42.
 Συγχύζω, 265, 343.
 Σφυρίζω, 179.

Τ

- Τὰ, ἀντὶ τοῦ Α^α, 46.
 Τὰ κερναῖς, χάνεις, καὶ τὰ
 χρεωστεῖς, πληρώνεις, 46.
 Τὰ φέρει ἡ ὥρα, χρόνος δὲν
 τὰ φέρει, 46.
 Τὰ ὡς δὲν θέλεις γίνονται,
 θέλε τα καὶ ὡς γίνονται, 46.
 Τὸ, ἀντὶ τοῦ Ὁ. Ζ. Τά.
 Ταξειδεύω, 296.
 Ταξειδίδιον, 296.
 Τέλη, 317. — Κακὰ, ἢ
 καλὰ τέλη, Αὐτ.
 ΤΖ, ἀντὶ τοῦ Κ, 21, 115
 — ἀντὶ τοῦ Ξ, 21.
 Τζακάλιον, 78.
 Τζαλαπατῶ, 21.
 Τζιγκέλιον, 26.
 Τζίχλα, 21.
 Τζώφλοιον, 21.
 Τί, ἐπὶ παντὸς ἀριθμοῦ καὶ
 γένους, 108.
 Τόπον (εἰς) πατρός, 138.
 Τορνεύω, 66.
 Τόρνος, 66.
 Τρώγομαι, ἢ Τρώγω τὴν καρ-
 δίαν μου, 29.

Γ. Ζ. ΟΥ.

Ἑποστατικὸν, 28.

Φ

Φαμίλια, 324.

Φανάριον, 271, 325.

Φανὸς, 325.

Φαντάζομαι 233

Φατρία, 324.

Φατριάρχης, 324.

Φεγγάριον, 289, 290.

Φέρνω, 220.

Φιλεύω, 207,

Φοβερὸς. Μέρ. Α, Ἑπιστ. πρὸς

Ἀλέξανδρ. σελ. ιε'.

Φόβλα (ή), 299, 300.

Φόβλις (ὀ) 299, 300.

Φορτόνω, 121.

Φρόνιμα (ἔκαμε) γὰ, 60.

Φῶς μου, 71.

Χ

Χαβᾶς, 162.

Χαίρομαι, 157.

Χαμαιγελῶ ἢ Χαμογελῶ,
287.

Χάραγμα, 175.

Χαραμάδα, ἢ Χαραμίδα,
276.

Χαράσσει, 174.

Χαρῶ (γὰ σέ), 17. Δὲν ἔχῃ
ρη ποσῶς τὴν νεότητά της,
Αὐτ.

Χαχανίζω, 350.

Χέμφ, ὄν. κύρ. 369.

Χονδροκοπανισμένος, 12.

Χοχλάκια, 3.

Χοχλάζω, 3.

Χοχλιὰς, 3.

Χρηματίζω, 348.

Χριστὸ, ὄν. κύρ. 92.

Χρόνος, 103.

Ψ

Ψηφία, 315.

Ψόφος, 130.

Ψοφῶ, 130.

Ψυχὴ μου, 71.

Ω

Ὠριος, 331.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

Τῶν ἐν ταῖς σημείωσει διορθωθέντων, ἢ ὅπως οὖν
ἐρμηνευθέντων ποιητῶν ἢ συγγραφέων.

ΑΙ - ΘΕ

Αἰλιανός, 277, 278.
Ἀριστοφάνης, 68, 88,
123, 155, 290.
Ἀριστοτέλης, 284.
Ἀρτεμίδωρος, 202.
Ἀχιλλεύς Τάτιος, 36, 46,
91, 115.

Γ

Γαληνός. 62.

Δ

Διόδωρος Σικελιώτης, 284,
315.
Δουκάγγιος, 282, 291, 317.

Ε

Ἐπίκουρος. 54.
Ἐτυμολόγος, 203.
Εὐριπίδης. 230.
Εὐστάθιος, 7, 22, 300.

Η

Ἡρόδοτος. 99, 233, 248,
315.
Ἡσύχιος, 24. 48, 52, 65,
70, 76, 91, 146, 152,
155, 164, 169, 196,
203, 282, 289, 300.
345, 358. 371.

Θ

Θεοδώρου Γαζῆ Ἑνετικὴ ἔκ-
δοσις, 50.

ΘΟ - ΠΑ

Θουκυδίδης, 7, 113, 283.
Ι
Ἰωποκράτης, 54, 145,
185, 235, 310.

Λ

Λεξικὸν τρίγλωσσον 255.
Λόγγος, 10, 317.
Λουκιανός, 13, 20 (δὶς),
28, 84, 93, 128. 174,
180, 233, 274, 286,
314.

Λυκοῦργος, 75.

Μ

Μακκαβαίων βίβλος. Ζ. Πα-
λαιὰ Διαθήκη.
Μένανδρος, 32.
Μεταφραστὴς Βοκακκίου. 222.

Ν

Νέα Διαθήκη, 249.

Ξ

Ξενοφῶν Ἐφέσιος, 6.

Ο

Ὅμηρος, 71, 72, 84, 135,
170, 200.

Π

Παλαιὰ Διαθήκη, 306, 372.
Πλάτων, 68, 205, 237.
Πλούταρχος, 20, 43, 57,
68, 81, 137, 147,

Ε ε ε

170, 172, 238, 249,
284, 288, 314, 335,
359.

Σ

Σουΐδας, 35, 65, 90, 146,
166, 223, 284, 323,
347.

Σοφοκλῆς, 7.

Στέφανος περὶ Πόλεων, 93.

Στράβων, 91. 355.

Σχολιαστὴς Ἀριστοφάνους,
155.

Σχολιαστὴς Ὀμήρου, 164.

Φ

Φίλιππος φιλόσοφος, Μέρ.

Α, μετὰ τὴν πρὸς Ἀλέ-
ξανδρ. ἐπιστ. σελ. πγ'.

Φιλόστρατος, 187, 199,
372.

Φρόνιχος, 42.

Φώτιος, 303. Ζ. καὶ Μέρ.

Α, μετὰ τὴν πρὸς Ἀλέ-
ξανδρ. ἐπιστ. σελ. οζ', οη'.

Χ

Χαρίτων, 36. 323, 324.

Ψ

Ψελλός, 219. Ζ. καὶ Μέρ.

Α, μετὰ τὴν πρὸς Ἀλέ-
ξανδρ. ἐπιστ. σελ. οθ' - πβ'.

ΤΕΛΟΣ.

